

Giới thiệu Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài

Thể loại: Ngôn Tình, Ngược

Đường Lạc Lạc cú nghĩ cuộc đời mình rơi vào bế tắc chỉ vì cô lại bị ép gả cho anh rể, không những vậy mà còn bị bạn trai phản bội, trong người lại không còn tiền, chẳng nơi nào có thể chứa chấp được cô..... Liên tiếp trong cùng một ngày ba sự việc xui xẻo cùng nhau kéo đến. Vô vọng chấp nhận số phận, nhưng lại có sự phát hiện ly kỳ. Ý! Hình như anh chồng gay trong truyền thuyết không tệ cho lắm.....

Trước khi gặp Đường Lạc Lạc, ông vua kim cương đứng đầu S thị xếp thứ năm nhà họ Mặc – **Mặc Thiệu Đình** nổi tiếng với thủ đoạn cay độc, sau khi gặp **Đường Lạc Lạc**, danh tiếng anh lại nổi như cồn, với sự cưng chiều vợ hơn cả tính mạng.....

“Làm vợ anh, cuộc đời em chỉ cần mua mua mua, cà cà cà.” “Đường Lạc Lạc, nói với em bao nhiêu lần rồi, em không cần phụ trách việc xinh đẹp như hoa, phụ trách ăn ngủ chơi là được rồi!” “Anh không muốn có con, như thế sẽ chia mất tình yêu của vợ dành cho anh.” Nghe những lời nói linh tinh của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc dở khóc dở cười, chỉ biết đưa hai tay lên đầu hàng.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Hôn lễ bi thảm nhất thế giới này, không phải là tay trái kết hôn với tay phải, mà là... hôn lễ chỉ có một mình.

Hôm nay Đường Lạc Lạc đã trải qua một hôn lễ như thế.

Trong quán bar Túc Thời Quang náo nhiệt nhất S thị, những ánh đèn màu sắc sỡ rơi vào nhẵn cầu, tiếng nhạc xập xình kích thích màng nhĩ, trong sàn nhảy, vô số nam nữ trẻ tuổi đang nhảy nhót hết toáng điên cuồng.....

Đường Lạc Lạc nằm gục xuống bàn, trước mặt bày đầy những chai bia xanh xanh đỏ đỏ, ánh mắt say khướt cầm một chai bia trên tay, neho mắt lại nốc bia.

Hôm nay là ngày cô kết hôn, nhưng cô lại không thấy vui chút nào, chị hai Đường Tuyết Phù mắt tích trước đêm hôn lễ, vì muốn đeo bám hào môn họ Mặc đứng đầu S thị, ba cô Đường Quý Lễ, đành đưa cô ra thế thân, đem cô gả cho anh rể Mặc Thiệu Đình, nhưng cái tên đó, vốn không hề xuất hiện trong hôn lễ!

Bà mẹ thật sự mắt mặt phải mở cửa cho người mất mặt, đúng là mất mặt vào tận nhà luôn rồi.

Đường Lạc Lạc uống bia giải sầu một mình trong góc tối, bên tai vọng đến tiếng trò chuyện của những nhóm nam nữ xung quanh, tuy tiếng nhạc không nhỏ, nhưng tiếng trò chuyện của họ càng to hơn.

- Các cậu biết không? Anh năm xưa kim cương đứng đầu S thị, Mặc Thiệu Đình hôm nay kết hôn đó!

- Cái này ai mà không biết chứ, nhưng, nghe nói Mặc Thiệu Đình cái gì cũng tốt, chỉ là....

- Chỉ là gì?

- Chỉ là... là gay đó!

- Thật hay giả vậy?

- Đương nhiên là thật rồi, nếu không cậu nghĩ đi, tại sao đến tận bây giờ Mặc Thiệu Đình cũng không có tin đồn gì cơ chứ? Nghe nói á, anh ta không chỉ là gay, còn rất xấu trai nữa, nên mới lấy một người vợ không có chút thế lực gì cả đó!

- Mình còn nghe nói, anh ta có sở thích bạo lực nữa kia!

Từng câu nói truyền đến tai Đường Lạc Lạc, khiến cô không kiềm được rung mình một cái, cái gì? Là gay ư?

Còn xấu trai nữa?

Còn cả sở thích bạo lực đặc biệt ư?

Nhiều khuyết điểm như vậy, sao có thể dung hòa một cách hoàn mỹ trên một người đến thế, lợi hại thật đấy Mặc Thiệu Đình à!

Đường Lạc Lạc thờ dài một tiếng, tốc độ nốc bia vào miệng càng nhanh hơn, cho cô say đến chết đi... say chết rồi cái gì cũng không biết thôi...

- Người đẹp bé nhỏ, sao uống bia một mình vậy? Có muốn anh bầu bạn không?

Một giọng nói dè xòm vang bên tai cô, Đường Lạc Lạc ngược đầu lên, liền thấy một người đàn ông đầu béo tai to ghê tởm, đang cười hehe hỏi cô với hai cái răng mạ vàng lộ ra.

- Không muốn.

- Làm quen nào! Chà, cô em dùng nước hoa gì vậy, trên người thơm thật....

Tên dè xòm thấy Đường Lạc Lạc uống bia một mình, vội nảy ra ý nghĩ xấu, lúc này bỏ mặc sự từ chối của Đường Lạc Lạc, một cánh tay dè xòm đưa ra vuốt lên mặt của Đường Lạc Lạc.

Đôi mắt say mông lung của Đường Lạc Lạc lờm tên béo ấy, há to miệng, cắn lên cánh tay dè xòm của con heo béo đó.

- Á!

Tên dè xòm hét toáng lên, tức giận vung cánh tay ra, đánh lên mặt Đường Lạc Lạc:

- Con nha đầu thú, không biết nể mặt ông đây!

Đường Lạc Lạc mơ mơ màng màng, phản ứng đặc biệt chậm chạp, mắt thấy bàn tay ấy đang vung đến trước mặt cô, muốn né tránh, nhưng cơ thể cứ đơ đơ, chỉ biết nhắm mắt một cách vô thức, nhũ thâm thật xui xẻo...

Tuy nhiên chờ một lúc sau, trên mặt cũng không có cảm giác đau rát, Đường Lạc Lạc ngờ vực mở mắt ra, liền thấy một người đàn ông cao to đang đứng trước mặt, một tay nắm chặt cánh tay của tên dè xòm.

- Tôi ghét nhất loại đàn ông nào ức hiếp phụ nữ.

Mặc Thiệu Đình lên tiếng lạnh lùng, ánh mắt màu đen tuyền phát ra ánh hào quang tà ma và lạnh lẽo, thân hình cao to đứng chắn trước mặt Đường Lạc Lạc, chỉ bóp nhẹ xương tay của tên béo, đã khiến tên béo hai chân bủn rủn, quỳ ngay xuống đất.

- Cứu mạng, cứu mạng, đại gia, tôi biết lỗi rồi.

Tên béo la hét oai oái, trên miệng không ngừng xin lỗi, tay Mặc Thiệu Đình vừa buông, hắn ta liền cấp mông cong giò lên chạy mất bóng.

Mặc Thiệu Đình quay người lại, đối diện với Đường Lạc Lạc trong ánh đèn lung linh ảo diệu, hơi bia trên người cô gái khiến anh không kiềm được chau mày.

Lúc này Đường Lạc Lạc mới thấy rõ mặt của Mặc Thiệu Đình.

Cho dù đã thấy qua vô số người đàn ông khôi ngô trên tivi, thời khắc này Đường Lạc Lạc cũng không khỏi kinh ngạc, người đàn ông trước mặt, thực sự đẹp trai quá đi thôi.

Đôi mắt sau tấm đen tuyền, lấp lánh như ánh sao, dường như một ánh mắt thôi cũng có thể nhìn thấu linh hồn một người, đường nét khuôn mặt sâu như tượng tạc, mỗi một giác quan cũng đều tinh tế vô cùng, bởi mỗi mống khê nhếch lên, là dạng môi thích hợp để hôn nhất...

Đường Lạc Lạc nhìn đến ngớ người, tiến một bước lên trước định cảm ơn người đàn ông trước mặt, bỗng nhiên đầu óc choáng váng, toàn thân mềm nhũn, trực tiếp ngã nhào vào lòng Mặc Thiệu Đình.

Mặc Thiệu Đình vô thức lùi về một bước, nhưng hương thơm trên người cô gái trong tay khiến lòng anh khê rung, đang định đẩy cô gái ra, liền nghe tiếng hứ phát ra từ tiểu nha đầu mềm mại trong lòng:

- Tiểu ca ca này, anh lợi hại thật đấy! Mạnh hơn chồng tôi nhiều lắm luôn.

- Chồng cô ư?

Mặc Thiệu Đình dờ khóc dờ cười, cô gái này tầm hơn 20 tuổi thôi, đã có chồng rồi sao?

- Mặc Thiệu Đình đó.

Đường Lạc Lạc ngược đầu lên, ánh mắt trong sáng lấp lánh dưới ánh đèn có ánh hào quang khê lay động:

- Đúng, chồng tôi chính là Mặc Thiệu Đình... không chỉ có anh, chỉ cần là một người đàn ông thôi cũng mạnh hơn anh ta...

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình trầm xuống, mép miệng lộ ra nụ cười chế giễu, thật là trùng hợp, thì ra tiểu nha đầu say khướt trước mặt đây lại là cô vợ của anh sao?

Bản thân đối với cuộc hôn nhân sắp đặt này hoàn toàn không vừa ý, nên hôm nay ngay cả hôn lễ cũng không đi, không ngờ lại gặp cô vợ tương lai ở nơi này, tiểu nha đầu này đúng là muốn trốn cũng không trốn được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mặc Thiệu Đình còn đang cảm khái là ông trời trên người, cô gái trong lòng cứ dúi vào người anh, cánh tay mềm mại đặt lên cổ anh, thủ thi bên tai anh:

- Mặc Thiệu Đình tồi nhất! Mặc Thiệu Đình là tên khốn tồi tệ nhất....

Đôi môi đỏ mọng, lướt qua mặt anh, cảm giác tê tê chưa từng có, khiến ánh mắt Mặc Thiệu Đình trầm xuống.

Cảm giác ái muội khó tả tăng vọt trong tim anh, anh nhìn xuống, muốn nhìn rõ khuôn mặt của Đường Lạc Lạc, bỗng chốc một giây sau, Đường Lạc Lạc “ọc” một tiếng, nôn hết lên người anh chuẩn không cần chỉnh luôn.

Một luồng hơi bia khó ngửi lan ra, áo sơ mi trắng của Mặc Thiệu Đình xem như xong, vốn ưa sạch sẽ đến khó chịu như Mặc Thiệu Đình đứng tại chỗ bất động, toàn thân hóa đá luôn.

Tiểu nha đầu này nói nôn là nôn, không có chút cảnh báo gì cả!

Đường Lạc Lạc ngược mặt lên, ngốc nghếch hướng về phía Mặc Thiệu Đình cười, sau đó nghiêng đầu, không ngờ lại ngủ mất tiêu luôn.

Mặc Thiệu Đình hết cách, chỉ biết chau mày, chào thua hoàn toàn bé Đường Lạc Lạc lên, bước đi về phía cửa quán bar, dù sao cũng phải tìm nơi nào đó thay quần áo có bắm bản và mùi hôi này đi mới được....

Ngoài cửa quán bar đang đậu một chiếc Maybach đen tuyền, Mặc Thiệu Đình sắc mặt trầm lặng, dặn dò trợ lý Tần Việt đang đứng ngoài cửa:

- Đổi ngay cho tôi một chiếc xe bình thường, tôi tự lái.

Tần Việt cung kính nhận lệnh, không lâu sau, một chiếc Porsche bình thường chạy đến, Mặc Thiệu Đình bế Đường Lạc Lạc trong lòng cho lên xe, bản thân ngồi lên vị trí lái.

Phòng tổng thống tại khách sạn Kim Tôn.

Đường Lạc Lạc mơ mơ màng màng được Mặc Thiệu Đình bế vào trong phòng, lại mơ mơ màng màng được Mặc Thiệu Đình nhét vào tay cái áo khoác tắm, đẩy vào phòng tắm.

Đầu óc choáng váng thờ thẩn, Đường Lạc Lạc cởi bỏ quần áo, mở vòi sen, nước lạnh chảy xuống mặt khiến đầu óc cô bỗng chốc tỉnh táo vài phần, hồi ức lại sự việc vừa xảy ra ban nãy, đôi mắt đột nhiên mở to, trời ạ! Cô đã làm gì vậy?

Đầu tiên là uống bia điên cuồng trong quán bar, tiếp đó được cứu bởi một người đàn ông lạ, sau đó ... sau đó bản thân nôn đầy lên thân thể người ta.

Đúng là lấy oán trả ơn mà!

Đường Lạc Lạc mạnh tay vỗ lên đầu cô, muốn giết chết bản thân luôn.

Trong phòng ngủ, Mặc Thiệu Đình vừa thay ra cái áo sơ mi tồi tệ không tả nổi, vò thành cục ném vào một góc, bước vào phòng tắm phía bên kia tắm gội từ đầu đến chân hết mấy lần, sau đó mới thay quần áo bước ra.

Tìm một môi quá!

Nếu đổi lại là người khác, Mặc Thiệu Đình đã sớm cho cô chết mấy lần bằng nhiều phương thức khác rồi, nhưng không biết tại sao, nhìn vào đôi mắt trong vắt của cô gái trong lòng, và nụ cười ngây thơ ấy, anh lại không nổi xuống tay ...

Thì ra người kết hôn với anh, chính là tiểu nha đầu này, Mặc Thiệu Đình bất giác nhìn về phía phòng tắm bên kia, ánh mắt thâm trầm hơn nhiều.

Tuy so với dự tính khiến người khác cạn lời, nhưng dường như ... cũng không chán lắm!

Tiếp đó, cánh cửa phòng tắm mở ra, Đường Lạc Lạc thò cái đầu nhỏ ra, nhìn Mặc Thiệu Đình cười ngốc nghếch, sau đó nũng nịu bước ra:

- Cái đó ... tiểu ca ca, cảm ơn anh nhé!

Mặc Thiệu Đình nhìn chiếc áo sơ mi ngay góc tường:

- Cô cảm ơn tôi như thế đó hả?

Đường Lạc Lạc ngại ngần vò vò đầu:

- Vậy ... vậy tôi đền tiền cho anh được không?

Mặc Thiệu Đình:

- Được.

Chính là thích nhìn dáng vẻ bị làm khó rồi tìm cách giải vây của cô.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, ôi! Anh ta thật khó đoán, không ngờ lại muốn mình đền tiền thật ư? Thôi được, nể tình anh đã cứu mạng cô, đền thì đền.

Cô đưa tay lục lọi túi áo, lúc này mới phát hiện, tất cả tiền đều thanh toán hết cho quán bar rồi, không kiếm được về mặt khó xử ngược đầu lên:

- Hiện tại trên người tôi không còn tiền, hay là ... anh đưa tôi một chuyến, đưa về nhà, tôi lấy tiền trả anh nhé?

- Tôi còn phải đưa cô về đến nhà sao?

Mặc Thiệu Đình nhếch nhếch mày, thật sự nghi ngờ lỗ tai của bản thân, tiểu nha đầu này có biết cái gì gọi là “được voi đòi tiền” không?

- Tôi cũng không muốn thế! Nhưng giờ này không còn xe buýt, taxi thì không còn tiền.

Về mặt Đường Lạc Lạc còn tội nghiệp hơn cả Mặc Thiệu Đình nữa.

- Cô có biết tôi là ai không? Yên tâm để tôi đưa cô về nhà ư?

Mặc Thiệu Đình không nhìn được ngược đầu, nhìn tiểu nha đầu ranh mãnh có da mặt cực dày này.

Đường Lạc Lạc xoe tròn đôi mắt:

- Lôi Phong?

Mặc Thiệu Đình:

-

Thôi được! Có lẽ hôm nay anh ra cửa không xem lịch rồi, gặp khắc tinh trong số mệnh anh rồi.

Không nói lời nào anh dẫn Đường Lạc Lạc xuống lầu, đi đến trước xe Porsche của anh, Mặc Thiệu Đình mở cửa xe, cho Đường Lạc Lạc ngồi vào trong, chiếc xe phóng đi, không lâu sau, dừng lại trước phòng trọ nhỏ Đường Lạc Lạc thuê, Đường Lạc Lạc nhảy xuống xe, vẫy tay về phía Mặc Thiệu Đình:

- Đi nào! Theo tôi lên nhà lấy tiền.

Mặc Thiệu Đình chỉ biết yên lặng theo sau Đường Lạc Lạc, nghĩ rằng bảo vật sống này còn có những chiêu trò gì nữa đây.

Đường Lạc Lạc thuê là một căn phòng nhỏ trong tòa nhà chung cư bình thường, phần lớn thời gian đều ở ký túc xá của trường, rất ít khi về đây, chỉ có bạn trai Lâm Phong lâu lâu ghé qua, và thời khắc này, khi cô đẩy cửa vào, cô lập tức sững người.

Dưới đất vút đầy quần áo nam nữ, cứ thế men theo đến tận trước cửa phòng ngủ ...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Lúc Đường Lạc Lạc còn đang sững người, trong phòng ngủ vọng ra từng tiếng rên động tình của nam nữ, kèm theo tiếng ồn quen thuộc, khiến đầu óc

Đường Lạc Lạc “ùng” một tiếng, dường như muốn nổ tung.

- Lâm Phong, đừng... đừng như vậy... thấy ghét quá! Đây là nhà của tiện nhân Đường Lạc Lạc đó, người ta không thích ở đây đâu.

Giọng nói nữ yếu điệu vang lên, Đường Lạc Lạc văng tai lên nghe, nghe ra đó là tiếng của hoa khôi trường - Vương Vân Nhi.

- Cô ta không về đâu, bị nhà bắt đi kết hôn rồi, ngoan, bảo bối... thế này... um... con tiện nhân đó sao sánh bằng em được? Anh nói được sẽ làm được, cô ta đã gả cho thiếu gia nhà họ Mặc, chúng ta kiếm một món hời từ cô ta, sau đó anh sẽ ở cùng em.

Giọng nói Lâm Phong mang chút thờ dốt và gấp gáp, giọng nói chưa dứt, từng tiếng rên rỉ chói tai không ngừng vọng ra, cách cánh cửa gỗ mỏng, giống như quay hiện trường trực tiếp vậy.

- Lờ như cô ta không đồng ý thì sao?

Wang Yun Ni khẽ rên một tiếng, kêu cực kỳ phóng dăng.

- Cô ta chạy đi lấy chồng, nhất định sẽ thấy có lỗi với anh, chắc chắn sẽ đồng ý thôi, em yên tâm nhé bảo bối. Anh sớm chịu đủ cô ta rồi, một cái cũng không cho anh chạm vào, đâu có giống em phóng dăng nhập cốt chứ, nếu không phải vì nhà cô ta có chút tiền của, anh đã sớm đá cô ta rồi...

Tiếp theo đó là tiếng rên ý ý a a không ngừng, cảm giác như ở hiện trường xem phim hành động tình yêu vậy, Đường Lạc Lạc đứng yên bất động, vì Lâm Phong là bạn trai của cô, nhưng chút hối lỗi đối với hắn ta, bỗng chốc hóa thành cơn giận dữ.

Nếu không phải ban đầu Lâm Phong đeo bám cô dai như đũa, thì cô đã không thêm quen hắn ta đâu, nhưng suy cho cùng thì... tên khốn này lại ở trong nhà cô, gian dẫu với người con gái khác?

Bản thân bị gia đình ép kết hôn, hắn ta không thêm quan tâm thì thôi, còn chuẩn bị lợi dụng lòng hối lỗi của cô, nhẫn tâm kiếm một món hời từ cô?

Thật sự là chú có nhện thì thím đây cũng không thể nhện nữa!

Đường Lạc Lạc chưa kịp suy nghĩ gì thêm, chỉ cảm thấy cơn giận trong lòng đang bùng nổ, không để tâm đến soái ca tình cờ quen trong quán bar đang đi theo sau cô, vội tiến lên một bước đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, trước mắt hai con người trần như nhộng hiện ra, chẳng phải là hoa khôi trường Vương Vân Nhi và bạn trai cô Lâm Phong đây sao?

Gian tình bị bắt gặp, Vương Vân Nhi hét to một tiếng, lập tức trốn sau Lâm Phong:

- Phong, em rất sợ... em rất sợ... hic hic...

Lâm Phong ôm lấy Vương Vân Nhi, trên mặt lộ vẻ hoảng loạn đầu tiên, tiếp đó lại cố gượng trấn tĩnh:

- Sao lại là cô? Đường Lạc Lạc, không phải cô đi kết hôn rồi sao?

- Anh ở trong nhà tôi, mà hỏi sao lại là tôi? Anh không cảm thấy anh rất buồn cười sao?

Cặp nam nữ trước mặt co rút trong chấn, toàn thân trần như nhộng, nhìn đến bao tử Đường Lạc Lạc còn cào khó chịu, cô không nói lời nào, đưa tay lên nhắm thẳng vào mặt Lâm Phong, “chát” một cái tát cho Lâm Phong một bạt tai.

Lâm Phong bị tát đến ngơ người, sau đó liền tức giận:

- Cô đi kết hôn với người khác, còn dám tát tôi sao? Đường Lạc Lạc, tôi nói cho cô hay, là do cô có lỗi với tôi, tôi đã sớm không thích cô rồi, người tôi yêu là Vân Nhi, hiện tại cô nhanh chóng gửi cho tôi một món tiền, nếu không tôi sẽ tuyên bố quan hệ của tôi và cô ra ngoài, khiến cô thân bại danh liệt, xem xem người nhà họ Mặc sẽ đánh giá cô ra sao!

Wang Yun Ni ôm lấy Lâm Phong, vừa giả tạo khóc thút thít, vừa châm dầu vào lửa:

- Phong, anh không cần đòi co với loại người như cô ta, cô ta tự cam chịu, vì tiền cái gì cũng có thể làm được...

Đường Lạc Lạc xem như hiểu thấu loại người mặt dày thật sự rồi, nhìn cặp cầu nam nữ giả tạo này, cô không muốn nói thêm một từ nào với họ nữa, đưa tay chỉ về phía cửa:

- Hai người cút ngay cho tôi! Cút ngay lập tức! Tôi không muốn nhìn thấy hai người nữa.

- Cô nghĩ tôi muốn thấy cô sao?

Lâm Phong cười lạnh một tiếng:

- Tôi nói cho cô hay, chuyện tôi và cô quen nhau tất cả mọi người trong trường đều biết, chỉ cần tôi tung tin này ra ngoài, người nhà họ Mặc sẽ bỏ qua cho cô hay sao? Biết điều thì mau gửi ngay 200 triệu phí bịt miệng đi, có thể tâm trạng tôi vui tôi sẽ tha cho cô một lần, người nên cút khỏi đây là cô mới đúng!

Lâm Phong nhìn thấy Đường Lạc Lạc hiện tại là người nhà họ Mặc, việc từng là tình nhân với hắn ta, nhất định sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cô trong mắt người nhà họ Mặc, hắn ta sao có thể bỏ qua cơ hội phát tài này chứ?

Người mà Đường Lạc Lạc gả là ông vua kim cương đứng đầu S thị Mặc Thiệu Đình ấy, trong tay nhất định có không ít tiền!

- Hai người...

Đường Lạc Lạc bị cắn lại một nhát, tức đến mức nói không nên lời, nhưng bản thân lại không biết phải làm thế nào với cặp câu nam nữ này mới chết chứ...

Cô chỉ cảm thấy một cơn choáng váng quay cuồng, đang lúc đứng không vững, bàn tay ấm áp phía sau nhẹ nhàng đỡ lấy cô, sau đó, Mặc Thiệu Đình từ sau lưng Đường Lạc Lạc bước ra phía trước, trong tay giờ lên chiếc di động cao cấp được thiết kế riêng, miệng nhếch lên nở nụ cười khinh bỉ, đưa màn hình đến trước mặt Lâm Phong và Vương Vân Nhi, bộ dạng xấu hổ của hai người đều được quay lại.

- Hai người xác định là không chịu rút khỏi đây sao? Vậy thì tôi sẽ không khách khí nhé! Đoạn video này chắc thú vị lắm! Không biết chia sẻ lên mạng sẽ nóng nhiệt thế nào đâu nhỉ?

Mặc Thiệu Đình khẽ nhếch mép, có chút gì đó tà ma mê hoặc không diễn tả được, nhưng những lời nói ra, lại bình tĩnh đáng sợ y như quỷ Satan vậy.

Cảnh trộm tình xấu hổ của hai người mà bị đăng lên mạng, thì coi như tiêu tùng.

Lâm Phong tức giận cực kỳ, đứng dậy vỗ về phía Mặc Thiệu Đình, miệng mắng những lời dơ bẩn:

- Hay lắm Đường Lạc Lạc, còn dẫn theo cả trợ thủ, mau dừng tay, lão đây đánh chết người...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Đường Lạc Lạc phản ứng lại và nhìn Mặc Thiệu Đình với ánh mắt đầy lo lắng. Lâm Phong là nhân vật nổi trội trong đội thể thao của trường, thể chất luôn rất tốt, cô sợ rằng Mặc Thiệu Đình sẽ bị thương khi đứng ra bên vực cô, nhưng.....

Mặc Thiệu Đình chẳng thèm nhìn lấy Lâm Phong một cái, anh nghiêng nhẹ người, nâng chân lên, và đá một cú trực diện khiến Lâm Phong té nằm xuống đất, bàn chân với chiếc giày da được thiết kế đặc biệt của anh đạp thẳng đè lên cổ của Lâm Phong thật mạnh, giọng nói của anh thì vẫn bình thản và từ tốn:

- Mau xin lỗi, mau nói lời xin lỗi cô ấy.

Lâm Phong chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như vỡ vụn, và phát ra những tiếng kêu rên rỉ. Vương Vân Nhi đang đứng gần đó cũng giật cả mình, Đường Lạc Lạc cũng một phen hoảng hốt, không tin vào mắt mình.

Cách ra đòn chớp nhoáng của Tiểu ca ca không phải quá đỉnh sao?

Đẹp trai phong độ đến chết mất thôi!

Bàn chân của Mặc Thiệu Đình đè mạnh hơn nữa lên cổ của Lâm Phong một cách lạnh lùng, và gương mặt anh vẫn không biến sắc.

Lâm Phong đau đớn đến nỗi mắt cả tri giác, chưa kịp nghĩ ngợi thì nước mắt nước mũi đã chảy thành dòng, vội vàng cầu cứu Đường Lạc Lạc:

- Đường Lạc Lạc, tôi sai rồi.....ôi.....mong cô tha cho tôi, thả tôi ra đi.....tôi sai rồi..... á á á ư ư.....”

Wang Vân Nhi quần thật chặt bám chặt vào người, sợ hãi đến độ run cầm cập, không biết Đường Lạc Lạc kiếm đâu ra cứu binh lợi hại đến như vậy.

Mặc Thiệu Đình hướng đôi mắt tuyệt đẹp như thăm dò về phía Đường Lạc Lạc, anh nhìn chằm chằm đến nỗi khiến gương mặt Đường Lạc Lạc đỏ ửng lên. Thật ra thì cô cũng chả có tình cảm sâu đậm gì với Lâm Phong cả, chẳng qua do quá tức giận mà thôi. Đặc biệt trong lúc này lại càng không muốn nhìn thấy họ một phút một giây nào nữa, cô ngoảnh mặt:

- Hai người rút đi.

- Rút!

Mặc Thiệu Đình bồi thêm một cú đá lên người Lâm Phong, sau đó ung dung chỉnh lại cổ áo sơ mi, mọi động tác đều thanh lịch và phong độ, tưởng chừng như người vừa rồi đánh gục Lâm Phong xuống đất không phải là anh ta vậy.

Lâm Phong loay hoay bò dậy, Vương Vân Nhi vội quần chắn vào người chạy lại. Khi ả ta vừa định đập chắn lên người Lâm Phong, thì giọng nói lạnh lùng của Mặc Thiệu Đình vang lên:

- Không được lấy đi bất cứ thứ gì ở đây.

Lâm Phong và Vương Vân Nhi bốn mắt nhìn nhau, đành nhặt vội mấy bộ quần áo trên sàn, miễn cưỡng che chắn lên người, rồi luống cuống bỏ đi.

Đột nhiên chỉ còn lại Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc hai người họ trong căn nhà bừa bộn đó.

Mặc Thiệu Đình nhìn xuống, thấy Đường Lạc Lạc đang nắm chặt hai tay, cúi mặt, hàng mi cong dài đang chớp vội thật nhanh, và rồi một giọt nước mắt đọng lại trên mi mắt ấy, trông như cô ấy sẽ bật khóc bất cứ lúc nào.

Một cảm giác ghen tuông là lạ vụt lên trong lòng, cô ta đang đau lòng vì thằng khốn khi nãy sao?

Người như hần ta, chia tay rồi còn tiếc vậy sao?

Đường Lạc Lạc hít mũi, dù bản thân có tình cảm với Lâm Phong hay không, nhưng gặp phải tình huống như vừa rồi thì không có người con gái nào có thể vui vẻ cả. Cô ngước lên chớp chớp mắt với Mặc Thiệu Đình, và nói lời cảm ơn một cách chân thành:

- Cảm ơn anh rất nhiều, Tiểu ca ca!

Nếu khi nãy không có Mặc Thiệu Đình ra tay giúp đỡ, không những bản thân bị bắt nạt, mà còn bị Lâm Phong tống tiền, chột nghỉ lại thôi cũng một phen hú vía.

Mặc Thiệu Đình tăng hắng một cách lạnh lùng, đưa bàn tay thon dài về phía cô:

- Tiền bồi thường cái áo đâu?

Anh không hề biết cách an ủi người khác, khi cô đau lòng đến thế, cũng chỉ biết nói vấn đề khác để đánh lạc hướng của cô mà thôi.

- Ồ ha, đúng rồi, tiền quần áo.

Đường Lạc Lạc lau nước mắt, vội quay lưng đi tìm ví tiền của cô, nhưng đến khi tìm được thì mới phát hiện, trong ví của cô không còn một xu. Chắc là khi nãy đã bị Lâm Phong vợ sạch hết tiền của cô rồi.

Đúng là xui xẻo quá đi mà.

Thế là cô đành nắm thật chặt ví tiền trong tay, ngẩng đầu nhìn Mặc Thiệu Đình với đôi mắt tội nghiệp, chớp mắt nói:

- Tiểu ca ca, tôi có thể thương lượng với anh một việc được không?

- Không được.

Mặc Thiệu Đình khoanh tay trước ngực, khi nhìn thấy vẻ mặt tội nghiệp của cô, anh cố gắng giữ cho bản thân không nhoen miệng cười, và từ chối cô một cách lạnh lùng.

Đường Lạc Lạc:

-

Anh có thể cư xử một cách bình thường một lần được không vậy.

Đường Lạc Lạc đành mặt dày, ầm ức đi đến nắm lấy tay áo của Mặc Thiệu Đình, nhe răng nói:

- Tiền của tôi đã bị cướp hết rồi, bây giờ không còn một xu dính túi, tiền quần áo...tiền quần áo có thể đợi tôi xoay vòng vốn rồi trả anh được không?

Cần phải xoay vòng vốn sao.....

Nói ra khiến Mặc Thiệu Đình tưởng rằng họ đang bàn về một hợp đồng lớn nghìn tỷ vậy.

- Cô tưởng chỉ cần xoay vòng vốn là cô có thể trả nổi sao?

Anh cúi người xuống, đưa khuôn mặt lại gần gương mặt nhỏ xinh của Đường Lạc Lạc, nhìn cô chăm chăm với đôi mắt đen tuyền đầy sức hút, và ánh nhìn đọng lại trên đôi môi đỏ mọng nhỏ xinh của Đường Lạc Lạc.

Cô trợn to đôi mắt của mình, lộ ra vẻ mặt ngây thơ, quả thật đáng yêu vô cùng.

Anh phát hiện bản thân mình hiện tại xấu tính quá thể, rõ ràng bản thân không hề để tâm đến cái áo đó, nhưng vì muốn trêu cô thêm một chút, muốn nói chuyện với cô thêm vài câu, mà anh không từ bất kỳ phương pháp nào.

- Đắt tiền lắm sao? Anh muốn bao nhiêu?

Đường Lạc Lạc chột chột dạ, tiêu rồi tiêu rồi, gặp ca khó rồi đây.

Mặc Thiệu Đình giơ ra ba ngón tay, quơ qua quơ lại trước mặt Đường Lạc Lạc.

Giọng nói tan nát cõi lòng của Đường Lạc Lạc càng nghẹn ngào:

- Ba trăm ngàn ư?

Anh mặc đồ đắt tiền vậy làm chi chứ!

Thân hình hoàn hảo mặc gì cũng đẹp rồi, tại sao lại không biết suy nghĩ nhỉ!

- Ba trăm triệu.

Mặc Thiệu Đình ung dung quơ ngón tay. Bộ quần áo nào của anh mà không phải do nhà thiết kế đo may riêng cho anh chứ, ba trăm triệu là do tâm trạng của anh vui nên mới có giá đó.

- Sao anh không đi cướp đi.

Đường Lạc Lạc sắp khóc thành tiếng:

- Tại sao anh không đắp tiền lên người luôn cơ chứ, trước khi tôi ới, tại sao anh không nói tôi biết chứ!

- Cô cũng đâu có hỏi tôi.

Mặc Thiệu Đình nhún vai, vẻ mặt còn vô tội hơn cả Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc:

-

Còn đồ thừa cho cô nữa sao?

- Không có đúng không?

Mặc Thiệu Đình nhovn nhẹ mép môi, tay ngắt nhẹ cầm của Đường Lạc Lạc, và cúi người xuống hôn nhẹ lên đôi má của cô.

Đôi môi mềm mại mang hương thơm của thiếu nữ, và căng mọng như đang vẫy gọi Mặc Thiệu Đình, khiến ánh mắt anh tối sầm lại.

Hít một hơi thật sâu, Mặc Thiệu Đình đưa lưỡi bá đạo tiến thẳng vào, răng môi giao hòa, Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy có một luồng điện chạy qua toàn thân, không còn điều khiển được cơ thể của cô nữa, cứ như bị cuốn vào một hố đen sâu thẳm, hoặc giả là như một con thuyền đang lênh đênh trên mặt biển, hoàn toàn lạc mất phương hướng của mình.

Mùi hương thanh thoát trên người anh như bao vây lấy cô, các ngón tay hơi thô giữ thật chặt cầm của cô, khiến cô không thể trốn tránh. Nụ hôn của anh bá đạo và đầy sức quyến rũ, mang một luồng khí chiếm lĩnh mạnh mẽ, ví như một đế vương đang muốn chinh phục thuộc hạ của mình, khiến Đường Lạc Lạc hoàn toàn không thể thở được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Đường Lạc Lạc chỉ thấy toàn thân bần rần, muốn giơ tay đẩy Mặc Thiệu Đình ra, nhưng anh một tay giữ lấy cầm của cô, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ xinh của cô, không được quyền từ chối, không thể vùng vẫy, anh bá đạo và mạnh đến nỗi không thể kháng cự lại được.

Hơi thở nơi cánh mũi chỉ toàn mùi hoóc môn nam vô cùng cuốn hút, và mùi thơm nhẹ nhẹ của cô cây, chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, cho đến khi

Đường Lạc Lạc có vẻ không thở được nữa, anh mới chịu buông cô ra.

Cô đỏ ửng cả khuôn mặt, bất ngờ cô giờ nắm đầm đầm vào ngực của anh:

- Đồ tồi! Tôi đã nhìn lầm anh rồi!

Cứ tưởng anh ta là một người tốt, không ngờ...

Đúng là không thể nhìn người mà bắt hình dong!

Soái ca lưu manh thì vẫn là lưu manh được không!

- Đây chỉ là tiền lãi, từ bây giờ, cô có thể từ từ trả nợ cho tôi rồi.

Mặc Thiệu Đình dùng ngón tay chùi mép môi một cách không thỏa mãn, tư thế vẫn rất mê hoặc và gợi cảm, và nói với một giọng độ lượng.

- Tiền lãi?

Đường Lạc Lạc rất muốn đánh bầm dập Mặc Thiệu Đình, nếu cô đánh lại anh. Sau khi bắt nạt cô xong, nói với cô rằng đây chỉ là tiền lãi sao?

Vội về mặt ngạo mạn của anh ta bây giờ, có vẻ như anh mới là người chịu thiệt vậy đó.....

Đường Lạc Lạc hít hai hơi thật sâu, cô lùi về sau một bước, tạo một khoảng cách nhất định với Mặc Thiệu Đình xong nói:

- Nếu tôi không có khả năng trả thì sao?

Mặc Thiệu Đình chậm chậm tiến lại gần cô, từng bước từng bước một, cho đến khi Đường Lạc Lạc bị dồn vào góc tường, không thể lùi thêm được nữa, anh mới từ từ giơ một tay lên chặn ngang bức tường, và cô không thể thoát ra được, anh ghé mặt sát lại gần khuôn mặt đang mỉm cười của Đường Lạc Lạc, đồng thời hơi thở nóng ran lan tỏa trên khuôn mặt cô:

- Nợ tình thì bán thân để trả. Không trả được, thì bán thân trả nợ nào!

Đường Lạc Lạc:

-

Nếu không phải chính tai cô nghe thấy, cô thực sự không muốn tưởng tượng, những lời không có tình người như vậy, lại được nói ra bởi người có khuôn mặt soái ca như anh, mà còn nói với một giọng điệu chắc nịch, không chút do dự như vậy.....

- Tôi trả, tôi trả là được chứ gì!

Đường Lạc Lạc đỏ bừng mặt, biết rằng bản thân không thể đẩy Mặc Thiệu Đình ra, nên đành ngồi xuống, rồi bò chầm chậm ra khỏi vòng vây của anh, sau đó nhìn anh với vẻ mặt cảnh giác.

Tên này đúng là không nói lý lẽ mà!

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ bàng hoàng của Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình đã không thể nhịn được nữa, anh cúi người xuống, mép môi ngày càng nhô to, và giọng cười ngày càng lớn, anh cười đến run người, không ngừng lại được.

Đã lâu lắm rồi anh chưa được cười thoải mái như vậy, cô gái nhỏ trước mặt anh đây đúng là gốc rễ một cách đáng yêu.

Mặc Thiệu Đình chợt phát hiện, cô dâu nhỏ của anh không phải là người tệ nhạt như anh vẫn nghĩ, trêu chọc cô là việc thú vị vô cùng, và rồi, anh liếm nhẹ lên môi, nhớ lại cảm giác hôn cô khi nãy, ừm, vẫn rất tuyệt.

Tuyệt đến nỗi vượt khỏi trí tưởng tượng của anh.

- Anh cười gì chứ!

Đường Lạc Lạc nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, mặt đỏ bừng lên.

Lúc này Mặc Thiệu Đình mới quay người lại, mặt đánh lại nhưng trên mặt vẫn còn ý cười:

- Ba trăm triệu, tôi không nghĩ là cô có thể trả hết ngay lúc này, sau này cô tính đi đâu? Chi bằng về nhà họ Mặc, còn có hi vọng sẽ trả được nợ cho tôi.

Đường Lạc Lạc chớp mắt một cách hoang mang, đúng nhỉ, bây giờ vấn đề trước mắt là cô phải đi về đâu đây?

Vốn dĩ cô định về đây bàn bạc với Lâm Phong, nhưng không ngờ.....

Bây giờ cô lẻ loi một mình, biết đi về đâu đây?

Cho dù trốn được ra ngoài, vẫn sẽ bị người của nhà họ Mặc bắt trở lại thôi?

Với thể lực của nhà họ Mặc, sợ rằng bản thân không tới được sân bay nữa là, huống chi bây giờ không có một đồng trong túi.

Cách tốt nhất hiện giờ, chỉ có thể trở về nhà họ Mặc thôi.

Khó khăn lắm mới trốn ra được, cuối cùng vẫn phải quay lại nhà họ Mặc!

Đường Lạc Lạc đường như khóc không thành tiếng.

Cô ngước mặt lên, vừa nhìn Mặc Thiệu Đình vừa gạt đầu, sau đó quay lưng, đi về hướng cửa ra vào:

- Anh nói đúng lắm, tiểu ca ca, tôi đành về quay lại nhà họ Mặc vậy. Đây là số mệnh của tôi, tôi đành chấp nhận.

Cô đã từng cố gắng, từng đấu tranh, nhưng không còn cách nào khác, cô vẫn phải gả cho tên Mặc Thiệu Đình vừa xấu vừa gay thôi, hết cách rồi.

Mặc Thiệu Đình bật cười trước dáng vẻ như đi vào chỗ chết của Đường Lạc Lạc:

- Có cần tôi cho cô quá giang không?

- Không cần, tôi không dám ngồi xe của anh đâu, đắt tiền lắm!

Đường Lạc Lạc bỏ đi một mạch.

- Lần này miễn phí.

Đôi chân dài của Mặc Thiệu Đình bước vội, đuổi theo Đường Lạc Lạc, lái xe đưa cô về nhà họ Mặc.

Đáng lẽ sáng nay anh cố tình vắng mặt tại hôn lễ, là anh âm thầm tỏ ý phản đối cuộc hôn nhân này, để cô tự biết mà rút lui, nhưng không biết vì sao, hiện tại anh lại thay đổi ý định, nếu bắt buộc phải cưới một cô gái về làm vợ, thì Đường Phù Dung là ứng viên không tồi.

Thế nhưng, cô gái nhỏ này vẫn chưa biết anh chính là người chồng sắp cưới mà cô luôn miệng nói có mà như không, phải làm sao để nói cho cô ấy biết sự thật đây?

Việc này có vẻ hơi phiền não nhỉ?

Chiếc Porsche dừng lại ở nơi không xa biệt thự nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc buồn bã bước xuống xe, tựa vào cửa kính:

- Phải rồi, để lại thông tin liên lạc cho tôi nào, tiểu ca ca, đợi tôi kiếm đủ tiền rồi, tôi sẽ trả nợ cho anh.

Bị bắt nạt đến nông nỗi này mà còn không quên trả nợ, Mặc Thiệu Đình có vẻ ngạc nhiên, cô gái nhỏ đúng là người có lương tâm, anh giờ tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại của Đường Lạc Lạc, lấy bút nghiêm túc viết số điện thoại lên lòng bàn tay của cô.

Lòng bàn tay hơi nhột nhột, đó là do vết mực anh viết lên tay, cổ tay được anh nắm thật chặt, trên da lan tỏa cảm giác tê mê, Đường Lạc Lạc cũng không hiểu vì sao, cô không dám nhìn thẳng anh, trong lòng như có một con thỏ đang nhảy tung tăng, cô có cảm giác bàn tay nơi Mặc Thiệu Đình nắm lấy, đang nóng ran lên như lửa đốt vậy.

Khó khăn lắm mới đợi anh viết xong, Đường Lạc Lạc đỏ mặt và ngoảnh mặt bỏ chạy thật nhanh.

Và Mặc Thiệu Đình dõi mắt theo bóng dáng bỏ chạy của Đường Lạc Lạc, và đôi mắt dần tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nhà họ Mặc có ngôi biệt thự được xây với phong cách Baroque, có hồ bơi, sân chơi golf, trường đua ngựa với khuôn viên rộng lớn, thoáng đãng đến không ngờ.

Tiếc rằng khi Đường Lạc Lạc đi vào, cô không có tâm trạng để ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, cô lưỡng lự hồi lâu trước cửa ngôi biệt thự, cuối cùng cô quyết định ấn chuông.

Cửa mở ra, trong nhà có Đường Quý Lễ và mẹ - Lương Thế Văn đang ngồi, hai người họ đang rối bời vì việc Đường Lạc Lạc bỏ trốn, khi nhìn thấy Đường Lạc Lạc xuất hiện, họ mừng rỡ khôn xiết, nhưng sau đó Đường Quý Lễ tối sầm mặt mũi ngay, kéo Đường Lạc Lạc về phía ông mắng cho một trận.

- Đưa con gái hư hỏng, bỏ đi đâu vậy, con có biết hậu quả của việc bỏ trốn là gì không hả? Bao nhiêu người chạy đi tìm con, ba đúng là nuôi ong tay áo mà, đồ con gái hư!

- Đúng đó, con không nói tiếng nào đã bỏ đi, để ba mẹ ở đây một mình mà lo lắng, nếu nhà họ Mặc không vui rồi trách móc nhà chúng ta, có phải con đã liên lụy cả nhà không hả?

Lương Thế Văn cũng nói với vẻ mặt tức giận.

Đường Lạc Lạc cúi gầm mặt xuống như một thói quen, không hé một lời, từ nhỏ tới lớn, cô biết rằng ba mẹ của cô rất khác với ba mẹ của những gia đình khác, khi cô ở bên cạnh họ, cô không cảm thấy chút ấm áp nào, nhưng chỉ khi ở bên cạnh chị gái Đường Phù Dung, họ mới có vẻ mặt tươi vui.

Có những lúc, Đường Lạc Lạc thật sự hoài nghi, rốt cuộc bản thân có phải con gái ruột của ba mẹ không, chứ sao cách đối xử của ba mẹ với hai chị em sao lại khác xa nhiều đến như vậy?

Ngay cả cuộc hôn nhân sắp đặt lần này, nếu không phải vì Đường Phù Dung đột nhiên mất tích, “chuyện tốt trên trời rơi xuống” trong mắt ba mẹ như thế này, tuyệt đối không bao giờ đến lượt cô.

Sau khi Đường Quý Lễ trách mắng xong, mới rón rén kéo Đường Lạc Lạc qua một bên, để tránh ánh mắt tò mò của người giúp việc trong nhà, nghiêm khắc căn dặn Đường Lạc Lạc:

- Ba mẹ nuôi con lớn tận này, công dưỡng dục như núi cao biển lớn, ngay lúc này cả nhà đang cần sự giúp đỡ của con, cho dù con có phải Đường Phù Dung hay không, cũng phải hầu hạ cậu chủ nhà họ Mặc dưới thân phận của chị gái con, nghe rõ chưa?

Công dưỡng dục.....

Đường Lạc Lạc không cách nào biện hộ:

- Nhưng mà ba à, sự thật thì con không phải là chị mà, nếu ngày nào đó nhà họ Mặc phát hiện ra.....

- Thì đó đều là lỗi của con.

Đường Quý Lễ nói với giọng bất mãn:

- Rất ít người biết mặt hai chị em con, làm sao phát hiện ra được? Bắt đầu từ ngày hôm nay, con chính là Đường Phù Dung, nếu để ba phát hiện con lại bỏ trốn một lần nữa, ba sẽ đánh gãy chân của con!

Đường Lạc Lạc chưa kịp trả lời, Đường Quý Lễ tức giận quay lại và kéo Lương Thế Văn về phía ông, trừng trừng nhìn Đường Lạc Lạc với ánh mắt cảnh cáo, sau đó mới bỏ đi.

Đường Lạc Lạc thở phào nhẹ nhõm, từ từ ngồi lên chiếc ghế sofa da thật trong phòng khách, trong lòng buồn rười rượi, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, lúc này cô bắt đầu ngắm nhìn nội thất trang hoàng trong phòng, đồng thời trong lòng cũng dấy lên vô số câu hỏi, tại sao biệt thự nổi tiếng trong lời đồn của nhà họ Mặc lại không có một chủ nhân nào ở đây là thế nào?

Người giúp việc thì nhiều vô kể, đứng nghiêm trang và cung kính, chỉ là chồng của cô – Mặc Thiệu Đình thì không thấy đâu cả, ở trong ngôi biệt thự rộng lớn này, ngoài người giúp việc ra thì chỉ còn cô.

Trong lòng cô đang đầy nghi hoặc, thì một cô giúp việc lớn tuổi với nụ cười tươi rói trên môi tiến về phía cô, các cô giúp việc bụng mâm phía sau cũng tiến lại theo, trên mâm là những bộ váy áo đẹp lộng lẫy.

- Chào phu nhân, tôi là má Vương, quản gia của nhà họ Mặc, phu nhân vừa kết thúc hôn lễ, chắc là mệt lắm, đây là những bộ váy áo cậu chủ dặn dò chúng tôi chuẩn bị cho phu nhân, phu nhân hãy đi tắm rồi thay quần áo xuống dùng bữa ạ?

Khi được má Vương nhắc nhở, Đường Lạc Lạc mới cảm thấy vừa mệt vừa đói, bụng kêu cồn cào, đôi chân cũng mệt rã rời, trên người còn đang mặc bộ váy cưới nặng nề, cô liền lấy lại tinh thần, đứng phắt dậy, vơ lấy một chiếc váy yếm lên người, và cô kinh ngạc khi phát hiện, sao tất cả đều vừa với thân hình của cô nhỉ?

Đúng là kỳ lạ vô cùng, cái người tên Mặc Thiệu Đình chưa gặp cô bao giờ, không ngờ dặn dò người giúp việc chuẩn bị tất cả váy áo đều hợp với cô.

Có lẽ, do cô có một thân hình tiêu chuẩn chăng?

Đường Lạc Lạc tự mê hoặc bản thân bằng những lý do tự tăng bốc bản thân và không tưởng như thế, sau đó tiện tay chụp lấy một bộ váy màu trắng tinh, tiến về phía phòng tắm, vừa đi vừa hỏi má Vương đi sau lưng cô:

- Ủa, hôm nay cậu chủ Mặc không có ở nhà sao?

Không đến hôn lễ, cũng không thấy bóng dáng ở nhà, cái người tên Mặc Thiệu Đình kia, rốt cuộc anh đang ở đâu hả?

Má Vương nở nụ cười trả lời:

- Phu nhân không cần lo lắng cho cậu chủ, cậu chủ bận trăm công nghìn việc, số lần cậu chủ về nhà trong một năm cũng chỉ có vài lần, chúng tôi cũng không biết khi nào cậu chủ sẽ về nhà, phu nhân hãy nhẫn nại chờ đợi.

Đường Lạc Lạc nghe xong, trong lòng dấy lên một nỗi tức giận, cô mà quan tâm sao, cô quan tâm cái cù lỏi, Mặc Thiệu Đình mãi mãi không bao giờ về nhà thì tốt biết mấy.

Vốn dĩ cô không hề tự nguyện trong cuộc hôn nhân này, nếu chỉ là làm một phu nhân có danh không phận, thì vừa hay đúng ý của cô đấy. Tốt nhất là Mặc Thiệu Đình đừng bao giờ về nhà, cô sẽ vui về tự tại hơn nhiều.

Vừa nghĩ thế, tâm trạng cô bỗng chốc tươi vui hẳn lên, vừa ngân nga câu ca vừa thổi bong bóng trong bồn tắm mát xa, lòng vui khôn xiết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sương khói tràn ngập trong phòng VIP của quán bar, tiếng nhạc xập xình đến điếc tai, ánh đèn nhấp nháy, chiếu sáng cho cô vũ nữ đang múa cột trên bục.

Tóc dài uốn lượn, bộ đầm da đỏ bó sát, khiến thân hình chữ S nóng bỏng của cô được thể hiện rõ.

Một nhóm công tử con nhà giàu, tay cầm ly rượu vang đắt tiền, vừa huýt sáo vừa trò chuyện nô đùa, trong nhóm người đẩy một khuôn mặt tuấn tú sắc sảo đặc biệt nổi trội, cho dù thái độ hờ hững, nhưng vẫn khiến người khác không thể rời mắt được.

Cô vũ nữ trên bục không ngừng chớp mắt với Mặc Thiệu Đình, làm những hành động khiêu gợi, nhưng chân mày Mặc Thiệu Đình khẽ nhíu, nhìn cũng không nhìn.

Công tử đào hoa An Di Sanh bên cạnh cũng không lấy làm lạ, ghé lại cười hehe:

- Sao vậy cậu chủ Mặc? Hôm nay là ngày kết hôn của cậu, sao lại chạy ra uống rượu với anh em bọn này thế hả? Không vừa ý nàng dâu mới hả?

- Không vừa ý thì ra ngoài vui chơi cũng bình thường, nhưng người đẹp nào nhìn cũng không nhìn, vậy là chê nhan sắc hôm nay không đủ hả?

Có người nói với theo.

Mặc Thiệu Đình nhếch nhếch mép, bật tắt cái bật lửa trong tay, trong ánh sáng vàng mờ, ngọn lửa lóe lên lại tắt đi, chiếu sáng khuôn mặt tỉnh tề hoàn mỹ của anh.

Không biết tiểu nha đầu Đường Lạc Lạc, hiện tại ở nhà họ Mặc thế nào rồi?

Vì sự hiểu lầm ngày hôm nay, khiến anh không biết phải đối mặt thế nào với Đường Lạc Lạc nữa, đành phải sắp xếp cô trong nhà trước, sau này rồi tính.

Nhưng trong lòng không hiểu sao cứ cảm thấy không yên tâm.

Đây là lần đầu tiên, Mặc Thiệu Đình cảm thấy lo lắng cho một người, cảm thấy trống vắng sao ấy.

Đang lúc trong lòng rối bời, một tin nhắn gửi đến, Mặc Thiệu Đình mở ra xem, là tin nhắn của má Vương, ngắn gọn vài vòng chữ:

“Cậu chủ yên tâm, phu nhân đã tắm và ăn xong, hiện tại đang ngủ, ăn rất ngon miệng, ba bát cơm liền.”

“Ba bát cơm...”

Nha đầu này là heo ư?

Mặc Thiệu Đình không kiềm được nhếch mép, lộ một nụ cười, kinh động toàn thể công tử nhà giàu xung quanh, mỗi người đều hà hốc mồm ngẩn người.

Họ đã thấy gì?

Thường ngày trầm lặng ít nói như thiếu chủ Mặc, khi này giống như thiếu niên vừa bước vào tuổi yêu vậy, không ngờ lại vừa nhìn điện thoại vừa cười.

Ôi! Trời ạ! Đã xảy ra chuyện gì thế này?

An Di Sanh ngồi gằn nhất, ghé sát đầu qua, lớn tiếng đọc to nội dung tin nhắn:

- “Cậu chủ yên tâm, phu nhân đã tắm và ăn xong, hiện tại đang ngủ, ăn rất ngon miệng...” ôi trời! Cậu chủ Mặc, không phải cậu có phản cảm với vợ hay sao? Đây là sao hả? Đây ... quả thật bất thường mà ...

Anh ta cùng Mặc Thiệu Đình cùng lớn lên từ bé, xem như bạn chí cốt, rất hiểu tính khí của cậu chủ Mặc đây, thường ngày đối với mấy chuyện con gái thế này, đều không thêm đoái hoài đến, biết bao danh môn quý nữ chủ động theo đuổi, Mặc Thiệu Đình vốn không chớp lấy mắt một cái, thậm chí vì thế mà bị bên ngoài nghi ngờ giới tính nữa.

Lần này kết hôn với Đường Phù Dung, là vì hai vị tiên bối trong nhà không ngừng yêu cầu, bắt buộc đi tổ chức hôn lễ, không lâu trước đó, Mặc Thiệu Đình còn mang tâm trạng có ý quậy phá, chuẩn bị quậy tung hôn lễ của bản thân, nhưng hiện tại...

Rốt cuộc đã xảy ra điều gì?

Mặc Thiệu Đình giật lại điện thoại của mình, vẻ mặt khó đoán làm một động tác “suyt!”, đồng thời đôi mắt nhìn về phía trước, ngăn người suy tư.

Anh đang nghĩ tiếp theo đây nên làm thế nào?

Để Đường Phù Dung một mình trong nhà họ Mặc, rồi sau đó thì sao? Nếu bản thân cứ thế quay về, không biết tiểu nha đầu biết sự thật có nổi giận bỏ đi hay không? Nhưng nếu không nói rõ ràng với cô ấy, thì phải tìm thời cơ như thế nào đây?

Ấn tượng cô ấy đối với “bản thân” không tốt mấy.

Nếu vì sự bài xích đối với cậu chủ Mặc, mà khiến tiểu nha đầu nảy sinh tâm lý kháng cự đối với bản thân, thế thì tạm không nói ra vậy.

An Di Sanh dẫn mặt ra nhìn Mặc Thiệu Đình bỏ mặc mọi người xung quanh, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới riêng của anh, lúc thì cười một cái, chau mày một cái, anh ta cảm thấy như gặp phải quỷ vậy.

Đây có còn là người mà anh quen, băng sơn mặt lạnh một ngày nói chuyện không quá năm câu, một năm không thấy nở một nụ cười nữa không?

- Đường Phù Dung đúng là có phúc khí, chỉ một chốc thôi đã thu phục được cậu chủ Mặc danh tiếng nổi trội, không biết sẽ bị bao nhiêu tiểu thư nhà giàu hận đến nhức răng đây nhỉ?

- Nói đến làm mình cũng thấy hiếu kỳ, Đường Phù Dung rốt cuộc có gì khác biệt nhỉ?

Một nhóm công tử con nhà giàu liếc mắt nhìn nhau, thì thầm nhỏ to thảo luận.

Mặc Thiệu Đình rút lại nụ cười thoát ẩn thoát hiện trên mặt, ánh mắt tối sầm xuống, chậm rãi đảo mắt nhìn mọi người đang hiếu kỳ trong phòng, ánh mắt lạnh lùng và tà khí đó, khiến không khí trong phòng bỗng chốc hạ xuống vài độ.

Đột nhiên mọi người đều thấy sợ hãi và im lặng ngay, An Di Sanh đưa hai tay lên đầu hàng:

- Được được được, mình sai rồi, chúng mình sai rồi, không dám nhiều chuyện bảo bối của cậu nữa, được chưa?

Anh thật sự hiếu kỳ đến chết đi được, Đường Phù Dung này, rốt cuộc có bản lĩnh gì, chẳng qua chỉ với duyên gặp một lần, đã thu phục được Mặc Thiệu Đình rồi sao?

Quả thật giống như bị bỏ bùa vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Mặc Thiệu Đình chớp nhẹ đôi mắt, ánh mắt hiện rõ vẻ lạnh lùng, anh khẽ nhếch nhẹ làn môi mỏng, vừa định nói gì đó thì điện thoại lại vang lên, anh nhìn số điện thoại trên màn hình một hồi, hoàn toàn là số lạ, thông thường anh không bao giờ bắt máy của người lạ, nhưng lần này vì tâm trạng đang vui nên ngoại lệ bắt máy:

- Alo?

Đầu dây bên kia lập tức vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Đường Lạc Lạc:

- Alo, tiểu ca ca, đây là số điện thoại của anh phải không?

Trong đáy mắt của Mặc Thiệu Đình, bỗng tràn ngập sự dịu dàng mà anh không hề hay biết, tất cả bọn đàn ông trong phòng đều vành tai lên, cúi đầu và nín thở ngồi nghe ----- xem ra cậu chủ Mặc vừa nhận được cuộc gọi của cô đầu mới đây, thật là hiếm kỳ quá đi thôi!

Nhưng đáng tiếc là Mặc Thiệu Đình không hề cho bọn họ cơ hội được nghe lén, anh đứng phắt dậy và bước ngay ra khỏi phòng với đôi chân dài miên man.

- Đúng rồi, của tôi đó.

Mới xa nhau một chút thôi, nhưng không hiểu vì sao khi Mặc Thiệu Đình nhận được điện thoại của Đường Lạc Lạc, con tim của anh bất ngờ đập loạn nhịp, anh đi ra gần đến cửa, vừa chậm chậm bước đi trên hành lang, vừa bầm bụng suy nghĩ nên nói gì với cô ấy đây.

Rõ ràng là anh có rất nhiều điều muốn nói với cô, muốn hỏi rằng cô ở nhà họ Mặc có thoải mái không, tâm trạng có đỡ hơn phần nào chưa, có ai làm khó dễ gì cô không.....

Nhưng khi lời đến đầu môi thì bỗng chốc trở thành một câu nói vô cùng lạnh lùng:

- Cô đã nghĩ ra cách để trả nợ cho tôi chưa?

Ba trăm triệu, một bữa cơm của Mặc Thiệu Đình còn nhiều hơn số tiền trên, nhưng vì có sự việc này làm cái cớ, anh mới có thể duy trì mối liên lạc với Đường Lạc Lạc, sự ích kỷ nhỏ nhen này, bản thân anh vẫn chưa nhận ra.

Ngay lúc này Đường Lạc Lạc đang nằm dài một cách thoải mái trong bồn tắm mát xa, cô thoải bay bọt xà phòng trên tay mình, chớp chớp mắt:

- Cái đó.....tôi gọi điện cho anh vào lúc này, cũng là muốn nói về việc này, anh thấy rồi đó, hiện giờ tôi không một xu dính túi, thôi thì tiểu ca ca nè, anh cho tôi khát thêm mấy hôm nữa nha, khi nào có tiền tôi sẽ trả cho anh ngay.

Nhà họ Mặc nhà to nghiệp lớn, thân là một thiếu phu nhân của nhà họ Mặc, không lẽ không có nổi ba trăm triệu trong tay, nhưng Đường Lạc Lạc không muốn sống một cách tùy tiện như vậy, cô dự tính đợi cậu chủ của nhà họ Mặc trở về, sẽ nói rõ mọi chuyện với anh, nếu có thể để cho cô ra đi thì còn gì tốt bằng.

Còn ba trăm triệu kia thì đợi cô đi làm kiếm tiền, khi nào để dành đủ rồi sẽ trả cho tiểu ca ca.

Anh đã không quản mạo hiểm cứu cô, cũng là một việc không dễ dàng nhỉ?

- Cho cô khát thêm vài hôm,.....

Mặc Thiệu Đình buồn cười đến nổi nhếch môi:

- Cũng được thôi, nhưng mà, cô không được quýt tiền đâu đó.

- Không quýt, không quýt đâu mà.

Đường Lạc Lạc thở phào, cô thay bộ đồ ngủ rồi bước ra khỏi bồn tắm, luôn miệng bảo đảm rằng:

- Một khi tôi có tiền rồi, tôi sẽ liên hệ anh ngay, sẽ chia từng đợt ra trả, nếu như tôi lừa gạt anh, không chịu trả nợ, thì..... thì Mặc Thiệu Đình sẽ bị mắc nghẹn khi ăn cơm, bị sặc khi uống nước, ra đường bị xe tông, mua mì gói không có gói gia vị.....

Mặc Thiệu Đình:

-

Tại sao lại thề độc đến như thế chứ, điều xui xẻo nào cũng toàn là anh gánh.....

Rõ ràng anh mới là chủ nợ không phải sao.....

- Cô thiếu nợ không trả, liên quan gì đến Mặc Thiệu Đình chứ?

Anh nhướn mày hăng học hỏi.

- Mặc Thiệu Đình là chồng của tôi, tôi đang lấy chồng mình ra để thề độc với anh đấy, anh không cảm thấy rất chân thành sao?

Đường Lạc Lạc nói một cách dứt khoát, vào lúc này, cô mới nhớ ra Mặc Thiệu Đình chính là chồng của cô.

Mặc Thiệu Đình:

-

- Đúng rồi, tiểu ca ca, tên wechat của anh là gì, tôi muốn kết bạn với anh, sau này chúng ta có thể liên lạc bằng wechat, vì phí gọi điện thoại đắt quá, tôi còn phải kiếm tiền trả anh nữa.

Đường Lạc Lạc đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng kiếm tiền, để sớm trả hết số nợ cho tiểu ca ca đã anh dũng cứu cô.

- Wechat?

Mặc Thiệu Đình hơi chau mày:

- Tôi không có.....

Thông thường rất ít người biết được số điện thoại của anh, công việc lại quá bận rộn, nên anh không có một chút hứng thú nào với các ứng dụng mạng xã hội, anh cho rằng đó chỉ là những trò chơi trẻ con, với những thứ trình độ như thế, anh có thể am hiểu trong vòng một nốt nhạc, cảm giác không an toàn và không có ý nghĩa.

- Sao anh lú vậy!

Đường Lạc Lạc thốt lên một cách kinh ngạc:

- Thời buổi này có ai mà không xài wechat với facebook, thôi được rồi, bây giờ tôi đi dạo một vòng ngôi biệt thự đây, không tám với anh nữa, bye.

Vừa hết câu Đường Lạc Lạc cúp máy cái rụp, cô ngồi sẩy tóc, rồi vươn vai, tự thầm cảm ơn rằng cái bồn tắm mát xa khiến cô thật là thoải mái quá đi, người giàu có đúng là rất biết cách hưởng thụ, nếu có thể lựa chọn, cô cũng muốn ở lại ngôi nhà này suốt đời.

Thế nhưng, ai biết được khi nào Mặc Thiệu Đình sẽ trở về cơ chứ, nếu bị nhốt lại trong bồn tắm này, chắc là xấu hổ lắm đây.

Đường Lạc Lạc không hề muốn lừa gạt, chỉ muốn nói chuyện sòng phẳng với Mặc Thiệu Đình. Và rồi cô đi dạo hết các góc ngách trong nhà họ Mặc, xem chỗ này ngắm chỗ kia, má Vương và một vài người giúp việc cứ lèo đèo theo sau Đường Lạc Lạc và trả lời mọi điều thắc mắc của cô.

Nhà họ Mặc quả thật không hổ danh là nhà tài phiệt giàu có kết sù, nổi tiếng khắp chốn, nhưng lại vô cùng khiêm tốn cần kiệm, khiến cho người có gia cảnh khá giả như Đường Lạc Lạc đây cũng phải tấm tắc khen ngợi, cô tốn hết thời gian cả một buổi chiều, chỉ mới đi được một nửa ngôi biệt thự nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc mệt mỏi rã rời, cô cảm nhẹ phần thắt lưng và quyết định quay về, đột nhiên cô chợt nhớ ra điều gì:

- Má Vương, trong ngôi biệt thự này, sao tôi không thấy một tấm ảnh nào của chủ nhân ngôi nhà này vậy?

Thật tình mà nói, cô cũng rất tò mò về diện mạo của cậu chủ nhà họ Mặc, dù thế nào thì cô và anh cũng là vợ chồng hợp pháp trên danh nghĩa.

Má Vương đã sớm được Mặc Thiệu Đình căn dặn, cắt hết tất cả hình chụp cũng như tranh ảnh của anh, cũng may là Mặc Thiệu Đình vốn dĩ là người không thích chụp ảnh, lúc này bà khẽ cười và nói:

- Thừa phụ nhân, cậu chủ là người không thích chụp ảnh.

Đường Lạc Lạc nhoen miệng cười, thầm nghĩ chẳng lẽ bị cô đoán trúng rồi chẳng, phải xấu xí đến mức có lỗi nào, nên một tấm ảnh cũng không muốn lưu lại đây!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Vậy... nếu cậu chủ nhà này không biết khi nào về, thì ít nhiều vẫn phải cho tôi cách thức liên lạc với anh ta chứ?

Đường Lạc Lạc nhượng bộ đưa ra yêu cầu.

Má Vương cười hìhì đọc số di động mà Mặc Thiệu Đình đã sớm dặn dò trước:

- Chỉ là cậu chủ thường ngày rất bận, phụ nhân không có việc quan trọng gì thì tốt nhất đừng tìm cậu chủ.

Đường Lạc Lạc vừa lưu lại số di động này vào máy, vừa cảm thấy khó xử, Mặc Thiệu Đình không rõ tung tích, không biết khi nào mới quay về, không có việc gì thì không thể tìm anh ta, vậy bản thân thật sự phải ở lại đây cả đời hay sao?

Không được, cô nhất định phải nghĩ cách mới được.

Hôm sau, mặt trời nắng tốt.

Đường Lạc Lạc dậy sớm đánh răng rửa mặt, dùng xong bữa sáng má Vương chuẩn bị cho, đi thẳng đến trường.

Cô học ngành thiết kế trang phục, năm nay năm tư, sắp tốt nghiệp rồi, bạn trai cũ Lâm Phong là bạn học cùng lớp với cô, và Vương Vân Nhi, là con gái của hiệu trưởng, hoa khôi của trường.

Tuy trải qua sự việc ngày hôm qua, cô thật sự không muốn gặp lại hai người nay chút nào, nhưng trường học vẫn phải đến thôi, vài ngày nữa là 61 được bằng tốt nghiệp, cô có thể cắt đứt mọi quan hệ với họ rồi, mãi mãi không gặp lại.

Tuy nhiên thực tế chứng minh, Đường Lạc Lạc suy nghĩ vẫn còn chút quá tốt đẹp rồi.

Cô vừa bước vào sân trường, đã cảm nhận được sự đối đãi hoàn toàn không giống thường ngày ---- người nào nhìn thấy cô cũng thì thầm nhỏ to, dùng ánh mắt hiếu kỳ và khinh bỉ nhìn cô, tùm nãm tùm bầy bàn tán xôn xao.

- Nhìn kia! Đường Lạc Lạc đến trường rồi.

- Ôi! Thật mới mẻ, không phải đã gả vào hào môn rồi sao? Vì muốn bay lên làm phượng hoàng mà vứt bỏ Lâm Phong soái ca trường chúng ta đó,.... chắc chắc chắc!!!

- Xì! Đồ con gái háms lợi hư danh, nghe nói là gả cho một tên gay, cô ta vốn không xứng với Lâm Phong, quan trọng nhất là, Vương Vân Nhi người ta mới là một cặp trời sinh với Lâm Phong.

- Đúng, Vương Vân Nhi mới thật sự là nữ thần, người ta xuất thân tốt, lại xinh xắn, quan trọng nhất là, không vì tiền mà bán rẻ bản thân, mạnh hơn nhiều so với người nào đó!

Đường Lạc Lạc cắn chặt môi dưới, cúi đầu lướt nhanh qua đám người, những lời phi ý và khinh bỉ khiến lòng cô nghẹn đến khó chịu, bọn họ vốn không biết chân tướng là thế nào, nhưng bản thân cô lại không thể nào giải thích được.

Không gây được thì không trốn được sao?

Không dễ dàng gì đi đến trước cửa lớp học, một chân còn chưa kịp bước vào cửa lớp, đã nghe thấy tiếng nói yếu điệu của Vương Vân Nhi vang từ trong lớp ra:

- Tối mai, mình và Lâm Phong mời mọi người đi ăn cơm ở nhà hàng năm sao nhé! Đến lúc đó mọi người nhất định phải đến, cứ xem như làm chứng cho tình yêu của bọn mình, nhất định phải nể mặt đó nha!

Lời nói vừa dứt, trong lớp bỗng chốc vang lên một tiếng hô hào, Vương Vân Nhi rất giỏi giả tạo, hình tượng trong trường lúc nào cũng dịu dàng đáng yêu, quan hệ xã giao rất tốt.

Thân hình Đường Lạc Lạc bỗng cứng đờ, đứng ngay cửa vào cũng không đứng, lui cũng không đứng, chỉ cảm thấy ngại ngần hết sức.

Vừa hay đúng lúc này, Vương Vân Nhi mỉm cười quay người, giây phút nhìn thấy Đường Lạc Lạc, trong mắt lóe lên sự thâm độc, sau đó lại nở nụ cười vô hại ngây thơ, tiến lên nắm lấy tay Đường Lạc Lạc:

- Lạc Lạc, cậu nhất định phải đến nhé! Nếu như cậu không đến, mình sẽ nghĩ rằng cậu không thích mình đó nha!

Đường Lạc Lạc:

-

Tôi vốn dĩ không thích cô mà!

Đối với loại phụ nữ gian điu lên giường với bạn trai cũ trong nhà tôi thì sao tôi lại có thể thích được cơ chứ?

Thấy cảnh diễn giả tạo của Vương Vân Nhi, bạn học trong lớp đều không nhận được khen ngợi ả ta:

- Nữ thần chính là nữ thần, lòng dạ phóng khoáng, đối với tiền nhiệm của bạn trai vẫn có thể hòa nhã như thế!

- Đúng đó! Nhưng Đường Lạc Lạc sao xứng chứ? Có mắt không trông, còn vì tiền mà vứt bỏ soái ca của trường!

- Cũng may là cậu ta ham danh mặt dày, nếu không Lâm Phong đã bị cậu ta chà đạp mất, vẫn là xứng với nữ thần hơn cả.

Đường Lạc Lạc nghe thấy những lời lẽ bàn tán đầy ác ý này, dường như cạ lời, còn Vương Vân Nhi không chờ Đường Lạc Lạc đồng ý, đã sớm ồng ọ bỏ đi xa rồi, Đường Lạc Lạc thấy bất lực, chỉ có thể giả vờ không nghe thấy mọi người bàn tán xung quanh, bước nhanh đến chỗ ngồi của cô.

Bạn thân bên cạnh Diệp Tiểu Manh thay Đường Lạc Lạc thấy bất bình, nắm chặt nắm đấm, tức giận nhìn bóng lưng của Vương Vân Nhi:

- Lạc Lạc, cậu ta cố ý đó, rõ ràng là cậu ta đã sớm gian díu với Lâm Phong rồi, trước đó mình còn thấy hai người bọn họ hẹn hò trong thư viện kia, lúc đó sợ cậu buồn, nên mới không nói cậu nghe, bây giờ tốt rồi, cũng không biết ai tung tin đồn ra, toàn trường đều nói cậu hám danh lợi vứt bỏ Lâm Phong, cậu ta nào có ý mời cậu chứ, rõ ràng là khiêu khích mà!

Đường Lạc Lạc thở nhẹ một cái, cô sao không biết được Vương Vân Nhi vì chuyện hôm qua mà ôm hận trong lòng chứ! Đây là cách ả ta muốn giành lại mặt mũi mà, những lời đồn ác ý đó, 80% là do Vương Vân Nhi tung ra chứ đâu! Nhưng còn có cách nào nữa đâu!

Nếu như cô không đi, nhất định sẽ bị mọi người nói cô chột dạ, nói cô không có mặt mũi nhìn người khác, nhưng nếu đi rồi thì Vương Vân Nhi và Lâm Phong sẽ bày trò làm khó cô thôi.

Theo tình hình hiện tại thì... một người một lời cũng đủ khiến cô bị vui lấp.

Đường Lạc Lạc hiền hòa nhã nhặn, nhưng không có nghĩa chấp nhận người khác ức hiếp, được voi đòi tiên.

Bữa tiệc tối mai, cô nhất định sẽ đi!

- Lạc Lạc, tối mai cậu nhất định phải đi đó, còn phải dẫn theo một anh soái ca, giảm sự uy phong của bọn họ, không phải cậu đã kết hôn rồi sao? Dẫn chồng cậu theo đi, lúc đó cho họ xem xem, Lâm Phong không bằng một móng chân của chồng cậu nữa!

Diệp Tiểu Manh dùng khuỷa tay huých huých Đường Lạc Lạc, vẻ mặt mong đợi.

Dẫn chồng theo ư?

Đường Lạc Lạc có chút buồn phiền chau mày:

- Đây... hình như không được.

Đừng nói bây giờ tìm không thấy Mặc Thiệu /đình, cho dù liên hệ được rồi thì Mặc Thiệu Đình có đồng ý đi cùng cô hay không lại là vấn đề khác, và lại, anh ta xấu trai thế...

Nhưng, có lẽ có một người, có thể giúp đỡ cô nhỉ?

Nghĩ đến đây, Đường Lạc Lạc bỗng sáng mắt ra, lục điện thoại bản thân ra...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tầng cao nhất của tòa nhà văn phòng cao xuyên tầng mây của nah2 họ Mặc, trong phòng tổng tài được trang hoàng tráng lệ đại khí, Mặc Thiệu Đình đang ngồi nghiêm trang sau bàn làm việc, nhẹ nhàng lướt đọc một phần văn kiện.

Anh mặc trên người bộ vest màu xám cao cấp được đặt thiết kế riêng, khiến thân hình vốn hoàn mỹ của anh càng được tôn vinh thêm, phần cổ áo sơ mi màu trắng, chỉ cài đến cúc thứ ba, vừa hay để lộ phần cổ dài, màu da bánh mật, cơ bắp thoát ẩn thoát hiện khiến người khác tràn đầy sự liên tưởng.

Lúc này, trên mặt tuấn tú tinh tế của Mặc Thiệu Đình, mang vẻ mặt chuyên tâm tập trung, ngón tay dài lướt qua từng trang giấy trắng, đối mắt thâm sâu lạnh lùng nhìn chăm chăm vào văn kiện một hồi lâu, cơ thể dựa hẳn về sau, khẽ nhắm mắt, lại lập tức mở ra, cúi nhẹ mắt xuống, nhẹ nhàng mở miệng nói với trợ lý Tần Việt đứng sau:

- Cậu...

Tần Việt lập tức tập trung tinh thần, đứng thẳng người, chuẩn bị tiếp nhận mệnh lệnh.

Ai cũng biết Mặc Thiệu Đình vốn ít nói, những việc khiến anh có thể lên tiếng, nhất định là việc lớn, có thể khiến anh tự dạn dò, nhất định đều rất khẩn cấp.

Dưới ánh mắt cẩn trọng của Tần Việt, bờ môi Mặc Thiệu Đình khẽ mở:

- Cậu giúp tôi đăng ký một tên wechat.

Tần Việt:

-

Cậu ta không nghe nhầm chứ?

Vốn thường ngày không màng gì đến những ứng dụng mạng xã hội này, cực kỳ không xem ra gì với Mặc Thiệu Đình, lại nhờ cậu ta giúp đăng ký một cái tên wechat sao?

Những khoản đầu tư dưới ngân vạn đô cũng không thêm mở miệng như cậu chủ Mặc, không ngờ lại vì một chuyện nhỏ nhặt thế này, đặc biệt dạn dò ư?

Thế giới này quả thật ảo diệu quá đi!

Tần Việt miễn cưỡng trấn tĩnh tâm tư, nghi ngờ bản thân nghe nhầm:

- Vậy... vậy đặt tên là gì ạ?

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng day ấn hai bên thái dương, đáy mắt lóe lên vài phần phản kích:

- Tiểu ca ca.

Tần Việt: “Cái tên xấu hổ thế này...”

Hôm nay là ngày gì vậy? Ngày tận thế ư?.... Trời ạ? Cảm giác mọi thứ thật không chân thật...

Đúng lúc Tần Việt còn đang hoài nghi cuộc sống này, cửa văn phòng khẽ vang lên tiếng gõ cửa, Mặc Thiệu Đình ung dung ngược mắt:

- Vào.

Cửa bị đẩy ra, một cô gái xinh đẹp rạng ngời, mặc trên người bộ váy đầm Chanel, nụ cười dịu dàng xuất hiện trước cửa, vui vẻ chạy đến bên cạnh Mặc Thiệu Đình, bộ dạng nũng nịu khoác lên cánh tay Mặc Thiệu Đình:

- Thiệu Đình, mấy ngày nay anh đi đâu vậy? Không đến tìm em, người ta nhớ anh quá chừng luôn.

Tần Việt thấy vậy, vội lui ra ngoài, người đến không phải ai khác, chính là đại tiểu thư Lâm Uyển Du của tập đoàn nhà họ Lâm, là một trong những người ái mộ Mặc Thiệu Đình, vì quan hệ của hai nhà họ Mặc – Lâm thân thiết, cả hai cùng lớn lên từ bé, là thanh mai trúc mã của nhau, vì vậy thái độ Mặc Thiệu Đình đối với Lâm Uyển Du, sẽ đỡ hơn so với những người ái mộ khác câu anh ---- nhưng cũng chỉ có thế thôi,

Biết tin Mặc Thiệu Đình kết hôn, Lâm Uyển Du đương nhiên không cam tâm, chẳng phải sao? Ngày thứ hai đã không vội tìm đến đó sao?

- Cần đây anh bạn.

Mặc Thiệu Đình lãnh đạm trả lời, nhẹ nhàng rút cánh tay ra khỏi vòng tay của Lâm Uyển Du, chân mày bất giác chau lại.

Đối với Lâm Uyển Du, anh giống như đối xử với em gái vậy, nhưng tiếc là Lâm Uyển Du không nghĩ vậy.

- Em biết, anh bạn kết hôn.

Khóe mắt Lâm Uyển Du bỗng đỏ lên, tỏ vẻ tội nghiệp:

- Có phải anh kết hôn rồi thì không cần đưa em gái này nữa đúng không? Hôm qua party sinh nhật em, anh cũng không đến tham gia.

- Không có.

Mặc Thiệu Đình thấy phiền.

- Anh chuẩn bị quà sinh nhật rồi, ở chỗ Tần Việt, anh đi lấy cho em.

Nói xong, đứng dậy, quay người đi ra ngoài cửa.

Anh không muốn ở lại đây, bị Lâm Uyển Du bám riết không rời, ngắt nôi cả hai cùng nhau lớn lên, không cách nào nặng lời với Lâm Uyển Du được.

Và Lâm Uyển Du thấy Mặc Thiệu Đình đi ra khỏi văn phòng, giận dữ dậm chân, đang chuẩn bị đuổi theo, nghe tiếng điện thoại Mặc Thiệu Đình đặt trên bàn rung lên.

Cúi đầu nhìn vào màn hình hiển thị, trên đó ghi rõ ràng cái tên --- Đường Phù Dung.

Chương 11

Đường Phù Dung..

Ba chữ này, dường như trở thành cái đinh trong mắt Lâm Uyển Du vậy.

Cô ta từ bé đã thích Mặc Thiệu Đình, nhưng ngặt nỗi Mặc Thiệu Đình kết hôn rồi, cô dâu lại không phải là cô, và lại còn không biết từ đâu mà xuất hiện Đường Phù Dung nữa.

Bây giờ trong văn phòng to này chỉ có mình cô, Lâm Uyển Du đảo đảo mắt, không do dự bấm nhận cuộc gọi, giọng nói ngây thơ vừa nãy, thay vào là giọng yếu điệu:

- Alo, là ai đấy?

Đường Lạc Lạc cần một bạn nam đi cùng để tham gia buổi tiệc của Vương Vân Nhi và Lâm Phong, nghỉ đi nghỉ lại, cảm thấy tiểu ca ca nghĩa hiệp là người đáng được chọn, nên mới điện thoại cho Mặc Thiệu Đình.

Nhưng, giọng nói con gái vang lên từ đầu dây bên kia...

Cô nghi ngờ hỏi:

- Cô là gì của tiểu ca ca vậy? Xin lỗi, có phải tôi gọi nhầm số rồi không?

Tiểu ca ca?

Trên mặt Lâm Uyển Du lộ rõ thần sắc oán hận và khinh bỉ, quả nhiên là con hồ ly tinh mặt dày, chính là nhờ vào sự giả vờ ngốc nghếch này mà giành được trái tim Mặc Thiệu Đình đó sao?

Cô cầm lấy điện thoại, đi thẳng vào phòng rửa tay biệt lập trong văn phòng, đưa tay mở vòi nước, đi kèm theo tiếng nước chảy và trả lời:

- À... anh ấy đang tắm đó! Lúc này không rảnh nói chuyện với cô đâu, cô hỏi tôi là ai, tôi còn muốn hỏi cô là ai kia, không nói với cô nữa, anh ấy gọi tôi chà lưng rồi, vậy nhé!

Nói xong, ném điện thoại lên ghế sofa bên cạnh rồi cười lạnh.

Đường Phù Dung, con tiện nhân cướp đi Mặc Thiệu Đình, sẽ có một ngày, tôi sẽ khiến cô hai tay dâng trả vị trí phu nhân nhà họ Mặc cho tôi.

.....

Đường Lạc Lạc không vui nghe tiếng tút tút vang lên từ đầu dây bên kia, tâm trạng bất giác thất vọng vô cùng.

Người con gái vừa nghe máy, chắc là bana5 gái của tiểu ca ca nhỉ?

Nếu không, sao lại giúp anh ta chà lưng..

Rõ ràng hôm qua tiểu ca ca còn hôn cô, hôm nay lại quần quýt với người khác, đúng là vô lại mà!

Hoàn toàn toàn không biết xấu hổ, cái đồ lăng nhăng!

Đường Lạc Lạc cắn chặt môi, ngoài tức giận, càng nhiều hơn là sự thất vọng, tuy bản thân cô không biết vì sao lại thất vọng thế này.

Thân phận hiện tại của cô là phu nhân nhà họ Mặc, đúng là không nên dính líu gì đến người đàn ông khác, và lại nhìn tiểu ca ca giống như người tốt thế này, lại đi lừa cô.

Sau này không muốn nhìn thấy anh ta nữa!

Diệp Tiểu Manh thấy Đường Lạc Lạc đanh mặt lại, lúc thì thờ dài, lúc thì nước mắt lưng tròng, không kiềm được hiếu kỳ rặn hỏi:

- Sao vậy? Người cậu muốn tìm không rảnh hả?

- Không rảnh.

Đường Lạc Lạc cũng không biết vì sao, giọng nói Lâm Uyển Du cứ vọng mãi bên tai cô không xua đi được, so với sự gian dầu của Vương Vân Nhi và Lâm Phong càng khiến cô thấy buồn hơn:

- Mình đi một mình vậy.

- Không được đâu, cậu yên tâm, việc này cứ giao cho mình.

Diệp Tiểu Manh vỗ vỗ ngực bảo đảm:

- Soái ca mình quen cũng nhiều, lúc đó mình gọi vài người chuẩn bị, kế hoạch A không được, còn có kế hoạch B, kế hoạch B không được còn có C mà, bảo đảm không để cậu một mình đâu.

- Cảm ơn cậu, Tiểu Manh.

Đường Lạc Lạc cắn cắn môi, đứng rồi, không có tiểu ca ca cô có thể đi với người đàn ông khác, chỉ cần khiến Lâm Phong và Vương Vân Nhi không có cơ hội làm khó cô là được, cho tiểu ca ca lãng nhăng trắng hoa có bao xa thì cút đi bao xa đi.

Lúc này, Mặc Thiệu Đình vừa đuổi xong Lâm Uyển Nhi đi ngồi xuống ghế bành, liền hất xì vài cái liên tục, hoàn toàn không biết bản thân vừa bị mắng chửi đến mức không toàn thân luôn.

Mở di động lên, nhập mật mã vào, anh đăng nhập vào tên wechat mới, nhập số di động của Đường Lạc Lạc vào, gửi tin nhắn kết bạn cho cô.

Nhưng chờ mãi đến tối, cũng không thấy hồi âm nào cả.

Mặc Thiệu Đình chưa từng vì chuyện nhỏ nhặt thế này mà phải suy tư, vừa lo lắng Đường Lạc Lạc đi rồi sẽ bị ức hiếp, lại vì Đường Lạc Lạc không nói với anh mà cảm thấy thất vọng...

Chính vì thế mà cả đêm không thể nào chợp mắt ngủ ngon được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Thời gian qua nhanh như chớp, chớp mắt đã đến tối ngày thứ hai.

Đường Lạc Lạc đứng trước gương cao cỡ chiều cao một người, thay xong quần áo, ngắm trái ngắm phải, đối với hình tượng bản thân vẫn có chút vừa ý.

Thiếu nữ trong gương nhỏ nhắn, làn da trắng ngần, khi cười đôi mắt cong như mặt trăng khuyết đáng yêu, thanh thoát đến động lòng, áo sơ mi trắng, quần jean đùi, đơn giản nhưng đáng yêu.

Cô nắm chặt nắm đấm, trong miệng lẩm bẩm “có lên có lên!”, cổ vũ bản thân hết nửa ngày trời, mới bước ra khỏi phòng, bước xuống cầu thang, chuẩn bị ra ngoài.

Nhưng không ngờ vừa xuống lầu, đã thấy phòng khách rộng rãi, đứng đầy người.

Mười mấy người làm tay cầm những chiếc váy kiểu dáng khác nhau, vài người vừa nhìn đã biết thân thể bất phàm như nhà tạo hình, nhà tạo mẫu tóc len trong đó, vừa thấy cô xuống lầu, má Vương lập tức bước lên đón:

- Phu nhân, cậu chủ thật sự rất sùng ái cô, nói là chuẩn bị vài bộ áo đầm mới kèm nhà tạo mẫu makeup, cho phu nhân dùng thoải mái, hay là, phu nhân trang điểm chút rồi ra cửa nhé!

Đường Lạc Lạc đứng sững người, tuy nhà họ Mặc là hào môn vọng tộc, chắc là đối với ngoại hình nữ chủ nhân cũng có yêu cầu khá cao, nhưng thật sự trùng hợp quá đi!

Vừa hay trước lúc cô phải đi dự buổi tiệc tối nay, phải đến bao nhiêu cứu binh cho cô, dường như cậu chủ Mặc biết tiên đoán trước tương lai vậy.

Không lẽ là má Vương nói cho Mặc Thiệu Đình biết, bản thân phải đi tham gia buổi tiệc của bạn học?

Không không không, Mặc Thiệu Đình bận bịu đến thế, trong nhà không thấy bóng dáng đâu, ngay cả hôn lễ hôm đó cũng không lộ diện, sao lại quan tâm

đến những chuyện còn con này của cô chứ?

Nhất định là trùng hợp mà thôi!

Đường Lạc Lạc vẫn còn đang do dự, một nhóm nhà tạo mẫu, makeup đã vây đến và kéo cô vào trong tạo mẫu rồi.

.....

Nhà hàng năm sao trong miệng Vương Vân Nhi, chính là nhà hàng Cathy, tuy không được xem là hào hoa đẳng cấp nhất, nhưng đối với một nhóm sinh viên mà nói, cũng là nơi mà thường ngày họ có muốn cũng chưa từng thấy qua.

Hoa khôi đích thân mời, nhiệt tình của mọi người cũng rất cao, khi Đường Lạc Lạc đến phòng riêng được chỉ định, trong phòng đã có không ít người đến trước, đều vây lấy bên cạnh Vương Vân Nhi, giống như fan bám lấy minh tinh vậy.

Tuy nhiên, khi Đường Lạc Lạc vừa bước vào, bỗng chốc thu hút tất cả sự chú ý của mọi người.

Cô lựa chọn một cái váy dạ hội ngắn màu đen, một bộ dây chuyền trân châu, tóc được búi thành đóa hoa sau gáy, vừa sạch sẽ vừa có chút tinh nghịch, chân mang đôi guốc màu trắng gạo, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, càng thể hiện được khuôn mặt thanh thoát ngọt ngào, cao quý lại đặc thù.

Kỳ thực xét về nhan sắc, Vương Vân Nhi không xinh đẹp bằng Đường Lạc Lạc, chỉ là thường ngày ả ta biết cách trưng diện, lại có thêm thân phận con gái hiệu trưởng, tất nhiên sẽ nổi trội hơn chút, còn Đường Lạc Lạc thường ngày không cầu kỳ chuyện tiểu tiết, lúc này đột nhiên trang điểm đôi chút, cả người như khác đi rất nhiều.

Đứng bên cạnh Vương Vân Nhi vốn thân thái kiêu ngạo của Lâm Phong, lúc này đột nhiên thấy bộ dạng hoàn toàn mới mẻ của Đường Lạc Lạc, bỗng chốc kinh ngạc đến há hốc mồm, vẻ mặt thèm thuồng nhỏ dãi.

Diệp Tiểu Manh kiêu ngạo ngược đầu lên, hoan hô một tiếng chạy đến bên cạnh Đường Lạc Lạc:

- Lạc Lạc, hôm nay cậu xinh đẹp quá! Giống như minh tinh màn bạc luôn vậy!

Bạn học đứng xung quanh, tuy có ấn tượng không tốt với Đường Lạc Lạc, nhưng cũng không thể không công nhận, Đường Lạc Lạc chỉ trang điểm đôi chút thôi, so với Vương Vân Nhi trang điểm cầu kỳ thì xinh đẹp hơn rất nhiều.

- Đúng đó, nhìn không ra, Đường Lạc Lạc lại xinh đẹp đến vậy.

- Hèn chi được gả vào hào môn.

- Lâm đại soái ca trường chúng ta đúng là có nhan phúc, bạn gái cũ và bạn gái hiện thời đều là mỹ nữ cả.

- Sao mình lại thấy xinh đẹp hơn cả Vương Vân Nhi nhỉ? Cảm giác cũng không mấy ghét cậu ấy nữa...

Có vài bạn học nhiều chuyện khác, tiến lên trước bẹo má và mũi của Đường Lạc Lạc, nghĩ rằng không biết có phải Đường Lạc Lạc đi thăm mỹ rồi không, khiến Đường Lạc Lạc có chút dờ khóc dờ cười.

Vương Vân Nhi thấy tâm điểm chú ý bị giành mất, mọi người đều đồng loạt đi khen ngợi Đường Lạc Lạc hết tron, giận đến mức suýt nữa không giữ được nụ cười thân thiện giả tạo trên môi, nhất là thần thái thèm thuồng của Lâm Phong, khiến ả ta như có ngọn lửa thiêu đốt trong lòng vậy.

Ả ta miễn cưỡng nở một nụ cười, tiến lên trước, giả vờ nhiệt tình chào hỏi với Đường Lạc Lạc:

- Lạc Lạc, cậu có thể đến mình thật sự rất vui, cũng may là cậu nhường Lâm Phong cho mình, để mình có được người bạn trai tốt đến như vậy.

Vừa nói, vừa thân mật khoác tay lên cánh tay Lâm Phong, mềm nhũn tựa vào lòng Lâm Phong, có chút kinh ngạc nhìn phía sau lưng Đường Lạc Lạc:

- Chỉ là, sao không thấy chồng mới cưới của cậu đi cùng vậy?

Đây đích thực là sự thị uy và khiêu khích trắng trợn mà.

Tuy Đường Lạc Lạc không tức giận chút gì đối với tên khôn Lâm Phong, nhưng vẫn bị những lời lẽ này làm khó chịu một phen.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Lời nói Vương Vân Nhi vừa dứt, bên cạnh có bạn thân hòa theo:

- Đúng đó Đường Lạc Lạc, không phải cậu đã kết hôn rồi sao? Gả cho hào môn thế, sao chồng cậu không quan tâm gì đến cậu vậy? Ngay cả buổi tiệc thế này cũng không đi cùng, vốn không xem cậu ra gì đúng không?

- Mình nghe nói, cậu ấy kết hôn cũng chỉ có một mình thôi đó! Thật dự là mặt dày mà, nếu là mình, sống chết cũng không kết hôn đâu.

- Loại con gái thế này, sao có đàn ông nào trân trọng cậu ta chứ! Đừng nói chồng cậu ta không đến, mình dám cá là không có người đàn ông nào đếm xỉa đến cậu ta đâu, vì muốn bay lên cành cao mà không ngừng giở thủ đoạn, thật sự mất mặt trường chúng ta quá đi!

Từng câu từng câu khắc nghiệt khó nghe và nghi ngờ, khiến Đường Lạc lạc cắn chặt răng, Diệp Tiểu Manh tính khí nóng nảy, sao có thể chịu đựng được, đứng ra chắn trước mặt Đường Lạc Lạc:

- Các cậu nói xằng bậy gì thế? Chồng Lạc Lạc ngày ngày bận bịu như thế, sao có thể đến chứ! Lạc Lạc nhà này nhiều người theo đuổi lắm! Không biết có bao nhiêu soái ca vừa khóc vừa thét muốn đi cùng cậu ấy đến đây, chọn đến hoa cả mắt luôn cơ!

Đường Lạc Lạc:

-

Diệp Tiểu Manh cậu khá lắm! Xét về bốc phét thì mình phục cậu nhất đấy!

- Vậy thì chọn một người đi, sao lại đến một mình? Đồ khoác lác!

Có người cãi lại.

- Người ta chẳng qua là đang trên đường đi được không? Lập tức đến ngay, lập tức!

Diệp Tiểu Manh ngẩn cao đầu, bộ dạng chắc nịch.

- Ô?

Wương Vân Nhi đang định nhìn trêu Đường Lạc Lạc, sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ? Đột nhiên tiếp lời:

- Lạc Lạc, nếu như bạn nam đi cùng cậu đang trên đường đến, vậy thì chúng ta chờ thêm chút vậy, không gấp khai tiệc, ba mình và giám đốc nhà hàng là bạn thân, muốn ở bao lâu cũng chả sao, mọi người có ngại phải chờ bạn nam đi cùng Lạc Lạc không?

- Không ngại!

Cảnh hay về bạn gái cũ và bạn gái hiện tại này, mọi người sao có thể bỏ qua chứ! Đột nhiên ai nấy đều nhìn chăm chăm vào Đường Lạc Lạc và Vương Vân Nhi, chờ xem chuyện hay ho sắp đến.

Đường Lạc Lạc bất lực, chỉ có thể đứng yên tại chỗ cùng chờ với mọi người, len lén ghé sát vào tai Diệp Tiểu Manh thì thầm:

- Cứu binh cậu mời, sao còn chưa đến vậy?

Trong lòng Diệp Tiểu Manh đang buồn bực, kế hoạch A cô tìm, lẽ ra đã đến đây từ lâu rồi, sao đến hiện tại vẫn không thấy bóng dáng đâu cả?

- Mình nhắn tin hỏi thúc vậy.

Diệp Tiểu Manh khẽ trả lời.

Đường Lạc Lạc gật đầu, làm ra vẻ mặt “mình trông cậy vào cậu đó!”

Qua một hồi lâu, Diệp Tiểu Manh chau mày ngược đầu lên, nói với Đường Lạc Lạc một tin không may:

- Kế hoạch A té gãy chân rồi, không đến được. Nhưng không sao, mình hỏi thử kế hoạch B.

Trong lòng Đường Lạc Lạc thấp nển cho kế hoạch A tội nghiệp, kì vọng vào kế hoạch B của Diệp Tiểu Manh.

- Kế hoạch B phong thấp tái phát, không đến được.

- Kế hoạch C tiêu chảy rồi...

Từng cái từng cái tin dữ, khiến Đường Lạc Lạc cảm thấy sống trên thế giới này thật sự không an toàn chút nào, cuối cùng cô đầu óc rối bời hỏi Diệp Tiểu Manh:

- Còn không còn không? Còn ai có thể đến không?

Diệp Tiểu Manh thất vọng:

- Không còn. Thật sự gặp ma quỷ rồi, sao nhiều kế hoạch dự bị như thế, đều không đến được vậy?

Đường Lạc Lạc:

-

Hiện tại mọi người đều đang tập trung tinh thần chờ bạn nam đi cùng của cô đến, nếu không ai đến cả thì không được!

Chắc chắn Vương Vân Nhi và Lâm Phong sẽ cười cô đến chết mất!

Nhưng ngặt nỗi lại trùng hợp đến vậy, mỗi một kế hoạch đều làm trận chết hết rồi...

Thầy Diệp Tiểu Manh và Đường Lạc Lạc bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt không mấy dễ chịu, trong lòng Vương Vân Nhi càng đắc ý:

- Lạc Lạc, sao bạn nam đi cùng cậu còn chưa đến vậy? Mọi người đều đang chờ đó! Không phải mình nói cậu, cố gắng gả vào hào môn có gì tốt, đàn ông một khi có tiền có quyền, thì sao có thể để mất đến cậu được chứ? Hạnh phúc đích thực, là phải dựa vào bản thân tự nắm bắt lấy đó.

- Vân Nhi, em nói đúng lắm! Em hiền lành kiên cường, không giống với loại tiện nhân yêu nghiệt nào đó.

Lâm Phong tán thưởng nhìn Vương Vân Nhi, hai người bốn mắt nhìn nhau, trước mặt mọi người ôm chầm lấy nhau, bắt đầu hôn.

Đường Lạc Lạc:

-

Hai lời thoại không hợp vừa bắt đầu đã cắn nhau, theo tiết tấu này thật sự rất giống đoạn dạo đầu của phim tình yêu hành động ghê!

Ngắt nỗi những bạn học bên cạnh lại nhiệt liệt hưởng ứng theo, vỗ tay bốp bốp thốt lên:

- Nam thanh nữ tú thật xứng đôi!

Khiến Đường Lạc Lạc thật sự cảm thấy chiều hướng theo đuổi ngoại hình thật sự rất đáng sợ....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Hoàn tất cuộc hôn, Vương Vân Nhi vuốt vuốt nước dãi bên mép, đắc ý nhìn Đường Lạc Lạc cười:

- Muốn mình nói thì... Lạc Lạc, thay vì trong hào môn mà khiến người khác khinh bỉ, khiến người đàn ông khác chỉ trở nên nợ, hay là ly hôn với chồng cậu, tìm người nào nó thật thà mà lấy, trong tay mình có không ít thanh thiếu niên tài tử, hay là giới thiệu một vài người cho cậu? Chỉ là, lúc đó cậu đã là người từng ly dị rồi, yêu cầu không thể quá cao được.

Đường Lạc Lạc:

-

Rốt cuộc thì cô đã làm gì? Sao giống như người phụ nữ tàn tật vậy, cần tìm người thật thà mà lấy hả?

Người thật thà lại gây chuyện với ai hay sao?

Trời ơi! Ai là người phụ nữ từng ly dị hả?

Ai vậy?

Trong lòng vô số con ngựa bừa cò đang rào rạt điên loạn, Đường Lạc Lạc hóa giận thành nụ cười:

- Ô? Không biết cô Vương đây định giới thiệu thanh niên tài tử thế nào cho mình vậy?

Vương Vân Nhi nhìn Đường Lạc Lạc với ánh mắt tội nghiệp, kéo kéo chân áo Lâm Phong:

- Trước đó không phải anh có người bạn sao? Ngoại trừ mập hơn chút thì cái gì cũng tốt ấy, giới thiệu cho Lạc Lạc đi.

- Mập cỡ nào?

Có bạn học hiểu kỳ hỏi.

- Thì cũng tầm 150 kg hơn thôi, gần đây gia đình có chút bất ổn, vừa nghỉ học đó, nhưng nhà Lạc Lạc không phải cũng bình thường vậy sao? Vừa hay, và lại người đó cũng có chút đầu óc, gần đây bán đĩa CD lậu bên lề đường, thu nhập cũng khá đó! Món nợ gia đình cũng sắp trả hết rồi hay sao ấy!

Vương Vân Nhi vừa nói vừa nhìn Đường Lạc Lạc cười:

- Cậu cảm thấy thế nào hả? Lạc Lạc?

Đàn ông 150 kg hơn, gia đình thiếu nợ, nghỉ học đi bán đĩa CD lậu...

Đường Lạc Lạc tức đến cười phá lên:

- Mình cảm ơn lòng tốt của cậu, hay là cậu cứ giữ lấy mà dùng đi.

Đã nói là giới thiệu người nào cho đôi phương, là thể hiện trong lòng họ, cô và người nào đó tương đương nhau, Vương Vân Nhi giới thiệu loại người có điều kiện thế này cho cô, là cố ý xi và cô đây mà.

Đường Lạc Lạc không muốn đến đây cãi nhau, nhưng có người cố ý gây chuyện, cô cũng không thể để bản thân trở thành cái bia, cho bọn họ tùy ý chà đạp được.

Nhưng chưa chờ cô nói thêm gì, Vương Vân Nhi nghe thấy lời nói này, đột nhiên để lộ bộ dạng như vừa bị ức hiếp trầm trọng vậy. Đôi tay ôm lấy tim, bờ môi run rẩy, nước mắt rung rung trong khóe mắt, ra về tội nghiệp nhìn về phía Lâm Phong:

- Phong, em thật lòng muốn giới thiệu bạn trai cho cậu ấy, nhưng... có phải Lạc Lạc vẫn còn hiểu lầm em, cậu ấy vẫn còn thích anh? Nhưng chúng ta là tình yêu đích thật mà, cậu ấy sao có thể không chúc phúc cho chúng ta chứ? Em không có ác ý gì cả...

Đường Lạc Lạc cạn lời quay đầu đi, không thèm nhìn ánh mắt phẫn nộ của Lâm Phong, nếu nhìn hấn ta với Vương Vân Nhi thêm giây nào nữa, cô sợ rằng bản thân sẽ nôn hết cả bữa trưa ra mất.

Tiền nhân đúng là giả tạo, câu nói này dùng trên người Vương Vân Nhi, quả thật không thể nào thích hợp hơn được nữa.

- Mặc kệ cô ta, cô ta đang ghen tị.

Lâm Phong ga lăng vuốt bỏ nước mắt cho Vương Vân Nhi, nhìn Đường Lạc Lạc đầy xem thường:

- Rốt cuộc thì bạn nam đi cùng cô có đến không? Không ai đi cùng thì nói thẳng, để tất cả mọi người cùng chờ thấy thoải mái lắm hả? Đường Lạc Lạc, tôi dạy cô một đạo lý, làm người đừng đứng núi này trông núi nọ, loại con gái bay bướm hám danh lợi hư vinh như cô, rất dễ bị đàn ông chán ghét, thôi được rồi, chắc không ai đến đâu, khai tiệc nào!

Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân thật sự hạ thấp độ mặt dày của Lâm Phong và Vương Vân Nhi, cô cố gắng bình tâm lại tâm trạng của mình, nhưng những câu nói chói tai, những cặp mắt vừa động tình, vừa thương hại, hay ánh nhìn trêu ghẹo đều khiến cô như ngồi trên tam thất đắng vậy, toàn thân không tự tại.

Có bạn thân Vương Vân Nhi bước lên trước, mở miệng đầy ác ý:

- Mình biết là không có bạn nam nào dám đến đâu, nhưng buồn cười là vẫn có người tưởng rằng bản thân có sức hút vô biên, cái đuôi cũng vẩy lên tận trời xanh luôn, thật sự đáng ghét và tội nghiệp mà...

Lời ả ta nói đến một nửa, đột nhiên biểu hiện trên mặt ngó ra, há hốc mồm nhìn về phía cửa ----

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cửa phòng nhẹ nhàng được đẩy ra, tiếp đó, một bóng dáng cao to xuất hiện trước mặt mọi người, Mặc Thiệu Đình từ tốn bước vào trong phòng với ánh

mắt dõi theo của tất cả mọi người, toàn thân toát ra thể chất quý phái bẩm sinh, nhất cử nhất động đều nho nhã lịch sự giống như đế vương, khuôn mặt tuấn tú khiến người khác không tự chủ được phải nín thở, không cần nói thêm một câu nào, làm thêm một động tác nào, cứ thế dễ dàng thu hút mọi sự chú ý của toàn thể mọi người.

Anh từng bước từng bước, sải bước trầm vững và kiên định hướng về phía Đường Lạc Lạc và tiến đến, đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng khoác lên vai cô, thần sắc nhạt nhạt, mang theo nụ cười mê hoặc vừa đủ:

- Kẹt xe trên đường, đến trễ rồi.

Giọng nói của anh, hay đến mức lỗ tai muốn mang thai luôn.

Đường Lạc Lạc bần thần một lúc, dường như không dám tin vào mắt mình, tiểu ca ca sao lại đến đây?

Rõ ràng cô không có nói với anh mà.

Nhưng trước mắt, bản thân cười hổ khó xuống, cũng không màng đến nhiều nữa, Đường Lạc Lạc hoàn hồn lại, một tay kéo lấy cánh tay Mặc Thiệu Đình, đối diện với Vương Vân Nhi ngẩn mặt lên, cười đến hai mắt cong lên:

- Xin lỗi nhé! Khiến cậu thất vọng rồi, bạn nam đi cùng mình đến rồi, thanh niên tài tuấn của cậu, cứ giữ lấy bản thân dùng đi nhé!

Từ lúc Mặc Thiệu Đình bước vào, toàn bộ thiếu nam thiếu nữ trong phòng, giống như bị bỏ bùa chú vậy, không khống chế được nhìn nhất cử nhất động của anh ---- hết cách, người đàn ông đẹp trai hơn cả mình tính, cuộc sống hiện thực thật sự không nhiều.

Lâm Phong được xem là soái ca của trường, nhưng đứng trước mặt Mặc Thiệu Đình, chỉ đáng làm phân bón cho cây cỏ xanh tươi thôi.

Và Lâm Phong với Vương Vân Nhi đứng đối diện, nhìn thấy Mặc Thiệu Đình ngông nghênh bước vào, đôi mắt trừng trừng nhìn Mặc Thiệu Đình, dường như muốn tuôn máu ra luôn ---- lại là cái tên này, tên này không ngờ còn dám đến đây!

Lần trước bị Mặc Thiệu Đình làm nhục, hai bọn họ trần như nhộng chạy ra ngoài, dường như mất mặt hoàn toàn luôn. Hiện tại đây là địa bàn của họ, tên này còn dám đến ư? Ngông nghênh đến thế là cùng!

Nhưng trước mặt mọi người thế này, cũng không thể chạy đến đánh người được.

Lâm Phong tối sầm mặt mày, ánh mắt như muốn tuôn máu ấy:

- Cho dù có kẹt xe, cũng không biết gọi điện sao? Khiến mọi người chờ mình anh, làm giá quá ha!

Mặc Thiệu Đình ung dung ngược mắt, mép miệng nở nụ cười đùa cợt:

- Cậu xứng không?

Đổi lại là người khác nói câu này, chắc chắn sẽ thấy bất lịch sự và đường đột, nhưng ngắt nổi lại do Mặc Thiệu Đình nói ra, giống như điều hiển nhiên vậy, không ai cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, còn cảm thấy rất tự nhiên nữa là đằng khác.

Diệp Tiểu Manh thần trợ công, liền tiếp lời:

- Sao phải nói với cậu chứ? Do cậu và Vương Vân Nhi đòi chờ mà, người ta đâu có kêu cậu chờ, và lại cho dù có gọi điện thì cũng gọi cho Lạc Lạc chứ! Liên quan gì đến cậu hả?

Đường Lạc Lạc nắm chặt cánh tay của Mặc Thiệu Đình, giống như nắm lấy cái phao cứu hộ vậy, gật đầu lia lịa:

- Đúng đó, tôi không có bảo hai người phải chờ nha!

Không ít thiếu nữ đứng xung quanh, đã sớm bị thuần phục bởi nhan sắc xuất chúng của Mặc Thiệu Đình rồi, những cặp mắt nhìn chăm chăm Mặc Thiệu Đình không chớp lấy một cái, trước đó bị Vương Vân Nhi tẩy não, Đường Lạc Lạc là loại con gái ham tiền vô liêm sỉ, nhưng hiện tại nhìn thấy Mặc Thiệu Đình, bất giác trong lòng dấy lên sự ngưỡng mộ --- có một anh chồng giàu có, bên cạnh còn có mỹ nam cực phẩm như thế này, đây rõ ràng là tiết tấu của một cuộc sống thăng lợi mà.

Ngoại trừ những đứa bạn thân của Vương Vân Nhi ra, đại đa số đều là quần chúng a dua theo thôi, lúc này nhìn thấy Mặc Thiệu Đình khí chất bất phàm, cũng không còn bài xích gì đối với Đường Lạc Lạc cả ---- nói cho cùng, lời đồn vẫn là lời đồn, có liên quan gì đến họ đâu chứ?

Cứ thế, không còn ai đứng ra hùa theo Lâm Phong nữa, thậm chí cảm thấy Lâm Phong quần cũng hơi rộng đấy! Vẫn là do Vương Vân Nhi nặng nề đòi chờ Mặc Thiệu Đình mà....

Lâm Phong bị nói đến á khẩu, lại thấy mọi người xung quanh không ai giúp hắn, bất giác trong lòng càng phần nộ, trừng mắt nhìn Mặc Thiệu Đình, Vương Vân Nhi đứng bên cạnh miễn cưỡng nở nụ cười, kéo tay Lâm Phong:

- Được rồi được rồi, người đến đông đủ rồi thì khai tiệc nào!

Dù gì hôm nay cũng là ả và Lâm Phong làm chủ, còn sợ không có cơ hội xử lý Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc ư?

Chuyện hay còn ở phía sau kia.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Đường Lạc Lạc khoác lên cánh tay Mặc Thiệu Đình, cùng Diệp Tiểu Manh ba người đi đến ngồi đối diện với Vương Vân Nhi và Lâm Phong, cô lúc này có cảm giác như chết đi sống lại vậy, nếu không phải Mặc Thiệu Đình kịp thời đến nơi, bản thân không biết thành trò cười thế nào cho thiên hạ nữa.

Ngước đầu lên nhìn Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc bỗng chốc đem sự oán trách anh trước đó ném đi không biết đến chín tầng mây nào đó rồi, cho dù tiêu ca ca là tên lăng nhăng đào hoa, cũng là người đến rất kịp lúc, là tên lăng nhăng đào hoa đã cứu vớt cô.

Việc sau này thì sau này hẵng tính, lúc này cần phải diễn cho trọn bộ đã, cố gắng cho xong chuyện này luôn.

Nghĩ đến đó, Đường Lạc Lạc nheo mắt, cười đến đôi mắt cong cong nhìn Mặc Thiệu Đình, bộ dạng ngoan ngoãn thảo mai đó, thật sự lộ rõ hết trơn luôn.

Mặc Thiệu Đình dở khóc dở cười, cảm thấy tiểu hồ ly trước mặt đúng là khác tính của anh, bây giờ biết cười như hoa trước mặt anh rồi, tối qua không thèm để ý anh luôn mà ---- nhưng ngặt nỗi đối với khuôn mặt đáng yêu này, bản thân anh hoàn toàn không thấy tức giận.

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên mũi Đường Lạc Lạc, kiểm lại nụ cười bên khóe môi, đánh mặt hứ một tiếng lạnh lùng:

- Ngồi yên, ngoan ngoãn nào!

Đường Lạc Lạc lập tức thẳng lưng lên, ngồi ngay ngắn ngoan ngoãn.

Vương Vân Nhi và Lâm Phong cứ muốn tìm cách lấy lại địa thế, vẫn chưa bắt đầu khai tiệc, Vương Vân Nhi đã bắt đầu cười nói với mọi người:

- Hôm nay, là mình và Lâm Phong mời mọi người ăn một bữa cơm, bọn mình không dễ dàng gì đi với nhau đến ngày hôm nay, cuối cùng cũng gặt hái được hạnh phúc thuộc về bản thân mình, vì thế, mình muốn chia sẻ niềm vui này đến mọi người.

Đường Lạc Lạc cạ lời, quả thật không dễ dàng gì, là cần quét được chướng ngại vật là cô đây, hai người mới có thể đến bên nhau mà.

Thật sự rất muốn chúc phúc cho họ mãi không chia lìa, tuyệt đối đừng chia tay để bọn họ mạnh ai nấy đi hại người khác nữa.

Lâm Phong nghe thấy những lời nói này của Vương Vân Nhi, cảm động vô cùng:

- Vân Nhi là người con gái thuần khiết hiền hậu nhất mình từng gặp, là thiên thần trong cuộc đời mình, khác xa với những loại con gái tầm thường trước đây, mình yêu em ấy, em ấy quá hoàn mỹ, có thể có được tình yêu của em ấy là vinh hạnh của mình.

Đường Lạc Lạc:

-

Cứ thế mà bị gán ghép cho cái tên loại con gái tầm thường, cô quả thật vô tội mà.

Không chờ mọi người xung quanh phản ứng, Vương Vân Nhi lại giả vờ lấy trái tim ả, cảm động khôn xiết tiếp lời:

- Phong, anh đừng nói thế, anh cũng ưu tú không kém, anh tuần lại cầu tiến, tương lai tiền đồ vô lượng, em đã cầu xin ba em rồi, cho anh một chức vụ trong Hội Minh khoa kỹ, không lâu sau anh có thể đến Hội minh khoa kỹ thực tập rồi.

Mọi người đột nhiên thốt lên những tiếng xuýt xoa, Đường Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt, ghé sát vào tai Mặc Thiệu Đình, giống như em bé hiếu kỳ hỏi:

- Hội Minh khoa kỹ là cái quỷ gì vậy?

Mặc Thiệu Đình nheo mắt lại, mang theo ba phần không đếm xỉa bảy phần ung dung:

- Là công ty con của nhà họ Mặc.

Hội Minh khoa kỹ chẳng qua chỉ là một công ty con của tập đoàn họ Mặc, Lâm Phong chẳng qua có được cơ hội vào thực tập, còn chưa chính thức đi làm, Vương Vân Nhi đã không chờ được khoe khoang khắp chốn, thật sự vội vàng quá đấy!

Nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh, Đường Lạc Lạc xem như thật sự cảm nhận được sự lớn mạnh của nhà họ Mặc, chẳng qua chỉ là công ty con thôi, đã có thể khiến mọi người muốn tranh giành để vào, nhà họ Mặc thực sự phải lớn mạnh đến nhường nào chứ? Còn người thừa kế thực sự của nhà họ Mặc là Mặc Thiệu Đình thì sao?

Thời khắc này, cô mới phát hiện, thế lực của nhà họ Mặc, e rằng cô không thể tưởng tượng được.

Điều này nghĩa là, cô muốn trốn khỏi nhà họ Mặc, sống cuộc sống của riêng mình, càng không có khả năng rồi.

Mặc Thiệu Đình thấy sắc mặt Đường Lạc Lạc bỗng chốc tối sầm lại, không biết tiểu nha đầu nghĩ gì trong lòng, chỉ biết vò vò đầu cô an ủi:

- Sản nghiệp nhà họ Mặc, tương lai cũng sẽ có phần của cô.

Đây là một lời hứa, là lời hứa anh chưa từng trao cho bất kỳ cô gái nào cả.

Đường Lạc Lạc cắn chặt môi, nhưng những thứ này, không phải là thứ cô muốn.

Cô chỉ muốn được là bản thân cô, không làm thế thân cho chị gái, tất cả của nhà họ Mặc cô không vong tưởng, cũng không dám vong tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Vương Vân Nhi đối với biểu cảm kinh ngạc của mọi người rất vừa ý, cười tí mắt nói tiếp:

- Cơ hội này á, rất hiếm có nha! Hội Minh khoa kỹ có địa vị thế nào ở S thị chắc mọi người cũng biết, là vì trường học chúng ta nhận được sự đầu tư từ Hội Minh khoa kỹ, ba mình với ông tổng Hội Minh khoa kỹ, rất thân thiết đó nha!

Nói đến ba và gia thế của ả ta, Vương Vân Nhi không giấu được sự đắc ý kiêu căng, Lâm Phong dịu dàng ôm vai Vương Vân Nhi, hai người đắc ý tiếp nhận những ánh mắt ngưỡng mộ từ mọi người.

Đang lúc trò chuyện vui vẻ, phục vụ bàn cầm khay đi đến, lúc đi ngang qua Lâm Phong, Lâm Phong đang khí thế hùng hồn quơ tay:

- Các cậu yên tâm, chờ mình đứng vững địa vị trong Hội Minh khoa kỹ, tuyệt đối không trở mặt, sau này nếu có nơi cần mình giúp...

Hắn ta hưng phấn khua tay múa chân, đụng vào cái khay trên tay phục vụ bàn, bỗng chốc rượu nho đổ bắn hết lên bộ vest Armani của hắn, bộ vest vốn được là ủi thẳng thớm, phút chốc bị vấy lên vài điểm đỏ lôm.

Lâm Phong lập tức nhảy dựng lên, đứng phắt dậy chỉ thẳng vào mũi phục vụ bàn mà mắng:

- Cô có biết bộ vest này của tôi đắt tiền thế nào không hả? Cô có phải bị mù không? Có loại phục vụ bàn như cô vậy sao?

Nữ phục vụ bàn cầm khay giật mình, vội vàng rút khăn giấy lau lên quần áo Lâm Phong, nhưng bị Lâm Phong một tay đẩy ra:

- Lau sạch được sao? Nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của cô là tức giận, đồ quê mùa! Đáng đời cô chỉ làm phục vụ bàn, số mệnh cả đời phục vụ người khác!

Nữ phục vụ bàn kinh hãi hoảng hốt, bị mắng một trận te tua, mắt thấy như sắp khóc, bộ dạng tội nghiệp cực kỳ.

Mặc Thiệu Đình chau mày:

- Một bộ quần áo thôi, là cậu đụng vào cô ấy trước.

Bộ quần áo này là Lâm Phong vì buổi phỏng vấn nên kiếm tiền mua nó, giá cả không rẻ, cố ý mặc nó trong buổi tiệc ngày hôm nay, không ngờ lại bị vấy bẩn mất, Lâm Phong đang trên cơn lửa giận, nghe thấy giọng ung dung của Mặc Thiệu Đình, bộ dạng không mấy để tâm đến, không kiềm được cười nhạo nói:

- Một bộ quần áo thôi sao? Anh biết đây là hiệu gì không? Bao nhiêu tiền biết không?

Vừa nói vừa dùng ánh mắt khinh bỉ lướt nhìn quần áo trên người Mặc Thiệu Đình, không thấy logo nào lộ ra ngoài, khinh bỉ nói:

- Nói ra anh cũng không biết.

Mặc Thiệu Đình bình tĩnh nhún vai:

- Tôi đối với thương hiệu biết cũng không nhiều, quần áo của tôi đại đa số đều là hàng thiết kế gia công riêng biệt của Ý.

- Phụt.

Lời nói vừa dứt, có vài bạn học cùng bàn không nhịn được cười ra tiếng, cho dù họ vẫn còn là sinh viên, vẫn còn đi học, nhưng cũng biết được, người có tiền thật sự, đối với những thương hiệu lớn không mấy ưa chuộng, chỉ thích thiết kế đặt may riêng, những năm này, những hàng thủ công tinh tế mới là lựa chọn của giới quý tộc thật sự.

Vương Vân Nhi thấy Lâm Phong bị bê mặt, trên mặt có chút không trụ nổi, lần đầu tiên có chút khinh bỉ đối với Lâm Phong ---- rốt cuộc thì tầm nhìn quá eo hẹp, con nhà tầm thường quả nhiên vẫn không được.

À ta cười cười vẫy tay với nữ phục vụ bàn:

- Được rồi được rồi, cô đi xuống đi, việc này coi như đến đây thôi.

Lâm Phong vẫn còn chút không cam, nhìn thấy Vương Vân Nhi nháy mắt với hắn, cũng chỉ biết ngồi xuống thôi.

Vương Vân Nhi cũng không phải là người tốt lành muốn êm chuyện gì, chả là hôm nay có nhiều người thế này, cho dù muốn truy cứu, cũng không thể trước mặt mọi người thế này được, nếu không thì bê mặt lắm! Chờ dùng xong bữa cơm này, mới tìm cô nữ phục vụ bàn kia lý luận một phen, bắt cô ta đền tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

À ta vừa nghĩ thế, liền nhận lấy menu từ tay phục vụ bàn khác, ra dấu cho phục vụ bàn lấy cho mỗi người một cái menu, rất phóng khoáng cười nói với mọi người:

- Hôm nay là mình với Lâm Phong mời, thường ngày mọi người cũng không ăn được món ngon gì, cứ chọn tự nhiên nhé! Vì mọi người cùng vui vẻ là chính mà.

Mọi người:

-

Cái giọng điệu kiểu bọn người nhà nghèo các cậu được ăn chùa theo bọn này nhất định rất vui và cười haha này, thật sự rất đáng bị đánh đó.

Nhưng mọi người cũng không dám nói gì, dù gì Vương Vân Nhi cũng mở lời mời, nếu tính toán mấy này với à, thì bản thân lại gặp chuyện phiền phức nữa.

Trong menu rất nhiều món ăn đủ thể loại, mọi người đều là bạn học, Vương Vân Nhi lại là con gái hiệu trưởng, mọi người ai cũng giả vờ từ chối khéo, giao toàn quyền gọi món cho Vương Vân Nhi.

Vương Vân Nhi theo lẽ tự nhiên cầm lấy menu, chọn vài món khai vị và món chính bình thường, lại cười cười giải thích với mọi người:

- Trời đang nóng, mình cũng muốn mời mọi người ăn tổ yến vì cá gì đó nhưng sợ mọi người quá bỏ sẽ nóng người, và lại mọi người chắc cũng chưa ăn qua nhỉ? Nếu ăn không quen thì lãng phí lắm! Tuy nhiên, món tuyệt nhĩ đường phèn của họ thật sự rất ngon, bảo ngư hãm cũng thấm vị, mình thích ăn nhất đó, hay là chúng ta gọi những món này thôi nhé?

Đường Lạc Lạc:

-

Mình không mời mọi người ăn món đắt tiền, không phải mình nhỏ mọn, là vì mọi người quen ăn những món ăn đạm bạc rồi, ăn bỏ quá sẽ nóng người, tuy thường ngày mình hay ăn thế, nhưng mọi người ăn rồi sẽ lãng phí, vì vậy, vẫn là món nào rẻ thì chọn món đó vậy!

Cái logic này à ta cho tròn điểm.

Vốn dĩ mọi người đối với hình tượng của Vương Vân Nhi cực tốt, ra ngoài dùng bữa, cũng chỉ nghĩ là tụ họp cho vui, cũng không nghĩ sẽ ăn món ngon gì, nhưng cái tư thái trên cao này của Vương Vân Nhi, luôn luôn không quên biểu hiện sự ưu tú vượt trội này, thật sự khiến người khác không vui từ tận đáy lòng.

Ánh mắt vài người nhìn Vương Vân Nhi, dần dần thay đổi, thường ngày không cảm thấy gì, vừa tiếp xúc là phát hiện ngay, mắt của Vương Vân Nhi dường như mọc ở trên đỉnh đầu ấy.

Lời nói Vương Vân Nhi vừa dứt, không có ai phản ứng, ả ta vừa chuẩn bị đưa lại menu cho phục vụ bàn, gọi món hoàn tất, liền nghe giọng nói của Mặc Thiệu Đình vang lên từ phía đối diện:

- Bữa cơm đạm bạc thế này, thật sự không có thành ý gì cả!

Anh cầm lấy menu, tư thế nho nhã, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên menu, ánh mắt tối trầm, mang vài phần lạnh lùng, vài phần tà khí, mép môi khẽ nhếch lên, nửa cười nửa không này cực giống với con mãnh thú đang treu đùa con mồi vậy, cũng giống như ông vua đang thuần phục chúng sanh, giọng điệu không nhanh không chậm, nhưng lại khiến bất kỳ người nào có mặt cũng không thể bỏ qua sự hiện diện của anh được.

Trong lòng Vương Vân Nhi bỗng nhói lên một cái, ả ta những tưởng bản thân gọi món xong, không có ai sẽ có ý kiến gì, bây giờ không chỉ có chút ngượng ngùng, mà còn phải cố gượng cười nói:

- Vậy phải thế nào mới có thành ý đây?

- Nếu cô Vương đây không để tâm đến tiền, thì đương nhiên phải mời mọi người ăn món tiêu biểu của nhà hàng chứ!

Mặc Thiệu Đình mỉm cười nhạt:

- Trời nóng, càng phải cần được tắm mát, chưa ăn qua, mời cần được ném thử, cô nói đúng không?

Đường Lạc Lạc đảo đảo đôi mắt, rất nhanh bắt kịp tư duy của Mặc Thiệu Đình tung ra, cười cong tí đôi mắt:

- Đúng đó, dù gì cậu cũng không thiếu tiền, bụng bọn này có dư chỗ trống, mình xem nào, món ăn tiêu biểu của nhà hàng này là tôm hùm châu Âu, chúng ta tám 1,2,3... tổng cộng 14 người, gọi 6 phần vừa đủ, bọn mình chịu thiệt chút, hai người một phần thôi, còn cả cơm chiên bào ngư này, mỗi người đều gọi một phần mới đúng đó!

- Ấy ya, không ngờ nhà hàng này có cả từng lộ, cái này đắt tiền lắm! Nghe nói một gam từng lộ một gam vàng ấy, Vân Nhi, cậu không thiếu tiền, mời bọn mình ném thử nhé!

Diệp Tiểu Manh vội dẫm thêm một chân vào.

Mọi người khi này bị Vương Vân Nhi ngó lơ, trong lòng có chút không thoải mái, lúc này có người lên tiếng trước, không nhận được cũng bắt đầu hòa theo:

- Đúng đó đúng đó, cậu xem còn có cháo tổ yến, con gái ăn nó tốt nhất ấy, Vân Nhi, cho bạn nữ mỗi người một phần đi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

- Hải sâm áp chảo, cái này ngon, là món tiêu biểu, gọi nào!

- Chỉ ăn hải sản thôi thì có gì hay, các cậu xem set quý tộc này nè, đều là trái cây nhập khẩu Hawaii, một set hơn 16 triệu, nhất định rất ngon.

Vương Vân Nhi thấy mọi người cùng a dua theo, sắc mặt càng lúc càng khó coi, nụ cười cứng đờ trên mặt sắp trụ không được nữa.

Nếu thật sự gọi theo ý bọn họ, thì bữa tiệc này sẽ hơn cả trăm triệu mất!

Nhà hàng cấp bậc cỡ này, ăn theo kiểu buffet, ả ta cũng không ăn nổi...

Tuy xuất thân của ả ta so với mọi người ở đây đã là không tệ rồi, nhưng ba ả chỉ là hiệu trưởng một trường đại học thôi, cũng không phải là chức vụ to lớn gì, toàn bộ gia tài cộng lại tầm hơn 5 tỷ là cao, còn phải tính luôn bất động sản, nếu ba biết được ả mời bạn học ăn một bữa hết cả trăm triệu, chắc sẽ đập cho một trận đến chết mất.

- Chúng ta cùng nhau ra ngoài dùng bữa, không phải muốn được vui vẻ sao? Ăn cái gì cũng không quan trọng.

Vương Vân Nhi cười gượng, ném menu vào người phục vụ bàn:

- Cứ theo những món tôi vừa gọi mà làm.

Lâm Phong hết lần này đến lần khác bị cho ăn dọn, lúc này thấy mọi người ai nấy đều hưng phấn náo nhiệt, ánh mắt nhìn hắn và Vương Vân Nhi cũng không còn ngưỡng mộ, nhiều hơn là bất mãn, không nhận được giành lấy lời:

- Các cậu có phải đang chọn món không? Giống như đi ăn cướp vậy! Vân Nhi có ý tốt mời các cậu dùng cơm, các cậu cho rằng bản thân là khách quý thật sự rồi sao? Món gì cũng muốn gọi, đúng là không biết điều.

Bạn thân Vương Vân Nhi cũng vội giúp đỡ:

- Giá cả ở đây đắt đỏ, đứng đó nói theo không thấy đau lưng hả? Có thể ngồi ở đây ăn cơm cũng nhờ vào phúc của Vân Nhi, các cậu phải biết biết ơn đi chứ!

Vương Vân Nhi miễn cưỡng nở một nụ cười:

- Mình gọi cũng là những món rất ngon, đều là những món mình thích ăn nhất, trời nóng thế này, ăn những món mọi người gọi sẽ rất khó chịu đó, không thể vì cái miệng mà hại cái thân được.

- Không phải bản thân cậu nói không thiếu tiền sao?

Diệp Tiểu Manh trẻ môi.

Phút chốc, không khí bàn ăn có chút ngưng ngừng bối rối, vừa lúc phục vụ bàn đang tính cầm menu đi ra khỏi phòng, Mặc Thiệu Đình đưa ra ngón tay thon dài, gõ gõ lên bàn, gọi phục vụ bàn quay lại:

- Vừa nãy mọi người gọi món, cho lên một bàn, tôi mời.

Nói xong, rút ra thẻ vàng của anh đưa cho phục vụ bàn.

Phục vụ bàn vừa nhìn đã biết ngay là khách quý, vội cẩn thận nhận lấy, đi đến từng người một hỏi họ muốn gọi món gì, mọi người không ngờ bạn nam đi cùng của Đường Lạc Lạc lại phóng khoáng đến thế, chỉ nói một lời thôi là mời mọi người dùng cơm ngay, bỗng chốc hưng phấn vui sướng lên, lặp lại món muốn ăn lần nữa.

Phục vụ bàn vừa xuất phiếu, cả thẻ, hai tay đưa lại thẻ vàng cho Mặc Thiệu Đình.

Đường Lạc Lạc há hốc mồm, tiếc nuối đến mức muốn chết đi, tên này... tiêu tiền phung phí như nước thế này, vài trăm triệu lận đó, cứ thế mà tiêu hết sạch, cho dù mời cơm đều là bạn học của cô, nhưng cũng quá đắt rồi!

Khi này cô gọi món đắt tiền, chỉ là muốn cho Vương Vân Nhi và Lâm Phong một bài học thôi, không ngờ Mặc Thiệu Đình lại mời mọi người một bàn theo các món ăn đắt tiền nhất có thể này, tiêu ca ca chẳng qua chỉ là một tài xế, sao ra tay lại hùng hổ thế này ư?

Mọi người gọi món xong, ánh mắt nhìn Mặc Thiệu Đình đều khác đi ---- Wow wow, cao phú soái, cái gì gọi là cao phú soái? Người trước mắt đây chứ đâu!

Nhìn lại Lâm Phong, chẳng có gì cả mà cảnh ới là cảnh, vừa nhắc tiền thôi cặp mắt đã tròn xoe ra, nhỏ mọn bần xin thấy ón! Nhìn lại người ta đi, đẹp trai khỏi nói rồi, còn hào phóng nữa, người so người tức chết người, cao thấp lập tức phân rõ...

Và sắc mặt Lâm Phong bỗng chốc đổi thành màu tím cà, trừng mắt nhìn Mặc Thiệu Đình:

- Ai cho phép anh giành quyền chủ đạo hả?

- Vậy được, cậu mời đi!

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng một câu nói, khiến Lâm Phong á khẩu ngay.

Lâm Phong đâu có ngu, đối với tiền tài hắn xem như cha mẹ, muốn hắn bỏ ra cả trăm triệu mời bạn học dùng cơm, đừng nói hắn không có, nếu hắn có, cũng không làm thế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Vương Vân Nhi chỉ cảm thấy bề mặt tốt độ, nụ cười trên mặt không còn giữ nguyên được nữa, đành mặt lại ngồi yên tại chỗ, bạn thân bên cạnh vỗ vỗ lên vai an ủi à:

- Thôi được rồi, vừa hay, chúng ta không cần mời thì càng tốt chứ sao, còn được ăn theo một bữa ngon nữa...

Mí mắt Đường Lạc Lạc nhảy nháy, má ơi! Trên đời sao có loại người mặt dày vô liêm sỉ đến thế chứ? Tại hạ phục rồi.

Giấc mộng đẹp của Vương Vân Nhi chỉ mơ được một nửa, đã nghe tiếng Mặc Thiệu Đình lạnh lùng vang lên:

- Bàn này tôi mời rồi, chỉ là cô Vương và cậu Lâm đây, chê trời nóng, không thích ăn những món giống như mọi người, tôi cũng không cưỡng cầu người khác, ba người tự xử nhé!

Ý câu nói này rất rõ ràng, vừa nãy ba người bọn họ chẳng phải nói trời nóng không thích ăn món phức tạp, vậy thì tự ăn bản thân đi, bản thân ăn gì thì trả tiền nấy, mọi người đều vui.

Khuôn mặt Vương Vân Nhi bỗng chốc không còn sắc máu, bờ môi run rẩy như sắp khóc, nếu nói Mặc Thiệu Đình nhỏ mọn, anh ta mời được một bàn thì không kén gì ba người họ, nhưng người ta không thích mời thì sao nào, tuyệt chiêu!

Lâm Phong trực tiếp vỗ bàn đứng dậy, vẻ mặt bất bình:

- Anh có ý gì hả? Đều mời rồi sao không mời bọn tôi, có ý kiến gì với bọn tôi hả?

Mặc Thiệu Đình ung dung ngược mắt, nhìn Lâm Phong hét đến mặt cổ đỏ bừng, khinh bi liếc hắt một cái:

- Vốn là các cậu mời mọi người, tôi mời thay rồi, sao hả? Còn phải phụ trách phần các cậu sao?

Câu nói này nói hay đến tận đáy lòng, các người mời mọi người dùng cơm, chê đặc không dám mời món ngon, tôi mời thay rồi, còn phải kèm theo các người nữa, muốn ăn chùa cũng không phải như thế đâu!

Lâm Phong há hốc mồm á khẩu, cho dù có ngu đến mấy cũng hiểu được, nếu lúc này mà trả lời đồng ý “ừ”, thì sẽ bị mọi người cười đến rụng răng mất.

Hắn ta nghiêng rằng, ánh mắt thâm độc đó hận đến mức muốn nhảy tới xé xác Mặc Thiệu Đình, hôm nay vốn là một ngày hắn ta được phong quang, không ngờ lại xuất hiện tên lai lịch bất minh này phá đám, thật là đáng ghét!

Không thể nhịn nữa, Lâm Phong một đám đám lên bàn, chỉ thẳng mặt Mặc Thiệu Đình rống lớn:

- Anh đừng quá đắc ý! Anh có gì hay ho chứ! Nhặt đôi giày rách tôi từng mang, có gì mà kiêu ngạo hả? Loại con gái như Đường Lạc Lạc mà anh cũng thích sao? Anh cũng không có thông minh đến đâu cả?

Hắn ta vốn dĩ hơi bức xúc, nhưng càng nói càng giận, thì càng nói càng không ra gì.

Cặp mắt to tròn của Đường Lạc Lạc bỗng trừng to kinh hãi, sau đó bậm chặt môi, tay nắm thành nắm đấm.

Lâm Phong... Lâm Phong!

Hắn ta bắt cả hai tay trước, sau đó còn dồn ép cô, bây giờ thấy không địch lại Mặc Thiệu Đình, lại muốn dùng cách sỉ nhục cô để hạ gục đối phương ư? Loại đàn ông thế này, còn được xem là đàn ông không?

Chỉ biết ức hiếp phụ nữ, bản thân phạm sai lầm, không thấy xấu hổ mà còn thấy vinh hạnh nữa, thật sự sống lâu mới thấy loại người này...

Đường Lạc Lạc đứng phắt dậy, khuôn mặt nhỏ đánh lại, đang định xông đến tát cho Lâm Phong một cái, đã thấy Mặc Thiệu Đình bên cạnh đứng dậy, mép môi mang nụ cười tà khí, nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng tốc độ cực nhanh đi đến trước mặt Lâm Phong, động tác hoàn mỹ đưa ra một cú đấm móc trái, tiếp đó “rầm” một tiếng, khi nãy Lâm Phong còn đang ngạo mạn, giờ giống như cái bao cát bông bị đâm cho bay văng ra xa, toàn thân bay xa đụng vào những bàn ghế phía sau, phát ra tiếng vang lớn.

Chỉ một cú đấm, Lâm Phong đã bị đâm cho văng xa vài mét, sau khi tiếp đất “phụt” một cái thổ huyết.

Không khí dường như cô đọng trong giây phút này, mọi người bốn mắt nhìn nhau, đàn mặt hết ra ---- xem ra Mặc Thiệu Đình nhìn nho nhã thế, không ngờ thân thủ cao đến vậy, chỉ một đám thôi đã đánh cho Lâm Phong nửa sống nửa chết!

- Phong!

Vương Vân Nhi hét toáng lên, vội chạy đến đỡ Lâm Phong dậy, trong miệng Lâm Phong toàn là máu, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, dường như xương cốt đều vụn vỡ thành tro, vẻ mặt nhăn nhó khó coi, muốn lên tiếng mắng chửi, trong họng bị máu nghẹn lại, một chữ nguyên vẹn cũng không phát ra

được.

Hiển nhiên thấy được, Lâm Phong bị thương rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Nhưng người đầu tiên tất cả mọi thứ này Mặc Thiệu Đình, lại đứng nguyên tại chỗ một cách nho nhã, rút khăn tay ra lau ngón tay thon dài của anh, khinh miệt ném cái khăn lên mặt Lâm Phong:

- Chó cắn tôi, tôi không thể cắn chó, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ nhịn.

Đường Lạc Lạc há mồm kinh ngạc, nhìn bóng lưng cao to của Mặc Thiệu Đình, dường như ngớ người luôn ----- Cái tên này.... cái tên này thật sự quá ngạo mạn, quá bạo lực, không xem ai ra gì..... thật sự đẹp trai quá đi!

Loại tiểu nhân như Lâm Phong, vốn dĩ đáng bị đập mả!

Vừa nãy còn đang đắm chìm trong không khí vui vẻ sắp được ăn ngon của mọi người, lúc này cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Vẫn là Diệp Tiểu Manh phản ứng nhanh nhất, chạy đến bên cạnh Mặc Thiệu Đình nhỏ tiếng nhắc nhở:

- Anh mau chạy đi, nhân lúc chưa ai đến, anh mau chạy đi.

Nhưng tiếc là chậm một bước ----- Vương Vân Nhi thấy bạn trai bị đánh đến thâm tím như thế, khóc sụt sùi như mưa, sau khi khóc xong liền về mặt tức tối quay đầu nhìn Mặc Thiệu Đình:

- Sao anh có thể tùy tiện đánh người hả? Lâm Phong làm sai điều gì? Anh ấy là vô tội! Anh không được đi, tôi sẽ gọi ba tôi đem người đến, nói ba tôi tiền anh vào đồn công an, chờ luật pháp xử lý anh!

Vô ---- tội ---- ư.....???

Đường Lạc Lạc thật sự muốn tát cho Vương Vân Nhi thấy má luôn, miệng Lâm Phong đã bần đến thế rồi, chính vì người bị nói không phải ả, thì là vô tội ư? Đúng là có người thích ăn nói phong lông không chịu trách nhiệm nhì?

- Gọi người đến? Được đó, tôi chờ.

Mặc Thiệu Đình cười tít mắt quay người, ngồi về lại bên cạnh Đường Lạc Lạc, chân phải nho nhã gác lên chân trái, một tay chống cằm, xem như không có gì nhìn Lâm Phong thâm bại nằm dưới đất, và Vương Vân Nhi bên cạnh khóc sụt sùi như mưa, về mặt đó, ung dung thản thái như đang ngắm một bức tranh sơn dầu vậy.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, khẽ ghé sát Mặc Thiệu Đình, đưa tay véo cánh tay anh ta một cái, nói nhỏ:

- Hay là tôi giúp anh một tay, anh mau chạy đi! Ba của Vương Vân Nhi là hiệu trưởng đó, nhất định sẽ mang theo rất nhiều người đến...

Mặc Thiệu Đình vì muốn bảo vệ cô, nên mới đánh Lâm Phong, tuy Đường Lạc Lạc biết, một khi Mặc Thiệu Đình chạy rồi, Vương Vân Nhi nhất định sẽ trút giận lên cô, thậm chí có thể sẽ ảnh hưởng đến việc học của cô, nhưng vẫn không thể để Mặc Thiệu Đình nhận lấy thiệt thòi trước mắt này được.

Anh ta có biết đánh đến mấy, cũng không thể đối phó một nhóm người được.

Và lại, cho dù giữ lại anh ta, thì Vương Vân Nhi cũng sẽ trút giận lên cô thôi.

Mặc Thiệu Đình nửa cười nửa không nhìn Đường Lạc Lạc, nhìn về mặt cô đầy sự quan tâm anh, trong lòng thấy ấm áp, sau đó ung dung mà nhếch mày:

- Tôi sợ cậu ta?

Nếu sợ thật thì đã không dám cho Lâm Phong một cú đó rồi.

Hai người thủ thi với nhau, nhìn trong mắt Vương Vân Nhi và Lâm Phong, chính là không biết liêm sỉ mà còn nháy mắt đưa tình với nhau, Lâm Phong hiện tại nói chuyện cũng khó khăn, cổ họng bỏng rát, miễn cưỡng phát ra vài chữ:

- Anh... đừng.... quá... ngạo mạn....

Vương Vân Nhi rút điện thoại gọi cho ba ả đến, thêm mắm thêm muối khóc than một hồi, bảo ba ả nhanh chóng đến đây, đem theo vài người, cúp máy xong, ngẩn ngơ nhìn Mặc Thiệu Đình:

- Anh đánh Lâm Phong ra nông nỗi này, ngay cả chút lòng hối cải cũng không có sao? Nếu bây giờ hối cải, nói lời xin lỗi tạ tội với anh ấy, chờ ba tôi đến dạy dỗ anh một phen, chuyện này coi như cho qua, niệm tình là bạn học với Đường Lạc Lạc, tha cho anh một mạng..

Ả ta ngược đầu, vẻ mặt như trên trời, nói xong liền nhìn Mặc Thiệu Đình, chờ Mặc Thiệu Đình đập đầu tạ lỗi.

Tự tin của ả không phải không có căn cứ đâu, cho dù Mặc Thiệu Đình có tiền, thì cao lắm cũng chỉ là một bạo phát hộ, tuy ba ả chỉ là hiệu trưởng thôi, nhưng dù gì trong giới giáo dục, có mối quan hệ sâu rộng, và lại Lâm Phong còn bị đánh ra nông nỗi này, nếu truy cứu đến cùng, Mặc Thiệu Đình không chết cũng phải mất một lớp da.

Nghĩ đến người đàn ông anh tuấn không sợ trời đất khi này chịu thuận phục với ả, trong lòng Vương Vân Nhi, bỗng chốc có cảm giác kích động...

Mặc Thiệu Đình lạnh lùng nhìn ả ta, không kiềm được nhếch mép:

- Hối hận? Phải, tôi đặc biệt hối hận...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trên mặt Vương Vân Nhi lộ rõ vẻ đắc ý:

- Anh biết hối hận là tốt.

- Tôi hối hận ra tay quá nhẹ, hiện tại còn để cho mấy thứ tạp nham này điều dương trước mặt, thật chướng mắt.

Mặc Thiệu Đình không nhanh không chậm nói xong câu sau, mọi người trong phòng không nhịn được phát ra tiếng cười nhẹ, sắc mặt Vương Vân Nhi bỗng chốc tái xanh.

- Được, được!

Ả ta đứng phắt dậy, dùng tay chỉ về Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc:

- Hai người rất được, chán sống rồi đúng không? Nói cho hai người hay, nỗi nhục này, tôi nhất định sẽ thay Lâm Phong đòi lại cho bằng được!

Nói thật thì không chỉ Đường Lạc Lạc lo lắng cho Mặc Thiệu Đình, những người khác trong phòng cũng thấp thỏm không yên.

Tuy với Mặc Thiệu Đình quen biết không bao lâu, nhưng phong độ và phát ngôn của anh, cả thiện ý đối với bọn họ, đều khiến họ rất có ấn tượng tốt về anh, cộng thêm Lâm Phong cứ một mực ở bên đưa ra những so sánh chênh lệch, đại đa số mọi người đều đứng về phía Mặc Thiệu Đình.

Nhưng ba của Vương Vân Nhi là hiệu trưởng, trước mắt lại sắp đến đây hỏi tội rồi, Mặc Thiệu Đình đúng là hung nhiều cát ít đó, không ít người toát mồ hôi lạnh thay cho Mặc Thiệu Đình.

Nhưng ngặt nỗi Mặc Thiệu Đình lại giống như người không có gì vậy, ngồi đấy ung dung thư thả nếm rượu champagne, đủ các món ăn bày đầy bàn, nhưng không ai có con thèm ăn cả, Mặc Thiệu Đình đeo cái bao tay dùng một lần vào, lột tôm hùm ném vào đĩa của Đường Lạc Lạc:

- Ăn nào!

Đường Lạc Lạc:

-

Tiểu ca ca, tìm anh to thật! Thế giới to cỡ nào thì tìm anh to cỡ này.

Không lâu sau, cửa phòng vọng đến tiếng bước chân bành bịch, Vương Thường Công mang theo mười mấy thanh niên, khí thế hùng hổ bước vào phòng.

Tuổi tác ông tầm 4-50, đầu tóc bạc trắng một nửa, thân hình hơi béo, trên mặt đeo gọng kính viền vàng, nhìn có chút nghiêm nghị, vừa bước vào phòng, tất cả sinh viên trong phòng đều im phăng phắc, Vương Vân Nhi vừa khóc vừa chạy qua đó, vùi đầu vào lòng Vương Thường Công, khóc rống lên:

- Ba ơi, có người ức hiếp con.... ba xem Lâm Phong bị đánh thành ra nông nỗi này.... ba ơi, ba nhất định phải làm chủ cho con...

Vương Thường Công chau chau mày, cúi đầu nhìn Lâm Phong vẻ mặt đầy máu, giống như con tôm què nằm một đống dưới đất, trong mắt lướt qua chút giận dữ, tuy ông ta cho rằng bối cảnh tiểu tử Lâm Phong này tầm thường, lẳng nhăng bóng gió không xứng với mình cháu nhà ông, nhưng ông không cãi lại Vương Vân Nhi, tuy ông ta không thích Lâm Phong là một chuyện, người khác đánh Lâm Phong, khác nào đánh vào mặt ông chứ?

Trước mặt bao nhiêu sinh viên của trường, đây là sự khiêu khích quyền uy của ông một cách công khai mà, nếu bỏ qua chuyện này, bản thân sau này sao có thể lập uy trong trường nữa chứ?

- Thật không ra thế thống gì, giữa thanh thiên bạch nhật, không ngờ dám đánh sinh viên trường ông đây, loại lưu manh vô văn hóa, đúng là mất dạy thiếu dạy dỗ! Không dạy dỗ một trận, sao có thể cho nó biết được trời cao đất dày chứ!

Vương Thường Công phần nộ hết lớn, đỡ lấy Vương Vân Nhi an ủi:

- Yên tâm, Vân Nhi, nỗi nhục này ba sẽ giúp con giành lại, cho con một kết quả mãn nguyện, ai dám ức hiếp con gái ba, thì ba sẽ cho nó trả giá lại gấp trăm ngàn lần!

- Ba ơi, ba thật tốt....

Vương Vân Nhi vuốt vuốt nước mắt, hai mắt phát sáng:

- Anh ta một đám thôi đã đánh cho Lâm Phong nói không nên lời nữa, ba ơi, chúng ta nhất định phải dạy dỗ một trận, cho anh ta không bò dậy được luôn, sau đó đưa anh ta về đồn, cho anh ta ngồi tù một gông! Sau đó còn tìm đến nhà và noi anh ta làm việc, cho anh ta không còn cách nào ngăn mặt lên được nữa!

Vương Vân Nhi mang giọng nói hưng phấn, khiến tất cả bạn học có mặt trong phòng đều lạnh toát mồ hôi, thế thì có quá đáng lắm không?

Nói cho cùng, thì đây cũng chỉ là một trận đánh nhau bình thường, thường ngày chuyện này trong trường thiếu gì, chẳng qua lần này người bị đánh là bạn trai của con gái hiệu trưởng, tất cả mọi thứ lại trở nên phức tạp hơn ư? Không chỉ đánh người ta không đứng dậy được, còn muốn người ta ngồi tù, vậy còn chưa đủ, còn muốn người ta thân bại danh liệt luôn...

Và lại ngay từ ban đầu, là Lâm Phong ăn nói dơ bẩn trước mà!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Tuy nhiên nghĩ thì nghĩ thế thôi, mọi người vẫn còn học trong trường, nên cũng chỉ dám tức mà không dám nói, chỉ có thể cảm thán trong lòng: Vương Vân Nhi thật quá quắc!

Vừa nãy Vương Thường Công bước vào, Vương Vân Nhi đã cản đi tầm nhìn của ông, lúc này Vương Thường Công an ủi con gái xong, chuẩn bị bước lên trước muốn nhìn rõ tên tiểu tử gan to bằng trời là ai ---- tuy nói rằng ông đã nghĩ sẵn sẽ phải xử lý đối phương thế nào rồi, nhưng hỏi cũng không hỏi mà đánh người ta tàn tật thì cũng si nhục danh hiệu hiệu trưởng của ông lắm!

Cho dù thế nào, cái cảnh này cũng phải diễn trước đã.

Vương Thường Công ngược đầu sai bước, cực kỳ quan phái bước lên trước, ngược mắt nhìn về phía người đang ngồi trên ghế, Mặc Thiệu Đình vẻ mặt lãnh đạm, thờ ơ đang lột vỏ tôm hùm cho Đường Lạc Lạc, đang định mở miệng chất vấn:

- Có phải cậu....

Đột nhiên, đôi mắt ông neho lại, giống như nhìn thấy sự việc gì đó không ngờ đến, miệng há to, lưỡi như bị cột lại, không thốt lên được chữ nào cả.

Đây... đây.... sao người này lại.... giống tổng tài của nhà họ Mặc thế này?

Cậu chủ nhà họ Mặc vừa nhậm chức, Mặc Thiệu Đình?

Vương Thường Công nhậm chức hiệu trưởng của trường đại học này, trước đó không lâu nhận được sự đầu tư của Hội Minh khoa kỹ, nói cách khác, ngôi trường này thực tế đã trở thành một trong những sản nghiệp dưới trướng tập đoàn họ Mặc rồi, vì bắt được chút quan hệ với nhà họ Mặc, Vương Thường Công được vinh dự tham gia buổi tiệc tập hợp các đại lão tiền bối của tập đoàn, và thấy được tổng tài mới nhậm chức của tập đoàn họ Mặc - Mặc Thiệu Đình trong buổi tiệc đó.

Tuy chỉ nhìn từ xa, không có cơ hội đến gần, nhưng Vương Thường Công vẫn rất kích động, nắm bắt cơ hội hiếm có này, nhìn Mặc Thiệu Đình từ trên xuống dưới không dưới trăm lần, chỉ thiếu điều không tạc thành tượng để tôn thờ trong nhà thờ, sáng trưa tối ba lần quỳ lạy lên hương.

Lúc này bỗng dưng gặp được Mặc Thiệu Đình, ông ta dường như không dám tin vào mắt mình, đứng yên tại chỗ hóa đá một hồi, mới lắp ba lắp bắp mở miệng:

- Là... là ngài....

Mặc Thiệu Đình ung dung ngược mắt, lướt nhìn Vương Thường Công, chưa chờ ông ta mở miệng, Vương Vân Nhi đã chạy đến bên cạnh Vương Thường Công, nắm lấy cánh tay Vương Thường Công hét lớn:

- Chính là anh ta! Là anh ta đã đánh Lâm Phong, bọn con tốt bụng mời bạn học dùng cơm, không ngờ lại lẫn vào loại người rác rưởi này, ba ơi! Không phải ba nói sẽ giành lại công bằng cho con sao? Mau cho người đánh anh ta đi! Đánh chết anh ta, đưa anh ta vào tù!

Vương Vân Nhi vốn dĩ ỷ lại vào gia thế bất phàm, thường ngày ăn nói cử chỉ cũng cố gắng tỏ ra là tiểu thư con nhà gia giáo, lần này cũng vì tức quá mà thất thủ, tuy nhiên khiến ả không ngờ đến là, Vương Thường Công không chỉ không nghe theo lời ả, lập tức cho người tiến lên giáo huấn Mặc Thiệu Đình, còn quay ngược lại tức giận đẩy ả ta ra:

- Con biết cái gì hả?

Vương Vân Nhi không lường trước được, bị đẩy té xuống sàn, bỗng chốc mất hết thần thái:

- Ba, ba sao vậy? Sao ba đẩy con....

Vương Thường Công âm thầm mắng con gái gây chuyện trong lòng, không thèm trả lời câu hỏi của Vương Vân Nhi, quay đầu lại cười tít mắt cúi đầu gấp bụng trước mặt Mặc Thiệu Đình:

- Con gái tôi dạy dỗ không tốt, khiến ngài chê cười rồi, về nhà tôi nhất định sẽ dạy dỗ lại con bé, không để nó gây phiền đến ngài nữa, sự việc lần này, đều là tên tiểu tử Lâm Phong gây họa, trường chúng tôi xuất hiện bại loại như thế, thật là mối nhục của trường, quay về tôi sẽ ghi lỗi lớn cho cậu ta, ghi nhận lỗi lớn tày đình này!

Mọi người xung quanh đã sớm dừng người hết cả, tình tiết câu chuyện xoay chuyển quá nhanh không một chút dự báo này, cũng không thấy chút ám thị gì cả....

Vương Vân Nhi càng rối bời hơn, ba ả không phải đến đây trả thù cho ả sao?

Sao lại quay ra bệnh vực cho bạn nam đi cùng của Đường Lạc Lạc rồi? Còn phải ghi tội lớn cho Lâm phong nữa... người bị đánh là Lâm Phong mà!

Ngay cả Vương Vân Nhi cũng kinh ngạc hết sức, đừng nói gì đến toàn thân đau nhức, trong lòng ngực còn có máu bầm như Lâm Phong, hẳn ta bị một cú đâm của Mặc Thiệu Đình đâm cho toàn thân xương cốt rã rời, nếu không phải muốn ở lại xem Mặc Thiệu Đình bị xử trí thế nào, thì hẳn ta đã sớm bảo Vương Vân Nhi gọi xe cứu thương rồi.

Nhưng Vương Thường Công đến rồi, không ngờ không làm gì, mà còn gật đầu gấp bụng trước Mặc Thiệu Đình nữa?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Lâm Phong vừa kinh ngạc vừa tức tối, miễn cưỡng chống đỡ cơ thể đứng dậy, giọng nói yếu ớt hét lớn với Vương Thường Công:

- Chú Vương, là anh ta đánh cháu! Là anh ta động thủ trước, cháu vô tội, cháu không làm gì cả, là anh ta, anh ta ghen tị cháu...

Lời chưa dứt, đã bị Vương Thường Công một cái tát đánh cho té sang một bên, Vương Thường Công không nở xuống tay với con gái, nhưng với Lâm Phong mà còn nể sao? Tên Lâm Phong này đúng là thứ gây chuyện không có mắt, chỉ biết gây phiền toái cho Vân Nhi, lại không biết nhìn cục diện, đứng là đáng chết!

Lâm Phong vốn đã đứng chưa vững, lần này bị Vương Thường Công dùng hết công sức tát cho một phát, bỗng chốc “rầm” một tiếng ngã xuống đất, lần này hoàn toàn không còn sức mở miệng nữa.

Mặc Thiệu Đình cười nhạt, trong mắt lướt qua vài phần khinh miệt:

- Khi này ông Vương đây muốn phét tôi, đưa tôi vào tù, còn muốn hủy hoại danh tiếng tôi, bây giờ lỗi ở Lâm Phong, mà chỉ ghi nhận tội lớn thế thôi sao? Đừng là công chính hết sức hà!

Vương Thường Công vừa nghe, phút chốc mồ hôi tuôn như suối, khi này đúng là ông có ý định bênh vực cho Lâm Phong, dù gì cũng là bạn trai mà Vương Vân Nhi công nhận, sự việc xé to ra, xử phạt nặng quá thì ông cũng bẽ mặt, nhưng lần này được Mặc Thiệu Đình nói trắng ra, ông nào dám chơi trò mèo nữa chứ? Bỗng chốc hoảng hốt sửa lời:

- Ngài nói đúng, nói rất đúng, thứ bại loại này, sao có thể chỉ ghi tội lớn là qua chuyện được, nhất định phải đuổi, đuổi học!

- Ba ơi!

Vương Vân Nhi nghe thấy thế, bỗng chốc mặt biến sắc, không kiềm được hét lên:

- Rốt cuộc anh ta là ai? Sao ba lại bênh vực anh ta? Ngay cả người của con cũng..

- Câm mồm!

Vương Thường Công trừng mắt nhìn con gái, chửi thầm ả kiến thức nông cạn không hiểu chuyện, quay đầu lại cười trừ với Mặc Thiệu Đình:

- Con gái tôi thật sự tâm không xấu, chỉ là do tôi chiều chuộng quá nên hư, không viết phép tắc gì cả, khiến ngài chê cười rồi.

Mặc Thiệu Đình không thèm đếm xỉa đến, nhìn cũng không nhìn Vương Thường Công, quay mặt qua nhìn Đường Lạc Lạc đang há hốc mồm kinh ngạc:

- Còn ngó người ra làm gì, tiếp tục dùng cơm nào!

Toàn thân Đường Lạc Lạc cứ hồ hồ đồ đồ, nửa ngày sau mới hoàn hồn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trước tiên là tiểu ca ca không mời tự đến, không biết sao mò được đến đây, sau đó vì cô mà xảy ra xung đột với Lâm Phong, kết quả Vương Vân Nhi gọi cứu binh đến, cứu binh đến rồi lại cứ một mực thảo mai lấy lòng tiểu ca ca?

Tất cả mọi chuyện sao thấy ảo diệu quá thể đáng!!!

Lúc này không chỉ Đường Lạc Lạc đầu óc mụ mẫm, tất cả quần chúng vây quanh cũng dùng ánh mắt sùng bái và cẩn thận nhìn Mặc Thiệu Đình, có thể khiến Vương Thường Công phút chốc chịu phục, nhất định không phải là nhân vật tầm thường gì.

Vương Thường Công trên trán toát cả mồ hôi, thấy Mặc Thiệu Đình không đếm xỉa gì đến ông, không kiềm được lên tiếng:

- Mặc...

Vừa nói được một từ, Mặc Thiệu Đình đưa mắt lạnh lùng sắc bén như dao liếc qua, khiến Vương Thường Công sợ hãi đến mức không dám nói thêm từ nào.

Mặc Thiệu Đình không muốn Vương Thường Công nói tên anh ra, dù gì anh cũng chưa nói rõ ràng mọi chuyện với Mặc Thiệu Đình, thấy Vương Thường Công khản hoảng khản trương đứng yên bất động tại chỗ, giống như phục vụ bàn vậy, có chút bức dọc nói:

- Ngồi xuống ăn cùng không?

- Không không không...

Vương Thường Công lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cũng may là tìm được cơ hội bắt chuyện:

- Tôi còn phải xử trí tên sinh viên bại hoại đạo đức Lâm Phong, nên không ở lại thêm nữa, mọi người ăn, mọi người ăn.

Nói xong, kéo theo Vương Vân Nhi đang khóc thút thít, ra lệnh cho người của ông đưa Lâm Phong đi, gật đầu gấp bụng lui ra ngoài.

Nhóm người Vương Thường Công vừa đi khỏi, tất cả bạn học trong phòng bỗng chốc dấy lên cơn lửa nhiều chuyện, tất cả vây lấy Đường Lạc Lạc, chỉ chốc chốc hỏi không ngừng.

- Lạc Lạc, bạn nam đi cùng cậu đẹp trai cực, sao cậu quen được anh ấy vậy?

- Anh ấy có bạn gái chưa?

- Minh ngưỡng mộ cậu thật đấy! Chồng là nhân vật một tay che trời của S thị, tùy tiện dẫn theo một bạn nam thôi, cũng là cao phú soái tòa sáng chói chang, kiếp trước, có phải cậu đã giải cứu vũ trụ không?

Đường Lạc Lạc bị những câu hỏi ly kỳ cổ quái này hỏi đến dờ khóc dờ cười, chỉ biết ứng phó cho qua, Mặc Thiệu Đình ở bên cạnh vận dụng tính khí tốt lành hiếm có của bản thân trong suốt 20 năm nay, cứ chờ đến lúc Đường Lạc Lạc chen ra từ nhóm người, mới tiện tay ôm lấy eo cô:

- Đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hai người bước ra khỏi phòng trong ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người, Đường Lạc Lạc thở một hơi thật sâu thật dài, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Cứ tình hình này, có lẽ sau này Lâm Phong và Vương Vân Nhi không dám gây rắc rối với cô nữa rồi, cô và Mặc Thiệu Đình đi dưới ánh mặt trời, cô nở nụ cười ngọt ngào với Mặc Thiệu Đình:

- Cảm ơn anh, tiểu ca ca.

Mặc Thiệu Đình nhún nhún vai, mép môi nhếch lên nở một nụ cười nhạt, đôi mắt sâu trầm mê hoặc nhìn chăm chăm người con gái trước mặt:

- Làm gì để cảm ơn tôi? Tôi vừa ra người vừa ra tiền đó.

Đường Lạc Lạc gãi gãi đầu, đúng ha! Bất giác, bản thân nợ tiền Mặc Thiệu Đình không nói, còn nợ cả nhân tình của anh, nhưng... cô thật sự không có gì dùng để cảm tạ anh cả.

- Tôi...

Cô khó khăn mở cặp môi nhỏ:

- Tôi cũng không có gì dùng để cảm tạ anh cả, tiền thì tôi sẽ cố gắng trả anh, sau đó... về nhân tình thì, tôi... tôi...

Cô linh cơ nhất động, từ trong ví rút điện thoại ra, đưa lên trước mặt Mặc Thiệu Đình “tách” một phát chụp một tấm ảnh, vẫy vẫy ảnh Mặc Thiệu Đình trên màn hình điện thoại của cô:

- Tôi dùng ảnh của anh để tôn thờ, mỗi ngày đều cầu nguyện cho anh!

Mặc Thiệu Đình:

-

- Có phải còn ở trước ảnh tôi đặt thêm đĩa trái cây, mỗi ngày vì tôi cầu nguyện? Tấm ảnh đó tốt nhất đừng làm thành trắng đen.

Mặc Thiệu Đình đưa tay vò vò lên đầu Đường Lạc Lạc, lông mềm mại giống như một con thú cưng nhỏ đáng yêu vậy.

Đường Lạc Lạc trẻ môi uất ức:

- Vậy tôi... tôi cũng không còn phương thức báo đáp nào cả.

- Vậy...

Đáy mắt Mặc Thiệu Đình lóe lên vài phần thần thái ái muội, tiến lên một bước, đưa tay nắm chặt lấy cằm của Đường Lạc Lạc, cúi người, có ý vô ý ghé sát:

- Lấy thân đền đáp có được không?

Khoảng cách hai người vốn dĩ đã rất gần, lúc này dường như sắp chạm vào nhau, hơi thở ấm nóng của anh, phả lên mặt cô, khiến Đường Lạc Lạc không kiềm được có chút bồng bênh.

Hoảng loạn lui lại một bước, Đường Lạc Lạc đỏ bừng mặt, chỉ cảm thấy hơi thở bản thân trở nên nhanh hơn:

- Tiểu ca ca, anh đừng đùa giỡn với tôi như thế, anh đã có bạn gái rồi phải không? Tôi cũng là người đã kết hôn, tôi cảm thấy chúng ta nên giữ khoảng cách mới đúng.

Mặc Thiệu Đình chau mày, không biết tại sao, thái độ né tránh này của Đường Lạc Lạc, khiến anh cảm thấy cực kỳ không vui, cho dù đối tượng mà cô kết hôn, chính là bản thân anh.

Nhưng vừa nghĩ đến vị trí của bản thân trong lòng Đường Lạc Lạc, ngay cả anh chồng chưa từng gặp mặt cũng không bằng, trong lòng bỗng dấy lên cơn

buồn bực lạ thường.

- Sao hả? Còn muốn giữ tấm thân vàng ngọc cho chồng sao?

Mặc Thiệu Đình kéo Đường Lạc Lạc vào lòng anh, cúi đầu, dùng răng cắn nhẹ lên vành tai cô.

Vành tai thiếu nữ trắng ngần gần như xuyên thấu, dường như có thể thấy được cả mạch máu bên trong, được Mặc Thiệu Đình dùng răng cắn nhẹ lên, Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, có sự nóng ran tê mê chết người, đang lan tỏa ra toàn thân, cô dùng hết sức lực còn con, muốn giằng co ra khỏi vòng vây của Mặc Thiệu Đình, uất ức vì sức lực quá nhỏ bé, vốn không thể đá động gì đến anh.

- Lưu manh, anh buông tôi ra, lưu manh... đồ tồi, đồ trắng hoa lãng nhăng!

Giọng nói phát ra từ miệng cô, có chút uất ức xen lẫn chút nũng nịu.

Mặc Thiệu Đình bỗng chốc cảm thấy nơi nào đó thân dưới có phản ứng gì đó, toàn thân máu huyết có cảm giác nóng bỏng, yết hầu trượt xuống, anh không kiềm được gia tăng lực lên tay, ngón tay ôm lấy Đường Lạc Lạc, bất giác cũng dùng sức hơn.

Cảm nhận được ánh mắt và hơi thở nồng nhiệt của anh, Đường Lạc Lạc hoảng loạn hết sức, bản năng cảm thấy có gì đó bất ổn, cô dậm dậm chân, giận dữ hét lớn:

- Tiểu ca ca, anh buông tôi ra, nếu không, tôi không thèm đếm xỉa đến anh nữa đâu!

Sự uy hiếp này vốn không hề có sức chấn động gì, và lại, Mặc Thiệu Đình trước giờ chưa từng bị ai uy hiếp, nhưng nghe thấy giọng nói uất ức kèm theo sự chống cự bất lực của thiếu nữ, anh không nỡ lòng đành nói lỏng tay, buông cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Đường Lạc Lạc vội vàng từ trong lòng Mặc Thiệu Đình giằng ra, khóe mắt rung rung, là nước mắt sắp tuôn ra khỏi khóe mắt, cô cắn chặt môi, đôi tay nắm chặt, nghiêm túc ngược đầu lên:

- Tiểu ca ca, cảm ơn anh, tuy tôi không biết tên của anh, nhưng anh đã giúp tôi nhiều lần, tôi thật sự rất cảm kích, nhưng... tôi là người đã kết hôn rồi, anh có hiểu không?

- Cô thích Mặc Thiệu Đình ư?

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình khẽ lảng xuống, không biết sao bản thân phải so đo với bản thân, nhưng cảm giác khó chịu trong lòng, chỉ tăng không giảm.

- Không thích.

Đường Lạc Lạc hít hít mũi:

- Và lại, tôi còn chuẩn bị sẽ nói chuyện với anh ta, tôi muốn ly hôn với anh ta, nhưng trước khi ly hôn, tôi vẫn là vợ của anh ta.

Ly hôn với anh ta....

Khóe mắt Mặc Thiệu Đình giật giật, cảm thấy sự việc có chút vượt ra khỏi sự khống chế của bản thân ---- Đường Lạc Lạc một lòng muốn ly hôn với anh ư? Bất mãn đối với cuộc hôn nhân này đến vậy sao? Nếu biết được anh là chồng của cô, thì cô sẽ nghĩ thế nào?

Sự thật này không chỉ không giúp cho bọn họ tiến thêm một bước, mà còn khiến cho Đường Lạc Lạc đặc biệt bài xích anh nữa, tuy tiếp xúc chưa nhiều, nhưng Mặc Thiệu Đình phát hiện, tiểu nha đầu này nhìn có vẻ yếu ớt, kỳ thực có chút cứng đầu, rất có nguyên tắc.

Vậy thì... đừng nói sự thật ra cho cô ấy biết càng tốt?

Nhưng, phải giấu đến bao giờ đây?

Đối diện với cô dâu mới của anh, Mặc Thiệu Đình nhìn được mà không ăn được, còn không thể nói ra thân phận thật sự của anh, anh chỉ thấy thái dương nhói đau cực kỳ, ai có thể nói cho anh biết, rốt cuộc sao lại đi đến bước đường này chứ? Đúng là cạn lời mà.

- Thôi được, tôi đầu hàng.

Mặc Thiệu Đình giơ cao hai tay, lắc đầu tỏ ý đầu hàng:

- Tôi bảo đảm trước khi cô yêu chồng cô, tôi sẽ không ăn hiếp cô nữa, được chưa?

Đường Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt to, trong lòng nghĩ cô không thể nào yêu Mặc Thiệu Đình tên gay đó đâu, vậy ý của tiểu ca ca, tức là sẽ không ăn hiếp cô nữa, vẫn an toàn thật đấy!

Không hề hay biết rằng ý của Mặc đại lang xám là, chỉ cần cô yêu anh, anh sẽ nỗ lực ăn hiếp cô, ăn hiếp cô đến cùng cực, cuối cùng đích thị cũng làm được điều này, đương nhiên, đây đều là những lời nói sau này.

Đường Lạc Lạc gạt đầu, tỏ ý cảm thông cho Mặc Thiệu Đình, quay đầu nhìn thấy chiếc xe Mặc Thiệu Đình đậu trước nhà hàng, đã đổi thành chiếc Bugatti Veyron màu trắng hàng limited toàn cầu, đường cong xe lưu loát, hình tượng xe không chệch vào đâu được, uy phong hết sẩy luôn!

- Tiểu ca ca, là một tài xế, tốc độ anh đổi xe cũng chóng mặt thật đấy!

Đường Lạc Lạc đi đến quan sát chiếc xe, không ngừng tắc lưỡi khen:

- Chiếc xe này ít nhiều gì cũng phải vài trăm triệu đô chẳng?

Mặc Thiệu Đình nhếch mép, vài trăm triệu, chỉ đủ để mua cái bánh xe.

- Tôi làm tài xế cho hào môn nhà giàu mà.

Mặc Thiệu Đình nói ra lời này từ trong kẽ răng, cảm thấy muốn vện lời nói dối ban đầu, thật sự không dễ dàng gì.

Đường Lạc Lạc tỏ ý thấu hiểu, không ngờ ngồi xe của tiểu ca ca lại đặc đến thế, chủ nhân anh ta nhất định phú quý lắm! Nhìn tốc độ đổi xe này là biết rồi, lái xe cho những người như thế, nhất định yêu cầu rất nghiêm khắc, tuy thu nhập khá khá, nhưng thường ngày chắc cũng chịu nhiều thiệt thòi nhỉ?

Nghỉ đến bữa ăn Mặc Thiệu Đình mời khi này, Đường Lạc Lạc sốt của đến mức khóc ra máu luôn, cảm thấy bản thân nợ tiểu ca ca thực sự quá nhiều đi.

Về mặt cô đau buồn đi đến trước mặt Mặc Thiệu Đình, nhón chân vỗ vỗ lên vai Mặc Thiệu Đình, cực kỳ trân trọng và nói:

- Tiểu ca ca, tiền tiêu rồi vẫn còn có thể kiếm lại được, anh vẫn còn trẻ, sau này vẫn còn cơ hội, chờ tôi phát đạt rồi, nhất định sẽ thuê anh làm tài xế, báo đáp anh gấp mười lần trăm lần, hứa với tôi, tuyệt đối đừng vì ngày hôm nay tiêu tiền quá nhiều mà nghĩ quẩn, được không?

Mặc Thiệu Đình:

-

Đầu óc và trình độ IQ của vợ nhà anh thế này, mới thật sự khiến anh nghĩ quẩn đó....

Mặc Thiệu Đình lái xe đưa Đường Lạc Lạc về nhà họ Mặc.

Đường Lạc Lạc xuống xe, quay đầu nhìn biệt thự tráng lệ của nhà họ Mặc, có chút ái ngại nói:

- Cái đó... tiểu ca ca à, tôi không mời anh vào trong được, dù gì đây cũng là nhà họ Mặc, không phải nhà tôi, chờ tôi ly hôn với Mặc Thiệu Đình rồi, chúng ta cùng nhau ăn mừng nhé!

Mặc Thiệu Đình:

-

Lúc đó anh còn tâm trạng gì để ăn mừng cơ chứ?....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

- Đúng rồi, bạn học của cô, sao lại gọi cô là Lạc Lạc vậy?

Trước khi đi, Mặc Thiệu Đình có chút thắc mắc muốn hỏi:

- Tên cô không phải là Đường Phù Dung sao?

Hôn lễ lớn của Mặc Thiệu Đình, S thị không ai không biết, tên của cô dâu tất nhiên cũng không ít người biết đến, Đường Lạc Lạc ngó người một giây, có chút chột dạ sợ tiểu ca ca phát hiện bản thân thay thế chị gái kết hôn, chỉ biết âm ờ trả lời:

- Đó là biệt danh của tôi, được rồi, tôi vào trong nhé!

Nói xong, liền tung tăng nhảy nhót chạy vào trong biệt thự nhà họ Mặc, chạy về phòng vui đùa lên tấm giường mềm mại của cô, rút điện thoại ra, bấm chấp nhận kết bạn nhận được từ tối qua của Mặc Thiệu Đình, nhìn thấy tên trên màn hình ----- “tiểu ca ca”, không kiềm được trong lòng thấy ngọt ngào.

Cái tên wechat này, là anh ấy vì mình mà đăng ký chăng? Nói đi nói lại, bản thân cũng ngốc thật, không ngờ trước giờ cũng không hỏi tiểu ca ca, tên anh ấy là gì.

Cô điều luyện dùng ngón tay gõ chữ trên màn hình: “Tiểu ca ca, ảnh đại diện wechat của anh đâu?”

Một hồi sau, màn hình lóe sáng, Đường Lạc Lạc vội mở to mắt nhìn, đối phương gửi qua một biểu cảm khóe mắt: “không có ảnh”.

Đường Lạc Lạc vội vàng gửi tấm ảnh cô chụp Mặc Thiệu Đình cho anh: “Dùng ảnh này”.

Sau đó hồi hộp nắm chặt điện thoại, không dám chớp mắt, cho đến khi thấy ảnh đại diện của Mặc Thiệu Đình đổi thành ảnh mà cô gửi đi, mới vui vẻ mà cười lên.

Cũng không biết sao lại thấy vui như thế, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú tinh tế của Mặc Thiệu Đình trong ảnh, đáy mắt có ý cười nhẹ nhàng và dịu dàng, trong lòng cô giống như nở ra một đóa hoa vậy, đẹp ngọt ngào lắm!

Nhớ lại tất cả những gì Mặc Thiệu Đình làm cho cô ngày hôm nay, Đường Lạc Lạc không nhịn được ôm lấy mặt, lăn qua lăn lại trên giường, hai gò má nóng bừng.

Sau một hồi lâu loay hoay, mới nhớ ra một vấn đề thực tế, bản thân còn nợ tiểu ca ca ba trăm triệu đó, trước mắt thì cô chưa tốt nghiệp, biết đi đâu kiếm tiền trả anh ấy bây giờ?

Tiểu ca ca giúp đỡ cô nhiều lần, cô nợ tiền anh mãi không trả, cũng không hay lắm!

Vừa nghĩ đến đây, Đường Lạc Lạc đứng ngồi không yên, bước ra khỏi phòng bước xuống lầu, tìm thấy má Vương đang chuẩn bị bữa tối:

- Má Vương, gần đây tôi có thể sẽ về trễ chút xíu, sắp tốt nghiệp rồi, tôi muốn tìm việc làm thêm, má Vương đừng lo lắng cho tôi nha!

Má Vương đang làm theo menu định sẵn của Mặc Thiệu Đình cho Đường Lạc Lạc, đang cẩn thận tỉ mỉ dọn dẹp bếp trường trong bếp, nghe những lời này, vội kéo tay Đường Lạc Lạc sang một bên:

- Phu nhân, cô đừng bướng bỉnh thế! Cô là phu nhân của nhà họ Mặc, không cần đi làm thêm gì đâu! Là do lỗi của tôi, đây là thẻ mà cậu chủ cho cô, mấy ngày nay cô bận bịu quá tôi cũng không có thời gian đưa cho cô.

Nói xong, vội rút ra một tấm thẻ vàng, nhét vào tay Đường Lạc Lạc:

- Trong thẻ không có giới hạn hạn mức, cậu chủ nói rồi, phu nhân có thể tùy tiện cả.

Đường Lạc Lạc như bóng tay vậy lui về sau một bước, vội vẫy vẫy tay:

- Không cần không cần, tôi thích đi làm thêm, cái này tôi không cần.

Cô còn muốn sớm ly hôn với Mặc Thiệu Đình cơ, sao có thể nhận thẻ của Mặc Thiệu Đình chứ?

Ăn ở của người ta đã thấy dẻo miệng rồi, nếu như còn cả nát thẻ của Mặc Thiệu Đình, hôn nhân này sao còn ly được chứ?

Đường Lạc Lạc tuy thích tiền, nhưng nếu tiền này phải trả giá bằng sự tự do của cô, không cần cũng đúng.

Nhìn thấy Đường Lạc Lạc nhanh chóng bỏ chạy đi, má Vương cầm trên tay tấm thẻ mà đầu óc mụ mẫm luôn, thời buổi này, thẻ đạo này, vẫn còn người từ chối thẻ vàng sao? Cúi đầu nhìn bề mặt ánh kim lấp lánh sắc vàng, má Vương chặc chặc thấy lạ:

- Thẻ này, cũng không có độc, cũng không cần tay mà....

Đường Lạc Lạc bắt đầu tìm công việc làm thêm rồi.

Tuy cô tốt nghiệp khoa thiết kế của trường đại học chính quy, nhưng vẫn chưa cầm trên tay bằng tốt nghiệp, cộng thêm kinh nghiệm làm việc không đủ, tìm hết vài ngày, Đường Lạc Lạc mới tìm được ở một quán bar cao cấp, một công việc của phục vụ chạy bàn.

Chương 28

Tiền lương không cao, nhưng đôi lúc cũng có tiền tip, Đường Lạc Lạc tính toán rồi, nếu kiên trì làm thêm tầm nửa năm hơn thì có thể trả hết tiền cho tiểu ca ca rồi.

Không không không, không cần đến nửa năm đâu, một khi cô tốt nghiệp rồi, lúc đó nếu tìm được một công việc đáng hoàng, thì tiền độ trả nợ sẽ còn nhanh hơn.

Vừa nghỉ thể thôi, Đường Lạc Lạc cảm thấy ý chí phát phối ngời ngời, buổi tối đúng 6 giờ đến quán bar làm việc, thay đồng phục áo sơ mi trắng váy đen ngắn, bắt đầu công việc đầu tiên trong cuộc đời.

Quán bar “Thời Chung” trang hoàng nho nhã hoài cổ, không giống với những quán bar có hoàn cảnh phức tạp, nơi đây âm vang những điệu nhạc Bule, mỗi một phòng vip cũng rất có không khí, đương nhiên, chi phí ở đây cao đến người thường không thể với tới được.

- Đường Lạc Lạc, phong vip 3 khách cần gọi món!

- Bìa của bàn 4, đưa đi!

- Cocktail pha xong rồi, mau đưa đi!

Ngày đầu tiên đi làm, Đường Lạc Lạc bị sai qua đây sai qua kia, bận bịu đến trán thấm đẫm mồ hôi, vẫn không có thời gian lau đi.

Không dễ dàng gì vừa được nghỉ thờ, cô tựa vào góc tường hít thở, quản lý liền nhét vào lòng cô một chai rượu vang được đóng gói tinh tế:

- Chai rượu này gần cả trăm triệu lận đó, đưa đến phòng VVIP đặc biệt, cẩn thận chút, đừng bể rồi có bán cô đi cũng không đủ trả nợ đâu!

Đường Lạc Lạc trịnh trọng cẩn thận ôm chai rượu nặng nề vào lòng, không dám chậm trễ, lập tức chạy đi đến phòng VVIP, cả trăm triệu ấy, cảm giác như bản thân đang ôm một thỏi vàng to trong lòng vậy.

Nhẹ nhàng gõ cửa phòng VVIP, sau khi nghe tiếng “vào”, Đường Lạc Lạc cúi đầu, đi vào trong phòng.

Phòng VVIP đẳng cấp nhất của quán bar “Thời Chung”, nhất định sẽ để dành cho khách khứa tôn quý nhất, khách quý thế này chắc chắn rất khó phục vụ, trong lòng Đường Lạc Lạc vừa nghĩ thế, chỉ muốn đưa rượu đến nơi rồi quay lưng đi ra ngoài, cố gắng né tránh những chuyện phiền phức xảy ra.

Dưới ánh đèn vàng dịu, vài cặp nam nữ ăn diện bất phàm ngồi trên sofa, Đường Lạc Lạc cúi đầu đi đến:

- Các khách quý, đây là rượu mọi người đã chọn.

Một cánh tay đưa đến, động tác như muốn nhận lấy chai rượu từ tay Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc thấy cô ta cầm chắc rồi, mới rút tay về, nhưng chỉ một giây sau đó, chai rượu vốn dĩ được cô gái kia cầm chắc trong tay, đột nhiên rơi xuống đất, chỉ chớp mắt thôi đã vỡ vụn thành trăm mảnh.

Tất cả mọi thứ xảy ra quá đường đột, Đường Lạc Lạc đầu óc trống rỗng, cho đến khi mùi rượu nồng nặc chảy đầy ra sàn, cô mới kịp phản ứng lại ---- đối phương rõ ràng là cố ý buông tay mà!

Ngước đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp động lòng, Đường Lạc Lạc khẽ hé môi, đang định nói gì đó, Lâm Uyển Du phía đối diện chau mày bất mãn:

- Phục vụ chạy bàn như cô như thế đó sao? Một chai rượu thôi cũng cầm không chắc.

Đúng vậy, cố ý gây khó dễ Đường Lạc Lạc, chính là thanh mai trúc mã của Mặc Thiệu Đình, Lâm Uyển Du.

Từ ngày nhận được điện thoại của Đường Lạc Lạc, Lâm Uyển Du đối với vợ mới cưới của Mặc Thiệu Đình, địch ý càng nồng hơn. Cô ta đã cố gắng tiếp cận Mặc Thiệu Đình, nhưng vẫn không thành vợ của anh được, Đường Phù Dung xuất thân nhà nghèo tầm thường sao xứng chứ?

Dưới sự chi phối của lòng ghen tuông, Lâm Uyển Du thuê trình thám tử, điều tra tung tích của Đường Lạc Lạc, phát hiện Đường Lạc Lạc tìm một công việc phục vụ chạy bàn, liền lên kế sách ngay, gọi thêm vài người bạn con nhà giàu, đến quán bar vui chơi, cũng hẹn cả Mặc Thiệu Đình ---- Cô ta đoán rằng Mặc Thiệu Đình nhất định không biết Đường Lạc Lạc đi làm thêm.

Nếu không, sao có thể đồng ý chứ?

Nhà họ Mặc là hào môn đếm trên đầu ngón tay của Hoa Hạ, phu nhân nhà họ Mặc sao có thể ló mặt ra ngoài làm phục vụ chạy bàn chứ?

Đây chẳng phải sẽ làm bề mặt nhà họ Mặc hay sao?

Lâm Uyển Du hẹn Mặc Thiệu Đình đến, chính là muốn Mặc Thiệu Đình xem xem, cô vợ mới cưới của anh không chịu đựng được sự cô đơn đến nhường nào, tự cam hạ tiện, bỏ mặc vị trí phu nhân không làm, đến làm mấy việc hạ cấp phục vụ người khác thế này.

Trước mắt, Mặc Thiệu Đình vẫn chưa đến, Lâm Uyển Du vừa hay nhân cơ hội này, muốn dạy dỗ Đường Lạc Lạc một phen, cho cô nhận rõ tình thế, tự động nhường chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Đường Lạc Lạc chinh đồn lại tư duy, lập tức hiểu ra vấn đề, đối với sự chỉ trích của Lâm Uyển Du, cô không ngại ngần gì, đứng thẳng người:

- Vị khách này, có phải cô nhầm rồi không? Khi này tôi đã đưa rượu cho cô cầm rồi, là do cô cầm không vững.

- Ý cô là, thứ tôi nhận đến tay rồi còn cầm không vững sao? Việc này cô không có trách nhiệm gì sao?

Lâm Uyển Du thấy Đường Lạc Lạc còn dám cãi lại, vốn đã không ưa cô, bây giờ lửa giận trong lòng càng lớn, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ đáng thương tội nghiệp, giống như bị Đường Lạc Lạc vu oan vạ.

Nam nữ xung quanh Lâm Uyển Du đều là bạn cô ta, tất nhiên sẽ đứng về phía Lâm Uyển Du, nhìn thấy hai người tranh cãi, lập tức hòa nhau chỉ trích Đường Lạc Lạc.

- Phục vụ chạy bàn như cô sao lại thế nhỉ? Rõ ràng là sai lầm của cô, còn dám đẩy cho người khác ư? Có gia giáo không vậy?

- Uyển Du bọn này sao có thể gây chuyện với cô được, không tự lượng sức mình.

- Có biết chai rượu này bao nhiêu tiền không? Phục vụ chạy bàn nhỏ nhen như cô vốn không thể đền nổi, thái độ tốt chút đi, có thể giảm đi chút cực khổ đó!

Đường Lạc Lạc đứng yên bất động, chỉ biết cắn chặt môi, không để bản thân phải khóc.

Cô rõ ràng nhìn thấy, vừa nãy Lâm Uyển Du đã cầm chắc trong tay chai rượu rồi, tuy không biết đối phương sao lại chống đối cô, nhưng hiện tại tình ngay lý gian, không thể nói rõ, chả lẽ phải đền tiền thật sao?

Bản thân đến làm việc là vì muốn trả nợ, kết quả tiền chưa kiếm được, lấy gì đền cả trăm triệu đây?

Lâm Uyển Du thấy xung quanh mọi người đều bênh vực cô ta, mép môi lộ rõ nụ cười đắc ý, từ cao nhìn xuống Đường Lạc Lạc, cô chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, giả vờ đại độ nói:

- Em gái à, sai thì phải biết nhận lỗi, cái chày cái cối không hay đâu!

Tiếp theo, cô ta ghé sát bên tai Đường Lạc Lạc, âm lượng vừa đủ hai người nghe thấy mà nói:

- Chính là vu họa cho cô, cô có thể làm được gì nào?

Đường Lạc Lạc nheo mắt, không thể tin được ngược đầu nhìn Lâm Uyển Du...

Chính là vu họa cho cô!

Lời nói rõ ràng đến thế rồi, bản thân có giải thích hay không thì có tác dụng gì nữa?

Chỉ là Đường Lạc Lạc nghĩ thế nào cũng không ra, cô vốn chưa từng gặp qua Lâm Uyển Du, sao lại khiến Lâm Uyển Du có ác ý với cô như thế chứ?

Trước mắt bầu không khí cực ngột ngạt, An Di Sinh ngồi trong nhóm người nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Đường Lạc Lạc, cảm thấy có chút đáng thương, trong một rừng buông lời chỉ trích ấy lên tiếng cầu xin cho Đường Lạc Lạc:

- Uyển Du, một chai rượu thôi mà, chúng ta gọi thêm một chai là được, cho dù cô ấy đền tiền cho em rồi, em có cần số tiền đó không? Anh thấy, thôi thì đề cô ấy xin lỗi tạ tội, là được rồi.

Lâm Uyển Du liếc nhìn Đường Lạc Lạc, nở một nụ cười khinh bỉ:

- Cũng đúng! Em cũng không cần thiết phải đôi co với một phục vụ chạy bàn.

Xung quanh lập tức có người tắc lưỡi khen ngợi:

- Uyển Du đúng là hiền lành, đừng đôi co với loại nhân vật cùn con này làm chi.

- Uyển Du tốt bụng thật! Tiểu thư nhà giàu đúng là có khác.

- Uyển Du, cậu dễ dàng cho cô ta quá rồi.

Lâm Uyển Du trong tiếng khen ngợi quay về chỗ ngồi, đôi chân dài gác lên:

- Tôi không cần cô đền tiền, cô quỳ xuống tạ tội xin lỗi tôi là được.

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy trong đầu “ung” một tiếng, máu huyết toàn thân đều chảy về phía não, bàn tay nắm chặt, đối với sự sỉ nhục này, cô phát hiện bản thân lại thấy bất lực phản kháng.

Nói ra thì hay, cô là phu nhân nhà họ Mặc, nhưng lại là cô gái ngay cả mặt chồng mình cũng chưa gặp qua, đối với nhà họ Mặc mà nói, cô chỉ là một con dâu mà thôi.

Và trước mặt nhóm người này, cô chỉ là một phục vụ chạy bàn có địa vị thấp hèn.

Cho dù có nói ra thân phận của bản thân, ngoài việc làm bề mặt nhà họ Mặc, khiến hoàn cảnh bản thân càng khó khăn hơn ra, cái gì cũng không giải quyết được.

Từng con từng con uất ức dâng trong lòng, rõ ràng bản thân cái gì cũng không làm, tại sao lại phải chịu bị đối xử như thế chứ?

Cô nghĩ không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nhìn thấy sắc mặt Đường Lạc Lạc lúc đỏ lúc trắng, xuấ hồ đến không tả được, Lâm Uyển Du cười lên mãn nguyện, cô ta chơi đùa với móng tay mình, làm ra vẻ đại độ chúng sanh:

- Chai rượu này cả trăm triệu đó, cả trăm triệu này chỉ cần cô quỳ xuống xin lỗi, cái giá không thấp đâu, cô cãi lại tôi, tôi còn chưa tính sổ với cô nữa đó.

Tất cả ánh mắt trong phòng VVIP, đều tập trung lên người Đường Lạc Lạc, trong những ánh mắt đó, có người khinh miệt, có người xem trò, cũng có người thương hại...

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy bản thân như bị vạch áo cho người xem lưng, uất ức và sự sỉ nhục to lớn này khiến bờ môi cô run rẩy, một từ cũng không nói ra được.

- Nhanh lên, tôi bận lắm! Không quỳ thì đền tiền đi. Đền ngay bây giờ, lấy không ra tiền thì đừng giả vờ cao thượng nữa.

Lâm Uyển Du có chút nôn nóng nói nặng lời hơn.

Đường Lạc Lạc cười hồ hớ xuống, không thể giải thích, cắn cắn môi, cô tiến lên một bước, nhìn thẳng vào Lâm Uyển Du:

- Là do cô nói tôi không cầm vững chai rượu, vậy tốt, cô dám xem lại camera không?

Phòng VVIP thế này, camera là loại xoay chiều nhiều góc độ, từng chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua, rốt cuộc là ai làm bể chai rượu, xem lại camera, sẽ rõ ràng minh bạch ngay thôi.

Lâm Uyển Du nghiêng răng, thấy Đường Lạc Lạc không chịu cúi đầu tạ tội, còn hết lần này đến lần khác cãi lại cô ta, cô ta đưa tay lên hướng về phía mặt Đường Lạc Lạc:

- Cô còn dám chối bay chối biến hả?

Đường Lạc Lạc định lùi về sau né tránh, nhưng hành động của Lâm Uyển Du quá đột ngột, vốn không kịp phản ứng gì, nhìn thấy cái bạt tai của Lâm Uyển Du sắp đánh lên mặt cô rồi, Đường Lạc Lạc tuyệt vọng nhắm mắt lại...

Tuy nhiên, chờ một hồi lâu, gò má không có cảm giác nóng ran, Đường Lạc Lạc hồi hộp mở mắt ra, nhìn thấy Mặc Thiệu Đình không biết xuất hiện từ lúc nào, đang đứng bên cạnh Lâm Uyển Du, đưa tay nắm lấy cổ tay Lâm Uyển Du.

Cái bạt tai của Lâm Uyển Du không thành.

Đường Lạc Lạc thở phào nhẹ nhõm, tiếp sau đó có chút khó hiểu chớp chớp đôi mắt, tiếu ca ca.... sao lại ở cùng với nhóm con nhà giàu thế này?

Nhưng, anh là tài xế của nhà giàu, quen biết mấy người này, chắc cũng không kì lạ nhỉ....?

Lâm Uyển Du thấy Mặc Thiệu Đình xuất hiện, bỗng chốc sự hung hãn trên mặt biến mất, để lộ vẻ mặt uất ức tội nghiệp, khóe mắt rung rung nước mắt muốn rơi không rơi, cô ta còn kèm theo giọng nói nức nở ngã vào lòng Mặc Thiệu Đình, chỉ mũi Đường Lạc Lạc bắt đầu kể tội:

- Cô ta... cô ta ức hiếp em, làm vỡ chai rượu của em, còn mắng em chứ em! Em... em vì bị dồn ép quá nên mới...

Đường Lạc Lạc:

-

Này cô gì ơi! Cô thật sự không suy nghĩ xem có nên bước vào showbiz hay không hả? Kỹ năng diễn xuất này, nếu bị mai một thì thật đáng tiếc đó!

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng đẩy Lâm Uyển Du ra, ánh mắt nhìn Lâm Uyển Du mang chút lạnh lùng sâu trầm, không nói lời nào nắm lấy tay Đường Lạc Lạc, đi ra khỏi phòng VVIP.

Lâm Uyển Du chưa từng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng sâu trầm thế này của Mặc Thiệu Đình, sợ đến rùng cả mình, tiếp đó vừa ghen vừa hận trừng mắt nhìn bóng dáng hai người họ, hận đến nỗi muốn giết chết Đường Lạc Lạc ngay lập tức.

Mặc Thiệu Đình và vị trí phu nhân nhà họ Mặc, vốn dĩ, đều phải là của cô ta!

Đường Phù Dung, cô là cái thá gì hả?

Dưới ánh nhìn phẫn nộ của Lâm Uyển Du, Đường Lạc Lạc được Mặc Thiệu Đình kéo tay, đi thẳng ra hành lang, sắc mặt Mặc Thiệu Đình âm trầm đến đáng sợ, kéo Đường Lạc Lạc tựa hẳn lên tường, một cánh tay chống đẩy bên cạnh đầu Đường Lạc Lạc, cúi đầu ghé sát người, hơi thở đều phả hết lên cổ gáy Đường Lạc Lạc:

- Sao cô lại làm phục vụ chạy bàn ở đây hả?

Vợ của Mặc Thiệu Đình anh, lại làm phục vụ chạy bàn trong quán bar sao?

Anh đã dặn dò người làm, đưa thẻ cho Đường Lạc Lạc tùy ý cà, tiểu nha đầu này tại sao còn nghĩ vớ vẩn đến làm phục vụ chạy bàn chứ?

Vừa nãy nhìn thấy tiểu nha đầu bị một nhóm người vây lấy, suýt chút bị người khác cho ăn bạt tai, toàn thân máu huyết của anh phút chốc xông thẳng lên đỉnh đầu, chưa từng phẫn nộ và mất thần thái như thế bao giờ.

Bình thường không dễ gì bức xúc như anh, thời khắc này toàn thân đều đang bao trùm lấy bầu không khí cực kì kinh hãi, đáy mắt màu đen thăm lấp láy, khiến Đường Lạc Lạc không kiềm được nín thở, rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

- Tôi... tôi phải trả nợ cho anh mà.

Đường Lạc Lạc nuốt nước bọt một cách không tự nhiên, anh cách cô quá gần, gần đến nỗi hai người có thể nghe thấy nhịp đập trái tim của nhau, thân hình cao to che mất ánh đèn phía trên đỉnh đầu cô, khuôn mặt điển trai dưới ánh sáng u tối, càng khiến người khác động lòng.

Tiểu ca ca... thật sự rất anh tuấn rất đẹp trai đó!

Tìm Đường Lạc Lạc đập rất nhanh, cúi đầu cười ngượng ngùng:

- Tôi không sao đâu, tiểu ca ca, anh xem, khi này tôi cũng không bị thiệt, cũng không có bị đánh thật sự, sắp tốt nghiệp rồi, tôi phải tìm một công việc, sau khi ly hôn với Mặc Thiệu Đình, tôi mới có thể nuôi sống bản thân được.

Lại là ly hôn với Mặc Thiệu Đình.

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình càng lúc càng tối sầm, thái dương cứ co giật, nhưng lại hết cách với tiểu nha đầu này, cô có biết nguy hiểm là thế nào không?

Khi này cũng đã bị ức hiếp đến mức đó rồi, nếu không phải anh kịp thời đến nơi, cô có thể an toàn sao?

Vợ của Mặc Thiệu Đình anh, sao có thể bị người khác chê cười, sao có thể bị người khác ăn hiếp chứ?

Đó dường như là sự vô năng và thất trách lớn nhất của người chồng là anh đây!

Đôi mắt lấp lánh màu đen mê li và sự quả quyết chắc nịch, Mặc Thiệu Đình cúi đầu, nâng khuôn mặt nhỏ của Đường Lạc Lạc lên, bờ môi khẽ lướt qua đôi môi tựa cánh hoa hồng của cô, giọng nói dịu dàng tựa giấc mơ:

- Đường Lạc Lạc, trên thế gian này, có thể ăn hiếp cô, chỉ có mình tôi.

Đôi mắt Đường Lạc Lạc bỗng trừng to, sự va chạm nhẹ tựa chuồn chuồn chạm mặt nước đọng trên môi, khiến toàn thân cô tê mê, cô thần thờ ngược đầu nhìn Mặc Thiệu Đình, toàn thân có cảm giác như bị điện giật, không kiềm được có chút lấp bắp:

- Nhưng tôi.... tôi cần trả nợ cho anh.... tôi phải ly hôn với Mặc Thiệu Đình... tôi cần công việc... tôi....

Sâu trong đôi mắt trong vắt thiếu nữ dợn lên từng làn sóng thuần khiết, màu mắt Mặc Thiệu Đình trầm hơn, yết hầu lướt xuống, chỉ cảm thấy nơi nào đó thân dưới có cảm giác như mũi tên đang sẵn sàng bắn đi, khiến cổ họng anh có chút bồng rạt:

- Tại sao nhất định phải ly hôn với Mặc Thiệu Đình, cô chưa từng gặp anh ta, không chừng, cô sẽ thích anh ta thì sao?

Tay anh vẫn đang nâng khuôn mặt nhỏ của Đường Lạc Lạc, cẩn thận dịu dàng, cứ như đang cưng hững món bảo vật quý hiếm vậy.

Cảm nhận được độ nóng từ bàn tay anh, Đường Lạc Lạc không kiềm được nói ra những lời ẩn sâu trong lòng:

- Có lẽ anh ta sẽ rất tốt, nhưng hôn nhân của tôi, không thể bị người khác khống chế, đó không phải là quyết định của tôi.

Nhà họ Mặc có tốt, Mặc Thiệu Đình có tốt, cũng là vị hôn phu của Đường Phù Dung, không phải của cô.

Cô không muốn làm thế thân, làm một con rỗi, cô là Đường Lạc Lạc, không phải Đường Phù Dung, không thể dùng thân phận Đường Phù Dung, sống cả đời với Mặc Thiệu Đình được.

Từ bé, Đường Phù Dung đã có được sự yêu thương nhiều hơn cô, trong mắt ba mẹ, Đường Phù Dung là minh châu trên tay, và cô chỉ là cô con gái út không nghe lời.

Cô từng ngưỡng mộ, từng đau lòng, rất cố gắng để nhận được sự thừa nhận từ họ, nhưng mỗi lần đều kết thúc thất bại.

Cô biết nếu cô nghe theo sự sắp đặt của ba mẹ, có thể họ sẽ đối xử với cô tốt hơn chút, nhưng cả đời này sống trong bóng hình của người khác, cô không thể chấp nhận.

Cô là Đường Lạc Lạc, cho dù tất cả mọi người đều cho rằng cô không bằng Đường Phù Dung, cô vẫn muốn được là bản thân cô.

Cảm giác này, cô không mong mọi người sẽ hiểu, nhưng ngược đầu lên, cô nhìn thấy trong mắt Mặc Thiệu Đình, không ngờ lại thấy được một sự đồng tình, và cả... thấu hiểu?

Đôi mắt đen tựa thiên thạch của Mặc Thiệu Đình, lấp lánh ánh sáng lưu động, sâu thẳm tựa hải dương, nhẹ nhàng thổi một hơi dài, anh cảm thấy sự việc càng ngày càng khó giải quyết rồi.

Tâm niệm rời khỏi nhà họ Mặc của Đường Lạc Lạc kiên định như vậy, lúc này mà nói ra anh chính là Mặc Thiệu Đình, có khi nào cô sẽ bài xích anh theo tiềm thức không?

Họ còn chưa bắt đầu, có khi nào sẽ kết thúc như thế không?

Anh không muốn bị Đường Lạc Lạc bài xích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

- Nếu như, nhất định phải tìm một công việc thì...

Mặc Thiệu Đình chau mày, đành chấp nhận:

- Tôi có thể giới thiệu cô vào tập đoàn nhà họ Mặc, cô học khoa thiết kế, vậy thì vào bộ phận thiết kế vậy!

Tập đoàn nhà họ Mặc? Bộ phận thiết kế?

Là tếp con vừa tốt nghiệp thôi mà có thể vào tập đoàn nhà họ Mặc, quả thật là miếng mồi ngon rơi từ trên trời xuống, và lại Mặc Thiệu Đình chưa từng nói dối cô, Đường Lạc Lạc biết anh không phải đang nói đùa, nhưng, tiểu ca ca chỉ là một tài xế, sao có thể tùy tiện sắp xếp người vào tập đoàn nhà họ Mặc chứ?

- Ô, tiểu ca ca, tôi biết anh là ai rồi!

Đường Lạc Lạc tỏ ra hiểu ý, chỉ chỉ Mặc Thiệu Đình, miệng nhỏ há thành chữ “O”

Trái tim Mặc Thiệu Đình bỗng thót lên, giọng nói cũng có chút ghen ngào:

- Cô.... cô biết rồi ư?

- Đương nhiên là tôi biết rồi, tôi đâu có ngốc, như vậy mà còn không biết sao?

Đường Lạc Lạc gắng ra khỏi vòng vây của Mặc Thiệu Đình, hưng phấn nhón chân vỗ vỗ lên vai Mặc Thiệu Đình:

- Anh là tài xế nhà họ Mặc đúng không?

Mặc Thiệu Đình:

-

Đường Lạc Lạc thấy sắc mặt Mặc Thiệu Đình tối sầm, càng cảm thấy bản thân nói chính xác:

- Anh nhìn xem, anh là tài xế lái xe cho hào môn, xe nào cũng xịn cả, lại quen biết với nhóm công tử nhà giàu, chắc chắn không phải tài xế bình thường, anh còn có thể sắp xếp tôi vào làm việc trong tập đoàn nhà họ Mặc, nên tôi biết, anh nhất định là tài xế của nhà họ Mặc, tôi thông minh chưa?

Mặc Thiệu Đình: Cô thấy vui là được.

- Việc ở đây cô không cần lo nữa, cứ giao cho tôi, về nhà đi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai có mặt ở tập đoàn nhà họ Mặc.

Mặc Thiệu Đình cạn lời day day hai bên thái dương, đúng là đầu hàng tiểu nha đầu này luôn.

- Ô.

Đường Lạc Lạc ngoan ngoãn gật đầu, ngược đầu nhìn Mặc Thiệu Đình, có chút lưỡng lự:

- Cái đó... cảm ơn anh, tiểu ca ca, lúc nào cũng giúp tôi, anh yên tâm, tôi vào tập đoàn nhà họ Mặc rồi, nhất định sẽ nỗ lực kiếm tiền, nhanh chóng trả nợ cho anh.... sau đó... có một việc, tôi muốn, muốn hỏi anh....

Mặc Thiệu Đình nhíu mày:

- Việc gì?

Hai tay Đường Lạc Lạc để sau lưng, mở to mắt dè dặt, giống như học sinh bị phạt đứng vậy:

- Khi này, khi này cô gái xinh đẹp muốn đánh tôi kia, có phải là... của anh...

Cũng khó trách Đường Lạc Lạc suy nghĩ, Lâm Uyển Du vừa nãy có cử chỉ quá thân mật với Mặc Thiệu Đình, trước đó gọi điện cho Mặc Thiệu Đình còn bị ngăn cản qua một lần, cô cứ thấy vấn đề này mà không hỏi rõ thì trong lòng không thoải mái.

- Bạn gái?

Mặc Thiệu Đình dờ khóc dờ cười, trong lòng nghĩ không lẽ tiểu nha đầu thấy ghen sao?

Quả nhiên, ba từ này tuy mang khẩu khí nghi vấn, nhưng khuôn mặt nhỏ của Đường Lạc Lạc bỗng chốc tối sầm lại, cúi đầu lẩm bẩm một mình:

- Là bạn gái thật sao....?

Thì ra, tiểu ca ca thật sự đã có bạn gái rồi... Lâm Uyển Du đó tìm đến làm khó mình cũng có thể giải thích rồi.

Vậy sau này.... không thể không giữ khoảng cách với tiểu ca ca rồi....

Cô cắn chặt môi, trong lòng không biết vì sao, cảm xúc khó chịu từng con từng con dâng trào.

Khó chịu chết đi được.

- Đó không phải là bạn gái của tôi.

Mặc Thiệu Đình thấy bộ dạng muốn khóc của Đường Lạc Lạc, không kiềm được vò vò lên đầu cô, giọng điệu có chút trêu ghẹo và đùa cợt:

- Tôi vẫn chưa có bạn gái, không biết cô có phiền khi giúp tôi lấp đi khoảng trống đó không?

- Không dám đâu!

Đường Lạc Lạc vui mừng ngẩng đầu lên, khoe mắt còn rung rung nước mắt, mặt đỏ bừng, nói xong câu này là hoảng loạn quay đầu bỏ chạy, chạy ra khỏi vài bước, rồi lại chạy về bổ sung thêm một câu:

- Tôi chỉ buột miệng hỏi thế thôi.

Mặc Thiệu Đình vẫy tay với cô, khuôn mặt lộ rõ sự cung chiêu:

- Không sao, tôi cũng buột miệng trả lời thôi.

Nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhoi của Đường Lạc Lạc biến mất ở cuối hành lang, trong lòng Mặc Thiệu Đình dấy lên cảm xúc ngọt ngào chưa từng có, cô dâu nhỏ khiến anh kháng cự ngay từ ban đầu này, không biết từ lúc nào đã trở thành sự tồn tại đặc biệt trong thâm tâm anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trong phòng VVIP, sắc mặt Lâm Uyển Du lúc tái lúc xanh, trong ánh nhìn mỗi người mỗi vẻ, cô ta đứng ngồi không yên.

Ban đầu nhóm bạn này còn nghĩ rằng, chỉ là mâu thuẫn đơn thuần của cô ta với phục vụ chạy bàn thôi, tuy Lâm Uyển Du có chút dè nén người khác, nhưng theo tính khí đại tiểu thư thường ngày của cô, cũng có thể lý giải, nên mới đứng về phía cô.

Nhưng chờ đến lúc Mặc Thiệu Đình đến, kéo tay Đường Lạc Lạc đi, mọi người mới cảm nhận được có gì đó không đúng, xem ra, Mặc Thiệu Đình có quen biết với Đường Lạc Lạc?

Hai người có vẻ rất thân?

Bọn họ dường như phát hiện ra điều gì đó, thường ngày vẻ mặt lạnh như băng đẳng, không có chút hứng thú nào đối với phụ nữ như Mặc Thiệu Đình, có bao giờ thân với phụ nữ chứ?

Vì vậy, Lâm Uyển Du cố ý đến đây gây chuyện với phục vụ chạy bàn đó sao?

Lúc này mọi người đều ôm trong lòng sự tò mò tốt đỉnh, đều không muốn đi, ở lại trong phòng để xem xem chốc nữa sẽ xảy ra chuyện gì, sự hoảng loạn và phần nộ của Lâm Uyển Du, khiến họ cảm thấy, sự việc dường như không đơn giản như họ nghĩ.

Vốn dĩ trong phòng náo nhiệt là thế, đột nhiên yên lặng như tờ.

Cho đến khi cửa phòng bị đẩy ra, Mặc Thiệu Đình mang vẻ mặt lạnh lùng bước vào, mọi người đều nín thở, đồng loạt nhìn về phía Mặc Thiệu Đình.

An Di Sanh có quan hệ thân thiết nhất với Mặc Thiệu Đình đứng dậy đầu tiên, có chút do dự nhìn Mặc Thiệu Đình:

- Cậu chủ Mặc à, khi nãy rốt cuộc là sao? Tiểu nha đầu đó, hai người quen biết nhau hả?

Trên khuôn mặt tuấn tú của Mặc Thiệu Đình, không có chút biểu hiện dư thừa nào, đôi mắt để lộ sự lạnh lùng tốt cùng, dường như khiến nhiệt độ trong phòng giảm mạnh xuống vài độ một cách đột ngột, ánh mắt anh lướt qua An Di Sanh, dừng lại ở Lâm Uyển Du đang hồi hộp sợ hãi, trong mắt lộ rõ sự thất vọng:

- Tôi chỉ nói một lần, Đường Phù Dung, là người phụ nữ của tôi.

Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc,

Bọn họ vừa nghe thấy gì?

Phục vụ chạy bàn khi này, là người phụ nữ của Mặc Thiệu Đình.

Liên tưởng đến Mặc Thiệu Đình vừa kết hôn, đột nhiên xem cô dâu mới như bảo bối thế này, người khi này, chính là Đường Phù Dung ư?

Lúc này mọi người đã hiểu ra sự việc, khó trách Lâm Uyển Du nói nặng lời với Đường Phù Dung, thì ra là tình địch tranh sủng đây mà.

Nhưng Mặc Thiệu Đình và Đường Phù Dung đã kết hôn rồi, Lâm Uyển Du làm thế, đúng là hơi quá đáng rồi.

Trong ánh mắt vừa kinh ngạc vừa khinh bỉ của mọi người xung quanh, Lâm Uyển Du chỉ cảm thấy bản thân không biết trốn vào đâu, hận đến mức muốn tìm cái lỗ chui vào, cô ta từ bé được cưng chiều quen thói, nào có thể chịu được sự sỉ nhục và uất ức như thế chứ, bỗng chốc khóe mắt rung rung ngược đầu lên, đau lòng nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Thiệu Đình, anh cho rằng là em có ý gây khó dễ cô ta ư? Cô ta vốn không đơn thuần như anh nghĩ đâu, em điều tra cô ta rồi, cô ta không phải tên Đường Phù Dung, mà là Đường Lạc Lạc, cái tên cũng có thể làm giả, thì còn có gì là thật chứ? Loại con gái thế này, thật sự đáng để anh để trong lòng sao?

Mặc Thiệu Đình lạnh lùng nhìn Lâm Uyển Du, ánh mắt đó không có nồng độ, giống như đang nhìn một người lạ vậy, bờ môi mòng khê mở, giọng điệu chắc nịch và nghiêm túc:

- Lạc Lạc là biệt danh của cô ấy, Đường Phù Dung, Đường Lạc Lạc, chẳng qua chỉ là xưng hô thôi, cái anh quan tâm chính là con người cô ấy. Vì cô ấy là người phụ nữ của anh, cô ấy nói gì, anh tin đó, không cần em phải nhắc nhở anh.

Sắc mặt Lâm Uyển Du phút chốc tái xanh, trước mặt bao nhiêu người, cô giống như bị tát cho một bạt tai vậy, gò má đau xót nóng ran.

Mặc Thiệu Đình một câu một lời phụ nữ của anh, khiến Lâm Uyển Du đau lòng và ghen tị, sự thù hận trong lòng đối với Đường Lạc Lạc, càng dâng càng cao.

- Thiệu Đình, em chỉ vì muốn tốt cho anh, nếu anh đã nói rõ ràng như vậy, sau này em sẽ không như thế nữa.

Lâm Uyển Du đi đến kéo tay Mặc Thiệu Đình, nhưng phát hiện Mặc Thiệu Đình lùi về sau, cẩn trọng né tránh cử chỉ thân mật của cô ta, bỗng chốc trong lòng lửa giận cháy lên, dường như khiến cô mất hết cả lý trí.

Trên mặt còn giữ nụ cười, trong lòng đã sớm dâng trào sóng lửa, không cần biết là Đường Phù Dung hay là Đường Lạc Lạc, tất cả phụ nữ cản trở cô ta có được Mặc Thiệu Đình, đều đáng chết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

May mắn có được một chức vụ ở nhà họ Mặc, trong lòng Đường Lạc Lạc giờ đây hết sức vui mừng.

Nhà họ Mặc à!

Đó chính là nhà họ Mặc tỏa sáng rực rỡ, người thường không thể vào được đó!

Nghĩ lại Lâm Phong và Vương Vân Nhi chẳng qua chỉ vào công ty con của nhà họ Mặc mà đã đắc ý như cả gia đình sắp lên trời đến nơi, đây còn là tổng công ty nữa.

Nhưng vui mừng là thế, Đường Lạc Lạc vẫn có chút lo lắng, dẫu sao cô cũng chưa từng gặp mặt Mặc Thiệu Đình, nhưng tập đoàn nhà họ Mặc là sản nghiệp dưới trướng Mặc Thiệu Đình, đến khi Mặc Thiệu Đình biết được vợ mới cưới của mình làm việc cho anh, có khi nào không vui?

Sự lo lắng này cứ dày vò cô mãi, khiến tâm trạng cô cứ thấp thỏm không yên, đến tối lại trằn trọc không ngủ được, lấy điện thoại ra lướt đến số của

Mặc Thiệu Đình mà má Vương đã đưa cho, cô lấy hết dũng khí, gọi đi.

Tuy rằng Mặc Thiệu Đình trước giờ đều không về nhà, đẩy cô vào lãnh cung, nhưng đến công ty người ta làm việc, ít nhất cũng nên có một lời chào hỏi...

Đường Lạc Lạc mở to mắt, cầm lấy điện thoại, có chút hiếu kì chờ đợi bắt máy, trong lòng tò mò giọng nói của Mặc Thiệu Đình sẽ như thế nào nhỉ? Anh sẽ nói những gì với cô...

Nhưng đợi cả nửa ngày, đợi được cũng chỉ là câu “Số điện thoại của quý khách hiện đang khoá máy.”

Cái tên này, cứ như bốc hơi trong không khí vậy!

Đường Lạc Lạc có chút ủ dột, vứt điện thoại sang một bên, ngẫm nghĩ lại, đột nhiên chuyển thất vọng sang hy vọng, cô dù sao cũng đã thử liên lạc với Mặc Thiệu Đình, nhưng anh không nghe máy, cô cũng đâu còn cách nào khác?

Nhà họ Mặc là công ty nổi tiếng của Hoa Hạ, chỉ cần mình bám vững trong công ty, học được việc, đến lúc đó nhảy việc sang công ty khác, đãi ngộ nhất định sẽ rất tốt, nhờ có ly hôn với Mặc Thiệu Đình, bản thân cũng có một công việc ổn định, cuộc đời sau này không cần lo nghĩ nữa.

Đường Lạc Lạc càng nghĩ càng đẹp, đẹp đến nỗi ngủ một mạch đến sáng, ngày hôm sau cô thức dậy thật sớm, trực tiếp đến thẳng công ty.

Đứng trước tòa nhà văn phòng nguy nga rộng lớn, Đường Lạc Lạc hít một hơi thật sâu, tự nhủ và cảm khái nhà họ Mặc quả là giàu sụ, tòa nhà văn phòng này được xây như một bạch cung, sau đó cô vừa tự cô vũ bản thân vừa nghiêm chỉnh thẳng người đi vào trong.

Vì có sự giới thiệu và dẫn dò của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc chỉ cần báo họ tên, thuận lợi được bộ trưởng bộ thiết kế cho gọi vào phòng làm việc.

Bộ trưởng là cô gái tuổi tác không lớn, trông rất đoan trang và xinh đẹp, bộ đồng phục trên người chị ta nhìn vừa phóng khoáng lại nhã nhặn, gương mặt chị mang một nụ cười khiến người khác khó có thể nắm bắt, chị ta dò xét Đường Lạc Lạc, rồi đưa tay ra bắt tay với cô:

- Tôi tên Mặc Lan, là bộ trưởng bộ thiết kế, hy vọng cô và công ty cùng nhau phát triển.

Trong văn phòng sáng sủa này, được thiết kế với phong cách thanh lịch đơn giản, ánh nắng trời rơi vào người Mặc Lan, khiến nụ cười chị ta càng thêm tươi sáng, Đường Lạc Lạc đối với vị bộ trưởng này rất có cảm tình, cảm thấy chị ta vừa xinh đẹp giọng nói lại hay, phút chốc vui vẻ nắm lấy tay chị ta:

- Cảm ơn bộ trưởng, em nhất định sẽ cố gắng, trở thành niềm tự hào của công ty!

Mặc Lan gật đầu cười, nhưng sâu trong mắt chị ta không có ý cười.

Ánh mắt chị ta, cứ rà soát trên người Đường Lạc Lạc, qua một lúc lâu, mới mở miệng nói:

- Tôi chủ yếu phụ trách về khâu thiết kế trang phục và trang sức đá quý, bình thường về quản lí nhân sự đều do phó bộ trưởng phụ trách, cô mới vào đây không lâu, phải ngoan ngoãn học tập phó bộ trưởng...

Nói xong, Đường Lạc Lạc theo chỉ ý của Mặc Lan, gật đầu chào hỏi phó bộ trưởng Vương Bác bên cạnh:

- Chào phó bộ trưởng.

Phó bộ trưởng là một người đàn ông trung niên, dáng người hơi mập, ánh mắt thông minh, thần sắc có chút giảo hoạt, giả tạo, ông mỉm cười với Đường Lạc Lạc:

- Cô đi điểm danh trước đã, sau đó làm quen với công việc, một lát sau bộ phận chúng ta có cuộc họp, nhớ biểu hiện thật tốt nhé.

Ngày đầu đi làm của Đường Lạc Lạc, cô hứng phấn không chịu được, lập tức nghe lời lui ra.

Đường Lạc Lạc vừa đi, Vương Bác lập tức đóng cửa phòng làm việc, căng thẳng nhìn Mặc Lan:

- Bộ trưởng Mặc, con nhà đầu mới đến này, có lai lịch thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Đường Lạc Lạc là do Mặc Thiệu Đình đích thân hạ lệnh, giới thiệu vào công ty, tại đây, đó là một đãi ngộ chưa từng có.

Vương Bác xưa nay luôn giỏi việc nịnh nọt, đối với chuyện này tràn đầy hiếu kì, còn Mặc Lan là con gái bên nhà cô của Mặc Thiệu Đình, cũng xem như là em họ của Mặc Thiệu Đình, về tin tức nội bộ nhất định cũng biết được chút ít.

Ông ta dò hỏi Mặc Lan, rồi mỉm cười để lấy lòng, mong chờ câu trả lời của Mặc Lan.

Mặc Lan nở nụ cười cao thâm khó lường, không nói gì thêm, chỉ gật đầu vài cái:

- Cô ta được Mặc tổng giới thiệu đến không sai, Vương Bác, ông làm phó bộ trưởng nhiều năm, lợi nhuận bên bộ phận thiết kế mỗi năm đều tụt dốc, nên có chút cảnh tỉnh rồi nhĩ. Người mới cứ nối tiếp nhau vào đây, muốn ngồi cho vững vị trí, không dễ dàng thế đâu.

Lời nói của chị ta hàm ý thâm sâu, vừa dứt lời, nét mặt Vương Bác đã lộ vẻ sợ hãi và phần nộ.

Năng lực ông ta có hạn, chẳng qua giỏi về giao tiếp, cộng thêm thâm niên lâu năm, mới ngồi lên được vị trí phó bộ trưởng này, giờ đây được Mặc Lan nhắc nhở, đột nhiên ông đối với Đường Lạc Lạc tràn đầy địch ý.

Đường Lạc Lạc là đích thân Mặc Thiệu Đình giới thiệu đến, nhất định không đơn giản, nhờ uy hiếp đến địa vị của ông thì phải làm sao?

Thành tích của ông những năm gần đây đều không có tiến triển, nếu có một người mới vừa có hậu thuẫn vừa có năng lực gia nhập, chức phó bộ trưởng của ông còn làm được bao nhiêu ngày nữa?

Một sự hoảng loạn ập đến trong lòng, khiến Vương Bác sốt ruột buột miệng nói:

- Cái cô Đường Lạc Lạc, gia thế rốt cuộc lợi hại cỡ nào? Cô cũng biết mà, có thể tiết lộ cho thuộc hạ vài tin không?

Mặc Lan cười mỉm, ngồi vào ghế tựa, trên tay còn nghịch cây bút vàng, nhẹ nhàng nhún vai:

- Nếu đúng là có gia thế to lớn, cũng không cần phải làm thuộc hạ cho ông, ông đừng hoảng sợ quá!

Vương Bác giờ mới an tâm trở lại, chỉ cần Đường Lạc Lạc không phải là người của Mặc Thiệu Đình, thì mọi việc dễ thở hơn rồi, để người mới lọt vào tay ông ta, chẳng phải dễ bắt nạt hơn sao? Dựa vào kinh nghiệm và thủ đoạn của ông, đến lúc đó ép Đường Lạc Lạc tự động từ chức, ai cũng không nói được gì.

Nhận được chỉ thị của Mặc Lan, Vương Bác trong lòng đã có tính toán, ông cười híp cả mắt rồi lui ra ngoài.

Cửa phòng lại lần nữa được đóng lại, nụ cười phóng khoáng của Mặc Lan trong khoảnh khắc cửa đóng lại cũng biến mất.

Chị ta lạnh nhạt nheo mắt lại, để lộ nụ cười châm biếm:

- Đường Lạc Lạc ơi là Đường Lạc Lạc...

.....

- Hắt xì, hắt xì!

Đường Lạc Lạc liên tục hắt xì ho, trong lòng nghĩ có khi nào cảm lạnh rồi? Nhưng rõ ràng hôm nay cô mặc không ít, cô dọn dẹp bàn làm việc một chút, rồi ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế, chờ họp.

Quan sát bốn phía một hồi, phòng làm việc của nhân viên cũng được thiết kế rất phong cách, không gian đẹp đẽ, đồng nghiệp ai ai cũng có nhan sắc, tất cả đều là nam thanh nữ tú, nhìn thế nào cũng là một công việc tốt đến nỗi không thể kén chọn, ừm, tiêu ca ca đối với mình quả nhiên rất tốt, hôm nào sẽ mời anh ấy ăn bữa cơm để cảm ơn vì đã giới thiệu cho cô một công việc tốt.

Trong lúc Đường Lạc Lạc đang suy nghĩ lung tung, đã thấy mọi người lần lượt đứng lên đi đến phòng họp, cô cũng tranh thủ đi theo.

Phòng họp của bộ phận thiết kế rất rộng lớn, Đường Lạc Lạc lẩn vào trong đám đông, cô ngồi vào bên mép bàn tròn, chỉ vừa mới ngồi vững, liền nhìn thấy Vương Bác từ cửa phòng họp đi vào, không biết có phải mình hoa mắt không, rõ ràng thấy Vương Bác vừa liếc mắt qua mình, mới quay đầu đi đến vị trí phía đầu bàn.

Cả phòng họp yên lặng, Vương Bác hắng giọng:

- Hôm nay chúng ta cùng chào mừng nhân viên mới vừa gia nhập bộ phận thiết kế nào.

Tiếp đến, mọi người đều vỗ tay ào ào, Đường Lạc Lạc có chút xấu hổ đứng dậy, mỉm cười cúi đầu với mọi người.

Chưa kịp đợi cô ngồi xuống, Vương Bác đã lạnh lùng nhìn cô, mở miệng hỏi:

- Đường Lạc Lạc, quy tắc nhân viên cô đã xem qua chưa, đọc cho tôi nghe xem nào.

Đường Lạc Lạc:

-

Hà?

Quy tắc nhân viên?

Nhớ không nhầm thì cô chỉ vừa vào công ty chưa đến hai mươi phút, căn bản còn không biết quy tắc nhân viên là cái gì, sao có thể đọc ra được?

Đây không phải là làm khó dễ người khác rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Đường Lạc Lạc cứng họng:

- Tôi... Tôi chỉ mới đến, vẫn chưa biết quy tắc nhân viên...

Lời chưa dứt, đã bị Vương Bác mắt kiên nhẫn cắt ngang:

- Cô là nhân viên công ty, mà lại không biết quy tắc nhân viên, còn nói như đúng rồi, thái độ người mới hiện nay đều lấp liếm, thiếu trách nhiệm như thế sao?

Ông ta vừa nói, vừa đập mạnh lên bàn, bộ dạng như người mới thật khó dạy.

Những nhân viên khác của bộ phận thiết kế, đều không lấy làm lạ, ai cũng biết Vương Bác đang có ý gây khó dễ cho Đường Lạc Lạc, tuy không rõ nguyên do, nhưng không muốn xô mũi vào, chỉ biết lẹc bẹt tông tâm mà nhìn Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc tưởng như sắp khóc đến nơi, cô rõ ràng mới vào công ty, cái gì cũng chưa biết, đã bị mắng cho một trận, cô nghĩ đi nghĩ lại, cũng không hiểu rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì.

- Thật xin lỗi, tôi đọc không ra.

Đường Lạc Lạc cắn răng, cúi gằm mặt chuẩn bị ngồi xuống, nhưng chưa kịp đợi cô cử động, đã nghe Vương Bác nghiêm mặt nặng lời hét lớn:

- Ai cho cô ngồi xuống?

Đường Lạc Lạc sững sờ, ngược đầu nhìn về mặt hung dữ của Vương Bác, chỉ biết lúng túng đứng trước bàn họp, tiếp tục đứng phạt.

Thật mất mặt quá ...

Chuyện này so với việc đi học bị phạt đứng hay gì đó, còn xấu hổ hơn, nhưng quan trọng hơn là bản thân rõ ràng không làm gì, không lẽ Vương Bác nhìn cô không thuận mắt?

Đường Lạc Lạc khóc không ra nước mắt.

Vương Bác nhìn thấy Đường Lạc Lạc đứng yên không nói lời nào, trong lòng rất đắc ý, một cô gái trẻ tuổi, bị ra oai phủ đầu, để cô ta biết dù có gia thế, đến đây cũng phải ngoan ngoãn nghe theo lời sai khiến của ông ta, chuyện này chỉ có lợi chứ không hại.

Ông ta hẳn đang bồi dưỡng Đường Lạc Lạc, nếu cô ta sợ khổ kiên trì không nổi, thì cũng không thể trách ông được.

Sau đó, Vương Bác tuyên bố cuộc họp bắt đầu, cùng mọi người thảo luận xu thế thịnh hành năm nay, hướng đi trang phục mùa xuân, nghe đến những vấn đề chuyên nghiệp như thế, Đường Lạc Lạc cố gắng bình phục tâm trạng, lấy giấy bút nghiêm túc ghi chép lại.

Cô không đến đây để chơi, cô đến để nỗ lực đứng vững trong công ty nhà họ Mặc, như vậy sau này dù có ly hôn với Mặc Thiệu Đình, cũng có thể tự nuôi sống bản thân.

Ôm ấp ý nghĩ này, cho dù có đang đứng phạt, Đường Lạc Lạc cũng không khóc, mà vô cùng chăm chỉ lắng nghe mọi người bàn luận, cô muốn cố hết sức đuổi kịp mọi người.

- Trước tiên, chúng ta phải xác định xu thế thịnh hành của năm nay, đồng thời phải tạo được nét riêng cho mình, mùa xuân mọi năm, các thương hiệu lớn đều sẽ cho ra mắt dòng trang phục với màu sắc thịnh hành, vì màu thịnh hành của năm nay vẫn chưa công bố, nên chúng ta sẽ đối mặt với một lựa chọn, là chọn lối an toàn hay cược chút vận may, ai có thể trả lời tôi, màu thịnh hành của năm ngoái là gì không?

- Phó bộ trưởng, tôi biết.

Đường Lạc Lạc giờ tay:

- Màu thịnh hành của năm ngoái là màu xanh hồng, tôi đoán màu của năm nay cũng sẽ theo hướng nhẹ nhàng tươi mới như thế... Tôi...

- Tôi đã hỏi cô chưa?

Khi này Vương Bác còn mặt mày tươi cười, sắc mặt đột nhiên trĩu xuống:

- Mới vào công ty đã không biết trời cao đất rộng, cảm thấy bản thân xem qua chút tin tức thịnh hành thì có quyền phát ngôn rồi à? Đường Lạc Lạc, thái độ của cô rất kiêu ngạo, không cần họp nữa, đến phòng trà lấy chút bánh ngọt và cà phê cho mọi người đi!

Đường Lạc Lạc:

-

Không phải Vương Bác đang hỏi, ai biết màu thịnh hành của năm ngoái là gì, cô mới giờ tay phát biểu hay sao?

Cô kiêu ngạo chỗ nào chứ?

Đường Lạc Lạc thật sự không hiểu, nhưng việc này cả đũa ngọc cũng nhìn ra được Vương Bác rõ ràng có ý gây khó dễ cô, cô không tranh cãi, gật đầu rồi ra khỏi phòng họp đi về hướng phòng trà.

Sau lưng vang đến giọng nói tăng hắng của Vương Bác:

- Giới trẻ hiện nay đúng là thích trèo cao!

Đường Lạc Lạc hông biết đã đắc tội gì đến Vương Bác, tâm trạng vui vẻ khi này cũng không còn nữa, sau này làm việc dưới trướng Vương Bác, có trời mới biết cô phải làm sao để cải thiện hình ảnh với cấp trên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Phòng trà ở không xa với phòng họp, Đường Lạc Lạc đẩy cửa đi vào, thở phào một hơi, cuối cùng cũng không bị Vương Bác mắng nữa rồi.

Cô cảm khay, lấy ly đặt lên máy pha cà phê, tiện tay chọn vài món bánh ngọt, cho thêm vài khối đường vuông, vừa làm công việc chỉ dành cho nhân viên phục vụ, vừa nhỏ tiếng tự chế giễu:

- Đúng là quái lạ, đi đâu cũng làm phục vụ.

Trong quán bar là phục vụ chạy bàn, hiện tại vào bộ phận thiết kế của công ty nhà họ Mặc, cũng là làm công việc của phục vụ...

Đường Lạc Lạc dường như bị đẩy đến không còn cảm xúc nữa, cũng may trái tim đủ lớn, nếu không đã khóc huhu rồi.

Cô xoay người, định cảm khay đi ra, thì nhìn thấy một anh chàng mặc đồ vest cao to lịch lãm, đang quay lưng lại với cô, có chút khó khăn trong việc tìm khối đường vuông...

Khi này đường vuông bên đây chỉ còn một ít, Đường Lạc Lạc lấy tất rồi, lúc này soái ca trước mặt tìm mãi không có, cảm ly cà phê mà mặt khó xử vô cùng.

- Chỗ tôi vẫn còn một ít.

Đường Lạc Lạc dùng ngón tay chọc chọc lên lưng soái ca, cầm vài khối đường ném vào các ly, chỉ duy nhất một ly không bỏ đường, đưa lượng đường dư cho cậu ta:

- Tất cả đều cho cậu.

Chẳng phải Vương Bác mừng cô mừng rất vui sao? Cho ông ta chút “đắng khổ” cũng không tệ.

Anh chàng quay người, mỉm cười với Đường Lạc Lạc:

- Cảm ơn, thực tập sinh.

Khuôn mặt khi nãy còn rất điềm tĩnh của Đường Lạc Lạc, phút chốc lộ rõ thần sắc kinh ngạc vô cùng.

Đúng vậy, kinh ngạc.

Anh chàng trước mắt vừa tuấn tú vừa tinh tế, làn da trắng ngần, mái tóc màu nâu hạt dẻ dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh, mày mắt tựa họa, lông mi dài cong vút, màu mắt có chút sắc nhạt, khác với màu mắt đen sẫm của Mặc Thiệu Đình, trông mắt cậu ta ngả màu nâu nhiều hơn, đôi môi cong lên tự nhiên, phớt thêm sóng mũi cao vút với đường cong hài hòa, đích thị là mỹ thiếu nam bước ra từ trong tranh vẽ.

Đường Lạc Lạc ngẩn người vài giây, mới hoàn hồn lại, có chút ngại ngùng cười:

- Thực tập sinh? Ừm, cứ xem là vậy! Sao cậu lại biết?

Bản thân mới đến công ty chưa bao lâu, thời gian thực tập vẫn chưa qua, vì thế, cũng được xem là thực tập sinh như cậu ta nói nhỉ?

Nụ cười anh chàng ảm áp, giọng nói cũng dịu dàng dễ nghe, tinh nghịch nhếch nhếch mày:

- Chỉ có thực tập sinh mới đến đây chuẩn bị cafe khi mọi người đang họp.

Đường Lạc Lạc cười “phụt” một tiếng:

- Đúng vậy, người ta ngồi tôi đứng, người ta bàn công việc, tôi phục vụ cafe.

Còn có thể thêm hơn nữa không?

- Sẽ ổn thôi, cố gắng vượt qua thời gian này, tất cả sẽ tốt hơn, cố lên!

Anh chàng nở nụ cười chói chang, đưa tay ra với Đường Lạc Lạc:

- Tôi là Mặc Tây Thành, rất vui được biết cô.

Mặc Tây Thành....

Đường Lạc Lạc đảo đảo mắt, chủ quản bộ phận thiết kế là Mặc Lan, em họ của Mặc Thiệu Đình, người này cũng họ Mặc, không lẽ cũng là họ hàng của Mặc Thiệu Đình ư?

Không đâu không đâu, sao lại trùng hợp đến thế, cô gặp người nào cũng là họ hàng của chồng, có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Và lại người này đích thân đến phòng trà pha cafe, không chừng giống như bản thân vậy, đều là thực tập sinh của công ty.

Vừa nghĩ thế, Đường Lạc Lạc nhiệt tình đưa tay ra, nắm tay với cậu ta:

- Tôi là Đường Lạc Lạc, xin chỉ giáo, cậu cũng là nhân viên công ty nhà họ Mặc hả? Trong bộ phận nào thế?

Đi làm ở công ty nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc dùng tên thật của mình, không phải là Đường Phù Dung, làm vậy thứ nhất có thể không gây chú ý cho Mặc Thiệu Đình, thứ hai là được làm bản thân, trong lòng thấy thoải mái rất nhiều.

Mặc Tây Thành vừa định trả lời, một tiếng rống lớn lập tức chặn ngay lời nói của cậu, tiếng Vương Bác rống lên vọng ra từ phòng họp bên cạnh:

- Đường Lạc Lạc, cô đi pha cafe ở tận đâu hả?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Đường Lạc Lạc có chút xin lỗi là lè lười với Mặc Tây Thành, đưa tay vỗ vỗ ngực:

- Cảm ơn cậu an ủi tôi, cậu yên tâm, chờ tôi dùng vững vị trí trong công ty, nhất định sẽ bảo kê cậu.

Nói xong hất cái đuôi tóc bím cầm khay chạy vội vàng ra ngoài.

Mặc Tây Thành nhìn bóng lưng của Đường Lạc Lạc, xuất thần hết một hồi lâu, có chút dở khóc dở cười nghĩ lại sự bảo đảm của Đường Lạc Lạc ----

Cô ấy muốn bảo kê cậu cơ đấy?

Bộ dạng nghiêm túc đó, khuôn mặt baby mũm mĩm, đôi mắt to tròn đen láy, thật sự rất đáng yêu.

Mặc Tây Thành tay cầm ly cafe, nhẹ nhàng nhắm một ngụm, cảm thấy mùi vị cafe hôm nay đặc biệt ngọt ngào.

Cậu ta đi ra khỏi phòng trà, bước chân bỗng nhẹ nhàng hơn, bất giác còn ngân nga câu ca, đi thẳng đến văn phòng tổng tài trên tầng đỉnh, dùng tay nhẹ nhàng gõ cửa, nghe bên trong vọng ra tiếng “vào” của Mặc Thiệu Đình, mới đẩy cửa bước vào.

- Anh, em về rồi.

Mặc Tây Thành một tay rút túi quần, vẻ mặt cười thoải mái.

Mặc Thiệu Đình đang cúi đầu xem văn kiện phía sau bàn làm việc ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén khi nhìn thấy Mặc Tây Thành phút chốc trở nên hòa nhã hơn:

- Tên tiểu tử, sống chết không chịu từ Anh về đây, anh hối thúc mãi, cuối cùng cũng chịu về rồi hả?

Đi đến trước mặt Mặc Tây Thành, Mặc Thiệu Đình kiêu ngạo hừ một tiếng:

- Có ngon thì cứ ở cả đời ở vương quốc mặt trời không lặn ấy đi, anh cũng không có nhớ em là mấy.

- Anh à....

Mặc Tây Thành cười dịu dàng cứ như một thiên thần, đưa tay ôm chầm lấy Mặc Thiệu Đình, hoàn toàn ngó lơ sự lạnh lùng của Mặc Thiệu Đình:

- Nhất định là anh nhớ em rồi đúng không? Ngoài miệng nói không muốn em về, thực chất ra là nhớ em đến chết đi được đúng không? Em cũng rất nhớ anh đó.

Mặc Thiệu Đình giả vờ chê bai đẩy Mặc Tây Thành ra, sắc mặt lạnh lùng, đáy mắt lóe lên ý cười rất khó nhận ra:

- Cậu chủ Mặc à, xin đừng tự suy diễn nhé!

- Hahahaha....

Mặc Tây Thành gan to bằng trời đưa tay muốn véo mặt Mặc Thiệu Đình, nhưng bị anh lạnh mặt né tránh:

- Anh à, xin anh đừng giận em, lần này em biết quay đầu là bờ, ngoan ngoãn về đây rồi còn gì. Ôi! Thật ra em cảm thấy Hoa Hạ cũng rất tốt, sau này em sẽ ngoan ngoãn ở nhà, lấy vợ, an cư lập nghiệp. Giống như anh và chị dâu vậy.

- Nói nghe rất hay.

Mặc Thiệu Đình lắc lắc đầu, nghe Mặc Tây Thành nhắc đến cô vợ nhỏ của anh, trong lòng bỗng dưng lên cảm xúc ngọt ngào khó tả, Lạc Lạc hôm nay ngày đầu đi làm, cũng không biết mọi thứ có thuận lợi? Có sự đề cử của anh, chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Anh cố nén lại nụ cười vô ý để lộ ra, quay qua hỏi Mặc Tây Thành:

- Em cũng lớn rồi, có bạn gái tâm ý chưa? Nói anh biết, anh giúp em nắm trong tay.

- Anh à, đừng nói giống như thổ phi được không?

Mặc Tây Thành ngồi trên sofa bên cạnh, đôi tay đặt sau gáy, đôi chân dài đặt lên bàn, đôi mắt khẽ nhắm lại:

- Nhưng mà, vừa nãy gặp một tiểu nha đầu dưới lầu, cũng thú vị lắm! Em quyết định, không có gì thì cứ chạy đến đây tìm anh, không chừng có thể gặp được cô ấy thêm vài lần, tình cờ gặp nhau, so với xem mặt thú vị hơn nhiều đó.

Mặc Tây Thành là em trai ruột của Mặc Thiệu Đình, thường ngày không chuyên tâm học hành, chỉ biết vui chơi mãi tận bên Anh xa xôi, bây giờ không dễ gì quay về rồi, Mặc Thiệu Đình rất hy vọng cậu ta sẽ thay đổi, sớm thích nghi với cuộc sống ở Hoa Hạ, vì thế đối với chuyện trọng đại cả đời của cậu Mặc Thiệu Đình cũng vui vẻ chấp thuận.

Nghe cậu ta bảo có ý với nữ nhân viên trong công ty anh, Mặc Thiệu Đình buột miệng hỏi:

- Ô? Là cô gái như thế nào? Tên gì? Anh lưu ý giúp em.

Trong đầu Mặc Tây Thành hiện lên khuôn mặt cười của Đường Lạc Lạc, không kiềm được cong cả mày mắt, lắc đầu nói:

- Không nói anh biết, đây là bí mật nhỏ của bọn em.

Đường Lạc Lạc.

Cái tên này đúng là vừa hay vừa dễ nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Đường Lạc Lạc cầm khay cafe hơn 10 ly, nhanh chân bước vào phòng họp, đem từng ly cafe đưa đến trước mặt đồng nghiệp, rồi mới đi đến trước mặt Vương Bác, đặt cafe xuống:

- Phó bộ, uống cafe.

- Pha cafe thôi cũng chậm chạp.

Vương Bác bắt mắt nhìn, mới cầm ly cafe lên, uống một ngụm to, tiếp theo, phụt một tiếng, phun hết cafe lên mặt bàn:

- Đường Lạc Lạc, cô muốn chết đúng không hả? Sao lại đáng thế này?

Không thêm đường, không đường mới lạ đó.

Đường Lạc Lạc vừa nghĩ thế, trên mặt ra vẻ vô tội:

- Phó bộ, ông nói vậy thì... có cafe nào mà không đường chứ? Không đường chỉ có cacao thôi.

Dù sao cô làm gì cũng không đúng, nói gì cũng sai, thôi thì cũng không cần cần trọng đối phó với Vương Bác nữa, Đường Lạc Lạc quyết định phá vỡ nó.

Thoải mái thế nào hả dạ thế nào thì làm vậy, cafe này đường sao? Chỉ là quà ra mắt thôi!

Quả nhiên khuôn mặt Vương Bác ngay cả thớ thịt mỡ cũng đang run, chỉ mặt Đường Lạc Lạc quát to:

- Rõ ràng là cô cố ý, đừng nghĩ là tôi không nhận ra! Vừa mới đến công ty không lâu, đã bắt đầu giờ thù đoạn! Rất tốt, nếu cô đã thích ra oai như vậy, tôi sẽ cho cô cơ hội, bữa trưa hôm nay của mọi người cô đi mua!

Nghĩa là, sau nhân viên phục vụ, bản thân lại trở thành nhân viên chạy ngoài rồi sao?

Đường Lạc Lạc cắn răng, thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc bản thân làm gì chướng mắt Vương Bác rồi?

Đã ra cơ sở này, cô buồn bã đau lòng bao nhiêu thì Vương Bác thấy vui bấy nhiêu, đối với hoàn cảnh của cô cũng không giúp ích được gì, đành gật đầu, cắn răng đưa tay ra:

- Được, tôi đi mua, tiền đâu?

Vương Bác dùng khăn giấy lau chùi cafe bên mép:

- Mua về mới đưa cô, tôi có thể không trả tiền cô sao?

Đường Lạc Lạc:

-

Không chỉ phụ trách chạy ngoài, còn phải tự ra tiền trước... đúng là cầu huyết mã.

Cũng may hôm nay là ngày đầu cô đi làm, còn vài trăm ngàn đồng lẻ sót lại cũng mang theo bên người, nếu không thật không biết phải làm sao?

Thế là, dưới ánh mắt đồng tình của mọi người, trong lúc mọi người thư thái hưởng thụ nghỉ trưa, cô phải chạy bộ đến quán com gần nhất, đặt 10 mẩu phần com, dùng hết sức bình sinh, hi hục hi hục xách đến trước cửa văn phòng bộ thiết kế.

Mọi người đói meo nên chạy ùa đến, phút chốc giành hết phần com, nhìn thấy trên bàn trống không, cả người đều tuyệt vọng:

- Sao không dư một phần nào vậy?

Cô thông kê trước đó rồi, một người một phần vừa đủ, sao lại thiếu phần cô chứ?

Vương Bác cảm hai phần com, hiên ngang bước qua trước mặt Đường Lạc Lạc:

- Tiểu Đường à, trong tay tôi không còn tiền lẻ, tiền com tôi quay đầu trả sau nhé!

Đường Lạc Lạc cạn lời, quay đầu trả sau ư?

Vậy làm phiền ông quay đầu được không? Trong tay tôi không còn đồng nào, bây giờ muốn mua một phần cho mình cũng không có.

Trưa nắng thế này, tôi có thể dựa vào hít khí trời mà no bụng được sao?

Tuy nhiên Vương Bác không hề cho cô cơ hội này, bay nhanh trốn vào trong văn phòng của ông ta, “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Đường Lạc Lạc tâm chết lặng thờ một hơ dài, kéo học bàn ra, bắt lực lực tìm ổ bánh mì khô cứng, xé giấy gói, vừa uống nước vừa nhét vào miệng.

Nhịn nữa, nhịn thêm chút nữa sẽ tốt thôi, người mới đầu thế cả, chờ năng lực bản thân được thừa nhận rồi, tất cả sẽ tốt lên thôi.

Cô cứ thế mà an ủi bản thân, một lúc sau, tâm trạng thất vọng dần dần hồi phục.

Nhưng không biết rằng, tất cả mọi thứ chỉ vừa bắt đầu thôi...

.....

- Các người khi nào động thủ? Tôi chờ không được nữa.

Lâm Uyển Du ngồi trong phòng ngủ trang hoàng xa hoa của mình, hét lớn về phía đầu dây điện thoại bên kia.

Đường Phù Dung là chương ngại vật cản cô ta tiếp cận Mặc Thiệu Đình, phải loại bỏ, hôm đó trong quán bar, nhìn thấy Mặc Thiệu Đình mê đắm Đường Lạc Lạc, cô ta đã âm thầm quyết định, nhất định sẽ khiến Đường Phù Dung sống không bằng chết, khiến Mặc Thiệu Đình vĩnh viễn ghét bỏ cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Đầu dây điện thoại bên kia sột sệt đáp lại, trong mắt Lâm Uyển Du hiện rõ sự thâm độc:

- Tôi nay chính là cơ hội tốt nhất, cô ta đến công ty nhà họ Mặc làm việc rồi, những việc sau đó, không cần tôi dạy các người nữa đúng không?

.....

Cuối cùng cũng đến thời gian tan ca.

Đường Lạc Lạc bận đầu tắt mặt tối cả ngày, com cũng không có để ăn, vừa mới thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị về nhà, liền nhận được tin nhắn wechat hỏi thăm của Mặc Thiệu Đình.

Tiểu ca ca: Hôm nay làm việc cảm thấy thế nào? Tôi nay cùng dùng com?

Trạng thái hiện tại của Đường Lạc Lạc, có thể nói là nghèo rớt mồng tơi, nhưng công việc này là tiểu ca ca giới thiệu cho cô, lẽ ra cô phải mời tiểu ca ca dùng com mới đúng, không đạo lý nào từ chối được.

Cô chau mày, vội vàng gọi cho Diệp Tiểu Manh, mượn hai trăm ngàn, nhận được chuyển khoản, lập tức trả lời Mặc Thiệu Đình: Được, chúng ta gặp nhau ở quán thức ăn nhanh gần công ty, tôi mời.

Quán thức ăn nhanh gần công ty, chính là nơi cô mua com trưa, tuy cũng không rẻ nhưng xung quanh công ty nhà họ Mặc đều là địa thế hoàng kim, đó

đã là sự lựa chọn tiết kiệm nhất rồi.

Nghĩ đến chốc nữa sẽ được gặp tiểu ca ca, tâm trạng Đường Lạc Lạc trở nên tốt đẹp lạ kỳ, tốc độ thu dọn cũng nhanh hơn nhiều, bước ra khỏi tòa nhà, vừa đi về hướng quán ăn, đột nhiên một cánh tay đưa ra, đặt khăn tay bịt lên mũi cô.

Một mùi hương khó chịu lan đến, Đường Lạc Lạc chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra, toàn thân bủn rủn, không khống chế được ngã đi.

Vài người đàn ông ăn mặc dân dã, nhảy ra từ trong xe tải đen, cùng với người gây mê Đường Lạc Lạc, kéo Đường Lạc Lạc lên xe, sau đó chiếc xe phóng nhanh đi khỏi...

.....

Đường Lạc Lạc mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, trong đầu hỗn loạn và nhức nhối không xua đi được, cô khẽ mở mắt, tìm bóng thót một cái lặn đi.

Khung cảnh xung quanh âm u ẩm ướt, đôi mắt Đường Lạc Lạc thích nghi một thời gian, mới nhìn rõ là một cái kho bỏ hoang, mặt đất là nền xi măng lạnh buốt, bốn bề chất đầy rải rác những phế liệu nhà xưởng, cửa sổ mục nát đóng chặt, đôi lúc gió nổi lên ngoài cửa, khiến lòng kinh hãi.

Cô thử cử động cánh tay, liền đau đến cắn chặt môi, chân tay cô đều bị trói chặt, trói rất chặt, chỉ cử động nhẹ thôi, toàn thân đã đau đến muốn chết đi.

- Chà! Tiểu cô nương tỉnh rồi à.

Một giọng nói bóng bẩy vang lên, cảm dưới Đường Lạc Lạc bị nâng lên, cô trừng to mắt, liền thấy xung quanh đứng đầy 10 mấy người đàn ông thô thiển, người nào người nấy ăn mặc dơ dáy lêu lẹt, đang dùng ánh mắt dâm dăng híp mắt nhìn cô.

- Cũng xinh đở chứ, vậy thì bọn này hỏi to rồi, chốc nữa ai lên trước?

- Tôi thấy, hay là mọi người cùng lên đi! Hàng ngon thế này, tôi chờ không được nữa.

Một người đầu hói cười to, để lộ hàm răng vàng khè, bộ dạng đó đừng nói là kinh tởm thế nào!

Đường Lạc Lạc nghe những lời nói của bọn chúng, một từ một câu cũng nghe rõ ràng, toàn thân không kiềm được run lẩy bẩy, trong lòng cô tràn đầy sự khủng hoảng, giằng co theo ý thức:

- Đây là đâu?... Các người là ai?... Các người tránh xa tôi ra....

Cô chỉ nhớ bản thân đang trên đường tan ca về, bị bọn chúng bắt thuốc mê đưa đến đây, những thứ khác đều không nhớ, nhưng ý đồ dơ bẩn của những tên vô lại trước mắt này, đã rõ ràng như thế, khiến Đường Lạc Lạc toàn thân bị nhấn sâu trong sự khủng hoảng, cô thà chết chứ không chịu nổi ô nhục này!

- Bọn này, bọn này là chồng của em đó.

Đầu hói tiếp tục cười ha hả, đôi tay bắt đầu gỡ bỏ dây nịt, từng bước từng bước tiến về phía Đường Lạc Lạc, 10 mấy người vây đến, từ từ phía tiến đến gần Đường Lạc Lạc.

Không khí xung quanh bỗng chốc trở nên bản đục, Đường Lạc Lạc sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, muốn khóc nhưng khóc không thành tiếng, sắc mặt cô trắng bệch, cắn chặt môi, cổ hết sức vùng vẫy, nhưng lại không nhúc nhích phân nào, mỗi một hướng đều có cánh tay dơ bẩn đưa đến, cô không thể nào trốn được, khóe mắt tuôn ra nước mắt tuyệt vọng.

Không lẽ, hôm nay cô sẽ chết tại đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Sau khi Mặc Thiệu Đình tan ca, liền đi thẳng đến quán ăn chờ Đường Lạc Lạc.

Toàn thân anh khí chất, ăn mặc sáng sủa, so với quán ăn bình thường hình thành sự chênh lệch tách biệt, gây chú ý với nhiều ánh mắt hiếu kỳ, Mặc Thiệu Đình được người khác chú ý quen rồi, cũng không để trong lòng, chỉ một lòng chờ Đường Lạc Lạc đến, vài giây là lại cúi đầu nhìn đồng hồ Rolex trên tay.

5 phút, 10 phút...

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, chân mày Mặc Thiệu Đình chau lại, theo lẽ, Đường Lạc Lạc đã tan ca từ lâu rồi, sao không thấy bóng dáng đâu cả?

Anh cầm điện thoại lên, gọi cho trợ lý Tần Việt:

- Nhân viên bộ phận thiết kế, đã về hết chưa?

- Về hết rồi, hôm nay bộ phận thiết kế tan ca sớm, trong văn phòng không còn ai cả, thưa tổng tài.

Sự lo lắng trong mắt Mặc Thiệu Đình càng nồng hơn, ngược đầu nhìn ngoài cửa sổ, vẫn không thấy bóng dáng tiểu nha đầu ấy đâu, thái dương giật giật, có dự cảm không lành tấn công trong lòng:

- Mở camera trước cổng công ty lên, điều tra cho tôi.

- Vâng.

Ba phút sau, khi Mặc Thiệu Đình mở laptop tùy thân lên, khi nhìn thấy đoạn camera Tần Việt gửi đến, toàn thân như con báo hoang đã bị sờ gáy, dựng hết toàn bộ lông trên người.

Anh nhìn thấy Đường Lạc Lạc nhảy nhót đi ra khỏi tòa nhà, tiếp đó nị một nhóm người không rõ lai lịch gây mê, kéo lên xe tải...

Gân xanh trên trán nổi lên, toàn thân Mặc Thiệu Đình lan tỏa sát khí ngất trời, toàn thân tràn ngập không khí phản nộ tàn bạo, bỗng đứng phắt dậy...

.....

Đường Lạc Lạc cố sức né tránh, giật lùi, nhưng tay chân bị trói, sức lực bản thân có hạn, hoàn toàn không né tránh hết được bao nhiêu cái tay dơ bẩn ứ ép đưa đến, áo khoác của cô bị ném lên cao, những tên côn đồ xung quanh phát ra tiếng cười khiến người khác buồn nôn.

Trên người cô chỉ còn lại một cái áo sơ mi trắng, bám đầy bùn đất, một đôi tay bẩn bẩn công về phía ngực cô, Đường Lạc Lạc mắt đỏ ngầu, cắn một phát thật mạnh, thực hiện sự vùng vẫy cuối cùng.

Tên đó bị Đường Lạc Lạc cắn chảy máu, bỗng chốc nổi trận lôi đình, tát một bạt tai lên mặt Đường Lạc Lạc:

- Mẹ nó, con nhỏ không biết thân biết phận, dám cắn lão đây? Chóc nữa có tin cho mày chết không?

Đường Lạc Lạc bị tát đến đầu nghiêng qua một bên, sức lực cuối cùng của cô cũng cạn kiệt, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, tuyệt vọng nhắm mắt lại, cô cắn chặt răng, toàn thân rơi vào sự âm tối vô tận....

Đang lúc cô hoàn toàn tuyệt vọng, chỉ muốn đập đầu chết ngay tại chỗ, bỗng nghe tiếng cửa nhà xưởng rầm một tiếng vang lớn, tiếp theo đó, những tiếng cười và lời nói dơ bẩn xung quanh, thay bằng những tiếng quý gối phịch phịch, kèm theo những tiếng khóc than cầu xin tha mạng của đám côn đồ.

Cơ thể cô rơi vào trong một vòng tay ấm áp, áo vest gia công tinh tế được khoác lên người cô, Đường Lạc Lạc khó khăn mới mở mắt lên được, trước mắt nhấp nháy một khuôn mặt thân quen...

Là tiểu ca ca!

Đôi mắt Mặc Thiệu Đình lạnh lùng sâu thẳm, ánh mắt u trầm sắc bén đó dường như có thể giết người, cơ thể nhỏ bé trong lòng không ngừng run rẩy, toàn thân đều lấm lem bùn đất, trên trán có máu không ngừng chảy, anh chỉ cảm thấy trong tim như bị một nhát dao đâm xuyên vào, đâm máu.

- Là anh...

Đường Lạc Lạc đưa tay nắm chặt chân áo Mặc Thiệu Đình, khuôn mặt trắng bệch như tờ, nở nụ cười kiệt sức tốt cùng:

- Là anh...

- Là tôi.

Mặc Thiệu Đình chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, ôm chặt Đường Lạc Lạc vào lòng, không muốn buông tay nữa.

Đường Lạc Lạc nhìn thấy Mặc Thiệu Đình, trái tim cuối cùng có nơi nương tựa, không còn kiên trì được, nghiêng đầu, ngất lịm trong lòng anh.

Mặc Thiệu Đình ôm lấy Đường Lạc Lạc, đứng dậy, đôi mắt sắc bén u tối, sâu không thấy đáy, phát ra tia sáng lạnh lùng khiến người khác kinh hãi, sau lưng anh, đứng một hàng 10 mấy người vệ sĩ, và dưới đất quỳ đầy những tên côn đồ điều dương khi nãy, đang đập đầu không ngừng lớn tiếng cầu xin....

- Cậu chỉ Mặc, xin hãy tha cho bọn tôi....

- Là do bọn tôi có mắt không trông, không biết cô gái này là ai, cầu xin ngài, ban lòng từ bi buông tha cho bọn tôi..

- Tôi đập đầu với ngài, tôi là súc sinh, tôi không xứng làm người, cầu xin ngài đại nhân đại lượng, bồng tôi sai rồi, bồng tôi sai rồi...

Đám côn đồ này vốn chỉ biết ức dưới sợ trên, khi nãy đối diện với Đường Lạc Lạc thì hung thần tàn ác, vừa thấy Mặc Thiệu Đình khí thế ngùn ngụt mang theo cả nhóm thuộc hạ xuất hiện, bỗng chốc đập đầu tạ tội, không từ một tư thế nào cầu xin tha tội.

Ánh mắt sâu lạnh của Mặc Thiệu Đình, giống như con dao sắc bén chém lên mặt bọn chúng, khiến chúng không dám ngẩng đầu lên, và Mặc Thiệu Đình lúc này, ôm lấy Đường Lạc Lạc, cơ thể đứng thẳng, toàn thân lan tỏa sát khí ngời ngời, giống như thần chết thời cổ, cũng giống như hoàng tử hắc ám giải cứu công chúa vậy, khiến người khác vừa kinh hãi vừa nể sợ.

Uy lực trên người anh vốn đã mạnh, lúc này lan tỏa ra, càng khiến người khác đứng ngồi không yên, đừng nói chi đến đám côn đồ đã làm chuyện tay trời này, đã sớm bị dọa đến hồn xiêu phách lạc, không lâu sau, một mùi hôi tanh khó ngửi lan tỏa trong không khí, là tên côn đồ nhát gan nào đó sợ đến tè dầm ra quần luôn rồi.

- Các người...

Mặc Thiệu Đình đi qua đám cảm thú buồn nôn này, từ trên cao vọng xuống tiếng nói trầm sắc lạnh:

- Tất cả đều nên xuống địa ngục.

Nếu không phải sợ vậy bản tay anh, đám khốn nạn này dám mạo phạm Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình đã hận đến mức muốn rút gân lột da chúng rồi.

Anh cẩn thận ôm lấy Đường Lạc Lạc, đi ra phía cửa, sau lưng vọng đến tiếng than khóc cầu xin ỉm ỉm của đám côn đồ, giọng nói nghiêm nghị trách móc của Tần Việt vang lên, kèm theo tiếng vang lớn của vật nặng nện lên sàn:

- Nói, rốt cuộc là ai sai các người làm thế? Không nói thì không người nào có thể sống sót rời khỏi đây!

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình sâu hơn, giây phút bước ra khỏi cổng nhà xường, bên tai vang lên ba từ “Lâm Uyển Du”.

Lâm Uyển Du.

Rất tốt.

Món nợ này, nhất định sẽ được tính rạch ròi.

.....

Không biết đã qua bao lâu, Đường Lạc Lạc mới hồi phục ý thức.

Giống như đã mơ một giấc mơ dài, cô mở mắt, len vào trong mắt là trần nhà trắng ngần, nghiêng đầu, nhìn thấy khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Mặc Thiệu Đình, đảo mắt nhìn xung quanh, mọi thứ ở đây thật quen thuộc, chẳng phải là phòng ngủ của cô trong biệt thự nhà họ Mặc đây sao?

Đường Lạc Lạc tưởng bản thân bị ảo giác, thế là cố sức nhắm tịt mắt lại, rồi mở ra.... vẫn y vậy.

Tiểu ca ca sao lại xuất hiện trong nhà họ Mặc?

Cho dù là tài xế của nhà họ Mặc, nhưng công khai vào phòng ngủ của phu nhân, gan này to bằng trời rồi....?

Không đúng không đúng, sự đau nhức trên người nhắc nhở Đường Lạc Lạc tất cả mọi thứ xảy ra trước đó, Đường Lạc Lạc còn đọng lại sự sợ hãi vội đưa tay sờ soạn lưng tung tung trên người, bỗng chốc mặt biến sắc, trên người là bộ đồ ngủ mềm mại, đã không phải là bộ quần áo cổ mặc trước đó, cô hoảng loạn ngược mặt lên, bờ môi run rẩy tội độ:

- Tôi... tôi có bị...

Trước đó bị đám côn đồ vây lấy đè xòm, đã để lại nỗi ám ảnh sâu đậm trong lòng Đường Lạc Lạc, tuy là sau đó được Mặc Thiệu Đình kịp thời đến nơi giải cứu, nhưng những chuyện sau đó nữa, cô hoàn toàn không nhớ ra.

Mặc Thiệu Đình nhìn thấy dáng vẻ hoảng loạn sợ hãi của cô, đáy mắt dấy lên sự xót xa đầy yêu thương, kéo tấm chăn cẩn thận đắp lên người cô, lúc này mới vỗ đầu cô, dịu dàng an ủi:

- Không sao rồi, may là tôi kịp thời đến nơi, đám người đó đã bị tôi trói lại rồi, hiện tại cô đã an toàn.

An toàn rồi...

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, hàng nước mắt trong suốt lăn xuống gò má, sợi dây thần kinh đang kéo căng bỗng chốc được thả lỏng, cô không kiềm được gục mặt lên vai Mặc Thiệu Đình, khóc thất thanh:

- Huhuhu, tôi rất sợ, lúc đó tôi rất sợ, thế gian này sao có người xấu đến thế.... tại sao...

Tiếng khóc đó vừa bất lực vừa uất ức, khiến sắc mặt Mặc Thiệu Đình càng tối sầm, từng cái từng cái vỗ lên vai bé nhỏ, anh đồng cảm với sự đau lòng và buồn bã của cô:

- Ngoan, đã qua rồi. Tôi nhất định sẽ thay cô báo thù, Những tên xấu đó đã bị bắt, người đứng đằng sau chỉ thị bọn chúng, tôi cũng sẽ không tha một ai cả.

Người đứng đằng sau chỉ thị bọn chúng ư?

Nước mắt trên mặt Đường Lạc Lạc chưa khô, nghe những lời này vội ngược đầu lên, không lẽ, đây không phải là vụ bắt cóc thông thường, mà là có người muốn ám hại cô?

Nhưng, là ai có mối thù hận sâu đậm với cô đến thế? Bày ra trò ác độc như vậy?

- Là ai muốn đổi phỏ với tôi?

Đường Lạc Lạc kiểm lại nước mắt, bất lực nắm chặt tay áo Mặc Thiệu Đình:

- tiểu ca ca, anh nói tôi biết đi.

- Lâm Uyển Du.

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình trầm tĩnh, đôi mắt đen tựa hải dương trước khi dậy sóng, ào ạt tiềm ẩn:

- Chính là cô gái gặp trong quán bar hôm đó, cô yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi.

Đường Lạc Lạc hiểu ra, cô gái đó...

Lần trước trong quán bar, cô đã thấy được tình ý của cô ta đối với tiểu ca ca, là vì cô ta xem cô là tình địch, nên mới bày trò ám hại cô ư?

- Xin lỗi, Lạc Lạc, là do tôi chưa xử lý tốt, mới liên lụy đến cô.

Mây mắt Mặc Thiệu Đình tràn ngập sự hối hận, anh không nghĩ rằng Lâm Uyển Du cùng nhau lớn lên từ bé, lại trở nên tâm địa thâm độc, suýt chút đã hại chết Đường Lạc Lạc.

Vừa nghĩ nếu như anh đến chậm một bước, hậu quả có thể xảy đến, Mặc Thiệu Đình chỉ cảm thấy bản thân muốn phát điên lên.

Trong thời khắc anh ôm lấy Đường Lạc Lạc đang thoi thóp, anh mới ý thức được rằng, cô gái này đã bắt giắc đi vào trong tim anh, cho dù anh có phủ nhận hay không, cô trong lòng anh đã chiếm lấy một vị trí không thể nào thay thế được.

Anh không thể tưởng tượng nếu mất đi cô, bản thân sẽ nổi cơn điên như thế nào.

Cảm nhận được ánh mắt nồng nhiệt của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc không kiềm được cúi đầu, gò má ửng đỏ:

- Kỳ thực, cũng không trách anh được, anh cũng không muốn như vậy mà đúng không? Trước giờ anh luôn đòi xử tốt với tôi, giúp tôi rất nhiều lần, lần này, xem như tôi trả nợ ân tình cho anh, tôi không trách anh, thật đó!

Mặc Thiệu Đình dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên cổ của Đường Lạc Lạc, từng chút từng chút ghé sát vào cô, mắt hơi nhìn xuống, ái muội mở miệng nói:

- Đối với tôi, có cần phải tính toán chi ly như thế không?

Khuôn mặt đẹp trai quá thể đáng của anh, cách cô không đến 5 mm, Đường Lạc Lạc trừng to mắt, tim đập mạnh thình thịch, đang lúc không biết phải nói gì, thì cảm thấy tay của Mặc Thiệu Đình, ôm lấy eo cô, tiếp theo đó, toàn thân ghé sát vào cô.

Khí chất bá đạo thuộc phái mạnh của anh, khiến cơ thể Đường Lạc Lạc vốn không còn sức lực nào trở nên mềm mại hơn, bàn tay anh cách lớp áo ngủ mỏng, vuốt ve lên người cô, thuận theo tà áo hai bên, tiến thêm một bước vào trong, môi anh ghé sát cô, khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ không ngừng phóng to trước mắt cô...

- Đứng... đứng thế... tiểu ca ca, cầu xin anh.... đứng...

Bàn tay nhỏ của Đường Lạc Lạc không ngừng bắt vuốt trước ngực Mặc Thiệu Đình, dường như có tác dụng châm thêm dầu vào lửa, trong mắt anh dục vọng càng nhiều hơn, hơi thở bỗng trở nên nặng nhọc, Đường Lạc Lạc bất lực, giọng nói cũng kèm theo hơi thở van xin:

- Đứng... đây là nhà họ Mặc.... anh đứng như thế....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Yết hầu gọi cảm của Mặc Thiệu Đình lướt nhẹ, nhìn thấy vết trầy trên mặt Đường Lạc Lạc ---- lúc cô trong nhà xưởng, chịu không ít vết thương ngoài da, lúc này trên người nhất định có nhiều vết bầm tím, và lại bây giờ đang sợ hãi muốn chết, quả thật không phải là lúc....

Vừa nghĩ thế, anh cố gắng nén cơn lửa trong lòng xuống, cắn mạnh lên môi Đường Lạc Lạc, nửa cười nửa đùa nhìn cô:

- Ở đây không được, vậy không ở đây, thì được đúng không?

Đường Lạc Lạc toàn thân tê mê, bị trêu đùa đến mức không còn sức phản kháng, đỏ bừng mặt, lấp ba lấp bấp cãi lại:

- Không dám đâu... anh biết tôi không phải ý đó... không phải không phải... anh... quá đáng lắm luôn!

Mặc Thiệu Đình buông cô ra, không kiềm được nhếch mép, nở nụ cười:

- Được rồi, là lỗi của tôi, cô nên nghỉ ngơi mới đúng, về phía công ty tôi đã xin phép dùm cô rồi, mấy ngày này tạm thời không cần đi làm, ở nhà dưỡng bệnh, biết không?

Đường Lạc Lạc có chút do dự:

- Tôi mới vừa có việc làm, đã không đi rồi, không tốt chăng?

Cái ông Vương Bác đó xem cô là cái đinh trong mắt đó, nếu như mấy ngày nay không đi làm, có lẽ sẽ làm thịt cô cúng bái luôn quá!

- Những việc này cứ giao cho tôi, phải ngoan.

Mặc Thiệu Đình đưa tay vuốt lên mũi Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc chỉ còn biết gật đầu đồng ý, có chút không yên tâm đẩy đẩy Mặc Thiệu Đình:

- Đây là nhà họ Mặc, tuy Mặc Thiệu Đình không có về, nhưng nếu vì thế mà anh xuất hiện ở đây cũng không tốt, người làm nhìn thấy tôi, sẽ nói lung tung ấy.

Mặc Thiệu Đình:

-

Anh ở trong nhà của mình, người làm sẽ nói lung tung gì cơ chứ?

- Có nghe không? Tôi muốn ly hôn với Mặc Thiệu Đình, không phải vì có tin đồn mà bị đuổi ra khỏi nhà, anh mau về đi, nếu như có người tìm anh lái xe thì sao.

Đường Lạc Lạc bổ sung thêm một cách nghiêm túc.

Mặc Thiệu Đình lúc này xem như biết được, bản thân tự đào hố tự nhảy vào, đó là một điều hết sức bực bội cỡ nào.

Trước mặt thân phận bản thân không tiện tiết lộ, chỉ biết thờ dài:

- Vậy tôi đi trước đây, có thời gian sẽ đến thăm cô.

- Không cần thăm đâu, để người khác nhìn thấy không hay.

Đường Lạc Lạc danh chính ngôn thuận từ chối.

Mặc Thiệu Đình:

-

Tại sao ban đầu anh lại nhây làm chi, không chịu nói thẳng ra với Đường Lạc Lạc, anh là chồng cô chứ?

Bây giờ muốn nói, nhưng lại hoàn toàn không biết mở lời thế nào.

Vô cùng bực dọc bước ra khỏi phòng ngủ Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình vừa quay người liền thấy má Vương đang bê com nước lên lầu cho Đường

Lạc Lạc.

- Cậu chủ, ngài trở về rồi.

Má Vương vui mừng khôn xiết, kéo Mặc Thiệu Đình sang một bên:

- Tôi cũng làm việc trong nhà họ Mặc hơn 10 mấy năm rồi, hôm nay tôi không giữ sĩ diện, nói với ngài vài câu, cậu chủ đừng e ngại gì với tôi. Cho dù ngài không thích phu nhân nhưng cũng kết hôn rồi, ngài suốt ngày không thấy bóng dáng đâu cũng không tốt.

- Và lại tôi thấy, thường ngày phu nhân hòa nhã lại thông minh, là cô gái tốt hiếm có, cậu chủ ngại ít nhiều gì cũng phải cho cô ấy cơ hội, hiện tại phu nhân chịu sự kính hãi, đang là lúc cần đến ngài, hay là ngài cứ ở lại đây, chăm sóc cho cô ấy nhé?

Mặc Thiệu Đình có khổ không thể nói, anh rất muốn ở bên cạnh Đường Lạc Lạc, nhưng nha đầu cứng đầu Đường Lạc Lạc, chọn con đường nào rồi thì cứ thế mà đi đến cùng, muốn ly hôn rõ ràng với “Mặc Thiệu Đình”, hoàn toàn không cho cơ hội.

Những việc này, anh không thể nói với má Vương được, chỉ biết ho nhẹ hai tiếng, từ trong túi áo lấy ra một tờ giấy ghi đầy chữ, không thấy phiền mà căn dặn má Vương:

- Những ngày này, làm nhiều món hầm bổ cho Lạc Lạc, mỗi ngày đều cho cô ấy dùng tổ yến tuyết giáp, cách ngày thì dùng cháo ngân nhĩ táo đỏ, bổ máu đỏ, hải sản và thịt ít ăn lại, nếu thật sự thèm ăn thì cho cô ấy ăn vừa đủ thịt bò, phải là phần thịt bò tuyết hoa đẳng cấp, không chế định lượng, mỗi tối cho cô ấy uống một ly rượu vang đỏ, một tuần hai cử nhân sâm, xay nhuyễn thành bột hòa lẫn trong canh, còn nữa, giò heo hầm đu đủ, cũng có thể ăn thường xuyên...

Má Vương trừng to đôi mắt lắng nghe, cảm thấy bản thân không nắm rõ tình hình.

Nếu nói cậu chủ để tâm đến phu nhân, từ lúc kết hôn đến giờ, chưa về đây lấy một lần, đưa người về đến nhà, không ở lại bao lâu là đi mất, giống như bị đẩy vào lãnh cung vậy.

Còn nếu nói cậu chủ không để tâm đến phu nhân thì... ai nghe qua cậu chủ một lần nói vừa dài vừa nhiều như thế bao giờ?

Và lại còn tí mĩ chuẩn bị sẵn menu cho nữa?

Bà đến nhà họ Mặc 10 mấy năm rồi, cũng là lần đầu thấy cậu chủ nghiêm túc như thế, tí mĩ làm một việc đến thế....

Tư duy của giới trẻ, bà thật sự càng ngày càng không thể bắt kịp rồi.

Nghe những lời dằn dò thao thao bất tuyệt của Mặc Thiệu Đình, má Vương ngẩn người một hồi, sau đó mở miệng theo ý thức:

- Cái đó.... cậu chủ, giò heo hầm đu đủ cũng là món đại bổ ư?

Những món khác bà đều nghe qua, đều thích hợp cho bệnh nhân ăn, chỉ duy nhất món này, hơi mới mẻ đó, má Vương quyết định thảo giáo từ cậu chủ, dù gì cậu chủ cũng là thạc sĩ song khoa của đại học Harvard, kiến thức chần chẫn sâu rộng hơn nhiều.

Mặc Thiệu Đình:

-

- Khụ khụ, giò heo bổ sung collagen, rất tốt cho làn da của con gái.

Mặc Thiệu Đình có chút ngượng ngùng giải thích.

Quan trọng nhất là đu đủ bổ ngực.

Nhân cơ hội này đại bổ cho tiểu nha đầu, sau này người hưởng lợi là bản thân.

Vì tránh bị truy hỏi không ngừng của má Vương, Mặc Thiệu Đình kịp thời đưa mềnh vào tay má Vương, quay người rời đi.

Má Vương nhìn bóng lưng của Mặc Thiệu Đình, lại cúi đầu nhìn menu ghi chi chít là chữ, vừa nhìn cửa phòng của Đường Lạc Lạc, vừa khó hiểu lẩm bẩm một mình:

- Không lẽ do mình già rồi, tư duy thời nay của giới trẻ, sao mình không đoán được nhỉ?....

.....

Tâm trạng hôm nay của Lâm Uyển Du, thật sự rất tốt.

Hôm qua sai người bắt cóc con tiện nhân Đường Phù Dung, tuy sau đó không nhận được thêm tin tức gì, nhưng hôm nay mới sáng ra, Mặc Thiệu Đình đã cho trợ lý kế thân Tần Việt đến hẹn cô gặp mặt.

Mặc Thiệu Đình đã lâu lắm rồi không hẹn cô một mình đến gặp mặt, nhất định là con tiện nhân Đường Phù Dung đã bị mấy tên côn đồ mình vung tiền thuê chơi rồi, Mặc Thiệu Đình đối với cô ta thất vọng tột cùng, lúc này mới nhớ đến cái tốt của cô, muốn cùng cô tiếp tục duyên nợ.

Lâm Uyển Du càng nghĩ càng thấy vui, trang điểm một hồi ở nhà, mới hưng phấn chạy ngay đến điểm hẹn ---- một quán cafe nhả nhai trong trung tâm thành phố.

Hôm nay cô đặc biệt chỉnh chu hơn, thân trên là áo phông trắng viền ren lá sen, thân dưới là váy ngắn bó sát màu lục sẫm, mái tóc công chúa bồng bềnh lãng mạn, tay xách túi da rắn Hermes, vừa tinh tế vừa thanh thoát, tâm trạng cực vui một mạch đến thẳng quán cafe, thấy Mặc Thiệu Đình chưa đến, liền vui mừng ngồi xuống chờ.

Chọn món cafe đen mà Mặc Thiệu Đình thích nhất, gọi cho mình ly mocha, sợ Mặc Thiệu Đình công việc bận không có thời gian dùng bữa, nghỉ đi nghỉ lại, gọi thêm một miếng bánh socola.

Lâm Uyển Du nhẩn nai ngồi chờ tại chỗ, trong đầu tưởng tượng ra tương lai tốt đẹp cùng Mặc Thiệu Đình: một khi Mặc Thiệu Đình phát hiện Đường Lạc Lạc là loại con gái hạ tiện thì sẽ thất vọng hoàn toàn với cô ta, vậy là tự nhiên anh sẽ nhớ đến thanh mai trúc mã là mình đây.

Khi đó sự quan tâm của cả hai, cứ thế thuyền đậu bến bờ, cho dù là gia thế địa vị, hay là nhân phẩm tướng mạo, đều là trời sinh một cặp.

Cuối cùng cô ta cũng có được trái tim của Mặc Thiệu Đình, trở thành tổ mẫu của nhà họ Mặc, có thể cùng người đàn ông xứng với mình trường trường cửu cửu, mãi không phân ly, đồng thời có được tất cả mọi thứ mà người con gái nào cũng mơ ước và ghen tị.

Và tất cả những thứ này, đều là cô ta xứng đáng có được.

Lâm Uyển Du càng nghĩ càng thấy vui, vừa ngẩn đầu, nhìn thấy bóng hình Mặc Thiệu Đình, xuất hiện trước cửa quán cafe, trong lòng cô kích động, lập tức đứng dậy, tràn đầy hy vọng tiến đến trước tiếp đón:

- Thiệu Đình...

Vì trong lòng được tương lai tốt đẹp chiếm trọn, nên Lâm Uyển Du không chú ý đến, sắc mặt Mặc Thiệu Đình lúc này, âm trầm đến mức đáng sợ, cũng hoàn toàn không chú ý đến, ánh mắt nguy hiểm mà Mặc Thiệu Đình chiếu trên đỉnh đầu cô.

Mặc Thiệu Đình để mặc Lâm Uyển Du kéo tay anh ngồi vào chỗ, Lâm Uyển Du đẩy miếng bánh đến trước mặt Mặc Thiệu Đình, hai tay cầm lấy ly cafe, đưa đến trước mặt Mặc Thiệu Đình, nụ cười dịu dàng, giọng nói ngọt lịm:

- Thiệu Đình, anh hẹn người ta đến có gì không? Gấp rút thế, thật ngoài sức tưởng tượng đó.

- Ngoài sức tưởng tượng ư?

Mặc Thiệu Đình cười lạnh, mép môi khẽ nhếch lên nụ cười chế giễu, đưa tay trực tiếp đẩy đổ ly cafe.

Ly cafe “keng” một tiếng rơi xuống đất, cafe nóng nặc bay ra ngoài, làm bắn sán nhà, cũng bay đầy lên mặt Lâm Uyển Du.

Chất lỏng màu nâu nóng bỏng thuận theo khuôn mặt trang điểm tinh tế của Lâm Uyển Du lăn dài xuống, cô thất thanh hét to lên, vội lấy khăn giấy trên bàn hoảng loạn lau đi, bộ dạng thê thảm chưa từng có, hoảng loạn ngẩn đầu lên, giọng nói Lâm Uyển Du kèm theo tiếng khóc:

- Thiệu Đình, anh làm gì vậy?.... Rất rất đỏ, cafe bắn lên người rất đau.

Mặc Thiệu Đình trong ấn tượng, tuy lạnh lùng, cũng chưa từng có biểu hiện quan tâm hay hứng thú gì với cô ta, nhưng lễ nghi chu toàn, tuyệt đối không ra tay với con gái.

Trên mặt Lâm Uyển Du nóng bỏng rát, lúc này trong lòng bỗng chột dạ, khủng hoảng nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Rất đau?

Mặc Thiệu Đình đứng phắt dậy, nắm lấy cổ tay Lâm Uyển Du, kéo cả người cô ta lên, nụ cười trên mặt lạnh lùng sắc bén, khiến toàn thân cô ta phát run:

- Chẳng qua chỉ có thể mà cô bảo đau sao? Vậy Đường Phù Dung thì sao? Đường Phù Dung bị cô bắt cóc, suýt nữa hủy hoại sự trong trắng trong tay đám côn đồ, cô ấy không đau sao? Hay là Lâm đại tiểu thư cô kiêu quý, thì cô ấy có thể bị tùy tiện hành hạ như vậy sao?

Sắc mặt Lâm Uyển Du, phút chốc biến mất chỉ còn lại một màu trắng bệch.

Anh ấy biết rồi!

Cứ nghĩ thủ đoạn đủ bí mật đủ an toàn, nhưng không ngờ vẫn bị Mặc Thiệu Đình biết tất cả, nghĩ đến hình tượng em gái ngoan ngoãn mà cô ta khổ tâm nuôi dưỡng bấy lâu nay bị hủy, trong thâm tâm Lâm Uyển Du cảm thấy khủng hoảng, cô cố sức lắc đầu phủ nhận:

- Không phải em, không phải em... Thiệu Đình, anh tin em, em không biết anh nói gì, Phù Dung cô ấy bị sao hả? Em cái gì cũng không biết mà.

Không thể không nói, kỹ năng diễn xuất của Lâm Uyển Du rất tốt, khuôn mặt mơ màng lại vô tội, đôi mắt tuôn lệ, bộ dạng tội nghiệp nhìn Mặc Thiệu Đình, dường như phải chịu sự uất ức to lớn lắm!

Đổi lại ngày trước, dù gì Lâm Uyển Du cũng là em gái thanh mã trúc mã của anh, Mặc Thiệu Đình ít nhiều gì sẽ nương tay, nhưng hiện tại...

Đường Lạc Lạc gục trong lòng anh với dáng vẻ bất lực và thê thảm ấy hiện rõ trong đầu Mặc Thiệu Đình, cảnh tượng đó anh mãi không quên, nỗi đau khi đó, cho dù có trải qua bao lâu, anh đều thấy mới mẻ như vừa xảy đến.

Mặc Thiệu Đình lạnh lùng nhìn Lâm Uyển Du diễn, vung tay hất cổ tay Lâm Uyển Du ra, đôi mắt đen trùng mắt nhìn cô ta chăm chăm, từng từ từng từ một:

- Cô nghe cho kỹ đây, Lâm Uyển Du, Đường Phù Dung là người tôi sẽ dùng sinh mạng này để bảo vệ, vì vậy, gây khó dễ cho cô ấy, tức là đối địch với tôi, đối địch với tôi, cô biết sẽ có hậu quả như thế nào rồi đấy!

Đường Phù Dung là người tôi sẽ dùng sinh mạng này để bảo vệ.

Gây khó dễ cho cô ấy, tức là đối địch với tôi.

Đôi mắt Lâm Uyển Du neho lại, toàn thân phát lạnh theo ý thức, không kiềm được run lên, cô ta trừng to mắt, không tin được rằng đó là những lời do chính Mặc Thiệu Đình thường ngày không chút hi nộ ái ố nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Mặc Thiệu Đình có bao giờ nổi trận lôi đình đến thế chứ?

Có bao giờ hết lần này, đến lần khác tuyên bố quyền sở hữu đối với một người con gái?

Có bao giờ đối với người cùng lớn lên từ bé là cô ta, to tiếng quát mắng như thế?

Lâm Uyển Du chỉ cảm thấy trái tim mình, chưa từng đau đến thế, làn da trên mặt bị vấy cafe vẫn còn bóng rát, nhưng đều không bằng sự chấn động mà cô ta đang gánh chịu trong tim đây.

- Thiệu Đình.... cô ta quan trọng đến thế sao? Em từ nhỏ đã rất thích anh, vì muốn ở bên anh, em cái gì cũng có thể làm, anh nói anh thích cô ta cái gì? Em có thể học theo, anh không thích em cái gì, em có thể sửa.... anh thật sự không thể cho em một cơ hội được sao?

Lâm Uyển Du cố sức vron tay ra, muốn nắm lấy tay Mặc Thiệu Đình, nhưng Mặc Thiệu Đình lạnh lùng liếc nhìn cô, quay đầu, bỏ đi không do dự.

Cả người Lâm uyển Du giống như rơi xuống vực thăm sâu, những hy vọng ban đầu tốt đẹp biết bao, thì tâm trạng bây giờ tuyệt vọng biết mấy, cúi đầu, nước mắt tuôn dài, cô ta nổi giận đẩy hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống, nghiêng răng nói ra ba từ:

- Đường ---- Phù ---- Dung!

Trước giờ chỉ có cô ta giành của người khác, từ bao giờ mà tên nha đầu hoang Đường Phù Dung, dám giành người đàn ông với cô ta chứ?

Cô ta và Mặc Thiệu Đình là trời sinh một cặp, môn đăng hộ đối, chẳng qua chỉ là Đường Phù Dung thôi, mà muốn chia rẽ bọn họ ư? Còn dám xúi Mặc Thiệu Đình đến tính sổ với cô ta nữa?

Đúng là không tự lượng sức mình!

Trong mắt Lâm Uyển Du ngập tràn sự tàn ác, cô ta sẽ không từ bỏ dễ dàng thế đâu, sẽ có một ngày... sẽ có một ngày, cô ta sẽ khiến Đường Phù Dung hối hận, khiến Đường Phù Dung quỳ gối cầu xin cô ta!

.....

Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân cứ ở suốt trong nhà, muốn lên men luôn rồi.

Cũng không biết má Vương mắc chứng gì, bình thường ăn uống đã tốt lắm rồi, bây giờ cô chỉ bị thương nhẹ và giật mình thôi, thiếu điều muốn thờ cô lên luôn, một ngày 4-5 bữa thay phiên nhau đại bổ, làm như tổ yến vi cá nhân sâm không cần tiền vậy đó, ăn đến mức cô muốn chảy cả máu mũi luôn này.

Chỉ cần cô nhẹ nhàng bước xuống giường di chuyển thôi, sẽ có một nhóm người làm tiến đến, xếp hàng chờ đỡ lấy cô, khiến Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân giống như con gấu trúc to lớn không biết tự lo cho cuộc sống vậy.

Và lại kỳ lạ nhất là, tiểu ca ca cách dặm ba bữa lại đến thăm cô, người làm, bao gồm cả má Vương, cũng mặt mày niềm nở chào đón không nói nặng nhẹ gì cả.

Ở đây không phải nhà họ Mặc sao?

Bản thân không phải là phu nhân mang danh họ Mặc có má chồng không thương ông cậu không yêu, bị Mặc Thiệu Đình đẩy vào lãnh cung đó sao? Cảm giác không giống với nhà họ Mặc trong tưởng tượng chút nào, giống cung điện thần tiên thì đúng hơn.

Cuộc sống càng an nhàn, Đường Lạc Lạc càng cảm thấy không tự tại, vì cảm thấy mặc nợ nhà họ Mặc quá nhiều, và lại cô không muốn làm con rỗi phu nhân này chút nào.

Thế là một đêm nhân lúc khó ngủ, Đường Lạc Lạc lần nữa gọi vào số điện thoại của Mặc Thiệu Đình, sau một hồi chờ đợi dài đằng đẳng, cuối cùng đối phương cũng chịu bắt máy, trong lòng Đường Lạc Lạc hồi hộp, có chút dè dặt mở lời:

- Cho hỏi... cho hỏi có phải là Mặc Thiệu Đình không?

Mặc Thiệu Đình sáng nay vừa đến thăm Đường Lạc Lạc, bắt cần bắt máy, đành hạ thấp giọng xuống:

- Ừm.

- Chào anh, tôi là Đường... Đường Phù Dung.

Đường Lạc Lạc nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi:

- Cái đó... tuy tôi chưa từng gặp qua anh, nhưng dù sao, hiện tại chúng ta có quan hệ kết hôn, có một giấy chứng đỏ, nếu anh có thời gian thì tôi nghĩ, chúng ta nên nói chuyện với nhau, anh về nhà một chuyến, hoặc giả, chúng ta hẹn một thời gian.... anh có tiện không?

- Không tiện.

Mặc Thiệu Đình sợ Đường Lạc Lạc nghe ra giọng của mình, nói xong câu đó, vội cúp máy ngay.

Ngược đầu lên, anh nhìn bầu trời đầy sao, màn đêm vô biên, màu mắt càng lúc càng nặng trĩu.

Một lời nói dối, chỉ cần có sự khởi đầu, sẽ giống như hòn tuyết vậy, càng lăn càng to, lúc ban đầu chỉ là không tiện nói, không muốn nói, diễn biến đến hôm nay, không cách nào nói....

Anh phải nói thế nào với Đường Phù Dung, bản thân là Mặc Thiệu Đình?

Lại phải giải thích thế nào, nguyên nhân bản thân giấu dèm chuyện này bao lâu nay?

Đúng là đau đầu.

Và Đường Lạc Lạc bên kia, mơ mơ hồ hồ bị cúp máy, cả con người đều sững sờ, chớp chớp mắt, vậy là xong rồi hả?

Bản thân không dễ gì gọi được cho Mặc Thiệu Đình, sau đó anh ta chỉ phát một âm ừm, đến ba từ, rồi cúp máy luôn?

Đúng là tên bất lịch sự mà!

Cho dù cô chỉ là cô dâu mang tiếng, cũng không thể nào ngó lơ người khác thế chứ? Sắp một tháng rồi, kết hôn sắp một tháng rồi mà chồng của mình vẫn chưa được gặp mặt, gọi một cú điện thoại còn bị cúp máy nữa...

Cái tên gay Mặc Thiệu Đình lừa hôn này!

Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân vốn không có tâm trạng tốt, lần này xem như bị Mặc Thiệu Đình hủy hoại luôn, nắm chặt điện thoại, cô ngồi trên giường phòng to gò má tức giận, nếu bản thân cứ không gặp được Mặc Thiệu Đình, không nói chuyện được với Mặc Thiệu Đình, phải chăng là sẽ kiểm nén mãi như thế không?

Không được, nếu bản thân quen với cuộc sống ăn ngủ an nhàn dài hạn này của nhà họ Mặc, vậy sau này phải thế nào?

Không thể tiếp tục thế mãi được.

Bản thân phải nghĩ ra cách gì đó, gặp mặt Mặc Thiệu Đình, nói rõ ràng mọi chuyện với anh ta.

Ừm, trước đó thì... cô đã nghỉ làm hơn một tuần rồi, nhất định phải quay về làm việc thôi.

Thế là, sáng hôm sau, Đường Lạc Lạc dùng đủ mọi cách, thiếu điều lấy dây thắt cổ, cuối cùng mới ép má Vương đồng ý cho bản thân đi làm.

Trên người Đường Lạc Lạc chẳng qua chỉ là những vết thương ngoài da, dưỡng bệnh vài hôm, mặc quần áo dài tay là không thấy gì nữa cả, sắc mặt cũng được những món tắm bổ khiến cho hồng hào thêm, khi xuất hiện trước cửa văn phòng, cười chào hỏi với đồng nghiệp, trạng thái tốt như ban đầu.

Đồng nghiệp có ấn tượng rất tốt đối với cô gái mới đến này, đều đồng loạt đến hỏi thăm cô.

- Lạc Lạc, sao mấy ngày nay không thấy cô đến, bệnh rồi hả?

- Tôi còn tưởng cô không làm nữa đó, giật hết mình hà.

- Ngưỡng mộ cô không cần đi làm, bọn tôi sắp bận chết đây này. Gần đây bận bịu mẫu thiết kế mùa xuân mới, cả người sắp điên lên rồi này.

Đường Lạc Lạc cười hi hi trò chuyện vài câu với đồng nghiệp:

- Không sao, tôi rất ổn, vài ngày trước bị cảm nhẹ, tôi còn đang ngưỡng mộ mọi người được tham gia thiết kế mẫu xuân mới ấy, tôi không có kinh nghiệm, muốn tham gia cũng không được.

- Không tham gia mới tốt đó.

Nhạc Thanh có tuổi tác ngang ngửa Đường Lạc Lạc than vãn:

- Cậu mới đến, vẫn chưa biết thôi! Mỗi năm mẫu thiết kế mùa xuân mới của bộ phận chúng ta, đều là mẫu bán tệ nhất trong các thương hiệu đồng giá đó, bộ phận thiết kế này á, là bộ phận lỗ vốn nhiều nhất trong công ty nhà họ Mặc đấy! Từ lúc phó bộ trưởng đến, chúng ta chưa từng có lợi nhuận...

Đường Lạc Lạc đang mở to mắt hiếu kỳ lắng nghe, bỗng nghe sau lưng vang lên một tiếng rống xuyên thủng màng nhĩ:

- Tụ tập ở đó làm gì vậy? Mau làm việc cho tôi, không có chút tổ chức kỷ luật gì cả! Cần làm gì thì làm ngay cho tôi!

Không cần quay đầu, Đường Lạc Lạc cũng biết là giọng của Vương Bác rồi.

Cô kiềm nén sự bức xúc muốn phân thân Vương Bác ra thành trăm mảnh trong lòng, quay đầu lại, trên mặt cố nở nụ cười:

- Chào Vương bộ trưởng, tôi đến làm việc rồi.

Vương Bác vốn có hiềm khích đối với Đường Lạc Lạc, cho rằng Đường Lạc Lạc là người cấp trên phái đến muốn thay thế vị trí của ông ta, trăm phương ngàn kế muốn đuổi Đường Lạc Lạc đi, mấy ngày trước Đường Lạc Lạc lại xin nghỉ phép, dường như không xem ông ra gì cả.

Vừa đến làm một ngày đã xin nghỉ một tuần, dường như muốn bay lên trời luôn rồi.

Vì thế Vương Bác đối với Đường Lạc Lạc không ra gì, trầm mặt liếc nhìn Đường Lạc Lạc:

- Cuối cùng cô cũng chịu đi làm rồi hả? Một người mới, mà thái độ học tập không nghiêm túc, đi làm được một ngày đã nghỉ một tuần, rất tốt, cái giá của cô còn to hơn cả tổng tài nhỉ?

Đường Lạc Lạc cố nhịn, cười đáp:

- Không phải đâu, Vương bộ trưởng, mấy ngày nay tôi không khỏe, vì thế...

- Bởi tại vì gì? Vì cơ thể có chút không khỏe thì có thể không đến làm sao?

Vương Bác hừ một hơi từ mũi:

- Bây giờ giới trẻ, thật kiêu căng, không có chút thái độ chuyên môn gì cả. Tôi thấy cô hiện tại khỏe như trâu, đi ra ngoài mua ít thức ăn về cho mọi người, xem như cảm ơn mọi người đã phụ trách công việc của cô trong mấy ngày cô vắng mặt.

Đường Lạc Lạc:

-

Lại đi chạy ngoài?

Tiền lần trước mua cơm trưa cho mọi người, Vương Bác còn chưa trả cho cô nữa!

Dám hỏi cô đến công ty, chỉ vì làm công việc của nhân viên giao thức ăn sao?

Cô có tiền thì đánh thôi, vì không dám lấy thẻ của Mặc Thiệu Đình, lại thiếu nợ tiểu ca ca, hiện tại cô hạn đến mức một đồng bạc có thể xé làm hai để tiêu, ở đâu dư tiền mua cái này cái kia cho người khác chứ?

Bản thân cô tự ăn uống cũng thành vấn đề rồi được không hả?

Cấn rằng, Đường Lạc Lạc chia tay ra:

- Vương bộ trưởng, không phải tôi không đồng ý mua thức ăn cho mọi người, chỉ là hiện tại trong tay tôi không còn đồng bạc nào, tiền com lần trước ông còn chưa trả cho tôi, làm phiền ông trả tiền cho tôi trước, tôi mới có tiền chạy vật chứ!

Khuôn mặt Vương Bác bỗng chốc biến sắc:

- Tôi mà nợ tiền cô không trả chắc? Cho cô cơ hội rèn luyện, mà thái độ cô vậy đó hả? Đúng là không biết điều! Đi làm mà không mang đồng bạc nào theo, nói ra ai tin chứ? Vốn còn định trả tiền cho cô, nhưng thấy thái độ của cô như vậy, hôm nay cô đi mua thức ăn về đây trước rồi tính, không biết trời cao đất dày!

Nói xong không nhìn Đường Lạc Lạc, giận hừ hừ quay người vào văn phòng ông ta, đóng cái rầm muốn nát cửa.

Đường Lạc Lạc thật sự kinh ngạc, kinh ngạc vì mức độ mặt dày của Vương Bác, đứng yên bất động tại chỗ nửa ngày mà vẫn chưa thể hoàn hồn, thật muốn lôi Vương Bác ra, đánh một trận như từ...

Nếu đánh lại ông ta.

Tiếc là cô đánh không lại, cũng không thể có chút mạo phạm nào đến Vương Bác, vì muốn bảo toàn công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp của cô, cô chỉ có thể nhẫn.

Hít thở sâu lại hít thở sâu, Đường Lạc Lạc đè nén sự bức xúc và uất ức, cúi đầu, trong ánh mắt đồng tình của đồng nghiệp, lặng lẽ đi ra khỏi văn phòng.

Đi thẳng ra ngoài tòa nhà, ánh mặt trời chói chang chiếu lên người, có chút ấm áp, tâm trạng Đường Lạc Lạc mới đỡ hơn có một chút chút, nhưng... cô lấy gì mua cho văn phòng 10 mấy phần com chứ?

Cô không có tiền á!

Đây chỉ mới là tháng đầu tiên cô đi làm, cô ngay cả tiền lương còn không có.

Đang rầu muốn chết, vừa ngẩng đầu, bỗng nhìn thấy bóng dáng cao to từ phía đối diện đi đến, mái tóc mềm mượt, khuôn mặt còn đẹp hơn cả con gái, quần áo thoải mái trên người, không phải Mặc Tây Thành thì là ai?

Mặc Tây Thành đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, vui vẻ huých sáo, đưa tay vẫy vẫy với Đường Lạc Lạc, nở một nụ cười ấm áp thân thiện:

- Hi, Đường Lạc Lạc, không ngờ lại trùng hợp thế! Lại gặp nhau rồi.

Kỳ thực không trùng hợp chút nào, từ cái ngày gặp Đường Lạc Lạc lần đầu trong phòng trà, Mặc Tây Thành ngày nào cũng đến công ty đi loanh quanh, nhưng liên tục mấy ngày cũng không gặp hái được gì, hôm nay vận may tốt, một chốc thôi đã thấy ngay Đường Lạc Lạc, đôi mắt cậu ta bỗng sáng rỡ hẳn lên.

Đường Lạc Lạc vừa gặp Mặc Tây Thành, giống như gặp được cứu tinh vậy, nắm lấy cánh tay Mặc Tây Thành, đôi mắt lấp lánh ánh sáng xanh:

- A! Là cậu à, tốt quá! Cậu có tiền không?

- Vậy thì có thăng thần quá không?....

Mặc Tây Thành ngẩn người một chốc, sau đó cảm thán:

- Lạc Lạc, quả nhiên là cô rất khác với loại yêu nghiệt tiện nhân khẩu phạt tâm xà bên ngoài, có, cậu chủ đây rất có tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Đường Lạc Lạc nắm chặt tay áo Mặc Tây Thành, dường như kích động đến mức khóc luôn:

- Vậy cho tôi... một phần com 50, 13 người... cộng thêm nước ép trái cây, mượn tôi 700! Ừm, 700, có không?

Mặc Tây Thành lần nữa kinh ngạc, 700?

Cũng là lần đầu tiên, có con gái mở lời chỉ xin cậu ta 700...

Đường Lạc Lạc quả thật quá khác biệt, dường như là một trào lưu mới vậy.

Mặc Tây Thành lập tức lấy ví ra, đếm mười tờ 100 nhét vào tay Đường Lạc Lạc, cẩn trọng hỏi:

- Đủ không?

- Dư rồi dư rồi.

Đường Lạc Lạc đếm 7 tờ, sau đó trả lại 3 tờ dư cho Mặc Tây Thành:

- Tôi cần 700 là đủ, chờ có tiền rồi sẽ trả cậu.

Mặc Tây Thành tim đập tăng tốc đến mức không thể khống chế nữa, còn trả lại tiền dư!

Chỉ đưa có một triệu mà còn trả lại tiền dư ư?

- Lạc Lạc, cô thật là.... vượt quá sức tưởng tượng của tôi rồi.

Mặc Tây Thành cảm khái nói.

Đường Lạc Lạc thối mái nhìn Mặc Tây Thành, cảm thấy cậu ta cứ kinh ngạc hết lần này đến lần khác giống như chưa từng lăn lộn ngoài xã hội vậy, nhưng đang gấp đi mua thức ăn, đành cười cười cúi đầu:

- Cảm ơn cậu, gần đây tôi hơi kẹt tiền, chờ lãnh lương rồi trả cậu ngay.

Chờ lãnh lương rồi, trả tiền cho Mặc Tây Thành trước vậy! Dù gì cũng có 700 thôi, tiền nợ tiểu ca ca.... dù sao một ngày hai ngày cũng không đủ trả nợ.

Vừa nghĩ thế, lòng quyết tâm muốn giữ vững công việc này của Đường Lạc Lạc càng kiên định hơn, hướng về quán ăn gần đó chạy đi.

Mặc Tây Thành vội chạy theo, vừa đi vừa kéo Đường Lạc Lạc:

- Lạc Lạc, cô định đi mua thức ăn sao? Tôi biết có một nhà hàng tây mới mở, đặc biệt ngon... Ồi! Sao cô lại vào quán thức ăn nhanh? Trong đó thì có gì ngon chứ?

Đang nói liền thấy Đường Lạc Lạc đang cố hết sức xách bao to bao nhỏ chất đầy những hộp cơm, chạy ra lại, quay người thấy Mặc Tây Thành, có chút khó xử le le lưỡi:

- Tôi phải mang cái này về công ty, không chơi với cậu nữa, xin lỗi nhé!

Mặc Tây Thành bỗng chốc kinh ngạc luôn!

Đường Lạc Lạc ôm ôm nhỏ con thế, cổ tay lại bé, xách bao to bao nhỏ, vô tình nhìn vào, dường như còn to lớn hơn cả cô.

Trên trán cô đầm mồ hôi, nhọc nhằn cắn môi, đôi má đỏ bừng, nhìn thấy vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Ánh mặt trời ấm áp rọi lên người cô, khoảng cách gần như thế, cậu ta thấy rõ cả lông tơ mềm mại trên khuôn mặt thiếu nữ, giống như một con mèo đáng yêu.

Mặc Tây Thành đột nhiên cảm thấy trái tim mềm dịu hết mức có thể, cũng thấy thương xót vô cùng, rốt cuộc là tên Trư Bát Giới nào, để con gái yếu ớt như thế phải vác hơn chục phần cơm và nước ép thế hả?

Điên rồi sao?

Có biết cái gọi là thương hoa tiếc ngọc không?

Đúng là khôn nạn!

Cậu ta không nói lời nào giành lấy thứ trên tay Đường Lạc Lạc, không hề lo lắng cơm canh, nước ép sẽ vấy bẩn bộ đồ vest đắt tiền của mình, quay đầu nhìn Đường Lạc Lạc:

- Đi nào! Tôi đi cùng cô.

Đường Lạc Lạc há hốc mồm ngẩn người, hết hồi lâu mới hoàn hồn:

- Cậu không cần... ôi! Quần áo cậu sẽ bẩn mất thôi, một mình tôi về là được, cậu...

- Đừng nhiều lời, đi theo.

Mặc Tây Thành động tác nhanh nhẹn, giọng nói kiên định, nói xong sải bước chân dài, đi thẳng về phía trước.

Trong lòng Đường Lạc Lạc vừa cảm động, vừa mơ màng, ngăn người một giây, liền nhanh chóng chạy đuổi theo.

Trong văn phòng bộ phận thiết kế, Vương Bác đang tâm tính bất ổn hỏi thuộc hạ:

- Sao Đường Lạc Lạc còn chưa về? Đi nấu cơm hay là đi mua cơm? Cho cô ta làm chút việc vặt vãnh thế cũng không xong, đúng là vô dụng.

- Có thể là cơ thể không khỏe, đi chậm hơn chút thôi.

Đồng nghiệp bên cạnh không kiềm được nói đỡ cho Đường Lạc Lạc.

- Cơ thể không khỏe? Tôi thấy sắc mặt cô ta không tệ, có gì mà cơ thể không khỏe hả?

Vương Bác hừ một tiếng mỉa mai:

- Đều là giả vờ cho các cô cậu xem đó! Cơ thể thật sự không khỏe, thì đi làm làm gì? Ở nhà dưỡng bệnh có hay hơn không?

Vương Bác đó giờ chỉ chấp đối người không chấp đối việc, ông ta rõ ràng là muốn bắt lỗi Đường Lạc Lạc, cái này ai cũng hết cách, mọi người nhìn nhau, chỉ biết im lặng không nói thêm gì.

Văn phòng vừa mới yên lặng, Đường Lạc Lạc chạy vội vào trong, Vương Bác vừa thấy Đường Lạc Lạc hai tay trống không chạy vào, bỗng chốc con lửa giận nổi lên, không kịp nhìn phía sau Đường Lạc Lạc, đã hét toáng lên:

- Ôi trời! Đi hết nửa ngày trời, thức ăn đâu? Tôi nói Đường Lạc Lạc à, cô lười biếng cũng vừa vừa thôi, tôi cho cô đi mua thức ăn về hay cho cô đi nghỉ ngơi hả?

- Tôi...

Đường Lạc Lạc vừa mở lời, chưa chờ nói thêm được từ nào, đã bị Vương Bác cắt ngang.

- Tôi cái gì mà tôi, lúc nào cũng một đồng lý do, một đồng biện minh, mãi mãi không thể hoàn thành tốt công việc! Tôi thật sự rất hiểu kỳ sao cô lại vào được bộ phận này đó, năng lực kém, thái độ kém, hiệu suất kém, con người như cô, cũng xứng làm việc trong công ty nhà họ Mặc sao?

Vương Bác chỉ mũi Đường Lạc Lạc, càng nói càng tức:

- Việc nhỏ nhặt thế này cũng làm không xong, cô còn có thể làm gì hả?

- Không phải, thức ăn... thức ăn tôi...

Đường Lạc Lạc chỉ chỉ phía sau, đang định nói gì đó, lại bị Vương Bác cắt ngang.

- Cô chính là phé nhân cái gì cũng làm không xong! Giữ cô lại trong công ty, thật sự mất mặt, bồi nhọ nhà họ Mặc, tôi cũng thấy xấu hổ thay cô đó!

Vương Bác vừa nói vừa vỗ vỗ lên mặt ông ta:

- Con gái con lừa, chút lòng hổ thẹn cũng không có! Hôm nay nếu như cô không hoàn thành nhiệm vụ, đừng nói tôi gây khó dễ cho cô, cô đừng làm việc trong công ty này nữa, chúng tôi không thể vì cô mà mất mặt được đâu!

Vương Bác nói đến nước bọt văng tứ tung, một lòng muốn đuổi Đường Lạc Lạc đi, đang nói đến cao trào, bỗng thấy một bóng dáng cao to, đi từ đằng sau Đường Lạc Lạc lên, em trai của tổng tài Mặc, con trai của chủ tịch ---- Mặc Tây Thành, mặc bộ quần áo thoải mái thương hiệu, trong tay xách bao to bao nhỏ, xuất hiện sau lưng Đường Lạc Lạc, đi thẳng đến trước mặt Đường Lạc Lạc, đặt đồ xuống đất.

- Như vậy có được xem là hoàn thành nhiệm vụ hay không hả?

Mặc Tây Thành rút khăn giấy lau tay, bờ môi mỏng nhếch lên nở một nụ cười bất cần, ánh mắt sắc lạnh nhưng tràn đầy sự giễu cợt nhìn Vương Bác.

Vương Bác bỗng chốc như bị điện giật, vừa nãy còn đang thao thao bất tuyệt, bộ dạng như con hà bá, bỗng chốc biến mất dạng, ngón tay đang chỉ đó, ngại ngùng đứng yên trong không khí, trong miệng lắp bắp:

- Mặc.... Mặc...

- Vương bộ trưởng có khẩu phúc rồi, không biết thức ăn tôi giao, Vương bộ trưởng có vừa ý không?

Mặc Tây Thành nhếch mày, trên mặt tuy cười, nhưng đáy mắt lạnh băng, khiến người khác kinh hãi.

- Vừa ý, vừa ý.... không không không, không....

Trên mặt Vương Bác đầm đìa mồ hôi, không biết nên nói sao cho tốt, nhìn bộ dạng giễu cợt của Mặc Tây Thành, ông ta sợ đắc tội với cậu chủ nhà họ Mặc, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề ---- hèn gì Đường Lạc Lạc được Mặc Thiệu Đình dẫn vào công ty, dám nói là người phụ nữ của Mặc Tây Thành....

Mặc Tây Thành phong lưu bướng bỉnh, cô phụ nữ cũng không kỳ lạ, tuy ai cũng biết cậu chủ út nhà họ Mặc thay phụ nữ như thay áo, nhưng làm khó dễ người của cậu chủ Mặc thì gan cũng to bằng trời đấy!

- Không vừa ý?

Mặc Tây Thành cười lạnh:

- Vậy mà ông cũng không vừa ý, vậy phải thế nào ông mới vừa ý hả?

- Không phải, không phải...

Vương Bác run rẩy, cố gắng tìm lại giọng nói của bản thân, trên mặt nở nụ cười ngại ngùng:

- Là do tôi gan to bằng trời, không ngờ lại để cậu chủ Mặc đích thân mua thức ăn cho, tôi đáng chết, tôi cuồng vọng, thuộc hạ biết lỗi rồi.... biết lỗi rồi...

Đường Lạc Lạc lúc này đã ngăn người, ngay cả những đồng nghiệp trong văn phòng cũng vậy, nhìn trừng trừng không chớp mắt.

Rốt cuộc Mặc Tây Thành có lai lịch thế nào, có thể khiến Vương Bác sợ hãi đến vậy?

Chờ đã, cậu chủ út nhà họ Mặc?

Tuy sự tồn tại của Mặc Thiệu Đình quá lớn, vì thế khi nhắc đến cậu chủ nhà họ Mặc ai cũng nghĩ ngay đến anh ta, nhưng S thị ai cũng biết, nhà họ Mặc còn một vị đại gia, chính là em trai ruột của Mặc Thiệu Đình, cậu chủ út nhà họ Mặc.

Mặc Tây Thành....

Hèn gì bản thân thấy cái tên này rất quen, Mặc Tây Thành chính là em trai ruột của Mặc Thiệu Đình, là em chồng của cô?

Cả người Đường Lạc Lạc bỗng chốc thấy không tốt, nhìn Mặc Tây Thành chớp chớp mắt, sao cô có duyên với người nhà họ Mặc quá vậy?

Vương Bác bên cạnh đã sớm mồ hôi như mưa, sợ hãi không biết phải nói gì, nhìn thấy Đường Lạc Lạc đứng bên cạnh nhìn Mặc Tây Thành thần thờ, giống như nắm được cái phao cứu hộ vậy, vội hướng về Đường Lạc Lạc cầu xin cứu giúp:

- Cô Đường, làm phiền cô nói giúp tôi vài lời, tôi thật sự không cố ý gây khó dễ cho cô, hà hà, đây đều là... hiểu lầm, đúng, hiểu lầm.

Vương Bác lúc này đã sớm không còn bộ dạng hà bá như trước nữa, thâm trầm lại sợ hãi, nhìn Đường Lạc Lạc van xin cầu khẩn.

Đường Lạc Lạc tuy bị Vương Bác đè ép đến có khổ không thể thoát, nhưng cô cũng không phải là người ức hiếp kẻ sa cơ, và lại qua chuyện lần này, chắc chắn Vương Bác không dám làm loạn nữa, cô do dự một lúc, mở lời:

- Vương bộ trưởng, kỳ thực không có gây khó dễ cho tôi, chỉ là nhờ tôi ra ngoài mua com thôi, tôi trong công ty, ít nhiều cũng phải làm gì đó mà.

Mặc Tây Thành không ngờ lúc này Đường Lạc Lạc còn nói đỡ cho Vương Bác, cậu ta có chút kinh ngạc nhìn cô, nha đầu này, cũng mềm lòng quá đó!

Đây là cơ hội tốt biết bao nhiêu, dùng để xử lý tên Vương Bác này.

Hiền lành dễ nói chuyện như vậy, hèn gì bị những tên bỉ ổi lấn lướt ức hiếp, thật là... hết cách.

- Còn ngăn người làm gì, ăn đi! Không phải gấp ăn lắm hả? Đây là do tôi vất vả xách nặng dưới ánh mặt trời mưa về đây đó. Mau ăn!

Mặc Tây Thành chỉ về mấy bao thức ăn một bên, không thèm liếc nhìn Vương Bác, thư thái ra mệnh lệnh.

- Dạ, dạ... làm phiền ngài rồi, vất vả cho ngài quá! Thật sự có lỗi...

Vương Bác run lấy bầy đi lên trước, lấy một phần, tuy lúc này không nuốt trôi cái gì được, nhưng ăn cũng không đúng, không ăn cũng không đúng, chỉ biết cầm đĩa cười ngu ngốc.

Đường Lạc Lạc thấy không khí có hơi ngột ngạt, đi lên trước lấy thức ăn chia cho đồng nghiệp:

- Cũng đến giờ nghỉ trưa rồi, mọi người mau ăn com rồi làm việc nào! Vừa đúng, mỗi người một phần.

Thế là toàn bộ mọi người trong văn phòng, trong không khí kinh hãi, cầm lấy com hộp cười ngốc nghếch.

Cảnh tượng kỳ quái này, thật sự khiến người khác muốn xỉu luôn.

Vương Bác ở một bên lừa com một cách máy móc, vừa cười lấy lòng Đường Lạc Lạc:

- Lạc Lạc à, vất vả cho cô rồi, năng lực của cô rất vượt trội.
- Không phải tôi năng lực kém, thái độ kém, hiệu suất kém, việc gì cũng làm không xong hay sao?

Đường Lạc Lạc đếm đếm ngón tay, đem lời nói sỉ vả của Vương Bác vừa nãy giữ nguyên lặp lại một lần nữa:

- Ô đúng, tôi còn không có lòng hổ thẹn nữa, không xứng làm việc trong công ty này, đây là sự đánh giá của Vương bộ trưởng đối với tôi, Tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.

Vương Bác:

-
- Tôi.... tôi không phải.... tôi chỉ đùa với cô thôi mà.

Sắc mặt Vương Bác lúc này đã tái xanh rồi, cười đến đuôi mắt co giật, bộ dạng tự vả mồm thế này, thật sự rất buồn cười.

Đường Lạc Lạc kiềm nén ý cười, giả vờ hiểu thấu:

- Vậy là do tôi không có tính hài hước sao?

Vương Bác bị Đường Lạc Lạc nói đến cứng họng, chỉ biết khua tay cười cười:

- Đừng nói thế, đừng nói thế....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Nha đầu đáng chết, ý cô bệ đờ là cậu chủ Mặc, dám vô pháp vô thiên rồi, hừ, nhìn trước rồi tính, sau này còn có cơ hội từ từ hành hạ cô ta.

Mặc Tây Thành thấy Đường Lạc Lạc trêu đùa Vương Bác, híp mắt nhìn cười không được, cậu ta còn tưởng nha đầu này là con thỏ trắng ngốc nghếch nữa chứ! Nhưng xem ra, con thỏ trắng này đúng là có trắng, nhưng mà cũng có chút ranh ma đó.

Vừa đủ chuẩn, công điểm.

Cậu phát hiện Đường Lạc Lạc đúng là cô gái rất thú vị, mỗi lần gặp mặt, đều để cậu ta phát hiện ra thứ gì đó khác lạ.

- Nếu đã vậy thì...

Đường Lạc Lạc không hề có ý cứ thế mà tha cho Vương Bác:

- Bây giờ mọi người đều ăn com rồi, vậy Vương bộ trưởng có thể nào trả lại tiền com lần trước và tiền com lần này cho tôi hay không?

Nói xong đưa tay, xòe bàn tay trắng như tuyết ra.

Vương Bác dường như xấu hổ đến muốn đục tường, ông ta âm thầm gây khó dễ cho Đường Lạc Lạc, nghĩ rằng mấy trò con con này chả gây hại gì, cũng không bị phát hiện, nhưng không ngờ trước mặt cậu chủ Mặc, Đường Lạc Lạc không che giấu gì mà nói huyet toẹt ra, khiến ông ta không biết sao làm người luôn, sau này cậu chủ Mặc xem ông là cái gai trong mắt, thì sao ông có thể tiếp tục sống trong công ty được chứ?

- Lập tức đưa cô, lập tức đưa cô.

Vương Bác nghiêng răng, nhưng ngại nổi phải giữ nụ cười trên mặt, lục lọi trong túi một hồi, rút một triệu rưỡi ra đưa cho Đường Lạc Lạc, mỉm cười hỏi:

- Đủ chưa?

Đường Lạc Lạc cầm tiền, nghiêm túc đếm ra 700 đưa cho Mặc Tây Thành, cười đến cong cả mắt:

- Cảm ơn nhé!

Mặc Tây Thành cũng không khách sáo, nhận lấy tiền từ tay Đường Lạc Lạc, vẫy vẫy trước mặt Vương Bác:

- Vương bộ trưởng, công ty nhà họ Mặc không có cái quy định là trì trệ tiền lương của nhân viên đâu nhé, ông phải chú ý đó.

- Vâng, vâng...

Vương Bác lập tức cúi đầu gấp bụng như điều đồ.

- Không có gì thì tôi đi trước đây, Lạc Lạc, cô tiễn tôi nhé!

Mặc Tây Thành nhìn cũng không nhìn Vương Bác, gật đầu với Đường Lạc Lạc, hai người một trước một sau đi ra ngoài.

Vương Bác vội lau mồ hôi đầm đìa trên đầu, toàn thân rã rời nằm dài trên ghế.

Đường Lạc Lạc đi theo sau Mặc Tây Thành, vừa đi vừa suy nghĩ sẽ đối mặt thế nào với Mặc Tây Thành, chuyện cô là chị dâu của Mặc Tây Thành, Mặc Tây Thành tốt nhất là không biết.

Với chuyện bản thân đến đây làm việc, cũng không có nói với Mặc Thiệu Đình, nếu đề người nhà họ Mặc biết cô đi làm trong công ty, đôi lúc còn phải đi chạy vặt, sợ là sẽ bị bắt về nhà họ Mặc sống cuộc sống của ký sinh trùng quá!

Cộng thêm, bản thân được xem là chị dâu của Mặc Tây Thành không? Hiện tại chỉ là mang danh chị dâu thôi, nếu kế hoạch của cô thực hiện thuận lợi, vậy sau này, ngay cả cái danh chị dâu cũng không còn nữa.

Cho nên, không cần thiết phải nói chẳng?

Đôi mắt Đường Lạc Lạc đảo đảo, hạ quyết tâm, đang nghĩ đến xuất thần, Mặc Tây Thành phía trước bỗng nhiên đứng lại, cô đụng vào tấm lưng của Mặc Tây Thành, có chút ngượng ngùng vò vò đầu:

- Ui da! Đau quá!

Mặc Tây Thành nhìn Đường Lạc Lạc thế nào, cũng cảm thấy đáng yêu, mép miệng bất giác vênh lên, cậu ta đưa tay vò vò đầu Đường Lạc Lạc, giống như vuốt ve một con thú cưng:

- Sau này không cần nhìn sắc mặt họ mà làm việc, nếu ai dám ức hiếp cô, hãy nói với tôi, tôi giúp cô xử lý họ.

- Ừm.

Đường Lạc Lạc gật gật đầu, rất có thiện cảm với cậu chủ út nhà họ Mặc hiền lành dễ gần này, cảm kích vô cùng:

- Cảm ơn cậu, may nhờ có cậu, nếu không tôi cũng không biết phải sống ngày tháng thế này đến bao giờ nữa, thật là dày vò người khác mà! Phải rồi, cậu là cậu chủ út nhà họ Mặc đúng không?

- Ừm.

Mặc Tây Thành nhìn xuống:

- Tôi không hy vọng vì thân phận này của tôi, mà cô đối xử với tôi khác đi, sau này chúng ta vẫn là bạn, đúng không?

Đường Lạc Lạc gật gật đầu, đưa ngón tay ra:

- Không vấn đề, móc nghéo nào!

Dù sao cô cũng sắp không còn là phu nhân nhà họ Mặc nữa, Mặc Tây Thành có là người nhà họ Mặc hay không? Không gì khác biệt cả.

Mặc Tây Thành nhìn thiếu nữ nhỏ nhắn đáng yêu trước mặt, khuôn mặt trắng ngần, má hồng hào, bờ môi mím chặt, đôi mắt long lanh trong sáng, thuần khiết thấy đấy, không có chút tạp chất nào, ngón tay đưa ra thon thả trắng trẻo, làn da mịn màng đàn hồi.

Nụ cười chân thành của cô, khiến người khác cảm thấy vui vẻ, ý cười nhàn nhạt vào tận sâu đáy lòng cậu, khiến cả người cậu phút chốc mơ hồ.

Đưa tay ra, Mặc Tây Thành lần đầu tiên làm cử chỉ trẻ con buồn cười như thế, ngón tay cậu ta quán lấy ngón tay Đường Lạc Lạc, nhỏ tiếng nhắc lại:

- Ừm, không vấn đề.

- Mãi mãi là bạn tốt.

Đường Lạc Lạc giọng điệu nhẹ nhàng.

Mặc Tây Thành cười cười, trong lòng nghĩ, tốt nhất là hơn cả mức bạn bè càng tốt.

Tiền Mặc Tây Thành đi rồi, toàn thân Đường Lạc Lạc thoải mái hơn, nhảy nhót chạy vào trong văn phòng, hoàn toàn không biết ánh mắt nóng cháy của Mặc Tây Thành từ phía sau, luôn dõi theo cô.

Những ngày tháng sau đó, tất cả bắt đầu dần dần thuận lợi hơn, Vương Bác e ngại Mặc Tây Thành, không dám sai vặt Đường Lạc Lạc, thái độ xem ra tốt lên nhiều, tuy không biết trong lòng nghĩ thế nào, nhưng bề ngoài, khiến Đường Lạc Lạc dễ thở hơn nhiều.

Và mỗi ngày làm việc cũng đặc biệt tràn đầy, Đường Lạc Lạc vui vẻ từ nhà tới công ty, đôi lúc nhận được điện thoại của tiểu ca ca, hẹn cô đi ăn đi chơi, tuy trước mắt vẫn chưa biết tên tiểu ca ca là gì, nhưng Đường Lạc Lạc lần nào cũng không kiểm được bản thân, lần nào cũng tìm lý do đến cuộc hẹn.

Cứ thế trôi qua một tuần, tưởng chừng cuộc sống bình yên tốt đẹp, bị một cuộc điện thoại của Đường Quý Lễ phá vỡ.

Đường Lạc Lạc thật sự không ngờ Đường Quý Lễ còn nhớ đến cô con gái này, từ bé đến lớn, cô tàng hình trong nhà họ Đường, dưới ánh hào quang chói mắt của chị gái Đường Phù Dung, cô vô tâm vô tích, không chút nổi trội nào cả.

Có lẽ, vì Đường Phù Dung mất tích, khiến Đường Quý Lễ đột nhiên nhớ đến, bản thân ông ta còn một cô con gái.

Đường Quý Lễ chỉ nói hai câu trong điện thoại, một câu là nhắc nhở Đường Lạc Lạc, ngày mai về nhà ăn cơm, câu còn lại là ---- tạm biệt.

Ừm, phù hợp với tác phong ít nói mà Đường Quý Lễ đã đối xử với Đường Lạc Lạc, vẫn là ba trong ký ức đó của cô.

Tuy cái nhà đó, chưa từng cho cô cảm nhận được cái trong truyền thuyết gọi là thân tình và an toàn. Nhưng dù sao cũng là nhà cô, Đường Lạc Lạc đương nhiên đồng ý rồi, và vào buổi trưa ngày hôm sau, đúng giờ về đến nhà họ Đường.

Gia cảnh nhà họ Đường khá giả, tuy không phải hào môn gì, nhưng Đường Quý Lễ nhiều năm nay hành thương, cũng kiếm được bộn tiền, sống trong một khu cao cấp nhỏ của trung tâm thành phố.

Đường Lạc Lạc đứng trước cửa nhà, hít thở sâu rồi hít thở sâu, mới thấp thỏm không yên nhấn chuông.

Một hồi lâu sau, cửa nhà mở ra, người làm ngáp ngắn ngáp dài đến mở cửa, cũng không lấy dép, nhìn một mắt là quay người vào trong:

- Ông chủ, bà chủ, cô ba về rồi.

Đường Lạc Lạc tự lấy dép mang vào, đi đến phòng khách, liền thấy Đường Quý Lễ và Lương Thế Văn ngồi trên sofa, Đường Quý Lễ vẻ mặt nghiêm túc, Lương Thế Văn khóc than trời đất cầm khăn tay lau nước mắt, trong miệng lầm bầm:

- Phù Dung của mẹ, Phù Dung của mẹ... đi đâu rồi... con gái ngoan của mẹ, con gái ngoan...

Đường Phù Dung bất hạnh mất tích, gây dả kích hủy diệt cực lớn lên vợ chồng nhà họ Đường, bao nhiêu lần Lương Thế Văn nhìn Đường Lạc Lạc đến mắt hờn, lầm bầm những câu: “Không nên mất thì mất, còn cái nên mất sao vẫn còn” đại loại thế, lúc này trong lòng không hề hấn gì.

- Ba, mẹ, con về rồi.

Đường Lạc Lạc ngoan ngoãn ngồi xuống sofa phía đối diện, ngẩn đầu lên, nhìn Đường Quý Lễ.

Đường Quý Lễ gạt gạt đầu, ấn tàn thuốc vào lại vào gạt tàn, nhìn Đường Lạc Lạc than thở:

- Ừm, về rồi à.

Lương Thế Văn liếc nhìn cô, tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt “sao người về không phải là Phù Dung mà là cô?” thật sự quá rõ nét.

Đường Lạc Lạc cạn lời tiếp tục ngồi đó, chờ Đường Quý Lễ lên tiếng dạy bảo, cảm thấy ba mẹ chau mày chau mặt nhìn cô chăm chăm quả thật không cần thiết --- nhìn lâu rồi cô cũng không thể biến thành Đường Phù Dung được!

- Lạc Lạc.

Đường Quý Lễ lần nữa lên tiếng:

- Gần đây con ở nhà họ Mặc thế nào?

- Rất tốt ạ.

Đường Lạc Lạc do dự một chút, quyết định không nói ra chuyện bản thân bị đẩy vào lãnh cung cho hai người họ biết, Đường Quý Lễ không chỉ không giúp cô, không chừng còn mắng cô, dù sao từ bé đã vậy, cho dù xảy ra chuyện gì, đều do cô không tốt.

- Vậy thì tốt.

Đường Quý Lễ đảo đảo mắt, quyết định đi thẳng vào chủ đề:

- Lạc Lạc à, con cũng biết tại sao nhà chúng ta gả con qua đó, công ty chúng ta gần đây gặp một chút phiền phức, tiền vốn xoay vòng không kịp, hiện tại tiền vay ngân hàng trả không kịp, ba nghĩ, nếu ban đầu gả con qua đó mà mở miệng đòi tiền ngay thì có chút không hay, vì vậy...

Lông trên người Đường Lạc Lạc dựng hết lên, cũng may Đường Quý Lễ không dự tính bảo cô lấy tiền nhà họ Mặc, ngay cả mặt Mặc Thiệu Đình cô còn chưa được gặp, sao có thể lấy tiền được?

Cho dù tiền này nhà họ Mặc chịu cho, nhưng nếu lấy thật, bản thân sao có thể thuận lợi rời khỏi nhà họ Mặc, ly hôn với Mặc Thiệu Đình được nữa?

- Vì thế, ba nghĩ ra một cách.

Đường Quý Lễ ngưng ngừng, đôi mắt nhìn chằm chằm Đường Lạc Lạc rồi nói:

- Sắp vào xuân rồi, tất cả các thương hiệu thời trang đều đang thiết kế mẫu trang phục mùa xuân mới, thương hiệu dưới trướng nhà họ Mặc, không biết sẽ là màu sắc và kiểu dáng thế nào? Con là phu nhân nhà họ Mặc, lại học khoa thiết kế, nếu vô tình thấy được, con vẽ lại đưa ba xem xem.

Đường Lạc Lạc bỗng chốc cạn lời luôn.

Đây... thôi thì mượn tiền còn hơn.

Đây rõ ràng là, Đường Quý Lễ muốn nhái kiểu dáng thời trang mới của thương hiệu nhà họ Mặc.

Mẫu mùa xuân mới, quan trọng nhất là thiết kế, tuy thương hiệu thời trang dưới trướng nhà họ Mặc trong tập đoàn không phải là mục lợi nhuận chính, nhưng cũng được xem là thương hiệu danh tiếng, giá cả không thấp, lời nói này của Đường Quý Lễ, kỳ thực chính là ám thị cô đi lấy cắp cơ mật thương nghiệp từ nhà họ Mặc.

Lúc đó thương hiệu thời trang nhà họ Đường đưa ra những mẫu thời trang tương tự, có giá cả thấp, nhất định sẽ nhận được sự ưu chuộng và tranh giành của thị trường, nhà họ Đường cũng có thể thuận lợi mà vượt qua nguy cơ lần này.

Nhưng còn nhà họ Mặc thì sao?

Một khi phát hiện cơ mật thương nghiệp bị lấy cắp, ảnh hưởng đến tiêu thụ, có khi bị tra cứu không?

Tra đến bản thân cô, bản thân phải đối mặt với nhà họ Mặc và Mặc Thiệu Đình thế nào đây?

Cho dù không điều tra đến cô, nhưng lương tâm bản thân cô có thể an sao?

Ăn của nhà họ Mặc, nợ của nhà họ Mặc, làm việc trong nhà họ Mặc, cuối cùng, còn ăn cắp đồ của nhà họ Mặc nữa, ăn cắp bản thiết kế của nhà họ Mặc?

Đường Lạc Lạc cảm thấy, lương tâm bản thân cho có ăn rồi, việc làm đánh mất lương tâm thế này cô không thể nào làm được.

Cô nhìn Đường Quý Lễ, chau mày:

- Ba, con biết tình trạng trong nhà không ổn, nhưng... việc này, là phạm pháp đó, con mới vào nhà họ Mặc, cũng không có bất kỳ cơ hội nào tiếp xúc những thứ này, ba xem..

- Đường Lạc Lạc, đồ nuôi ong tay áo!

Lương Thế Vân đang khóc sụt sùi nghe những lời này, trừng mắt đầy căm phẫn nhìn cô:

- Nhà họ Đường sinh cô nuôi cô, kéo cô trưởng thành đến thế này, bây giờ chẳng qua chỉ nhờ cô liếc mắt bản thiết kế thôi, chỉ liếc mắt thôi, cũng không thêm giúp, cô đứng là con tiện nhân không có lương tâm, sẽ bị quả báo đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Giọng bà ta càng lúc càng lớn, nói đến cuối cùng, cảm xúc kích động kéo tay áo Đường Quý Lễ:

- Ông nhìn nó đi, có điểm nào hơn Phù Dung hả? Phù Dung của tôi, là con gái tốt thế này... nhưng tại sao, lại mất tích như thế? Để lại một đứa nghiệp chướng vong ơn bội nghĩa, sắp khiến tôi tức chết rồi này...

Đường Lạc Lạc bị tiếng khóc thét của Lương Thế Vân làm cho thái dương nhức nhối, sớm biết không nên về nhà, cô hối hận đến tái xanh cả ruột gan.

Đường Quý Lễ về mặt thất vọng nhìn Đường Lạc Lạc, vừa đưa tay vỗ tay Lương Thế Vân an ủi:

- Con xem con làm cho mẹ con tức đến thế nào hả? Có phải con cảm thấy gả vào nhà họ Mặc, con có nơi nương tựa rồi thì có thể không xem ba mẹ ra gì nữa? Đường Lạc Lạc, con đừng quên, nếu không phải Phù Dung mất tích, con vốn không thể nào có cơ hội được gả vào nhà họ Mặc cả, tất cả mọi thứ của con, đều là ba mẹ cho con.

Đường Lạc Lạc trề môi, lòng nghĩ vậy thì mau đưa cơ hội này cho người khác đi! Cô không nhận nổi.

Sao nói cứ như ép cô gả thay, lại là ban cho cô một món hời to vậy?

Món hời này cô không cần không được sao?

Không chờ cô lên tiếng phát biểu ý kiến, Đường Quý Lễ vỗ mạnh lên bàn:

- Quyết định vậy đi. Hiện tại các mẫu thiết kế mùa xuân của các thương hiệu lớn cũng sắp hoàn thành rồi, 10 ngày, cho con 10 ngày, thời gian 10 ngày con nhất định phải lấy được bản thiết kế cho ba, nếu quá thời hạn này, nhà họ Đường phá sản, con cũng không có trái ngon mà ăn đâu, và lại con vốn chỉ là hàng giả mạo, lúc đó sự thật bị bẽ ra, nhà họ Mặc cũng không tha cho con.

Đôi mắt Đường Lạc Lạc trừng to, cô không nghe sai đó chứ?

Uy hiếp?

Ba ruột của cô, ban đầu không nghe cô phản đối, cố tình lấy cô ra thể diện, bây giờ lại dùng cái cơ phan phui sự thật để uy hiếp cô, muốn cô đi ăn cắp đồ của nhà họ Mặc?

Ban đầu khi cô gả cho Mặc Thiệu Đình, cô đã không thể làm chủ được, đến giờ này, còn phải thanh toán cho sự giả dối này, vốn bản thân là con chót bị ép hi sinh, bây giờ, lại thành cái thóp dê cho Đường Quý Lễ uy hiếp cô ư?

Đường Lạc Lạc không phải bạch liên hoa trong lồng kính, cô biết thế gian này có rất nhiều điều xấu xa và lừa lọc, nhưng cô không ngờ, những thứ này lại đến từ ba ruột của cô.

Mia mai thật đấy!

Thân tình nhạt nhẽo, cuối cùng đứng trước lợi ích, đành xé nát luôn cả mặt nạ vốn đã không hài hòa.

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy toàn thân lạnh băng, ngay cả đầu ngón tay cũng lạnh, cô không biết đi ra khỏi nhà bằng cách nào, đi ra khỏi cánh cửa gỗ to lạnh lẽo đó, cô mơ màng xuống lầu, gọi xe về biệt thự nhà họ Mặc, toàn bộ quá trình, trên mặt là nỗi tuyệt vọng hờ hững.

Ba mẹ ruột của cô, chẳng qua chỉ xem cô là một con chót, không có cảm giác, không có tư duy, lợi dụng một cách triệt để, vắt kiệt chút giá trị còn sót lại cuối cùng, chôn cô, một ngày một ngày không về nhà, cuộc hôn nhân này bắt đầu bằng sự lừa dối, kết thúc chưa biết thế nào.

Có một giây phút, Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân thất bại hoàn toàn.

Từ bé đã sống trong bóng râm của Đường Phù Dung, cô làm gì cũng đều là sai, bây giờ Đường Phù Dung mất tích, ba mẹ cô vẫn đối xử lạnh nhạt với cô.

Đường Lạc Lạc co rút trên giường, ngồi thần thờ rất lâu rất lâu, không biết thời gian trôi qua bao lâu, cắn chặt môi, cô quyết định không thể ngồi chờ sung rụng.

Bản thiết kế của nhà họ Mặc, cô sẽ không ăn cắp, nhưng Đường Quý Lễ đuổi theo sát như thế, bản thân cũng phải nghĩ cách gì đó mới được, và lại quan trọng nhất là, cô phải nhanh chóng thoát khỏi nhà họ Mặc.

Nhà họ Mặc một phút một giây cô cũng không thể ở nữa, cho dù lần này may mắn thoát được, nhưng chỉ cần còn ở trong nhà họ Mặc một ngày, sự việc thế này, sẽ mãi mãi xảy ra không dứt được.

Trước khi rời khỏi nhà họ Mặc, là phải gặp được Mặc Thiệu Đình.

Nói ra cũng thấy hoang đường, kết hôn với Mặc Thiệu Đình lâu như vậy, ngay cả gặp mặt Mặc Thiệu Đình cũng chưa từng, Đường Lạc Lạc không muốn gặp Mặc Thiệu Đình cho lắm, nhưng nếu muốn ly hôn, rời khỏi nhà họ Mặc thì cô không gặp không được.

Nhưng không biết Mặc Thiệu Đình ăn nhầm thuốc gì, làm như nói chuyện với cô vợ trên pháp luật là cô đây, sẽ trúng độc vậy, một câu cũng không thềm

nói hơn.

Đường Lạc Lạc đảo đảo mắt, rút điện thoại ra, lại lần nữa gọi vào số của Mặc Thiệu Đình.

Bên kia, Mặc Thiệu Đình cùng An Di Sanh và vài người bạn, đang ăn uống trong nhà hàng, điện thoại Mặc Thiệu Đình không rời thân, cách vài phút lại vào wechat một lần, kiểm tra Đường Lạc Lạc có nhắn tin riêng cho anh không? Tắt wechat, rồi lại mở weibo, xem Đường Lạc Lạc có cập nhật trạng thái mới không...

Từ phái cao lạnh không đếm xỉa gì đến mấy trò mè nheo điện thoại này, thành công chuyển hình thành một thiếu niên mê mạng xã hội.

An Di Sanh bên cạnh thấy mà đau tim, đang định chế giễu Mặc Thiệu Đình vài câu, bỗng nghe tiếng điện thoại khác của Mặc Thiệu Đình vang lên trong túi áo ---- đó là đường dây riêng Mặc Thiệu Đình dành cho Đường Lạc Lạc, trong điện thoại chỉ có một cái tên Đường Lạc Lạc, là số phụ tiện cho Đường Lạc Lạc liên lạc với “cậu chủ Mặc”.

Mặc Thiệu Đình thấy màn hình nhấp nháy, chân mày bất giác chau lại, mấy lần trước Đường Lạc Lạc tìm “Mặc Thiệu Đình”, đều bị anh ứng phó cho qua, nhưng cứ không bắt máy mãi cũng không hay, anh do dự một hồi, cuối cùng cũng bắt máy, hạ thấp giọng:

- Alo...

Đường Lạc Lạc vừa nghe điện thoại thông rồi, bỗng chốc lấy lại tinh thần:

- Alo, là Mặc Thiệu Đình đúng không? Tôi có chuyện muốn nói với anh, anh đừng cúp máy, là thế này, tôi muốn gặp mặt anh, anh đừng vội từ chối tôi, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh, nếu bỏ ngoài tai nhất định anh sẽ hối hận.

- Chuyện gì?

Bản thân tự giả bản thân, cảm giác này thật gượng gạo, Mặc Thiệu Đình chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện.

Đường Lạc Lạc cắn răng, quyết định liều một phen, hiện tại chỉ cần trốn khỏi nhà họ Mặc, cô sẽ thắng, sau này trời cao đất rộng, cái gì cũng không thành vấn đề.

Vì thế, cho dù hiện tại nói dối có chút mất nhân phẩm nhưng chắc không sao đâu nhỉ?

Mặc Thiệu Đình còn là gay lừa kết hôn nữa kia!

- Tôi... tôi...

Đường Lạc Lạc lấy hết dũng khí:

- Tôi thích người đàn ông khác rồi! Đúng! Anh không nghe nhầm, tôi đã cấm sừng anh, vì thế tôi muốn ly hôn với anh, anh mau ra gặp mặt tôi, chúng ta giải quyết vấn đề này!

Cấm sừng ư?

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình lúc này, hoàn toàn đanh lại, đôi mắt đen tuyền sâu thẳm tựa hải dương, âm trầm đến mức chảy nước, giọng nói mang vài phần nghiêng rằng:

- Đường Phù Dung, không được nói bậy.

Không ngờ cô ấy lại nói với anh, là đã cấm sừng anh sao?

Mặc Thiệu Đình chỉ cảm thấy khí tượng của anh lúc này, đủ để hủy diệt thế giới rồi.

- Tôi không nói bậy, là thật đó.

Đường Lạc Lạc cuối cùng cũng nghe ra được một chút cảm xúc biến đổi từ Mặc Thiệu Đình, bèn quyết định tiến tới:

- Tôi thích người đàn ông khác rồi, anh ấy mạnh hơn anh gấp trăm lần, tôi bây giờ muốn ly hôn với anh, có phải muốn xé nát tôi không? Vậy thì mau đến gặp tôi đi, nói rõ ràng mọi chuyện.

Xé nát....

Đôi mắt Mặc Thiệu Đình đã nhuộm màu máu đỏ, xé nát Đường Lạc Lạc anh không nỡ, nhưng xé nát người đàn ông kia, thì anh rất có hứng thú.

- Được, tối nay 8 giờ, khách sạn Kim Tôn, phòng 302, mang theo bạn trai của cô, không gặp không về.

Mặc Thiệu Đình khuôn mặt như băng hàn nói dứt câu, cúp máy.

Đường Lạc Lạc nghe thấy tiếng tút tút từ đầu dây bên kia vọng đến, toàn thân hưng phấn đến nhảy tung tung trên giường:

- Ô ye! Cuối cùng mình cũng có thể gặp được Mặc Thiệu Đình rồi.

Khoảng cách cô trở lại là độc thân, trốn khỏi nhà họ Mặc, lại gần thêm bước nữa rồi!

Cô hưng phấn tốt độ cười ngốc nghếch một hồi, nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc, tối nay 8 giờ, tại khách sạn Kim Tôn gặp mặt Mặc Thiệu Đình, cô có nói với Mặc Thiệu Đình là sẽ dẫn theo cả người đàn ông mà cô thích đến....

Vậy vấn đề đến rồi, cô đi đâu tìm cái sừng cắm lên đầu Mặc Thiệu Đình đây?

Mặc Thiệu Đình không ngó ngang đến cô, chắc là muốn cô mang danh phu nhân thôi, vậy chỉ cần không chạm vào ranh giới của anh, anh sẽ không ly hôn với cô.

Vì thế Đường Lạc Lạc mới nghĩ ra cách này kích thích anh, bây giờ hiệu quả đạt được rồi, nhưng, thiếu một cái sừng á!

Cô chau mày chau mặt nghĩ cả nửa buổi trời, một ý nghĩ lóe lên, bèn gọi ngay cho tiểu ca ca.

Trong phòng khách sạn, Mặc Thiệu Đình mang về mặt lạnh băng chết người, tuy đã mở điều hòa ẩm áp tựa gió xuân, nhưng An Di Sanh và nhóm bạn ngồi cùng, vẫn cảm thấy toàn thân phát lạnh, dường như sắp đóng băng luôn vậy.

Bàn mặt tên này, đúng là càng ngày càng thối, và lại ánh mắt đó, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người vậy, khiến người khác sợ sệt....

An Di Sanh chau mặt, nhẹ nhàng di chuyển cái móng ra ngoài một chút, một chút...

Lại một tiếng điện thoại vang lên, mọi người trong bàn, đều hồi hộp nhìn điện thoại của Mặc Thiệu Đình, chỉ cảm thấy mây đen bao trùm, không dám thở mạnh nhìn Mặc Thiệu Đình bắt máy:

- Alo!

- tiểu ca ca, tiểu ca ca, anh đang làm gì vậy?

Giọng nói Đường Lạc Lạc nhẹ nhàng vang đến.

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình âm u, ánh mắt lạnh băng sắc bén, hừ một tiếng lạnh lùng:

- Không làm gì.

Cái con nha đầu chết tiệt, vừa gọi điện thoại nói với anh là đã cấm sừng anh, bây giờ lại tâm trạng vui vẻ trò chuyện với anh, thật là...

Úc hiếp người quá đáng!

Hiện tại Mặc Thiệu Đình đặc biệt muốn chui vào điện thoại, bò đến bên tiều nha đầu, dạy dỗ cô thật mạnh tay.

- Nếu anh không có việc gì thì tối nay, giúp tôi một tay nhé!

Đường Lạc Lạc cười lấy lòng:

- Đến khách sạn Kim Tôn...

- Tôi không có thời...

Tâm trạng Mặc Thiệu Đình cực kỳ không vui, đang định mở miệng từ chối, đột nhiên mắt sáng rỡ:

- Cô nói, khách sạn Kim Tôn?

Không lẽ...

- Là vậy à.

Đường Lạc Lạc thao thao bất tuyệt tẩy não Mặc Thiệu Đình:

- Anh cũng biết, hôn nhân của tôi không hạnh phúc, tôi muốn ly hôn, nhưng mà, không có lý do gì, vì vậy, tôi nói với Mặc Thiệu Đình, tôi thích người khác rồi, vậy... anh chịu khó chút, giúp tôi giả làm người tôi thương nhé! Tuy nhiên, nghe nói Mặc Thiệu Đình rất hung ác, hờ ra là đánh người, mắng người, có thể còn sống chết với anh... nhưng mà.... anh nghĩ đi, anh đang cứu vớt nửa đời còn lại của thiếu nữ đáng thương tội nghiệp là tôi...

Đường Lạc Lạc cảm xúc dâng trào, nói đến cuối cùng, cổ gồng nheo nheo mắt mong ép được vài giọt nước mắt ra, cho có không khí, nhưng không ngờ bản thân chưa nói xong, đối diện vang đến giọng cười vui vẻ của tiểu ca ca.

- Được được được, không vấn đề, tôi rất thích những việc thế này, tôi nay 8 giờ, quyết định vậy đi.

Đường Lạc Lạc:

-

Thích những việc thế này?

Thích giả làm bạn trai người khác, cho người ta vừa đánh vừa mắng? Tiểu ca ca có bị gì không vậy? Đây là bệnh, cần chữa trị đó.

Bên kia, Mặc Thiệu Đình vừa đặt điện thoại xuống, đột nhiên tinh thần sáng khoái hẳn, từ trong băng giá lạnh lẽo trực tiếp tiến thẳng đến mùa xuân hoa nở, sự vui vẻ trên mặt không còn che giấu được, vừa ngước đầu, thấy tất cả mọi người trong bàn đều há hốc mồm kinh ngạc nhìn anh, Mặc Thiệu Đình thắc mắc cười cười:

- Các cậu sao vậy? Sao lại nhìn tôi như thế? Chà! hôm nay các cậu, nhìn rất đẹp trai đó.

Mọi người:

-

Đều nói con gái biến sắc còn nhanh hơn biến trời, nhưng từ lúc kết hôn, sao họ cảm thấy Mặc Thiệu Đình so với bất kỳ người con gái nào, cũng thay đổi đến chóng mặt vậy nè?

- Cái đó...

An Di Sanh lấp bắp mở miệng:

- Chuyện gì vậy? Đột nhiên vui như thế?

- Tôi rất vui sao?

Mặc Thiệu Đình mép miệng bất giác cong lên, đáy mắt là sự vui vẻ dịu dàng chưa từng có:

- Là các cậu nghĩ nhiều quá đó.

Người đàn ông tiểu nha đầu thích, thì ra là bản thân mình!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Mặc Thiệu Đình lúc này chỉ muốn đuổi hết mọi người ra ngoài, tự cười lớn ba tiếng, vui vẻ xoay vòng tròn tại chỗ, đối diện với những ánh mắt như đang tham quan băng dưới giếng, anh không muốn giải thích câu nào cả.

Loài người ngu ngốc sao hiểu được sự vui vẻ của anh?

An Di Sanh há hốc mồm, kinh ngạc nhìn đã từng là nam thần cao lạnh lúc nào cũng khuôn mặt băng giá, lúc này không giấu được sự vui mừng, mặt tỏa ánh xuân, bộ dạng giống như vừa phê thuốc, trong lòng âm thầm đốt nến cho Mặc Thiệu Đình: “Diên rồi... đây tuyệt đối là diên thật rồi...”

Sau khi cúp máy Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc cảm thấy mọi thứ đã sẵn sàng, ngày rời khỏi nhà họ Mặc cận kề, những uất ức và buồn rầu đè nén trong lòng mấy ngày nay bỗng chốc tan biến hết, suy tính sau khi rời khỏi nhà họ Mặc, sẽ cao chạy xa bay, đem những gì học được từ nhà họ Mặc ra dùng, chỉ cần nỗ lực, đến đâu cũng có thể sống được...

Đường Lạc Lạc càng nghĩ càng đẹp, tâm trạng tốt đẹp biết bao, đột nhiên ý nghĩ lóe lên, tối nay là ngày đầu tiên cô gặp Mặc Thiệu Đình, vì để đảm bảo Mặc Thiệu Đình sau khi thấy cô lần đầu, sẽ không muốn thấy lần hai nữa, thấy cô là phiền, ly hôn tốc độ, vậy bản thân có cần thiết “trang điểm” một chút không? Đi gặp người chồng trên giấy từ này?

Cười hìhì, Đường Lạc Lạc xoay người cầm lấy bút kẻ chân mày ít khi dùng trên bàn trang điểm, cẩn thận tỉ mỉ chấm tàn nhang lên mặt...

.....

Vào buổi tối.

Một đêm sao sáng lấp lánh, sắc trời mông lung, trong phòng 302 của khách sạn Kim Tôn, Mặc Thiệu Đình mặc trên người bộ vest chỉnh chu, yên lặng ngồi bên bàn, chờ Đường Lạc Lạc đến.

Thân hình anh cao to, khuôn mặt tuấn tú, bình thường không cố ý chỉnh trang đã là mỹ nhân cái thế, đêm nay mặc bộ vest chỉnh chu, càng thể hiện được thân hình cao to, khí chất cao quý, cả người tựa hoàng tử trong cổ tích, anh tuấn nhưng trầm mặc, hoàn mỹ và tinh tế.

Mặc Thiệu Đình nâng ly rượu lên, nhìn ánh sáng phản chiếu trong ly rượu từ ánh đèn thủy tinh treo trần nhà, nhẹ nhẹ nhếch mép.

Đường Lạc Lạc muốn hẹn gặp “Mặc Thiệu Đình”, lại muốn anh giả mạo làm bạn trai cô, bản thân anh không thể phản thân, e là không thể một lúc thỏa mãn hai nguyện vọng của cô được, nhưng tiểu ca ca là gọi đến là đến, còn “Mặc Thiệu Đình” có thể vắng mặt mà.

Dù gì cái nôi này, có “Mặc Thiệu Đình” gánh rồi.

Đây là một cách khi hết cách, hiện tại tiểu nha đầu vẫn chưa toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, nên vẫn chưa tìm được cơ may tốt, để anh nói hết tất cả mọi thứ, vì thế chỉ biết kéo dài thời gian thôi...

Mặc Thiệu Đình vừa nghĩ thế, vừa gọi phục vụ bàn, chọn món khai vị và khay trái cây mà Đường Lạc Lạc yêu thích, vừa rót thêm rượu vào ly của anh..

- Thưa ngài, ngài quả thật phong độ ngời ngời, người được ngài chờ đợi, ắt hẳn là một đại mỹ nhân đúng không?

Nữ phục vụ len lén nhìn Mặc Thiệu Đình hết lần này đến lần khác, không kiềm được cẩn trọng mở miệng hỏi.

Thường ngày đối với những lời tăng bốc hay tán tỉnh này, Mặc Thiệu Đình đều ngó lơ, nhưng hôm nay nữ phục vụ miệng lại ngọt đến thế, khen anh còn khen cả Đường Lạc Lạc, khiến tâm trạng vốn không tệ của anh càng vui hơn, mày mắt dịu xuống, đưa một xấp tiền cho phục vụ làm tiền tip:

- Đương nhiên, cô ấy, rất đáng yêu.

Bình tâm mà luận, Đường Lạc Lạc tuy không phải là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng hoạt bát đáng yêu, ngây thơ nhiệt tình, cũng rất thuần khiết động lòng, ít nhiều trong lòng Mặc Thiệu Đình, không ai đẹp bằng cô.

Phục vụ không ngờ chỉ một câu khen thôi, lại có được tiền tip dày như thế, bỗng chốc vui đến cười tít cả mắt:

- Cảm ơn ngài, tiểu thư nào được hẹn hò với ngài quả là có phúc khí, cô ấy...

Lời chưa dứt, phục vụ đã cứng đờ người, chớp chớp mắt, cô ta nhìn thấy một bóng dáng mặc váy đầm màu đỏ, giày cao gót màu xanh lục đi vào trong phòng....

Đầu tóc rời bù, trên mặt toàn tàn nhang, mắt to mắt nhỏ nữa, bờ môi tô son đỏ đậm...

Yêu quái? Cô gái này, không lẽ là bạn gái mà người đàn ông đẹp trai hơn cả mình tỉnh này đang chờ sao?

Trong ánh mắt nghi ngờ của phục vụ bàn, Đường Lạc Lạc vừa nhảy nhót vừa chạy đến sau lưng Mặc Thiệu Đình, đưa tay vỗ vỗ anh:

- Tiểu ca ca, tôi đến rồi.

Trong lòng Mặc Thiệu Đình rung động, vừa quay đầu, bỗng chốc cả người đều không tốt nữa --- tiểu nha đầu bị trúng gió sao?

Vừa quay đầu những tưởng đang xem phim kinh dị nữa? Thường ngày không trang điểm khuôn mặt nhỏ thanh tú đã đủ xinh đẹp rồi, bây giờ thành cái quỷ gì vậy....?

Đường Lạc Lạc thấy vẻ mặt Mặc Thiệu Đình giống như sống không còn gì nuối tiếc, bỗng chốc cảm thấy thú vị cực kỳ, cười to ha ha:

- Kinh ngạc không? Tôi đẹp không?

Mặc Thiệu Đình:

-

Anh rất muốn giả vờ không quen biết cô, nhưng bây giờ dường như đã muộn rồi.

Phục vụ bàn kinh hãi đến há hốc mồm, đi ra ngoài một cách cứng đờ, đi ra xa tít vẫn không quên quay đầu nhìn, trời ạ! Thời buổi này soái ca đều phối với loại heo nái thế sao?

Quả là lãng phí bảo vật trời ban được không?

Trong phòng bỗng chốc chỉ còn lại hai người Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình chau mày, không nịn được nhìn thẳng vào khuôn

mặt nhỏ được Đường Lạc Lạc trang điểm đến mức không ra gì, chân mày càng chau càng chặt, cuối cùng không chịu đựng được, phụt một tiếng cười to ra.

Lúc anh cười, từ khuôn mặt thường ngày lạnh lùng không cười đùa, bỗng chốc sinh động hơn, mức độ anh tuần tăng vọt, cả người mất mảy đều dịu dàng, anh chớp mắt, nhún vai liên tục, vừa cười vừa nói ra vài từ:

- Cô.... cô đúng là.... tình ranh.

Hiện tại Đường Lạc Lạc không hề thanh tú đáng yêu, giống như người điên vậy, nhưng cho dù là Đường Lạc Lạc như thế, Mặc Thiệu Đình vẫn cảm thấy cô đáng yêu, dường như bị trúng tà rồi vậy.

Đường Lạc Lạc thấy Mặc Thiệu Đình cười, bản thân gãi gãi đầu cũng cười theo, ngồi đối diện với Mặc Thiệu Đình, đôi tay chống cằm, chu mỏ:

- Không còn cách nào, tôi bẩm sinh đáng yêu, sợ rằng khi gặp anh chồng gay của tôi, bất cẩn bề thẳng anh ta lại, lúc đó tôi không thể không ly hôn được, còn chia rẽ một cặp tình nhân, chuyện thất đức như thế, tôi không làm đâu.

Mặc Thiệu Đình:

-

Rốt cuộc là ai khiến tiểu nha đầu nghĩ rằng, anh là gay vậy? Và lại ấn tượng này còn ăn sâu vào trong não đến mức độ này rồi sao?

Mặc Thiệu Đình cạn lời cảm lấy khăn ướt trên bàn, nắm lấy cằm nhỏ của Đường Lạc Lạc, tỉ mỉ cẩn thận lau chùi khuôn mặt mèo của Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc sững người, sau đó bị cử chỉ thân mật tự nhiên này của Mặc Thiệu Đình làm cho tim rung động, bỗng chốc hồi hộp lên.

Về mặt anh nghiêm túc, mảy mảy tinh tế giãn ra, trong mắt đều đặn lộ sự quan tâm, bàn tay nâng cằm của cô, thon dài và đốt xương phân rõ, là một bàn tay đẹp đến chết người, vì hành động khẽ nghiêng người của anh, khoảng cách hai người, bỗng chốc gần hơn rất nhiều.

Trên người tiểu ca ca, mang một hương thơm thanh dịu rất thơm, không giống như nước hoa, là mùi hương cơ thể tự nhiên của anh.

Khăn ướt mát lạnh di chuyển trên mặt cô, Đường Lạc Lạc cảm thấy những lớp phấn trang điểm mà cô vẽ bừa lên mặt đang dần dần bị bôi đi, tiếng tim đập của cô cũng dần dần tăng tốc, hơi thở Mặc Thiệu Đình bên vững, hơi thở ấm nóng phả trên đỉnh đầu cô, đầu ngón tay dưới cằm cô khẽ dùng sức, dường như có một luồng điện từ phía cằm chạy khắp tứ chi của cô.

Ngay cả hơi thở cũng không kiềm được cẩn trọng hơn.

Đường Lạc Lạc mắt nhìn xuống, cơ thể căng thẳng, không để gì chờ đến lúc Mặc Thiệu Đình bôi sạch hết những thứ trên mặt cô, lộ ra khuôn mặt mộc, không giống như con mèo hoa khi nãy nữa, cô chớp chớp mắt, cảm nhận được bàn tay đặt dưới cằm cô của Mặc Thiệu Đình rút về, trong lòng đột nhiên không kiềm được có chút hụt hẫng lạ thường.

- Cảm ơn nhé!

Đường Lạc Lạc cắn môi, giọng nhỏ như muỗi.

- Cảm ơn thì tôi đã nghe rất nhiều lần rồi.

Mặc Thiệu Đình ghé sát Đường Lạc Lạc, hai tay đặt lên thành ghế hai bên của cô, mép môi khẽ nhếch lên, cười bí ẩn và tà khí:

- Cô không có lời nào khác muốn nói với tôi sao?

Anh khẽ nghiêng đầu, bờ môi có hình dáng đẹp dừng lại ở khoảng cách cách Đường Lạc Lạc vài mm, hơi thở hòa quyện vào nhau, không khí ái muội từ từ lan tỏa.

- Tôi....

Đường Lạc Lạc chỉ cảm nhận một tiếng “ung”, máu huyết toàn thân xông thẳng lên não, khiến đầu óc cô trống rỗng.

Đáng chết!

Trên người người đàn ông này giống như có ma lực vậy, chỉ cần hai người ghé sát gần nhau chút thôi, là tim cô đập loạn xạ, lòng bàn tay cũng toát cả mồ hôi, cả người giống như máy tính bị đơ máy vậy, hoàn toàn không thể vận hành bình thường được!

Trong sự hồi hộp, Đường Lạc Lạc bỗng đứng phắt dậy, lùi sau hai bước, bất cẩn đẩy ngã cả ghế, nhìn Mặc Thiệu Đình ngờ nghệch chớp chớp mắt, vì muốn giải tỏa sự ngượng ngùng, cô lắp ba lắp bắp nói:

- Mặc... Mặc Thiệu Đình sao còn chưa đến?

Công lực đánh trống lảng của tiểu nha đầu, thật sự không cao tay đến đâu.

Mặc Thiệu Đình đầu hàng lác đầu, tự cười mĩa mai:

- Chắc có việc gì đó vướng bận rồi, cô hoảng cái gì, chúng ta có thể trò chuyện cái khác trước mà.

Đường Lạc Lạc hai tay quấn vào nhau, tim đập loạn hết cả, cảm thấy cảm giác này trước đây chưa từng có, chỉ biết cúi đầu ngồi xuống đối diện Mặc Thiệu Đình, liếm liếm môi:

- Vậy... tiểu ca ca, tôi chưa từng hỏi anh, anh tên là gì vậy?

Bản thân và tiểu ca ca quen biết lâu vậy, mỗi lần hỏi những thông tin cơ bản của tiểu ca ca, đều bị anh dùng đủ lý do lấp liếm qua, giống như thân phận rất bí mật, không thể nói với cô vậy.

Mặc Thiệu Đình chau mày, cảm thấy câu hỏi này rất khó trả lời, đương nhiên anh có thể lấy một cái tên giả, nhưng sẽ có một ngày, sự thật được phơi bày, vậy khác nào bản thân đang lừa dối tiểu nha đầu sao?

Tiểu nha đầu có khi nào vì thế mà bỏ mặc anh, chán ghét anh?

Vừa nghĩ thế thôi, Mặc Thiệu Đình ngẩn đầu, giả vờ suy ngẫm:

- Cô nói, Mặc Thiệu Đình sao còn chưa đến nhỉ?

Đường Lạc Lạc:

-

Là ai nói trò chuyện chủ đề khác chứ?

Không khí bỗng chốc trở nên có chút gượng gạo lạ kỳ, cặp nam nữ giống như chỉ mới biết yêu vậy, ngồi đối diện nhau, trong mắt lửa hoa nhấp nháy, nhưng ngặt nỗi không biết nói gì, thời gian từng phút từng giây trôi qua, món ăn từng món món được đưa lên, về mặt Đường Lạc Lạc từ sự hồi hộp căng thẳng, dần dần trở nên thất vọng.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại:

- Đã 10 giờ rồi, Mặc Thiệu Đình, chắc không đến nữa rồi.

Cho dù bản thân đã dùng đến tuyệt chiêu này, anh chồng trên danh nghĩa, vẫn không chịu đến gặp cô.

Thất bại sao?

Đường Lạc Lạc, có thể cô chính là người con gái thất bại nhất trên thế gian này!

Ba mẹ ruột chê bai cô, tính toán cô, anh chồng trên danh nghĩa ngay cả gặp mặt một lần cũng không thèm, lúc gặp khó khăn, ba lần bảy lượt cần người đàn ông trước mặt cứu giúp, nhưng ngay cả họ tên người ta cũng không biết...

Đường Lạc Lạc cảm thấy cuộc sống của bản thân rất giống với nửa phần đầu của truyện cổ tích cô bé Lọ Lem.

Cô không nói một lời cầm lấy chai rượu trên bàn, đổ một ly đầy, ngẩn đầu nhìn ánh mắt quan tâm của Mặc Thiệu Đình ngồi đối diện, cười khổ một cái:

- Để anh đến uống công rồi, tôi nghĩ, tuy tôi từ đầu đã cảm thấy tôi không có địa vị gì trong nhà họ Mặc, nhưng dù sao cũng không sâu đậm gì, Mặc Thiệu Đình chắc chưa từng xem tôi là con người nhỉ? Có phải anh cảm thấy tôi rất buồn cười không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Khuôn mặt nhỏ của cô chau lại, sắc mặt trắng bệch khiến người khác đau lòng, Mặc Thiệu Đình chỉ cảm thấy tim anh nhói lên một cái, không kiềm được đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm lên mặt của Đường Lạc Lạc, giọng nói quyến luyến nặng tình ngay cả bản thân anh cũng không ý thức được:

- Không, cô rất quan trọng, trong lòng tôi cô rất quan trọng.

Cô không phải là người vô hình trong nhà họ Mặc, cô là vợ mà Mặc Thiệu Đình anh muốn cùng chung sống cả đời này, là chủ mẫu đương gia, nữ chủ nhân tương lai duy nhất của nhà họ Mặc anh.

Đường Lạc Lạc ngẩn đầu, uống cạn rượu vang trong ly, đôi mắt sáng trong nhuộm vài phần ý say, nghiêng đầu nhìn Mặc Thiệu Đình, cười một cái, nước mắt từng hạt to chảy dài:

- Tại sao lại khó đến thế? Tiểu ca ca, anh nói cho tôi biết đi, tại sao gả cho ai đó mà tôi vẫn không tự quyết định được, muốn ly hôn, tôi cũng không bắt được một người, tôi tệ đến thế sao?

Cô không tệ, cô không tệ chút nào.

Mặc Thiệu Đình mặc niệm trong lòng, rất muốn nói hết toàn bộ sự việc ra, nhưng hiện tại... hiển nhiên không phải là thời cơ tốt.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng đau lòng thất vọng của Đường Lạc Lạc, cuối cùng không kiềm được kéo thân hình bé nhỏ ôm vào lòng, cúi đầu, kiên định và chuyên chú hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Bờ môi của cô mang hương thơm thoang thoảng của rượu vang, mềm mại tựa kẹo bông gòn, Mặc Thiệu Đình nhìn xuống, hai tay đỡ lấy đầu của Đường Lạc Lạc, lưỡi anh mở hàm răng trắng của Đường Lạc Lạc, tiến thẳng vào, công thành chiếm đất.

Ban đầu nụ hôn của anh là sự thương tiếc, là trêu chọc, nhưng đến sau cùng, càng lúc càng trở nên lấn lướt và bá đạo, trong mũi tràn ngập hơi thở của anh, cảm nhận được sự chiếm hữu và tấn công mạnh mẽ, vốn Đường Lạc Lạc còn đang mơ màng, bỗng chốc trừng to mắt, rượu cũng tự động tỉnh hơn một nửa.

Cô đưa hai bàn tay nhỏ ra đẩy anh, nhưng Mặc Thiệu Đình dùng một tay nắm lấy hai cổ tay cô, giơ cao qua đầu, khiến cô hoàn toàn không thể cử động được.

Từ miệng phát ra những tiếng ló đớ không rõ ràng, Đường Lạc Lạc giống như con chim nhỏ kinh hoàng bối rối, dần dần rồi có chút chìm đắm trong nụ hôn này....

Không biết thời gian qua bao lâu, lúc Đường Lạc Lạc sắp không thở được nữa, Mặc Thiệu Đình mới nhẹ nhàng buông tay, cô há to miệng, vội thở hổn hển, vẫn chưa chờ tư duy được bình tâm lại, đã nghe tiếng Mặc Thiệu Đình vang lên từ trên đỉnh đầu:

- Đường Lạc Lạc, tôi thích cô, tôi muốn được ở bên cô, cho dù là hiện tại, hay là tương lai, còn cô thì sao?

Đường Lạc Lạc đầu óc mụ mị ngược đầu nhìn Mặc Thiệu Đình, thần thái của anh nghiêm túc kèm theo chút thấp thòm, đôi mắt thâm sâu nhìn cô dò hỏi, có lẽ khi này vì lý do quán quýt với cô, cô áo anh gỡ đến cúc thứ ba, từ cổ áo để hở ra phần cơ ngực thoát ẩn thoát hiện.

Đôi tay anh còn đang ôm lấy cô, không biết từ lúc nào, cô đã ngồi hẳn lên đùi anh, được anh ôm chặt trong lòng.

Tư thế thế này, không khí thế này, lời thổ lộ thế này...

Đường Lạc Lạc cảm thấy một giây choáng váng, lí trí dường như bị ném ra khỏi chín tầng mây, suýt nữa gật đầu đồng ý theo bản năng, nhưng cô cắn môi thật chặt, rồi bối rối vùng vẫy ra khỏi vòng tay của Mặc Thiệu Đình:

- Tôi... tôi muốn suy nghĩ... cái đó... tôi đi trước đây nha! Trễ rồi không kịp chuyển xe buýt cuối.

Nói xong, bộ dạng sợ hãi bỏ trốn vội đẩy cửa chạy về phía cổng.

Mặc Thiệu Đình:.....

Lần đầu tiên thổ lộ với con gái, không ngờ lại là kết quả thế này, thật là...

Anh dờ khóc dờ cười nhìn bóng lưng nhỏ nhắn chạy nhanh ra ngoài của Đường Lạc Lạc, muốn chạy ra đuổi theo cô, lại sợ khiến cô giật mình, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên môi bản thân, cảm nhận được trên đây còn vương lại mùi vị của Đường Lạc Lạc, thanh thoát, ngọt ngào và mê hoặc.

- Đường Lạc Lạc.

Mặc Thiệu Đình không ngừng lặp đi lặp lại ba từ này, vừa mong đợi vừa kèm theo sự thấp thòm chưa từng có, cô ấy sẽ đồng ý không?

.....

Đường Lạc Lạc hoàn toàn không biết bản thân đi ra khỏi khách sạn như thế nào, trong đầu toàn là giọng nói của Mặc Thiệu Đình, cảm giác xung quanh cũng tràn ngập hơi thở của Mặc Thiệu Đình.

Chí mạng, quá chí mạng đi...

Tuy hiện tại bản thân chỉ là phụ nhân trên danh nghĩa của nhà họ Mặc, nhưng dù sao, Mặc Thiệu Đình cũng được tính là chồng của cô chứ!

Vậy tiểu ca ca và bản thân lại là gì?

Vốn chỉ muốn nhờ tiểu ca ca để kích thích Mặc Thiệu Đình, đạt được mục đích ly hôn của cô, nhưng hiện tại... phim giả tình thật luôn sao?

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy trong lòng rối bời, rõ ràng khi này còn đang đau đầu không biết phải đối phó thế nào với yêu cầu của Đường Quý Lễ, hiện tại đã bỏ chuyện đó qua hẳn một bên, tiểu ca ca tỏ lộ với cô rồi!

Hiện tại sự việc này mới là khẩn cấp được không?

Về đến phòng ngủ tại nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc đóng cửa phòng, ngã lên giường, cầm điện thoại và suy nghĩ, quyết định gọi điện thoại cho bạn thân Diệp Tiểu Manh:

- Alo, Tiểu Manh, hỏi cậu một chuyện, nếu đã kết hôn rồi, nhưng lại được người đàn ông khác tỏ lộ, sau đó.... còn chưa từ chối thì...

- Ôi! Vậy chẳng phải là bắt cả hai tay rồi sao?

Diệp Tiểu Manh bỗng chốc tinh thần tràn trề:

- Không không không, không phải bắt cả hai tay, đã kết hôn, vậy thì là ngoại tình! Kinh động quá! Cậu đang nói ai vậy?

Đường Lạc Lạc cứng họng, cắn cắn môi:

- Ngoại tình?

Tuy cô đối với Mặc Thiệu Đình một chút tình cảm cũng không có, nhưng cũng không nghĩ là sẽ cảm sùng anh ta thật, tuy nhiên, không thể phủ nhận, cô đối với tiểu ca ca đích thực là có chút chút cảm giác không xác định được....

Giống như vừa nãy, rõ ràng cô có thể trực tiếp từ chối tiểu ca ca, nhưng lời nói từ chối cứ nghẹn lại trong họng, bất luận thế nào cũng không nói ra được.

- Lạc Lạc, sao cậu im lặng rồi?

Diệp Tiểu Manh hưng phấn truy hỏi:

- Cậu đang nói ai vậy? Alo! Lạc Lạc? Lạc Lạc?

Đường Lạc Lạc buồn bực cúp máy, kêu rống một tiếng, lăn qua lăn lại trên giường, thật sự không biết phải làm sao cho tốt nữa.

Hậu quả của việc này là Đường Lạc Lạc cả đêm không ngủ, lúc thức dậy vào sáng ngày hôm sau, quảng thâm đen dưới bọng mắt khiến cô trở thành quốc bảo panda.

Cho dù là vậy, cô cũng chỉ biết phàn chán lên, sớm sớm là đến công ty rồi.

Mất ngủ đêm qua, cũng không phải không có lợi ích, ít nhiều gì khiến Đường Lạc Lạc suy nghĩ nát óc cũng ra được kế sách đối phó Đường Quý Lễ.

Ông ta muốn bản thiết kế, cô lại không thể ăn cắp của nhà họ Mặc, vậy thì bản thân cô tự thiết kế ra một phần cho Đường Quý Lễ vậy!

Dù gì lúc đó những mẫu xuân lần lượt được ra mắt, Đường Quý Lễ mới phát hiện không đúng, khi đó cũng là chuyện của một hai tháng sau rồi, có thể kéo dài thêm lúc nào thì kéo, và lại nếu như thiết kế của cô có lượng tiêu thụ không tệ, có lẽ Đường quý Lễ cũng không màng tới việc tính sổ với cô nữa.

Thời gian hai tháng, có thể xảy ra rất nhiều chuyện, cũng có thể, bản thân lúc đó đã không còn là phu nhân nhà họ Mặc, cao chạy xa bay rồi cũng nên.

Đường Lạc Lạc cảm thấy nếu bản thân không lạc quan lên, vốn không thể sống tiếp được, vì thế cô phải xông lên thôi, vào đêm mất ngủ, cô cố gắng hết sức, cuối cùng cũng cho ra một bản thiết kế không quá tinh tế.

Cô vốn đã có thiên phú trong phương diện thiết kế, lại có linh cảm mà người khác không sánh bằng, bản thiết kế có công vẽ ra, không ngờ vẫn ra hồn ra dáng đấy chứ!

Đường Lạc Lạc bước vào cửa lớn văn phòng, thấy đồng nghiệp tùm năm tùm bảy, đang sôi nổi thảo luận cái gì đó, bình thường thời gian này, mọi người đều đang chuẩn bị vào vị trí bắt đầu làm việc rồi, thế này khiến cô nổi lòng hiếu kỳ, vội chạy đến chuẩn bị nghe xem họ nói gì.

- Buổi tiệc tối nay, cậu chuẩn bị mặc gì vậy? Cậu xem bộ móng mình vừa làm nè, đẹp không?

- Đẹp quá! Không chừng tổng tài sẽ nhìn cậu đó cô bé đáng yêu ạ! Mình thì... tùy ý mặc bộ váy dạ hội nào đó thôi, dù sao người đồng như thế, cũng không ai đặc biệt chú ý mình, cũng không phải là bạn nhảy của tổng tài.

- Phụt! Bọn mình thôi thì cứ tắm rửa ngủ luôn đi, đừng suy nghĩ nhiều! Tổng tài kén chọn lắm, có để ý ai bao giờ đâu? Nhiều năm như thế cũng không thấy anh có bạn nhảy, cho dù là cô chủ Lâm..

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, đang nghe đến nhiệt huyết, bỗng được một cô gái bên cạnh kéo tay, hưng phấn hỏi:

- Lạc Lạc, cậu là người mới, biết tối nay công ty có yến tiệc không? Một năm một lần đó, lúc đó tổng tài cũng sẽ đến đấy!

Tổng tài?

Tổng tài nhà họ Mặc không phải là Mặc Thiệu Đình sao?

Đường Lạc Lạc sáng mắt ra, người mà cô trăm phương ngàn kế hẹn gặp mà không được, không ngờ tối nay sẽ xuất hiện trong yến tiệc, đây có phải là một cơ hội, để cô có thể nói chuyện đang hoàng với Mặc Thiệu Đình không?

Hiện tại bọn họ hữu danh vô thực, vốn chưa gặp mặt nhau, thế mà là một cặp vợ chồng, thật sự buồn cười chết đi được, nếu có thể ly hôn, bản thân được trả tự do, lúc đó muốn ở bên ai, cũng không thành vấn đề.

Trong lòng nhen nhúm tia hy vọng nhỏ, trong đầu Đường Lạc Lạc hiện lên khuôn mặt tuần tú của tiểu ca ca, bỗng chốc tâm trạng cởi mở hẳn lên.

- Vậy à, nhất định sẽ náo nhiệt lắm!

Đường Lạc Lạc đảo đảo mắt, chuẩn bị nghĩ cách gặp Mặc Thiệu Đình trong buổi yến tiệc tối nay, trong lòng vừa tính toán, vừa ngồi vào vị trí của mình, lấy USB có bản thiết kế của cô ra, cắm vào máy tính, ngón tay bay nhanh trên bàn phím, gửi bản thiết kế đó vào email cho Đường Quý Lễ.

Xong!

Đường Lạc Lạc thở một hơi dài, hòn đá trong lòng đặt xuống, wechat điện thoại báo nhắc nhở, cô cầm lên xem, là tin nhắn tiểu ca ca gửi cho cô, bắt gặp từng người.

Tiểu ca ca: Lạc Lạc, suy nghĩ xong chưa?

Suy nghĩ xong chưa ư?

Vấn đề này, Đường Lạc Lạc không cách nào trả lời bản thân.

Cô thậm chí không dám nghĩ, bản thân rốt cuộc có thích tiểu ca ca hay không, vì thân phận và hoàn cảnh hiện tại của cô, không cho phép cô suy nghĩ vấn đề này, mang danh nghĩa phu nhân nhà họ Mặc, cho dù cô có tình cảm với Mặc Thiệu Đình hay không, đều được tính là người đã kết hôn rồi.

Đường Lạc Lạc do dự hồi lâu, cuối cùng ném điện thoại sang một bên, vấn đề nan giải này, vẫn nên chờ tối nay gặp được Mặc Thiệu Đình, sau khi nói rõ ràng mọi chuyện rồi tính vậy!

Đang lúc Đường Lạc Lạc xuất thần, một bàn tay thon thả đặt lên vai Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc bất ngờ quay đầu, bỗng chốc càng kinh ngạc hơn ---- người đứng sau cô, lại là Mặc Lan.

- Chị Mặc...

Đường Lạc Lạc cười với Mặc Lan, không biết là cô chủ nhà họ Mặc, chủ quản của bộ phận, Mặc Lan lại đến thăm cô.... không lẽ lại biết cô là vợ của Mặc Thiệu Đình ư?

Mặc Lan mặc trên người bộ đồng phục văn phòng thương hiệu, cử chỉ cao quý và nhã nhặn, nhìn Đường Lạc Lạc từ trên cao, trong mắt cô lướt qua sự thù hận và khinh miệt khó nhận biết, sau đó lại trở nên dịu dàng và đoan trang:

- Lạc Lạc, ở đây có quen không?

Đường Lạc Lạc có ấn tượng tốt với Mặc Lan, thấy chị ta quan tâm mình, vội gật đầu:

- Rất tốt, cảm ơn chị Mặc đã quan tâm.

Đang lúc chuẩn bị tìm chủ đề nói với Mặc Lan, một cô thư ký đi đến, nói với Đường Lạc Lạc:

- Đường Lạc Lạc, cô ra đây một chút, dẫn cô đi đo kích thước quần áo, để làm đồng phục.

Đường Lạc Lạc vội gật đầu đồng ý, nhìn Mặc Lan, Mặc Lan cười gật gật đầu, vẫy tay Đường Lạc Lạc:

- Đi đi, làm việc thật tốt, cố lên nhé!

Giọng nói và biểu cảm của chị ta đều rất dịu dàng, cho người khác cảm giác như gió mùa xuân, nhưng Đường Lạc Lạc chân trước vừa rời khỏi, Mặc Lan đã thu lại ý cười, ánh mắt dừng lại ở USB trên bàn của Đường Lạc Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Đường Lạc Lạc đi vội, màn hình máy tính vừa đứng dừng lại ở trang email, USB trên bàn chưa kịp cầm theo.

Mặc Lan đưa tay ra, cắm USB vào máy tính, mở xem nội dung bên trong, lại mở xem lịch sử gửi email của Đường Lạc Lạc, nhìn thấy nội dung cô gửi cho Đường Quý Lễ, mép miệng lộ ra nụ cười âm u.

Tiếp theo, cô âm thầm rút USB ra, nhét vào túi áo, vừa đi ra khỏi cửa văn phòng, vừa dặn dò nhân viên cấp dưới bên cạnh:

- Cô nói với phó bộ trưởng Vương, chốc nữa vào văn phòng tôi một chuyến, tôi có một bản thiết kế rất hay, có thể làm mẫu mới năm nay cho công ty, tìm ông ta thương lượng một chút.

.....

Đường Lạc Lạc vào bộ phận thời trang của công ty, xem như được mở mang tầm mắt, quần áo đa dạng khắp nơi, trên tường treo đầy những bộ dạ hội sang trọng xinh đẹp, nhân viên bận rộn đi lại, mỗi người đều vội vàng và khẩn trương.

Cô được nữ thư ký gọi đến, không biết đi đâu đo kích thước, chỉ biết ngốc nghếch đi vào, đối diện với nhóm người hoàn toàn xa lạ hỏi:

- Tôi là Đường Lạc Lạc của bộ phận thiết kế, khi nãy có người gọi tôi đến đo kích thước, nói là may đồng phục, xin hỏi...

- Đường Lạc Lạc, sao cô lại ở đây?

Nói chưa dứt câu, một giọng nói vang lên bên tai Đường Lạc Lạc, cô ngẩn đầu, nhìn thấy Lâm Uyển Du được nhiều người vây quanh ở đằng xa.

Lâm Uyển Du?

Đường Lạc Lạc có chút bất ngờ, không ngờ lại gặp Lâm Uyển Du tại đây, phút chốc ngẩn người luôn.

Và Lâm Uyển Du được một nhóm nhân viên vây quanh, giống như mình tình đang được đo kích thước may dạ hội cho buổi tiệc tối nay, không ngờ vừa quay đầu lại thấy cái gai trong mắt cô ta là Đường Lạc Lạc, cũng không vui vẻ gì.

Cô ta nhìn Đường Lạc Lạc từ đầu đến chân, hừ một tiếng từ mũi:

- Bây giờ, còn trà trộn vào công ty nhà họ Mặc luôn, tôi đã xem thường cô rồi.

Lần trước bắt cóc Đường Lạc Lạc không thành, mà còn xé mặt nhau với Mặc Thiệu Đình, khiến Lâm Uyển Du càng nhìn Đường Lạc Lạc không vừa mắt, hiện tại dường như muốn xông đến cắn xé cô.

Tối nay, là yến tiệc mỗi năm một lần của nhà họ Mặc, là một trong số ít những yến tiệc mà Mặc Thiệu Đình sẽ có mặt, Lâm Uyển Du từ nhỏ đã quen với Mặc Thiệu Đình, cũng thường hay đến công ty, mỗi năm vào lúc này, đều sẽ đến bộ phận thời trang đặt may một bộ dạ hội cao cấp.

Đây là vinh hạnh độc nhất vô nhị của cô ta, tuy yến tiệc hàng năm, Mặc Thiệu Đình đối xử lạnh nhạt với cô ta, nhưng cô ta là người phụ nữ duy nhất có thể ra vào tự do bộ phận thời trang này, nhưng hiện tại...

Đường Lạc Lạc đáng chết lại ở đây!

Là ai cho cô đến vậy? Đây có phải là trọng lượng của Đường Lạc Lạc trong lòng Mặc Thiệu Đình càng lúc càng nặng không? Đã chuẩn bị cho cô ta đường nhập thất, ra mắt thiên hạ rồi sao?

Trong lòng Lâm Uyển Du vừa ghen vừa hận, ánh mắt nhìn Đường Lạc Lạc, càng không thiện ý gì.

Đường Lạc Lạc chịu thiệt thòi từ Lâm Uyển Du không chỉ một lần, lần trước suýt nữa mất mạng, lúc này chẳng qua chỉ đến đo kích thước may đồng phục, còn bị Lâm Uyển Du chất vấn, trong lòng tự nhiên bức bối, nói chuyện cũng không khách khí:

- Tôi đến đặt may một bộ đồng phục, không biết chừng mắt cô chủ Lâm đây thế nào, cô chủ Lâm không muốn nhìn thấy tôi, tôi cũng không muốn nhìn thấy cô, chúng ta cứ xem như không thấy đối phương vậy.

Cô không muốn cãi và gì với Lâm Uyển Du tại đây, cô trong công ty không để gì gây dựng được hình tượng cần cù không sinh chuyện, không thể vì thế mà hủy hoại được.

Loại cô chủ nhà giàu như Lâm Uyển Du, bản thân không gây nổi nhưng tránh nổi, được chưa?

- Tôi cũng hy vọng là không nhìn thấy, nhưng ngặt nỗi tôi lại thấy rồi, thế nào?

Lâm Uyên Du không chịu buông tha, nắm lấy cánh tay Đường Lạc Lạc, cười lạnh lùng:

- Cô đến đặt may đồng phục sao? Đừng chọc cười tôi được không? Đây là nơi nhân viên quèn như cô có thể đến sao? Đồng phục ư?

Cô ta quay sang nhân viên xung quanh, vẻ mặt khinh miệt mỉm cười:

- Các người nghe cô ta nói xem, đồng phục mọi người có may qua chưa? Một bộ đồng phục nhân viên mà cần đo kích thước, tôi lần đầu nghe đấy, Đường Lạc Lạc, đây không phải là nơi cô có thể đến, cô không cảm thấy cô vừa bước vào, không khí ở đây cũng bị nhiễm vài phần nghèo nàn sao?

Có thể đặt may ở bộ phận thời trang, đều là những bộ quần áo hoặc dạ hội cao cấp, đồng phục nhân viên được đo ở một nơi khác, Lâm Uyên Du cứ cho là Đường Lạc Lạc không biết trời cao đất dày, cố tình bắm vấu vào, nên nói chuyện càng không khách khí.

Một con nha đầu hoang nghèo nàn, lấy gì mà dám giành Thiệu Đình với cô ta chứ?

- Lâm Uyên Du, cô đừng có quá đáng!

Đường Lạc Lạc không nhịn được nữa, bản thân cứ nhùng nhằng bước, thì Lâm Uyên Du cứ được nước làm tới, không chừa đường lui nào cho cô cả:

- Cô chống đối tôi như thế, có lợi ích gì chứ? Tôi làm gì có lỗi với cô hả? Đúng là vô lý sinh chuyện.

- Đừng giả vờ, chỉ cần cô cách xa Mặc Thiệu Đình ra, tôi nào có muốn gây chuyện với cô, có xứng sao?

Lâm Uyên Du nghiêng rằng:

Cách xa Mặc Thiệu Đình?

Đường Lạc Lạc có chút sững người, Lâm Uyên Du mỗi lần chống đối cô, đều có mặt tiểu ca ca, và lại thái độ đối với tiểu ca ca rất thân mật, bao gồm cả lần trước bị bắt cóc, cô cứ tưởng Lâm Uyên Du vì tiểu ca ca nên mới tìm đủ cách dằn vò cô, nhưng hiện tại, Lâm Uyên Du lại bảo cô cách xa Mặc Thiệu Đình ra?

Cô bất ngờ nhìn Lâm Uyên Du, trong lòng nghĩ người đàn ông mà cô chủ đây nhớ đến, có phải quá nhiều không?

Nhưng... cho dù Lâm Uyên Du có ý với Mặc Thiệu Đình, dù cô ta có khẩu vị đặc biệt là gay, nhưng dù gì, bản thân cũng là phu nhân nhà họ Mặc mà, dám lớn tiếng cảnh cáo cô như thế, là xem cô chỉ biết ăn chay thôi sao?

Đường Lạc Lạc ưỡng ngực lên, trên mặt nở nụ cười vừa tỏa sáng vừa thiếu đánh:

- Muốn tôi cách xa Mặc Thiệu Đình ư? Cô chủ Lâm à, e rằng cô phải thất vọng rồi, tôi luôn muốn cách xa Mặc Thiệu Đình đây, là do anh ta không đồng ý, cứ phải bám lấy tôi, phiền thật đấy! Nếu cô chủ Lâm có thể giúp tôi giải quyết phiền não này, tôi cảm ơn cô còn không kịp nữa. Dù gì cũng không có mấy ai, lại có hứng thú với đàn ông đã kết hôn cả, trợ thủ đắc lực như cô chủ Lâm đây quả thật rất tuyệt ấy.

Nói xong bản thân cô cũng phải khâm phục cô, nói dối mà có thể nói một cách thanh tao thoát tục đến thế, giống như Mặc Thiệu Đình thật sự không thể rời xa cô vậy...

Có trời biết hiện tại cô muốn gặp mặt Mặc Thiệu Đình, còn khó hơn cả thỉnh kinh nữa.

Đường Lạc Lạc, cô rất có tiền đồ đấy!

- Cô...

Lâm Uyên Du khuôn mặt trắng bệch, tức đến nghiêng rằng:

- Cái đồ tiện nhân này....

- Cô Đường, cô đến đo kích thước đúng không? Mời vào.

Đang lúc căng thẳng, một nhân viên mỉm cười đi đến, cúi mở chào hỏi Đường Lạc Lạc, dẫn theo cô đi về hướng phòng thay đồ bên kia.

- Tuy tôi không biết tại sao tôi phải đến đây để đo kích thước, nhưng tôi đã vào đây rồi, không phải sao?

Đường Lạc Lạc vẫy tay với Lâm Uyên Du mang sắc mặt trắng toát, thẳng người hiên ngang đi theo nhân viên.

Lâm Uyên Du tức đến phát điên, nhưng lại không thể tự đi kéo Đường Lạc Lạc lại, thế là bị tức đến nội thương luôn, cũng là lần đầu tiên ném trái mìn vì có khổ khó nói này.

Bên kia, Mặc Thiệu Đình đang ngồi nghiêm túc trong phòng họp, phía dưới ngồi đầy những cổ đông công ty, phút chốc lại cầm điện thoại lên, mở wechat ra xem, tuy nhiên Đường Lạc Lạc đến giờ vẫn không trả lời anh.

Tiểu nha đầu này...

Mặc Thiệu Đình lần đầu cảm nhận được cảm giác thất bại, không kiềm được có chút bức dọc, biểu cảm trên mặt cũng không tốt mấy, khiến cổ đông bên dưới đứng ngồi không yên, sợ rằng bản thân nói sai một câu, sẽ chọc tức tổng tài đại nhân đang tâm trạng không vui.

Tần Việt đứng sau Mặc Thiệu Đình, cúi gập người báo cáo bên tai Mặc Thiệu Đình:

- Thưa ngài, Đường Lạc Lạc đã được đưa đến bộ phận thời trang rồi.

Biểu cảm trên mặt Mặc Thiệu Đình mới giãn ra chút, hai tay đan vào nhau, mép miệng hở một ý cười, có lẽ tiểu nha đầu còn chút chương ngại tâm lý, không sao, anh có lòng kiên nhẫn, cũng có cách, gỡ bỏ nút thắt trong lòng cô.

Tối nay, sẽ là thời cơ tốt nhất.

Và anh cũng thật sự không chờ được nữa, không chỉ gấp rút muốn nói sự thật cho Đường Lạc Lạc, mẫu thân đại nhân của anh, vài ngày nữa sẽ từ Anh quốc về đây, gặp mặt con dâu của bà, như thế thì cho dù anh có muốn giấu cũng không giấu được nữa.

Chỉ là, trong lòng Mặc Thiệu Đình có chút kỳ lạ, ban đầu bảo anh lấy Đường Phù Dung, là quyết định của mẹ, nhưng từ sau khi hai người kết hôn, bà vẫn ở Anh, không hề gấp rút về gặp, rốt cuộc là tại sao?

Mặc Thiệu Đình lắc đầu, bỏ qua thắc mắc trong lòng, cúi đầu, ánh mắt lần nữa nhìn vào màn hình, nhìn ảnh đại diện của Đường Lạc Lạc trong wechat, mép miệng khẽ nhếch lên, không kiềm được mỉm cười sùng ái.

Buổi tối, đèn được bật sáng.

Trong khách sạn năm sao huy hoàng tráng lệ, một buổi yến tiệc của nội bộ công ty nhà họ Mặc, dần dần kéo màn bắt đầu.

Tắm thơm màu đỏ tươi, các anh chàng và cô nàng mặc trang phục vest đuôi yếm và váy dạ hội đi qua, rượu champagne dưới ánh đèn treo thủy tinh lấp lánh sắc vàng mê hoặc, trong không gian tràn ngập âm nhạc nhẹ du dương uyển chuyển, khắp nơi là những khuôn mặt xinh đẹp, cử chỉ nho nhã từ tốn.

Lâm Uyển Du mặc bộ váy dạ hội dài màu trắng toát, trên mặt trang điểm tinh tế, đang nhìn ra phía cửa, đôi mắt ngóng trông chờ đợi Mặc Thiệu Đình đến, trong công ty không ít các thiếu nữ cũng đang chờ đợi, dù sao tổng tài nhà họ Mặc thật sự tuần tú bất phàm, tuy bên ngoài tin đồn nào cũng có, nhưng chỉ cần người nào tận mắt nhìn qua anh, cũng không thể nào quên được, càng không tin vào những lời đồn đại vô thực.

Trong tiếng cười trò chuyện náo nhiệt, bên ngoài cửa xoay trong suốt xuất hiện một bóng dáng tuyệt vời, trước đó chỉ là lướt nhìn qua, tiếp đó vội quay đầu, dùng ánh mắt không thể nào ngờ nhìn qua -----

Đường Lạc Lạc mặc trên người bộ váy dạ hội ngắn màu đen đính đá, đuôi váy phồng lên, để lộ đôi chân trắng dài trắng ngần, lại vô cùng đáng yêu tình nghịch, mái tóc xõa xuống hai bên tự nhiên, khuôn mặt thuần khiết, tuy chỉ trang điểm nhẹ, đã đủ khiến người khác không thể nào rời mắt được.

Trên khuôn mặt trắng hồng, đôi mắt to, linh động có thần, tựa như hai viên bảo ngọc quý, phát quang lấp lánh dưới ánh đèn.

Cô nhẹ nhàng bước vào, không cố ý gây chú ý với bất kỳ ai, nhưng lại dễ dàng thu hút toàn bộ ánh nhìn của mọi người lên người cô....

Không ít những ánh mắt kinh ngạc lưu luyến trên người cô, những người không quen thân với cô, nghĩ rằng trong công ty có mỹ nhân mới, và người mà cô quen thân, càng kinh ngạc đến mức há hốc mồm ----- cô bé tội nghiệp của bộ phận thiết kế, không ngờ trang điểm một chút lại xinh đẹp đến thế?

Trong những tiếng suýt xoa và kinh ngạc của không ít người, Mặc Tây Thành thân mặc bộ vest trắng, phong độ ngời ngời bước ra từ trong đám đông, về mặt mang thần sắc thường thức, đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, đáy mắt lấp lánh ý cười, nghiêng đầu nhìn cô:

- Lạc Lạc, cô cũng đến rồi à, hôm nay cô thật xinh đẹp!

Đường Lạc Lạc khẽ cười, cúi đầu nhìn bộ váy dạ hội đắt tiền trên người, dờ khóc dờ cười, chính là vào khoảng một tiếng trước, cô vô tình được phát cho một bộ đồng phục làm việc, chính là bộ trên người đây, và lại còn được yêu cầu mặc nó tham gia trong buổi yến tiệc này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Bộ váy gia công tinh tế, châu báu phối theo vừa nhìn đã biết không hề rẻ, Đường Lạc Lạc cho dù có ngốc, cũng biết không phải là đồng phục gì rồi, nhưng, tại sao lại trang điểm cho cô như thế?

Cô nghĩ thế nào cũng không hiểu được, không lẽ thân phận của cô đã bại lộ rồi?

Mặc Thiệu Đình biết rồi ư?

Vừa nghĩ thế, cô càng thấp thỏm không yên.

Mặc Tây Thành nhìn ra sự bất an của cô, tưởng rằng cô lần đầu tham gia yến tiệc thế này nên hồi hộp, không kiềm được tiến lại gần nắm lấy bàn tay cô, dẫn cô qua một bên, lấy một ly champagne đưa cho cô:

- Đừng hồi hộp, buổi yến tiệc này không có quái vật ăn thịt người.

Đường Lạc Lạc cười cười, đưa ly đến miệng nhấp một ngụm nhỏ, quay đầu giống những fan cuồng trong công ty cùng nhìn ra phía cửa, tìm đập rất nhanh.

Mặc Thiệu Đình... chốc nữa sẽ xuất hiện đúng không?

Sự chờ đợi dài đằng đẳng, khiến Đường Lạc Lạc đối với người chồng trên danh nghĩa này, cũng có vài phần hiếu kỳ, không thể nào kết hôn rồi, còn không biết chút gì về chồng của mình chứ?

Mặc Tây Thành thấy bộ dạng ngẩn đầu mong đợi của cô, không kiềm được trong lòng có chút chua chua, đôi mắt đào hoa xinh đẹp chớp chớp, cậu ta đưa tay khua khua trước mặt Đường Lạc Lạc:

- Lạc Lạc, không lẽ cô cũng giống với những cô gái này, thêm thường sắc đẹp của anh tôi đó chứ?

- Sắc đẹp?

Đường Lạc Lạc hiếu kỳ chớp chớp mắt:

- Mặc Thiệu Đình rất đẹp trai?

Vậy thì có chút bất ngờ đó, cô cứ cho rằng Mặc Thiệu Đình xấu xí lắm cơ, xem ra lương tâm và nhan sắc, không lúc nào là ngang bằng cả.

Mặc Tây Thành nhìn bộ dạng và nét mặt hiếu kỳ của Đường Lạc Lạc, cảm giác chua chua trong lòng càng nặng hơn, hừ một hơi từ mũi:

- Ừm.... biết nói sao nhỉ? Tệ hơn tôi một chút vậy!

Đường Lạc Lạc nhìn nhìn Mặc Tây Thành, trong lòng nghĩ vậy thì cũng rất đẹp trai mà.

Cũng may là bản thân gả cho một soái ca, vì vậy, đây được xem là một tin tốt không?

Sự may mắn trên mặt cô, lọt vào mắt Mặc Tây Thành, đặc biệt chú ý, Mặc Tây Thành nắm tay thành nắm đấm, đặt dưới mũi giả ho một tiếng, có chút bất mãn tây nảo Đường Lạc Lạc:

- Tuy anh tôi không tệ, nhưng tính cách bảo thủ, lạnh lùng lắm! Một chút thú vị cũng không có, muốn tìm đàn ông, thì phải tìm dạng như tôi này, tri tình tri vị, hài hước thú vị, lại đẹp trai, cô nói đúng không? Lạc Lạc?

Nếu Mặc Tây Thành có đuôi, lúc này chắc cái đuôi đã không nhịn được vẫy lên dữ dội, thiếu điều khua múa móng vuốt rào thét lên chọn tôi chọn tôi rồi.

Nhưng dù ý nghĩ khêu gợi đã rõ ràng đến thế, Đường Lạc Lạc lại ngốc nghếch đến mức không phát hiện ra, cô cầm ly champagne vừa nhấp môi từng ngụm, vừa trả lời tùy ý:

- Nhưng cậu không phải là dạng người tầm thường có thể vói tới được mà, những phạm nhân như chúng tôi, chỉ biết ngắm nhìn mà thôi.

Cô vốn tưởng những lời này là đang khen Mặc Tây Thành, lẽ ra sẽ khiến Mặc Tây Thành thấy dễ chịu, nhưng không ngờ mỹ thiếu nam đối diện vừa nghe đã lập tức nhảy dựng lên.

- Không phải đâu! Lạc Lạc, tôi nói cô nghe, thứ gọi là tình yêu ấy, không tính ai đến trước sau, không liên quan gì đến thân phận địa vị cả, chỉ cần cô thích, thì cô phải nỗ lực giành lấy, cần động não tư duy thì không phải tình yêu đích thực nữa, hạnh phúc của mỗi người đều được bản thân họ tự nắm bắt, phải chủ động xuất kích, cô hiểu không?

Mặc Tây Thành phát huy công lực tây nảo liều mạng của cậu ta, nói đến mảy may sắc múa.

Đường Lạc Lạc sửng người, đột nhiên cảm thấy, cậu ta nói rất có đạo lý.

Bản thân không lẽ không thích tiểu ca ca sao?

Nếu không thích, bản thân lúc này đã không cần phải rồi bởi đến thế rồi, sống 20 mấy năm nay, lần đầu gặp được người mình thích, mà bản thân chỉ vì kết cái hôn vô cớ này, vì anh chồng chưa từng gặp mặt lần nào, mà phải từ bỏ ư?

Cô xuyên không từ xã hội cũ đến đây sao?

Cô vốn không quen biết Mặc Thiệu Đình, không biết anh ta là ai được không?

Tại sao vì cái tên gay lừa hôn này, lại phải hi sinh hạnh phúc nửa đời người về sau của cô chứ?

Không lý nào!

Vừa nghĩ đến vậy, khuôn mặt Đường Lạc Lạc đỏ bừng, nhón nhón tay vỗ lên vai Mặc Tây Thành:

- Người anh em, cậu nói rất đúng, cực kỳ đúng, giải quyết nút thắt trong lòng tôi bao lâu nay, cảm ơn cậu!

Được sự biểu dương của Đường Lạc Lạc, và ánh mắt sùng bái này, lẽ ra là một việc khiến Mặc Tây Thành thấy rất vui, nhưng ai có thể nói với cậu ta rằng: người anh em ư?

Dù nghe thế nào cũng không cảm thấy đây là xưng hô đầy tình ý vậy....

Về mặt Mặc Tây Thành trầm xuống, đang không biết phải nói gì, phía cửa vang lên tiếng náo động, những fan cuồng lên tiếng hét gào, thậm chí có người vì quá kích động mà ngất xỉu, Mặc Thiệu Đình đến rồi!

Đường Lạc Lạc lập tức xoay người về sau, nhón chân, nhìn vào trong đám đông, hiếu kỳ mở to mắt, thì nhìn thấy ----

Phía cửa, một bóng dáng cao to nho nhỏ, dần dần tiến vào gần.

Khuôn mặt anh hoàn mỹ, dường như không có chút tì vết, đôi mắt thâm sâu mê hoặc, lan tỏa khí trường lạnh lùng sắc bén và uy phong, trên người mặc bộ vest màu lam ngọc, khiến thân hình cao to vững chãi được tôn vinh một cách triệt để, anh quay đầu, ánh mắt lướt nhìn đám đông, mép miệng khẽ nở nụ cười tình nghịch.

- Mặc Thiệu Đình đến rồi!

- Trời ơi! Mau đỡ lấy tôi, tổng tài đẹp trai quá! Tổng tài, tôi yêu ngài!

- Sao lại có người đàn ông anh tuấn đến thế chứ? Ôi! Tôi muốn ngất luôn này, không được, tôi phải nhìn thêm chút nữa mới được ngất!

Trong tiếng kêu gào của phụ nữ, ánh mắt ngưỡng mộ của đàn ông, Đường Lạc Lạc cảm ly rượu rỗng, cả người đứng yên bất động, hóa đá luôn.

Ai có thể nói với cô, tại sao người bước vào lại là tiểu ca ca chứ?

Không lẽ buổi yến tiệc tối nay không có ai thần nhãn tốt, đều xem tiểu ca ca là Mặc Thiệu Đình rồi ư?

Không lẽ soái ca đều giống nhau ư?

Hay là... Mặc Thiệu Đình kỳ thực chính là tiểu ca ca đã cùng chơi đùa với cô hả?

Tâm trạng lúc này của Đường Lạc Lạc, phức tạp đến mức khó diễn tả bằng ngôn từ, cô quay người, nắm lấy cổ áo của Mặc Tây Thành, không kiềm được hét to:

- Đó là ai? Cậu quen không?

Mặc Tây Thành nhìn Đường Lạc Lạc giống như con gấu phần nộ, cả người sững sốt, trả lời vô ý:

- Quen chứ! Là anh tôi mà, người vừa bước từ ngoài cửa vào, là anh tôi, Mặc Thiệu Đình.

- Cậu nhìn kỹ chưa? Là người đó hả?

Đường Lạc Lạc không từ bỏ, chỉ về phía Mặc Thiệu Đình, dường như muốn hét lên luôn:

- Là anh ta sao?

Mặc Tây Thành thắc mắc dụi dụi mắt:

- Đúng vậy, chính là anh tôi, Lạc Lạc, cô sao thế?..... Sao thấy anh tôi, giống như thấy kẻ thù vậy?....

Đường Lạc Lạc dường như muốn hóa điên luôn.

Mặc Thiệu Đình!

Mặc Thiệu Đình đáng chết! Thì ra Mặc Thiệu Đình mà bản thân muốn gặp, chính là tiểu ca ca, cái tên giả vờ mai phục bên cạnh cô, còn cho cô nợ tiền, còn nói yêu thích cô, còn đem đến bao nhiêu phiền phức cho cô....

Thì ra anh ta chính là Mặc Thiệu Đình!

Uổng công bản thân tưởng anh ta là người tốt, còn nghĩ rằng anh ta luôn giúp đỡ bản thân...

Thì ra cái tên đó đang đào hố cho cô nhảy vào, đáng hận!

Đường Lạc Lạc có cảm giác bản thân như bị người khác đem ra làm trò đùa vậy, giống như Mặc Thiệu Đình đem cô bán đi, cô còn giúp người ta đếm tiền, còn hối hận tự trách bản thân, sao không bán được giá tốt, tâm trạng y chang y chang vậy đây!

Người khác ức hiếp cô, lừa cô, cô cũng có thể không để tâm, có thể bình phục nhanh chóng, vì vốn cô không ôm ảo tưởng gì với những người đó, nhưng tiểu ca ca.... ồ không, Mặc Thiệu Đình....

Là người mà cô toàn tâm toàn ý tin tưởng bấy lâu nay đây!

Người mà cô tin tưởng cô cảm kích cô ý lại đến thế, thì ra chính là người đang lừa dối cô ư?

Tay Đường Lạc Lạc đặt trên người Mặc Tây Thành, bất lực buông xuống, sau khi kinh hoàng, chính là từng con từng con buồn rầu dâng lên.

Mặc Thiệu Đình vào trong dưới sự vây quanh của nhiều người, ánh mắt vẫn đang tìm bóng dáng của Đường Lạc Lạc, âm nhạc tiết tấu thanh thoát vang lên, không ít cặp tình nhân tay nắm tay chui vào sàn nhảy, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung lên người Mặc Thiệu Đình.

Mọi năm, Mặc Thiệu Đình chưa từng nhảy cùng mọi người, cũng không chọn bạn nhảy, điều này khiến fan cuồng của anh ai oán tột cùng, nhưng dù thế, buổi yến tiệc hàng năm, vẫn có không ít thiếu nữ đôi mắt lấp đầy ánh sao, trong lòng thầm cầu nguyện có thể được Mặc Thiệu Đình chọn trúng...

Trong đó, ánh mắt Lâm Uyển Du là bùng cháy nhất.

Cô ta cẩn thận di chuyển bước chân, đi đến bên cạnh Mặc Thiệu Đình, vì sự hiếm khách trước đó của hai người, không dám đến quá gần, chỉ nhẹ nhàng mở lời:

- Thiệu Đình....

Hình ảnh đó, trong mắt Đường Lạc Lạc, dường như đến mức độ churóng mắt.

Lâm Uyển Du đoan trang phóng khoáng, Mặc Thiệu Đình cao to ngọc lẫm, hai người đứng cùng nhau, thật sự rất đường đường.

Cô nghĩ đến Lâm Uyển Du hết lần này đến lần khác chống đối cô, nghĩ đến những lời Lâm Uyển Du sỉ nhục cô, ánh mắt khinh miệt đó....

Vốn dĩ cô còn cảm thấy trong lòng bình thản, không để tâm, nhưng hiện tại cô biết được Mặc Thiệu Đình đã luôn giấu thân phận với cô, hai người họ giống như đang xem cô diễn trò vậy.

Từ đầu đến cuối, chỉ có cô là không hay biết gì, tất cả mọi người đều biết sự thật, không phải sao?

Đường Lạc Lạc cắn chặt môi, ánh mắt nhìn thẳng Mặc Thiệu Đình.

Mặc Thiệu Đình lạnh nhạt nhìn Lâm Uyển Du, thần sắc không chút nhiệt độ, nhẹ nhàng lướt qua Lâm Uyển Du, đi về phía Đường Lạc Lạc.

Dưới ánh đèn hòa nhã, cô giống như con thiên nga nhỏ cao quý, khiến thân tâm anh không kiềm được bị thu hút...

Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, trừng to mắt nhìn tổng tài đi về phía Đường Lạc Lạc, trong lòng tràn đầy sự nghi hoặc và thắc mắc, cũng mang đầy sự ngưỡng mộ.

Có thể được tổng tài nhìn thấy, đã là vinh hạnh to lớn, huống chi nhìn tình hình này, không lẽ tổng tài muốn mời tiểu nha đầu đó cùng nhảy sao?

Không không không, không thể nào...

Dưới sự dõi theo của mọi người, Mặc Thiệu Đình đi thẳng đến bên cạnh Đường Lạc Lạc, đưa tay về phía Đường Lạc Lạc, bờ môi mông khê nói:

- Đường...

Tuy nhiên chưa chờ Mặc Thiệu Đình nói xong, Đường Lạc Lạc nhìn chằm chằm Mặc Thiệu Đình một giây, quay người bay nhanh xông ra khỏi đám đông.

- Lạc Lạc!

Giọng nói mang đầy từ tính của Mặc Thiệu Đình vang lên từ phía sau, Đường Lạc Lạc không hề quay đầu.

Cô không thể tiếp tục ở đây thêm một giây phút nào cả, đối diện với Mặc Thiệu Đình đã lừa dối cô, còn ra vẻ không gì xảy ra này, Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy bản thân muốn điên lên, cô nắm lấy váy, một mạch chạy ra khỏi sảnh lớn khách sạn, chạy sâu về phía hành lang, cô không biết đi đâu, nhưng chỉ muốn rời khỏi ánh mắt Mặc Thiệu Đình, không muốn nhìn thấy đôi mắt của anh.

Đôi mắt ấy, mỗi lần nhìn thấy, đều khiến cô chìm đắm vào một cách hồ đồ, cô không muốn bị lừa dối nữa, cũng không muốn thấy anh....

Không biết chạy được bao lâu, Đường Lạc Lạc đứng lại dưới ánh đèn vàng của hành lang, thở dốc hần hển, chưa kịp ngẩng đầu lên, một cánh tay từ đằng sau đưa đến, khăn tay màu trắng mang mùi hương khó chịu, xông thẳng vào mũi cô, trong lòng Đường Lạc Lạc kêu lên một tiếng tiêu rồi, nhưng chưa chờ cô phản ứng kịp, toàn thân mềm nhũn...

Ý thức cô dần dần trở nên mơ hồ, trong lúc mơ màng, chỉ cảm nhận được bản thân được một người đàn ông mập lùn vác vào phòng khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Cô cố gắng vùng vẫy, muốn phát tiếng kêu, nhưng vừa mở miệng, chỉ có thể phát ra giọng nói yếu ớt, giọng nói đó e rằng cả muỗi còn không nghe thấy, và đáng sợ hơn là, lúc này, giống như có một ngọn lửa, nhảy ra từ trong tim cô, nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân.

Sự nóng bức chưa từng trải qua khiến cổ họng cô khô rát, lý trí còn sót lại nói với Đường Lạc Lạc, cô lần này e là lại trúng bẫy, hiện tại cô chưa ngắt đi, nhưng toàn thân phát nóng... trên chiếc khăn tay đó, có thể là thuốc --- kích dục!

Sự ý thức này khiến cô sững người, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tiếp đó, cô bị một người đàn ông mập lùn ném lên giường, bên tai vọng đến giọng nói khiến người khác buồn nôn.

- Tiểu mỹ nhân, chắc chắn chắc, non nót thế này, lần này lời to rồi, ngoan ngoãn nhé! Đừng cử động... chốc nữa bảo đảm khiến cô thoải mái...

Người đàn ông mập lùn trước mặt đỉnh đầu hơi hói, vẻ mặt dâm đãng, vừa nói chuyện vừa đứng ngay đầu giường lột quần, bộ dạng vô liêm sỉ đó, khiến Đường Lạc Lạc dấy lên từng cơn buồn nôn.

Đường Lạc Lạc vận dụng hết toàn bộ sức lực của mình, cố gắng nâng người lùi về sau, muốn rời xa ông ta hơn nữa, nhưng toàn thân như bị trút hết sức lực, cố gắng cả buổi trời, chỉ di chuyển được một phương diện nhỏ, và sự nóng bức trong cơ thể không ngừng lan tỏa, khiến cô đỏ mặt tía tai.

- Ông... là ai... ai... chỉ thị ông...

Đường Lạc Lạc cắn chặt răng, miễn cưỡng nói ra được vài từ, hiện tại toàn thân cô phát nóng, phải cố gắng lắm mới không chế được bản thân, không làm ra những việc mất mặt.

Người đàn ông cười hehe, để lộ hàm răng vàng khè, tiến lên trước nắm lấy tay Đường Lạc Lạc:

- Con nhỏ thú, nghĩ nhiều thật! Tôi có thể nói cô biết sao? Hiện tại cũng không phải lúc nói chuyện này, cô cứ ngoan ngoãn chờ được thoải mái đi, xem tôi cho cô sướng như nào nhé!

- Buông tay...

Đường Lạc Lạc mềm nhũn trên giường, sợ đến hai mắt đỏ ngầu, cô muốn vùng ra khỏi tay của gã mập này, nhưng sức lực vùng vẫy lại cực có hạn.

Gã mập vẻ mặt tà dâm nhìn chăm chăm Đường Lạc Lạc, thấy cô cố gắng vùng vẫy, hứ một tiếng từ mũi, buông tay cô.

Đường Lạc Lạc toàn thân bất lực, phịch một tiếng về sau ngã nhào lên tấm thảm dày dưới đất, nhưng lại không thấy đau, chỉ cảm thấy toàn thân như bị thiêu cháy vậy, cảnh tượng trước mắt càng lúc càng mơ hồ...

- Cứu... mạng...

Dưới sự ảnh hưởng của thuốc, giọng nói Đường Lạc Lạc phát ra đứt quãng, đôi tay chống dưới thảm muốn đứng dậy, nhưng nhìn thấy cánh tay heo kinh tởm đang đưa đến trước mặt cô.

- Giả vờ tỉnh nữ gì hả? Chốc nữa xem tôi không phục vụ cô thoải mái, chắc ôm tôi mãi không buông quá!

- Không...

Đường Lạc Lạc cố gắng lắc đầu, hy vọng đây chỉ là một giấc mơ, cảnh tượng trước mắt khiến cô quá tuyệt vọng, một giọt nước mắt long lanh chảy xuống từ khóe mắt, cô hận đến mức muốn đâm đầu chết ngay lập tức.

Nhìn thấy cánh tay của gã mập sấp chạm đến Đường Lạc Lạc, cửa phòng khách sạn, bỗng trong phút chốc, ‘rầm’ một tiếng bị đá bay.

Cảnh tượng trước mắt Đường Lạc Lạc đã mơ hồ, tuy nhiên trong lúc mơ màng, vẫn có thể thấy được một bóng dáng quen thuộc, là Mặc Thiệu Đình!

Mặc Thiệu Đình đến cứu cô rồi..

Suy nghĩ này khiến Đường Lạc Lạc cảm thấy an toàn, tiếp đó, cô cảm nhận bản thân được kéo vào trong một vòng tay ấm áp, cái ôm này có mùi hương quen thuộc khiến người khác an tâm đến lạ, và cả sự nóng bức trong cơ thể, dường như càng lan tỏa mạnh mẽ hơn...

Đôi mắt Mặc Thiệu Đình đỏ máu, ôm lấy Đường Lạc Lạc toàn thân nóng ran, lại nhìn thấy gã ngồi bên giường đang run lấy bầy, quần được lột đến một nửa, phút chốc nổi trận tam bành, sao không biết khi này xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Nếu không phải anh lập tức đuổi theo Đường Lạc Lạc đến đây, nếu anh chậm một giây thôi, hậu quả thật khó có thể tưởng tượng!

Khí trường trên người Mặc Thiệu Đình dường như đã sắc lạnh áp đảo, lúc này cộng thêm cả phần nộ, anh giống như con báo hoang đang sẵn sàng tấn công, ánh mắt nhìn gã mập khát máu, khiến gã mập sợ hãi quỳ ngay xuống đất, không ngừng dập đầu van xin.

- Cậu chủ Mặc, tôi có mắt không trông, không biết cô ta là người của ngài... ngài hãy tha cho tôi! Cầu xin ngài hãy tha cho tôi đi!....

Tiếng van xin đó nghe trong tai Mặc Thiệu Đình, chỉ càng khiến anh thấy chán ghét, anh ôm cô gái trong lòng chặt hơn nữa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô gái trong lòng, không chớp mắt cái nào, chỉ lạnh lùng thốt ra một chữ:

- Cút!

Gã mập chỉ muốn cút ra xa càng nhanh càng tốt, đừng nói thủ đoạn của đại gia đây tàn ác, với nhiệt độ âm u lạnh lẽo thể này thôi, cũng đủ gã đóng băng rồi, vừa run rẩy vừa cúi đầu gấp bụng, gã mập hoảng loạn cút ra khỏi phòng ngay.

Tuy nhiên vừa ra khỏi phòng, đã bị thuộc hạ Mặc Thiệu Đình trói như đòn bánh tét.

- Thưa ngài... xin hãy tha cho tôi! Thưa ngài... tôi nói... tôi nói hết... là cô chủ Lâm sai tôi đến... là cô ta cho tôi tiền...

Ngoài cửa vọng đến tiếng thét rống như chọc tiết của gã mập.

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình càng lúc càng trầm, đến cuối cùng âm trầm tựa bầu trời sắp giáng mưa bão.

Lại là Lâm Uyển Du!

Xem ra sự cảnh cáo lần trước, không có tác dụng gì cả.

Mặc Thiệu Đình nhìn xuống, chút tình cảm còn sót lại đối với Lâm Uyển Du đã bị bào mòn, ôm lấy Đường Lạc Lạc đứng dậy, anh nhìn thấy Đường Lạc Lạc lúc này khuôn mặt nhô đỏ bừng, bờ môi tựa hoa đang mím chặt, đôi mắt nhắm lại, lông mi khẽ run tựa bướm xinh đàn đậu trên đóa hoa, thân nhiệt trong người cao đến đáng sợ.

Mùi hương phát ra từ người cô thoang thoảng bay đến, khiến Mặc Thiệu Đình không kiềm được yết hầu lướt xuống, cánh tay ôm Đường Lạc Lạc siết chặt, nơi nào đó thân dưới dường như đã sẵn sàng.

Tuy nhiên ngay lúc này, cô gái trong lòng khẽ hứ một tiếng tựa mèo con vậy, tiếp đó đưa hai tay ra, ôm lấy cổ Mặc Thiệu Đình:

- Nóng... nóng quá!

Giọng nói yếu ớt ngọt ngào đó, giống như đang nũng nịu, khiến Mặc Thiệu Đình khó lòng cưỡng lại, hận đến mức muốn ném tiểu nha đầu lên giường trừng phạt ngay lập tức.

- Ngoan, tôi đưa cô vào tắm nước lạnh....

Mặc Thiệu Đình hít một hơi thật sâu, cố gắng vận dụng hết ý chí khống chế cực độ của bản thân, ôm Đường Lạc Lạc đi vào phòng tắm, Đường Lạc Lạc lúc này thần sắc mơ màng, chỉ cảm thấy cơ thể Mặc Thiệu Đình rắn chắc lại ấm áp, không kiềm được ghé sát người chặt hơn vào Mặc Thiệu Đình.

Nghe giọng nói của Mặc Thiệu Đình, bản năng ngược đầu lên, bờ môi đỏ mọng khẽ chu lên, nửa hiểu nửa không gật đầu:

- Ừm..

Lúc cô gật đầu, bờ môi mềm mại nhẹ nhàng lướt qua người anh, cơ thể cũng không yên phận cứ ngo ngoáy trong lòng anh, Mặc Thiệu Đình nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng không thể nhìn được nữa, đặt tiểu nha đầu trong lòng lên bồn rửa tay trong phòng tắm, cúi người hôn lên môi cô...

.....

Đại sảnh khách sạn, buổi yến tiệc vẫn tiếp tục, mọi người nhảy múa vui vẻ.

Lâm Uyển Du nhìn về hướng Mặc Thiệu Đình rồi đi, sự ghen hận không cam trong mắt không còn giấu được, vừa nãy nhìn thấy Mặc Thiệu Đình sắp mời Đường Lạc Lạc làm bạn nhảy, con nha đầu thói Đường Lạc Lạc không biết thân biết phận, lại quay đầu bỏ chạy.

Nghĩ đến người đàn ông mà cô ta ngày ngày nhớ mong. Lại để mất đến loại nha đầu hoang không ra gì đó, Lâm Uyển Du tức đến mức muốn xé nát Đường Lạc Lạc, nhưng Đường Lạc Lạc qua đầu bỏ chạy cũng tốt, vừa hay trúng kẻ của cô ta.

Cô ta đã sắp xếp một món “quà to” cho Đường Lạc Lạc, đang chờ Đường Lạc Lạc trong phòng khách sạn kia.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Uyển Du mới dễ chịu hơn chút, ngẩng đầu nhìn phòng khách sạn ở phía trên cầu thang xoắn ốc, mép miệng lộ rõ nụ cười ác độc.

Cô ta không tin, nếu Đường Lạc Lạc làm gì có lỗi với Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình còn xem cô như bảo bối o bế trên tay nữa không chứ!

Cười trên sự đau khổ của người khác một lúc lâu, Lâm Uyển Du nhìn thời gian, cảm thấy tạm được rồi, mới chậm rãi bước đến bên cạnh Mặc Tây Thành đang tìm Đường Lạc Lạc, giả vờ tò mò hỏi:

- Tây Thành, cậu đang tìm gì vậy?

Mặc Tây Thành vừa nãy thấy Đường Lạc Lạc quay người bỏ chạy, Mặc Thiệu Đình đuổi theo sau, trong lòng thắc mắc, chờ phản ứng lại đi đuổi theo, cả hai mất bóng, đành quay về đại sảnh tìm, lúc này nghe Lâm Uyển Du hỏi, hai người cũng được xem là cùng lớn lên từ bé nên cũng thành thật trả lời:

- Tôi tìm Lạc Lạc! Cô Lâm, cô thấy cô ấy không? Cô gái khi nãy mặc váy màu đen, rất đáng yêu ấy!

Đáng yêu cái con khi.

Lâm Uyển Du cười nhạt trong lòng, trên mặt tỏ vẻ ngờ ra:

- Cô ấy hả? Tôi thấy cô ấy đi lên lầu rồi, dù gì tôi cũng rảnh, tôi đi tìm cùng cậu vậy!

Cô ta có tình thuê một người đàn ông, tìm đúng thời cơ gây mê Đường Lạc Lạc, hoàn thành nhiệm vụ trong phòng 403, lần này có Mặc Tây Thành là nhân chứng tuyệt nhất tự nguyện cùng cô đi bắt gian, tất nhiên là tốt hết biết rồi.

Hào môn đẳng cấp như nhà họ Mặc, đối với danh dự của phụ nữ đương nhiên sẽ xem trọng vào hàng bậc nhất, Đường Lạc Lạc lúc này 80% là đã bị gã mập mà cô ta thuê xử rồi, Mặc Thiệu Đình không thấy không sao, có thể dẫn em trai anh ấy đi xem, lúc đấy sự việc lan truyền ra, cho dù Mặc Thiệu Đình có tâm giữ lại Đường Lạc Lạc cũng không cách nào bảo toàn được cho cô đâu.

Đúng là đáng tiếc! Mặc Thiệu Đình không biết đi đâu mất, không thể tận mắt chứng kiến cảnh tượng vui như thế!

Mặc Tây Thành tìm Đường Lạc Lạc khắp nơi vẫn không tìm thấy, lúc này Lâm Uyển Du nói dẫn cậu ta đi tìm, đương nhiên là vui rồi, cậu ta cứ cảm thấy Đường Lạc Lạc hôm nay hơi bất thường, vì thế rất lo cho cô, sợ cô xảy ra sự cố gì.

Lâm Uyển Du đi trước Mặc Tây Thành, dẫn Mặc Tây Thành đi thẳng đến phòng trên lầu, đi nhiều vòng trên hành lang, dường như có chút do dự ngừng lại trước cửa phòng 403:

- Khi nãy tôi... hình như nhìn thấy cô ấy vào đây, có lẽ là mệt rồi nên tìm phòng nào đó nghỉ ngơi chẳng?

Nói xong, Lâm Uyển Du đặt tay lên tay nắm cửa, mép miệng không kiềm được nở nụ cười đắc ý, dường như đã thấy bộ dạng xấu hổ không quần áo của Đường Lạc Lạc, nhìn thấy bộ dạng của con nhỏ đáng hận được đàn ông dâm dăng chà đạp thô bạo, dự tính sẵn sự khinh miệt và kinh hoàng của Mặc Tây Thành...

Trong đầu cô không ngừng nghĩ đến khoái cảm báo thù, dường như không thể chờ thêm được nữa mà đẩy cửa vào, tuy nhiên...

Cửa phòng vừa mở, thần sắc đắc ý và mong đợi trên mặt của Lâm Uyển Du, phút chốc bị thay thế bởi sự kinh ngạc, Mặc Tây Thành phía sau cũng không chờ được ló đầu vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, không kiềm được hét lên:

- Làm gì vậy trời?

Trên thực tế, đừng trách Mặc Tây Thành kinh ngạc, cảnh tượng hiện tại trong phòng, đúng là kỳ quái: một người đàn ông mập ở trần, bị trói như đòn bánh tét trên ghế, ngồi đối diện trước cửa phòng, trong miệng gã còn ngậm một đôi vớ, nhìn thấy có người mở cửa, lập tức ưm ưm ưm ra tiếng cầu cứu.

Trông mặt Lâm Uyển Du co lại, trong lòng kêu tiêu rồi, đây chẳng phải là gã đàn ông mà cô ta thuê để làm nhục Đường Lạc Lạc đó sao?

Nhưng Đường Lạc Lạc đâu? Sao gã này lại bị trói ở đây?

Không chờ cô phản ứng lại, Mặc Tây Thành hiểu kỳ đã tiến về phía trước, đứng lại cách gã mập đó một mét, đưa tay rút vớ trong miệng gã ra...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

- Ôi... Cứu mạng, mau thả tôi ra... Cứu tôi với...

Tên mập miệng vừa được cởi trói, lập tức kêu to để cầu cứu, quay qua khăn cầu Lâm Uyển Du đang toát đầy mồ hôi.

- Cô chủ Lâm... Cứu tôi, xem như tôi vì cô bán mạng mà...

Lời chưa kịp nói xong, Lâm Uyển Du cũng không màng đến bản nữa, giật lấy chiếc vớ từ tay Mặc Tây Thành, chuẩn xác nhét vào miệng tên mập, do căng thẳng và chột dạ, các đầu ngón tay của cô đều đang run rẩy.

Mặc Tây Thành nghe đến choáng váng, nghi ngờ nhìn về phía Lâm Uyển Du.

- Cô chủ Lâm, tên này quen biết cô? Chuyện này là sao đây? Ông ta bị ai trói ở đây, cô có biết không?

Lâm Uyển Du cũng không biết quá trình trong đó, nhưng hiện tại, rất rõ ràng, kế hoạch của cô đã hỏng bét, Đường Lạc Lạc không hề lọt vào tay tên mập này, không những vậy, cô còn bị tên cướp ở đây hăm dọa, đúng là đang tự tát vào mặt cô ta.

Cô vốn đang vui vẻ chuẩn bị đến xem trò cười của Đường Lạc Lạc, kết quả không xem được đã đành, còn bị người ta mĩa mai, trong lòng không kiềm được phần uất, nhưng trước mắt, quan trọng nhất là không để chuyện này tiết lộ ra ngoài, nếu để người khác biết được cô đường đường là cô chủ của Lâm gia, lại sử dụng thủ đoạn này để hại Đường Lạc Lạc, sau này cô cũng không thể ra vào giới thượng lưu nữa.

Nghĩ như thế, Lâm Uyển Du lập tức lộ ra thần sắc không vui, khinh thường nhìn tên mập.

- Tôi làm sao quen biết hắn ta được? Cái tên này tám phần mười là tên thần kinh, Tây Thành, ở đây không có Đường Lạc Lạc, vậy chúng ta đến chỗ khác tìm đi, có lẽ cô ấy không thích bầu không khí ở đây, đi trước rồi cũng nên.

Mặc Tây Thành có chút nghi ngờ nhìn tên mập đang ngồi trên ghế sọt ruot đến nỗi mồ hôi đầy mình, cậu lại nhìn Lâm Uyển Du, trong lòng nghĩ hai người này thân phận địa vị chênh lệch khá nhiều, sao lại quen biết được? Có lẽ đúng như lời Lâm Uyển Du nói, tên trước mặt này là một tên thần kinh.

Mà Lâm Uyển Du lại là người có tiếng ở xã hội thượng lưu, người bình thường biết cô ta cũng không có gì lạ.

Trong lòng cậu muốn biết Đường Lạc Lạc đang ở đâu, cũng muốn sớm làm rõ, do đó cậu gật đầu, theo sau Lâm Uyển Du đi ra khỏi phòng.

- Được, chúng ta đi chỗ khác tìm xem sao.

Lâm Uyển Du giờ mới an tâm được một chút, trước mặt thì giả vờ giúp Mặc Tây Thành tìm người, trong lòng lại ngấm ngầm toan tính, xem ra, không phải có người đã cứu con nhà đầu đó, thì do con nhà đầu đó may mắn trốn thoát được.

Không, cô ta chỉ là một tiểu nha đầu, sao có thể trốn thoát lại còn bắt giữ được thuộc hạ của mình chứ?

Nhất định có người đã giúp cô ta!

Không lẽ là...

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Lâm Uyển Du, sắc mặt cô nhợt nhạt đi vài phần, không lẽ là Mặc Thiệu Đình đã cứu cô ta?

Nhớ đến lời cảnh cáo của Mặc Thiệu Đình với mình lần trước, Lâm Uyển Du chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người xém chút nữa đứng không vững mà ngã đi.

Nếu như đúng là Mặc Thiệu Đình đã cứu Đường Lạc Lạc, vậy bản thân và Mặc Thiệu Đình, há một chút khả năng cũng không có sao?

Cô cảm thấy vô cùng không cam lòng và sợ hãi, Lâm Uyển Du gần như không chống đỡ nổi nữa, cô nhanh chóng nghĩ ngợi, tìm cách chuyển bại thành thắng, đột nhiên nghĩ đến chuyện mình vốn đã nghi ngờ.

Đường Lạc Lạc...

Ai cũng gọi Đường Phù Dung là Đường Lạc Lạc, đây có đúng là biệt danh của cô ta không?

Nói mới nhớ, mình chưa bao giờ phái người điều tra tư liệu về Đường Phù Dung, hay là ra tay từ chỗ này, có thể nhận được những thu hoạch không ngờ tới.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Uyển Du tươi tỉnh hẳn, Đường Lạc Lạc, cô trốn được lần này, không trốn được cả đời đâu, chúng ta cứ chờ xem.

....

Đường Lạc Lạc mơ màng tỉnh dậy, đã là buổi sáng ngày thứ hai rồi.

Tia nắng ấm áp rơi vào căn phòng, xuyên qua cửa sổ sát trần, khiến cả căn phòng đều nhuộm màu vàng rực.

Là phòng ngủ của biệt thự nhà họ Mặc.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, Đường Lạc Lạc cảm thấy toàn thân mệt mỏi, đầu óc hỗn loạn, muốn xoay người đi lại phát hiện bản thân căn bản không cử động được, cô vô thức quay đầu nhìn về phía bên cạnh, lập tức mở tròn mắt – người ngủ cạnh cô... là một người đàn ông!

Người đàn ông bên cạnh rúc mặt vào cổ cô, nhìn không rõ mặt mũi, ngoài chần lờ ra làn da bánh mật săn chắc, đường nét cánh tay mịn màng đẹp đẽ, cảm nhận được động tác của Đường Lạc Lạc, anh ngước đầu lên, lộ ra khuôn mặt tuyệt đẹp.

Mặc Thiệu Đình!

Đường Lạc Lạc mở to miệng, kinh ngạc vô cùng, đồng thời cúi đầu nhìn xuống thân thể trong chăn của mình, phát hiện bản thân hoàn toàn không mặc quần áo, liền kêu to một tiếng, nghĩ cũng không nghĩ, lập tức đẩy Mặc Thiệu Đình đang say ngủ xuống giường!

Mặc Thiệu Đình đang ngủ rất say, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đã bị cô gái nhấn tâm trên giường đẩy xuống, ngồi chễm chệ trên thảm, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đường Lạc Lạc đang la hét không ngừng trên giường, lập tức cảm thấy thái dương đau âm ỉ.

- Mặc Thiệu Đình! Mặc – Thiệu – Đình!

Đường Lạc Lạc lấy chăn che lấy thân thể, chỉ về phía Mặc Thiệu Đình đang ngồi dưới đất mà la hét, tiện tay lấy một chiếc gối, ném vào Mặc Thiệu Đình, quay đầu nhắm mắt, khuôn mặt ửng đỏ.

- Anh anh anh... anh là đồ lưu manh, anh mau mặc quần vào, mặc vào đi!

Mặc Thiệu Đình nói không nên lời, vừa chậm chậm lại rất tao nhã từ dưới sàn đứng lên, ung dung mặc quần áo, cài được nút áo sơ-mi thứ ba, anh liền cười, đứng bên giường ngủ, đôi tay chặn cả hai bên thân thể Đường Lạc Lạc, sáp đến gương mặt đang đỏ như quả táo của cô, dùng hai ngón tay đùa giỡn nắm lấy cằm cô, buộc cô phải xoay mặt qua nhìn anh.

- Bây giờ muốn tôi mặc vào, nói tôi là lưu manh, tối hôm qua, lại ôm chặt lấy tôi không buông, áo khoác của tôi là cô cởi ra đó.

Giọng nói thả thính, hơi thở ấm áp, khiến mang tai của Đường Lạc Lạc bắt đầu ửng đỏ, xấu hổ đến nỗi hận không thể đào lỗ chui xuống đất.

Lúc này đầu óc cô tỉnh táo được một chút, nghĩ lại chuyện tối qua, khi đó cô nhất thời gấp gáp, xông vào hành lang khách sạn, bị một tên mập bắt được, cho cô uống thứ thuốc đó... sau đó, cô ra sức chống cự, là Mặc Thiệu Đình đã kịp thời đến cứu cô.

Do tác dụng của thuốc, ý thức cô rất mơ hồ, vì thế những chuyện sau đó, chỉ là những đoạn ngắn đứt quãng, lúc này qua sự nhắc nhở của Mặc Thiệu Đình, cô mới lờ mờ nhớ lại một số hình ảnh...

Tối qua, mùi hương trên cơ thể anh ta, nụ hôn dịu dàng của anh ta, và cả đôi tay kia vuốt ve trên cơ thể mình.....

Đường Lạc Lạc lập tức mặt đỏ như trái cà, nửa cúi đầu không dám ngước lên nhìn mặt Mặc Thiệu Đình, đáng chết, rõ ràng bản thân đã bị ăn sạch sẽ, nhưng tình huống hôm qua, lại là bản thân chủ động!

Aaaa thật là đáng hận!

Mặc Thiệu Đình cúi đầu nhìn ngắm vẻ mặt xấu hổ của Đường Lạc Lạc, quan sát gương mặt cô lúc thì trắng bệch lúc thì đỏ ửng, cảm thấy vô cùng thú vị, hơi cúi đầu, anh nhẹ nhàng phả hơi bên cô Đường Lạc Lạc.

- Hôm qua là tôi đã cứu cô, vì cứu cô, lấy thân báo đáp, hôm nay cô vừa tỉnh dậy đã đá tôi xuống giường, không phải có chút lấy oán trả ơn hay sao?

- Anh...

Đường Lạc Lạc ngẩng đầu, giận dữ nhìn Mặc Thiệu Đình, trời ơi sao trên thế gian này lại có người đàn ông vô sỉ như thế, cô giờ nắm đấm, hung dữ đấm vào ngực Mặc Thiệu Đình.

- Anh vô si, anh không biết xấu hổ, anh được lợi mà còn giả vờ! Anh anh anh... Tôi muốn đánh chết anh!

- Ngày nay, đúng là người tốt khó làm mà.

Mặc Thiệu Đình đành lắc đầu, giống như đã chịu oan uất rất lớn, đôi mắt sáng ngời kia, lấp ló chút gian xảo, nhưng gương mặt anh tuấn kia, đúng là lừa đảo, cứ như anh ta vô tội thật.

Đường Lạc Lạc thật sự không nói được lời nào, chỉ vào mặt Mặc Thiệu Đình mà cứng họng, cuối cùng mới cúi đầu, nhìn thấy đôi vai trắng như tuyết của mình lộ ra bên ngoài, liền không suy nghĩ cãi nhau với Mặc Thiệu Đình, miệng nói lấp bắp.

- Anh anh anh... anh quay người đi, tôi muốn mặc quần áo.

Đội bà cô mặc xong quần áo rồi mới tính sổ với tên khốn này!

Mặc Thiệu Đình dở khóc dở cười, chỉ biết từ từ nhấc người lên, mắt cứ lướt nhìn làn da trắng ngần của Đường Lạc Lạc, nhìn không được khô cả họng, yết hầu chuyển động một lúc, anh cười như không cười xoay người đi, giọng nói như đang hờn dỗi, lại như đang giấu cợt.

- Có phải chưa xem qua đâu.

Tiếp đến, trên eo đã bị một bàn chân nhỏ hung hăng đá vào, theo sau là tiếng gào thét yếu ớt:

- Lưu manh!

Được thôi, Mặc Thiệu Đình sống trên đời hai mươi mấy năm, chưa từng dính dáng qua loại từ này, hôm nay không những bị đá xuống giường, còn bị “đóng dấu”.....

Đúng là họa vô đơn chí.

Đường Lạc Lạc một bên cảnh cáo Mặc Thiệu Đình, đề phòng anh ta đột nhiên quay đầu nhìn mình, một bên tay chân lúng túng tìm váy, đáng tiếc chiếc váy hôm qua đã bị xé rách rồi, cô im lặng khinh bỉ nhìn về con người tàn bạo hôm qua, một bên leo xuống giường, kéo tủ đồ ra, loay hoay tìm được một chiếc váy liền, cúi đầu nhìn thấy dấu hôn đỏ thắm trên cổ mình, Đường Lạc Lạc cắn môi, lại lục lọi tìm được một khăn quàng quần vào cổ.

Bây giờ bình tĩnh lại, Đường Lạc Lạc mới thật sự cảm thấy chiến trận kịch liệt tới qua, thân trên không chỉ toàn vết bầm tím, thân dưới còn đau âm ỉ, Mặc Thiệu Đình đáng chết, đúng là như chưa từng gặp qua phụ nữ!

Đúng là họa thượng đầu thai!

Tức giận gờ tay chọc chọc vào phía sau Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc nghiêng răng nghiêng lợi.

- Tôi mặc xong rồi, giờ chúng ta tính sổ với nhau đi, tên - cuồng - sắc, lưu manh, biến thái!

Bất kì từ ngữ nào cũng không thể diễn tả tâm trạng căm phẫn hiện giờ của cô.

Nhìn thấy vết máu trên chân, Đường Lạc Lạc như muốn khóc đến nơi, sự trong trắng mà mình đã gìn giữ hai mươi mấy năm nay, chưa gì đã bị Mặc Thiệu Đình độc ác cướp mất, nhưng cái tên này còn nghĩ đã cứu cô?!

Hôm nay quả là thấy được người không biết xấu hổ là như thế nào.

Tên - cuồng - sắc, lưu manh, biến thái...

Mặc Thiệu Đình quay đầu lại, nhăn mày.

- Cô đang muốn tính sổ với ba người sao?

- Đừng nhiều lời!

Đường Lạc Lạc nắm chặt tay, mở to mắt nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Thì ra anh là Mặc Thiệu Đình, anh lừa tôi khổ sở lắm, uống công tôi xem anh là người tốt, uống công tôi còn đi khắp nơi làm công để trả nợ, thì ra anh luôn lừa tôi! Lừa tôi đã đành, còn lừa cả tình cảm của tôi!

Lại còn tỏ tình với mình, khiến mình rung động, đây đưa bấy lâu nay...

Giờ đây nghĩ lại, Đường Lạc Lạc thật muốn đập đầu vào miếng đậu hũ mà chết.

- Tôi lừa gạt tình cảm của cô?

Mặc Thiệu Đình nhếch mép, cười đến mê người.

- Là lừa được rồi, hay chưa lừa được đây?

Đường Lạc Lạc lập tức chột dạ, bây giờ tên này kêu ngạo như thế, nếu như biết bản thân đúng là thích anh ta, khác nào bay lên trời sánh ngang hàng với mặt trời sao?

Cô lập tức cãi bướng.

- Lừa được cái đầu quý nhà anh, Mặc Thiệu Đình, anh đừng tưởng thế là xong, anh ức hiếp tôi, lừa tôi như thế, tôi sẽ không tha cho anh đâu, được rồi, bây giờ tôi cũng nhìn thấy anh rồi, chúng ta bàn tiếp vấn đề kia đi, khi nào cùng tôi xử lý chuyện ly hôn đây?

Ly hôn?

Mặc Thiệu Đình nhăn mày, kéo tiểu nha đầu đang tức giận ôm vào trong lòng, đưa tay chạm vào chóp mũi cô.

- Còn muốn ly hôn sao? Tôi là Mặc Thiệu Đình, cũng muốn ly hôn?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Đường Lạc Lạc đang trên con tức giận, ngẩng đầu ngang ngược hát cầm.

- Đương nhiên phải ly hôn! Trước đây tôi gả vào nhà họ Mặc, đều là bị ép cả, bây giờ cuối cùng cũng gặp được anh, anh lại lừa tôi lâu như vậy, không ly hôn chẳng lẽ đợi đến năm sau sao?

Được thôi, cô thừa nhận sau khi biết Mặc Thiệu Đình là tiểu ca ca, giận thì giận, quyết định ly hôn cũng bị lay động chút ít, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể để Mặc Thiệu Đình nhìn ra, nếu không cái tên này còn không vấy đuôi lên tận trời sao?

Mặc Thiệu Đình nhìn bộ dạng kiên quyết của tiểu nha đầu, giả vờ bất lực thờ dài.

- Được thôi, cô đã muốn ly hôn, tôi cũng không miễn cưỡng cô, nhưng trước khi ly hôn, chúng ta cũng phải cùng nhau ăn bữa cơm, cô đói không?

Sau trận lộn lộn hôm qua, tiểu nha đầu nhất định đói rồi, giữ chắc cô trước rồi nói sau.

- Không đói.

Đường Lạc Lạc trả lời không mấy vui vẻ, ai ngờ vừa nói xong, cái bụng liền không nghe lời kêu lên ọc ọc.

Mặc Thiệu Đình nhin cười, kéo bảo bối trong lòng đi xuống lầu.

- Nào nào, nếu cô đã hận tôi như thế, vậy hãy nắm bắt cơ hội ra sức ăn của tôi một bữa, cũng xem như là báo thù, ăn nhiều một chút, xem như đã lời rồi phải không?

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt.

- Hình như cũng có lý...

Không ăn thì phí quá!

Cô vung tay Mặc Thiệu Đình ra, Đường Lạc Lạc xoa bụng đi về phía trước, ngẩng đầu chạy về hướng phòng ăn, Mặc Thiệu Đình lắc đầu cười, đi theo sau Đường Lạc Lạc, trong lòng tự có tính toán.

Tiểu nha đầu muốn thoát khỏi lòng bàn tay anh, đâu dễ dàng như thế.

Đã bước vào cửa nhà họ Mặc, thì cô đừng hòng quay về, hai chữ ly hôn này, chưa từng xuất hiện trong từ điển của cậu chủ Mặc anh.

Thỏ trắng nhỏ ngốc nghếch hoàn toàn không biết chú sói xám đang toan tính những gì, Đường Lạc Lạc đi xuống lầu, ngồi vào phòng ăn, hai tay chống cằm, nhìn thức ăn thịnh soạn trên bàn, vừa mới cầm đũa, đã thấy Mặc Thiệu Đình gấp đồ ăn vào chén của mình, lập tức đồ ăn chất đầy như núi trước mắt.

Được thôi, cô có khả năng ăn nhiều, nhưng cũng không cần phải như đút cho heo ăn chứ!

Má Vương bên cạnh thấy được, cười đến mắt hí thành một đường chỉ, tuy cậu chủ thường ngày lạnh nhạt, nhưng đối với phu nhân, vẫn sẵn sóc rất chu đáo, nhìn hai người mất đi mây lại, bà cũng rất vui mừng.

Mà Đường Lạc Lạc nhắc chén lên, vừa không ngừng nhét đủ các loại thức ăn vào miệng vừa không cam lòng nhắc nhở.

- Anh đừng tưởng lấy lòng được tôi thì xong chuyện, tôi sẽ không bị kẻ mặt ngọt chết ruồi của anh làm mờ mắt đâu, tôi rất thông minh đấy nhé.

Mặc Thiệu Đình nhìn Đường Lạc Lạc hai má đều căng phồng, bộ dạng như một chú sóc nhỏ nắm lấy quả thông không chịu buông, nhìn không được nuông chiều xoa xoa đầu cô.

- Tất nhiên rồi, cứ ăn từ từ, đừng để bị nghẹn.

Đường Lạc Lạc hí mắt lại, nhìn Mặc Thiệu Đình cười thoả mãn, vừa ăn vừa nói chuyện mơ hồ không rõ.

- Đúng rồi, tên rác rưởi tính kể tôi hôm qua đâu? Bắt được chưa?

Nhắc đến thằng hèn to gan hôm qua, mặt mày Mặc Thiệu Đình vốn đang dịu dàng, đột nhiên trở nên lạnh lẽo, thần sắc đầy sát khí, một ngón tay xoa lấy chiếc nhẫn ngọc đang đeo, khoé miệng lộ ra nụ cười hung tàn.

- Bắt được rồi, tôi sẽ giải quyết xong xuôi, bao gồm cả kẻ chủ mưu phía sau, đều sẽ phải trả giá, cô cứ yên tâm.

Kẻ chủ mưu phía sau...

Đường Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy không ngon miệng nữa, kẻ chủ mưu phía sau, không phải là Lâm Uyển Du sao?

Nhưng, nhìn bộ dạng Mặc Thiệu Đình và Lâm Uyển Du như rất thân thiết, anh ta sẽ vì mình mà nghiêm khắc trừng phạt Lâm Uyển Du sao?

Chắc là không đâu.

Dù bản thân là vợ anh ta, nhưng, đối với chuyện này một chút chắc chắn cô cũng không có.

Cảm giác thảm hại này, đã ảnh hưởng đến con thèm ăn của Đường Lạc Lạc, cô lặng lẽ bỏ chén xuống, tầm mắt rũ xuống, ngón tay lẩn mò hoa văn trên chén, mở miệng buồn bã.

- Tôi nghĩ, chúng ta cứ nên ly hôn đi.

Tuy trong lòng ngàn vạn lần không nỡ, nhưng thực tế không thể thay đổi, cô không phải Đường Phù Dung, cô là Đường Lạc Lạc.

Người Mặc Thiệu Đình vốn phải cưới, là chị của cô, trong lòng của anh ta, có thể là Lâm Uyển Du, người đàn ông như thế, chỗ nào cũng tốt, từ đầu đến chân đều hợp ý cô, nhưng có lẽ từ đầu đến cuối, cũng đều không phải của cô.

Gánh trên người một thân phận giả, cô đã không có tự tin để yêu anh, cũng không có tự tin rằng hai người nhất định có thể yêu nhau.

Quyết tâm của Lâm Uyển Du, cũng không phải không có lý, bất kể xuất thân hay gia thất, họ đều rất xứng đôi, không phải sao?

Mặc Thiệu Đình quan sát thần sắc của Đường Lạc Lạc, nhìn tâm trạng có vẻ trùng xuống, còn tưởng chuyện hôm qua để lại ám ảnh tâm lý cho cô, nhìn không được càng thương xót, nắm lấy đôi bàn tay cô.

- Lạc Lạc, hãy tin tôi, tôi sẽ giải quyết hết, đừng buồn nữa, được không?

- Không.

Đường Lạc Lạc bĩu môi, rút tay mình ra.

- Tôi nói thật đó, Mặc Thiệu Đình, chúng ta ly hôn đi.

Ly hôn rồi, cô có thể cao chạy xa bay, làm lại từ đầu.

Có thể những ngày tháng không có anh sẽ rất buồn bã, nhưng thời gian qua lâu, cũng sẽ quên thôi, cũng sẽ qua đi thôi.

Đây có lẽ là kết quả tốt nhất giữa hai người họ.

Từ “ly hôn” này, trong một lúc như thế Mặc Thiệu Đình đã nghe qua rất nhiều lần, lúc này anh rũ mắt xuống, chăm chú nhìn vào gương mặt của Đường Lạc Lạc, giọng nói nghe vừa có chút dụ dỗ lại vừa an ủi.

- Lạc Lạc, tôi hiểu tâm trạng của cô, nhưng e rằng dạo này không tiện, mẹ tôi sắp từ Anh quốc trở về rồi, tối hôm sau, cô có thể tham gia yến tiệc trong

nhà được không... cô vẫn muốn ly hôn với tôi nữa, nhưng cũng đừng để người già vừa trở về đã phải đối mặt với những chuyện thế này, cô nói thử xem?

Đường Lạc Lạc ghen lời, mẹ của Mặc Thiệu Đình sắp trở về?

Đó là mẹ chồng của cô đấy, mẹ chồng giá đáo, con dâu như cô, sao giờ phút quan trọng như thế lại làm ầm chuyện ly hôn cơ chứ?

Đừng nói là nhà họ Mặc, là bất kì gia đình bình thường khác, sợ rằng cũng không dễ tiếp nhận sự việc này.

Đây không phải là một cơ hội tốt.

Đường Lạc Lạc cắn môi, cũng cảm thấy đề nghị bây giờ của cô có chút không hợp lý, cô đứng dậy, chớp chớp mắt, cuối cùng cảnh cáo Mặc Thiệu Đình.

- Được thôi, vậy trước mắt tôi không nhắc về vấn đề này nữa, nhưng...

Cô nặng giọng hơn, mặt hơi ửng đỏ.

- Tôi và anh sẽ ngủ riêng, và, khi mẹ anh vừa đi, chúng ta lập tức ly hôn.

- Đến lúc đó cô còn nghĩ thế, tôi sẽ không cần cô.

Mặc Thiệu Đình nhún vai, miệng cười có chút nghiền ngẫm.

- Tuy cô cương quyết yêu cầu tách ra ngủ riêng, nhưng tới đến nếu cần, gọi cái thì tôi sẽ tới ngay.

- Xi.

Đường Lạc Lạc xem như bị sự vô sỉ của Mặc Thiệu Đình đánh bại triệt để, đỏ mặt đi thẳng lên lầu, xem như cô xui xẻo, nhà họ Mặc là một hố lửa khổng lồ, trước mắt không thể nhảy xuống, cũng không thể bò lên, chỉ có thể tính kế từng bước.

Cô kích động đi lên lầu, về phòng của mình, đóng cửa lại, mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, trong phòng dày đặc hơi thở ân ái, như đang nhắc nhở cô trận diên cuồng tối qua, những đoạn ngắn đó lại kéo nhau hiện về trong đầu, hai bên má Đường Lạc Lạc đỏ lên, cô từ từ đến trước gương soi trong nhà tắm, xả nước ấm vào bồn, chuẩn bị ngâm mình trong nước.

Cởi chiếc váy ra liền, nhìn thấy mấy vết tích ân ái trên người, thậm chí Mặc Thiệu Đình không bằng cảm thú, bước vào bồn tắm rải đầy cánh hoa hồng, Đường Lạc Lạc thư giãn mình dưới nước, để dòng nước trong veo rửa sạch thân thể, thoải mái thở một hơi dài.

Dù sao, cuối cùng đã gặp được Mặc Thiệu Đình.

Dù sao, những gì cần làm cũng đã làm rồi.

Tuy mọi thứ không hoàn toàn nằm trong suy nghĩ của cô, nhưng chuyện của ngày mai, thì để ngày mai tính tiếp vậy.

Chuyện gì cũng có cách giải quyết.

Có lẽ cũng do tính cách ngây ngô của Đường Lạc Lạc, tóm lại đêm nay, cô ngủ rất ngon, thức dậy thật sớm, cầm lấy túi xách thay xong quần áo, vào phòng bếp căn miếng bánh hot dog, rồi ngân nga hát vài câu rồi đi làm như ngày thường.

Sức sống tràn trề, phục hồi ngay tại chỗ.

Đi đến trước cửa biệt thự nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, nhìn thấy trước cửa đang đậu một chiếc Ferrari màu vô quýt thời thượng, dưới ánh nắng phát ra ánh hào quang hút mắt, thân xe uốn lượn, màu sắc sang chảnh, cảm nhận về tổng thể, đều toát lên vẻ không tầm thường của người chủ xe.

Chắc chắn chắc, chiếc xe này dù cô cố gắng cả đời này cũng không mua nổi.

Chưa kịp đợi Đường Lạc Lạc lấy điện thoại ra chụp để đăng lên mạng xã hội, cửa xe hạ xuống, lộ ra gương mặt tuấn tú của Mặc Thiệu Đình, dưới ánh nắng đường nét nổi bật trên gương mặt anh thêm được chút dịu dàng, khiến anh càng thu hút, anh vẫy tay với Đường Lạc Lạc.

- Lên xe.

Đổi lại là những cô gái khác, sợ rằng sớm đã vui sướng ngồi vào trong xe, nhưng Đường Lạc Lạc lại bị làm cho sợ hãi lùi về sau một bước.

- Anh làm gì thế, nhớ giữ khoảng cách với tôi đó, tôi nói cho anh nghe, đồng nghiệp trong công ty không biết quan hệ của chúng ta, anh phải giữ bí mật cho tôi.

Đây là công việc đầu tiên của cô sau khi tốt nghiệp, tuy không được thuận lợi cho lắm, nhưng dù sao cô cũng muốn nán lại vài ngày, học thật tốt một số công việc, nếu như để mọi người biết được cô là Mặc phu nhân hữu danh vô thực, thì sau này làm sao tiếp tục ọ ạt trong công ty được nữa?

Huống hồ, cô lại không thể cứ bám lấy cái tên Đường Phù Dung mà làm thế thân cho người khác cả đời, cũng nên rời khỏi nhà họ Mặc, đến lúc đó quả thật khó dọn dẹp hậu quả.

Vậy thì từ nay về sau mang danh người phụ nữ đã ly dị, chỉ bằng dùng để người ta biết, cô là người vợ bí mật của Mặc Thiệu Đình trong lời đồn.

Ừm, thế này thì ổn hơn.

Đường Lạc Lạc đang nghĩ rất vui, Mặc Thiệu Đình thì không vui cho lắm – Anh cũng là lần đầu tiên gặp được, một người con gái tránh anh còn hơn tránh tà, bộ dạng rất sợ đụng chạm phải anh, giống như anh là loại mầm bệnh gì vậy, làm Mặc phu nhân chẳng lẽ mắt mặt lăm sao?

- Làm sao giữ bí mật đây? Không để ý tới cô à?

Mặc Thiệu Đình hít một hơi thật sâu, bắt lực nhìn Đường Lạc Lạc.

- Đúng, anh thông minh thật đó.

Đường Lạc Lạc mặt mày hớn hở búng tay một cái.

- Xem như hoàn toàn không quen biết tôi, dù sao anh cũng không thường xuyên đến kiểm tra cấp dưới, chung vui với nhân viên, anh cứ mặc kệ tôi, để tôi tự sinh tự diệt là được rồi, ây da không còn sớm nữa, tôi phải đi làm đây, tôi gặp lại.

Nói xong, Đường Lạc Lạc hí hửng ngậm lấy chiếc bánh hotdog chạy đi.

Đề lại Mặc Thiệu Đình ngồi trong siêu xe mặt mũi tối sầm, trong lòng cảm xúc lẫ lộn, con đường hôn nhân của mình thật là lộn độn, không phải không thể thừa nhận thân phận của bản thân, thì phải ở công ty coi vợ mình như vô hình, hôm qua khó khăn lắm mới mang được về biệt thự nhà họ Mặc, lại phải ngủ ngoài phòng khách.

Điều này khiến cậu chủ Mặc ăn chưa thấm vị, đặc biệt vô cùng khó chịu.

.....

Đường Lạc Lạc đến toà nhà văn phòng, đi vào phòng làm việc của bộ phận thiết kế, ngồi được một lúc, thì có đồng nghiệp thông báo lời dặn của Vương Bác, buổi sáng mở cuộc họp ở hội trường.

Nghe nói là phải hoàn tất kiểu dáng trang phục mùa xuân của nhà họ Mặc.

Đường Lạc Lạc mới đến nhà họ Mặc chưa lâu, nhưng cũng học được không ít kiến thức, cảm thấy nơi này rất có thu hoạch, mới nghe nói xác định kiểu dáng mùa xuân, liền trở nên phấn khích, không thể tham gia thiết kế, nhưng ít nhất xem trước một chút cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Ôm ấp kì vọng như thế, cô đi theo dòng người, cùng nhau đi vào hội trường khang trang rộng rãi, ngồi xuống đợi cuộc họp diễn ra.

Không lâu sau, Mặc Lan đoàn trang xinh đẹp và trợ lí của chị đi từ cửa phòng hội trường đi vào, theo sau là Vương Bác đang cúi đầu khom lưng, Mặc Lan đi đến trước bục, gương mặt nở nụ cười dịu dàng lại tự tin nói.

- Tôi tin rằng mọi người đều rất mong chờ kiểu dáng trang phục mùa xuân, vì vậy hôm nay, chủ đề chính của cuộc họp là nội bộ sẽ công bố những mô hình và trọng điểm của tổng thể đã định sẵn, mọi người nếu như có ý kiến đóng góp đều có thể nói ra, những thiết kế này đều căn cứ theo bản thiết kế mà mọi người nộp lên thiết kế ra, cũng thêm vào chút tâm đắc của riêng tôi.

Nói xong, trước ánh mắt mong chờ của mọi người, Mặc Lan lướt chiếc máy tính bảng trên tay, trên màn hình lớn những bản thiết kế trang phục tân xuân nối tiếp nhau xuất hiện.

- Lần này, chúng ta lấy xanh nhạt làm màu chủ đạo, chất vải mỏng nhẹ mang lại cảm giác nhẹ nhàng phóng khoáng, đây là nền tảng tư tưởng của tổng thể lần này, thiết kế thêm một chút...

Mặc Lan vô cùng tự tin thuyết minh giảng giải cho mọi người phía trước, thỉnh thoảng giới thiệu cho họ một vài ý tưởng sáng tạo, ai ai cũng tấm tắc khen ngợi, chăm chú lắng nghe.

Chỉ có Đường Lạc Lạc, lúc này ngẩn người nhìn bản thiết kế trên màn hình lớn, cả người đều không ổn.

Những bản thiết kế này, lại giống y hệt bản mà mình đã giao cho Đường Quý Lễ!

Nếu nói là trùng hợp, sao lại giống nhau như thế, không sai một li?

Đường Lạc Lạc cảm thấy đầu óc ong ong, lòng bàn tay lạnh ngắt, tiếng thảo luận nhiệt liệt của những người xung quanh ập vào tai cô, trong phút chốc, cô như không nghe thấy gì cả.

Tại sao lại như thế?

Cô phí hết tâm tư không muốn Đường gia lấy cắp bản thiết kế của nhà họ Mặc, nhưng sau cùng bản thiết kế mà nhà họ Mặc đã hiệu chỉnh, lại giống hệt bản mà cô đã thiết kế cho Đường gia, nguyên nhân trong đó, Đường Lạc Lạc nghĩ thế nào cũng không hiểu được.

Không biết qua bao lâu, cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt vừa thảo luận vừa đi về phòng làm việc, nhìn Mặc Lan dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị rời khỏi, Đường Lạc Lạc vội nhanh chóng chạy theo, ở phía cuối hành lang gọi Mặc Lan.

- Cô Mặc, xin đợi một lát.

Mặc Lan từ từ quay đầu, vẫn tươi cười như thường ngày, nhưng trong mắt chị lại lấp lánh chút lạnh nhạt.

- Hử? Là Lạc Lạc, có chuyện gì sao?

Đường Lạc Lạc do dự bước đến, ngần ngừ, dứt khoát nói thẳng.

- Cô Mặc, là thế này, tôi muốn hỏi một chút, trang phục mùa xuân năm nay, là cô thiết kế sao?

- Đúng vậy.

Mặc Lan trả lời rất thản nhiên.

- Là tôi thiết kế, đồng thời thêm vào một số ý kiến và yếu tố của mọi người, làm sao, cô có vấn đề gì à?

Đường Lạc Lạc sững người, thiết kế của hai người, sao có thể giống nhau đến thế, chị Mặc Lan này xem như cùng ý tưởng với mình, nhưng mức độ giống nhau cũng không đến nỗi cao như thế.

Cô ngáp ngừng mở miệng.

- Tôi chỉ là... Kiểu dáng này so với thiết kế trước kia của tôi, rất giống nhau, nên, nên tôi nghĩ...

- Cô nghĩ gì.

Thần sắc Mặc Lan chốc lát trở nên lạnh lẽo, nhếch miệng khinh thường.

- Ý cô muốn nói, tôi ăn cắp ý tưởng của cô phải không? Thật là nực cười, tôi là tiến sĩ khoa thiết kế học viện thiết kế Welldon, là chủ quản bộ phận thiết kế của nhà họ Mặc, tôi sẽ ăn cắp tác phẩm của một người mới tốt nghiệp đại học như cô sao? Trên thế giới những chuyện giống nhau nhiều vô số, cần lấy không buông cô biết gọi là gì không? Gọi là vô lại đó.

- Tôi không có.

Đường Lạc Lạc liền sốt ruột giải thích.

- Tôi không có, tôi thật sự không có, đây chỉ là nó giống y như đúc thiết kế lúc trước của tôi, tôi mới đến hỏi xem sao, cô Mặc, tôi thật sự không có ý nghĩ đó...

Lời cô vừa nói được một nửa, đột nhiên một khoảnh khắc xuất hiện trong đầu, nhớ đến vài ngày trước cô mang theo usb, trong lúc giao bản thiết kế cho Đường Quý Lễ ở phòng làm việc, đúng lúc Mặc Lan đến nói chuyện với cô, do đang gấp rút làm đồng phục cho nhân viên, cô đã để lại chiếc usb trên bàn...

Đường Lạc Lạc mờ to mắt, nghi ngờ nhìn Mặc Lan đoan trang nhã nhặn trước mặt, chuyện đến bây giờ, cô rốt cuộc cũng hiểu ra, nhất định là ngay lúc đó, Mặc Lan nhân cơ hội lấy đi usb của mình, sao chép bản thiết kế của cô!

Nhưng biết được rồi thì sao, hiện tại cô vốn không có bằng chứng!

- Được rồi, tôi rất bận, không có thời gian bàn luận mấy chuyện vô vị này với cô.

Mặc Lan cắt ngang lời nói của Đường Lạc Lạc, vừa nói vừa quay người rời đi.

- Thế giới rộng lớn không thiếu cái lạ, cho dù là trùng hợp, cô cũng không cần quá ngạc nhiên.

Đề lại Đường Lạc Lạc một mình thẩn thờ đứng yên tại chỗ, tâm trạng rối bời.

Mặc Lan lại là người như thế, bên ngoài dịu dàng khiêm tốn, nhưng lại ăn trộm bản thiết kế của mình, coi là thiết kế của chị ta...

Đây cũng đành, tuy thiết thòi này không dễ chịu gì, Đường Lạc Lạc cũng có thể nhịn được, nhưng lúc trước cô đã giao bản thiết kế cho Đường Quý Lễ, nếu như Đường gia thật sự cho ra mắt mẫu trang phục như thế, đến lúc đó thì rắc rối to!

Đường Lạc Lạc nghĩ như thế, vội vàng lấy điện thoại ra, gọi vào số Đường Quý Lễ, đợi một lúc lâu, đối phương mới chậm rãi bắt máy.

- Alo, Lạc Lạc à, có chuyện gì sao?

- Ba.

Đường Lạc Lạc giọng gấp gáp.

- Bản thiết kế của con lần trước, ba đưa đến xưởng gia công chưa?

- Đưa đi rồi, làm chuyện gì cũng phải biết tranh thủ, không những đã đưa đi, mà còn làm ra một lượng lớn, trong vòng một hai ngày chắc chắn đưa ra thị trường, sao rồi?

Điện thoại Đường Lạc Lạc đột ngột rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng động lớn.

Xong rồi, trang phục mùa xuân của Đường gia, đã sắp đưa ra thị trường rồi.

Đường Lạc Lạc cả ngày nay, nghĩ đông nghĩ tây, cái gì cũng không làm được, đến tận sau giờ tan ca, cô nhớ đến mẹ của Mặc Thiệu Đình trở về đây, hôm nay dù sao cũng nên cùng Mặc Thiệu Đình chuẩn bị một chút, tiếp đón “mẹ chồng” của mình mới phải, giờ mới thu dọn tâm trạng, dẹp những chuyện không vui và lo lắng sang một bên, theo đồng nghiệp đi ra khỏi toà nhà văn phòng.

Vừa bước ra công ty chưa đến vài bước, bên góc ngã rẽ đường, tiếng phanh xe chiếc Ferrari hút mắt sáng nay kêu “két” một tiếng, lại dừng trước mặt cô.

Đường Lạc Lạc đành đứng lại, nhìn cửa xe hạ xuống, lộ ra gương mặt điển trai, cười như không cười của Mặc Thiệu Đình.

- Đây không phải công ty, cuối cùng có thể quen biết tôi rồi chứ? Tiểu công chúa của tôi, lên xe nào.

Tiểu công chúa của tôi, xưng hô này nghe vừa ngọt ngào vừa dịu dàng, tuy làm người ta toàn thân nổi hết da gà, nhưng chắc chắn cô gái nào cũng không thể từ chối.

Đường Lạc Lạc hoàn toàn tin rằng, nếu như hiện giờ cô không lên xe, Mặc Thiệu Đình rất có khả năng sẽ ở con đường này đợi cô, tiếp tục gọi mời...

Đối mặt với lời mời miệt mài như thế, Đường Lạc Lạc không còn cách nào khác, chỉ đành lắc đầu, kéo cửa xe ra, ngồi vào trong.

- Anh đúng là thích hợp làm tài xế, biết lời kéo khách như thế.

Đường Lạc Lạc ngồi lên chiếc ghế da mềm mại, nhướn người về phía trước nắm lấy ghế sau của Mặc Thiệu Đình, cười tít mắt trêu chọc anh,

Mặc Thiệu Đình từ gương chiếu hậu nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô gái, dờ khóc dờ cười.

- Sao phải nói khó nghe như thế, gì mà lời kéo khách... đúng rồi, hồi đó do tôi chưa thi được bằng lái nên không làm được tài xế, mới làm tổng tài nhà họ Mặc, cô thông minh thật.

Đường Lạc Lạc bị chọc cho nhịn không được cười khanh khách, cười được một lúc lâu mới dừng lại.

- Đúng rồi đúng rồi, tiểu ca ca, đằng trước có một cái siêu thị, chúng ta vào trong mua ít thức ăn đi, mẹ anh ngày mai là về rồi, chúng ta cũng phải tự tay nấu bữa cơm mời bà ấy.

Mặc Thiệu Đình nhướn mày, có chút bất ngờ.

- Cô biết nấu ăn?

Vốn anh nghĩ nhà có người giúp việc, hay trực tiếp ra ngoài ăn, hoàn toàn không cần tự mình động tay, nhưng tiểu nha đầu này cũng có tâm đấy chứ, chủ động đề xuất muốn tự nấu ăn chào đón mẹ chồng, lạnh lợi như thế, anh không nỡ từ chối.

Đường Lạc Lạc gật đầu, rất nghiêm túc gợn ngón cái ra.

- Tôi nấu rất ngon đó, ăn rồi anh sẽ biết.

- Vậy sao mãi không nấu cho tôi ăn?

Mặc Thiệu Đình bày tỏ kháng nghị.

- Vì anh nghe qua câu này chưa, muốn nắm giữ trái tim của người đàn ông, thì phải giữ lấy dạ dày anh ta, tôi sợ lỡ tôi nấu cơm cho anh xong, anh khóc lóc la hét không để tôi đi, không phải rất phiền phức sao?

Đường Lạc Lạc nói xong, bụm miệng lại cười.

Mặc Thiệu Đình cũng cười, chỉ chẳng qua là cười khô, cô chưa giữ được dạ dày anh, nhưng không phải đã giữ được trái tim anh rồi sao?

Đậu xe trước cửa siêu thị, Mặc Thiệu Đình đi xuống xe, nghiêng cánh tay của mình về phía Đường Lạc Lạc, ý muốn cô khoác lên.

- Này, cho cô một cơ hội để gần gũi với thần tượng.

Cô có thể từ chối sao, cô là người hâm mộ bất đắc dĩ, không hề muốn cùng thần tượng có bất kì tiếp xúc...

Nhưng Mặc Thiệu Đình mời nhiệt tình như thế, khoác tay cũng sẽ không chết đâu, Đường Lạc Lạc khó chịu đi đến, cẩn thận khoác lấy cánh tay Mặc Thiệu Đình, chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh, cả người mặt đỏ tía tai.

Mặc Thiệu Đình bị Đường Lạc Lạc khoác tay, tâm trạng đột nhiên vui vẻ hẳn ra, anh thường ngày vui đầu vào công việc, đây cũng là lần đầu tiên có hứng thú dạo quanh siêu thị, cũng khá mới mẻ, mà Đường Lạc Lạc xem ra thường tới lui những nơi thế này, thành thạo dẫn Mặc Thiệu Đình đến khu bán rau cải, chọn lựa rất có kinh nghiệm.

- Lấy vài củ củ cải.

Đường Lạc Lạc một tay khoác lấy Mặc Thiệu Đình, tay kia lựa được vài củ củ cải bỏ vào giỏ hàng.

Cô bán củ cải nhìn Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc cười hí hóp, miệng còn tấm tắc khen ngợi.

- Đôi vợ chồng nhỏ này thật trai tài gái sắc, em bé sinh ra nhất định còn xinh đẹp hơn, cũng rất có tướng phu thê, nào, cái này cũng tốt, lấy thêm cái nữa.

Giương mặt Đường Lạc Lạc lập tức bị làm cho ửng đỏ, tuy nói hiện giờ mình và Mặc Thiệu Đình là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng bị nói như thế, cũng rất khó xử đó được không.

Không ngờ lại ở trước mặt Mặc Thiệu Đình, lại không thể phản bác, đúng là xấu hổ chết.

Mặc Thiệu Đình mặt mày rạng rỡ hẳn ra, gương mặt trước giờ không có chút biểu cảm hoặc hiếm khi, nay thấp thoáng nét cười, rút ra vài tờ tiền đưa cho cô bán rau.

Cô bán rau mắt phát sáng nhận lấy tờ tiền, còn không quên nhắc nhở.

- Thanh toán ở phía bên kia...

- Tiền bo.

Mặc Thiệu Đình trả lời nhẹ nhàng.

Đường Lạc Lạc nhìn vẻ phấn khởi của cô bán rau, liền cảm thấy thật sự không còn gì để nói, cậu chủ Mặc này không xem tiền là tiền nữa rồi, vài trăm đồng nói cho là cho, người có tiền đúng là tùy hứng.

Hại cô sau đó cũng không dám tùy tiện mua đồ nữa, lo sợ người ta lại nói những gì mà Mặc Thiệu Đình thích nghe, cái tên này lại rút cuốn chi phiếu ngay tại chỗ vung tiền cho người khác.

Hai người đi rồi lại dừng, như một cặp vợ chồng trẻ ân ái, người nam cao to điển trai phong thái hơn người, người nữ nhỏ nhắn hoạt bát đáng yêu, thu hút không ít ánh nhìn ca ngợi, thậm chí còn có người lấy điện thoại chụp ảnh đăng lên mạng, bên ngoài, Đường Lạc Lạc cố gắng giữ bình tĩnh, thực ra trong lòng khó xử muốn chết, sao đi chung với Mặc Thiệu Đình, mua rau thôi mà như đi diễn thời trang thế này?

Áp lực rất lớn đó được không.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Nhìn thấy dáng vẻ bối rối của Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình yêu chiều vò vò lên đầu cô, tùy ý cầm lấy rau củ trái cây bên cạnh, động tác thư thái bỏ vào xe đẩy, Đường Lạc Lạc quay đầu nhìn, phát hiện đúng là trùng hợp, những gì Mặc Thiệu Đình chọn đều là những thứ cô thích ăn cả.

- Cam này rất ngọt, rất ngon, à, đúng rồi, tôi uống sữa tươi nguyên chất, loại ít béo không có mùi vị gì, khẩu vị hai chúng ta rất giống nhau ấy.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, vẻ mặt “trùng hợp thật!”

Mặc Thiệu Đình nhếch mép, trong mắt tràn đầy sự dịu dàng sâu lắng:

- Tôi biết, những thứ này đều là cô thích cả.

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy trái tim thiếu nữ của cô phút chốc bị bắn trúng vậy ---- nếu một người đàn ông hiểu rõ hết sở thích của bản thân, biết bản thân thích ăn gì không thích ăn gì, điều này nghĩa là gì chứ?

Một là anh ta thích bản thân, hai là.... trí nhớ anh ta cực kỳ tốt.

Trong lòng nhủ thầm phải kiên trì phải bình tĩnh, Đường Lạc Lạc cố gắng đá phăng những hoang tưởng không nên có trong đầu đi, nỗ lực nói với bản thân chẳng qua là Mặc Thiệu Đình có trí nhớ tốt mà thôi.

- Anh thích ăn gì, cũng mua một ít đi, tôi làm cho anh.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, nói với bản thân rằng đây chỉ là có qua có lại thôi.

- Cô làm gì tôi cũng thích ăn cả.

Mặc Thiệu Đình lần nữa dùng những lời đường mật bắn hạ Đường Lạc Lạc.

Aaaaaaa, người đàn ông này thật sự biết thả thính quá đi! Cảm giác kỳ năng nói những lời đường mật ấy đều ngọt đến tận tim, biết thả thính thế còn đẹp trai, hoàn toàn khiến người khác không thể kháng cự được không?

Đường Lạc Lạc cảm thấy hiện tại bản thân cô cần một cốc nước lạnh để trấn tĩnh hơn, bản thân là người muốn ly hôn, còn nhìn say mê chồng cũ trong tương lai là thế nào?

Mặc Thiệu Đình dường như nhìn thấu sự mắc cỡ của Đường Lạc Lạc, giả vờ quay đầu đổi chủ đề:

- Gần đây công việc trong công ty vẫn ổn chứ? Nếu có người ăn hiếp cô, nhất định phải nói tôi, biết không?

Giọng nói của anh rất hay, mang từ tính trầm trầm, khiến trong lòng người khác thấy an tâm lạ thường.

Đường Lạc Lạc há há miệng, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, không ngờ lại nói đến vấn đề công việc, vậy có nên nói cho Mặc Thiệu Đình biết về bản thiết kế không?

Dù gì nhà họ Đường cũng đã sản xuất quần áo ra rồi, nếu Mặc Lan kiên định giữ kế hoạch của chị ta, vậy thì hậu quả lúc đó sẽ là... mẫu xuân của hai công ty y hệt nhau.

Bản thân tuy không có giúp nhà họ Đường lấy cắp bản thiết kế của nhà họ Mặc, nhưng kết quả vẫn y vậy mà.

- Tôi...

Đường Lạc Lạc vừa nghĩ thế, đang định nói hết mọi chuyện ra, Mặc Thiệu Đình đột nhiên khẽ nói:

- Chờ một chút.

Sau đó dưới ánh mắt thắc mắc của Đường Lạc Lạc, động tác nho nhã cúi người, giúp Đường Lạc Lạc cột lại dây giày.

Vốn dĩ tổ hợp soái ca mỹ nhân đã đủ thu hút ánh nhìn, động tác Mặc Thiệu Đình ngồi xuống thắt lại dây giày cho Đường Lạc Lạc, càng ga lăng dịu dàng đến đỉnh điểm, mọi người xung quanh đều nhìn qua, không ít thiếu nữ hét lên ầm ầm quá ầm quá! Vẻ mặt đều lộ rõ nét ngưỡng mộ ghen tị.

Đường Lạc Lạc cũng sửng người luôn, trong đám đông thế này, không ngờ Mặc Thiệu Đình lại không để ý gì đến ánh mắt người khác, cứ chỉ như thế, khiến cô cảm thấy bất ngờ, lại không kiềm được thấy ầm ầm vô cùng.

Mặc Thiệu Đình đứng dậy, thấy Đường Lạc Lạc trừng to mắt nhìn anh ngây ngô, cảm thấy bộ dạng cô đáng yêu cực kỳ, đưa tay búng nhẹ lên chóp mũi cô:

- Nghĩ gì vậy? À đúng rồi, vừa nãy cô định nói gì?

- Không, không có gì.

Đường Lạc Lạc lắc lắc đầu, khoe miệng nở nụ cười đáng đáng.

Mặc Thiệu Đình tuy ngay từ đầu lừa cô, nhưng chưa từng đối xử tệ với cô, mỗi lần cô gặp nguy hiểm, mỗi lần cần anh, anh đều kiên định đứng bên cạnh cô, người như thế, bản thân sao có thể nói ra với anh rằng bản thiết kế của nhà cô lại giống y chang với nhà họ Mặc được chứ?

Cho dù bản thân mặt dày nói ra, nhưng Mặc Thiệu Đình sẽ tin cô chứ?

Bất kể là ai nghe vào, phản ứng đầu tiên cũng là do cô sao chép ý tưởng của nhà họ Mặc, đem về cho Đường Quý Lễ thôi?

Đường Lạc Lạc than thở một tiếng trong lòng, phát hiện sự việc phát triển đến bước đường này, không ngờ bản thân không có cách, chỉ biết ngồi chờ kết quả, hiện tại chỉ mong bản thiết kế cuối cùng sau khi chỉnh sửa sẽ không giống của cô, thành phẩm cuối cùng không đến mức y hệt nhau là được.

Cùng thời điểm này, văn phòng của bộ trưởng bộ phận thiết kế.

Mặc Lan ngồi trong văn phòng trang trí điển nhã, trên tay cầm một ly cacao thơm nồng, đang thư thái ngã vào ghế bằng da thật, thi thoảng nhấp từng ngụm, đối diện đang ngồi là nhân viên của bộ phận thiết kế, là Nhạc Thanh có quan hệ không tệ với Đường Lạc Lạc.

- Bộ trưởng Mặc, chị yên tâm, hôm đó chị đưa USB cho em, em để lại y nguyên trên bàn Đường Lạc Lạc, cô ấy sau khi quay lại cũng không phát hiện, cũng không có người khác nhìn thấy, việc này em làm rất kỹ lưỡng, cô ấy không nắm được chứng cứ gì đâu.

Nhạc Thanh cẩn thận báo cáo lại, không ngừng quan sát thần sắc của Mặc Lan.

- Tốt, cô làm rất tốt.

Mặc Lan khẽ gật đầu, chị ta lấy mắt bản thiết kế của Đường Lạc Lạc thì sao chứ? Chỉ cần không có chứng cứ, không ai nhìn thấy, mọi người sẽ tin một sinh viên vừa tốt nghiệp không lâu như Đường Lạc Lạc, hay là bộ trưởng có quan hệ họ hàng của nhà họ Mặc là chị ta chứ?

Kết quả không cần nói cũng biết.

Tiếp theo, kế hoạch của bản thân có thể tiến hành thuận lợi rồi.

Nhạc Thanh quan sát thần sắc của Mặc Lan, mở miệng nịnh nọt:

- Cái con Đường Lạc Lạc ý mình là bạn gái của cậu chủ Mặc Tây Thành, cứ cảm thấy có tính vượt trội, em đã sớm không ưa cô ta rồi, chị là, bộ trưởng Mặc, thiết kế của cô ta tốt lắm sao? Thiết kế của chị chắc chắn hơn cô ta gấp trăm lần, cho dù không cho cô ta lấy tên, nhưng đồ của cô ta, cũng có thể trở thành mẫu thiết kế mùa xuân mới của chúng ta để đưa ra sản xuất số lượng lớn sao?

Cùng là người mới vừa tốt nghiệp đại học ra, Nhạc Thanh không phục Đường Lạc Lạc, tuy Đường Lạc Lạc bị lấy cắp bản thiết kế, nhưng trong lòng Nhạc Thanh vẫn cảm thấy sự chưa không hề nhẹ, rốt cuộc bản thiết kế của Đường Lạc Lạc tốt cỡ nào, có giá trị đáng được lấy cắp thế chứ?

- Cô làm tốt công việc của cô là được.

Trên mặt bình tĩnh và lạnh nhạt của Mặc Lan, lộ vẻ sắc bén:

- Phối hợp với tôi cho tốt, làm theo lời tôi dặn, sau khi thành công, tôi sẽ gửi số tiền còn lại vào tài khoản cho cô, món nợ của nhà cô, cũng có thể trả được hơn 80%, còn những chuyện khác, đừng nhiều chuyện, biết càng nhiều càng không có lợi gì cho cô, biết chưa?

Giọng nói Mặc Lan nghiêm khắc kèm theo bất nhẫn, cho dù Nhạc Thanh không biết điều thì lúc này cũng chỉ biết dặt đầu:

- Em hiểu, cảm ơn bộ trưởng Mặc, em nhất định sẽ theo dõi động thái của Đường Lạc Lạc, em đi trước đây.

Nói xong, vừa bước vừa quay đầu cứ thế rời khỏi văn phòng của Mặc Lan.

Mặt trời lặn trời tây, ánh nắng chiều tà chiếu vào khung kính cửa sổ, rọi lên khuôn mặt xinh đẹp của Mặc Lan, để lại bóng sáng thoát ần, chị ta nhẹ nhàng đặt ly xuống, quay người từ tốn nhìn bản thiết kế của Đường Lạc Lạc trên máy tính.

Từng trang từng trang thiết kế dù còn non nớt, nhưng linh khí lan tỏa.

Thiết kế của Đường Lạc Lạc, thật sự tốt đến thế sao?

Mặc Lan nhớ lại câu hỏi của Nhạc Thanh, khoe miệng lộ ra nụ cười khinh miệt, có lẽ đối với một tay thiết kế mới, có thể xem là không tệ, nhưng vẫn còn thua xa mức độ cô giữ nguyên như thế mà dùng.

Chị ta muốn sử dụng bản thiết kế của Đường Lạc Lạc, chính là muốn mượn chuyện sinh chuyện, đuổi Đường Lạc Lạc ra khỏi nhà họ Mặc.

Thế gian này, không có tình yêu nào vô cớ, cũng không có sự hận thù vô cớ, bản thân phải phí công sức gầy dựng kế hoạch này, chẳng qua chỉ muốn Đường Lạc Lạc vĩnh viễn đi ra khỏi cuộc sống của chị ta.

Dù sao ngay giây phút Đường Lạc Lạc được sinh ra, đã chủ định có Đường Lạc Lạc thì không có chị ta, có chị ta thì không có Đường Lạc Lạc.

Ánh mắt của Mặc Lan, phút chốc tràn đầy sự đen tối, chị ta dùng màu đỏ tươi, trên bản thiết kế của Đường Lạc Lạc, vẽ lên một dấu X to đến chói mắt.

.....

Hôm qua sau khi tan ca cùng Mặc Thiệu Đình đi dạo siêu thị, mua được quá trời nguyên liệu chuẩn bị nghinh đón mẫu thân đại nhân của Mặc Thiệu Đình, buổi tối Đường Lạc Lạc nằm trên giường, lăn qua lăn lại không ngủ được, không để gì ngủ rồi lại mơ những giấc mơ kỳ quái.

Cô mơ thấy bản thân đứng bên cạnh Mặc Thiệu Đình, đứng trong lễ đường nhà thờ tổ chức hôn lễ, xung quanh vang lên tiếng nhạc du dương, tháp rượu Champagne tỏa ra hương thơm ngát ngào, hồ phun socola thơm nồng, khách khứa đầy bàn, trong không khí bay bổng những cánh hoa hồng, tất cả đều tốt đẹp thế này, tựa trong đồng thoại...

Cô và Mặc Thiệu Đình cùng bước lên lễ đài, quay đầu vừa nhìn, phù dâu phù rể là một bé trai và một bé gái, Đường Lạc Lạc vốn rất thích trẻ con, không kiềm được nhìn thêm vài mắt, kết quả bé trai ngẩng đầu lên, phút chốc khiến Đường Lạc Lạc kinh hoàng --- đây chẳng phải là Vương Bác sao?

Tiếp theo bé gái chạy đến cười hehe với cô, mẹ ơi! Là Đường Quý Lễ đội khăn voan trên đầu đó sao?

Đường Lạc Lạc oái một tiếng tỉnh giấc từ trong mơ, không thể ngủ lại được nữa, hết cách, giấc mơ này thật sự quá kinh hãi đi.

Kết quả là, sáng sớm khi đi làm, tinh thần Đường Lạc Lạc cứ uể oải, đang định nằm gục lên bàn ngủ bù, Vương Bác vội vàng đi từ ngoài vào trong, vỗ tay thu hút chú ý của mọi người, lại nâng cao giọng nói:

- Ý kiến mọi người đưa ra để chỉnh sửa mẫu thiết kế mùa xuân tôi đã xem qua rồi, có vài kiến nghị không tồi, thấy được sự dụng tâm, chỉ là có một số người, lại muốn thiết kế lại toàn bộ mẫu mới, đối với bản thân cũng tự tin quá thể đáng nhẽ!

Đường Lạc Lạc vừa nghe đến bốn từ “thiết kế mùa xuân”, bỗng chốc lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn Vương Bác.

Kết quả Vương Bác cũng vừa hay trừng mắt nhìn cô:

- Người đó chính là cô! Đường Lạc Lạc, cái đó mà được gọi là chỉnh sửa sao? Còn cô lại muốn thay bộ trưởng Mặc thiết kế lại toàn bộ, ở đây ai cũng có kinh nghiệm phong phú hơn cô, sao cô lại chơi trội vậy hả?

Đường Lạc Lạc có khổ nói không ra, Vương Bác đang thu thập ý kiến chỉnh sửa mẫu thiết kế mùa xuân, vì tránh đụng hàng với nhà họ Đường, cô nộp lên một phần kế hoạch chỉnh sửa chi tiết, nhưng chính vì quá chi tiết, giống như thiết kế lại từ đầu một phần mới vậy.

Vốn dĩ trong lòng còn ôm 1% tâm lý có thể thành công, nếu như phần thiết kế này của cô được chọn, thì có thể tránh được đụng hàng rồi đó sao?

Kết quả, chỉ đem đến một trận mắng chửi.

Vương Bác sớm đã không ưa Đường Lạc Lạc, trước đó vì cậu chủ Tây Thành bảo vệ cô, nên mới không gây khó dễ quá đáng với cô, nhưng lần này Đường Lạc Lạc khiến Mặc Lan không vui, Vương Bác nắm được thóp này, bỗng chốc có đủ dũng khí, chống eo dặn dò:

- Nếu cô đã thích chỉnh sửa những gì của bộ trưởng Mặc, vậy thì sửa thêm vài phiên bản cho tôi, trước khi tan ca nộp lên, cho tôi thấy được tài hoa thiết kế vượt trội của cô nào, không nộp lên thì đừng hòng về nhà!

Đường Lạc Lạc:

-

Hết cách, tuy mệnh lệnh của Vương Bác có cảm xúc giống như phụ nữ thời kỳ mẫn kinh vậy, lúc thế này lúc thế kia, nhưng dưới trướng người ta, không thể không cúi đầu, đến giờ tan ca, mọi người đều thu dọn đồ đạc ra về, Đường Lạc Lạc còn đang vui đầu về bản thảo.

Nhạc Thanh cười mỉm chỉ đi đến bên cạnh cô, giả vờ hỏi thăm:

- Lạc Lạc, có cần tôi chờ cô về cùng không? Hiện tại trời sắp tối rồi, một mình cô đi không an toàn đâu! Có cần tôi mua chút gì cho cô ăn không? Không biết cô phải tăng ca đến mấy giờ nữa, Vương phó bộ trưởng thật là... tàn nhẫn quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Đường Lạc Lạc vội vẫy tay, cảm kích trả lời:

- Không cần không cần, cảm ơn cô Thanh Thanh, một mình tôi được rồi, cô yên tâm về nhà đi, mai gặp.

Nhạc Thanh vừa đi vừa quay đầu rời khỏi, giây phút quay người đi, sự nhiệt tình và lo lắng trên mặt biến mất, đôi lại là vẻ mặt cười hả hê.

Thời gian tích tắc trôi qua, chớp mắt đã qua một tiếng đồng hồ hơn, Đường Lạc Lạc không để gì sắp xếp xong vài phần bản thảo, nghĩ rằng có thể nộp bài rồi, vươn dài người, gửi bản thảo qua email cho Vương Bác, mới thu dọn đồ đạc, đi ra khỏi tòa nhà công ty.

Thời gian này, tất cả đều tan ca rồi, bản thân còn phải nhanh chóng chạy về nhà họ Mặc, nghênh đón mẫu thân đại nhân của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc vừa nghĩ đến đây, bước chân nhanh hơn, hiện tại đã tối thế này rồi, Mặc Thiệu Đình chắc là đi trước rồi, thời gian này cũng khó gọi xe...

Cô vội vàng bước xuống cầu thang, đi về hướng quảng trường của tòa nhà công ty, kết quả vừa đi vài bước, đã thấy chiếc xe Ferrari màu cam đỏ, đang đậu ở góc đường.

Trái tim đang đập thồm bồm nhẹ đi, cảm xúc khẩn trương nóng vội ban nãy phút chốc tan biến, Đường Lạc Lạc nói không ra cảm xúc trong lòng là gì, chỉ là, khi nhìn thấy chiếc xe thể thao luôn xuất hiện đúng lúc, nghĩ đến người đang ngồi trong xe chưa bao giờ thất hứa với cô, trong lòng cô bỗng chốc rất an tâm, rất mãn nguyện.

Cô chạy nhanh vài bước, đi đến trước cửa xe, gõ gõ cửa, cửa xe kéo xuống, để lộ khuôn mặt tuần tú quen thuộc, ngay cả giọng nói cũng khiến người khác an tâm đến lạ:

- Sao trễ thế này, tổ tông nhỏ của tôi, mau lên xe.

- Ừm.

Đường Lạc Lạc ngoan ngoãn mở cửa xe, ngồi vào trong, vừa ngồi vào vừa giải thích:

- Hôm nay công việc hơi bận, chuyến bay của bác gái mấy giờ vậy? Đến chưa? Ôi! Để bác gái đợi tôi, nhất định sẽ ghét tôi lắm!.... Ồ đúng rồi, thời gian này, có phải đã bắt đầu dùng bữa rồi không? Tiêu rồi tiêu rồi, tôi vốn định xuống bếp làm cơm...

Nhìn thấy bộ dạng hối hộp của Đường Lạc Lạc khiến Mặc Thiệu Đình thấy vui, cô xem trọng buổi họp mặt gia đình tối nay, phải chăng là... cô cũng xem trọng anh?

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt kiên nghị thâm trầm của Mặc Thiệu Đình lướt qua thần sắc hòa nhã, đưa bàn tay to của anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô:

- Yên tâm, tất cả đều có tôi, cô chỉ cần ngồi xuống, ăn cơm, cười thật ngọt ngào là được.

Sự an ủi của anh dường như có sức mạnh thần kỳ, khiến sự bất an trong lòng của Đường Lạc Lạc phút chốc bình tĩnh lại, cô có chút ái ngại gật gật đầu:

- Ô, xin lỗi nha! Hôm nay thật sự là...

- Không cần xin lỗi tôi.

Mặc Thiệu Đình một tay đặt trên vô lăng, ngón tay thon dài linh hoạt và nho nhã, một tay nắm tay Đường Lạc Lạc, nắm thật chặt:

- Cô tăng ca, cũng là đang nỗ lực làm việc cho công ty nhà họ Mặc, mẹ tôi sẽ hiểu cho cô mà.

Đường Lạc Lạc gật gật đầu, tâm trạng tốt lên hẳn, Mặc Thiệu Đình có thể thấu tình đạt lý như vậy, mẹ anh, nhất định là người dịu dàng và tri thức nhỉ?

Tuy bản thân mang thân phận giả, không thể ở bên Mặc Thiệu Đình mãi, nhưng ít nhiều, cô cũng muốn để lại một ấn tượng tốt trong mắt mẹ anh.

Trong lúc Đường Lạc Lạc đang suy nghĩ vẩn vơ, chiếc xe phóng nhanh đến trước cổng biệt thự nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc theo Mặc Thiệu Đình xuống xe, vừa ngăn đầu, đã thấy Mặc Tây Thành đang đi qua đi lại trước cửa rồi.

Nghĩ đến Mặc Tây Thành vẫn chưa biết thân phận của cô, Đường Lạc Lạc nảy sinh ý đồ trên chộc, bước hai ba bước vượt qua Mặc Thiệu Đình, đi đến bên cạnh Mặc Tây Thành, vỗ lên vai cậu ta:

- Hi, cậu chủ Tây Thành, lâu quá không gặp.

Mặc Tây Thành đang lúc nóng vội đi qua đi lại vừa ngăn đầu thấy Đường Lạc Lạc, khuôn mặt tuần tú tựa ngọc lộ ra sự vui mừng không giấu được:

- Lạc Lạc? Mấy ngày nay cô đi đâu vậy? Cô không biết, lần trước cô biến mất ở buổi yến tiệc mà không nói lời nào, tôi đi khắp nơi tìm cô, nhưng cô lại không để lại số điện thoại cho tôi, hại tôi cứ mãi lo lắng, cô không sao chứ?

- Tôi vẫn tốt nè.

Đường Lạc Lạc nghĩ lại hôm đó đúng là cô biến mất mà không nói lời nào, có chút có lỗi:

- Cảm ơn cậu quan tâm tôi, và lại những lời cậu nói với tôi ngày hôm đó cũng rất có đạo lý, cậu chủ Tây Thành đúng là đàn ông có nhan sắc và nội tâm ngang tầm với nhau đó.

- Những lời tôi nói với cô ngày hôm đó....

Mặc Tây Thành trầm tư một phút, sau đó ánh mắt tỏa sáng, hôm đó cậu ta nói với Đường Lạc Lạc, chỉ cần yêu nhau, thì đừng lo lắng quá nhiều, cố gắng theo đuổi nó, thân phận của hai người vốn không thành vấn đề...

Nha đầu này thật sự nghe lọt tai rồi?

Trong lòng Mặc Tây Thành lan tỏa sự vui mừng và an ủi, chà chà tay, đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Đường Lạc Lạc, có chút kích động:

- Lạc Lạc, cô có thể hiểu thật sự tốt quá rồi, kỳ thực tôi đã sớm muốn nói với cô, tôi...

Đang chuẩn bị thổ lộ hảo cảm của bản thân cậu ta đối với cô, một thân hình cao to liền xuất hiện phía sau Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình đi đến bên cạnh Đường Lạc Lạc, choàng lên vai cô, đôi mắt thâm sâu lạnh lùng mang đầy sự chiếm hữu mạnh mẽ, và địch ý bẩm sinh đối với bất kỳ người đàn ông nào, ngữ khí kiên định nói với Mặc Tây Thành:

- Tây Thành, đây là chị dâu nhỏ của em, Đường Phù Dung, biệt danh Lạc Lạc, hai người đã gặp nhau rồi sao?

Chị dâu nhỏ... Đường Phù Dung... biệt danh Lạc Lạc....

Sự vui mừng trên mặt Mặc Tây Thành còn chưa kịp tan đi, cả người giống như chưa nghe hiểu ý của câu nói này vậy, sững người, nhìn nhìn Đường Lạc Lạc đang cười tít mắt, lại nhìn Mặc Thiệu Đình với vẻ mặt kiên định tuyên thệ chủ quyền và thần sắc ái mộ khó có thể giấu đi, cả người thần thờ luôn.

Đường Lạc Lạc chính là chị dâu nhỏ mà bản thân cậu ta chưa từng gặp ư?

Mặc Tây Thành cảm thấy, đây thật sự là trò đùa ác ý nhất mà ông trời đang trêu chọc cậu ta vậy.

Bản thân khó khăn lắm mới quyết định sẽ nghiêm túc với một đoạn tình cảm, không dễ gì gặp được cô gái không giống với những người khác, hiện tại đang vui mừng chuẩn bị cho mọi sự được bắt đầu, không ngờ lại phát hiện người con gái ấy là chị dâu của cậu ta ư?

Có cần phải cầu huyết phải kịch tính hóa đến thế không?

Mặc Thiệu Đình khi nãy nhìn từ xa thấy Mặc Tây Thành và Đường Lạc Lạc trò chuyện rất vui, trong lòng nghĩ bọn họ tình cờ gặp nhau trong công ty cũng không có gì lạ, nhưng khó tránh trong lòng có chút ghen tị, lúc này vừa đi đến gần, nhìn thấy biểu hiện trên mặt Mặc Tây Thành, bỗng chốc hiểu được vài phần.

Anh không kiềm được ôm Đường Lạc Lạc chặt hơn, giả vờ không thấy khuôn mặt ngớ ngàng của Mặc Tây Thành:

- Em ra đón bọn anh hả? Mẹ về đến rồi đúng không? Đi nào, anh định nhanh chóng giới thiệu chị dâu nhỏ của em cho mẹ đây!

Ba từ “chị dâu nhỏ”, được anh rặn nặng hơn nhiều.

Người phụ nữ của Mặc Thiệu Đình anh, không cho phép ai thêm muốn, cho dù là em trai ruột, cũng không được.

Mặc Tây Thành một hồi sau mới hoàn hồn, sự thất vọng trong mắt khó giấu đi, đúng rồi, cậu ta phải sớm đoán được thân phận của Đường Lạc Lạc không tầm thường, nếu không vào buổi yến tiệc hôm đó, Mặc Thiệu Đình cũng không thể vô duyên vô cớ đi về phía cô, cô cũng không vì thế mà quay người bỏ chạy...

Hiện tại, cô càng không thể đến biệt thự nhà họ Mặc vào lúc này, giây phút cậu ta nhìn thấy cô thì phải sớm phát giác ra gì đó mới đúng.

Đáng tiếc là bản thân nhớ nhưng cô đã lâu, vì quá vui mừng, thế là hoàn toàn không ý thức đến.

Trong lúc Mặc Tây Thành sững người, Mặc Thiệu Đình đã kéo Đường Lạc Lạc đi vào trong, cho dù trong lòng Mặc Tây Thành đầy sự không cam, cũng chỉ biết lặng lẽ đi sau họ, trong lòng hời hợt đến mức ruột gan meo mồm ---- trong buổi yến tiệc, điều khiến Đường Lạc Lạc rối bời, e rằng chính là tình cảm giữa cô và Mặc Thiệu Đình chăng?

Khi cô hỏi, cậu ta còn tự đào mồ chôn bản thân bằng cách cổ vũ cô phải dũng cảm theo đuổi tình yêu, hay rồi, hiện tại Đường Lạc Lạc nghe lọt tai rồi, đi cùng với anh trai cậu một cách ngọt ngào, cậu ta thế này được xem là tự ném đá lên chân mình không?

Vừa nãy còn nghĩ rằng bản thân là đại sư triết học, hiện tại Mặc Tây Thành hận đến mức muốn tát vài cái lên mặt bản thân, đúng là ngốc tột đỉnh luôn được không?

Tâm trạng ba người khác nhau cùng đi vào bên trong biệt thự nhà họ Mặc, vừa vào nhà, người làm đã bước đến đón nhận áo khoác của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc đang hiếu kỳ nhìn về phía phòng khách đối diện cổng lớn, thấy sofa dài trong phòng khách, một phụ nữ trung niên xinh đẹp có cử chỉ nho nhã đang ngồi.

La Nhã mặc trên người một bộ sườn xám trắng đen xen kẽ, tư thế nho nhã ngồi đấy, nhìn thấy ba người Mặc Thiệu Đình đi vào, bà nhìn hai đứa con trai mỉm cười, đôi mắt trông ngóng sáng rực, tuy đã có tuổi, nhưng toàn thân vẫn phong vân ngời ngời, khí chất vượt bậc:

- Hai con về rồi à? Mẹ chờ đến hai mắt mòn mỏi luôn, đây là con dâu mẹ, Phù Dung hả?

Mặc Thiệu Đình mỉm cười, kéo theo Đường Lạc Lạc, cùng đi đến trước mặt La Nhã:

- Thừa mẹ, đây là vợ con, Đường Phù Dung, nói đến đây, con phải cảm ơn huê nhân của mẹ, đã giúp con tìm được người vợ tốt thế này.

Đường Lạc Lạc vội nở một nụ cười ngọt ngào với La Nhã:

- Con chào bác.... chào mẹ ạ.

La Nhã nhìn Đường Lạc Lạc từ trên xuống dưới, thần sắc đỏ trần đầy sự thăm dò và đánh giá, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Đường Lạc Lạc, trong miệng khẽ lầm bầm:

- Đúng... chính là khuôn mặt này, không sai...

- Mẹ nói gì ạ?

Mặc Thiệu Đình thắc mắc chau mày, hỏi bà.

- Không gì.

Trên mặt La Nhã hồi phục thần sắc ung dung:

- Mẹ nói, Phù Dung không tệ, vừa nhìn đã biết là có phúc khí, không phải sao, lần này về nhà vừa kịp lúc, chọn đúng giờ com còn gì.

Đường Lạc Lạc cắn cắn môi, những lời này tên ngọc cũng nghe ra, nào có phải khen cô gì đâu, rõ ràng là mỉa mai cô về trễ, còn chưa chịu xuống bếp.

- Xin lỗi, thưa mẹ, con về trễ, hôm nay công ty có chút việc, con tăng ca trễ, nên...

Đường Lạc Lạc có chút khó xử giải thích.

- Ồ, vậy sao?

La Nhã cười mỉa mai:

- Ý con là, công ty đều dựa vào con chống đỡ, chế công việc trong công ty nặng nhọc, mẹ cũng không phải là mẹ chồng không thông tình lý, nếu đã vậy thì con về nhà chăm chồng dạy con cũng được, ngày mai khỏi đi làm nữa.

- Dạ không phải....

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy bản thân khó giải thích, La Nhã khí chất cao quý, nhưng dường như đối với cô tự nhiên có địch ý, nhưng nếu nhìn cô không thuận mắt, chê bai thân phận thấp hèn của cô thì lại thấy không thông lắm, người làm chủ cưới cô vào nhà họ Mặc chính là La Nhã mà.

- Thừa mẹ, Lạc Lạc còn nhỏ, mẹ đừng chấp nhận cô ấy ạ.

Màu mặt Mặc Thiệu Đình tối sầm, lập tức lên tiếng giải vây cho Đường Lạc Lạc, nắm lấy tay Đường Lạc Lạc càng chặt hơn, truyền thêm dũng khí cho cô.

La Nhã hừ một tiếng, ánh mắt lướt qua Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc, nhìn Mặc Tây Thành đứng đằng sau họ, về mặt phút chốc có thêm vài phần thương yêu, cười vẫy tay với Mặc Tây Thành:

- Tây Thành, con trai này, về rồi cũng không nói với mẹ một tiếng, đã vội chạy ra cổng chờ anh hai và chị dâu, nào, mau qua đây cho mẹ xem nào, hình như gầy đi ấy, có phải gần đây ăn uống không quen không? Mẹ tìm cho con vài đầu bếp Tây phục vụ con nhé?

Tâm trạng hiện tại của Mặc Tây Thành, dường như tuyệt vọng đến mức chưa từng có trước đây, chầm chậm đi đến trước mặt La Nhã, lơ đãng nhếch mép:

- Không sao ạ, con có thể chăm sóc tốt cho bản thân.

- Con đó, cứ thích cứng họng, đã gầy đến thế rồi, khiến mẹ thương xót biết mấy.

La Nhã vừa nói vừa đưa tay bẹo má Mặc Tây Thành, cười dịu dàng và sủng ái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Đường Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt, sao cô cảm thấy La Nhã yêu thương con trai út nhiều hơn nhỉ?

La Nhã đối với Mặc Tây Thành thân mật hơn nhiều, cũng quan tâm hơn nhiều.

Cô quay đầu, nhìn biểu hiện của Mặc Thiệu Đình, chỉ thấy sắc mặt anh bình thường, đôi mắt đen trầm thâm sâu thẳm, tựa như một hồ nước sâu, khiến người khác khó có thể đoán được trong lòng anh đang nghĩ gì, bộ dạng lạnh lùng thâm trầm ấy, không khác gì với thường ngày cả.

Chắc là... quen rồi chẳng?

Đều nghe nói ba mẹ sẽ thương con trai út hơn, dù Mặc Thiệu Đình danh tiếng nổi trội, còn trẻ mà đã điều hành công ty nhà họ Mặc đi đến đỉnh cao, tiếp tay ba năm đẩy doanh thu đạt trên mức 800%, trong phạm vi toàn Hoa Hạ không tính vô số những công ty mới vừa nổi lên... vì thế cũng không cách nào thay đổi vận mệnh là người mẹ ruột không xem trọng và yêu thương bản thân được?

Đường Lạc Lạc đột nhiên có chút đồng tình Mặc Thiệu Đình, anh ưu tú và lớn mạnh đến thế, nhưng cũng giống bản thân, đều là đứa con không được sủng ái trong nhà.

La Nhã còn đang kéo tay Mặc Tây Thành hỏi han đủ điều, Mặc Thiệu Đình khẽ ho một tiếng:

- Thừa mẹ, có phải nên dùng com rồi không? Tây Thành gầy thế này, phải tắm bổ cho em ấy nhiều hơn nữa.
- Em không đói.

Mặc Tây Thành cúi nhìn xuống, vu vơ trả lời Mặc Tây Thành một câu, trước đây quan hệ anh em bọn họ rất tốt, ít khi có lúc cự nự nhau, nhưng từ khi biết Đường Lạc Lạc là chị dâu của cậu, trong lòng Mặc Tây Thành có sự buồn bực khó nói, cảm giác đó, giống như vật yêu thích mà bản thân chưa kịp ra tay đã bị người khác cướp mất vậy, đối với Mặc Thiệu Đình ít nhiều có chút cảm xúc kháng cự.

- Không đói cũng phải ăn, Tây Thành, con cứ xem như là vì mẹ, phải ngoan ngoãn ăn com đúng giờ biết không?

Ngờ khi La Nhã nói với Mặc Tây Thành, giống như là dỗ một đứa trẻ vậy, không che giấu được sự yêu thương con trai của bà.

Mặc Thiệu Đình kéo tay Đường Lạc Lạc, mỉm cười với cô, dẫn theo cô đi sau La Nhã và Mặc Tây Thành, cùng đi về hướng nhà ăn.

Nhà ăn của nhà họ Mặc thoáng đặng sáng sủa, phong cách trang trí cách tân nhã nhặn, bàn dài gỗ đỏ, đã sớm bày sẵn các món ăn đầy đủ màu sắc, La Nhã nhìn nhìn, có vài phần chê bai chau mày:

- Lại là những thứ này, ăn ngán đến tận cổ, hèn gì Tây Thành không thích, Thiệu Đình, đầu bếp ở đây, nên đổi rồi.

Đầu bếp của nhà họ Mặc, ai ai cũng đều là đại sư cấp Michelin, đều là Mặc Thiệu Đình tốn nhiều tiền mời đến, những món ăn thế này mà La Nhã còn chê bai, Đường Lạc Lạc không kiềm được le le lưỡi, quý phụ nhà hào môn đúng là không giống nhau, La Nhã đúng là quý tộc nhiều nhiều.

- Dạ.

Mặc Thiệu Đình không phản đối, trên mặt cũng không có biểu hiện gì dư thừa, vẻ mặt tĩnh lặng như nước dẫn Đường Lạc Lạc ngồi xuống, nhường vị trí chủ tọa cho La Nhã.

Đường Lạc Lạc vừa cầm đũa lên, chuẩn bị gấp một đũa com ---- hôm nay tan ca hơi trễ, hiện tại còn chưa ăn com, cái bụng sớm đã kêu rột rột rồi.

Má Vương vội vã chạy vào, cúi người báo cáo với La Nhã:

- Phu nhân, cô chủ Lâm đến rồi, cần mời cô ấy vào không?

Lâm Uyển Du là khách quen của nhà họ Mặc, vì mối quan hệ giữa Lâm gia và Mặc gia rất tốt, từ nhỏ đã hay lui tới nhà họ Mặc, rất được sự yêu thương của La Nhã, nhưng hôm nay dù sao cũng là yến tiệc gia đình nên má Vương mới phải vào thông báo một tiếng.

La Nhã gật gật đầu:

- Cho con bé vào đi.

Trái tim Đường Lạc Lạc, bỗng chốc rơi xuống đáy vực thăm, lại là Lâm Uyển Du!

Không ai có thể có ấn tượng tốt với người đã năm lần bảy lượt tìm cách hãm hại bản thân cả, Đường Lạc Lạc chỉ cầu không nhìn thấy Lâm Uyển Du nữa, nhưng càng không muốn gặp thì càng có thể gặp hoài, đúng là cô xui xẻo mà.

Mặc Thiệu Đình dường như nhìn thấu tâm tư của cô, vò vò đầu cô, hạ thấp giọng nói khẽ bên tai cô:

- Yên tâm, cô ta không ở lại lâu đâu.

Dù da mặt Lâm Uyển Du có dày, cũng không lý do nào trong buổi đoàn viên gia đình người khác mà ở lì hoài không đi, nhiều lắm là đến chào hỏi La Nhã thôi.

Đường Lạc Lạc chu môi gật gật đầu, nghe văng vẳng bên tai tiếng giày cao gót chạm đất, vừa ngẩn đầu, nhìn thấy Lâm Uyển Du mặc trên người bộ váy dài điểm hoa, bên ngoài khoác áo khoác nhỏ màu xanh lam nhạt, mang giày cao gót vẻ mặt rạng rỡ bước vào.

Vừa bước vào đã kéo tay La Nhã, thái độ thân mật nồng nịu:

- Bác gái, bác về đến cũng không nói cho cháu một tiếng, lén lén ăn cơm với mọi người ở đây, cháu giận đó nha!

Nói xong, liếc nhìn Mặc Thiệu Đình, thấy Mặc Thiệu Đình không có đứng dậy đuổi cô đi hay nói nặng lời gì, cô ta mới yên tâm.

La Nhã lúc đối mặt với Lâm Uyển Du, cũng cười thân thiện:

- Nào, ngồi xuống cùng ăn, má Vương, thêm một bộ chén đĩa.

- Cháu không ăn ở đây đâu.

Lâm Uyển Du ngồi xuống bên cạnh La Nhã, vỗ vỗ túi xách LV trên tay:

- Cháu đến là để chào hỏi bác gái, và mang cả quà tặng bác gái đây ạ.

- Con gái ngoan, đến thì đến thôi, còn đem quà gì chứ!

La Nhã cười cười trêu ghẹo cô ta.

- Đây là sự lễ phép và tôn trọng cơ bản mà.

Lâm Uyển Du nói xong, ánh mắt liếc sang Đường Lạc Lạc:

- Tiểu bối đương nhiên phải hiếu kính trưởng bối, cháu không phải xuất thân nhà nghèo nhà nát, mà chút quy tắc lễ phép cũng không biết, không có gia giáo.

- Lâm Uyển Du.

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình lạnh lùng liếc Lâm Uyển Du, khiến Lâm Uyển Du không kiềm được rung mình, cảm thấy vô thức, không dám nói tiếp.

- Con cũng có chuẩn bị quà ạ.

Đường Lạc Lạc vội lên tiếng:

- Tuy nhiên, có thể không tốt như của cô, nhưng đó là tâm ý của tôi.

- Ồ? Vậy thì mang ra xem nào.

Lâm Uyển Du như ra oai ném túi xách lên bàn, từ trong túi rút ra một cái hộp quà tinh tế, dưới sự chú ý của mọi người, trên bề mặt lông nhung thiên nga màu đen, là dây chuyền bảo ngọc Emerald xanh lục tỏa sáng lấp lánh.

Bảo ngọc Emerald xanh lục không hiếm, nhưng bảo ngọc trên dây chuyền này, to cỡ một con cò mạc chước, vừa nhìn là biết giá cao ngất ngưỡng, Mặc Tây Thành nhìn xong, cười thành tiếng:

- Cô chủ Lâm à, đúng là cô chịu chơi ghê!

- Bác gái là thân phận thế nào, tôi tùy ý chuẩn bị một món quà, không phải là bất kính với bác gái sao?

Lâm Uyển Du tỏ ra đắc ý, lấy dây chuyền ra đính thân đeo lên cổ La Nhã, vẻ khiêu khích nhìn Đường Lạc Lạc:

- Quà của cô đâu? Phu nhân Mặc chắc là chuẩn bị món quà quý giá hơn chẳng? Mau lấy ra cho tôi mở mang tầm mắt nào!

- Tôi...

Đường Lạc Lạc thấy bảo ngọc Emerald xanh lục to như thế, lúc đó đã có chút hối hận sao bản thân cũng nói có chuẩn bị quà làm chi ---- cái gì cũng không chuẩn bị, tuy có chút không nhiệt tình, nhưng hiện tại món quà của cô, chắc chắn không đủ quý giá như của Lâm Uyên Du, không biết chốc nữa Lâm Uyên Du sẽ mỉa mai và chế nhạo cô thế nào nữa.

Nhưng, đã nói rồi thì phải mang qua ra thôi.

Đường Lạc Lạc cắn răng, có gì đáng sợ đâu, bản thân tặng quà, cũng không phải đòi nợ, lấy thì lấy.

Cô mang hộp quà do chính tay cô tự đóng gói và trang trí ra, dưới ánh nhìn của mọi người mở nó ra, bên trong là một chiếc khăn choàng cổ có màu sắc nhẹ nhàng:

- Đây là chiếc khăn choàng cổ con tự tay đan cho mẹ, con nghĩ... vào mùa đông, choàng vào có thể chống lạnh, mẹ thường xuyên đi nước ngoài, không cố định một nơi, thường xuyên mang theo nó. Không sợ bị cảm lạnh...

- Phụt.

Lâm Uyên Du giống như nghe thấy một câu chuyện cười, không nhịn được cười lớn ha ha, cười đến đỏ cả mặt:

- Tôi còn tưởng thiếu phu nhân nhà họ Mặc có thể đem ra bảo bối gì chứ? Một chiếc khăn rách rưới, loại này ngoài đường 100 ngàn ba cái chẳng? Hahahaha.... Đường Phù Dung, cô còn dám đem ra tặng sao? Đúng là sĩ nhục bác gái quá mà.

- Tôi không có!

Đường Lạc Lạc gấp đến hai mắt đỏ hoe, từ hai ngày trước nghe tin mẹ Mặc Thiệu Đình sẽ về, cô thức hai đêm, mới đan ra được chiếc khăn này, nghĩ đến quà cáp cho dù lớn nhỏ, thực dụng là được, trên đường đi trong lòng cũng thấp thỏm không yên, hiện tại món quà bản thân dụng tâm chuẩn bị bị chê bai đến mức này, tâm trạng cô bỗng chốc tuyệt vọng đến tận vực thẳm.

Trên mặt La Nhã mang chút mỉa mai, không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt đó, bỗng chốc khiến Đường Lạc Lạc càng thêm ngượng ngùng.

- Con cảm thấy, món quà này rất tốt.

Mặc Thiệu Đình nho nhã đưa tay ra, nhận lấy chiếc khăn trên tay Đường Lạc Lạc, đưa đến trước mặt La Nhã:

- Nhà họ Mặc chúng ta, trước giờ không thiếu gì những bảo ngọc có giá trị liên thành, thiếu là thiếu lòng thành, chi phiếu và lòng thành dù nặng dù nhẹ, mẹ cũng sẽ phân biệt rõ ràng.

- Đúng vậy.

Mặc Tây Thành cũng vội lên tiếng:

- Món quà của cô Lâm tuy tốt, nhưng theo con thì món quà của Lạc Lạc sáng tạo hơn nhiều, so với một tác vàng thì chiếc khăn này chắc phải mất mấy đêm mới đan ra được đúng không? Lạc Lạc, cô lợi hại thật đấy, mẹ nhất định sẽ rất thích món quà này, sẽ luôn mang theo bên mình đúng không?

La Nhã nể mặt Mặc Tây Thành, giả vờ cười gật gật đầu.

- Màu sắc này cũng rất thích hợp với mẹ.

- Thủ công rất tinh tế, hiện tại những gì thủ công mới là vô giá, đừng nói chi là thủ công của thiếu phu nhân nhà họ Mặc.

Mặc Thiệu Đình và Mặc Tây Thành người nói người khen, chiếc khăn Đường Lạc Lạc đan được khen lên tới tận trời, khiến Lâm Uyên Du tưởng chừng Đường Lạc Lạc tiêu tùng rồi bỗng chốc ngỡ ngàng.

Có lẽ không vậy, bảo ngọc cô tốn mất trăm triệu, không ngờ lại không có tâm bằng một chiếc khăn rách rưới của Đường Lạc Lạc ư?

Mặc Thiệu Đình thiên vị quá đáng lắm luôn!

Cười nhạt một tiếng, ánh mắt ai oán của Lâm Uyên Du nhìn mặt Đường Lạc Lạc:

- Mặc phu nhân à, cô đúng là có thủ đoạn, nhiều người giúp cô đến thế, có chết cũng nói thành sống, cái này tôi tốn bao nhiêu là tiền, lại không có tâm bằng cô, đúng là việc nực cười nhất thiên hạ này. Mau đem cất chiếc khăn giá trị liên thành của cô vào đi, nhìn chói mắt đến không thể mở mắt luôn này.

Đường Lạc Lạc cảm kích nhìn Mặc Thiệu Đình và Mặc Tây Thành, biết hai người vì muốn giữ sĩ diện cho cô nên mới nói thế, trước lời mỉa mai của Lâm Uyên Du, lần này cô không định rút lui, chớp chớp mắt, không khách khí mà công kích lại:

- Mắt mờ không được thì nhắm lại đi.

- Cô...

Lâm Uyển Du tức đến đứng phất dậy, vỗ lên bàn:

- Đường Phù Dung, cô đừng ức hiếp người quá đáng!

- Được rồi được rồi.

Nhìn thấy Lâm Uyển Du thiếu điều muốn bước đến bóp cổ Đường Lạc Lạc, La Nhã xem trò đủ rồi, cũng không muốn trò đùa này tiếp tục nữa, đành hòa nhã nói:

- Món quà của cả hai tôi đều thích, đều là tâm ý của hai đứa, tôi cũng có mang quà cho cả hai.

Nói xong, lấy ra hai hộp quà, Đường Lạc Lạc vội đứng dậy, cùng Lâm Uyển Du nhận lấy mỗi người một hộp.

Lâm Uyển Du mở hộp quà ra, thấy bên trong là chiếc túi xách ánh bạc Hermes, phất chốc hạ hỏa, nụ cười trên mặt sáng rõ lên nhiều:

- Cảm ơn bác gái ạ, cháu biết bác gái tốt với cháu nhất.

Đường Lạc Lạc mở hộp quà ra, nhìn thấy một chiếc váy ngắn cùng thương hiệu, vội mỉm cười cảm ơn:

- Cảm ơn mẹ.

La Nhã mỉm cười gật đầu, tuy nhiên không biết có phải là Đường Lạc Lạc bị ảo giác không? Cảm thấy nụ cười của La Nhã mang hàm ý khinh miệt, không đến mức chút nào.

Lâm Uyển Du tức đầy một bụng, suốt quá trình thấy Mặc Thiệu Đình không nhìn cô ta lần nào, tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa, tùy ý nói vài câu, trừng mắt Đường Lạc Lạc rồi ra về.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Để lại Đường Lạc Lạc và anh em nhà họ Mặc ăn cơm cùng La Nhã, trong suốt bữa cơm La Nhã hỏi han Mặc Tây Thành, hỏi này hỏi nọ, đối với Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình thì lời nói ít hơn nhiều, nhưng ngắt nổi tâm trạng Mặc Tây Thành không tốt, hỏi một câu trả lời một câu, không khí trên bàn ăn không mấy nhiệt liệt.

Không để gì dùng xong bữa cơm này, Đường Lạc Lạc theo Mặc Thiệu Đình vào phòng, và La Nhã gọi Mặc Tây Thành lại, vào phòng sách trò chuyện.

Đường Lạc Lạc đi theo sau Mặc Thiệu Đình, lè lè mè mè bước vào phòng ngủ, đỏ mặt cúi đầu, cho đến khi Mặc Thiệu Đình đóng cửa, cô không mấy tự nhiên tựa bên cửa, khẽ giọng nói:

- Cái đó.... tiểu ca ca à, chúng ta ở cùng phòng, không tốt lắm thì phải?

Trước đó hai người ngủ khác phòng, cho dù hôm đó vì sự cố ngoài ý muốn nên đã có quan hệ thân mật, nhưng trong lòng Đường Lạc Lạc, trước sau gì cô cũng sẽ rời khỏi nhà họ Mặc, vậy thì không thể có dây dưa gì nhiều với Mặc Thiệu Đình, tuy trên danh nghĩa, họ là vợ chồng, ở cùng phòng cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Vì là vợ chồng, nên Đường Lạc Lạc đưa ra yêu cầu này, khó tránh khỏi có chút chột dạ.

Mặc Thiệu Đình cạn lời quay người:

- Lạc Lạc, thường ngày thì thôi vậy, hiện tại mẹ tôi ở đây, tôi không thể nào ngủ trong phòng khách được, để mẹ nhìn thấy không hay, nếu cô cảm thấy bất tiện thì tôi có thể ngủ trên sofa.

Trong phòng ngủ rất to, ngoài cái giường king size, còn có nguyên một dãy sofa da thật, hai người mỗi người ngủ một góc, cũng không thành vấn đề.

Đường Lạc Lạc gật gật đầu:

- Xin lỗi nhé! Làm khó anh rồi.

Trong lòng tràn ngập sự hối lỗi, rõ ràng Mặc Thiệu Đình là chồng của cô, nhưng...

Thay thế cho cái tên Đường Phù Dung, Đường Lạc Lạc thật không có cách nào cứ thế lừa dối bản thân sống cùng Mặc Thiệu Đình, chỉ có thể nỗ lực không để bản thân dần sâu thêm.

Đôi lúc, Đường Lạc Lạc thậm chí còn nghĩ, nếu Mặc Thiệu Đình không phải là Mặc Thiệu Đình, mà là tiểu ca ca làm tài xế như ban đầu, có khi kết cục sẽ càng tốt hơn.

Cô cúi nhìn xuống, không để bản thân nghĩ ngợi nhiều hơn, mở món quà của La Nhã tặng, khi này trong phòng ăn, cô ngại nên không nhìn nhiều, lúc này để cái váy lên giường nhìn kỹ, phát hiện là một bộ váy đầm ngắn điểm hoa li ti kèm ren, là mẫu mới mùa xuân năm nay của Hermes.

Vốn dĩ Đường Lạc Lạc đối với những hàng xa xỉ không mấy nghiên cứu, nhưng từ khi vào bộ phận thiết kế của công ty nhà họ Mặc, ít nhiều gì cũng tiếp xúc đôi chút, lúc này nhìn bộ váy đầm ngắn Hermes, cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, chau mày nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng hiểu ra, thiết kế phần thắt lưng của váy, không giống với mẫu mà thương hiệu đã ban hành.

Mẫu Hermes ban hành rõ ràng có một cái thắt lưng nơ nửa trong suốt, nhưng cái váy trước mặt, phần thắt lưng chỉ là một sợi dây màu nhạt bình thường, phần dây thắt lưng là linh hồn thiết kế của bộ váy này, được mang ra làm điểm nhấn để tuyên truyền, nhưng thắt lưng này...

Rõ ràng là mẫu hàng fake cao cấp.

Với tài lực của La Nhã và sản nghiệp của nhà họ Mặc, La Nhã tuyệt đối không phải vì không mua nổi hàng xa xỉ thật mà đổi hàng fake này để giữ sĩ diện, tặng cho cô bộ váy đầm này chỉ có một lý do ----

Biểu đạt sự khinh miệt của bà ta đối với cô.

Nếu bản thân không phát hiện ra đây là hàng fake, hưng phấn mặc nó tham gia buổi yến tiệc thượng lưu nào đó, hậu quả dường như không thể tưởng tượng, không chỉ bị chê cười, thậm chí từ nay sẽ trở thành trò cười của toàn giới thượng lưu...

Đường Lạc Lạc cười khổ, quay người về mặt tội nghiệp nhìn Mặc Thiệu Đình:

- Tiểu ca ca, tôi cảm thấy mẹ anh, hình như không thích tôi.

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình tối sầm, trong mắt lướt qua một chút hối hận, đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, hai tay đặt lên vai cô, nhìn vào mắt cô nói từng chữ một:

- Cô chỉ cần tôi thích cô, tôi thích cô, là đủ.

Nói xong, anh cúi người, hai tay nâng khuôn mặt của Đường Lạc Lạc, bờ môi mềm mại như chuồn chuồn chạm mặt nước khẽ hôn lên môi cô, nhẹ nhàng thăm dò, âu yếm, đến tận công trực diện, thẳng vào trong miệng cô...

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy toàn thân như tê mê, được khóa chặt bên cửa phòng, toàn thân bất động, không để gì vùng vẫy đưa tay từ chối anh, nhưng đôi tay bị bắt lấy, đưa lên cao...

Cả người trong tư thế đầu hàng vậy, bị Mặc Thiệu Đình đè lên cửa phòng muốn làm gì thì làm.

Mùi hương thanh nhã trên người anh rất thơm, hơi thở ấm áp quen thuộc khiến Đường Lạc Lạc đắm chìm, nụ hôn của anh bá đạo, vồn vã, che trời lấp đất, tựa như một cái lưới chăng chặt chi chít, phủ vây cô bên trong, không thể vùng ra, chỉ biết chấp tay đầu hàng.

Nụ hôn ái muội và ướt át này không biết kéo dài bao lâu, đến khi Đường Lạc Lạc toàn thân mềm nhũn, cảm thấy bản thân không thể đứng vững được nữa, Mặc Thiệu Đình mới buông cô ra, một tay vẫn đặt trên eo cô, đôi mắt thâm sâu như ánh sao đêm, dường như muốn nhìn xuyên thấu đến tận sâu bên trong linh hồn cô, áp sát thật chặt bên thân thể cô, giọng nói phiêu diêu và tràn đầy sự mê hoặc:

- Cô xác định... là đêm nay không muốn tôi ngủ cùng sao?

Đường Lạc Lạc hít thở thật sâu, nụ hôn nồng cháy ban nãy khiến nhịp thở cô rối loạn, cô nỗ lực kêu gọi lý trí của bản thân quay về:

- Anh buông tôi ra...

Không biết sao, giọng nói của cô trở nên mềm dẻo tốt đỉnh, nghe vào tai bản thân cô còn không kiềm được mặt đỏ bừng.

Bộ dạng mặc cỡ này của cô, cực kỳ đáng yêu, Mặc Thiệu Đình mỉm cười, ánh mắt trầm xuống, cảm thấy nơi nào đó thân dưới đang báo tín hiệu sẵn sàng, hết cách đành buông Đường Lạc Lạc ra, lùi sau một bước:

- Lạc Lạc, hôm nay cô đã làm rất tốt, nên không cần phải nghi ngờ bản thân, từ lúc tôi còn bé, ba tôi đã qua đời, nên mẹ tôi có chút kỳ quái, cô đừng để trong lòng, chiếc khăn choàng ấy thật sự rất đẹp, tôi không ngờ cô lại khéo tay như thế, tôi cũng có chuẩn bị quà cho cô, là phần thưởng khích lệ cô.

Lúc anh còn bé ba anh đã qua đời rồi...

Đường Lạc Lạc không kiềm được có chút đồng tình với La Nhã, tuy đối phương không mấy thích cô, nhưng trẻ như thế đã mất chồng, một mình nuôi dưỡng hai đứa con trai, cũng không phải dễ dàng gì!

Nếu vậy thì... tính tình có chút kỳ quái, cũng có thể thông cảm.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, chớp chớp cặp mắt to, đưa tay ra:

- Phần thưởng của tôi đâu?

Được thôi, cô thừa nhận, tuy La Nhã có thể được cảm thông, nhưng bộ váy đầm hàng fake ấy đã để lại một ám ảnh cho tâm hồn bé nhỏ của cô, cô cần một chút quà khác để bù đắp cho vết thương tâm hồn đó.

Mặc Thiệu Đình được chọc cười bởi bộ dạng ngây ngô đòi quà của Đường Lạc Lạc, trong túi áo lấy ra một hộp quà nhỏ, mở hộp quà ra, bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay phiên bản giới hạn của Vacheron Constantin, dây đồng hồ màu đen, thiết kế đơn giản, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn, mang cảm giác sang trọng nhưng đơn giản không điệu đàng.

- Wow! Đồng hồ đeo tay?

Đường Lạc Lạc hiểu kỳ nhận lấy, đeo lên cổ tay:

- Nặng quá! Tôi đeo vào vừa đúng, sao anh biết được kích cỡ cổ tay của tôi?

- Đo bằng mắt.

Mặc Thiệu Đình trả lời nghiêm túc.

- Có kinh nghiệm nhĩ? Là chuyên gia tặng quà cho con gái nhĩ?

Đường Lạc Lạc nhếch nhếch mày châm chọc.

Mặc Thiệu Đình cười nhạt, đôi mắt thâm trầm tà khí nhìn chăm chăm lên mặt Đường Lạc Lạc, dường như phút chốc không thể nào dời mắt được:

- Lạc Lạc, có biết tại sao tôi lại tặng đồng hồ đeo tay cho cô không?

Đường Lạc Lạc tuy cảm thấy có chút lạ, bình thường tặng quà cho con gái, không phải trang sức châu báu, quần áo hoa tươi gì đó sao, tặng đồng hồ đeo tay là ý gì?

Năm ngoái mua đồng hồ sao?

Mặc Thiệu Đình kéo tay thon nhỏ của Đường Lạc Lạc, chỉ vào mặt đồng hồ, giọng nói từ tính trầm trầm vang lên bên tai Đường Lạc Lạc:

- Cô nhìn, đây là kim giờ, đây là kim phút, đây là kim giây.... sau này mỗi phút mỗi giây, tôi đều ở bên cạnh cô, mãi mãi không rời xa cô.

Sau này mỗi phút mỗi giây, tôi đều ở bên cạnh cô, mãi mãi không rời xa cô.

Đường Lạc Lạc mở to mắt, cảm thấy tim cô phút chốc bị bắn trúng, nét mặt nghiêng tuấn tú của Mặc Thiệu Đình, dường như đang bay bổng vô số những cánh hoa hồng, tất cả tựa mộng tựa mơ.

Đáng chết, những lời đường mật của tên này thật sự có sức sát thương cực kỳ luôn á á á!!!

- Cảm ơn.

Đường Lạc Lạc nhân lúc bản thân chưa hoàn toàn mất đi lý trí, vội ngã Mặc Thiệu Đình, vội vã rút tay về, hoảng loạn chui vào phòng tắm.

- Tôi đi tắm.

Mặc Thiệu Đình nhìn cô gái hoảng loạn bỏ chạy, mép miệng không kiềm được nhếch lên nở một nụ cười chắc chắn sẽ thắng.

Tiểu nha đầu, cô không thoát được đâu.

Đường Lạc Lạc tắm xong, thay đồ ngủ hoạt hình, thấy Mặc Thiệu Đình đang ngồi bên bàn đọc một quyển sách tiếng Đức, những con chữ trên đây rong bay phượng múa, đều là ngoại ngữ mà cô không quen, đưa ngón tay ra khua khua trước mặt anh, Đường Lạc Lạc buồn ngủ ngáp một cái:

- Tôi mệt rồi, ngủ trước nhé! Hi vọng anh ngủ thoải mái trên sofa.

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng thở dài, quay người vào phòng tắm, không lâu sau, thay áo khoác tắm màu trắng tinh trên người.

Đường Lạc Lạc vốn đã chui vào trong chăn, mở mắt ra vừa hay nhìn thấy Mặc Thiệu Đình bước từ trong phòng tắm ra, mái tóc ngắn đen tuyền còn đọng nước ở đuôi tóc, tích tốt thuận theo phần cổ hoàn mỹ, chày thẳng xuống phần ngực màu đồng lộ ra ngay vị trí cổ áo, cơ bắp rắn chắc thoát ần thoát hiện, dưới áo khoác tắm là đôi chân dài chắc nịch, phối với khuôn mặt tuấn tú không tí vết, ngũ quan thâm sâu tinh tế, màu mắt tỏa sáng như điện, đúng là ưu vật thể gian.

Cô ngẩn ngơ nhìn, hoàn toàn không ý thức được hiện tại cô đang há hốc mồm, trừng to mắt, hoàn toàn thể hiện rõ sự mê trai đỉnh điểm của mình.

Mặc Thiệu Đình cứ thế đi thẳng đến bên giường của cô, cúi người, mùi hương sữa tắm rất thơm, xen lẫn với mùi thân thể thanh nhã vốn có của anh, ập đến Đường Lạc Lạc, giọng nói đầy từ tính của anh vang trên đỉnh đầu:

- Ngủ ngon nhé vợ!

Vợ...

Đây là lần đầu tiên Mặc Thiệu Đình gọi cô là vợ, Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy đầu óc cô mơ mơ màng màng, chưa kịp phản ứng, Mặc Thiệu Đình nhếch mép, quay người đi đến bên sofa, tắt hết đèn trong phòng.

Ánh trăng rọi vào phòng dường như phủ lên một lớp màng mỏng, lay lắt, mơ màng, rõ ràng vừa nãy Đường Lạc Lạc buồn ngủ lắm luôn, nhưng hiện tại, cô lại không ngủ được nữa.

Trong đầu chốc chốc hiện lên khuôn mặt khinh miệt lạnh nhạt của La Nhã, chốc chốc là hành động và lời nói âm lòng của Mặc Thiệu Đình, chốc chốc lại nghĩ đến khung cảnh họ vừa quen biết nhau.

Nghĩ đến lúc đó bản thân hồ đồ chạy ra từ khách sạn, vừa trùng hợp lên xe của Mặc Thiệu Đình, tiếp theo xảy ra mọi việc, từng cảnh từng cảnh hiện lên trong đầu, Đường Lạc Lạc không kiềm được nhếch miệng, nở một nụ cười ngây ngô như con ngốc.

Bên tai truyền đến tiếng thờ ơ đều đặn của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc nhìn về hướng Mặc Thiệu Đình, thấy anh nằm trên sofa, trên người đắp một cái chăn mỏng, nhắm mắt dường như đã ngủ say.

Dù sao bản thân đã mất ngủ rồi, Đường Lạc Lạc đành nhảy xuống giường, rón rén chạy đến bên sofa, ngồi xuống, cúi người nhìn mặt Mặc Thiệu Đình.

Mày mặt anh thanh tú, toàn bộ đường nét đẹp tự nhiên không thể chê vào đâu được, dưới ánh trăng, đường nét thâm sâu trên mặt hòa nhã hơn, cũng không còn sự lạnh lùng sắc bén thường ngày, cả người như thanh thoát hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Nhắm chặt mắt, lông mi anh rất dài, giống như một cánh quạt nhỏ, khẽ lay động theo nhịp thở, sóng mũi cao dưới ánh trăng tỏa sáng vừa phải, toàn thân nho nhã trầm tĩnh, giống như hoàng tử trong cổ tích.

Đường Lạc Lạc mê mẩn nhìn Mặc Thiệu Đình, không kiềm được đưa ngón tay ra, vuốt từ trán anh xuống chóp mũi, rồi vuốt đến đường nét kiên nghị của cằm, khẽ lên tiếng:

- Mặc Thiệu Đình, anh biết không? Lúc bé, cho dù tôi làm gì, ba mẹ đều nói tôi không giỏi bằng chị hai, cho dù tôi có nỗ lực thế nào, tôi vẫn luôn là người tệ nhất. Cảm ơn anh hôm nay đã nói đỡ cho tôi, cảm ơn anh.

Trước giờ chưa từng có thời khắc nào, vào lúc cô bị khinh miệt chỉ trích, có người vì cô mà đứng ra, đứng trước mặt cô bảo vệ cho cô, nói với người khác rằng cô cũng rất tốt...

Đây từng là cảnh tượng mới có trong mơ của Đường Lạc Lạc, nhưng hôm nay, Mặc Thiệu Đình đã biến nó thành sự thật.

Anh cẩn thận tỉ mỉ bảo vệ cô, chăm sóc cô, nuông chiều theo tâm trạng của cô, nghĩ đủ mọi cách khiến cô cười, chưa từng có một người nào đối xử tốt với cô đến thế.

Đáng tiếc, người tốt như thế, lại là người mà ba mẹ chuẩn bị cho Đường Phù Dung.

Chẳng qua cô chỉ là thể thân tạm thời, hưởng thụ những cái tốt này mà thôi.

Giống như một giấc mộng đẹp, tỉnh mộng rồi, những gì tốt đẹp nhất cũng không còn thuộc về cô nữa.

Đường Lạc Lạc cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Mặc Thiệu Đình, trong miệng lẩm bẩm:

- Sao giờ? Mặc Thiệu Đình, hình như tôi cũng thích anh.

Thích anh, nhưng không thể ở bên cạnh anh, cô sợ cái ngày sự thật được phơi bày, sờ hữu càng nhiều, mất đi càng nhiều, té ngã càng đau.

Nhẹ nhàng thở dài, Đường Lạc Lạc nhận lúc Mặc Thiệu Đình chưa bị cô làm tỉnh giấc, lợ mọ bò lên lại giường của bản thân, không biết đếm hết bao nhiêu con cừu, bất giác ngủ thiếp đi.

Cô không biết rằng, lúc cô rời đi, Mặc Thiệu Đình mở mắt, sờ nhẹ trán bản thân, miệng nở một nụ cười không kiềm được.

Đồng thời, trong phòng sách của Mặc Thiệu Đình, cuộc trò chuyện của La Nhã và Mặc Tây Thành, đang tiến hành.

Mặc Tây Thành buồn bực không vui thần trí mơ màng, đều được La Nhã nhìn trọn, La Nhã ban đầu nói đủ thứ vu vơ trong suốt chuyến du lịch, thấy Mặc Tây Thành ngồi trên sofa phía đối diện, không có tâm trạng nhìn về phía cửa phòng, bộ dạng thất thần, không kiềm được cười khoan dung:

- Sao vậy? Hôm nay tâm trạng không tốt hả? Tây Thành?

- Dạ không gì.

Mặc Tây Thành nhìn chằm chằm phía cửa phòng, vừa nãy tận mắt thấy Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình vào phòng ngủ, bây giờ thời gian qua rất lâu rồi, hai người bọn họ đang làm gì...?

Làm gì cũng là lẽ đương nhiên thôi, vì họ là vợ chồng, không phải sao?

Suy nghĩ này giống như con dao nặng ngàn cân, đâm một nhát thật mạnh vào tim Mặc Tây Thành, khuôn mặt khô ngô lần đầu tiên lộ vẻ nhăn nhó khó chịu, tuy nhiên chỉ phút chốc, một giây sau cậu ta cố gắng che giấu thần sắc bất thường của bản thân, nói với bản thân rằng, đây đã là chuyện không thể cứu vãn được nữa.

Anh trai của cậu ta và Lạc Lạc đã kết hôn rồi, tất cả đã xong xuôi hết rồi.

Nhưng, sâu trong lòng rõ ràng vẫn còn tiếng gào thét khiến cậu ta ghen tị đến phát điên.

La Nhã nhìn rõ hết tất cả những biểu hiện nhỏ trên mặt Mặc Tây Thành, bước lên trước vỗ vỗ lên vai cậu an ủi:

- Mẹ biết những năm này, con cư vô định sở, nói là du ngoạn thế giới, thực ra là tìm không thấy vị trí của bản thân trong nhà họ Mặc, anh trai con quá điều dương, con chỉ có thể dùng bề ngoài bông đùa hăm dọa để che giấu bản thân, nhưng hãy tin mẹ, tình trạng này sẽ sớm trôi qua thôi, được không?

Mặc Tây Thành chau mày, có chút phiền lòng quay đầu đi:

- Anh hai rất ưu tú, vậy rất tốt, con chưa từng ghen tị với anh, anh điều hành công ty nhà họ Mặc một cách chính chu, con vui mừng nhận hạ, nhưng... đành thôi, mẹ à, có nói mẹ cũng không hiểu.

Cậu ta không quan tâm danh tiếng anh hai lẫn át cậu, không quan tâm khi nhắc đến cậu chủ nhà họ Mặc, tất cả mọi người đều nghĩ ngay đến Mặc Thiệu Đình, cậu ta thậm chí không quan tâm Mặc Thiệu Đình giành lấy công ty vào tay, vì cậu ta biết Mặc Thiệu Đình trước giờ đối xử không tệ với cậu, bản thân cả đời này chắc chắn ăn ngủ vô lo, chỉ là cậu ta không chịu đựng được, bản thân duy nhất một lần động lòng, thật lòng thích một người con gái, lại là chị dâu của cậu ta!

Những gì tốt đẹp đều của Mặc Thiệu Đình cả, cậu ta còn phải tỏ vẻ độ lượng cảm thông, còn phải vô tư vô tâm, tại sao chứ?

Nếu cho cậu ta cơ hội, chắc gì cậu ta sẽ tệ hơn Mặc Thiệu Đình?

Nếu Lạc Lạc cùng lúc quen biết hai người, vậy lựa chọn cuối cùng, chắc gì là Mặc Thiệu Đình?

Mặc Thiệu Đình vĩnh viễn là ngọn núi cao cậu không thể vượt qua, là bóng râm trước mặt cậu không thể xóa đi, từ trước cậu đã tự nhủ rằng, Mặc Thiệu Đình là anh trai cậu, phải vui mừng với thành tựu của anh, phải khoan dung rộng lượng, nhưng tối nay, những bất mãn và bất cam chôn giấu sâu tận đáy lòng, giống như một ngọn núi lửa bùng phát, phút chốc trào ra đến đỉnh điểm.

Đôi mắt đào hoa của Mặc Tây Thành khẽ nhủ lại, lộ ra thần sắc lạnh lùng hiểm thấy.

- Hãy tin mẹ, nhà họ Mặc sớm muộn gì cũng là của con.

La Nhã đứng trước mặt Mặc Tây Thành, đôi tay vòng lên vai cậu, từ ái nhìn cậu con trai út thương yêu nhất của bà:

- Sự huy hoàng hiện tại của nhà họ Mặc, sau này là của con, tài phú của nhà họ Mặc, cũng là của con, Mặc Thiệu Đình dù làm tốt cỡ nào, chẳng qua chỉ đang lót gạch xây đường cho con, những lời này mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi sao con không để tâm chút nào vậy?

- Con không phải vì những thứ này...

Thần sắc Mặc Tây Thành căng thẳng, muốn nói nhưng lại ngưng.

- Mẹ là mẹ của con, con tưởng mẹ không nhìn ra sao?

La Nhã hứ một tiếng, về mặt từ nhả nhuốm vài phần lạnh nhạt:

- Cô gái nhỏ nhà họ Đường, là mẹ chọn cho Mặc Thiệu Đình, con đừng quan tâm. Con phải nhớ, mẹ luôn để dành thứ tốt nhất cho con, loại con gái đó, từ lúc sinh ra đã là tội ác, cô ta không xứng làm con dâu của mẹ.

Nói đến cuối cùng, giọng bà vì oán hận, mà hiện rõ vài phần nguyền rủa, khuôn mặt nho nhả xinh đẹp, về mặt lại có phần nhẵn nhụi khó chịu.

Mặc Tây Thành sững người, thắc mắc ngẩng đầu lên:

- Lạc Lạc cô ấy... cô ấy thật sự là người con gái tốt, mẹ à, ý mẹ là sao? Cái gì mà sự ra đời mang tội ác... cô ấy là mẹ an bài cho Mặc Thiệu Đình, tại sao?

Theo như cậu biết, điều kiện gia đình của Đường Lạc Lạc không tệ, nhưng còn xa mới với tới gia đình đại phú, càng chênh lệch nhiều so với nhà họ Mặc, đây không phải là hôn nhân môn đăng hộ đối, rõ ràng là nhà họ Đường treo cao, nếu La Nhã ghét Đường Lạc Lạc đến thế, tại sao lại kiên trì cho Mặc Thiệu Đình lấy Đường Lạc Lạc làm vợ chứ?

- Những thứ này con không cần biết.

La Nhã rút lại sự hận thù trong ánh mắt, mặt mũi vẫn vậy tay:

- Mẹ chuẩn bị ở nhà Mặc Thiệu Đình một thời gian, con không cần ở bên cạnh mẹ, về nhà đi! Hi vọng tất cả những gì mẹ nói hôm nay, con đừng xem như gió thoảng qua tai.

.....

Tối qua trần trọc mãi không ngủ được, kết quả là sáng nay dậy không nổi.

Đồng hồ báo thức reo inh ỏi như đuổi mệnh, Đường Lạc Lạc cho đến lúc nhện không thể nhện, mới ai oán mở mắt, sau đó nhìn thời gian, ai oán lập tức hóa gào thét, lăn từ trên giường xuống thảm, bò dậy hoảng loạn thay quần áo đánh răng.

Năm phút sau, vội vàng chạy xuống cầu thang, chạy thẳng ra cửa.

Mặc Thiệu Đình đã sớm không thấy bóng dáng, đem qua cái tên đó ngủ ngon thật, Đường Lạc Lạc vừa nghĩ vừa đi đến phòng ăn, định mang ít thức ăn ăn trên đường, vừa vào đến cửa phòng ăn, nhìn thấy La Nhã mặc sườn xám đang ngồi bên bàn ăn uống trà.

Trên bàn bày đầy những món điểm tâm tinh tế, Đường Lạc Lạc phút chốc thảng lại, nhìn những món tinh tế trên bàn, cảm thấy không có món nào thích hợp cho cô mang đi ăn vội trên đường, có chút ngại ngần ngần đầu nhìn La Nhã, nở một nụ cười ngọt ngào:

- Chào buổi sáng thưa mẹ, con đi làm đây.

- Sáng sao?

La Nhã lạnh lùng nhìn cô:

- Thiệu Đình đã đi từ rất sớm rồi, hai con cùng công ty đúng không? Thời gian đi làm sao khác xa thế? Hay là nhân viên bình thường được yêu cầu dễ dãi hơn?

- À! Là con dậy muộn rồi, con đi ngay đây, chào mẹ.

Đường Lạc Lạc đỏ mặt, quay đầu hoảng loạn bỏ chạy về phía cổng chính, sau lưng vang đến giọng chỉ trích chậm rãi của La Nhã:

- Không thích đi làm thì đừng đi, giả vờ phụ nữ văn phòng làm gì, đến lúc gây phiền phức ảnh hưởng đến Thiệu Đình thì tiêu tùng.

Đường Lạc Lạc dừng lại chút, sau đó cắn răng, xem như không nghe thấy, vội vàng đi làm ngay.

Cô hiện tại nhất định và khẳng định tin rằng, La Nhã thật sự rất ghét cô, tuy không biết vì sao bị ghét, nhưng đối phương là mẹ của Mặc Thiệu Đình, bản thân không thể vì bất hòa ngôn ngữ mà nổi giận, nhện đi!

Trên đường hối hả vội vã, cuối cùng đến văn phòng vừa sát giờ, Đường Lạc Lạc thở phào nhẹ nhõm, đang định ngồi vào chỗ bắt đầu làm việc, bèn phát hiện không khí trong văn phòng cực kỳ không đúng.

Cách thời gian làm việc còn 5 phút, thường ngày giờ này, mọi người đã bắt đầu chuẩn bị làm việc, nhưng hôm nay, mọi người tùm năm tùm bảy, thảo luận không ngừng, Đường Lạc Lạc vánh lỗ tai lên nghe, mới nghe được loáng thoáng chút đỉnh.

- Các cậu biết không? Mẫu thiết kế mùa xuân mới của bộ phận chúng ta, đêm qua vừa sản xuất ra đợt đầu tiên, đã phát hiện có một thương hiệu nhỏ ban hành mẫu y chang luôn!

- Trời ạ! Chính là mẫu thiết kế mà bộ trưởng Mặc thuyết trình hôm đó hả? Vậy là có nội gián, có người tiết lộ mẫu thiết kế ra ngoài ư?

- Thương hiệu nhỏ lấy cấp mẫu thiết kế của mình tên gì nhỉ?

- Gọi là Quý Lễ gì đó ấy.... nghe nói sự việc tiết lộ bản thiết kế lần này, còn kinh động đến tổng tài Mặc nữa, xem ra, có thể phiền phức to đấy!

Trong đầu Đường Lạc Lạc “ung” một tiếng, sự việc mà cô la lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra rồi ư?

Bất giác nắm chặt nắm tay, có dự cảm không lành lan tỏa trong lòng.

Quả nhiên...

- Lạc Lạc, bộ trưởng Mặc gọi cô vào văn phòng tổng tài một chuyện.

Nhạc Thanh đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, gõ gõ lên mặt bàn của cô.

- Vâng.

Đường Lạc Lạc miễn cưỡng trấn an tâm thái, nhủ thầm bản thân đừng hoảng đừng hoảng, bản thiết kế là cô cho nhà họ Đường không sai, nhưng cô không hề giao nộp cho nhà họ Mặc, suy cho cùng, nếu nói lấy cấp thì là nhà họ Mặc lấy cấp bản thiết kế của cô mới đúng.

Sẽ có chứng cứ tàn tích nào chứng minh sự trong sạch của cô.

Vừa nghĩ thế, trong lòng Đường Lạc Lạc an tâm hơn nhiều, dưới ánh mắt thắc mắc của mọi người, đi theo Nhạc Thanh vào thang máy, đến thẳng trước cửa phòng tổng tài trên tầng thượng, gõ gõ cửa, sau khi nghe một tiếng “vào”, lấy hết dũng khí, đẩy cửa bước vào.

Văn phòng tổng tài thường ngày vốn thần bí, thời khắc này đứng đầy người.

Mặc Thiệu Đình ngồi trước bàn làm việc dưới ánh sáng sáng nhất trong phòng, đôi mắt đang khua đùa một cây bút vàng, khẽ cúi nhìn xuống, nghe tiếng đẩy cửa vào cũng không ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sâu thẳm ấy, dường như phủ lên một lớp sương, khiến người khác không thể nào nhìn thấu được.

Bên cửa sổ, là Mặc Lan đang đứng với tư thế trang nghiêm, và Vương Bác vẽ mặt nhếch nhếch, trợ lý tổng tài Tần Việt không lên tiếng đứng trước cặp bình sứ thanh hoa, cẩn thận quan sát sắc mặt của Mặc Thiệu Đình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Đường Lạc Lạc hít thở sâu, bước vào, Nhạc Thanh phía sau cũng theo vào, cẩn thận đóng lại cửa.

Nhìn thấy Đường Lạc Lạc bước vào, sự vui thầm trong mắt Mặc Lan bỗng biến mất, sau đó sắc mặt nghiêm trang, tiếp tục kể về sự oan ức của bản thân:

- Những bản thiết kế này trước đó tôi chỉ cho mọi người trong nội bộ phòng thiết kế xem thôi, vì muốn trung cầu ý kiến của mọi người, tiến hành chỉnh sửa vài chi tiết nhỏ, nhưng thật không ngờ, không biết ai tiết lộ bản thiết kế của chúng tôi ra ngoài, hiện tại có công ty đã ban hành trên thị trường sớm hơn chúng ta một bước, thưa tổng tài, tôi bảo đảm trong suốt quá trình không có tiết lộ bất kỳ tin tức gì ra ngoài cả.

- Bộ trưởng Mặc nói đúng.

Vương Bác ở bên cạnh quan sát sắc mặt, thấy trên mặt Mặc Thiệu Đình mây đen không tan, thừa nước đục thả câu giúp biện hộ cho Mặc Lan:

- Bộ trưởng Mặc đã là bộ trưởng của bộ phận thiết kế, lại đứng vững vị trí trong tập đoàn lớn thế này, vốn không có lý do nào phải tiết lộ bản thiết kế của công ty ra ngoài, nhất định là có kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ nào đó, thừa cơ tiết lộ bản thiết kế của chúng ta ra ngoài rồi.

- Vậy các người nói, người này là ai?

Mặc Thiệu Đình đang yên lặng bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm trầm mang đầy sự lạnh lùng và uy nghiêm, khiến người khác lạnh đến phát run.

- Hiện tại tất cả chỉ là phỏng đoán, có kẻ tình nghi, phải nhất nhất điều tra.

Mặc Lan ý chính ngữ ngay biểu thái độ, tiếp đó, ánh mắt có chút ngần ngại nhìn Đường Lạc Lạc:

- Tôi nhớ, sau khi thuyết trình bản thiết kế trước mặt mọi người xong, Đường Lạc Lạc tìm đến tôi, nói rằng muốn xem kỹ bản thiết kế, để nâng cao trình độ của bản thân, đương nhiên là tôi từ chối rồi, nhưng sau đó, tôi quay lại văn phòng, phát hiện USB có bản thiết kế mất biến tiêu.

Đường Lạc Lạc toàn thân run lên, không thể tin được nhìn Mặc Lan, nếu cô đoán không sai thì mục đích thực sự của Mặc Lan, không phải muốn độc chiếm bản thiết kế của cô, chỉ ta là vì ngày hôm nay, là vì muốn gán tội lấy cấp bản thiết kế lên người cô!

Chỉ là, trước đó họ không hề có hiềm khích, tại sao chị ta lại làm thế?

- Chuyện này tôi có thể làm chứng, hôm đó, tôi đích thực thấy Đường Lạc Lạc sau buổi thuyết trình, có đuổi theo sau bộ trưởng Mặc.

Nhạc Thanh đứng một bên sợ sệt lên tiếng, nhìn Đường Lạc Lạc với vẻ mặt bất lực:

- Tuy tôi là bạn của Lạc Lạc, nhưng lợi ích của công ty quan trọng hơn tất cả, tôi chỉ nói những gì tôi nhìn thấy thôi, Lạc Lạc, cô không trách tôi chứ?

Buổi thuyết trình hôm đó kết thúc, Đường Lạc Lạc đúng là có đuổi theo Mặc Lan, Nhạc Thanh nói không sai, nhưng lúc này nói ra như thế, giống như châm thêm dầu vào lửa, coi như phút chốc đẩy Đường Lạc Lạc vào vị trí nghi phạm thực sự, đóng đinh lên cột ô nhục.

- Từ lúc Đường Lạc Lạc vào bộ phận thiết kế, tôi cảm thấy thái độ làm việc của cô ấy không nghiêm chỉnh, nghĩ rằng có vài phần thế lực đằng sau, không biết nỗ lực, ngày ngày đều làm những trò không đầu.

Vương Bác nắm được cơ hội, ra vẻ đau lòng trước mặt Mặc Thiệu Đình:

- Tổng tài, bộ phận chúng tôi cho ra loại rác rưởi thế này, đúng là nỗi ô nhục của bộ phận! Là do tôi dạy bảo không cẩn thận!

Bọn họ người một lời kẻ một câu, có người đưa ra ngờ vực, có người làm chứng, có người giả vờ đau lòng, Đường Lạc Lạc đứng một bên bàng quan sát, trong lòng không còn hồi hộp nữa, chỉ cảm thấy cạn lời thật sự, mấy người này dùng hết công lực, chỉ là vì muốn gán ghép tội danh lên đầu cô, đuổi cô ra khỏi công ty sao?

Diễn suất hay như thế, nhận giải Oscar cũng không oan uống, giữ họ trong công ty nhà họ Mặc, thật sự lãng phí tài năng quá đi.

- Tổng tài, anh cũng nghĩ rằng bản thiết kế là do tôi tiết lộ ra ngoài hay sao?

Đường Lạc Lạc ngẩng cao đầu, đôi mắt trong vắt nhìn chằm chằm Mặc Thiệu Đình, trái tim lên đến tận cổ, cả thế giới hiểu lầm cô ức hiếp cô cũng không sao, cô chỉ muốn biết, Mặc Thiệu Đình có tin cô hay không thôi.

Cô luôn bất an, nhưng việc cô lo lắng nhất xảy ra trước mắt, cô bỗng thấy thanh thản hơn nhiều, trên thế giới có rất nhiều người, bản thân đâu phải là tiền, không phải ai cũng lý giải cô cổ vũ cô thích cô cả, chỉ cần người cô để tâm thật sự tin tưởng cô, thì không còn gì đáng sợ nữa.

Nhưng, dù sao đây cũng liên quan đến sự hưng thoái của công ty nhà họ Mặc, trong tình trạng tất cả mũi tên đang nhắm vào cô, Mặc Thiệu Đình thật sự còn đứng về phía cô hay không?

Trong lòng Đường Lạc Lạc tràn đầy cảm xúc thấp thỏm bất an, hai tay để sau lưng, nhìn chằm chằm Mặc Thiệu Đình.

Mặc Thiệu Đình nghiêng mặt, màu mắt nửa sáng nửa tối, lướt qua mặt Đường Lạc Lạc, thần sắc âm u khó đoán, giọng nói lạnh băng:

- Vậy cô giải thích xem nào.

Đường Lạc Lạc sững người, người đàn ông mới ngày hôm qua còn nói sẽ luôn đứng bên cạnh cô, thời khắc này thần sắc lạnh nhạt như thế, cuối cùng thì anh vẫn giận cô đúng không?

Có phải cảm thấy rằng, bản thân chính là người lấy cấp bản thiết kế của công ty, là kẻ nuôi ong tay áo không?

Sóng mũi cay cay, Đường Lạc Lạc nỗ lực đẩy lùi nước mắt, đứng thẳng lưng:

- Nếu như tôi nói, bản thiết kế đó, kỳ thực là do tôi thiết kế cho công ty khác, chưa từng nghĩ sẽ giao nộp cho công ty nhà họ Mặc, vốn không biết tại sao lại trở thành mẫu thiết kế mùa xuân năm nay của công ty nhà họ Mặc, anh sẽ tin tôi chứ?

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình khẽ trầm xuống, nhìn Đường Lạc Lạc không chớp mắt, sắc mặt âm trầm đến mức khó coi.

Nhìn thấy vẻ mặt Mặc Thiệu Đình không vui vẻ, trong lòng Mặc Lan thờ phào nhẹ nhõm, vội giải thích:

- Vậy ý cô là, là tôi lấy cấp bản thiết kế của cô ư? Tôi điên hay sao? Khoan nói đến thiết kế của tôi nhận được biết bao nhiêu giải thưởng quốc tế, trong bộ phận thiết kế bao nhiêu là người, tôi lại nhắm đến một sinh viên vừa tốt nghiệp ra trường, còn sử dụng bản thiết kế của cô, rốt cuộc thì sao tôi phải làm thế? Đường Lạc Lạc, cô không cảm thấy lời giải thích của cô, hoàn toàn không có ý gì là khách sao hay hối lỗi cả sao?

- Đường Lạc Lạc, tôi khuyên cô đừng có ngụy biện nữa, sự thật chiến thắng lời ngụy biện, không ngờ cô mặt dày dám nói bộ trưởng Mặc lấy cấp thiết kể của cô, sao có thể chứ? Cô nói dối mà mặt không biến sắc ư? Thật sự chưa từng thấy qua loại người mặt dày vô liêm sỉ như cô, xùy!

Vương Bác cuối cùng cũng tìm được cơ hội để xả cái ác khí trong lòng, giọng điệu không hề khách khí.

- Lạc Lạc, cô nhận lỗi đi!

Nhạc Thanh giả vờ đứng ra, kéo kéo chân áo Đường Lạc Lạc:

- Bây giờ nhận lỗi, có thể giảm nhẹ hình phạt cho cô, đừng có ăn nói xằng bậy nữa.

Bên tai nghe những lời nào là chỉ trích nào là phản biện nào là châm dầu vào lửa thế này, Đường Lạc Lạc nhìn khuôn mặt lạnh như băng củ Mặc Thiệu Đình, chỉ cảm thấy trái tim đang dần chìm xuống, toàn thân dường như chìm trong nước lạnh vậy, lạnh đến thấu xương.

Cô cắn răng, quay đầu nhìn Mặc Lan, nở nụ cười mỉa mai:

- Nếu các người khẳng định là tôi lấy cấp bản thiết kế, vậy bộ trưởng Mặc à, chị dám đối chứng công khai với tôi không?

Người đồng thể nhiều có gì hay ho, có thể đảo ngược trắng đen hay sao?

Đường Lạc Lạc vốn không phải dạng người thích gây chuyện, nhưng không có nghĩa là cô là người tùy tiện để người khác muốn nhào nắn sao cũng được.

Cái bầy Mặc Lan làm sẵn, cô nhất định phải nhảy vào sao?

Cô không đó!

Nghe lời đề nghị của Đường Lạc Lạc, Mặc Lan cười khinh bỉ:

- Đối chứng? Đối chứng cái gì? Vừa nãy không phải cô nghe rồi sao? Có người thấy cô tìm tôi sau buổi thuyết trình, cô có chứng cứ gì chứng minh cô trong sạch, mau chóng lấy ra đây, cô nói bản thiết kế là của cô, thì là của cô thật sao? Không lẽ bản thiết kế còn biết lên tiếng ư?

- Đúng. Bản thiết kế biết lên tiếng.

Đường Lạc Lạc nói rặn từng từ:

- Tôi muốn đối chứng công khai ý niệm của bản thiết kế này, trước mặt toàn công ty.

“Phụt” một tiếng, Mặc Lan không nhịn được cười thành tiếng:

- Đường Lạc Lạc, có phải cô vì sự việc bại lộ rồi, sợ đến điên rồi sao? Bản thiết kế biết lên tiếng tôi lần đầu nghe thấy đấy! Còn đối chứng ý niệm ư? Không phải cô đang đùa tôi đó chứ?

Người học qua thiết kế đều biết, ý niệm trừu tượng, thứ này là khó diễn tả nhất, cùng là một bản thiết kế, nhưng có thể dùng ý niệm khác nhau để thể hiện, hoàn toàn xem nhà thiết kế làm cách nào có thể nói cho tròn vẹn, hoặc giả nói cách khác, dưới tình trạng thành phẩm đã ở ngay trước mắt thì nói sao cũng được, chỉ cần hợp lý.

Nhà thiết kế giỏi biểu đạt có thể khiến bản thiết kế của mình thổi phồng lên tận trời, nhà thiết kế trầm mặc có thể không nói một lời mà ném cho mọi người tự lý giải, tóm lại, dùng ý niệm thiết kế để chứng minh bản thiết kế là của mình là một điều cực kỳ hoang đường.

Mặc Lan thật tâm cảm thấy, Đường Lạc Lạc chắc là bị dồn ép đến đường cùng, mới nghĩ ra cách ngu ngốc này.

- Chị dám không? Đối chứng công khai ý niệm thiết kế trước mặt toàn thể công ty.

Đường Lạc Lạc nhìn thẳng Mặc Lan, không hề để tâm nụ cười đầy khinh bỉ của chị ta.

- Tổng tài, vốn dĩ tôi muốn cho Đường Lạc Lạc một cơ hội, niệm tình cô ta mới phạm lần đầu, cầu xin cho cô ta, nhưng xem ra hiện tại, cô ta dường như đang khiêu chiến với IQ của chúng ta, lãng phí thời gian của mọi người, tôi kiến nghị mau chóng điều tra quá trình lấy cấp bản thiết kế của Đường Lạc Lạc, đừng để cô ta đưa ra lời đề nghị nực cười này mà làm chậm tiến trình điều tra chân tướng sự việc.

Mặc Lan không thêm đề ý Đường Lạc Lạc nữa, quay đầu kiến nghị với Mặc Thiệu Đình.

- Đúng vậy, tổng tài, đừng nghe cô ta ăn nói bậy bạ, loại người như Đường Lạc Lạc là con sâu làm rầu nồi canh của công ty, phải trừ khử ngay, tôi lập tức đi tuyên bố đào thải cô ta, còn phải bảo lưu truy cứu trách nhiệm pháp luật nữa! Lần này công ty tổn thất nghiêm trọng, sự việc này cô ta phải chịu toàn bộ trách nhiệm, bộ trưởng Mặc không dễ dàng gì, vừa phải gánh vác trọng trách của bộ phận thiết kế, còn bị loại sâu bọ như Đường Lạc Lạc đây hãm hại, thật sự rất vất vả đó!

Vương Bác nói ngấm khí hầm hập, nịnh hót lên đến một đỉnh cao mới, đang chuẩn bị nói tiếp, nhìn thấy ngón tay Mặc Thiệu Đình gõ gõ lên mặt bàn, khế

ngước mắt, giọng nói thâm trầm vang lên:

- Nếu cô ấy muốn đối chứng, còn cô thì trong lòng ngay thẳng, thì đối chứng với nhau vậy.

Đối chứng với cô ta?

Trong mắt Mặc Lan, Đường Lạc Lạc nói đối chứng ý niệm gì đó, dường như là trò trẻ con chán ngắt đến nực cười, những tưởng đã đập cô ấy dưới chân chị ta rồi, Đường Lạc Lạc lần này chắc chắn thân bại danh liệt không cách nào trở mình, nhưng không ngờ Mặc Thiệu Đình lại thật sự đồng ý yêu cầu mà cô ấy đề ra ư?

Không lẽ...

Vì họ có mối quan hệ đặc biệt ư?

Ánh mắt thăm dò của Mặc Lan từ Mặc Thiệu Đình chuyển hướng sang Đường Lạc Lạc, xem ra, chị ta cũng là em họ của Mặc Thiệu Đình, quan hệ của Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, chị ta nắm rõ.

Chị ta từng nghĩ đến Mặc Thiệu Đình sẽ bênh vực cho Đường Lạc Lạc, nhưng không ngờ, anh đối với con nha đầu hoang này, lại bênh vực đến mức độ này.

Vương Bác không ngờ Mặc Thiệu Đình rõ ràng về mặt hận đến mức muốn ăn tươi nuốt sống Đường Lạc Lạc, lại đứng ra bênh vực cho cô, lúc này kinh ngạc đến há hốc mồm, có thể nhét vào một quả trứng gà to, không thể nói thành tiếng nữa.

Nhạc Thanh đứng bên cạnh hồ đồ hơn, đây còn gì phải đối chứng nữa chứ

Hai người cùng nhau nói đến ý niệm thiết kế của bản thân, thì có thể nhận ra thiết kế rốt cuộc thuộc về ai hay sao?

Giống như một trò chơi vậy được không hả?

Đường Lạc Lạc cũng có chút kinh ngạc, cô ngước mắt nhìn Mặc Thiệu Đình, vẫn là bộ dạng lạnh lùng như cũ, không nhìn cô đến một lần, nhưng rõ ràng là đang bênh vực cho cô...

Trong lòng dâng trào một luồng hơi ấm, tuy nhiên nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Mặc Thiệu Đình, lại có chút nhụt chí ----- có lẽ anh bênh vực cho cô, cũng vì bản thân là vợ trên danh nghĩa của anh mà thôi!

Sợ rằng sự việc lan truyền ra ngoài, ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu chủ Mặc anh ư?

Haizzzz, có thể là do cô đơn phương nghĩ nhiều mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Mặc Lan nghĩ ngợi một chút, nhanh chóng trả lời.

- Tôi không làm gì sai, trong lòng ngay thẳng, được, đối chứng thì đối chứng, nếu Đường Lạc Lạc đề xuất muốn trước mặt toàn công ty đấu với tôi, vì để chứng minh sự trong sạch của mình, tôi đề nghị tìm một vài phóng viên truyền thông, đều đến để làm nhân chứng, cũng để dạy dỗ nhân viên, để mọi người có được bài học, tổng tài, anh nói thế nào?

- Được.

Mặc Thiệu Đình nhắm mắt, hoàn toàn đồng ý.

Bề ngoài nhìn Mặc Lan có vẻ rất ngay thẳng, nhưng thực chất là để Đường Lạc Lạc trong tình huống không có bằng chứng, khuếch đại sức ảnh hưởng của sự việc, để Đường Lạc Lạc không thể trở mình.

Cô em họ này của anh, thường ngày rất quy tắc, không ngờ lại đối với Đường Lạc Lạc có hứng thú lớn đến vậy, đúng là kì lạ.

- Nếu tổng tài đồng ý rồi, vậy thì ngày mai, tôi sẽ ra mặt tổ chức một buổi họp báo, đến lúc đó chúng ta ở trước mặt mọi người, trực tiếp đối chứng về ý tưởng thiết kế, khi đó rốt cuộc người nào thua bản thiết kế của người kia, cũng không còn đường chối cãi.

Mặc Lan nhìn Đường Lạc Lạc, nhếch mày khiêu khích.

- Được, tôi rất mong chờ.

Đường Lạc Lạc ngẩng cao đầu không chịu thua, ánh mắt lấp lánh.

Văn phòng của Mặc Thiệu Đình trước giờ tồn tại như một cấm địa, nhân viên bình thường làm việc ở nhà họ Mặc cả đời, có thể cũng chưa từng vào đây một lần, trước mắt mọi chuyện đã bàn xong, Mặc Lan cũng lui ra.

Đường Lạc Lạc đi đằng trước, đã nghe thấy Vương Bác đằng sau chỉ trỏ:

- Đường Lạc Lạc, cô đúng là không biết xấu hổ! Tôi mà là cô, đã không còn mặt mũi tiếp tục ở lại trong công ty rồi! Đừng nghĩ có cậu chủ Mặc làm chỗ lưng, thì cô có thể làm mưa làm gió, tôi đợi xem trò cười ngày mai của cô! Còn không cút về nhà viết bản kiểm điểm!

- Xin lỗi, phó bộ trưởng, trước khi sự tình chưa làm rõ, cũng không thể chứng minh bản thiết kế là do tôi tiết lộ ra ngoài, tôi viết kiểm điểm gì chứ? Gì mà không còn mặt mũi, tôi không những phải ở lại công ty, tôi còn chuẩn bị vì công ty cống hiến cả đời nữa.

Nói xong, Đường Lạc Lạc hắng giọng, quanh mặt tự tin đi về phòng làm việc của bộ phận thiết kế.

Để lại Vương Bác sắc mặt tái mét, chỉ về hướng Đường Lạc Lạc vừa đi.

- Ai cho cô dũng khí? Đã như thế rồi còn giả vờ cái gì? Bộ trưởng Mặc, cô xem cô ta kiêu ngạo chưa, ngày mai khóc không ra tiếng!

Mặc Lan khoanh tay, nhìn Đường Lạc Lạc rời đi, gương mặt tỏ vẻ thương hại và xem thường.

- Để cô ta đắc ý một chút, rất nhanh, cô ta sẽ biết sự việc này nghiêm trọng thế nào.

Đúng vậy, rất nhanh, Đường Lạc Lạc đã phát hiện, dựa theo tình hình bây giờ, ước mơ ở lại công ty cống hiến cả đời, sợ rằng hơi khó thực hiện.

Tuy đã nói rõ trong văn phòng của Mặc Thiệu Đình, nhưng đã rất nhanh bị người khác lan truyền, đồng nghiệp hiện giờ trong công ty, nhìn biểu hiện của họ, đều là khinh thường và ghét bỏ, giống như trên người cô có mầm bệnh gì, hận không thể tránh xa cô một chút.

Thậm chí, không kiêng kị gì lớn tiếng bàn luận bên cạnh cô.

- Nhìn trong sáng vậy, không nghĩ đến lại làm ra chuyện mất mặt như thế, phản bội công ty, cũng không sợ nhận mấy đồng tiền dơ bẩn kia sẽ bóng tay.

- Cô đó, nhỏ tiếng chút, người ta không phải người thường, còn nhớ mới vào công ty, đã mời cậu chủ Mặc về làm chỗ lưng? Cô ăn nói thẳng thắn như thế, cẩn thận bị người ta trả đũa.

- Được rồi, cô nghĩ không đắc tội cô ta, thì cô ta không trả đũa cô sao, nhà họ Mặc còn phát lương cho cô ta, cũng không thấy cô ta tha cho nhà họ Mặc sao, loại người này đúng là vong ơn bội nghĩa, qua cầu rút ván.

Những lời nói này từng câu một truyền đến tai Đường Lạc Lạc, dù cho tâm lý cô có vững tới đâu, cũng không tránh khỏi cảm thấy uất ức buồn bã.

Lời nói của cô, không một ai tin, nhưng lời đồn truyền nhanh đến thế, dù ngồi ở đây, cũng cảm thấy đứng ngồi không yên.

Trong những lời bàn luận của mọi người, Nhạc Thanh đi về phía Đường Lạc Lạc, làm ra bộ dạng cẩn thận.

- Lạc Lạc, những lời trong văn phòng tổng tài lúc nãy, là phó bộ trưởng bắt tôi nói, cô sẽ không giận tôi chứ? Thật thật sự không còn cách nào khác, rồi khỏi đây, tôi không kiếm được công việc nào tốt hơn thế nữa, và lại... và lại... Tôi cũng không nói gì nhiều, đúng không? Cô vẫn làm bạn với tôi chứ?

Đường Lạc Lạc trước giờ đều không có ý hại người, càng không thích xem người khác là kẻ địch, nhưng cũng là một người có tâm cơ, Nhạc Thanh đã phản bội cô một lần, cô nhận xui, nhưng để cô tiếp tục chịu thiệt, thì không có lần thứ hai đâu.

- Tôi không trách cô, cô nói đúng, lời cô nói đều là thật.

Đường Lạc Lạc chỉ muốn mau chóng kết thúc cuộc nói chuyện với Nhạc Thanh, không nghĩ đến vừa nói xong, đã thấy Nhạc Thanh ánh mắt sáng hẳn lên, thần bí sáp lại gần.

- Vậy Lạc Lạc, cô kiên quyết đầu cùng bộ trưởng Mặc, có chắc ăn không? Bằng chứng này rất khó tìm đó? Cô rút cuộc làm sao nghĩ ra thế?

Nhạc Thanh trong lòng kích động, cô cứ cảm thấy Đường Lạc Lạc dám đề xuất đối chứng với Mặc Lan, nhất định cất giấu thứ gì lợi hại lắm, nếu mình có thể đào được bí mật này, nói với Mặc Lan, không phải lập được công lớn hay sao?

Nói không chừng Mặc Lan cao hứng lên, không những cho cô tiền, mà còn đề bạt cô thì sao?

Trong lòng vui sướng tràn đầy kì vọng, Nhạc Thanh không mấy may ý thức được, suy nghĩ gấp gáp và vui vẻ của cô hiện giờ, đã hoàn toàn hiện rõ trên mặt.

Đường Lạc Lạc nhìn về mặt của Nhạc Thanh, đã biết cô muốn làm gì, cũng trách bản thân quá sơ suất, lúc trước lại nhìn không ra lòng dạ thâm sâu của Nhạc Thanh.

Bây giờ người ta đã đào một cái hố, đợi cô nhảy vào, sao cô lại khiến người ta thất vọng được?

- Tôi đó hả, nghĩ thế này...

Đường Lạc Lạc gian đảo đảo mắt, ý chỉ Nhạc Thanh tới gần, nói nhỏ vài câu bên tai Nhạc Thanh...

.....

Đường Lạc Lạc chưa từng cảm thấy thời gian trôi chậm như thế, bên tai vang vọng những lời bàn luận của đồng nghiệp, mở Weibo, phát hiện “nhân viên nhà họ Mặc tiết lộ cơ mật” đã lên đầu bảng tìm kiếm, bên không muốn sống nữa.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, tin tức này nhất định là Mặc Lan tung ra ngoài, mục đích là muốn làm to chuyện, để mình không còn chôn dung thân.

Mặc Thiệu Đình tuy không phải người nổi tiếng, nhưng vừa trẻ vừa giàu, lại điển trai, vài năm nay nhà họ Mặc đang trên đà lớn mạnh, danh tiếng rất cao, thân là tổng tài nhà họ Mặc, dù cho Mặc Thiệu Đình có khiêm tốn, Weibo cũng do công ty quản lý, vẫn thu hút một lượng lớn người hâm mộ nữ, được công nhận là “người chồng quốc dân”.

Tin tức này vừa nổ ra, lập tức một đồng người hâm mộ nữ bình luận dưới Weibo Mặc Thiệu Đình, độ nóng chốc lát bùng nổ.

Ây Yo Wei La: Chồng ơi chồng ơi, nghe nói trong ông ty anh xuất hiện kẻ phản bội, mua mua đừng khóc!

Cá Thu Đào Trên Miếng Bánh Mì: Tập đoàn nhà họ Mặc nhân văn như thế, lại có thể xuất hiện kẻ phản bội, đúng là lòng người không đáy, một con sâu làm rầu cả nồi canh.

Bánh Phồng Tôm Đào Hoa: Dám ăn hiếp chồng của tôi! Loại người này nên kéo ra đánh chết! Búng lỗ tai!

So với những đồng nghiệp lòng đầy căm thù trong công ty, người ngoài trên mạng đối với chuyện này thái độ cũng ôn hoà một chút, chế giễu là chính, mang thái độ chuyện không phải của mình chỉ xem trò náo nhiệt, nhưng những lời khinh thường cô, cũng sắp ngập tràn ra cả màn hình.

Đường Lạc Lạc càng ngày càng đau lòng, điều khiến cô đau không chỉ là những người muốn búng lỗ tai cô, nói cô là tên ăn hại, còn có –

Ai cho phép họ gọi Mặc Thiệu Đình là chồng?

Tuy mình chỉ là hữu danh vô thực, nhưng cô còn chưa gọi qua đó được không?

Bây giờ còn chưa ly hôn có được không?

Mấy cô đáng xấu hổ này!

Đường Lạc Lạc bĩu môi, nghĩ Mặc Thiệu Đình cũng sẽ không lên Weibo, trực tiếp dùng tài khoản chính, bình luận một dòng.

Đường Lạc Lạc: nghe nói cậu chủ Mặc đã kết hôn rồi đó.

Đăng xong dòng này tâm trạng mới tốt lên một chút, chưa qua một lúc lại mở lên, bình luận của cô đã có trên ngàn câu trả lời, Đường Lạc Lạc biết không có câu nào tốt đẹp, do đó xem cũng không xem, trực tiếp tắt máy.

Cũng không biết Mặc Lan vì sao cứ nhắm vào mình, nhưng có một điểm Đường Lạc Lạc khẳng định, bây giờ cô đang cười trên lưng cọp, trừ khi chứng minh sự trong sạch của mình, nếu không đúng là không còn cách trở mình nữa.

Tai bay vạ gió, đây đúng là tai bay vạ gió.

Khó khăn lắm mới chịu đựng đến giờ tan làm, Đường Lạc Lạc chậm rãi dọn dẹp đồ đạc, đợi những người khác lần lượt ra khỏi văn phòng, mới theo sau đi ra ngoài.

Bình thường cô đi rất chậm, vì đợi mọi người gần đi về hết, xong mới ngồi lên xe Mặc Thiệu Đình về nhà, nhưng hôm nay...

Nghĩ đến bộ mặt bình tĩnh của anh trong văn phòng tổng tài, ánh mắt lạnh nhạt kia, tâm trạng Đường Lạc Lạc chốc lát trở nên ủ dột, sợ rằng anh ta sẽ không đợi mình nữa.

Suy cho cùng, dù bản thân chịu thêm nhiều uất ức, khó khăn, dẫu sao dính líu tới việc ăn cắp bản thảo thiết kế của nhà họ Mặc, Mặc Thiệu Đình là tên cuồng công việc, rất xem trọng sự nghiệp, loại con gái cản trở sự nghiệp phát triển của anh ta như cô, còn bị nghi là kẻ phản bội, e là anh ta sẽ không thích cô nữa.

Đường Lạc Lạc vừa nghĩ chưa xót, vừa nói với bản thân, không thích thì không thích, dù sao cô sớm đã muốn rời khỏi anh, không thích càng tốt, lúc rời đi, sẽ không còn vướng bận gì nữa.

Dù cô có hiểu đạo lý, nhưng khi nghĩ đến Mặc Thiệu Đình, lòng đau muốn chết.

Cô rầu rĩ đi ra toà nhà văn phòng của nhà họ Mặc, cúi đầu nhìn xuống chân, im lìm đi về phía trước.

Không đến thì không đến, mình cô cũng có thể tự về nhà, Mặc Thiệu Đình đáng chết, Mặc Thiệu Đình xấu xa, Mặc Thiệu Đình cần bả...

Đường Lạc Lạc đang cúi đầu điên cuồng mắng chửi Mặc Thiệu Đình, “két” một tiếng, tiếng thắng xe quen thuộc vang bên tai cô, cô còn có chút nghi ngờ có phải do mình nghe nhầm không, mơ mơ màng màng ngược đầu lên, đã thấy chiếc Ferrari hút mắt kia, như mọi buổi tối, dừng trước mặt mình.

Chỉ là, hôm nay cửa xe không hạ xuống.

Tuy trong lòng ra sức nói với bản thân phải thận trọng, tuy nhìn xuyên qua cửa xe, lơ mơ thấy được gương mặt của Mặc Thiệu Đình, lạnh như tảng băng ngàn năm, nhưng Đường Lạc Lạc đứng là vô dụng còn thấy vui mừng, hai ba bước chạy đến bên cạnh xe, thành thực mở cửa, mặt dày ngồi vào trong.

Mặc Thiệu Đình ngồi trên ghế lái, trên người mặc bộ âu phục màu xám, sống lưng thẳng đứng, cả người khí thế phi phàm, trên gương mặt tinh xảo đẹp đẽ lạnh như băng, đôi mắt u ám và lạnh lùng, dường như nhìn lâu chút nữa có thể đóng băng được cả người khác, rõ ràng đang phát ra loại khí trường người sống chó đến gần, đến gần rồi sẽ chết.

Đôi tay thon dài của anh đặt trên tay lái, không cử động, cũng không quay đầu xem Đường Lạc Lạc bên cạnh một chút nào, đáng vẻ đó, rõ ràng đang truyền đạt sự khó chịu của anh.

Đường Lạc lạc đang chịu áp lực rất lớn, giả vờ không nhìn thấy vẻ mặt âm u của Mặc Thiệu Đình, gờ tay kéo kéo tay áo của anh.

- Mặc tiểu ca ca, sao anh không lái xe vậy.
- Anh đẹp trai, mặt anh cứng nhắc như thế, giống như tôi đang thiếu tiền anh ấy, không đúng nhĩ, tôi đúng là đang thiếu tiền anh.
- Cười cái coi nào, đây đây, cười một cái, được không, anh không cười, tôi cười cho anh một cái.
- Nghe nói đàn ông hay giận dỗi, cái đó sẽ nhỏ đi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

- Được rồi được rồi, đừng giận tôi nữa, lời tôi nói đều là thật là thật đó, bản thiết kế đó, là tôi thiết kế cho công ty của ba, nhưng không biết, từ khi nào đã bị Mặc Lan lấy đi, còn trở thành bản thảo thiết kế của công ty mình, sau khi tôi phát hiện, tìm chị ta để nói chuyện, nhưng chị ta không thừa nhận, còn quay lại vu cáo tôi...

- Mặc Thiệu Đình, anh cũng nói câu gì đi chứ.

Đường Lạc Lạc dùng hết mưu mẹo, khiến Mặc Thiệu Đình để ý đến cô, nhưng anh cứ ngồi yên ở đó, mắt không chuyển hướng, bất luận thế nào cũng không chịu khuất phục.

- Anh không phải câm rồi chứ?

Đường Lạc Lạc nhứt chí nằm dài lên ghế:

- Tôi sai rồi, tôi sai rồi còn chưa được sao, tôi biết chuyện này đã mang rắc rối cho anh, xin lỗi.

Cô gái đáng thương kéo lấy tay áo của Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm như đáy biển, khó có thể nhìn thấu.

- Đường Lạc Lạc, cô có biết, lúc trước luôn có một tài xế thay tôi lái xe, bản thân tôi rất ghét việc lái xe, tôi thấy, đó là một công việc lặp lại vô nghĩa, đúng là lãng phí tính mạng của tôi.

- Hà?

Đường Lạc Lạc ngược mắt nghi ngờ, cái này có liên quan gì đến những lời vừa nãy?

Mặc Thiệu Đình có phải giận đến ngu muội luôn rồi?

- Nhưng từ khi gặp cô, tôi lần nào cũng đích thân lái xe.

Bên mép Mặc Thiệu Đình, lộ nét cười dịu dàng ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra.

- Vì khi đón cô về nhà, trong xe chỉ có hai chúng ta, không còn người thứ ba, khoảng thời gian ở cùng cô, tôi cảm thấy đó là một trong những thời khắc đẹp đẽ hiếm hoi của cuộc đời, tôi rất trân trọng.

Đường Lạc Lạc lộ ra vẻ mặt cảm động, nhẹ nhàng nói.

- Tiểu ca ca...

- Tôi rất trân trọng từng phút giây được ở bên cạnh cô, đồng thời vì những điều này, cố gắng thay đổi bản thân, nhưng còn cô thì sao? Đường Lạc Lạc, tôi giận không phải vì cô bị nghi ngờ ăn cắp bản thiết kế của công ty, tôi đều tin từng lời cô nói, nếu không tôi sẽ không cho cô cơ hội rửa sạch tội danh, nhưng chuyện này đã xảy ra lâu như vậy, sao ngay từ đầu cô không nói cho tôi biết?

Mặc Thiệu Đình nắm lấy cảm của Đường Lạc Lạc, ánh mắt như đang đi săn, tràn ngập tính công kích và xâm lược sẵn sàng bùng phát, giống như muốn nhìn xuyên thẳng người cô.

- Gặp khó khăn, phản ứng đầu tiên không phải đến tìm tôi, mà là tự mình làm rồi tung lên, tôi rất giận, thật sự rất tức giận.

- Tôi...

Đường Lạc Lạc cứng họng, trong lòng vốn có chút áy náy, bây giờ đã hồ thẹn đến không tưởng tượng được.

Nếu như ngay từ lúc đầu, Đường Quý Lễ yêu cầu cô đi lấy cắp bản thiết kế của nhà họ Mặc, cô lập tức nói với Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình nhất định sẽ giúp cô nghĩ cách, có lẽ chuyện cũng không thành ra thế này.

Nhưng bản thân lại tự cho mình thông minh, làm ra một bản thiết kế, để Mặc Lan có cơ hội, còn cô bây giờ toàn lời ra tiếng vào, cũng không nói rõ nữa.

Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân, đúng là tự tìm chỗ chết.

- Vậy... Vậy tôi sai rồi, anh muốn sao để không giận tôi nữa đây?

Đường Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt lấp lánh, đồng tử trong veo như hồ nước, phản chiếu lại hình ảnh của Mặc Thiệu Đình.

- Tôi muốn có chút bồi thường.

Mặc Thiệu Đình cười hư hông, khiến cho nét mặt tinh xảo càng thêm vài phần gian ác, nhướn người lại gần, anh vây lấy Đường Lạc Lạc trong phạm vi của mình, một tay ôm lấy vòng eo cô, nhẹ nhàng cắn một cái lên chiếc tai trắng trẻo của cô.

- Chẳng hạn như, ở trên xe...

Đường Lạc Lạc cảm thấy toàn bộ máu huyết trong người, chốc lát xông thẳng lên não, ong một tiếng, đầu óc liền trống rỗng.

Cái tên này, cái tên này!

Vừa mới cảm thấy áy náy với hắn ta muốn chết!

Cảm thấy anh ta là một người tốt!

Còn cảm thấy hình tượng anh ta thật to lớn!

Chưa được bao lâu, đã lộ ra đuôi sói của anh, à không, bộ mặt thật của con sói xám!

- Luru mạnh!

Đường Lạc Lạc bĩu môi chống đối.

- Tôi còn tưởng anh thật sự nổi giận rồi! Tên lừa đảo!

- Tôi thật sự nổi giận rồi đó.

Mặc Thiệu Đình vẻ mặt vô tội, gương mặt cực kì lừa tình, để anh ta nói gì cũng đều như thật vậy.

- Vì vậy, đặc biệt cần đến vợ đại nhân giúp tôi nguôi nguôi giận...

- A... Đi ra...

Đường Lạc Lạc dùng cả chân tay, muốn đẩy con sói xám đang vồ tới ra khỏi người, nhưng quanh người đều bị người đàn ông toàn tính xâm lược vây lấy, không gian trên xe càng hẹp lại, hoàn toàn không có sức chống đỡ.

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình âm u lại mê hoặc, cúi đầu, nhẹ nhàng cắn vào nút áo của Đường Lạc Lạc, cái cảm giác da thịt chạm vào lưỡi, cả người Đường Lạc Lạc tê dại, trong lúc trên dưới thất thủ thì...

Một tiếng reo điện thoại không biết điều vang lên.

Cơ thể Mặc Thiệu Đình dừng lại, thật sự bức bối đến đỉnh điểm, mắt nhìn cô gái nhỏ đáng yêu trước mặt, hai má ửng hồng, cực kì hợp khẩu vị... lại ngay chính lúc này, tên nào không biết điều gọi cho anh!

Đường Lạc Lạc như nắm được cọng rom cứu sinh, vội mở to mắt, đỏ mặt khuyên nhủ Mặc Thiệu Đình.

- Anh mau nghe đi, nghe điện thoại đi, không chừng có chuyện gì quan trọng, không chừng là Mặc Lan gọi đến! Biết đâu rất có ích, mau nghe mau nghe!

Nhìn vẻ mặt gấp được cứu tinh của cô, Mặc Thiệu Đình vừa hận vừa yêu, xoay người cắn mạnh vào môi Đường Lạc Lạc.

- Cô gái nhỏ, sớm muộn gì cô cũng không thoát được đâu!

Bây giờ mới thẳng người, ngồi vào ghế lái.

Đường Lạc Lạc vội vàng chỉnh lại quần áo đã bị Mặc Thiệu Đình chà xát đến không ra gì, hô hấp từ từ bình ổn trở lại, nhịp tim cũng trở lại bình thường.

Mặc Thiệu Đình lấy điện thoại, lướt mắt qua người gọi đến, nhìn Đường Lạc Lạc sắc mặt phức tạp.

- Là Lâm Uyển Du.

Lại là Lâm Uyển Du...

Đường Lạc Lạc trong lòng chửi thầm, cái cô Lâm Uyển Du sao có thể xuất hiện khắp nơi như vậy, đúng là keo con chó chuyển thế, tinh thần miệt mài bám dính này nếu dùng vào việc khác, chỉ sợ bây giờ đã lấy được cả đồng kỉ lục Guinness thế giới rồi.

Mặc Thiệu Đình nhìn thất Đường Lạc Lạc không vui, không nghĩ gì nhấn nút mở loa, giọng nói nũng nịu của Lâm Uyển Du, lập tức ngập vào trong xe.

- Thiệu Đình... em là Uyển Du, em biết chuyện lần trước anh có hiểu lầm với em, nhưng sao anh nhẫn tâm như thế, cứ không để ý tới em, em đến công ty tìm anh, còn bị người khác cản lại, em đến nhà anh, anh lại tránh né không gặp, khoảng thời gian đó em thật sự rất nhớ anh...

Mặc cho Đường Lạc Lạc chỉ là Mặc phu nhân trên danh nghĩa, và lại lúc nào cũng nhắc nhở bản thân sớm có ngày sẽ rời khỏi Mặc Thiệu Đình, nhưng nghe những cô gái khác bày tỏ với chồng mình, còn nũng nịu như thế.

Huống chi cô gái này, mấy lần muốn đẩy cô vào hố lửa...

Đường Lạc Lạc đảo mắt, giọng nói nhẹ nhàng tiếp lời Lâm Uyển Du.

- Mấy ngày nay không gặp, cô đã rất nhớ anh ấy sao?

Trên đời này rất nhiều đàn ông chưa kết hôn, Lâm Uyển Du sao lại nghĩ không thông, bám lấy Mặc Thiệu Đình đã kết hôn rồi chứ?

Nhớ chồng của người khác, rất vui sao?

Đường Lạc Lạc thật sự rất khó lí giải loại khoái cảm này.

Lâm Uyển Du đối diện quả nhiên không nghĩ đến Đường Lạc Lạc lại ở bên cạnh Mặc Thiệu Đình, lập tức im lặng, trong lúc Mặc Thiệu Đình chuẩn bị tắt máy, Đường Lạc Lạc cũng cảm thấy Lâm Uyển Du muốn rút lui, giọng nói làm bộ của Lâm Uyển Du lại vang lên.

- Lạc Lạc, cô cũng ở đó. Thật tốt quá, tôi nghĩ lúc trước, giữa chúng ta có chút hiểu lầm, tôi đối với những chuyện mình từng làm, cũng vô cùng áy náy, nếu như có thời gian, chúng ta có thể gặp mặt được không? Cô sẽ không nhỏ mọn, không cho tôi một cơ hội chứ? Ngay lúc này luôn, được không? Tôi ở tiệm cà phê Bestti đợi hai người, nhất định phải đến đó, được không?

Đường Lạc Lạc nhếch miệng, Lâm Uyển Du hôm nay muốn giờ trò gì, bình thường đối với mình đều ngênh ngang kiêu ngạo, hôm nay đổi tính rồi, lại còn nhận lỗi...

Không đúng, cô ta là đang đòi chiến thuật!

Hình tượng cô chủ cao cao tại thượng trước kia, rõ ràng Mặc Thiệu Đình không nghe theo, bị từ chối vài lần, lần này chuẩn bị đi theo hướng giả vờ yếu đuối nữa rồi!

Aaa, kẻ địch quá gian xảo!

Phải nói diễn xuất của Lâm Uyển Du như gió trời, lần đầu Đường Lạc Lạc gặp cô đã lĩnh giáo qua rồi, cô ta đối tính như vậy, rõ ràng càng dễ đối phó hơn.

Nghe những lời nói đó.

- Cô sẽ không nhỏ mọn, không cho tôi một cơ hội chứ?

Mình không cho cô ta cơ hội, thì là nhỏ mọn, là lòng dạ hẹp hòi sao!

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy trong lòng mình có cả ngàn con ngựa cỏ bần điên cuồng gào thét, Lâm Uyển Du bây giờ nhất định ước gì mình từ chối gặp mặt cô ta, rồi tiếp tục giả vờ đáng thương vô tội, mình sẽ để cô ta được như ý sao?

Tất nhiên không thể!

Mặc Thiệu Đình chau mày, vừa muốn dứt khoát từ chối Lâm Uyển Du, đã nghe Đường Lạc Lạc rất tự tin trả lời.

- Được thôi, vậy chúng ta một lát nữa sẽ qua đó, không gặp không về nhé em Uyển Du.

Nói xong, liền giơ tay nhanh gọn nhấn tắt máy.

Mặc Thiệu Đình bối rối, không hiểu Đường Lạc Lạc đang giở trò gì.

- Cô còn muốn gặp cô ta sao? Không phải rất ghét cô ta sao?

Sự hăm dọa và chống đối của Lâm Uyển Du đối với Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình đều thấy, lý do thì hoàn toàn không trừng phạt Lâm Uyển Du, một là niệm tình Lâm Uyển Du cùng nhau lớn lên, hai là Lâm gia đang trong thời rạn danh, không dễ ra tay, thứ ba là La Nhã vừa về nước, Lâm Uyển Du rất được La Nhã yêu thích, cực kì không tiện ra tay.

Nhưng dù có như thế, tình cảm anh em từ nhỏ cùng nhau lớn lên cùng Lâm Uyển Du, cũng đã phai mờ chín phần mười rồi.

Vì vậy mấy ngày nay, chỉ cần Lâm Uyển Du đến tìm anh, Mặc Thiệu Đình né được thì né, có thể tránh không gặp thì tránh không gặp, vậy mới khiến thái độ Lâm Uyển Du chuyển đổi một trăm tám mươi độ.

- Đi đi đi, người ta nhớ anh như thế, sao lại không đến gặp, đây không phải khiến trái tim thiếu nữ của người ta tan vỡ hay sao?

Đường Lạc Lạc nhếch mày, vỗ vai Mặc Thiệu Đình.

- Tài xế riêng của tôi, lái xe nào!

Mặc Thiệu Đình...

Nha đầu này càng ngày càng kiêu ngạo rồi, có được xem là do anh chiều hư không?

Nhưng bộ dạng kiêu ngạo này, sao anh lại thích như thế?

Vừa đạp ga xe, chiếc Ferrari phi nhanh trên đường.

Đường Lạc Lạc trong miệng lẩm bẩm, ra sức mắng chửi Lâm Uyển Du.

- Tưởng tôi không dám đi sao? Tưởng tôi sẽ từ chối sao, đừng hòng!

Mặc Thiệu Đình cười hì hì, hít hít mũi.

- Lạc Lạc à, cô có ngửi một mùi gì đó rất nồng không?

Đường Lạc Lạc ngửi ngửi, lắc đầu.

- Không ngửi thấy mùi gì?

- Mùi giấm.

Mặc Thiệu Đình nhin cười.

- Một mùi giấm rất nồng đó.

- Ai nói vậy?

Đường Lạc Lạc cảm thấy thẹn quá hoá giận.

- Tôi nói cho anh biết, đợi người mẹ đại nhân của anh vừa đi, tôi sẽ ly hôn với anh đó, anh đừng có mà đắc ý, về mặt của anh là gì đây, Mặc Thiệu Đình! Không được cười nữa!

Mặc Thiệu Đình không nhìn được cười, lấy điện thoại, mở Weibo của mình ra, đưa đến trước mặt Đường Lạc Lạc.

- Tôi nói cô đúng là lười biếng, tên tài khoản Weibo cũng không chịu đổi cái mới, Đường Lạc Lạc?

Đường Lạc Lạc cầm lấy điện thoại, nhìn thấy bình luận của mình, lập tức xấu hổ nói không nên lời, lẩm bẩm thêm một câu.

- Tôi nói không sai mà, anh vốn dĩ đã kết hôn, đây là tôi không mang chút tình ý tư nào cả, đang phổ cập kiến thức cho họ đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Mặc Thiệu Đình giả vờ vờ lẽ.

- Vậy cô đúng là khổ tâm rồi.

Đường Lạc Lạc mặt vừa đỏ lên, cầm lấy điện thoại của Mặc Thiệu Đình, linh cảm vừa xuất hiện, muốn xem trộm một chút Weibo của tổng tài nhà họ Mặc, xem xem có tin nhắn với em gái nào hay đại loại như thế không, còn đem ra tát vào mặt Mặc Thiệu Đình, giúp mình kéo lại một ván.

Liên thấy bài đăng mới nhất của Mặc Thiệu Đình, chia sẻ tin tức bản thiết kế nhà họ Mặc bị tiết lộ ra ngoài, kèm theo câu bình luận lời ít ý nhiều.

- Tận mắt chứng kiến mới cho là thật, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Những bình luận phía dưới đối với câu nói này xem ra rất thâm sâu, không biết phải giải thích thế nào, quần chúng bàn luận xôn xao, dù sao cậu chủ Mặc gần nửa năm cũng không đăng Weibo một lần, giờ mới công khai bình luận tin tức bên lề của nhà họ Mặc, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Chỉ có Đường Lạc Lạc biết, Mặc Thiệu Đình là đang cố vũ cho cô.

Nói những người mắng chửi mỉa mai mình, đừng nhắm mắt đoán mò.

Cô cười ngọt ngào, cái cảm giác bất kể khi nào, đều biết nhất định có người bên cạnh âm thầm ủng hộ cô, đúng là rất vui.

Vui đến cô cũng không muốn nghĩ, cái tốt của Mặc Thiệu Đình, là đối với cô, hay đối với Đường Phù Dung nữa.

- Nhìn cái gì mà mặt mày hớn hở vậy.

Mặc Thiệu Đình hỏi, nhìn không được giờ tay véo mũi Đường Lạc Lạc.

- Làm tốt việc lái xe của anh đi, anh mới mặt mày hớn hở đó.

Đường Lạc Lạc ném điện thoại cho Mặc Thiệu Đình.

- Nhanh đưa tôi đến gặp em gái Uyển Du của anh nào!

Trong tiệm cà phê Bestti.

Lâm Uyển Du vừa nhìn thấy bóng dáng Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, liền lấy lại tinh thần, ngồi ngay thẳng lại.

Trên người cô mặc một chiếc váy ren trắng tinh, tóc buộc lỏng phía sau, mặt trang điểm nhẹ nhàng, tỏ ra vừa dịu dàng vừa đáng thương, giữa mày mang chút râu rĩ, vẩy tay về phía Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, Lâm Uyển Du nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Thiệu Đình, Lạc Lạc, hai người đến rồi.

Đường Lạc Lạc le lưỡi, trong lòng nghĩ cô chủ Lâm này đúng là biết diễn kịch, con người này bình thường kiêu ngạo vậy đấy, bây giờ giả làm chú cừ non ngoan ngoãn, đúng là chút cảm giác sai trái cũng không có, ày không đúng, Lâm Uyển Du trước mặt Mặc Thiệu Đình, có lẽ đều luôn nữ thần như thế kia, chỉ khi đối đãi với cô, mới nghênh ngang kiêu ngạo mới đúng.

Nghĩ đến đây, Đường Lạc Lạc giờ tay khoác lấy cánh tay Mặc Thiệu Đình, cười híp mắt ngồi xuống đối diện Lâm Uyển Du.

- Chúng tôi đến rồi, em Uyển Du, có gì muốn nói với vợ chồng tôi sao?

Không phải thích làm bộ làm tịch sao, vậy xem ai ác hơn ai.

Quả nhiên, nhìn thấy cánh tay Đường Lạc Lạc khoác lên tay Mặc Thiệu Đình, trên mặt Lâm Uyển Du thoáng có nét đỏ ửng, nhưng rất nhanh, cố gắng nhẫn nhịn sự kích động muốn giẫm nát Đường Lạc Lạc, cô cười khò.

- Cảm ơn hai người đã đến, hôm nay, tôi đến tìm hai người, chủ yếu là có vài lời muốn nói với hai người.

Mặc Thiệu Đình sắc mặt bình tĩnh, không chút gọn sóng, Đường Lạc Lạc thoải mái ngồi xuống, cười híp mắt hỏi.

- Chuyện gì, nói đi.

- Là thế này, trước kia tôi cố chấp, sợ Thiệu Đình bị cô gái lạ lừa gạt tình cảm, nên luôn coi cô là kẻ địch, dạo này tôi suy nghĩ lại, cảm thấy việc bản thân làm trước kia, hoàn toàn sai rồi, tôi hy vọng hai người có thể tha thứ cho tôi, nhất là cô, Lạc Lạc, cô có thể tha thứ cho tôi không?

Lâm Uyển Du thút thít, mong chờ nhìn Đường Lạc Lạc.

- Tha thứ cho cô?

Đường Lạc Lạc đảo mắt, Lâm Uyển Du ở trước mặt Mặc Thiệu Đình cầu xin mình tha thứ, còn trưng ra bộ mặt nửa sống nửa chết, đây rõ ràng đào cái hố cho mình rồi.

Nếu mình dứt quyết từ chối, cô ta sẽ thừa thắng xông lên, giả vờ vô cùng đáng thương, một khúc hai não ba treo cổ, để Mặc Thiệu Đình cảm thấy mình thật máu lạnh vô tình, nhưng nếu mình đồng ý rồi thì sao, vậy sau này Lâm Uyển Du sẽ rửa sạch hết tất cả vết dơ, có thể tiếp tục dùng thân phận thanh mai trúc mã quán lấy Mặc Thiệu Đình rồi.

Đúng là hình mẫu cô gái tâm cơ, cụm từ này quả thật sinh ra là để dành cho Lâm Uyển Du mà.

- Lạc Lạc, tôi biết cô lâu nay luôn không thích tôi, nhìn tôi không vừa mắt, nhưng tôi luôn xem Thiệu Đình là anh của mình, tôi cũng đã từng đối với cô có không ít thành kiến, làm sai một vài chuyện, nhưng ai lại không có quá khứ chứ? Tôi tin Thiệu Đình cũng hy vọng hai người chúng ta hoà hợp với nhau, làm chị em thân thiết, tôi nhân tâm khiến anh ấy thất vọng sao?

Lâm Uyển Du nói đến thật thật dạ, sau cùng khóe mắt cũng đỏ lên.

- Chuyện đã qua cứ để nó qua đi được không? Từ nay về sau, để chúng ta đối xử chân thành với nhau được không?

- Đối xử chân thành, làm chị em thân thiết?

Đường Lạc Lạc cười nhìn Lâm Uyển Du.

- Tôi xuất thân thấp hèn, có tư cách gì làm chị em tốt của cô chứ?

Đây đều là lời Lâm Uyển Du từng mỉa mai cô, nhưng không bao lâu, Lâm Uyển Du lại vờ vĩnh muốn làm chị em tốt với cô, đúng là nực cười.

- Đừng nói bản thân như thế.

Lâm Uyển Du vô cùng đau lòng nhìn Đường Lạc Lạc.

- Cô cũng không muốn có gia cảnh như thế, tôi sẽ không ghét bỏ cô đâu.

Đường Lạc Lạc:...

- Cô sẽ không ghét bỏ tôi, nhưng tôi lại có chút ghét bỏ cô đấy.

Đường Lạc Lạc vốn muốn diễn kịch cùng Lâm Uyển Du, nhưng thật sự là kiên trì không nổi, quá giả tạo quá buồn nôn rồi.

- Lạc Lạc, sao cô lại nói như thế?

Về mặt Lâm Uyển Du như đã chịu oan ức to lớn, đôi mắt đầm lệ nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Thiệu Đình... Em thật lòng muốn cùng Lạc Lạc làm hoà trở lại, nhưng cô ấy đối với em, lại không khoan dung như vậy, nếu cô ta yêu anh, không phải nên đối xử khoan dung với người bên cạnh anh hay sao?

Đúng là mấy cô nữ chính yếu đuối trong phim tình cảm lâm li bi đát, thánh mẫu bạch liên hoa hộ thân.

Đường Lạc Lạc nhẹ nhàng dựa người về phía sau, cách xa một khoảng với Lâm Uyên Du.

- Cô nói xong chưa? Bây giờ đến tôi rồi, cô luôn miệng nói tôi tha thứ cho cô, không tha thứ cho cô là nhỏ mọn, là không khoan dung, vậy tôi hỏi cô, nếu có người bắt cóc cô, kiếm một đồng lưu manh muốn hãm hiếp cô, cô sẽ khoan dung với loại người như vậy sao?

- Đó là hiểu lầm...

Lâm Uyên Du quay đầu áp ứng, tiếp tục dùng ánh mắt thâm thiết nhìn về phía Mặc Thiệu Đình, mong chờ Mặc Thiệu Đình sẽ vì mình nói một hai câu, nhưng nhìn Mặc Thiệu Đình nhìn Đường Lạc Lạc không chớp mắt, trong mắt tràn đầy thương xót.

- Nếu như có người cho cô uống xuân – dược, tìm một người đàn ông lạ mặt khó ưa bại hoại danh dự của cô, cô sẽ khoan dung với loại người như thế sao?

Đường Lạc Lạc chậm rãi từ tốn, nhìn chằm chằm Lâm Uyên Du, để cô ta cảm thấy bản thân thực sự không còn chốn dung thân.

- Nếu như có người cố tình đến kiểm chuyện với cô, mỗi lần gặp mặt đều sỉ nhục cô không đáng một xu, đột nhiên một ngày tâm trạng tốt lên, muốn cùng cô làm chị em thân thiết, xóa hết mọi vết tích, cô không đồng ý là không lương thiện, không khoan dung, cô có phải muốn đánh chết cô ta không?

- Tôi...

Lâm Uyên Du cắn môi, không nghĩ đến Đường Lạc Lạc lại ở trước mặt Mặc Thiệu Đình, không những không để lại cho cô chút mặt mũi, mà còn giờ lại chuyện cô đã làm, trong lòng đối với cô ta càng hận đến đay nghiến.

- Những chuyện cô không làm được, tại sao lại lấy ra cầu xin người khác?

Đường Lạc Lạc đứng dậy, đứng từ trên cao nhìn xuống cô ta.

- Người làm sai chuyện, không phải một câu xin lỗi là xong, tôi không phải mẹ cô, không có lí gì bao dung hết mọi sai lầm của cô, không nhắc chuyện cũ với cô, thật xin lỗi, em Uyên Du, tôi không muốn làm bạn với cô, cũng không có ý muốn tha thứ cho cô, nhưng cô sẽ hiểu cho tôi mà, dù sao tôi cũng đã xin lỗi cô rồi, nên đối xử khoan dung với tôi một chút, đúng không?

- Cô ép người như thế, không chịu cho tôi một cơ hội sao?

Lâm Uyên Du nước mắt chảy dài ấn tay vào lồng ngực, như chịu không nổi đã kích lớn, có thể ngắt đi bất cứ lúc nào.

- Đúng rồi.

Đường Lạc Lạc gật đầu.

- Là không cho cô cơ hội, thì sao?

Mặc Thiệu Đình dở khóc dở cười, cảm thấy tiểu nha đầu này lúc này như biến thành một tiểu ác ma, à, thật muốn xem xem cô ấy mặc bộ trang phục ác ma, bộ dạng trên đầu đeo hai chiếc sừng nhỏ màu đỏ, nhất định đáng yêu chết mất.

Ánh mắt nuông chiều này, một lần nữa nhói vào tim Lâm Uyên Du, cô hôm nay vốn dĩ muốn gọi Đường Lạc Lạc đến, ở trước mặt Mặc Thiệu Đình cầu hoà, cho dù Đường Lạc Lạc không đồng ý không nhắc lại chuyện cũ, cũng có thể ở trước mặt Mặc Thiệu Đình thể hiện vẻ mặt yếu đuối đáng thương của cô ta.

Ai ngờ cô ta đã hạ giọng như thế, Đường Lạc Lạc không những không bị cô ta đã động, còn quay lại tính sổ với cô ta, lấy những chuyện xưa lác xược lơ đều lật lại ra hết, khiến cô ta quả thật không còn mặt mũi ở lại đây nữa!

Nhìn thấy trong mắt Mặc Thiệu Đình chỉ có Đường Lạc Lạc, đứng lên theo Đường Lạc Lạc, Lâm Uyên Du biết lần này cô ta tiêu rồi, nhưng vẫn lấy lại tinh thần, vẻ mặt thương tâm như đã chịu cực chịu khổ.

- Cho dù cô không tha thứ cho tôi, tôi cũng sẽ chúc phúc cho hai người, chúc hai người vui vẻ hạnh phúc.

Sau đó giả vờ liếc mắt nhìn Mặc Thiệu Đình, ra vẻ vì yêu mà đau khổ, buồn rầu khôn nguôi.

Đường Lạc Lạc khoác cánh tay Mặc Thiệu Đình, nở nụ cười vô hại.

- Yên tâm, tôi sẽ cùng Mặc Thiệu Đình của cô hạnh phúc vui vẻ sống bên nhau, cậu chủ Mặc vừa đẹp trai lại giàu có, khí to dũng mãnh, là người tình trong mơ của rất nhiều cô gái đó, tôi nhất định sẽ trân trọng, về việc làm bạn gì đó thì không cần nữa, thật lòng muốn chúng tôi tốt, thì nhờ cô tránh xa chúng tôi một chút, được không?

Mặc Thiệu Đình...

Hình như có thứ gì lạ ở đây, khí to dũng mãnh là cái quỷ gì?

Là đang khen anh, được thôi tuy rằng anh đối với mặt này rất có tự tin, nhưng... thật sự phải trực tiếp nói ra sao.

Lâm Uyên Du sắc mặt tái mét, mở to mắt nhìn con tiện nhân Đường Lạc Lạc khoác lấy tay Mặc Thiệu Đình rồi đi, tức giận đẩy hết ly cà phê xuống bàn.

Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc đáng chết, cô ta nhất định sẽ không tha cho cô!

Sẽ có một ngày, cô ta sẽ cho người phụ nữ lão xược này biết, người Mặc Thiệu Đình yêu là cô ta!

Vừa mới bước ra tiệm cà phê, Đường Lạc Lạc không mấy tự nhiên buông tay Mặc Thiệu Đình, gãi gãi đầu.

- Vừa này, những lời tôi nói, đều là để chọc tức Lâm Uyên Du, anh đừng có để tâm đó.

- Lời gì?

Mặc Thiệu Đình nhếch mày, cười như không cười nhìn cô.

- Ý của cô là, tôi vừa không đẹp trai lại không giàu có? Không phải người tình trong mơ của rất nhiều cô gái sao?

- Mấy cái này đều phải.

Đường Lạc Lạc nghĩ lại những lời mình vừa nói lúc này, nhin không được trên mặt phát sốt.

- Là... Cái đó... Cái đó không phải... 2

- Cái nào?

Mặc Thiệu Đình thoáng cười gian xảo, từ từ tiến gần đến Đường Lạc Lạc, nói nhẹ bên tai cô.

- Có cần tôi chứng minh một chút, lời cô nói đều là thật không?

- Không cần!

Đường Lạc Lạc như con mèo xù lông, lập tức nhảy ra phía xa.

- Tôi tin rồi. Tôi tin rồi. Tôi tin rồi!

Mặc Thiệu Đình dở khóc dở cười, một tay nín lấy Đường Lạc Lạc quay về, trong túi áo lấy ra một tấm thẻ đen, đưa cho Đường Lạc Lạc.

- Đây, thưởng cho cô, hôm nay cô làm tôi rất vui vẻ, có khen thưởng.

Đường Lạc Lạc một mực muốn từ chối, thể hiện mình là một cô gái không ham hư danh, nhưng làm việc ở nhà họ Mặc chưa đến một tháng, một phần lương còn chưa đến tay, bây giờ không một xu dính túi, đã đến bước đường đi chợ đêm cũng không dám mua lung tung, chỉ biết bắt lực ngưng ngừng nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

- Tôi... Tôi sẽ không xài bừa đâu, đến lúc đó tôi sẽ ghi nợ, xài bao nhiêu đều ghi ra, sau đó trả anh.

- Tôi là người cho vay nặng lãi, tính lãi gấp đôi đó.

- Gian thương!

- Nhưng mà, cô cũng có thể không trả, quyet nợ này, lấy thân bồi thường này.

- Hừ!

Hai người cứ trêu chọc nhau trên đường về đến biệt thự nhà họ Mặc...

Ngày thứ hai, là ngày Đường Lạc Lạc phải đối đầu với Mặc Lan trong buổi họp báo.

Nơi họp báo mà bộ phận thiết kế đặc biệt chuẩn bị cho Đường Lạc Lạc, sẽ bắt đầu vào mười giờ sáng.

Hơn tám giờ sáng, Đường Lạc Lạc rúc đầu vào trong chiếc chăn mềm mại, vô tư ngủ rất ngon.

Chuông báo thức không chịu nhàn rỗi reo đến mấy lần, cách mười phút lại hành Đường Lạc Lạc một lần, vẫn không biết mệt mỏi reo lên.

Đến lúc Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng bước đến trước giường Đường Lạc Lạc, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai.

- Mẹ tôi vào đây rồi.

Đường Lạc Lạc lập tức giật mình tỉnh giấc, từ trên giường với tư thế cá chép nhảy lên, đầu óc loạn xạ nhìn quanh.

- Ở đâu ở đâu?

Thật sự còn công hiệu hơn sói đến rồi.

Mặc Thiệu Đình dở khóc dở cười.

- Không nói như thế cô sẽ dậy sao, hôm nay là ngày cô đối đầu với Mặc Lan, tôi còn sợ cô sẽ căng thẳng nữa, bây giờ xem ra, lo lắng của tôi đúng là thừa thãi. Yên tâm đi, mẹ tôi hôm nay sáng sớm đã ra ngoài rồi, không có ở nhà.

- Ê, Mặc Thiệu Đình, anh hù tôi như thế, sofa trong phòng tôi cũng không cho anh nằm nữa, có một người xấu như anh thế sao?

Đường Lạc Lạc ôm gối mặt mày uất ức.

Mặc Thiệu Đình...

Ai xấu rồi?

Không thể nói rõ ràng sao? Đó là gọi cô dậy đó được không? Còn chê hôm qua tạt gáo nước lạnh vào mặt anh chưa đủ hay sao, nha đầu này đúng là một tiểu yêu tinh, luôn tìm cách chọc vào anh, tự mình cũng không biết!

Đường Lạc Lạc không có tâm trạng nhìn ngắm biểu hiện bối rối của Mặc Thiệu Đình, nhìn một lúc, liền vội vàng vàng bỏ dậy tắm rửa thay quần áo, kéo Mặc Thiệu Đình năn nỉ anh đưa cô đến nơi họp báo, hai người tay chân rối rít, cuối cùng cũng kịp đến sát giờ tại nơi họp báo.

Nơi họp báo sẽ tổ chức ở tầng cao nhất của khách sạn Kim Đình, vì sự việc lấy cắp này đã được bàn tán xôn xao, vì vậy cuộc họp báo này đã thu hút rất nhiều sự chú ý, phóng viên sớm đã chạy đến khách sạn, dựng sẵn máy ảnh, sốt ruột đợi người trong cuộc đến.

Đường Lạc Lạc từ phía xa đi xuống xe Mặc Thiệu Đình, cùng Mặc Thiệu Đình chia nhau ra hành động, lúc đến nơi, khách sạn đã chật cứng người.

Rất nhiều phóng viên và nhà kinh doanh lớn, đều đến xem kết quả thế nào, thậm chí rất nhiều người thường đều vây xung quanh xem náo nhiệt, trên mạng thậm chí còn phát trực tiếp, chỉ vì đến xem Mặc Thiệu Đình làm sao thắng thừng trừng trị kẻ phản bội, khắp nơi đều ồn ào náo nhiệt.

Đã bị phóng viên cả đàn vây đến, hỏi những câu hỏi ngày càng tráo trở.

- Cô Đường, xin hỏi có phải cô đến cuộc họp này là để xin lỗi cô Mặc Lan không?

- Thân là một nhà thiết kế, sao cô lại lấy cắp bản thảo thiết kế của công ty bán cho người khác, cô rốt cuộc nghĩ như thế nào?

- Bây giờ cô cảm thấy xấu hổ không? Sau khi bị lật tẩy, có cảm giác thẹn quá hoá giận không?

Đường Lạc Lạc mặc trên người bộ lễ phục màu đen, trên viền váy còn tô điểm những mảnh kim cương lấp lánh, như hàng ngàn ngôi sao chiếu sáng trên trời, mái tóc đen óng ánh xoắn sau vai, nụ cười long lanh, ánh mắt trong trẻo, đối mặt những câu hỏi khó của đám phóng viên, từ đầu đến cuối không hấp tấp, gật đầu ung dung đi đến hiện trường cuộc họp báo.

Sự ung dung và bình tĩnh này, khiến đám phóng viên vốn định nhân cơ hội này lấy được tin đầu bản chỉ biết bối rối nhìn nhau, cảm thấy sự việc có chút ngoài dự tính, tại sao một cô gái trẻ như thế, gặp phải chuyện thế này, tình cảnh này, không phải nên hốt hoảng lo sợ sao? Không phải nên khóc lóc xấu hổ sao?

Nhìn bộ dạng này của cô, như đang bước trên thảm Oscar vậy!

Ngay cả những người trên mạng đang xem trực tiếp, vốn dĩ miệng luôn một mực phản đối hành động ăn cây táo, rào cây sung, lúc trước mắng chửi Đường Lạc Lạc đến không ra gì, lát sau khi Đường Lạc Lạc lên hình, cũng có không ít người nhanh chóng chuyển từ anti fan sang fan thực thụ, dù sao, đẹp là trên hết.

Dưới sự ghi hình của chục chiếc máy ảnh, Đường Lạc Lạc sắc mặt không đổi đi đến tầng cao nhất.

Vừa bước vào hiện trường họp báo, Đường Lạc Lạc nhìn không được chừng người một lúc.

Trên bục họp báo còn trống vài chỗ, để chuẩn bị cho mình và người bên cạnh, và phía bên kia cũng có vài chỗ ngồi, toàn người của công ty nhà họ Mặc.

Mặc Lan bây giờ đang ngồi trước bục ở phía bên kia, tự tin đầy mình nhìn cô cười, trong nụ cười đó tràn ngập sự khiêu khích và cực kì có cảm giác u ru việt, như người ngồi trên chơi đùa với con mồi của mình, nhìn con mồi vùng vẫy đến chết.

Bên cạnh cô ta, có không ít gương mặt thân thuộc, Vương Bác, Nhạc Thanh cùng một nhóm những người đồng nghiệp ngày thường thân thuộc với cô, mà phía bên cô, lại trống không, đừng nhắc thăm thưng ra sao nữa.

Đường Lạc Lạc không thể không tự cô vũ bản thân, phải biết, chân lý đều nằm trong tay thiểu số, điều này chứng minh, bản thân nhất định sẽ thắng!

Ừm, nhất định là vậy.

Ánh mắt nhìn xuống dưới bục, Đường Lạc Lạc có phát hiện ngoài ý muốn, người bạn chí cốt Diệp Tiểu Manh, lúc này với mái tóc ngắn xinh đẹp, chen chúc dưới đám đông nhiệt tình vẫy tay với cô.

Đường Lạc Lạc thật sự cảm động muốn mời Diệp Tiểu Manh ăn bữa cơm, từ ngày hôm qua có người phát tán tin tức bản thiết kế nhà họ Mặc bị lấy cắp, tên người bị nghi ngờ là Đường Lạc Lạc, điện thoại cô chưa reo lần nào, có thể trong thời khắc này chạy đến ủng hộ cô, cũng chỉ có một mình Diệp Tiểu Manh.

Đúng là... Có tóc không sợ hói.

Diệp Tiểu Manh ra sức vẫy tay với Đường Lạc Lạc, chỉ thiếu một tấm bảng thần tượng thôi, nhóm người bên cạnh bàn luận việc Đường Lạc Lạc lấy cắp bản thiết kế của nhà họ Mặc, thật không biết xấu hổ, Diệp Tiểu Manh từng mất phân bác lại.

- Không dám đâu! Không phải như thế, Lạc Lạc của chúng tôi không phải loại người đó!

- Còn chưa có kết quả, mấy người như thế là tạo nghiệp, phi báng đó!

- Tôi không nghe tôi không nghe, dù sao cũng không phải Lạc Lạc nhà chúng tôi làm!

Đúng là fan thép mà.

Cách buổi họp báo bắt đầu còn năm phút, cả hiện trường đều bận rộn, mọi người đều nóng lòng muốn xem thử, đều mong chờ tiến triển của sự việc sắp tới.

Mặc Thiệu Đình dưới sự bao quanh của bảo vệ và trợ lý, ngồi xuống hàng đầu tiên dưới bục, vừa xuất hiện đã dẫn đến một loạt tiếng hét, tốn mất biết bao cuộn phim, anh đã quen với cảnh tượng náo nhiệt này rồi, mặt không biến sắc, mắt không chuyển dời, chỉ khi lướt qua Đường Lạc Lạc, miệng nở nụ cười bí ẩn, nháy mắt với Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc bị ánh mắt đó làm cho mất bình tĩnh, miễn cưỡng khống chế bản thân, không cười lớn trong tình huống này, nếu không đám người này sẽ nghĩ cô bị điên rồi.

Bề ngoài Mặc Lan nhìn rất thông thả, thực chất luôn dán mắt vào nhất cử nhất động của Đường Lạc Lạc, nhìn cô ung dung ngồi vào phía bên kia, trên mặt không lộ vẻ thất vọng sợ hãi, cũng không đau buồn hoảng sợ, càng nghĩ càng thấy không ổn.

Ý nghĩ đối chứng này, vốn dĩ là trò cười hoang đường, chị đề nghị tổ chức cuộc họp báo này, là muốn làm lớn chuyện, để Đường Lạc Lạc không còn cơ hội để trở mình.

Đường Lạc Lạc nên vùng vẫy đến chết, thất vọng tràn trề mới đúng, tại sao bộ dạng không một chút kinh hồn bạt vía, sắc mặt hồng hào, giống như tối hôm qua còn ngủ ngon hơn cả chị ta?

Nghĩ như thế, Mặc Lan vốn dĩ cảm thấy không có tí sơ hở, không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác lo lắng kì lạ, Nhạc Thanh bên cạnh thăm dò sắc mặt, vội vàng chạy đến mặt báo cho Mặc Lan, lặp lại nội dung mà mình đã thám thính từ Đường Lạc Lạc từ đầu đến cuối nói hết cho Mặc Lan nghe.

Nhạc Thanh cũng có vài phần tâm tư riêng, muốn có được sự coi trọng và đề bạt của Mặc Lan, bí mật vừa moi được từ Đường Lạc Lạc, nhất định nên ở thời khắc quan trọng mới nói với Mặc Lan, như vậy mới khiến Mặc Lan ấn tượng sâu sắc.

Quả nhiên, Mặc Lan vừa nghe, vừa nhìn không được cười lạnh nhạt, thì ra là như vậy, chửi trách về mặt của Đường Lạc Lạc không sợ sệt gì, thì ra, còn có chiêu cuối nữa.

Chỉ là, chiêu cuối này, từ giây phút khi bị chị ta biết được, đã mất đi ý nghĩa rồi.

Đường Lạc Lạc, hôm nay cô định sẵn thân bại danh liệt, chống chọi thế nào cũng vô ích.

Cuộc họp báo chính thức bắt đầu, những phóng viên phía dưới lập tức nêu câu hỏi, dường như không cần làm nóng không khí, cả hiện trường chốc lát đã trở nên náo nhiệt như lửa đốt.

- Xin hỏi cuộc họp báo muốn làm sáng tỏ chuyện gì? Đối với thời gian làm bản thiết kế, không phải đã có kết luận rồi sao?

- Cô Đường, cô đều bị nói là đã lấy cắp bản thảo thiết kế của nhà họ Mặc, xin hỏi, đây có phải thật không?

- Cô Mặc, tác phẩm của cô bị sao chép, dùng vào việc khác, tâm trạng bây giờ thế nào?

Bất kể là dư luận hay tình thế, gần như một bên đều cho rằng, Đường Lạc Lạc lấy cắp bản thảo thiết kế của nhà họ Mặc, trừ việc thực lực hai bên đều khác xa, hiển nhiên thấy được trong đó có kẻ thao túng.

Ngay cả trên mạng lúc này cũng ồn ào hẳn lên, người trên mạng chia thành hai phe, một phe ủng hộ Mặc Lan, trách mắng Đường Lạc Lạc giúp người ngoài không biết xấu hổ, còn to gan nhắm vào nhà họ Mặc, phe còn lại... lại là những quần chúng xem náo nhiệt, thật lòng cảm thấy Đường Lạc Lạc là vô tội cùng không phải là không có, chỉ là tiếng nói của họ sớm đã chìm trong những lời năng chú.

Alibaba Và Bốn Mươi Tên Cướp: Cuộc họp báo bắt đầu rồi, bày sẵn hạt dưa nước suối, ngồi đợi nhà họ Mặc tát búp búp vào mặt tên phản đồ.

Bột Nhào Siêu Cứng: Nhan sắc hai bên đều rất cao, nhìn mặt tôi bầu tiểu phản đồ một phiếu.

Lương Sinh: Lấy cắp bản thiết kế thật đáng ghét! Đúng là khiến ta đáng khinh!

Tương Đậu Phong: Nói sao đây, tôi cảm thấy trước khi chưa có kết luận, cũng nên kết luận quá sớm... Ừm... Tôi nói mọi người cũng không nghe đúng không...

Trong lúc ồn ào, Mặc Lan đứng dậy, hai tay để tư thế hạ xuống, cả cuộc họp báo đều lập tức yên lặng.

Tiếp đến, cô nở nụ cười ngọt ngào, giọng nói đĩnh đạc.

- Gần đây ồn ào chuyện bản thiết kế của nhà họ Mặc bị lấy cắp, tôi biết mọi người rất quan tâm, cũng cảm ơn sự ủng hộ của mọi người đối với tôi, cuộc họp báo hôm nay, chủ yếu là muốn đối chứng xem ý tưởng thiết kế của hai bên, là trắng hay đen, tôi tin rằng mọi người đều tự có kết luận riêng, ở đây tôi cũng muốn khuyên cô Đường một câu, quay đầu là bờ, đừng đợi đến chứng cứ rành rành, dưới trăm ánh mắt dõi theo, là con gái như thế thì hơi khó coi, chỉ bằng sớm nhận lỗi thì tốt, có lẽ công ty sẽ khoan hồng, không làm lớn chuyện.

Những lời này vừa rộng lượng vừa từ tốn, đồng thời về mặt tràn đầy tự tin, tỏ ra vừa khoan dung lại hiểu rõ đạo lý, lập tức kéo về không ít thiện cảm.

Đang lúc các phóng viên mắt vừa lóe sáng, chuẩn bị bắt lấy những ám chỉ trong lời nói của Mặc Lan tiếp tục chất vấn, Đường Lạc Lạc chậm rãi đứng lên, màu mắt sáng sủa, giọng nói ngọt ngào:

- Bây giờ mọi người đều cảm thấy tôi đã lấy cắp bản thiết kế của công ty nhà họ Mặc, bán cho công ty khác, nhưng ở đây, tôi nhắc lại lần nữa, mẫu trang phục mùa xuân của nhà họ Mặc, vốn là do tôi thiết kế cho công ty khác, là cô Mặc đã lấy cắp sáng tạo của tôi, mới khiến sự việc rối loạn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Lời vừa nói xong, phía dưới lập tức vang lên lời bàn luận hỗn loạn, các phóng viên nhìn nhau, trên mặt mỉm cười hiểu ý, hôm nay đến đúng chỗ rồi! Ai cũng không nhường nhịn ai, lần này có trò hay xem rồi!

Mặc Lan nhắm mắt, nói từng từ một:

- Nếu đã như vậy, cô Đường không thừa nhận đã lấy cắp bản thảo thiết kế của tôi rồi?

- Không phải không thừa nhận, mà là tôi chưa từng làm qua.

Đường Lạc Lạc không chịu kém cạnh, hai người chạm mắt với nhau, lửa bắn tứ phía.

- Cô Đường, tôi khuyên cô nên thành thật một chút, nếu không để chúng tôi vạch mặt, tôi đã nói có thể không truy cứu nữa, sao cô nhất thiết chết cũng không thừa nhận chứ? Sau cùng người chịu thiệt là cô, đối với cô có ích lợi gì? Bây giờ cô thừa nhận rồi, tôi sẽ không làm khó cô, si diện cô vẫn còn đôi chút.

Mặc Lan tỏ vẻ tận tình khuyên bảo, giống như đang suy nghĩ cho Đường Lạc Lạc vậy.

Đường Lạc Lạc mỉm cười.

- Tôi rất thành thật, chưa làm qua thì là chưa làm qua.

Mặc Lan nhếch mép, lộ ra nụ cười khinh thường.

- Xem ra cô không thấy quan tài không đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà thì chưa cam lòng, được, tôi nhất định để cô chết cho rõ ràng, tôi nói cô sao chép, lấy cắp, là có chứng cứ, không biết cô Đường Lạc Lạc có đồng ý cược với tôi một ván, nếu chứng cứ tôi lấy ra, chứng minh tôi mới là người thiết kế ra bộ trang phục này, thì cô quỳ xuống cho tôi, sám hối những gì cô đã làm với nhà họ Mặc, được không?

Vừa nói xong, cả hội trường vang lên tiếng xuyt xoa, khán giả xem qua mạng cũng mờ to cả mắt, cái quái gì vậy? Chơi hơi lớn rồi?

Đánh cược như thế, có ổn không?

Ngay cả Mặc Thiệu Đình luôn ngồi yên lặng cũng chau mày, vì Đường Lạc Lạc toát hết mồ hôi, trong lòng rối ren, có nên dừng lại? Lỡ như Đường Lạc Lạc bị gán tội thì sao?

Nhưng nhớ lại cảnh tượng tiểu nha đầu lời nói chắc nịch bảo anh an tâm, Mặc Thiệu Đình tự kiềm chế lo lắng của anh, nói với bản thân, phải tin tưởng cô.

Cô nhất định làm được.

Mặc Lan mỉm cười nhìn Đường Lạc Lạc, trong mắt nhấp nháy ánh điện cuồng.

Đường Lạc Lạc, cô nhất định không biết, vũ khí bí mật giúp cô lật ngược tình thế, đã bị tôi biết rồi?

Ha ha, nghĩ đến lát nữa vẻ mặt xuất sắc của Đường Lạc Lạc, Mặc Lan thật sự muốn nhìn mà nhìn không được cười thành tiếng.

Quả nhiên, chị ta nói xong câu này, Đường Lạc Lạc sững sờ một lúc, như không nghĩ đến chị có thể lấy được bằng chứng gì, có chút nghi ngờ nhìn chị ta.

Nhưng ném lao phải theo lao thôi, Đường Lạc Lạc dù cảm thấy sự tự tin của Mặc Lan có chút kì lạ, đề xuất đánh cược cũng có hơi lớn, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, sao cô có thể từ chối? Từ chối thì lại có ý chột dạ.

Đường Lạc Lạc do dự một lúc, như đã hạ một quyết tâm rất lớn, chậm rãi gật đầu.

- Được, chỉ là, nếu sau cùng chứng minh tôi mới là chủ nhân của bản thiết kế này, thì làm sao nào?

- Nếu là như thế, tôi sẽ từ chức, rời khỏi công ty nhà họ Mặc.

Mặc Lan đồng ý cam đoan, rõ ràng không để tâm đến lời yêu cầu của Đường Lạc Lạc.

Vì chị ta rõ ràng sẽ không thua.

Cả hiện trường lập tức nín thở, không khí căng thẳng lan ra khắp hội trường, trong lòng mỗi người đều thắc mắc, tại sao nhìn hai người này, đều cây ngay không sợ chết đứng như thế?

Ván cược cái sau lớn hơn cái trước, phải biết Mặc Lan là con gái của cô Mặc Thiệu Đình, tập đoàn nhà họ Mặc chị ta cũng có một phần, nếu như chứng minh được Đường Lạc Lạc là chủ nhân của bản thiết kế, không lẽ... Nhà họ Mặc sắp bị xáo trộn hay sao?

Trận chiến lấy cắp và sao chép này, đến bây giờ, đã vượt qua tưởng tượng của mọi người, càng ngày càng trở nên ly kì.

Nụ cười Mặc Lan nhả nhận lại tràn đầy tự đắc, vỗ tay vài cái, đã có trợ lí đưa đến chiếc laptop, vừa khởi động máy, Mặc Lan vừa thông thả nói.

- Lúc đầu khi tôi thiết kế mẫu trang phục mùa xuân này, vận dụng hoa văn và tô-tem thịnh hành nhất mùa đó, một chút trang trí tao nhã lên trang phục mà tôi thiết kế, nhìn vào vừa tươi mới lại độc đáo, nhưng sợ rằng rất ít người chú ý đến, mỗi hình vẽ bên mép váy khi phóng to lên, là một đoá hoa bách hợp xinh đẹp.

Hình vẽ hoa bách hợp!

Mặc Lan vừa nói xong, sắc mặt Đường Lạc Lạc trở nên tái mét, dường như không dám tin, cô vô thức lùi về sau hai bước.

Mặc Lan thu hết mọi thứ vào tầm mắt, nụ cười càng thêm nhả nhận, trong lòng hưng phấn muốn cười thật lớn tiếng.

Mới nãy Nhạc Thanh ở bên tai chị ta, chính là nói cho chị ta biết thông tin này, bản thảo thiết kế này có một chi tiết, người khác không biết được, là phóng to hình vẽ trên mép váy, sẽ xuất hiện hình vẽ một đoá hoa bách hợp.

Đặc sắc lớn nhất của những bộ trang phục mùa xuân này chính là hình in hoa trên mép váy, và những trang sức hình giọt nước sau lưng, vừa đủ điểm nhãn, lại khiến cả thiết kế cực kì độc đáo, vì nguyên do hoa văn trên mép váy quá tinh vi, rất ít người chú ý đến hình ảnh trên đó là gì, nếu không biết được bí mật này từ Nhạc Thanh, Mặc Lan tuyệt đối không thể nghĩ đến điểm này.

Cô Đường Lạc Lạc này, cũng ranh ma lắm, chỉ là cô ta mơ cũng không ngờ đến, người bạn tốt Nhạc Thanh cùng cô ta như hình với bóng, là một con sói

đừ, bất thành linh căn cô một miếng.

Nghĩ đến đây, Mặc Lan cười mĩa Đường Lạc Lạc.

- Thiết kế do tôi làm, trước giờ đều có tâm ý yêu thích hoa cỏ, mang đến cho khách hàng sự ngạc nhiên, thiết kế mà, là phải tạo ra bất ngờ, cô có thể bắt chước tôi, nhưng vĩnh viễn không thể vượt mặt tôi, chỉ biết vẽ hồ thành chó. À đúng rồi, cô Đường, đừng quên ván cược của chúng ta.

Ván cược.

Trên mặt Đường Lạc Lạc giờ đây không một giọt máu, kinh ngạc nhìn Mặc Lan, bộ mặt không nói nên lời.

- Chị sẽ không bắt tôi quỳ thật chứ?

- Thì sao?

Mặc Lan cười rất tươi:

- Nói mà không làm, đánh cược còn ý nghĩa gì, cô Đường cứ yên tâm, tôi là người rộng lượng, không cần khấn đầu đầu.

Những phóng viên xem xung quanh ánh mắt sáng rỡ, không nghĩ đến Mặc Lan đã lấy chứng cứ ra!

Tư tưởng đối chứng trừu tượng này, có thể thật sự chứng minh chủ nhân của bản thiết kế là ai, đúng là quá kì diệu rồi!

Trời ơi, nhất định có thể lên đầu bản!

Quần chúng ai ai cũng lập tức lấy lại tinh thần, hai mắt long lanh nhìn Đường Lạc Lạc, trong ánh mắt đó có thương hại, cũng hết sức phấn khởi, còn có khinh bỉ, thậm chí không ít người đã nghĩ sẵn một cái tên cho tiêu đề ngày mai: nhân viên công ty nhà họ Mặc sao chép bị bắt, mất hết si diện quỳ trong nước mắt...

Đường Lạc Lạc bắt lực lắc đầu, đáng vẻ hoảng hốt lo sợ, đáy mắt loé lên một chút gian xảo.

Mặc Thiệu Đình hơi cau mày lại, nhảy bèn bắt được biểu hiện nhỏ này của Đường Lạc Lạc, mỉm cười ngầm hiểu ý.

Chính là lúc trên mạng huyền ảo, vô số ánh nhìn trong hiện trường, Mặc Lan mở chiếc laptop ra, tự tin mở ra bản thiết kế của mẫu trang phục mùa xuân, màn hình lớn trong hội trường hợp báo liền xuất hiện mẫu trang phục mùa xuân được thiết kế độc đáo kia, Mặc Lan tiện tay mở hình ảnh một chiếc váy, kéo gần đến phía góc ảnh, phóng to hoa văn trên mép váy – nhưng không có hình dạng bông hoa nào.

Đừng nói là hoa bách hợp, ngày cả cỏ đuôi chó cũng không có một cọng.

Nụ cười thắng thế trên mặt Mặc Lan, bỗng chốc cứng đờ, hội trường vừa nãy còn đang náo nhiệt, đột nhiên yên ắng.

Không phải đã nói phóng to mỗi mép váy đều có hình hoa bách hợp hay sao?

Mặc Lan nhảy bèn cảm thấy không ổn, chiếc mũi thẳng tắp toát mồ hôi hột, ngưng ngưng cười một cái, ngay tức khắc rẽ chuột, lại tìm một chiếc váy khác, phóng to hoa văn trên mép váy – vẫn không có.

Đồng tử bất ngờ thất chặt, Mặc Lan dứt khoát mở hết tất cả chiếc váy, phóng to từng mép váy một, vẫn không thấy bóng dáng của bông hoa bách hợp đâu!

Thình lình ngược đầu lên, Mặc Lan tròn mắt, nhìn thấy Đường Lạc Lạc đối diện đứng ngay thẳng, khoé mắt cong lên nhìn chị ta cười, trong đầu loé lên một ý nghĩ, Mặc Lan bỗng nắm chặt tay, đáng chết, trúng kế rồi!

Đường Lạc Lạc đang lừa chị ta!

Không có hoa văn hoa bách hợp gì cả, tất cả chẳng qua chỉ là Đường Lạc Lạc bắt thóp được tâm lí đa nghi thích giờ thủ đoạn của chị ta, cố ý nói cho Nhạc Thanh, để Nhạc Thanh chuyển lời cho chị ta, để chị ta nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng, lại để chị ta tự mình ở trước mặt nhiều người như thế, tự tát vào mặt mình, trở thành trò cười trong mắt nhiều người!

Gương mặt xinh đẹp của Mặc Lan đột nhiên trở nên hết sức hung ác, lòng đầy hận thù nhìn Đường Lạc Lạc đang tươi cười rạng rỡ, hận không thể xông đến rạch nát gương mặt cô.

Tiền nhân! Tiền nhân! Tiền nhân!

Những phóng viên vừa chĩa mũi nhọn vào Đường Lạc Lạc, mắt nhìn Mặc Lan khó tự bào chữa, sao mà không biết xảy ra chuyện gì chứ?

Thiết kế của chị ta, không phải trong lòng chị ta hiểu rõ sao? Sao có thể phạm phải sai lầm đơn giản như vậy?

Lập tức từng người lên tiếng chất vấn:

- Cô Mặc, xin hỏi hình hoa bách hợp ở đâu? Tại sao một đoá cũng không có?
- Tất cả chuyện này đều do cô bịa đặt, chẳng lẽ cô không sợ bị lật tẩy sao?
- Là cô xem phóng viên chúng tôi là tên ngốc, hay tên mù, tác phẩm thiết kế đạo nhái, cô chưa từng xem qua sao?
- Không phải mấy bông hoa bách hợp, là do cô thiết kế trong mơ đó chứ...

Nói rồi, cả nhóm người phá ra cười, nếu như không phải Mặc Thiệu Đình ở đó, lại kiêng dè uy thế của nhà họ Mặc, e là sẽ xuất hiện những lời nói khó nghe hơn.

Mặc Lan mặt đỏ như trái cà, tức giận nhìn về phóng viên phía dưới, hai tay nắm chặt, một lúc sau, cố gắng ổn định con hoảng loạn và phần nộ trong lòng, nở một nụ cười.

- Những lời tôi vừa nói lúc nãy, chỉ là... Chỉ là ý tưởng gốc của tôi, nhưng sau này cảm thấy làm vậy có hơi tỉ mỉ quá, tôi liền bỏ cuộc rồi, cũng chỉ là muốn trình bày một chút ý tưởng lúc đó của tôi, bộ thiết kế này, tôi đã dồn vào rất nhiều tình cảm, hy vọng mọi người hiểu cho.

Phóng viên phía dưới nhìn nhau, trên mặt mọi người đều viết dòng chữ

- Cô đang đùa tôi sao!

Đường Lạc Lạc lúc đó thật muốn quỳ cho Mặc Lan luôn, không thể không nói, Mặc Lan tuy có hơi thất đức, có hơi nham hiểm, nhưng khả năng tùy cơ ứng biến cũng không tệ, ngay cả tên ngốc cũng biết chị ta vốn không hiểu rõ bản thiết kế, làm ra trò cười bị lộ tẩy, nhưng chị ta lại có thể mặt không biến sắc phủ định hết mọi lời nói lúc trước, giả vờ ra vẻ muốn cùng Đường Lạc Lạc trao đổi ý tưởng thiết kế, phản ứng này không phải ai cũng có được đâu? Độ dày của da mặt này xem thế là đủ rồi được chưa?

Không đợi Đường Lạc Lạc hết kinh ngạc, Mặc Lan lại quay sang Đường Lạc Lạc, nét mặt công chính lắm liệt:

- Cô Đường, sự thật không thể làm giả, giả dối không thể thành sự thật, nhiều đôi mắt đang xem như thế, cô chết không thừa nhận cũng vô ích, tôi khuyên cô đừng chống cự vô nghĩa nữa, sinh viên vừa tốt nghiệp như cô, không thiết kế ra trang phục xuất sắc thì thôi, cũng là chuyện bình thường, tại sao phải lấy cấp thành quả lao động của người khác, lấy cấp bản thiết kế của công ty mình bán cho người khác, cô không cảm thấy như vậy rất quá đáng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Đường Lạc Lạc thật sự muốn cho Mặc Lan một cái like.

Dưới tình trạng này, không ngờ Mặc Lan có thể nói ra những lời này một cách không đỏ mặt tía tai, diễn xuất này không nhận giải Oscar cũng uống.

Đường Lạc Lạc tiến lên một bước, đến trước mặt Mặc Lan, mỉm cười nói:

- Vì vậy, chứng cứ mà chị Mặc Lan nói, không lấy ra được rồi ư?

Xem như cô nhìn rõ rồi, so với việc giăng co qua lại, cô thật sự không phải là đối thủ của Mặc Lan, cứ tiếp tục như thế với chị ta mãi, mấy ngày mấy đêm cũng không có kết quả.

Mặc Lan sững người, tuy rất nhanh để lộ vẻ mặt bất lực, phối với khuôn mặt xinh đẹp của chị ta, thật sự rất lừa tình:

- Bản thiết kế cũng không biết lên tiếng, cô sao chép của tôi, còn muốn tôi lấy chứng cứ ra, đây... đây đúng là ức hiếp người quá đáng! Không lẽ bộ trưởng bộ phận thiết kế như tôi, lại đi sao chép của sinh viên vừa ra trường như cô sao? Cô Đường à, tại sao cô phải lừa dối lương tâm, nói những lời này chứ?

Được, công ty nhà họ Mặc lại được chị ta lời ra làm bia đỡ đạn rồi.

Đường Lạc Lạc đau đầu day day hai bên thái dương, thật sự cạn lời với những lời hùng biện của Mặc Lan.

Mặc Thiệu Đình vẫn ngồi nguyên vị trí, không để tâm gì nắn nắn ngón tay của anh, dường như không quan tâm đến những chuyện xảy ra tại đây, lúc này vô ý nhìn Mặc Lan một cái, giọng nói lạnh lùng:

- Cô Mặc à, đây chỉ là hành vi của cá nhân cô, không liên quan gì đến công ty, hôm nay tôi đến là vì ---- xem trò.

- Phụt.

Đường Lạc Lạc không nhịn được cười thành tiếng, cho dù trước mặt nhiều người như thế, Mặc Thiệu Đình vẫn như thường ngày, bụng dạ đen tối á.

Ban đầu mọi người ngã hết một bên sang Mặc Lan, cũng không phải vì có ấn tượng tốt như thế nào với chị ta, thực sự là vì thế lực của nhà họ Mặc quá lớn, quần chúng sơ cấp của Mặc Thiệu Đình lại tốt đến không thể chê, vì vậy yêu ai yêu cả đường đi, phản ứng đầu tiên của rất nhiều người là thuộc hạ của Mặc Thiệu Đình thì không thể nào sao chép được.

Nhưng hiện tại, khi Mặc Lan cố tình lấy nhà họ Mặc ra để làm hậu thuẫn, Mặc Thiệu Đình lại thể hiện sự chê bai không chút che giấu này với Mặc Lan trước mặt bao nhiêu người.

Chị ta chẳng qua là nhân viên thôi, không có tư cách đại diện cho công ty nhà họ Mặc.

Không thể không nói, đúng là “phủ để trừu tân” mà.

Mặc Thiệu Đình vừa nói thế, những phóng viên trước đó vì nhà họ Mặc nên giữ sĩ diện vài phần cho Mặc Lan, bỗng chốc hiểu rõ rồi, cậu chủ Mặc người ta vốn không có ý trợ uy cho người phụ nữ này, 80% còn muốn mượn tay bọn họ để thanh lý gia môn nữa, chẳng qua là rãnh rỗi đến xem trò thôi, vậy thì bọn họ mắc gì phải chịu khổ không nói những lời trong lòng ra chứ?

Về mặt Mặc Lan bỗng chốc trở nên cực kỳ đặc sắc, vừa đỏ vừa trắng, bộ dạng không chịu được sự uất nhục, lại không thể không giữ vẻ trấn tĩnh:

- Ở đây, tôi chỉ là một nhân viên bình thường muốn bảo vệ sự tôn nghiêm của công ty, cô Đường, sự vô kiềm si của cô khiến tôi tâm hân.

Úi trời! Lại muốn cầu đồng cảm sao?

Đường Lạc Lạc không kiềm được tròn mắt, vượt qua Mặc Lan đi đến trước bục, trực tiếp hành động trên bản thiết kế mà Mặc Lan đem đến:

- Cô không có chứng cứ chứng minh bản thiết kế này là của cô, nhưng tôi có, cô nói bản thiết kế không biết lên tiếng, nhưng tôi nói với cô, bản thiết kế không chỉ biết nói mà những lời nói ra, không cách nào chối cãi được.

Bản thiết kế biết nói?

Buồn cười thật! Hai cô gái hôm nay, có phải ra đường mà quên uống thuốc rồi chẳng?

Những phóng viên phía dưới vừa cười khẩy vừa bắt đầu tung hô:

- Bản thiết kế biết nói, vậy cô cho nó nói đi!

- Có phải bản thiết kế còn biết hát không? Hát một bài nào!

- Thôi thì khỏi tranh giành nữa, hai người kéo búa bao, ai thắng thì bản thiết kế của người đó.

Nếu Mặc Thiệu Đình đã nói rồi, không giúp ai cả, chỉ là đến xem trò thôi, vậy thì nhóm phóng viên này hoàn toàn không còn sự e ngại nữa, hiện trường bỗng chốc loạn xạ ngầu, tuy nhiên không đến thời gian ba phút, bọn họ liền im lặng.

Toàn hiện trường yên lặng như tờ.

Mỗi một người đều trừng to đôi mắt, không thể tin được nhìn lên màn hình.

Trên màn hình to, Đường Lạc Lạc đem mỗi một mẫu thiết kế sắp xếp theo trình tự từ mỏng đến dày, sắp xếp thành một vòng tròn, những hoa văn mang tính nghệ thuật trên mỗi một mẫu khi ghép lại với nhau, tạo ra một chữ “ĐƯỜNG”!

Đừng nói chỉ đến nếu không phải là nhà thiết kế thật sự của thiết kế này, chắc chắn không biết trình tự sắp xếp thế nào, sắp xếp thành hình dạng gì, chỉ riêng một chữ “ĐƯỜNG” thôi cũng hoàn toàn có thể chứng minh được, bản thiết kế này là do Đường Lạc Lạc thiết kế mẫu xuân mới cho công ty Đường Quý Lễ, tuyệt đối không thể giả được!

Logo của tập đoàn người ta đã rõ ràng rành rành thế này, phải mặt dày cỡ nào mới dám nói là bản thiết kế của bản thân cơ chứ?

Trước đây đủ các kiểu logo, phóng viên bọn họ cũng gặp không ít rồi, nhưng làm đến mức tinh xảo và bí mật như thế, còn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của trang phục, đây đúng là lần đầu tiên, bỗng chốc, ánh mắt mọi người nhìn Đường Lạc Lạc đều tràn đầy sự kính nể, cô gái nhỏ thuần khiết xinh đẹp này, đúng là thiên tài trong giới thiết kế mà!

Mặc Thiệu Đình không tự chủ đứng dậy, vỗ tay, tiếng vỗ tay thanh thoát vang vọng trong hội trường, dường như phút chốc thức tỉnh mọi người, bỗng chốc tiếng vỗ tay liên hồi vang lên, dường như muốn đỡ tung cả nóc nhà.

Trước đó lúc Đường Lạc Lạc nói với anh đừng nôn nóng, Mặc Thiệu Đình còn bán tin bán nghi, tưởng rằng cô sợ anh lo lắng nên mới nói thế, bây giờ

xem ra, tiểu nha đầu đã sớm có sự chuẩn bị, chỉ chờ Mặc Lan nhảy vào bẫy thôi, cô gái nhỏ này từ lúc nào mà lại trở nên có tâm kế thế chứ?

Nhưng tâm kế của cô, ngất nổi, lại đúng khẩu vị của anh!

Trong tiếng hoan hô và vỗ tay, Đường Lạc Lạc mỉm cười gật đầu, quay người chậm rãi nói với Mặc Lan:

- Cô Mặc, cô còn gì muốn nói không?

Còn gì muốn nói không?

Mặc Lan nghiêng rặng, thất thái ngồi ngả lên ghế, chị ta trăm tính ngàn tính, nhưng không ngờ Đường Lạc Lạc đã sớm làm dấu trên bản thiết kế, chị ta không lấy cắp bản thiết kế này thì thôi, chỉ cần lấy cắp rồi, cho dù không có chuyện ngày hôm nay, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện trên trang phục có vấn đề.

Bản thiết kế này, ai lấy cắp thì người đó chết!

Toàn thân Mặc Lan không kiềm được run lấy bầy, cả người cứng đờ như khúc gỗ, dường như không cần cầu chứng nữa, chị ta biết rằng hiện tại trên mạng đã vỡ tung, danh tiếng chị ta xem như tiêu tùng rồi, nếu không bày chuyện lớn thế này còn đỡ, nhưng chị ta vì muốn Đường Lạc Lạc mất hết sĩ diện, trước đó đã thuê không ít người, cố tình xé to chuyện này ra, đến hiện tại, tự ném đá lên chân bản thân rồi!

Trước giờ chỉ có Mặc Lan bày mưu hại người khác, chị ta có bao giờ bị hãm hại đâu?

Chị ta tự phụ bản thân thông minh hơn Đường Lạc Lạc, có thể không cần tốn công sức nhiều cũng có thể trêu đùa cô trong lòng bàn tay, nhưng không ngờ bị lật thuyền trong xoáy nước, lần này lại thua trong tay Đường Lạc Lạc.

Đầu óc Mặc Lan từng cơn choáng váng, ngã ngồi lên ghế tưởng chừng như không thể đứng dậy được, một tay vịn đầu, chị ta vùng vẫy đứng dậy, trên mặt nở nụ cười nghiêng rặng:

- Đường Lạc Lạc, cô giỏi, cô rất giỏi.

Không chờ Đường Lạc Lạc lên tiếng, Mặc Thiệu Đình ngồi ngay chủ vị hàng đầu bên dưới ngược mắt:

- Cô Mặc, hiện tại sự thật phơi bày, có phải cô nên thực hiện lời hứa của cô không? Rời khỏi công ty nhà họ Mặc?

Sự thật, anh đã sớm muốn đuổi Mặc Lan ra khỏi công ty, những năm này, dưới sự quản lý của anh, công ty đang dần dần đi lên một tầm cao mới, nhưng rốt cuộc toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Mặc, Mặc Lan là con gái của cô anh, cũng có quyền thừa kế nhất định trong công ty, chờ đến lúc lão phật gia Mặc ra đời, không cần nghi ngờ, cũng biết sẽ đòi chia một phần thôi.

Hiện tại, chính là lúc Mặc Thiệu Đình quy hoạch thế lực, là thời cơ tốt để chinh đồn tài nguyên nội bộ nhà họ Mặc.

Rời khỏi nhà họ Mặc?

Mặc Lan kinh hoàng quay đầu theo bản năng, đập vào mắt là khuôn mặt đen tối mang nụ cười xấu xa của Mặc Thiệu Đình, nụ cười ở mép miệng tràn đầy sự mỉa mai, khiến cả người cô như rơi xuống hố băng sâu thẳm.

Không, không được, chị ta không thể rời khỏi nhà họ Mặc được!

Chị ta phí tận tâm tư, hao tổn công sức bao lâu nay mới khuyên được mẹ cho chị ta vào công ty, vẫn chưa đứng vững vị trí trong công ty, vẫn chưa nắm được cơ mật chủ đạo của công ty, vẫn chưa bồi dưỡng được tâm phúc cho bản thân.... sao chị ta có thể đi được?

- Tổng tài... tôi...

Mặc Lan nhìn khuôn mặt tà khí của Mặc Thiệu Đình, phút chốc không biết nên nói gì cho tốt.

- Buổi họp báo hôm nay kết thúc tại đây, cảm ơn mọi người đã tham gia.

Mặc Thiệu Đình vô tâm dây dưa thêm với Mặc Lan, đứng dậy, dẫn theo tùy tùng, đi thẳng trên thảm đỏ của hội trường ra phía cổng.

Mặc Lan ngồi bệt trên ghế, chỉ cảm thấy đại sự đã qua, trong đầu không ngừng vang vọng tiếng ung ung, khiến chị ta không thể nào nhanh chóng xoay chuyển tư duy, suy nghĩ vấn đề, chỉ cảm thấy trong lòng đều là sự phẫn nộ và hận ý.

Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc mà chị ta chưa hề để mắt đến, không ngờ lại khiến chị ta ngã một cú đau đớn thế này, hãy đợi đấy! Chị ta nhất định sẽ đem mối nhục chịu đựng ngày hôm nay, trả lại cho cô gấp trăm gấp ngàn lần!

Trong lúc Mặc Lan nghiêng rặng, Đường Lạc Lạc đã sai bước tung tăng, vui vẻ chạy ra khỏi hội trường buổi họp báo, Diệp Tiểu Manh đuổi theo Đường Lạc Lạc, cho cô một cái ôm thật to:

- Áy ya, không tệ nhỉ? Lạc Lạc, sao mình không biết cậu vốn lạnh lợi thế hả?

Đường Lạc Lạc xoay người, nhìn thấy Diệp Tiểu Manh cười hi hi nhìn cô, Diệp Tiểu Manh với khuôn mặt tròn cằm nhọn, trắng trẻo sạch sẽ, đôi mắt vừa to vừa tròn, bộ dạng cực kỳ đáng yêu tình nghịch, mỉm cười có hai mà lúm đồng tiền, khiến tâm trạng Đường Lạc Lạc tốt lên rất nhiều.

- Cậu không biết đâu, gần đây mình buồn chết đi được.

Đường Lạc Lạc kéo tay Diệp Tiểu Manh:

- Lâu rồi không gặp cậu, hay là chúng ta đi dạo đi, tìm chỗ nào ăn kem trước nhé!

- Được á được á.

Diệp Tiểu Manh cười cong cả mắt, hoàn toàn để lộ bản chất tham ăn:

- Phu nhân Mặc à, mình muốn ăn kem, hai viên to, không cùng mùi nhé!

- Không vấn đề.

Đường Lạc Lạc đồng ý ngay, đồng thời cảm nhận được điện thoại rung một phát, mở ra xem, là tin nhắn wechat Mặc Thiệu Đình nhắn cho.

Tiểu ca ca: Tiểu nha đầu ranh ma thật! Giải quyết rồi thì tốt, hôm nay cho cô nghỉ phép một ngày, chơi đã rồi ngày mai chúng ta bàn chuyện bồi thường cho tôi sau.

Đường Lạc Lạc đỏ bừng cả mặt, nhẹ nhàng phụt một cái, cái tên này, khi này lạnh lùng tà khí thế kia, kỳ thực chính là con sói dễ xòm.

Nhưng, sự việc này cũng nhờ có Mặc Thiệu Đình cho cô cơ hội phán án, nếu không bản thân có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Và lại, còn cho bản thân nghỉ một ngày phép nữa.

Nghĩ đến đây, Đường Lạc Lạc nhanh chóng động ngón tay, trả lời trong wechat:

Đường Lạc Lạc: Tuân lệnh! Boss nói gì cũng đúng hết!

Trong lúc cô đang nhắn tin với Mặc Thiệu Đình, Diệp Tiểu Manh thò đầu qua nhìn lén, trong miệng chép chép thành tiếng:

- Ui ui ui ~~~ coi cậu cười kia, mặt sắp thành một đóa hoa luôn, đẹp nha! Ban đầu sống chết không chịu gả cho cậu chủ Mặc, hiện tại không phải ngày tháng xinh đẹp thế sao?

- Có đâu! Mình đâu có cười.

Đường Lạc Lạc vừa kéo tay Diệp Tiểu Manh, vừa đi về hướng tòa nhà thương mại gần đó:

- Trong túi mình còn chút tiền, đủ mời cậu ăn hai viên kem to, đi nào! Nếu dám chế giễu mình nữa thì cái gì cũng không còn đó nha!

Diệp Tiểu Manh vội làm hành động kéo khóa miệng lại, cơ hội chế giễu Đường Lạc Lạc còn nhiều, không cần vội.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

- Lạc Lạc, mình biết cậu tốt nhất rồi.

Diệp Tiểu Manh chống cằm, đang ngắm hai viên kem to đùng trước mặt, trong mắt tỏa ánh sáng xanh lục:

- Đúng là phu nhân Mặc có khác, khao kem cũng mạnh tay hơn nhiều.

- Ăn đi, ăn cũng không bị miệng cậu lại được.

Đường Lạc Lạc đút một muỗng đầy kem vào miệng Diệp Tiểu Manh:

- Đây là tiền của mình.

- Tiền quỹ đen của cậu hả?

Hai má Diệp Tiểu Manh căng đầy, gật đầu:

- Đúng là cậu nên có tiền quỹ đen, ôi, thành thật trả lời, buổi họp lớp lần trước, soái ca mà cậu dẫn theo, có phải là cậu chủ Mặc không?

- Sao cậu biết vậy?

Đường Lạc Lạc kinh ngạc hét to:

- Với trí thông minh của cậu mà có thể đoán được, Diệp Tiểu Manh, có phải hiện tại cậu có thể nhìn hiểu dự báo thời tiết luôn hay không?

- Cậu nói chuyện nghe không hay chút nào, cẩn thận bị cậu chủ Mặc đuổi khỏi nhà.

Diệp Tiểu Manh không phục chế giễu lại:

- Người ta muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn gia thế có gia thế, chỉ là có một khuyết điểm duy nhất, hơi bị chí mạng.

- Khuyết điểm gì?

Đường Lạc Lạc hiểu kỳ hỏi.

- Mù.

Khuôn mặt nhỏ của Diệp Tiểu Manh đành lại, nghiêm túc:

- Hoặc giả nói là mất thẩm mỹ chọn con gái, ừm... không thể nào!

Đường Lạc Lạc:

-

Người trước mặt này đúng thật là bạn thân của cô chứ?

Đúng thật không?

Tại sao không nói ra được lời nào hay thế nhỉ?

- Ôi, không đùa với cậu nữa.

Đường Lạc Lạc nhớ đến chuyện phiền lòng, ngón tay vẽ vòng tròn trên màn hình điện thoại:

- Kỳ thực, trong lòng mình gần đây thật sự rất rối, phiền đến không thể diễn tả được.

- Cậu có phiền nào gì?

Diệp Tiểu Manh dường như không thể tin vào tai mình nữa:

- Chồng đẹp trai quá? Tiền nhiều tiêu không hết? Hay là cảm thấy tuổi còn trẻ mà đứng ở vị trí cao chót vót của cuộc đời nên không chịu được sự lạnh lẽo? Phiền nào như thế xin mời hãy cho mình một tá được không?

Đường Lạc Lạc trợn mắt, mấy ngày nay bản thân suy nghĩ vẩn vơ, sắp tự kỷ luôn rồi, nếu không tìm người nào đó tâm sự, cô cảm thấy bản thân sắp phát điên luôn, Diệp Tiểu Manh là bạn thân của cô, cũng là một trong những người mà cô tin tưởng, nếu những lời này còn không thể nói với Diệp Tiểu Manh, thì đời người quả thật quá vô vị.

Nghĩ đến đây, cô di chuyển đến gần mép bàn, nhìn tứ phía, hạ thấp giọng nói:

- Tiểu Manh, có chuyện này mình muốn nói với cậu, cậu có thể bảo mật giúp mình không?

Diệp Tiểu Manh tò mò gật đầu:

- Chuyện gì vậy? Khiến cậu phiền não bấy lâu... không lẽ, cậu chủ Mặc mặt đó không được?

Đường Lạc Lạc:

-

Thật sự rất muốn xuất bản một quyển sách, gọi là

Ừm, có thể lượng tiêu thụ thấp nhưng chắc chỉ có cô mới viết ra được.

- Cậu biết mình gả cho Mặc Thiệu Đình rồi đúng không?

Đường Lạc Lạc liếm môi, có chút khó khăn nói tiếp:

- Nhưng cậu không biết vốn dĩ người mà nhà họ Mặc muốn lấy là chị hai mình, Đường Phù Dung. Minh.... chỉ là thể thân gả đi thôi.

- Há?

Diệp Tiểu Manh mở to đôi mắt, trời ơi! Cái này cũng quá cầu huyết quá hảo huyền rồi chẳng? Giống như phim gia tộc dài tập trên TV vậy.

- Sau đó... việc này, người nhà họ Mặc và Mặc Thiệu Đình đều không biết, mình nói với họ Lạc Lạc là biệt danh của mình, họ đều nghĩ rằng mình chính là Đường Phù Dung.

- Vậy chị hai cậu đâu?

- Chị hai... vào đêm trước hôn lễ, mất tích rồi, hiện tại vẫn chưa tìm thấy.

Đường Lạc Lạc cúi đầu uống một ngụm nước ép trái cây trong ly:

- Vì vậy, cho dù Mặc Thiệu Đình có tốt đến đâu, mình cũng không dám thích anh ấy, vì anh ấy không phải của mình, mình chỉ là thể thân thôi, nghiêm khắc mà nói, anh ấy.... được xem là anh rể của mình!

Diệp Tiểu Manh há hốc mồm nghe kể, kem đầy trong miệng đã sớm tan chảy rồi, chỉ biết nuốt nước vào thôi, có chút mơ màng nhìn Đường Lạc Lạc, hồi lâu mới hoàn hồn:

- Vậy... nhưng... nếu chị hai cậu không quay về, vậy thì đâu có ảnh hưởng gì đâu, chẳng qua là gọi tên chị ấy thôi mà.... không ảnh hưởng, có lẽ... không ảnh hưởng gì đâu ha?

- Vì vậy, hạnh phúc của mình phải gầy dựng từ chị hai, vĩnh viễn không thể tìm lại được chính bản thân sao?

Thần sắc Đường Lạc Lạc tối sầm xuống:

- Mình không muốn, vốn dĩ mình cũng bị ép gả vào nhà họ Mặc, vì thế, cho dù Mặc Thiệu Đình có tốt, mình cũng không dám yêu anh ấy, vì sớm muộn sẽ có một ngày, hạnh phúc mà mình trộm được, sẽ bị tước đoạt, sẽ có một ngày, phải vật hoàn chính chủ.

- Cậu cũng đừng nghĩ bị quan như thế!

Diệp Tiểu Manh đồng tình kéo tay Đường Lạc Lạc, an ủi nói:

- Cho dù thế nào, hiện tại cậu chỉ cần ngoan ngoãn làm phụ nhân nhà họ Mặc, cậu nghĩ xem, nếu người nhà họ Mặc biết nhà cậu lấy cậu thể thân, Đường Phù Dung thật sự lại mất tích, họ không ăn cậu mới lạ đó.

Đường Lạc Lạc:

-

Đây còn không bị quan, an ủi này ảm lòng ghê!

- Vì vậy, cậu không còn sự chọn lựa, chỉ cần thể thân chị hai hưởng thụ người chồng anh tuấn, cà thẻ cà mồi không hết.

Diệp Tiểu Manh ra vẻ say sưa:

- Nếu đã không thể thay đổi được thì dù có lo lắng buồn rầu cũng có ích gì chứ?

- Câu cuối này cũng có chút đạo lý.

Đường Lạc Lạc cạn lời nữa mai.

- Lạc Lạc, kỳ thực mình xui xẻo hơn cậu nhiều.

Diệp Tiểu Manh chu môi:

- Ba cậu còn cho cậu thể thân, lại được gả cho Mặc Thiệu Đình, ông già nhà mình, đang muốn nhét mình cho một lão già 60 mấy tuổi này, chỉ vì một bản hợp đồng kinh doanh, thật sự điên cuồng mà.

- Khoa trương vậy sao?

Không ngờ Diệp Tiểu Manh bề ngoài hoạt bát vui vẻ thế, lại có chuyện phiền lòng thế này, Đường Lạc Lạc không kiềm được có thêm vài phần đồng tình với bạn.

- Nhưng không.

Diệp Tiểu Manh phản nộ:

- Nhưng mình đã nghĩ hết rồi, mình không nghe lời ông ta đâu, lên đại học học ngành thiết kế gì đó mình cũng đã nghe lời rồi, kỳ thực cái mà mình muốn làm là diễn viên kìa, lúc này tốt nghiệp rồi, chỉ cần mình có thể thử vai thành công, tự kiếm tiền, mình sẽ dọn ra ngoài, không quay về nhà nữa, ồ đúng, còn phải mang theo cả mẹ mình, ông ta cứ say xỉn là lại đánh mẹ, mình ghét ông ta.

- Tiểu Manh....

Đường Lạc Lạc có chút thương xót:

- Cậu còn muốn ăn gì? Minh mua cho cậu.

Vốn cô cảm thấy bản thân đã đủ thê thảm rồi, không ngờ Diệp Tiểu Manh còn thảm hơn cô, đều là những đứa trẻ đáng thương cả.

- Được rồi, mình ăn no rồi.

Diệp Tiểu Manh chùi miệng:

- Chúng ta đi dạo thôi! Cậu đi làm rồi cũng nên mua vài bộ quần áo hàng hiệu, mình cũng cần mua vài bộ để đi thử vai.

- Được.

Đường Lạc Lạc gật đầu, gọi phục vụ, lấy tiền từ ví nhỏ của cô thanh toán.

Diệp Tiểu Manh chớp chớp mắt:

- Lạc Lạc, cậu đã là phu nhân Mặc rồi, sao ví tiền không đổi cái mới đi?

- Diệp Tiểu Manh, cậu đủ rồi nha! Minh là người đang vùng vẫy trong đầm lầy nghèo nát, ché giễu mình vui lắm hả?

- Thôi được rồi, mình không tin, cậu chủ Mặc không có cho tiền tiêu vặt cho cậu sao?

- Có cho.... nhưng dù sao cũng là tiền của anh ấy, không tốt lắm!

Đường Lạc Lạc dè dặt sờ vào cái thẻ trong ví.

Tuy trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng bản thân cứ có cảm giác không được an toàn, sớm muộn gì cũng phải rời khỏi nhà họ Mặc, thì không nên dây dưa quá nhiều với Mặc Thiệu Đình mới đúng.

- Cái gì mà của cậu của anh ta chứ? Minh nói cậu biết, con gái hả? Nếu tiết kiệm tiền dùm cho đàn ông, không nở tiêu thì tự nhiên sẽ có người con gái khác tiêu dùm cậu, và lại cậu chủ Mặc là người thế nào, cậu cảm thấy bản thân cậu tiêu xài hoang phí, người ta chỉ xem cậu bần xin keo kiệt, cho dù hai người sau này không ở bên nhau nữa, chút tiền còn con này, đối với anh ta có là gì đâu?

Diệp Tiểu Manh không ngừng dụ dỗ, nhìn vẻ mặt rối bời của Đường Lạc Lạc, kéo tay cô đi ngay.

- Được rồi được rồi, không khuyên cậu nữa, còn nói là không cảm giác gì với người ta, đây chẳng phải là đang tiết kiệm tiền dùm người ta rồi hay sao?

Đường Lạc Lạc và Diệp Tiểu Manh kéo tay nhau đi trên phố, chốc chốc lại ghé vào một cửa hàng, vừa đi vừa cười cười nói nói, hoàn toàn không chú ý đến có một bóng người cứ đi theo đằng sau họ.

Lâm Uyển Du cẩn thận lén lút đi theo đằng sau Đường Lạc Lạc và Diệp Tiểu Manh, trên mặt mang thần sắc không cam và oán hận, từ hôm hẹn gặp Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, muốn nhận được sự thông cảm từ Đường Lạc Lạc nhưng lại bị xi vả một trận, không những không nhận lại được sự quan tâm từ Mặc Thiệu Đình, hiện tại cô ta chủ động liên hệ Mặc Thiệu Đình, còn bị đối phương ngó lơ hoàn toàn.

Dù làm gì cũng không thể quay trở lại bên cạnh Mặc Thiệu Đình, ngay cả quan hệ tình bạn ban đầu cũng không thể duy trì, khiến Lâm Uyển Du dường như sụp đổ.

Nhưng người gây ra tất cả mọi việc này, Lâm Uyển Du đều nhận định rằng chính là Đường Lạc Lạc!

Cô ta hiện tại lửa giận bùng bùng mà không có nơi để xả, vừa hay đang dạo phố thì thấy bóng dáng Đường Lạc Lạc, nên cứ thế theo sau đuôi, muốn kiếm chuyện với Đường Lạc Lạc.

Lúc này, đang đi, Diệp Tiểu Manh kéo tay Đường Lạc Lạc vào cửa hàng của thương hiệu LV.

Thương trường này chính là nơi hội tụ các thương hiệu xa xỉ nhất của Thủ Đô, tuy Đường Lạc Lạc và Diệp Tiểu Manh chưa từng mua qua quần áo ở đây, nhưng xem xem cũng đâu có mất tiền chứ!

Diệp Tiểu Manh tung tăng đi xem những váy áo dạ hội mà bản thân chưa có cơ hội được mặc, còn Đường Lạc Lạc thì đứng lại trước một chiếc váy màu xanh lam.

Chiếc váy này đường cắt may rất tốt, là màu xanh lam nhạt của bầu trời, trên thân váy thêu lên những đường ren tinh tế, nhìn vào là biết giá cả không thấp rồi.

Đường Lạc Lạc mắt sáng rực, làn da của cô trắng ngần, mặc loại váy thế này là đẹp nhất.

Nhưng, tùy tay mở bảng giá ra xem, không ngờ trên hàng vạn....

Ôi mẹ ơi! Đi cướp cho rồi!

- Thưa cô, cô có muốn mặc thử chiếc váy này không?

Chị nhân viên bán hàng chú ý đến ánh mắt Đường Lạc Lạc lúc nhìn chiếc váy này, mỉm cười tiến đến gần.

- Lạc Lạc, cậu mặc màu này chắc chắn rất đẹp.

Diệp Tiểu Manh đứng bên cạnh cười nói:

- Thử đi! Thử đi!

Đường Lạc Lạc do dự, váy áo xinh đẹp, ai mà không thích chứ!

Nhưng, cô vốn mua không nổi được không hả? Trong tay đúng là có thẻ của Mặc Thiệu Đình thật, nhưng.. Đường Lạc Lạc cứ cảm thấy tiêu tiền của Mặc Thiệu Đình, sẽ càng không có lý do gì rời khỏi nhà họ Mặc nữa.

- Minh...

Đường Lạc Lạc buồn bã lắc lắc đầu, cánh tay đang nắm chân váy vừa định buông ra...

- Cô ta mua không nổi đâu.

Giọng của Lâm Uyển Du dịu dàng và ngọt ngào, nhưng lời nói ra lại tràn đầy sự kiêu ngạo và khiêu khích, nhẹ nhàng bước vào trong cửa hàng, cầm lấy một chiếc váy dạ hội đen u ám lên người, liếc nhìn Đường Lạc Lạc:

- Người ấy hả? Phải biết thân biết phận, có nhiều chỗ, không phải muốn vào là vào đâu, cô nói đúng không? Cô Đường?

- Ủa! Cô nói chuyện kiểu gì kỳ vậy? Sao chúng tôi lại không được vào đây chứ?

Diệp Tiểu Manh bất bình hỏi ngược lại, người này là ai vậy? Bất lịch sự như thế! Người ta có muốn thử hay không, mua hay không thì liên quan gì đến cô ta chứ?

- Một chiếc váy, tốn hết tiền lương cả năm trời của cô, việc mua bán này, thật không có lợi chút nào! Con người ấy, đừng có quá hư vinh, đối với những gì vượt ra khỏi khả năng của bản thân, thì đừng tự tưởng nhiều nữa.

Lâm Uyển Du đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, cười lạnh cầm chiếc váy màu xanh lam lên. Mỉm cười nói với chị nhân viên bán hàng:

- Gói cái này lại cho tôi.

- Cô...

Diệp Tiểu Manh tức đến muốn nổ tung, người phụ nữ sao đáng ghét thế! Nói chuyện chanh chua khó nghe, còn ra vẻ ta đây nữa, sao cô ta không bay lên trời luôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

- Đợi chút.

Đường Lạc Lạc chặn lấy tay đang cầm chiếc váy của chị nhân viên bán hàng, quay mặt lại, nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp tràn đầy mỉa mai của Lâm Uyển Du.

- Chiếc váy này là tôi nhìn thấy trước, tôi chưa nói không lấy, xin lỗi, cô muốn mua, chỉ có thể mua những cái khác rồi.

Không phải tất cả sự nhần nhện nào cũng có thể xóa bỏ hiềm khích trước đó, có một số người, luôn sợ mạnh ức hiếp yếu, được voi đòi tiên, đây là đạo lý mà Đường Lạc Lạc gần đây mới hiểu được.

Nếu như Lâm Uyển Du cứ ép người như thế, vậy thì bản thân cũng không cần phải nhần nhện nữa.

- Trang phục trong cửa hàng chúng tôi đều là mẫu định sẵn, mỗi một mẫu chỉ có một bộ.

Chị nhân viên bán hàng cười nói.

Lâm Uyển Du cười ra tiếng.

- Cô muốn mua? Her~ được thôi, cô mua đi.

Một con nha đầu hoang hỉ mũi chưa sạch, dám giành đồ với cô ta, cô ta muốn xem xem, Đường Lạc Lạc lấy cái gì để mua.

Chỉ dựa vào món quà nghèo nàn mà Đường Lạc Lạc tặng cho La Nhã lần trước, Lâm Uyển Du đã có thể nhận định, Đường Lạc Lạc bề ngoài hào nhoáng, là thiếu phu nhân của nhà họ Mặc, thực ra trong tay không có tiền, gia cảnh của bản thân thế nào, gia cảnh của cô thế nào?

Giả làm người giàu có, cũng phải xem bản thân có đủ sức hay không chứ?

Cho dù Đường Lạc Lạc cắn răng mua chiếc váy này, cô ta cũng có cách, để cô lộ ra cái đuôi hồ ly bản hèn, mất hết mặt mũi tại đây.

Mặc kệ là quần áo, hay là Mặc Thiệu Đình, đều là của Lâm Uyển Du đây, ai dám tranh giành, đừng trách cô ta không khách khí.

Chị nhân viên bán hàng nhận lấy chiếc váy.

- Năm vạn tám ngàn tám.

Đường Lạc Lạc lấy chiếc thẻ đen của Mặc Thiệu Đình từ trong túi, đưa ra.

Sắc mặt của Lâm Uyển Du, trong chốc lát trở nên rất khó coi.

Thẻ đen này, không phải ai cũng dùng được, ở Thủ Đô này số người sở hữu thẻ tín dụng không giới hạn này, không vượt quá năm đầu ngón tay, và Mặc Thiệu Đình là một trong số đó.

Mặc Thiệu Đình không ngờ lại đưa thẻ đen cho cô?

Lâm Uyển Du ôm lấy lồng ngực, trên mặt lộ vẻ hung ác.

Tuy tay lấy một chiếc áo khoác có giá trên chục triệu, ném lên quầy thanh toán, Lâm Uyển Du mạnh miệng nói:

- Tôi lấy cái này.

Cô ta không tin, đường đường là cô chủ lớn của nhà họ Lâm, sao có thể bị tiểu nha đầu là Đường Lạc Lạc ép thế chứ!

Nực cười!

Cho dù có thẻ đen, thì Đường Lạc Lạc dám cả tùy ý không?

Đường Lạc Lạc nhìn hành động của Lâm Uyển Du, trong lòng cảm thấy buồn cười, cô chủ lớn kiêu ngạo bướng bỉnh này, thích giành thế thượng phong, đây đều là chuyện của cô ta, nhưng ngàn vạn lần không nên, chính là không nên gây chuyện với Đường Lạc Lạc cô.

Mặt mũi của cô ta là sĩ diện, vậy của cô thì không phải sao?

- Tất cả kích cỡ của chiếc áo khoác này, tôi lấy hết.

Đường Lạc Lạc nhẹ nhàng nói với chị nhân viên bán hàng, nụ cười trên mặt nghịch ngợm lại nhả ý, như một đứa trẻ thích đùa dai.

- Tất cả kích cỡ ư?

Là khách hàng lớn đó, chị nhân viên bán hàng mắt liền sáng hẳn lên.

- Cô muốn tất cả kích cỡ, cô mặc được hết sao?

Lâm Uyên Du mở tròn mắt, con nha đầu chết tiệt, rõ ràng đang chống đối cô ta mà.

- Tôi sợ đụng hàng.

Đường Lạc Lạc sờ sờ mặt, nghiêng đầu vô cùng ngứa mắt, làm vè vô tội:

- Mặc cùng một mẫu với người khác đi trên đường, tôi cảm thấy rất mất mặt.

- Phụt.

Diệp Tiểu Manh không nhịn được liền bật cười, xứng đáng là bạn thân chí cốt của nhau, chơi đẹp lắm!

Vừa đắc ý vừa tự hào!

Quả nhiên, Lâm Uyên Du tức đến mặt trắng bệch, nhìn chị nhân viên bán hàng vui vẻ gói lại chiếc áo khoác mà cô ta đã lấy cho Đường Lạc Lạc, tức điên lên chỉ tay vào một chiếc quần dài:

- Cái này cho tôi...

- Áy da, thích chiếc quần này quá, tất cả kích cỡ, gói hết cho tôi.

Đường Lạc Lạc nhìn theo ánh mắt của Lâm Uyên Du, chưa đợi Lâm Uyên Du nói xong, liền đặt ngay chiếc quần kia.

Lâm Uyên Du thật sự muốn tức điên rồi, cứ ra tay là lấy hết tất cả kích cỡ, là bạo phát hộ hay sao?

Đó là tiền của Mặc Thiệu Đình đó, vừa nghĩ đến con tiện nhân này hoang phí tiền của Mặc Thiệu Đình, cô liền giận đến thở không ra hơi.

Nhưng mà, cô ta không ngờ đến, tất cả chỉ mới bắt đầu.

Cả một ngày hôm nay, bất kể Lâm Uyên Du ưng ý thứ gì đều bị Đường Lạc Lạc giành mua trước một bước, mà con nha đầu hoang đó vừa lên tiếng là mua hết tất cả kích cỡ, những người xung quanh đều dùng ánh mắt cực kì ngưỡng mộ nhìn cô, mà những ánh mắt nhìn cô ta, lại thêm vài phần khinh bỉ và thương hại!

Con giận của Lâm Uyên Du dồn nén trong lòng, giận đến tay cũng run lên luôn.

Cô ta tuy là cô chủ lớn của nhà họ Lâm, nhưng lúc nào cũng duy trì hình tượng dịu dàng phóng khoáng, hiểu ý lòng người, tiền, cô ta không thiếu, nhưng tiêu tiền như nước, xem tiền không ra gì mà hoang phí, cô ta lại chưa từng làm qua.

Nếu như người nhà biết được cô ta làm như vậy, sẽ như thế nào?

Và lại gia giáo của nhà họ Lâm rất nghiêm ngặt, đời sống vật chất đều là tốt nhất, nhưng tiền vật cho cô ta, một tháng cũng chỉ có vài chục vạn mà thôi, vì vậy khi nhìn Đường Lạc Lạc điên cuồng gom đồ, cô ta tức đến cả người đều run lên.

Đường Lạc Lạc thật sự dám tiêu tiền như thế!

Mặc Thiệu Đình không lẽ dung túng cô đến vậy?

Lẽ nào lại như vậy!

Và Đường Lạc Lạc lúc này đã thực sự lĩnh ngộ triệt để cảm giác của một bà chủ giàu có, không ngừng mua mua mua, bề ngoài, cô lộ ra dáng vẻ tự nhiên, khiến Lâm Uyên Du tức đến điên người, nhưng trong lòng cô cũng đang không ngừng đánh trống.

Nhưng cô tự an ủi bản thân, không sao đâu, dù gì Mặc Thiệu Đình cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ngày mai, cô lại đến đem trả lại những bộ quần áo này là được rồi, đúng là thông minh!

Và Đường Lạc Lạc không biết, lúc này, Mặc Thiệu Đình đang ngồi trong hội trường có sức chứa gần ngàn người, đang tổ chức cuộc họp cấp cao của công ty nhà họ Mặc.

Gương mặt điển trai tiêu chuẩn của Mặc Thiệu Đình lạnh lùng, đôi tay khép lại, đang lắng nghe một cổ đông cấp cao phát biểu, điện thoại lúc này rung lên một cái.

Anh cầm điện thoại lên, phát hiện một tin nhắn nhắc nhở báo phí.

Tiểu nha đầu bắt đầu mua sắm rồi, haha.

Khoé miệng Mặc Thiệu Đình thoáng cong lên một nụ cười không dễ phát giác, nghe An Di Sanh nói, phụ nữ chịu tiêu tiền của đàn ông, tức là trong lòng đã chấp nhận đối phương.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Mặc Thiệu Đình không ngờ lại có chút vui vẻ.

Thu hồi lại tâm trạng, Mặc Thiệu Đình ra hiệu cổ đông cấp cao tiếp tục phát biểu.

Thế mà chưa đầy một phút, điện thoại lại rung lên một cái.

Mặc Thiệu Đình cầm lên nhìn, húng mua sắm của cô nhóc con này cũng đòi dào thật!

Nửa phút sau, lại rung...

Lời nhắc nhở chi tiêu.

Lại rung...

Cuộc phát biểu của vị cổ đông lớn đã bị làm phiền vô số lần rồi, bức đến mặt mày đỏ rực, nếu người đang ngồi trước mặt không phải Mặc Thiệu Đình, e rằng ông ta sớm đã nổi điên rồi.

Trong lúc bất lực, nhân lúc thời gian một phút ngắn ngủi điện thoại chưa rung lên, ông ta liền vội lên tiếng:

- Tôi...

Điện lại lại rung lên rồi.

Mặc Thiệu Đình cầm lên nhìn, ừm, thực sự không cần nhìn cũng chắc chắn là lời nhắc báo phí rồi.

Suốt cả một ngày, điện thoại của Mặc Thiệu Đình không ngừng rung, đây dường như không phải là điện thoại nữa, giống chiếc máy mát-xa thì đúng hơn.

Cuối cùng, Mặc Thiệu Đình đành phải chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng, sau khi cuộc họp kết thúc cầm lên xem, trên hàng trăm tin nhắc nhở báo phí.

Tiểu nha đầu muốn đem cả khu mua sắm về nhà à, Mặc Thiệu Đình nhìn không được cười phụt thành tiếng, quả nhiên, phụ nữ đều là cuồng mua sắm, đều thích những thứ cưng nhỏ như Hummer, Land Rover, Tmall sao.

Tần Việt bên cạnh nhìn vẻ mặt rạn rở của cậu chủ, không nhịn được rung mình một cái.

Quá đáng sợ rồi.

Một người suốt ngày đều lạnh mặt, luôn ăn nói thận trọng, không hề cười đùa, bỗng chốc biến thành bộ dạng thế này, thật sự quá khác thường rồi có được không?

Quả nhiên, tình yêu có thể biến tất cả mọi người thành kẻ ngốc!

Xem ra, cậu chủ thật sự rất thích cô Đường.

và phía bên kia, Lâm Uyển Du bị Đường Lạc Lạc hành hạ cả ngày, mặt mày tái mét nhìn tay xước túi nhỏ túi lớn, vẻ mặt tươi cười của Đường Lạc Lạc, cảm hận lên tiếng:

- Cô đừng đắc ý quá sớm, đợi đến ngày Mặc Thiệu Đình không cần cô nữa, thì đến chiếc ghế rách cô cũng không bằng!

Đường Lạc Lạc giả vờ há mồm kinh ngạc, quay đầu sang nói với Diệp Tiểu Manh:

- Có phải mình nghe nhầm không, cô chủ Lâm sao có thể nói ra những lời thô tục như thế? Thật là không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Tiểu Manh mở tròn đôi mắt đáng yêu gật gật đầu:

- Đúng rồi, cô chủ Lâm không phải tiểu thư khuê các có gia giáo hay sao, tại sao lại học mấy người đàn bà chanh chua chửi bới ngoài đường thế kia.

- Mà cô ta nói cái gì? Mặc Thiệu Đình bỏ mình, thì mình không đáng một xu ư?

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, lướt qua những chiếc túi to túi nhỏ xước trên tay cô, và Diệp Tiểu Manh trên người treo đầy chiến lợi phẩm.

- Cho dù là thế, mình cũng không thiệt thòi. Cậu chủ Mặc là ai chứ, anh ta đối xử với mình tốt như vậy, cho dù có một ngày nào đó không cần mình nữa, cũng rất xứng đáng mà!

- Đúng rồi đúng rồi, thì xem như chơi trai bao, còn kèm cả quà tặng nữa.

Diệp Tiểu Manh lên tiếng ủng hộ.

Hai người bên xướng bên họa, khiến Lâm Uyển Du giận đến cả người run lên, mỗi câu nói của Đường Lạc Lạc, đều chà đạp lên điểm yếu của cô ta, đúng vậy, anh Thiệu Đình lại đối xử tốt với tên tiện nhân này như vậy!

Cô xứng sao?

Lâm Uyển Du quay đầu rồi đi, cố gắng giữ cho nhịp chân tao nhã, nhưng đôi vai đang run rẩy đã phản bội tâm trạng mất bình tĩnh hiện giờ của cô.

Đúng là quá đáng hận rồi!

Cô thở hồng hộc xông đến bãi gửi xe dưới hầm, hai tay chống lên chiếc BMW của mình, lồng ngực do tức giận mà phập phồng bất định, trước mặt Mặc Thiệu Đình, bất luận mình dịu dàng khéo léo, hiểu ý lòng người bao nhiêu, đều không bằng Đường Lạc Lạc, cảm giác chênh lệch và thất bại này, khiến Lâm Uyển Du gần như phát điên, cô ta phải chịu đựng đủ tất cả những thứ này rồi.

Tình huống thế này, tuyệt đối không thể tiếp tục diễn ra.

Lâm Uyển Du đảo mắt, trên mặt thấp thoáng suy nghĩ gian xảo, sau cùng lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi vào số của Mặc Thiệu Đình.

Mặc Thiệu Đình bây giờ nhìn thấy số điện thoại của Lâm Uyển Du, đều không bắt máy, lần này giống như mọi khi, cũng không có ý định bắt máy.

Đang lúc anh đang chuẩn bị chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng, một số điện thoại hoàn toàn xa lạ gọi đến, anh cau mày, trực giác cho rằng đây chắc chắn vẫn là Lâm Uyển Du đang quấy rầy không ngớt, nhưng ngộ nhỡ có chuyện gì quan trọng, lại sợ bỏ qua thì không tốt.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiệu Đình bắt máy, sau đó, hai hàng lông mày liền nhíu chặt.

Phía đầu dây bên kia truyền qua giọng nói của một người đàn ông xa lạ.

- Xin hỏi có phải anh Mặc không? Bạn của anh cô Lâm Uyển Du vừa mới rạch tay không thành, hiện giờ đang trong phòng cấp cứu, xin anh qua đây một chuyến, tên đứng đầu trong danh bạ là anh.

Rạch tay tự sát?

Mặc Thiệu Đình cảm thấy hai bên thái dương đau âm ỉ, Lâm Uyển Du là người bạn thanh mai trúc mã của anh, nếu nói một chút tình cảm cũng không có, là giả, sau này là do địch ý của cô ta đối với Lạc Lạc, khiến bản thân không muốn có liên hệ gì với cô ta nữa, nhưng mà bây giờ...

Người cũng đã đến bước đường rạch tay tự sát rồi, dù sao bản thân cũng phải đến bệnh viện xem sao, nói rõ ràng mới được.

Trong lúc suy ngẫm, Mặc Thiệu Đình đành tạm thời tuyên bố tan cuộc họp, vội vàng đi đến bệnh viện, còn phía Đường Lạc Lạc, anh nghĩ một lúc, sợ Đường Lạc Lạc sẽ vì chuyện này nảy sinh hiểu lầm, liền để lại lời nhắn trên Wechat cho cô.

Tiểu ca ca: Hôm nay có cuộc họp, sẽ về hơi muộn, cô cứ vui chơi, sớm về nhà nhé!

Đường Lạc Lạc giờ đây đang xách đầy túi trên tay, cùng Diệp Tiểu Manh mua sắm xong chuẩn bị về nhà, nhìn thấy tin nhắn cười híp mắt trả lời: Biết rồi.

... ..

Bệnh viện bậc nhất S thị.

Hành lang nồng nặc mùi thuốc sát trùng, Mặc Thiệu Đình lạnh mặt, đi qua hành lang, dưới sự giúp đỡ của y tá, tìm thấy phòng chăm sóc đặc biệt của Lâm Uyển Du.

Nhẹ nhàng gõ gõ cửa phòng, ba mẹ Lâm mở cửa phòng, đứng ngay cửa phòng, vừa nhìn thấy Mặc Thiệu Đình liền kéo chặt lấy tay anh:

- Thiệu Đình, cháu đến rồi à, hiện tại Uyển Du vừa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, cứ luôn gọi tên của cháu, cháu này, sao có thể nhẫn tâm như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Ba mẹ Lâm chỉ có duy nhất một cô con gái, luôn xem Lâm Uyên Du là minh châu quý trên tay, cực kỳ chiều chuộng, hai nhà Lâm – Mặc có quan hệ làm ăn qua lại thường xuyên, tư giao cũng không tệ, Mặc Thiệu Đình lúc nhỏ cũng được hai người chăm sóc không ít, lần này nhìn khoé mắt của bác gái đỏ lên, bác trai vẻ mặt mệt mỏi, trong lòng không kiềm được có chút đồng tình và thương xót.

Quay đầu, nhìn thấy Lâm Uyên Du mặc trên người đồng phục bệnh nhân sọc xanh trắng, gương mặt nhợt nhạt nằm trên giường, nước mắt rung rung, nhìn anh tha thiết, trái tim Mặc Thiệu Đình kiềm không được có sự mềm lòng.

Suy cho cùng, cũng là người con gái mà từ nhỏ anh đã xem là em gái.

- Bác trai, bác gái, đừng đau buồn.

Mặc Thiệu Đình an ủi hai người.

- Chẳng phải đã thoát khỏi nguy hiểm rồi sao? Sẽ rất nhanh hồi phục sức khoẻ thôi.

- Đứa con này, đúng là không hiểu chuyện.

Bác gái vừa nói vừa lau nước mắt.

- Từ nhỏ nó đã thích cháu, thôi, không nói nữa, cháu giúp bác khuyên nhủ nó, bác cũng già rồi, lỡ như nó có bất trắc gì, bác phải làm sao đây?

- Đúng rồi, nó nghe lời cháu nhất, cháu khuyên nhủ nó nhé!

Bác trai thở dài, kéo bác gái đi ra khỏi phòng bệnh.

Chốc lát, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Lâm Uyên Du và Mặc Thiệu Đình.

Lâm Uyên Du rung rung nước mắt, đưa tay về phía Mặc Thiệu Đình.

- Thiệu Đình... nhất định phải để em làm đến bước đường này, anh mới chịu đến gặp em sao?

Mặc Thiệu Đình bất lực, chỉ biết đi đến trước giường bệnh Lâm Uyên Du ngồi xuống, trầm mặc một lúc.

- Em rạch tay tự sát chỉ vì muốn anh đến thăm em?

Lâm Uyên Du đưa cổ tay lên, cho Mặc Thiệu Đình xem, dưới ánh đèn, một vết thương xấu xí nhìn bóng cả mắt.

- Em không còn cách nào khác nữa rồi, em gọi điện cho anh thì anh không bắt máy, đến công ty tìm anh thì anh cũng không gặp, lần trước, em không dễ dàng gì hẹn được anh và Lạc Lạc, không ngờ lại đi đến tình trạng như thế, Thiệu Đình, em thật sự biết sai rồi, em biết em không nên đối xử với Lạc Lạc như thế...

- Em sợ anh bị người khác lừa gạt, là vì lo lắng cho anh, thương xót anh, mới đối với Lạc Lạc như vậy, sau này, em tự suy nghĩ lại, em muốn bù đắp, nhưng hai người đều không cho em một cơ hội...

Lâm Uyên Du càng nói càng tủi thân, nói đến sau cùng, gần như nghẹn ngào luôn:

- Em không biết phải làm sao, mới có thể khiến anh tha thứ cho em, lúc nhỏ, anh từng đối tốt với em như vậy, nhưng bây giờ, tại sao lại hoàn toàn thay đổi rồi.

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Mặc Thiệu Đình tuy rằng thường ngày lạnh nhạt, ít nói, nhưng suy cho cùng vẫn là một người niệm tình cũ, đối với Lâm Uyên Du, tuy anh đã hoàn toàn thất vọng, nhưng nếu như vì sự không tha thứ của bản thân, khiến Lâm Uyên Du tự sa ngã, dường như cũng không phải dự tính ban đầu của anh.

Có lẽ, ngay cả điện thoại cũng không bắt máy, phải chăng đã quá tuyệt tình?

Nói cho cùng, trái tim Mặc Thiệu Đình cũng không hoàn toàn cứng rắn.

Lâm Uyên Du khịt khịt mũi:

- Em không muốn nghĩ nhiều như thế đâu, Thiệu Đình, anh tha thứ cho em đi, em nhất định sẽ không làm những chuyện đó với Lạc Lạc nữa, em sẽ đối xử tốt với cô ấy, đến khi cô ấy có thể chấp nhận em. Em cũng sẽ không suốt ngày bám lấy anh, chỉ xin anh đừng xa cách em, cho em một cơ hội, được không.

Nhìn vết thương hằn trên cổ tay của Lâm Uyên Du, nghe những lời cô đồng đặc đảm bảo, thực sự cả những người lòng dạ sắt đá, cũng khó tránh có sự động lòng.

Mặc Thiệu Đình nhìn xuống, im lặng một lúc lâu, sau đó thở dài nhẹ nhàng:

- Nếu em thật sự hiểu rồi, cũng tốt, sau này đừng có những hành động tự hại bản thân thế nữa, như thế đối với ba mẹ em rất tàn nhẫn.

- Anh chịu tha thứ cho em rồi?

Lâm Uyên Du vui mừng khôn xiết, bề ngoài lộ ra vẻ mặt không thể tin được, kéo lấy tay áo của Mặc Thiệu Đình không buông.

- Thiệu Đình, em thật sự rất vui, em không thể không có anh...

Trả một cái giá quá đắt như vậy, có thể đổi lấy sự hồi tâm chuyển ý của Mặc Thiệu Đình, cũng đáng.

Mặc Thiệu Đình bình tĩnh gỡ cao cánh tay, tránh khỏi sự lôi kéo của Lâm Uyên Du:

- Em hiện giờ cảm thấy tốt hơn chưa? Như vậy đi, em muốn ăn gì, anh đi mua cho em.

- Em muốn ăn chè sago, chính là cái tiệm nhỏ gần đây...

Lâm Uyên Du đảo đảo mắt:

- Hôm nay thời tiết nóng thật, Thiệu Đình, anh mặc áo khoác không thấy nóng sao? Anh cởi áo khoác ra treo trên giá áo bên kia đi, sau đó có thể đi mua giúp em chè sago đó không?

Lâm Uyên Du bây giờ là bệnh nhân, cho dù lúc trước làm qua rất nhiều chuyện khiến Mặc Thiệu Đình không vui, nhưng đối với một người muốn tự sát, Mặc Thiệu Đình cũng không thể khó nghiêm khắc, và bộ dạng cô ta xem ra hình như rất thành tâm ăn năn hối lỗi, có vẻ tràn đầy thành ý thật...

Mặc Thiệu Đình gật gật đầu, cởi áo khoác ra treo lên giá áo, bèn đứng dậy đi mua thức ăn cho Lâm Uyên Du.

Lâm Uyên Du là bảo bối của hai bác Lâm, anh không nhẫn tâm nhìn trưởng bối từ nhỏ đã yêu thương anh thờ dài tuyệt vọng, Lâm Uyên Du có sai, nhưng nếu như có thể sửa, chẳng phải quá tốt rồi sao, chỉ là, nếu như Lạc Lạc mãi không thích cô ta, bản thân giảm bớt liên lạc với cô ta là được rồi, dường như cũng không cần khiến mối quan hệ trở nên bế tắc như thế...

Mặc Thiệu Đình nghĩ như thế, định an ủi Lâm Uyên Du một hồi, rồi lập tức về nhà với Đường Lạc Lạc.

Mất nhìn Mặc Thiệu Đình đứng dậy rồi đi, trên mặt của Lâm Uyên Du, lộ ra nụ cười đắc thắng.

Rạch tay rất đau, nhưng đại đa số mọi người không biết là, muốn rạch tay đến mức mất máu quá nhiều mà chết, cần một quá trình rất dài, vì vậy thông thường rạch tay đều không gây hại đến tính mạng.

Lâm Uyên Du dùng cách này chỉ vì không còn cách nào nữa, không dùng cái chết để uy hiếp, sự việc mà Mặc Thiệu Đình đã quyết, sẽ không thể thay đổi.

Quả nhiên, Mặc Thiệu Đình đối với bản thân vẫn còn chút cảm tình, chút cảm tình này tuy không sâu đậm, nhưng lợi dụng tốt, sẽ là một vũ khí vô cùng tiện lợi, đủ để bản thân đả kích sĩ khí ngời ngời của Đường Lạc Lạc, dần dà lâu ngày, cặp đôi tốt đến mấy cũng sẽ xuất hiện sự rạn nứt, hỏng hóc, Đường Lạc Lạc vốn đã không xứng với Mặc Thiệu Đình, gia thất địa vị hai người đều không phù hợp.

Khoé miệng Lâm Uyên Du lộ ra nụ cười tràn đầy ác ý, cầm lấy điện thoại, tìm ra số điện thoại của Đường Lạc Lạc mà bản thân thăm dò được, vô ý chụp một bộ áo khoác Mặc Thiệu Đình đang treo trên giá, gửi cho Đường Lạc Lạc một tin nhắn:

Cô biết anh ấy hiện đang ở đâu không?

Bấy giờ, Đường Lạc Lạc vừa mới về đến nhà, cần trọng tì mi dùng bữa cùng La Nhã và Mặc Tây Thành, vừa kết thúc, là chuẩn bị lên lút đi về phòng, liền nhìn thấy điện thoại rung một cái.

Cầm lấy điện thoại, là số lạ, tin nhắn gửi đến cũng không đầu không đuôi, Đường Lạc Lạc nghiêng đầu nhìn, thờ ơ trả lời:

Cô là ai? Có phải gửi nhầm không.

Đối phương rất nhanh gửi lại một tin:

Tôi là Lâm Uyên Du, Mặc Thiệu Đình hôm nay không về nhà đúng không?

Đường Lạc Lạc chau mày, trong lòng có một dự tính không lành, giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến cô có một cảm giác bối rối, vốn không muốn quan tâm đến Lâm Uyên Du, nhưng mà xui quỷ khiến thế nào, vẫn gõ vài chữ trên điện thoại:

Cô nói gì? Liên quan gì đến cô?

Nhất định là Lâm Uyên Du chiều nay bị mình ngược đãi đến trúng gió rồi, cô ta đang lừa cô, nhất định là vậy.

Đường Lạc Lạc tự an ủi bản thân trong lòng.

Không lâu sau, điện thoại Đường Lạc Lạc vang lên, cô bắt máy, liền nghe thấy giọng nói vô cùng đặc ý của Lâm Uyển Du:

- Đường Lạc Lạc, không giấu gì cô, Thiệu Đình bây giờ đang ở cùng tôi, chính xác mà nói, là đang giúp tôi đi mua chè sago rồi, anh ấy, là như vậy đó, tôi chẳng qua chỉ nói một câu muốn ăn, anh ấy liền vội vàng đi mua ngay, khuyên thế nào cũng không nghe, từ nhỏ đã như vậy, chỉ biết một mực đối xử tốt với tôi, đặc biệt cố chấp, có phải cô đang đợi anh ấy không? Hôm nay không đến tối, thì anh ấy sẽ không về đâu, tôi khuyên cô nên tranh thủ tắm rồi đi ngủ là vừa.

- Cô nói bừa.

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy trong đầu ong một tiếng, bàn tay cầm lấy điện thoại cũng đổ hết mồ hôi.

- Mặc Thiệu Đình sẽ không lừa tôi.

- Thật sao? Vậy cô xem cho kĩ bức ảnh mà tôi gửi cho cô, à đúng rồi, đừng hòng mà lấy tin nhắn và bức ảnh của tôi đi tố cáo với Mặc Thiệu Đình, như vậy chỉ khiến cô trông như một người phụ nữ ghen tuông, càng khiến anh ấy ghét bỏ cô, nhưng mà, cô muốn làm thử thì cũng không sao, xem anh ấy tin tôi, hay là tin cô hơn đây?

Nói xong, điện thoại cúp một cái ‘rụp’, tiếp đến, một bức ảnh được gửi qua, trên giá áo, chiếc áo khoác đen của Mặc Thiệu Đình được treo ngay ngắn, Đường Lạc Lạc tỉnh mắt, vừa nhìn đã nhận ra, đây là chiếc áo mà Mặc Thiệu Đình vừa mặc sáng nay!

Cô nghiêng chặt răng, chỉ cảm thấy một vị đắng chát lan ra trên đầu lưỡi, uống cho cô còn tin tưởng anh như thế, còn cảm thấy anh làm việc rất mệt mỏi, khuya thế này còn họp ở công ty, thì ra người ta đang cùng thanh mai trúc mã bên nhau đó chứ!

Còn nói dối cô là đang họp, họp! Họp gì mà lên đến giường của Lâm Uyển Du luôn rồi!

Đường Lạc Lạc trong lòng chua xót, mím môi, gần như muốn khóc tới nơi.

Một nỗi đau bị phản bội bị lừa gạt ngập tràn trong lòng cô, mà đây không phải tội tệ nhất, tội tệ nhất là cô phát hiện, trong tình huống này, cô tuy tràn đầy căm phẫn, nhưng lại không thể chất vấn Mặc Thiệu Đình, vì bản thân là gì của Mặc Thiệu Đình cơ chứ?

Vợ ư?

Một người vợ trên danh nghĩa, suốt ngày luôn miệng nói ly hôn, chỉ chờ La Nhã vừa đi, số đo của hai người cũng sẽ chuyển thành số xanh, thân phận như vậy, bản thân dựa vào cái gì mà nhúng tay vào chuyện của Mặc Thiệu Đình chứ?

Đúng là đáng chết, bản thân lại đau lòng như thế, nghĩ đến những lời Mặc Thiệu Đình từng nói với bản thân, khi đó càng ngọt ngào, giờ đây lại càng cảm thấy chạnh lòng, tên củ cải lẳng nhăng đáng chết kia, bản thân xem anh ta là mối tình đầu, anh ta lại muốn chơi chơi thôi!

Trong mắt anh ta, bản thân và những người phụ nữ ngoài kia không có gì khác biệt, cùng một chiêu trò cùng những lời ân ái, có phải đều làm qua nói qua không biết bao nhiêu lần?

Đường Lạc Lạc càng nghĩ càng tức, xem chiếc điện thoại trong tay là Mặc Thiệu Đình, ném mạnh xuống đất, còn dùng sức lấy chân đạp vài cái.

Thú vui gần đây của Mặc Tây Thành, là qua nhà Mặc Thiệu Đình ăn chực, như vậy không những có thể cảm nhận được không khí ấm áp của gia đình, mà còn được tiện thể nhìn thấy Đường Lạc Lạc...

Được thôi, quan trọng nhất là được nhìn thấy Đường Lạc Lạc.

Tuy biết thân phận của Đường Lạc Lạc là chị dâu, nhưng Mặc Tây Thành vẫn không thể miễn cưỡng bản thân, ma xui quỷ khiến thế nào vẫn muốn nhìn thấy cô, hôm nay trên bàn ăn vừa mới mặt mỳ hời hợt kể cho La Nhã nghe hành xử tuyệt vời của Đường Lạc Lạc trong cuộc họp báo như thế nào, bây giờ thấy Đường Lạc Lạc đứng góc cầu thang vừa nhún vừa nhảy, Mặc Tây Thành vội đi đến.

- Lạc Lạc, cô sao vậy?

Mặc Tây Thành đến bên cạnh Đường Lạc Lạc, hỏi han ân cần.

Cậu ta vẫn thích gọi tên của Đường Lạc Lạc, chị dâu gì đó, thực sự gọi không được, dường như gọi như thế, thì giây phút nào cũng như đang nhắc nhở bản thân, thân phận của cô ấy vậy.

Đường Lạc Lạc ừ rừ đến sắp khóc, nhưng trước mặt Mặc Tây Thành, cô nhịn rồi lại nhịn.

- Không có gì, chỉ là trong lòng không thoải mái, rất muốn uống rượu.

Uống say rồi sẽ không biết gì nữa, không biết Mặc Thiệu Đình đã đi đâu, khi nào về nhà, không biết bây giờ anh ta đang ở cùng một cô gái khác, và yêu ai?

Mặc Tây Thành vừa nghe, liền tích cực hưởng ứng.

- Trùng hợp thế, Lạc Lạc, tôi cũng đang muốn uống vài ly, đi thôi, đưa cô đến một nơi vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Đổi lại thường ngày, Đường Lạc Lạc có thể sẽ không đồng ý, nhưng hôm nay thực sự đủ sâu não rồi, cứ ở trong nhà, bản thân sẽ không nhịn nổi sốt ruột, cứ chờ đợi Mặc Thiệu Đình khi nào sẽ về nhà, ngược đầu nhìn gương mặt mong chờ của Mặc Tây Thành, Đường Lạc Lạc cắn răng:

- Được, đi thôi.

Mặc Thiệu Đình, nếu anh đã làm như thế, thì đừng trách tôi làm lại y hệt.

... ..

Mặc Thiệu Đình xách về ché sago mới mua, để trước giường Lâm Uyển Du, giờ tay lên xem giờ, có chút sốt ruột nhếch miệng.

Lạc Lạc không biết ở ngoài dạo phố, đã về không, vừa nãy ra ngoài một chuyến, thấy trời có chút âm u, nếu như trời mưa, không biết cô có đem theo dù không?

Vừa nghĩ thế, Mặc Thiệu Đình gật đầu với Lâm Uyển Du:

- Em dưỡng bệnh cho thật tốt, hy vọng em sớm ngày hồi phục, chuyện trước đây, tuy có lưu lại chút vết tích, nhưng em nói đúng, anh cứ không gặp em, cũng là cư xử chưa trưởng thành, sau này không như vậy nữa.

Lâm Uyển Du kiềm nén sự vui mừng khôn xiết trong lòng, làm ra vẻ mặt rụt rè nhìn Mặc Thiệu Đình, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp:

- Thiệu Đình, anh nói như vậy em rất vui, nhưng mà... Anh phải đi rồi sao? Người em bây giờ đặc biệt khó chịu, mắt máu quá nhiều, cảm thấy đầu óc choáng váng, anh không thể ở cùng em một chút nữa được sao?

- Xin lỗi, hôm nay anh còn chút việc, có thời gian sẽ nói tiếp.

Mặc Thiệu Đình vừa đứng dậy, đã bị Lâm Uyển Du ôm chặt lấy eo, cả người Lâm Uyển Du dựa hẳn vào người Mặc Thiệu Đình, ôm lấy Mặc Thiệu Đình không buông, giọng nói vừa khàn thiết vừa yếu ớt:

- Thiệu Đình, anh gấp gấp muốn về nhà với cô ấy lắm sao? Em cũng đã thế này rồi, anh ở cùng em một lát nữa thì có sao nào? Vì sao cô ta trong lòng anh quan trọng như thế, anh ngay cả một phút cũng không muốn ở cùng em? Em đáng ghét lắm sao? Cô ta rốt cuộc tốt ở chỗ nào, anh có thể nói cho em biết không?

Lâm Uyển Du chất vấn từng câu từng chữ, nước mắt rơi như mưa, nhìn vào tội nghiệp đáng thương, khiến người khác không khỏi thương xót.

Tuy nhiên Mặc Thiệu Đình chỉ lạnh nhạt kéo tay cô ta ra, lùi một bước, cúi đầu nhìn cô ta:

- Uyển Du, có một số chuyện, anh cảm thấy nên nói rõ với em, em hỏi anh, Lạc Lạc cô ấy rốt cuộc tốt ở chỗ nào phải không?

- Ừm.

Lâm Uyển Du cắn chặt môi gât đầu, cô không hiểu, bản thân tại sao lại thua một đứa nha đầu hoang thô tục như Đường Lạc Lạc, cô không thể lí giải, cũng không thể chấp nhận.

- Kì thực mà nói, Lạc Lạc cô ấy cũng có rất nhiều khuyết điểm.

Mặc Thiệu Đình ngẩng đầu, nhìn về phía xa, đôi mắt Mặc Thiệu Đình ánh lên sự âu yếm và tự hào:

- Cô ấy rất đơn thuần, rất lương thiện, lại hay mơ mơ màng màng, cô ấy rất lạc quan, rất thú vị, mỗi ngày đều tràn đầy sinh khí, cô ấy luôn sợ ý, luôn gây ra nhiều phiền phức, nhưng mỗi lần gây họa, bộ dạng chột dạ lại rất đáng yêu... .

- Có lẽ trong mắt em, cô ấy không có gì đặc biệt, trên người toàn là khuyết điểm, nhưng trong mắt anh, khuyết điểm của cô ấy cũng là ưu điểm.

Mặc Thiệu Đình khoé miệng càng cười càng tươi.

- Em không lý giải được đâu, có người, ngay từ khi nhìn thấy cô ấy lần đầu, trái tim đã đập nhanh không ngừng, cảm thấy đầu óc choáng váng, và cảm thấy cuộc sống trước kia của bản thân, đều trôi qua một cách mơ hồ, tất cả mọi thứ, đều chỉ vì chờ đợi người này.

- Đối với anh mà nói, người này chính là Đường Lạc Lạc.

Mặc Thiệu Đình mỉm cười đứng dậy, khoác áo vào trong lúc ánh mắt gần như đã tuyệt vọng của Lâm Uyển Du, đi về hướng cửa phòng:

- Hôm nay chúng ta đã nói rõ ràng mọi chuyện rồi, vì vậy Uyển Du, hy vọng em sẽ có thể gỡ bỏ nút thắt về Lạc Lạc, dù em nói anh trọng sắc khinh bạn cũng được, nói anh lạnh nhạt vô tình cũng được, anh vẫn sẽ luôn đứng về phía Lạc Lạc.

Anh anh vẫn sẽ luôn đứng về phía Lạc Lạc....

Tất cả mọi thứ, đều chỉ vì chờ đợi người này.

Đối với anh mà nói, người này chính là Đường Lạc Lạc.

Lâm Uyển Du chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cả thế giới đều rời bỏ cô ta, bên tai cô ta không ngừng lặp đi lặp lại giọng nói của Mặc Thiệu Đình, lời bày tỏ đẹp đẽ đó, lời bày tỏ mà cô ta nằm mơ cũng muốn nghe thấy, lại là Mặc Thiệu Đình nói với Đường Lạc Lạc...

Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc, người phụ nữ này chỉ cần còn tồn tại một ngày, thì cô ta sẽ không thể hoàn toàn chiếm lấy trái tim của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc, nhất định phải biến mất khỏi thế giới này!

... ..

Mặc Thiệu Đình đi ra từ bệnh viện, liền vội một mạch trở về biệt thự nhà, vừa vào cửa, đã tìm kiếm bóng dáng của Đường Lạc Lạc tứ phía, thế mà nhìn từ lầu dưới đến lầu trên, cũng không tìm thấy hình dáng Đường Lạc Lạc, gọi điện cho Đường Lạc Lạc, lại hoàn toàn không liên lạc được.

Trong lòng không hiểu sao bắt đầu trở nên nôn nóng, Mặc Thiệu Đình từ trên lầu đi xuống, vừa khéo nhìn thấy La Nhã đang ngồi trong phòng khách uống trà, anh dừng bước, hỏi La Nhã.

- Thưa mẹ, mẹ có thấy Lạc Lạc không? Điện thoại cô ấy không liên lạc được.

- Con vội vàng về đây, là vì muốn tìm con tiểu yêu tinh đó ư?

La Nhã cười lạnh nhạt, ngược mặt lên nhìn Mặc Thiệu Đình, thần sắc tràn đầy giễu cợt:

- Lúc trước mẹ muốn gả nó cho con, chẳng phải con không vừa ý sao? Bây giờ thì lại hay, nâng trong lòng bàn tay sợ tan mất, xem ra ánh mắt của mẹ thật sự tốt, hai con đúng là trời sinh một cặp.

Giọng nói bà sắc bén, có ý chế giễu không thể diễn tả, đôi mắt lạnh lùng, nào có chút tình cảm mẹ con chứ?

Mặc Thiệu Đình nhếch miệng, lạnh nhạt cười một cái, không phản bác, cũng không phối hợp theo:

- Nếu như không nhìn thấy, con tiếp tục tìm vậy.

Từ nhỏ đã như vậy.

Thái độ La Nhã đối với anh và Mặc Tây Thành, người trên trời kẻ dưới đất, đối xử với anh trước giờ đều yêu cầu nghiêm khắc, chỉ cần có chút không đạt tiêu chuẩn, La Nhã sẽ hung dữ mà đánh anh, có một lần bài tập của anh chỉ thiếu một điểm là tròn điểm, La Nhã đánh anh đến gãy cả một thanh thép, đánh đến mức anh nằm trên giường nửa tháng trời không thể đi được.

Nhưng đối với Mặc Tây Thành, lại hoàn toàn là điệu bộ của một người mẹ hiền từ, chỉ sợ Mặc Tây Thành chịu một chút uất ức, ngay cả một ngón tay cũng không cho phép bị thương.

Lúc nhỏ, Mặc Thiệu Đình cho rằng La Nhã là một người mẹ đơn thân phải chăm hai đứa con, tâm thái khó tránh khỏi có chút cực đoan, rất cố gắng muốn cảm thông và giúp đỡ bà, hoàn thành bốn phận của một người anh, một người con.

Nhưng thời gian dần trôi qua, dưới sự giáo dục nghiêm khắc gần như khắc nghiệt của La Nhã, Mặc Thiệu Đình dần dần trưởng thành, trở thành một người đàn ông vui buồn đều không thể hiện trên mặt, lòng dạ thâm sâu không đáy, kèm năng lực quan sát đến kinh người, anh dần phát hiện, tất cả đều không đơn giản như anh nghĩ.

Ánh mắt của La Nhã nói với anh, đối với anh, bà căn bản không có thứ tình cảm ruột thịt nên có, anh chỉ là một công cụ của La Nhã, dùng để phát triển nhà họ Mặc, chỉ là một công cụ để giữ vững địa vị của bà trong nhà họ Mặc mà thôi.

Có một suy đoán, luôn tồn tại trong tiềm thức của anh, đáng tiếc luôn không tìm đủ chứng cứ...

Mặc Thiệu Đình vừa bước ra khỏi cửa phòng, La Nhã liền gọi anh:

- Mẹ lúc này, hình như nhìn thấy con nhà đầu Lạc Lạc, cùng với Tây Thành ra ngoài rồi, nói là đi quán bar gì đó... hình như gọi là Vòng Xoáy Xanh Lam gì đó.

Đi quán bar, còn đi cùng với Mặc Tây Thành ư?

Trước mắt Mặc Thiệu Đình, bỗng nhiên xuất hiện vẻ mặt cô đơn và không cam lòng của Mặc Tây Thành ngày hôm đó, cùng là đàn ông, anh không thể không biết tâm tư của người em trai yêu quý, vì vậy đột nhiên tăng nhanh bước chân, mặt mũi anh tối sầm đi ra ngoài.

Phía sau anh, La Nhã cười âm mưu, dự cảm sẽ có một màn kịch hay sắp diễn ra.

Ngày tháng của Đường Lạc Lạc trôi qua quá thoải mái rồi, mang trên người thân phận thiếu phu nhân của Mặc gia, được Mặc Thiệu Đình che chở bảo bọc chặt chẽ, bà phí hết tâm tư lấy cô vào nhà, không phải muốn thấy cuộc sống hạnh phúc vui vẻ của cô đâu!

Ngày tháng thoải mái như thế, bà muốn Đường Lạc Lạc trôi qua một ngày sẽ ít đi một ngày!

... ..

Quán bar Vòng Xoáy Xanh Lam, phòng VIP.

Đường Lạc Lạc nằm trên bàn, đôi mắt mơ màng đếm những chai rượu trước mặt.

- Một... Hai... Ba... Năm... wow, tư lượng của mình tốt thật.

Mặc Tây Thành ngồi bên cạnh cô, có chút lo lắng nhìn cô.

- Lạc Lạc, cô uống nhiều rồi, cứ tiếp tục như vậy, không tốt cho sức khỏe đâu, tôi đưa cô về nhà nhé...

Vốn định cùng Đường Lạc Lạc uống chút rượu để gia tăng chút tình cảm, ai ngờ Đường Lạc Lạc mắt đỏ ngầu, vừa nhìn thấy rượu là bất chấp tính mạng, vô cùng đơn thuần không giả vờ nói đến uống rượu, đúng là chỉ uống rượu thôi.

Vừa chớp mắt, uống đến cả bàn đều đầy chai rượu, đây còn chưa kể đến, còn dùng tay đập bàn, bày tỏ sự uất ức là bản thân chưa uống đủ nữa...

Mặc Tây Thành thật sự hối hận về lời đề nghị gì mà “không say không về” của bản thân, Đường Lạc Lạc uống đến sắp gục rồi, căn bản không biết người trước mắt là ai, dự tính ban đầu của cậu ta là muốn bồi dưỡng tình cảm, hoàn toàn bị phá hoại rồi.

- Tôi còn có thể... còn có thể uống mười chai...

Đường Lạc Lạc nói lấp bắp, nhưng sự oán giận đối với Mặc Thiệu Đình trong lòng vẫn chưa thuyên giảm:

- Anh trai cậu cái tên đó, tôi nói cậu nghe, trên đời này không có người đàn ông nào tệ hơn anh ta... Hôm qua còn gọi tôi là Tiểu mật ngọt, hôm nay liền ra ngoài hẹn hò với thanh mai trúc mã của anh ta... Còn nói gì mà sẽ luôn ở bên cạnh tôi, ở cái ông cụ nhà anh ta ấy!

Mặc Tây Thành...

Tuy nhìn thấy tình cảm giữa Đường Lạc Lạc và anh trai cậu xuất hiện rạn nứt, trong lòng rất vui sướng, nhưng ông cụ của Mặc Thiệu Đình, cũng là ông cụ của cậu, ông cụ của bản thân bị mắng mà còn cảm thấy mất dạ, phải chăng có chút thích ngược đãi hay không?

- Thật ra, Lạc Lạc, cô phải nhìn thoáng một chút, dùng một thái độ khoan dung nhìn nhận sự việc, cô sẽ phát hiện – Anh trai tôi thật sự không phải là cái gì cả.

Mặc Tây Thành dường như nhìn thấy có cơ hội thừa nước đục thả câu, một tay đỡ lấy vai của Đường Lạc Lạc, cẩn thận ghé sát lại gần, nhẹ nhàng xoa đầu Đường Lạc Lạc.

Đầu cô xù lên, tóc tai mềm mại, được cậu làm đến rối tung, đỉnh đầu còn có những sợi tóc tơ như thú cưng nhỏ, thật sự đáng yêu đến nỗi tung.

Mặc Tây Thành xoa xoa vài lần, cảm nhận của tay rất tốt, bèn ra sức nói xấu nhiều hơn:

- Anh ấy từ nhỏ đã rất đẹp trai, cô không biết, lúc trước những nữ sinh theo đuổi anh ấy có thể xếp thành hàng từ trường học đến quảng trường Thái Kỳ, chảnh lắm luôn! Lặng nhắng thành thói từ trong bụng mẹ rồi, không sửa được, làm vợ anh ấy, chỉ có thể thích ứng, nhưng tôi thì khác, tôi luôn rất chung tình, không gần nữ sắc, yêu cầu đối với bản thân đặc biệt cao, đánh chết cũng không tùy tiện...

Tuy hành vi đôi trắng thay đen này có chút vô liêm sỉ, nhưng trong lòng Mặc Tây Thành tự an ủi bản thân, đây đều là vì theo đuổi tình yêu đích thực của bản thân mà thôi.

Hết cách, loại người mặt lạnh như băng ít nói như Mặc Thiệu Đình, về mặt theo đuổi con gái tuy không chuyên nghiệp lắm, nhưng lại phát huy tốt hơn thường ngày, bản thân cũng phải dùng một chút thủ đoạn mới được.

Mặc Tây Thành đang nói rất vui vẻ, vừa cúi đầu, nhìn thấy cả người Đường Lạc Lạc nằm gục trên bàn, nhắm nghiền mắt, đôi môi khẽ mở, phát ra tiếng thở nhịp nhàng.

Ngủ... Ngủ rồi sao?

Cậu chủ đây đang biểu diễn hết sức thể, khán giả duy nhất ngay cả chào hỏi cũng không có cứ thế mà ngủ mất tiêu ư?

Mặc Tây Thành thật sự không còn cách nào hình dung tâm trạng bi phẫn của mình...

Tuy nhiên, dưới ánh đèn vàng mập mờ, làn da ửng hồng của thiếu nữ, ngon lành như một quả đào mật vừa chín mọng, đôi môi mỏng khẽ mở, như đang phát ra lời mời gọi nào đó, hương thơm thoang thoảng trên người, từng chút một len vào trong mũi Mặc Tây Thành.

Trong lòng cậu ta khẽ rung, dường như vô thức, ghé sát lại gần đôi môi nhỏ của Đường Lạc Lạc...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Tìm Mặc Tây Thành đập thình thịch rõ nhanh, bấy lâu thời gian luôn cẩn thận và thả thính, sắp bộc phát trong giây phút này, tuy nhiên ngay lúc đôi môi cậu ta chỉ cách bờ môi Đường Lạc Lạc vài cm nữa thôi...

Một thân hình quen thuộc, bỗng chốc đi vào trong tầm nhìn của cậu ta.

- Anh hai?

Mặc Tây Thành bất ngờ hoảng loạn đứng thẳng dậy, bèn nhìn thấy Mặc Thiệu Đình vẻ mặt trầm dâm đứng ngay trước mặt, ánh mắt lạnh lùng tựa băng, u tối và sắc bén nhìn cậu.

Ánh mắt ấy chưa từng có qua, Mặc Tây Thành hai tay nắm chặt, nhanh chóng trên mặt mang biểu hiện không quan tâm và có vài phản địch ý.

- Em biết anh là anh hai em, thì tốt.

Mặc Thiệu Đình tiến lên trước, ánh mắt sắc lạnh đỡ Đường Lạc Lạc đang nằm gục trên bàn, lúc này Đường Lạc Lạc đã say bí tỉ, được Mặc Thiệu Đình kéo dậy, liền ngã vào trong lòng anh, miệng loáng thoáng lẩm bẩm:

- Mặc Thiệu Đình, đồ khốn... Mặc Thiệu Đình... củ cải thú... anh... đi chết...

Thần sắc trên mặt Mặc Thiệu Đình, càng khó coi hơn.

Nha đầu chết tiệt! Không biết bị ai xúi quẩy gì mà say thế này rồi còn trù mắng anh nữa.

Mặc Tây Thành mắt nhìn Mặc Thiệu Đình bế Đường Lạc Lạc lên, nắm tay càng nắm càng chặt, nhìn chăm chăm vào Mặc Thiệu Đình, cậu ta chỉ cảm thấy ngọn lửa chịu đựng trong lòng, dường như sắp phun trào ra, khiến lý trí cậu ta sắp cháy đến tận lui:

- Em đương nhiên biết anh là ai, nhưng anh cũng phải biết bản thân là ai, một người đàn ông đã kết hôn, thời gian này, không phải nên ở bên cạnh vợ hay sao? Anh không bên cạnh, ắt sẽ có người khác bên cạnh.

Anh không bên cạnh, ắt sẽ có người khác bên cạnh.

Mặc Thiệu Đình đã bế Đường Lạc Lạc quay người, đi về hướng cửa quán bar, câu nói này của Mặc Tây Thành, giống như âm ma xuyên tai vậy, khiến toàn thân anh bỗng khựng lại, chậm chậm quay đầu lại.

Trong tiếng nhạc xập xình, ánh mắt sâu thẳm của Mặc Thiệu Đình mang ẩn ý sâu đậm, nhìn thẳng sâu vào trong mắt Mặc Tây Thành:

- Có thể bên cạnh cô ấy chỉ có anh, cho dù em là em trai anh, cũng không thể được, đây là lần cuối cùng, anh cảnh cáo em.

Nói xong, không quay đầu lại và bước thẳng ra ngoài.

Em trai anh, từ nhỏ đã tinh nghịch hoạt bát, được sự chiều chuộng hết mực từ mọi người trong nhà, anh nỗ lực làm một anh trai tốt, chưa từng tranh giành ghen tị, cũng không cảm thấy bất công.

Nhưng cứ thế trôi theo thời gian, anh phát hiện tất cả mọi thứ không đơn giản đến thế, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, cục diện anh em hòa thuận,

có thể đã là quá khứ không thể quay lại được nữa rồi.

Bất kể là nhà họ Mặc hay Đường Lạc Lạc, anh cũng không cho phép người khác dòm ngó đến.

Tuyệt đối không.

Mặc Tây Thành nhìn bóng lưng kiên định của Mặc Thiệu Đình, trong mắt âm u hội tụ, đôi mắt đào hoa nheo lại, nghiêng chặt răng, cậu ta không muốn vì Đường Lạc Lạc mà chống đối với Mặc Thiệu Đình, đó là anh trai từ nhỏ đến lớn luôn bảo vệ cậu, nhưng nếu anh ấy đã không biết trân trọng, anh ấy còn có thể dây dưa với người phụ nữ khác, tại sao còn chiếm lấy Đường Lạc Lạc chứ?

Lạc Lạc không vui, thời gian này mà cô ấy muốn ra ngoài uống rượu, nhất định là đang rất không vui.

Nếu đã thế, bản thân có cơ hội cũng là có lý do, cứu giúp Lạc Lạc ra khỏi bóng râm của Mặc Thiệu Đình... đó là cô gái duy nhất mà cậu ta động lòng, cậu muốn cô hạnh phúc, nếu Mặc Thiệu Đình không cho được, vậy bản thân không thể cho được sao?

.....

Đường Lạc Lạc say đến mơ mơ hồ hồ, cử động khó chịu trong lòng Mặc Thiệu Đình, trong miệng vẫn luôn lầm bầm mắng chửi Mặc Thiệu Đình:

- Mặc Thiệu Đình chết tiệt.... tôi sẽ ăn thịt anh... đánh chết anh... không muốn nhìn thấy anh nữa...

Giống con thú cưng nhỏ manh động, cứ múa máy tay chân trong lòng Mặc Thiệu Đình, khuôn mặt cứ ngo ngoáy trước ngực anh.

Trước mắt Mặc Thiệu Đình thoáng qua cảnh tượng bản thân vừa thấy khi nãy, dưới ánh đèn lay lắt, Mặc Tây Thành cúi người, sắp hôn lên môi của Đường Lạc Lạc, chỉ cần bản thân đến trễ một bước, vậy sau đó...

Anh không muốn suy nghĩ tiếp.

Một người là em trai anh yêu thương từ nhỏ, một người là người phụ nữ anh đem lòng yêu, mà thời khắc này tiểu nha đầu trong lòng lại đánh đá múa máy như thế, hơi rượu nồng nặc ập đến, khiến anh không kiềm được ôm chặt cô vào lòng hơn, trầm giọng cảnh cáo:

- Không được cử động!

Có lẽ vì lực ôm đột nhiên siết chặt của Mặc Thiệu Đình khiến cô khó chịu, cái miệng nhỏ Đường Lạc Lạc hừ một tiếng, sau đó giơ tay lên, lưu lại trên mặt Mặc Thiệu Đình một dấu tay rõ nét:

- Tôi hận anh!

Mặc Thiệu Đình:.....

Cô ấy còn có lý sao?

Đem khuya ra ngoài uống rượu với người khác, uống đến say bí tỉ, bị bắt về còn ra tay đánh anh, tiểu nha đầu này đúng là được anh chiều hư rồi, càng lúc càng ngang ngược vô pháp vô thiên, trong lòng Mặc Thiệu Đình nảy lửa, giận dữ ném Đường Lạc Lạc lên xe Ferrari, nghe thấy Đường Lạc Lạc khó chịu ừ một tiếng, trong lòng không kiềm được lại mềm đi, nhưng nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, Mặc Thiệu Đình trầm mặt ngồi lên ghế lái, đạp ga, về nhà rồi sẽ tính sổ với tiểu nha đầu này!

Chiếc xe phóng nhanh trên đường, tức tốc đã về đến trước cửa biệt thự nhà họ Mặc.

Mặc Thiệu Đình cả người lạnh lẽo, bế Đường Lạc Lạc về mặt vô hồn vào trong biệt thự, đi thẳng vào phòng ngủ của cả hai, một chân đạp mở cửa phòng, mở đèn, đưa Đường Lạc Lạc vào trong bồn tắm, mở vòi nước, dội thẳng lên đầu cô.

Nước ấm nóng, nhưng đối với người say rượu như Đường Lạc Lạc, đột nhiên bị dội nước ấm lên đầu, vẫn khiến toàn thân cô rùng mình, đầu óc đang choáng váng bỗng chốc tỉnh ra vài phần, tiếp theo, cô cảm thấy có một đôi tay, cởi áo khoác ngoài của cô ra, cô đưa tay vuốt nước trên mặt, mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt điển trai quen thuộc, phút chốc tỉnh hẳn luôn:

- Mặc Thiệu Đình?

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình u ám, ánh mắt sâu thẳm và kiềm chế, vốn dĩ chỉ là giận nảy lửa thôi, nhưng khi ném cô vào bồn tắm dưới vòi nước, cởi đi áo khoác ngoài, áo sát nách màu trắng bên trong của cô chạm nước, lại bộc lộ ra sự thuần khiết mê hoặc tột đỉnh, khiến ánh mắt anh càng âm trầm hơn.

Sắc mặt u ám tiến đến, đẩy Đường Lạc Lạc ép vào tường phòng tắm, trong hơi nước ấm nóng, khuôn mặt Mặc Thiệu Đình tăng thêm vài phần tà khí, làn da gần ngay trước mắt như tỏa ra màu sắc và độ ẩm quyến rũ, Đường Lạc Lạc chỉ cảm nhận được bức tường sau lưng lạnh băng, trước người, lại là cơ thể tuyệt mỹ khiến cô không thể nào từ chối được.

Đôi mắt Mặc Thiệu Đình tỏa sáng nhưng thâm trầm, tựa như một biển nước màu xanh đậm, khiến người khác nhìn không thấy đáy, nhưng lại đắm chìm vào trong vô tận, giọng nói của anh nhuộm ý giận dữ và một chút khêu gợi không tự chủ, đưa tay nâng cằm Đường Lạc Lạc lên, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh:

- Ra ngoài uống rượu với em trai tôi rất vui hử? Đường Lạc lạc, nếu cô thật sự thấy cô đơn, có thể đến tìm tôi, tôi sẽ thỏa mãn cô.

- Đồ khốn!

Đường Lạc Lạc quay đầu theo bản năng, đưa tay đầy Mặc Thiệu Đình:

- Anh khốn nạn! Tôi ghét anh, ghét anh!

- Ghét tôi?

Sự giận dữ trên mặt Mặc Thiệu Đình càng rõ hơn, tay đang nâng cằm Đường Lạc Lạc dùng sức, sau đó không chút do dự cúi người, cắn hôn thật mạnh lên môi Đường Lạc Lạc.

Nụ hôn này bá đạo và mạnh mẽ, giống như trận mưa bão giông, khiến cả người Đường Lạc Lạc cuốn trôi vào trong.

Cơ thể anh áp sát thật chặt lên người Đường Lạc Lạc, nơi nào đó thân dưới đã không thể kiềm được sẵn sàng cho sự phản ứng, nụ hôn như mưa như bão, sâu như thế, âu yếm như thế, khiến Đường Lạc Lạc không thể đỡ nổi, định đưa tay kháng cự, nhưng bị Mặc Thiệu Đình nắm lấy bàn tay nhỏ, giờ cao khóa chặt lên tường.

Anh giống như bạo chúa thèm khát vô độ, dùng nụ hôn để giải tỏa cơn giận dữ và sự bất mãn, thể hiện sự chiếm hữu mạnh mẽ, và Đường Lạc Lạc hoàn toàn không phải là đối thủ, sự kháng nghị ban đầu bị nuốt chửng trong răng môi, giọng kháng nghị phát ra lại mang vài phần giống như ngữ khí nũng nịu...

Thân nhiệt Mặc Thiệu Đình càng lúc càng dâng cao, Đường Lạc Lạc cảm nhận được tay anh đang dần dần tiến vào trong áo của cô, toàn thân khẽ run, bèn cắn mạnh vào lưỡi anh theo bản năng.

Mùi máu tanh, bỗng lan tỏa trong miệng, Mặc Thiệu Đình chau mày, thần sắc dần hồi phục sự bình tĩnh và thanh minh, mới buông Đường Lạc Lạc ra.

“Bốp” một tiếng, một cái tát rõ to được Đường Lạc Lạc tát thẳng lên mặt Mặc Thiệu Đình, trong thần sắc giận dữ của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc vừa uất ức vừa phẫn nộ lên tiếng:

- Mặc Thiệu Đình, anh đúng là đồ khốn!

- Tôi khốn ư?

Trên mặt Mặc Thiệu Đình được Đường Lạc Lạc cho ăn cái tát, đây đã là cái tát thứ hai trong đêm nay, không kiềm được lửa giận trong lòng càng dâng cao:

- Đường Lạc Lạc, cô có biết cô đang làm gì không?

Cậu chủ nhà họ Mặc luôn đứng trên cao được người người o bế, chưa từng bị người khác chạm vào dù chỉ một ngón tay, chứ đừng nói gì là hai cái tát, mà còn là phụ nữ tát nữa...

Nha đầu Đường Lạc Lạc đây đúng là muốn lên tận trời!

- Tôi đương nhiên là biết.

Đường Lạc Lạc nổi giận dùng đũa trừng mắt nhìn Mặc Thiệu Đình, vẻ mặt so với Mặc Thiệu Đình còn uất ức vô tội hơn nữa:

- Anh không đáng bị tát sao? Anh là đồ khốn, đồ tồi, Mặc Thiệu Đình, anh không thích tôi anh có thể nói thẳng, tôi cũng đề nghị ly hôn với anh rồi, là anh muốn tôi nhất định phải đóng giả trước mặt mẹ anh, mới kéo đến bây giờ, nhưng anh cứ kéo theo tôi mãi mà không cho tôi lý do, rồi còn lừa dối tôi đi với người khác, có phải càng quá đáng hơn không?

- Tôi lừa cô?

Mặc Thiệu Đình chau chặt mày, không lẽ là...

- Anh tưởng tôi không biết sao?

Đường Lạc Lạc cắn môi, nước mắt đảo đảo trong mắt:

- Nói gì mà hợp hành, hợp hành đến tận chỗ Lâm Uyển Du luôn hả? Tôi sớm biết hai người tình cảm tốt, chỉ có tôi là kỳ đà cản mũi thôi, tôi đâu có bám theo anh đâu, tôi muốn đi, nhưng anh lại không buông tôi đi, còn lừa tôi, rốt cuộc muốn tôi phải làm sao chứ?.....

Càng nói Đường Lạc Lạc càng cảm thấy uất ức, nước mắt tuôn theo khóe mắt rơi lã chã, đưa tay chỉ về phía cửa phòng tắm:

- Tôi muốn ly hôn với anh, ngày mai là ly ngay! Không thèm diễn cùng anh nữa, anh đi đi!

Nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp đáng thương của Đường Lạc Lạc, sự giận dữ và khúat mắc trong lòng Mặc Thiệu Đình dần dần tiêu tan, thì ra tiểu nha đầu biết anh không có hợp hành, mà là đi thăm Lâm Uyển Du, nên mới nói trợn lòi đĩnh như thế!

Lâm Uyển Du đã từng khiến cô ấy chịu sự khổ nhục lớn đến thế, cô nhất thời khó chấp nhận, cũng là lẽ thường tình.

Bản thân vì sợ cô ấy nghĩ nhiều, mới không trực tiếp nói rõ ra, mà lựa chọn nói dối, nhưng bây giờ xem ra, dường như quyết định ban đầu của anh là thiếu suy nghĩ, bỏ qua cảm nhận của cô ấy.

- Lạc Lạc, cô nghe tôi nói, tôi không phải cố ý lừa cô đâu, tôi chỉ sợ cô nghĩ nhiều, Lâm Uyển Du hôm nay rạch tay rồi, tự sát không thành, tôi mới đến bệnh viện thăm, nhìn bộ dạng đó thì thực sự cũng ăn năn hối lỗi với cô lắm...!

Mặc Thiệu Đình nắm lấy vai Đường Lạc Lạc:

- Tôi nói dối cô là tôi sai, nhưng khuya thế này rồi cô cũng không nên uống rượu ở bên ngoài, có đúng không?

Lần đầu hai người gặp nhau, chính là lúc Đường Lạc Lạc uống say bí tỉ, ai biết được tiểu nha đầu này uống say rồi sẽ làm gì, Mặc Thiệu Đình bây giờ nghĩ lại, cũng cảm thấy có chút lo lắng.

- Lâm Uyển Du cảm thấy ăn năn hối lỗi với tôi ư?

Đường Lạc Lạc không phải bạch liên hoa không biết đau cho dù vết thương đã lành, một người phụ nữ có thể làm ra những chuyện như thế với cô, loại người này còn biết hối lỗi sao?

Sáng nay còn chứng kiến bộ dạng sống nhần nhần của Lâm Uyển Du, chiều nay là rạch tay rồi, nghĩ không thông rồi?

Quả thật là diễn xuất tài tình ghê!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

- Ý anh là tôi nhỏ nhen?

Đường Lạc Lạc nghiêng răng, quả nhiên đàn ông là sinh vật đơn bào, được nữ nhân khóc vài tiếng giả vờ tự sát một cái là mềm lòng rồi, đúng là đáng hận!

- Tôi không có...

Trong lòng Mặc Thiệu Đình thoáng qua chút ưu sầu, phụ nữ mà không nói lý lẽ thì đúng là không cách nào lý luận nữa, anh nào có nói qua Đường Lạc Lạc không nói lý chứ?

Chờ đã, chủ đề vừa nãy không phải là Đường Lạc Lạc say rượu đêm khuya sao?

Tiểu nha đầu này có năng lực chuyển chủ đề cũng mạnh quá đó! Bây giờ bản thân trở thành bên lý sự cùn sao?

Và lại, còn là bên lý sự cùn bị cho ăn hai cái tát nữa...

- Lâm Uyển Du thành tâm hối lỗi, Lâm Uyển Du trong lòng buồn rầu, ừ! Tôi còn nhìn thấy anh lần nữa tôi cũng muốn tự sát luôn! Mặc Thiệu Đình, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!

Đường Lạc Lạc tức tới đẩy Mặc Thiệu Đình ra ngoài:

- Tôi không muốn nhìn thấy anh, anh cứ thỏa sức ở bên Lâm Uyển Du đi!

- Lạc Lạc, đừng ghen nữa mà.

Mặc Thiệu Đình cạn lời.

- Ai ghen chứ? Tôi không có!

Đường Lạc Lạc đẩy Mặc Thiệu Đình ra khỏi phòng tắm, còn cảm thấy con giận chưa nguôi, trực tiếp đẩy Mặc Thiệu Đình ra khỏi phòng ngủ, ném một cái gối đi:

- Ngày mai sẽ ly hôn, lập tức ly hôn! Sau đó anh muốn thăm Lâm Uyên Du thế nào thì thăm thế đấy! Tôi toại nguyện cho anh!

Mặc Thiệu Đình...

Vừa nãy còn đang uy phong凛冽 như Mặc Thiệu Đình, lúc này cạn lời đứng trước cửa phòng, trong tay chỉ có một cái gối cô đơn, quả nhiên đắc tội cái gì cũng không nên đắc tội với phụ nữ, đắc tội với phụ nữ nào cũng không được đắc tội với vợ, lúc này, cả sofa cũng không có mà ngủ.

Đường Lạc Lạc đuổi Mặc Thiệu Đình đi rồi, bản thân thay bộ đồ ngủ, giận đến không ngừng xoay vòng vòng tại chỗ, Mặc Thiệu Đình chết tiệt, không ngờ lại lừa cô, còn cảm thấy Lâm Uyên Du thành tâm hối cải nữa chứ?

Hừ! Với cái bộ dạng đắc ý sáng nay của Lâm Uyên Du, quý mới tin cô ta sửa đổi đó!

Nhưng... lỡ như Lâm Uyên Du thật sự muốn tự sát thì sao?

Đường Lạc Lạc vừa mắng bản thân thánh mẫu nào tàn, vừa không kiềm được nghĩ, nếu như sáng nay Lâm Uyên Du chịu sự đả kích, buổi chiều thật sự muốn chết thì sao?

Vậy bản thân, chẳng phải đã trở thành tên đầu xỏ ép chết người sao?

Vừa nghĩ thế, cơn giận giảm đi một nửa, thậm chí còn nghĩ có nên nhờ Mặc Thiệu Đình dẫn cô đi thăm Lâm Uyên Du hay không, chỉ là, cho dù thế nào, Mặc Thiệu Đình lừa cô nói đang họp, cũng rất đáng trách, không thể tha thứ!

Đường Lạc Lạc suy cho cùng cũng là cô gái rất dễ mềm lòng, suy nghĩ đắn đo mãi, sự thù hận đối với Lâm Uyên Du bất giác tiêu tan đi một chút, vừa lẩm bẩm mắng Mặc Thiệu Đình, vừa mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi trên giường.

Sáng sớm hôm sau.

Đường Lạc Lạc giống như mọi ngày, từ phòng ngủ trên lầu đi xuống, cùng dùng bữa sáng với La Nhã và Mặc Thiệu Đình trong phòng ăn.

La Nhã thường ngày rất ít nói, ngoài lúc tâm trạng không vui sẽ mĩa mai Đường Lạc Lạc vài câu, những lúc khác đều tỏ vẻ lạnh lùng, thần sắc Mặc Thiệu Đình cũng bình thường, chỉ là hai mẹ con đều ít nói như nhau, không dễ gì chờ La Nhã dùng xong bữa sáng, đứng dậy rời đi, Đường Lạc Lạc bỗng đứng phắt dậy, cúi người ghé sát trước mặt Mặc Thiệu Đình, vẻ mặt nghiêm túc:

- Đừng giả vờ, Mặc Thiệu Đình, hôm nay tôi muốn ly hôn với anh!

- Được thôi.

Mặc Thiệu Đình nho nhã dùng khăn ăn chùi mép, vẻ mặt nửa cười nửa không, nhìn Đường Lạc Lạc:

- Tôi không có ý kiến.

- Vậy đi thôi.

Đường Lạc Lạc cứng miệng, trong lòng bất giác có chút thất vọng, lần này ngay cả níu kéo cũng không thêm luôn ư?

Mặc Thiệu Đình quả nhiên là muốn bản thân chủ động rời đi, sau đó anh ta có thể sánh đôi với Lâm Uyên Du!

Đúng là thâm hiểm và vô liêm sỉ!

- Chờ đã.

Mặc Thiệu Đình chậm rãi đứng dậy, đôi tay chống trên bàn, buồn cười nhìn về phía Đường Lạc Lạc:

- Cô muốn ly hôn, ít ra phải đem chứng nhận kết hôn ra đây, đúng không? Nếu không sao làm thủ tục chứ?

Chứng nhận kết hôn?

Toàn thân Đường Lạc Lạc ngẩn ngơ, đúng vậy, ly hôn thì phải cần chứng nhận kết hôn mà.

Nhưng, chứng nhận kết hôn ở đâu chứ?

Cô là thể thân đột xuất trong đêm Đường Phù Dung mất tích mà, vốn không biết chứng nhận kết hôn cái quỷ đó trong tay ai, trong tay Đường Quý Lễ, hay là trong tay La Nhã, hoặc giả, trong tay Mặc Thiệu Đình?

Tóm lại, cô ngay cả chứng nhận kết hôn cũng chưa thấy qua.

Nhìn biểu hiện kinh ngạc của Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình giả vờ như rất khó xử chau mày:

- Không có sao? Vậy thì khó rồi, Lạc Lạc, thật ra tôi cũng không muốn làm khó cô đâu, nhưng hiện tại, đúng là không thể ly hôn được thật!

- Cũng... cũng đúng, tôi không biết chứng nhận kết hôn ở đâu cả?

Đường Lạc Lạc lấp bắp nói:

- Trong tay mẹ anh hả? Hay là trong tay ba tôi... anh.... anh cũng phải biết chứ đúng không?

- Tôi không biết thật!

Mặc Thiệu Đình nhếch nhếch mày:

- Nếu mẹ tôi biết cô muốn ly hôn, nhất định không đưa giấy chứng nhận kết hôn ra đâu, người lớn mà, không thích người trẻ trong nhà đòi ly hôn, tôi nghĩ người nhà cô cũng vậy, vì thế... chắc là phải khiến cô thất vọng rồi, hôn sự này, thật sự khó ly lắm!

Nói xong đưa tay lên, nhìn đồng hồ Rolex trên tay anh:

- Thời gian đi làm sắp đến rồi, cần tôi đưa cô đi một đoạn không?

Đường Lạc Lạc há hốc mồm cứng đờ, sau đó phản ứng lại chỉ biết nghiêng răng, dịch thủ quả nhiên quá gian xảo đi.

Mặc Thiệu Đình quả nhiên bị ồ vô liêm sỉ lại giả hoạt, đưa ra một yêu cầu mà bản thân vốn không thể nào hoàn thành được, lúc này giấy chứng nhận kết hôn không rõ tung tích, chứng nhận ly hôn không thể lãnh, cô không thể ly hôn được...

- Anh đúng là gian xảo, Mặc Thiệu Đình.

Đường Lạc Lạc trừng to đôi mắt:

- Được, anh chờ đấy! Hôn sự này, sớm muộn gì tôi cũng phải ly thôi!

Nói xong, giận dùm dùm lắc lư đuôi tóc chạy ra khỏi cửa.

Mặc Thiệu Đình nhún nhún vai, nhìn bóng lưng của Đường Lạc Lạc, mép miệng không kiềm được lộ nụ cười đắc ý, Đường Lạc Lạc ơi là Đường Lạc Lạc, tôi sẽ không để cô rời khỏi tôi đâu.

Tiểu nha đầu còn not lắm! Muốn ly hôn ư? Bớt cựa!

Đường Lạc Lạc xông ra khỏi biệt thự nhà họ Mặc, lấy điện thoại gọi cho Diệp Tiểu Manh, thời gian còn sớm, Diệp Tiểu Manh vừa tỉnh giấc từ trong cơn mộng, cứ ngáp liên tục:

- Sớm thế này sao cậu lại gọi điện vậy? Lạc Lạc....

- Cậu không biết Mặc Thiệu Đình vô liêm sỉ cỡ nào đâu.

Đường Lạc Lạc nghiêng răng, vừa giơ tay bắt taxi, vừa than thở với Diệp Tiểu Manh:

- Mình muốn ly hôn với anh ta, anh ta hỏi mình chứng nhận kết hôn đâu, chứng nhận đó sao có trong tay mình được, mình bảo anh ta đi hỏi mẹ anh ta lấy đi, anh ta lại đưa đẩy không chịu, rõ ràng là muốn phá hoại mà! Rõ ràng đây đưa rề má bên ngoài với Lâm Uyển Du, còn kéo theo mình, đúng là vô liêm sỉ!

Diệp Tiểu Manh nghe nửa hiểu nửa không:

- Chờ đã, Lạc Lạc cậu nói gì? Cậu muốn ly hôn? Tại sao lại ly hôn? Còn nữa, còn cả Lâm Uyển Du là sao?

Cái miệng nhỏ Đường Lạc Lạc chề ra, nhớ lại chuyện ngày hôm qua, dường như muốn bật khóc luôn:

- Hôm qua anh ấy lừa mình nói là phải hợp, kỳ thực là ở bên cạnh Lâm Uyển Du, cậu nói có đáng ghét không chứ? Mình một ngày cũng không chịu đựng nổi nữa, hôn sự này, mình nhất định sẽ ly!

- Thì ra là vậy à.

Diệp Tiểu Manh phụt một tiếng cười to:

- Chẳng phải cậu đang ghen đó sao?

- Ai ghen hả?

Đường Lạc Lạc ngồi vào xe taxi, vừa nghe lời này dường như muốn nhảy dựng lên:

- Cậu nói ai ghen hả? Mình không có, không có ghen!

- Được được được, cậu không có ghen.

Diệp Tiểu Manh hết cách hỏi lại:

- Vậy cậu nói với mình, sao cậu lại biết Mặc Thiệu Đình và Lâm Uyên Du ở cùng nhau hả?

- Lâm Uyên Du nhắn tin cho mình, còn kèm cả hình ảnh nữa, mình nhìn rất kỹ, giá áo chỗ cô ta đang treo chính là áo khoác của Mặc Thiệu Đình.

Đường Lạc Lạc trong lòng tức tối:

- Nói cái gì mà Lâm Uyên Du tự sát, anh ta đi thăm... mình xí... nếu họ đã xứng như vậy, còn muốn mình giữ danh phận phu nhân Mặc làm gì, thôi thì mình tạ tội nguyên cho họ luôn cho rồi.

- Khoan đã, là Lâm Uyên Du nói cậu biết? Còn tự sát?

Diệp Tiểu Manh bắt lực thở dài:

- Đây rõ ràng quá rồi còn gì Đường Lạc Lạc, cậu ngốc vừa thôi! Lâm Uyên Du đang cố ý chọc tức cậu đó, cậu nghĩ thử xem, cô ta dù gì cũng là bạn của cậu chủ Mặc, tự sát gọi anh ta đến, anh ta có thể không đến sao? Cô ta cố tình gửi ảnh cho cậu, chính là muốn phá hoại hai người thì có, nếu họ thật sự là mối quan hệ như cậu nói thì cần làm vậy không? Có phải hôm qua cậu tức điên người luôn không? Còn có thái độ không tốt với cậu chủ Mặc nữa?

- Hình như... cũng không phải không tốt lắm...

Đường Lạc Lạc có chút chột dạ lắm lắm:

- Chỉ tát anh ấy hai cái, sau đó... sau đó còn đi uống rượu với em trai anh ấy nữa.

Diệp Tiểu Manh...

Cậu còn định không tốt đến mức nào hả?

- Đường Lạc Lạc, cậu nghe cho rõ đây, cậu trúng kế rồi, Lâm Uyên Du chính vì muốn cậu như thế, cô ta mới thừa nước đục thả câu, cậu như thế chẳng phải vừa hay đúng ý nguyện của cô ta sao? Cậu quá thật ngốc thật luôn!

- Là vậy sao?

Đường Lạc Lạc lúc này mới hiểu ra, quả nhiên người trong cuộc mù quáng, sự việc này đã rõ ràng đến mức này rồi mà cô còn cần nghe những lời này từ Diệp Tiểu Manh, cô mới phản ứng lại ư?

Tuy cô sớm biết, không cách nào lâu dài với Mặc Thiệu Đình, cũng không thể lâu dài được, nhưng bản thân lặng lẽ rời đi là một chuyện, bị Lâm Uyên Du tính kế đánh mất hôn nhân, có lợi cho Lâm Uyên Du lại là một chuyện khác, nếu thế thì cô không thể để Lâm Uyên Du lấn lướt được.

Loại phụ nữ có tâm kế như thế cho dù ở bên cạnh Mặc Thiệu Đình, cũng không phải là hạnh phúc của Mặc Thiệu Đình chẳng?...

Ồi! Nói cho cùng thì bản thân tuy giận nhưng vẫn không tự chủ nghĩ cho Mặc Thiệu Đình, đúng là vô dụng mà!

.....

Văn phòng tổng tài công ty nhà họ Mặc.

Mặc Thiệu Đình vào phòng không lâu, điện thoại bỗng reo lên, Mặc Thiệu Đình bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói yếu ớt của Lâm Uyên Du, còn tỏ ý cần trọng nữa:

- Thiệu Đình, hôm qua Lạc Lạc gọi cho em, chất vấn em có phải đang ở cùng anh không? Còn nói rất nhiều lời khó nghe, trong lòng em hoảng quá, bắt cần nói toẹt ra luôn, anh không trách em chứ? Xin lỗi, đã gây phiền phức cho anh.

- Không sao.

Mặc Thiệu Đình đầu đầu ần ần thái dương:

- Em cố gắng giữ gìn sức khỏe!

Muốn cúp điện thoại ngay.

Anh không hy vọng sự việc này là Lâm Uyên Du tự biên tự diễn, cũng không muốn dùng cái này đi suy đoán một bệnh nhân, nếu sau này Lâm Uyên Du an phận, vậy thì anh có thể xem chuyện này như chưa từng xảy ra.

- Vậy tối nay, anh vẫn đến thăm em chứ?

Lâm Uyên Du hỏi tràn đầy hy vọng:

- Một mình em trong bệnh viện đặc biệt chán, nhớ anh rồi.

- Tính sau đi!

Mặc Thiệu Đình lần này không do dự nữa, nói xong là cúp máy ngay.

Lâm Uyên Du là bạn của anh, rạch tay tự sát, bản thân vẫn phải đi thăm, nhưng chỉ thăm một lần thôi là đủ, không cần thiết ngày ngày vào thăm, Lạc Lạc đã hiểu lầm anh rất sâu rồi, anh không muốn vì thế mà khiến Lạc Lạc không vui thêm.

Anh đồng ý cho Lâm Uyên Du một cơ hội, nhưng cũng chỉ là cơ hội được làm bạn bình thường thôi.

Dù sao Lâm Uyên Du cũng đã từng làm ra những việc tồi tệ, không nên với Đường Lạc Lạc, anh không truy cứu, đã là sự cảm thông lớn nhất có thể rồi.

Chỉ là, tiểu nha đầu Lạc Lạc ngày ngày đòi ly hôn, đúng thật là khiến anh không vui.

Mặc Thiệu Đình ưu phiền ần ần thái dương, chưa kịp ngồi xuống, cửa văn phòng được gõ vang, anh lạnh lùng nói một tiếng “vào”, tiếp đó, cửa phòng được mở ra, bước vào một vị khách hiếm.

Mẹ của Mặc Lan, cô của anh, Mặc Như Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Quan hệ của Mặc Thiệu Đình và La Nhã tuy không thân thiết mấy, nhưng quan hệ của La Nhã và Mặc Như Nguyệt, thì càng tệ hơn.

Từ lúc Mặc Thiệu Đình bắt đầu hiểu chuyện, La Nhã chỉ cần nghe ba từ “Mặc Như Nguyệt”, thì phút chốc có nguy cơ bùng nổ, trong gia đình họ, nghiêm cấm nhắc đến cái tên của người cô này, và nhiều năm nay, La Nhã và Mặc Như Nguyệt cơ bản không còn liên hệ nhau nữa.

Vì thế, ngay cả Mặc Thiệu Đình cũng rất khi gặp Mặc Như Nguyệt, chỉ trong những bữa tiệc gia tộc nhất thiết phải tham dự, mới nhìn thấy qua bóng dáng của Mặc Như Nguyệt, tính ra, số lần gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lần này, sự việc của Mặc Lan và Đường Lạc Lạc gây ra chấn động lớn, vì muốn Đường Lạc Lạc không còn cách nào trở mình, Mặc Lan có thể nói là phí công sức lắm, kêu gọi không ít phóng viên đến, trên mạng cũng đẩy mạnh hết có thể, gây chú ý từ không ít người, chỉ là không nghĩ rằng sự việc lại phát triển vượt sức tưởng tượng của Mặc Lan, hãm hại Đường Lạc Lạc không thành, mà tự đẩy bản thân lên đầu ngọn giáo, còn đưa ra lời hứa trong buổi họp báo, sẽ rời khỏi công ty nhà họ Mặc.

Mặc Lan không thể cam tâm tình nguyện rời đi, điểm này Mặc Thiệu Đình sớm đã đoán được, chỉ là Mặc Như Nguyệt đích thân đến, vẫn nằm ngoài suy nghĩ của Mặc Thiệu Đình, nhưng nghĩ lại cũng bình thường, Mặc Như Nguyệt chỉ có một đứa con gái duy nhất là Mặc Lan, luôn cưng chiều hết mực, vì con gái bảo bối, đến công ty gặp tiểu bối một chuyến, dường như cũng là lẽ thường tình thôi.

- Chào cô!

Mặc Thiệu Đình đứng dậy, chỉ về hướng sofa đối diện, mới Mặc Như Nguyệt ngồi.

Mặc dù quan hệ của La Nhã và Mặc Như Nguyệt có tồi tệ đến đâu, người cô này anh cũng phải nhận, phép lịch sự tối thiểu vẫn không thể nào thiếu được.

Mặc Như Nguyệt là người phụ nữ trung niên có khí chất rất tốt, vì bảo dưỡng tốt, nên thực tế nhìn trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, mặc trang phục Givenchy một cách kín đáo, khoác khăn choàng vai màu trắng trân châu, mái tóc búi lên gọn gàng, nét mặt rất dịu dàng, hoàn toàn khác xa so với sự lạnh nhạt mỉa mai của La Nhã.

Bà nhìn Mặc Thiệu Đình cười cười, ngồi đối diện Mặc Thiệu Đình, đưa tay chỉnh trang lại khăn choàng trên người:

- Thiệu Đình, lâu ngày không gặp, hôm nay cô đến đây, cô nghĩ chắc cháu cũng đoán được vì sao, Mặc Lan từ nhỏ được nuông chiều quen thói, cũng

vừa ra ngoài đời làm việc, thực sự có rất nhiều chỗ làm còn chưa tốt, cô thật sự rất xin lỗi cháu.

Giọng nói của bà cũng dịu dàng, không có tính công kích nào, khiến người khác nghe vào rất dễ chịu, Mặc Thiệu Đình gật gù đầu, trên mặt nhẹ nhàng không biểu hiện gì cả:

- Biểu hiện của em họ Mặc Lan trong công ty kỳ thực không quá tệ!

Đây một nửa là khách khí, một nửa là sự thật, tuy Mặc Lan không được xem là có năng lực làm việc vượt trội, nhưng trước giờ chưa từng xảy ra sai sót gì ---- đương nhiên, là trước sự việc của Đường Lạc Lạc.

- Vậy thì tốt.

Mặc Như Nguyệt cười yên tâm, sau đó thần sắc lại tối sầm xuống:

- Sự việc lần này, cô đã tìm hiểu rõ từ đầu đến cuối, là Mặc Lan không tốt, không tìm hiểu kỹ đầu đuôi của sự việc, đã vu oan cho cô gái tên Lạc Lạc. Cô cũng có hỏi con bé, con bé nói, có thể là thuộc hạ cấp dưới tự ý đưa bản thiết kế của Đường Lạc Lạc giao nộp lên, không nói rõ ràng thế là gây ra hiểu lầm. Cô biết sự việc này đã có ảnh hưởng không tốt, nhưng vì Mặc Lan đã nỗ lực làm việc, biểu hiện trước đó cũng không tệ, có phải không cần quá thực tế, cho con bé tiếp tục ở lại công ty, cho thêm một cơ hội nữa được không?

Mặc Thiệu Đình vẻ mặt vô cảm lắng nghe, đôi mắt bình tĩnh và lạnh lùng.

Theo lẽ, Mặc Như Nguyệt đích thân đến nói đỡ, bản thân anh dù sao cũng phải nể mặt bà, Mặc Lan là người trong nhà họ Mặc, theo lẽ thì công ty cũng có một phần của Mặc Lan, Mặc Như Nguyệt còn có cả phần lớn cổ phần trong công ty, vốn không cần thiết hạ giọng đến xin anh, chỉ là Mặc Lan lúc đó đưa ra lời hứa trước mặt bao nhiêu là người, sẽ từ chức, nên mới gây ra cục diện khó xử lúc này.

Mặc Thiệu Đình có thể thuận theo chiều gió để Mặc Như Nguyệt nợ anh một nhân tình, nhưng nghĩ đến những uất ức mà Đường Lạc Lạc phải chịu, đúng là một sự tai hại, màu mắt anh không kiềm được âm trầm xuống, lạnh nhạt nhìn Mặc Như Nguyệt:

- Thưa cô, nếu cô đã biết có ảnh hưởng không tốt, thì nên để Mặc Lan ở nhà tránh tai tiếng lúc này, tiện thể suy ngẫm lại hành vi của bản thân, đâu nhất thiết để Mặc Lan ở lại trong công ty, chịu sự dị nghị của người khác chứ?

- Đây ...

Mặc Như Nguyệt bắt lực cúi mắt nhìn xuống:

- Cô cũng biết đạo lý này, nhưng Mặc Lan từ nhỏ đã rất thích thiết kế thời trang, cũng rất có thiên phú, người làm mẹ như cô sẽ toàn lực ủng hộ con bé, chỉ có công ty nhà họ Mặc có quy mô và địa thế như vậy mới có thể khiến ước mơ của con bé thành hiện thực, cô biết con bé có nhiều lỗi lầm, cô sẽ dạy dỗ lại, Thiệu Đình, cháu cứ xem như nể mặt cô, sự việc này đừng truy cứu nữa, được không?

Lời đã nói đến bước đường này, nếu Mặc Thiệu Đình cương quyết đào thải Mặc Lan, sự việc gây náo lên đến Mặc lão gia từ thì không tốt nữa.

Mặc Thiệu Đình mắt nhìn xuống, ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn, một hồi lâu mép miệng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười giả hoạt:

- Thưa cô, nghe nói Mặc Lan có 2% cổ phần của công ty đúng không ạ?

Mặc Như Nguyệt toàn thân khẽ run, lập tức đoán ra được điều Mặc Thiệu Đình đang nghĩ:

- Ý cháu là ...

Mặc lão gia từ đối với đứa con gái Mặc Như Nguyệt luôn yêu chiều hết mực, thậm chí có chiều hướng vượt hơn cả ba của Mặc Thiệu Đình luôn, ban đầu con gái của Mặc Như Nguyệt mắt tích, cứ mãi ủ dột không vui, cho đến khi nhận nuôi Mặc Lan, trạng thái tinh thần mới tốt lên nhiều, Mặc lão gia từ ắt sẽ yêu thương đứa cháu gái này, cho dù Mặc Lan không phải là đứa cháu mang dòng máu nhà họ Mặc thật sự, nhưng sau khi trưởng thành, vẫn cho Mặc Lan 2% cổ phần của công ty.

Vì thế, La Nhã càng hận Mặc Như Nguyệt vào tận xương tủy, sau khi biết được đã náo loạn trong nhà hết mấy ngày trời.

Lúc này, Mặc Như Nguyệt sao không hiểu được, Mặc Thiệu Đình đang ám chỉ bà, muốn ở lại công ty thì được đó nhưng 2% cổ phần thì không giữ được nữa.

- Lần này Mặc Lan gây ra chuyện lớn như thế, đối với danh tiếng của công ty cũng ảnh hưởng không tốt, cô nghĩ, 2% cổ phần trong tay con bé, thôi thì giao cho cháu bảo quản, Thiệu Đình, sau này nhất định phải chăm sóc tốt cho Lan Lan dùm cô nhé, được không?

Mặc Như Nguyệt cắn răng, nhẹ nhàng lên tiếng.

- Dạ vâng.

Mặc Thiệu Đình gật gù đầu, giết người cũng phải lựa đúng thời điểm, muốn đuổi hẳn Mặc Lan ra khỏi công ty, trước mắt xem ra vẫn chưa dễ dàng gì, thu hồi lại cổ phần của Mặc Lan, đã là điều bất ngờ ngoài ý muốn rồi.

Mặc Như Nguyệt thấy Mặc Thiệu Đình gật đầu, cục đá to trong lòng xem như hạ đất, nói thêm vài câu xã giao với Mặc Thiệu Đình, quay người cáo từ ra khỏi văn phòng của Mặc Thiệu Đình, xuống lầu tìm Mặc Lan.

Lúc này, Mặc Lan đang ngồi trong văn phòng của bản thân, đang hòa nhã giải thích vấn đề với Vương Bác:

- Phó bộ trưởng Vương, tôi không hiểu sai, trong tập tài liệu bản thiết kế của nhân viên mà ông giao nộp lên, có bản thiết kế của Đường Lạc Lạc bên trong, tôi mới hiểu nhầm thiết kế của Đường Lạc Lạc là của nhân viên nộp lên để bình chọn ra mẫu thiết kế mùa xuân năm nay, tất cả sự việc này, đều do ông thất trách gây ra, hiện tại gây ra sự ảnh hưởng lớn đến vậy, tôi chỉ còn cách đuổi việc ông.

- Chủ quản Mặc, cô không được làm thế, tôi vốn chưa từng làm thế bao giờ, cô ... cô đang tìm người thế tội cho mình, muốn tôi lãnh tội dùm cô.

Vương Bác đứng trước mặt Mặc Lan, đã sớm toát đầy mồ hôi, không lựa lời và bắt đầu biện minh cho bản thân.

Rõ ràng là Mặc Lan tự ý dùng bản thiết kế của Đường Lạc Lạc, bây giờ hay rồi, sau khi bị vạch trần trước mặt mọi người bèn lấy ông ra làm thế thân, đuổi việc ông, đẩy hết mọi tội lỗi lên người ông ...

Trước đây luôn là ông hãm hại người khác, chưa từng có ai dám gài bẫy ông, sao mà chịu bỏ qua được?

Chỉ là, Mặc Lan có khẩu khí mạnh hơn Vương Bác rất nhiều, cũng sớm nghĩ sẵn phải trấn áp thuyết phục ông như thế nào rồi:

- Phó bộ trưởng Vương, nói chuyện phải thông qua não, ông biết bản thân đang nói gì không? Nếu ông ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của tôi, tôi sẽ viết một lá thư giới thiệu cho ông, ông cảm theo đi bất kỳ công ty nào cũng sẽ từ cấp bậc ngang hàng hiện giờ hoặc cao hơn, nhưng nếu ông một mực vu oan cho tôi, tâm trạng tôi không tốt, rất có thể sẽ khiến ông không còn chỗ đứng trong giới thiết kế nữa, như thế đối với ai cũng không tốt đúng không?

Lời vừa dứt, Vương Bác không còn gì để nói nữa, chỉ biết run rẩy gật đầu:

- Vâng... chủ quản Mặc nói chí phải, tôi... tôi sẽ thu dọn đồ đạc ngay.

- Chúc ông sớm ngày tìm được công việc mới.

Mặc Lan nở nụ cười đoan trang phóng khoáng, đứng dậy bắt tay với Vương Bác.

Vương Bác cúi đầu ủ dột đi ra ngoài, chân trước vừa ra ngoài, chân sau Mặc Như Nguyệt đã bước vào, nhìn thấy Mặc Lan, nét mặt tràn đầy tình yêu thương.

Đi thẳng đến bên cạnh Mặc Lan, Mặc Như Nguyệt đưa tay vuốt vuốt tóc Mặc Lan, mỉm cười lên tiếng:

- Lan Lan, con không cần nóng vội nữa, chỗ anh họ con, mẹ đã đi nói đỡ cho con rồi, anh con đồng ý con tiếp tục ở lại trong công ty, lần này con có thể yên tâm rồi, đừng buồn nữa.

- Thật à?

Mặc Lan phần khởi đứng phắt dậy, cho Mặc Như Nguyệt một cái ôm thật chặt:

- Mami thật tốt! Tốt quá! Lần này con yên tâm rồi, anh họ nói thế nào hả mẹ? Trong buổi họp báo lần đó, anh ấy rất hung dữ đó.

- Anh con không nói gì nhiều, chỉ là, sự việc lần này con gây ra khá lớn, mẹ đồng ý đưa cổ phần của con cho anh con bảo quản.

Mặc Như Nguyệt tẩn ngần một chút, cuối cùng cũng nói sự thật cho Mặc Lan biết.

- Cái gì?

Mặc Lan phút chốc trừng to mắt:

- Cổ phần của con ư? Mẹ ơi, mẹ có biết 2% cổ phần của công ty có ý nghĩa như thế nào không? Hiện tại cổ phần của công ty, đang tăng trưởng theo từng năm, cho dù có người ra giá trên trời, cũng chưa chắc mua được 1% nữa, đó là ông nội cho con, mẹ....

- Nhưng sự việc lần này con gây ra khá lớn, thực sự ảnh hưởng quá xấu!

Mặc Như Nguyệt kéo tay Mặc Lan, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

- Biết bao nhiêu nhà báo đều đăng tin này, nếu không có sự bàn giao rõ ràng, thì anh họ con cũng rất khó xử. Đứng rồi, cô gái tên Lạc Lạc kia đâu, con có xin lỗi người ta chưa? Cho dù là hiểu lầm, thì con đích thực đã gây tổn thương cho người ta rồi.

- Được rồi được rồi, mẹ đừng lo nữa.

Mặc Lan vừa nghĩ đến bản thân gài bẫy Đường Lạc Lạc không thành, mà còn phải trả giá bằng cổ phần của bản thân, đừng nhắc là đau lòng biết nhường

nào:

- Sớm biết con không gọi mẹ đến nói đỡ cho con đâu, lần này hay rồi, lấy cổ phần của con đắp vào luôn. Mẹ, không có gì thì mẹ về trước nhé! Con còn nhiều việc bận lắm!

Mặc Như Nguyệt thấy thần sắc Mặc Lan đều là bức dọc và phiền não, cũng không nói thêm gì, cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Ngoài cổng đậu chiếc xe Lincoln màu đen của Mặc Như Nguyệt, bà đi ra khỏi đại sảnh của công ty, hướng về phía cửa xoay tròn trước mặt, vì trong lòng lo lắng cho Mặc Lan, bất giác có chút hồn bay phách lạc, từ nhỏ bà đã yêu thương Mặc Lan, đứa con này được chiều chuộng hư rồi, vì thế mà hiện tại bướng bỉnh thế này, chỉ là suy cho cùng bà vẫn luôn tin bản tính của Mặc Lan là tốt, vì thế cũng không nổi trách móc.

Mặc Như Nguyệt đang suy nghĩ phải làm thế nào để chỉ dẫn cho Mặc Lan, để con bé sau này an phận giữ kẻ, đừng gây khó dễ cho người khác, bất ngờ bà bị một nhân viên đang vội vàng đi đến va vào, đôi phương đang gấp rút, chỉ quay đầu nhìn một mắt, lại tiếp tục chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Bà mang giày cao gót, đang định đứng dậy, tuy nhiên sàn đá đại sảnh trơn quá, rất khó đứng vững, đang lúc bối rối lúng túng, một cánh tay trắng mịn đưa đến, đỡ bà đứng dậy, Mặc Như Nguyệt ngược đầu, bèn nhìn thấy một cô gái đáng yêu thuần khiết, đang lo lắng nhìn bà:

- Thưa cô, cô không sao chứ?

Đường Lạc Lạc cẩn trọng hỏi Mặc Như Nguyệt, cảm thấy cô này rất xinh đẹp dịu dàng, ánh mắt nhìn người khác cũng ấm áp nữa.

Mặc Như Nguyệt lắc đầu, mỉm cười với Đường Lạc Lạc:

- Cô không sao, cảm ơn cháu. Cháu cũng làm việc trong công ty này hả?

- Dạ vâng.

Đường Lạc Lạc gật đầu:

- Sàn đá đại sảnh đặc biệt trơn, rất dễ trượt ngã, giày cao gót của cô cao quá rồi, cháu đỡ cô đi ra cổng nhé!

Cô gái trẻ cứ gọi cô cô, vừa lễ phép vừa thân thiện, nụ cười trên mặt Mặc Như Nguyệt càng sâu hơn:

- Không cần đâu, cháu trở lại làm việc đi, cô gái trẻ đúng là đáng yêu.

- Cảm ơn cô, cô cũng rất xinh đẹp, gọi là chị cũng không vấn đề gì ấy.

Đường Lạc Lạc đỡ Mặc Như Nguyệt đi thẳng đến trước cổng, mới buông tay ra, vẫy vẫy tay:

- Tạm biệt cô nhé!

Mặc Như Nguyệt cười hì hì cũng vẫy tay lại:

- Tạm biệt, rất vui được gặp cháu.

Không biết tại sao, lần đầu nhìn thấy cô gái nhỏ này, đã có cảm giác rất thân thiết, Mặc Như Nguyệt vừa nghĩ thế vừa đi về phía xe của bà.

Và Đường Lạc Lạc quay đầu, cầm lấy kem cô mua cho đồng nghiệp đi thẳng lên lầu, vừa vào cửa văn phòng đã thấy mọi người giống như ong vỡ tổ vậy, sắc mặt Vương Bắc đánh thép đang chỉ huy vài nhân viên giúp ông khuôn đồ đặc, xem ra, hình như sẽ đổi văn phòng thì phải?

Không đúng, sao lại trực tiếp khuôn đồ đặc ra thẳng ngoài cửa thế...

- Nè nè, mọi người biết gì không? Phó bộ trưởng Vương bị chủ quản Mặc khai trừ rồi!

- Hà? Tại sao vậy?

- Thì là vì chuyện của Đường Lạc Lạc đó, chịu tội thay còn gì.

- Phụt! Thường ngày phó bộ trưởng Vương nghe lời chủ quản Mặc biết mấy, bây giờ nói đuổi là đuổi, theo mình thấy thì Đường Lạc Lạc sớm muộn gì cũng bị đuổi, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

- Thì đó, đối đầu với cấp trên, cho dù thắng thì đã sao chứ? Tùy ý gán một tội lên đầu chẳng phải là một việc dễ như trở bàn tay sao?

Đường Lạc Lạc ngồi tại chỗ của mình, vênh lỗ tai lắng nghe, Vương Bác bị Mặc Lan đuổi rồi ư?

Ừm, việc này đáng để ăn mừng, chỉ là, Mặc Lan là em họ của Mặc Thiệu Đình, là người của nhà họ Mặc, lần này xem như gây hiềm khích rồi, giống như đồng nghiệp nói vậy, mục tiêu tiếp theo của Mặc Lan, phải chăng là bản thân cô không?

Trong lòng cũng sợ ầy!

Chưa chờ được Đường Lạc Lạc nghe hết đầu đuôi câu chuyện, tiếng chuông điện thoại reo lên, cô nhìn số trên màn hình, kinh ngạc đến đáng sợ, không ngờ là... La Nhã?

Đây là cuộc gọi đầu tiên La Nhã gọi đến, lần trước cho số bà ta cũng chỉ là lịch sự thôi, Đường Lạc Lạc không ngờ trước giờ La Nhã không thêm đề ý cô, sẽ chủ động gọi cho cô.

Trực giác mách bảo cô, chắc chắn không có chuyện tốt lành gì.

Quả nhiên, bắt máy lên, La Nhã ngắn gọn xúc tích ra lệnh cho Đường Lạc Lạc ---- cùng bà ta đến bệnh viện thăm Lâm Uyển Du.

Đường Lạc Lạc:....

Thế là, Lâm Uyển Du vì muốn tiếp cận Mặc Thiệu Đình không tiếc tự sát, mỗi ngày đều rắc tâm muốn chia rẽ quan hệ của hai người bọn họ, bản thân còn phải cùng mẹ chồng đi thăm cô ta ư?

Phải chăng nên tặng cho cô ta một lá cờ tuyên dương, một bó hoa tươi, nói với cô ta rằng: “thèm thường chồng tôi bao nhiêu năm nay vất vả cho cô quá rồi!”

Đúng là lạy luôn.

Nhưng mệnh lệnh của La Nhã không thể kháng cự, Đường Lạc Lạc vừa nghĩ đến giọng điệu nói chuyện âm dương quái khí của La Nhã, ánh mắt lạnh nhạt và chế bai ấy, lời nói từ chối ngẹn trong cuống họng, hoàn toàn không thốt nên lời.

Và lại, mượn cơ hội này đi thăm Lâm Uyển Du, vừa hay thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bản thân, Lâm Uyển Du thật sự rạch tay ư?

Chỉ là, lúc này đang trong thời gian làm việc, không tiện ra ngoài.

Đồng nghiệp La Thư Vũ bên cạnh thường ngày rất nhiệt tình, nhìn thấy Đường Lạc Lạc chau chặt mày, không kiềm được ghé lại gần hỏi thăm:

- Cô sao vậy Lạc Lạc? Đừng nghe những lời họ nói, quy tắc chế độ của công ty đầy đủ như thế, cho dù chủ quản Mặc muốn gây phiền phức cho cô, cũng phải có nơi để ra tay chứ!

- Ừm, tôi biết, chị La, chỉ là tôi hôm nay có chút việc nên muốn về sớm một chút.

Đường Lạc Lạc nhìn xung quanh, vì việc Vương Bác từ chức, mọi người đã sớm loạn hết lên.

- Về đi, một chốc nữa là đến giờ tan ca rồi, và lại hôm nay phó bộ trưởng Vương đi rồi, cũng không ai quản, không thì chốc nữa chủ quản Mặc đến, tôi nói cô vào nhà vệ sinh rồi, không sao, có tôi đây!

La Thư Nhã vỗ ngực đảm bảo.

- Vậy cảm ơn chị nhé!

Đường Lạc Lạc lập tức đứng dậy, nhìn đồng hồ chỉ còn 10 phút nữa là tan ca, nhân lúc mọi người đang tám chuyện, văn phòng loạn cả lên, cô cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Đến địa điểm hẹn trước với La Nhã, hai người cùng ngồi xe đến bệnh viện nơi Lâm Uyển Du đang nằm.

La Nhã trên đường nhắm mắt dưỡng thần, tỏ vẻ không hề muốn trò chuyện với Đường Lạc Lạc chút nào, Đường Lạc Lạc cũng xem bản thân như người câm, không nói lời nào.

Cho đến khi xuống xe, hai người bước vào bệnh viện, đứng trước cửa phòng bệnh Lâm Uyển Du gõ cửa, Lâm Uyển Du hô một tiếng “vào”, sắc mặt La Nhã mới bắt đầu tốt dần, có vài phần ý cười, đẩy cửa đi vào hỏi thăm Lâm Uyển Du:

- Nghe Thiệu Đình nói cháu bệnh rồi, thế nào? Uyển Du?

Trong lòng Lâm Uyên Du đang tính toán, làm thế nào để thu hút sự chú ý của Mặc Thiệu Đình, để Mặc Thiệu Đình đến thăm cô ta, cô ta tuy ngày hôm nay vẫn mặc đồng phục bệnh nhân, yếu ớt vô chủ nằm trên giường bệnh, nhưng khuôn mặt lại trang điểm nude cực kỳ tâm kế và tinh tế, chính vì muốn nghênh đón Mặc Thiệu Đình.

Đáng tiếc, có thể trong lòng còn nhớ đến những sự việc cô ta từng làm, Thiệu Đình không đến thăm cô ta.

Đang lúc Lâm Uyên Du thần sắc ủ dột, bèn thấy La Nhã bước vào cửa, trên tay cầm hoa tươi và giỏ trái cây, đứng phía sau còn có Đường Lạc Lạc!

Vốn Lâm Uyên Du còn đang gục đầu thất vọng, khi nhìn thấy Đường Lạc Lạc, bỗng chốc tràn đầy sĩ khí, tinh thần cả người tốt lên không ít, chờ không thấy Thiệu Đình, có Đường Lạc Lạc đến đây cho cô dây vò cũng không tệ, tên nha đầu chết tiệt này cứ thích chống đối cô ta, cô ta hận đến mức muốn Đường Lạc Lạc lập tức biến mất khỏi thế giới này!

- Bác gái, cháu rất khỏe.

Lâm Uyên Du yếu ớt lên tiếng, ngón tay thon chỉ chỉ lên trán:

- Làm phiền bác gái phải đến đây, cháu đúng là mạng tội lớn à, bác gái, bác mau ngồi đi à.

- Đúng là đứa trẻ hiểu chuyện.

La Nhã ngồi xuống bên cạnh giường, kéo tay Lâm Uyên Du:

- Còn trẻ thì có gì mà suy nghĩ không thông chứ? Chẳng qua là gây gỗ nhỏ với Thiệu Đình, về nhà bác sẽ nói lại Thiệu Đình, bảo nó đừng để cháu phải đau lòng, cháu cũng đừng làm khó bản thân, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, thì biết phải làm sao?

- Bác gái...

Lâm Uyên Du cảm động nắm chặt tay La Nhã, giọng điệu tràn đầy sự uất ức:

- Vẫn là bác tốt với cháu... cháu... cháu nhất thời hồ đồ, chỉ cần bác không hiểu lầm cháu, Thiệu Đình không hiểu lầm cháu, cháu sẽ tiếp tục sống tốt à.

Đường Lạc Lạc đứng ngay cửa phòng, cảm thấy bản thân là con kỳ đà cản mũi thật to, thường ngày La Nhã đối với cô mũi không ra mũi, mặt không ra mặt, nhưng hiện tại nhìn thấy Lâm Uyên Du, xoay người biến thân thành bác gái cảm thông hiểu ý lòng người thế này...

Bà ta và Lâm Uyên Du người nói người đáp, thần thái thân mật hoàn toàn tự nhiên không giả tạo, nếu nói Lâm Uyên Du là con dâu của bà ta, bản thân cũng tin nữa.

Đường Lạc Lạc cũng không kiềm được bắt đầu xem xét lại bản thân mình, La Nhã vừa thấy mặt cô là y như rằng thấy kẻ thù ngàn kiếp vậy, cô dễ khiến người khác hận đến thế sao?

Và lại... từ đầu người định hôn ước cho bản thân và Mặc Thiệu Đình là La Nhã mà, có bệnh gì hả?

Nếu thích Lâm Uyên Du đến thế, sao không trực tiếp để Mặc Thiệu Đình cưới Lâm Uyên Du đi.

Lão phu nhân này đúng là có tài năng diễn xuất ---- ồ đúng, có thể điểm này, bà ta và Lâm Uyên Du rất giống nhau.

Trong lúc Đường Lạc Lạc đứng một bên suy nghĩ, La Nhã và Lâm Uyên Du đã ôn tình hoàn tất, Lâm Uyên Du gục vào lòng La Nhã khóc nức nở một hồi, kê lê rằng tình cảm của cô ta đối với Mặc Thiệu Đình sâu đậm thế nào, suýt nữa khiến Đường Lạc Lạc nghĩ rằng bản thân là người vô hình nữa cơ.

Đây chính là Lâm Uyên Du muốn tự sát, muốn tạ tội với cô, muốn làm hảo tử muội với cô ư?

Nếu bây giờ giống với thời cổ đại, có thể tam thê bảy thiếp, Đường Lạc Lạc hoàn toàn không nghi ngờ, Lâm Uyên Du nhất định sẽ sớm gior tay tự giới thiệu cô ta trở thành thiếp của Mặc Thiệu Đình rồi.

- Bác gái, cơ thể bác cũng không khỏe, còn đến thăm cháu, thật sự ngại ngần, cháu không sao, đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm rồi, bác yên tâm nhé!

Lâm Uyên Du lau nước mắt, cuối cùng bắt đầu chào tạm biệt La Nhã rồi.

- Không sao, bác lo lắng cho cháu, không yên tâm cháu, đứa trẻ ngốc. Để cháu một mình ở đây bác không yên tâm, thế này đi! Để Lạc Lạc ở lại chăm sóc cháu nhé?

La Nhã quay đầu một cách hàm ý thâm sâu, nhìn Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc bỗng chốc rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ, nếu cô không nhìn nhầm thì... về mặt của La Nhã là sao?

Nụ cười trên mép, thật sự rất giống cười trên nỗi đau của người khác vậy?

Bà ta đưa cô đến, chính là muốn ném cô cho Lâm Uyên Du dây vò ư?

Ôi trời! Rốt cuộc thì cô đã phạm lỗi gì với bà mẹ chồng này vậy?

Lâm Uyên Du, xin cô đừng đồng ý, hãy nghĩ thử xem cô không muốn nhìn thấy tôi đến mức nào đi!

- Thật sự có thể không?

Lâm Uyên Du vui mừng khôn xiết, cuối cùng đã nắm được cơ hội dày vò Đường Lạc Lạc rồi, dường như không thể kỳ vọng hơn nữa:

- Cháu cũng rất có duyên với Lạc Lạc lắm! Có cô ấy bên cạnh cháu, cháu nằm viện cũng không thấy cô đơn nữa, chỉ là, về phía Thiệu Đình...

- Vậy thì bác giao nha đầu này cho cháu đó.

La Nhã đứng dậy, tư thái cứ như hoàn thành nhiệm vụ vậy:

- Đêm nay nha đầu này sẽ ở đây chăm sóc cho cháu, có gì cần cứ lên tiếng, nếu ngay cả bệnh nhân cũng chăm sóc không tốt, thì sao có thể làm phu nhân nhà họ Mặc được. Về phía Thiệu Đình thì cháu yên tâm, Thiệu Đình là đứa con hiếu thảo, ý của bác cũng là ý của nó.

Đường Lạc Lạc:...

Tại sao một con người sống nhăn răng như cô đứng ngay tại đây, mà bọn họ nói qua nói lại, ai cũng không thêm hỏi ý kiến của cô vậy?

Cứ thế bị ném cho Lâm Uyên Du làm hộ công ư?

Còn có ai đau khổ hơn cô nữa không chứ?

- Bác gái, bác về cẩn thận.

Lâm Uyên Du nhìn Đường Lạc Lạc, trong mắt tuôn ra cảm xúc độc ác.

La Nhã mở cửa phòng, trước khi rời đi còn đặc biệt dặn dò Đường Lạc Lạc thêm một lần:

- Nhất định phải chăm sóc tốt cho Uyên Du, nghe rõ chưa?

- Ồ.

Đường Lạc Lạc hết cách, chỉ biết ung một tiếng, đóng cửa lại.

Lúc này, Lâm Uyên Du không cần giả vờ yếu ớt trước mặt La Nhã nữa, ánh mắt phút chốc trở nên sắc bén, nhìn Đường Lạc Lạc, dường như có cảm giác đang xoa tay vuốt đầm vậy:

- Cô còn đứng đó làm gì? Bữa tối tôi còn chưa ăn, cô đến để chăm sóc tôi hay là chờ tôi hầu hạ hả? Đi mua com đi!

- Bộ dạng này của cô chủ Lâm, thật sự đúng là muốn sửa đổi giảng hòa với tôi nhỉ? Nhìn thế nào cũng không giống người vừa mới tự sát á, hay là cho tôi nhìn thử xem, vết thương trên tay cô, có phải dùng cọ màu vẽ lên hay không nhỉ?

Đường Lạc Lạc tiến đến gần xem cổ tay Lâm Uyên Du, nói chứ, đúng thật là rạch tay ấy.

Chỉ là mức độ nông cạn này, có thể chết mới lạ đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

- Đi ra! Tôi kêu cô đi mua com, cô không nghe thấy sao? Đừng mua gần bệnh viện, tôi muốn ăn món thương hiệu của nhà hàng Cavour, cô đi mua ngay cho tôi!

Lâm Uyên Du vẻ mặt đánh đá hiếp người, sai bảo Đường Lạc Lạc giống như sai bảo con ở vậy.

Đường Lạc Lạc hít thở sâu rồi lại hít thở sâu, nói với bản thân rằng dù sao cô ta cũng là bệnh nhân, vừa mới tự sát, không thể kích thích cô ta, không thể xem cô ta là người bình thường được...

- Tôi đi mua cơm cho cô được, nhưng cô là bệnh nhân, ăn những món đó không dễ tiêu hóa, tôi đi mua cháo cho cô vậy.

Đường Lạc Lạc cố gắng hết sức giữ thái độ ôn hòa, tuy bản thân đối với Lâm Uyển Du không chút ấn tượng tốt nào, nhưng dù sao La Nhã đã giao Lâm Uyển Du cho cô, vậy thì chí ít, cũng không thể bỏ đói Lâm Uyển Du được đúng không?

- Những món đó là cho người ăn sao?

Lâm Uyển Du tròn tròn mắt, vẻ mặt mĩa mai:

- Thôi được rồi, nhìn cách cô ăn mặc nghèo nát thế, vào nhà hàng Cavour chắc cũng không ai đón tiếp cô, đi mua ngay đi! Mau lên! Tôi đói rồi! Chờ không được nữa, tôi giới hạn thời gian cho cô.

Nói xong gỡ cái đồng hồ đeo trên tay, đặt bên cạnh giường.

Đường Lạc Lạc thò đầu, thấy Lâm Uyển Du chỉnh chế độ tính giờ, khóe miệng không nhịn được giật giật, cô ta đúng là bệnh nặng lắm rồi.

Lãnh đạm, lãnh đạm, đừng so đo với bệnh nhân.

Đường Lạc Lạc không ngừng mặc niệm trong lòng, quay người ra khỏi phòng bệnh, xuống lầu mua cháo trắng và trứng gà, rồi cầm theo quay trở lại.

Vừa mở cửa, Lâm Uyển Du nằm trên giường, ngân nga hát xem tivi, nào có chút tiêu tụy của bệnh nhân cơ chứ?

Đường Lạc Lạc kiểm chế đẩy thức ăn vừa mua về trước mặt Lâm Uyển Du:

- Nè! Mua về rồi, cô ăn đi!

Lâm Uyển Du liếc nhìn thức ăn Đường Lạc Lạc mua về, hứ lạnh một tiếng:

- Vừa nãy còn thấy đói, bây giờ không hiểu sao không muốn ăn nữa, sao giờ? Phiền quá đi!

Đường Lạc Lạc:...

Cô chạy đến toát cả mồ hôi, mua thức ăn về cho Lâm Uyển Du, đối phương chỉ liếc nhìn một cái rồi nói không ăn nữa, đây chẳng phải là gây khó dễ cho cô sao?

Có cần thể hiện rõ ràng thế không hả?

- Cô xác nhận là không ăn hả?

Đường Lạc Lạc mở túi ra, ngồi bên cạnh giường:

- Vậy thì tôi không khách sáo nữa, chưa tan ca đã phải đến đây thăm cô, bây giờ bụng tôi trống rỗng, tôi ăn cho rồi.

Lâm Uyển Du vừa thấy Đường Lạc Lạc ngồi bên cạnh cô, vẻ mặt bình thản ăn cháo, bỗng chốc lửa giận nổi lên:

- Ai cho phép cô ăn hả? Tôi lại muốn ăn rồi! Cầm động vào bữa tối của tôi!

Đường Lạc Lạc bỗng chốc cảm thấy trong lòng như có hàng ngàn con ngựa chạy qua, con này chính là cố tình muốn gây chuyện với cô đúng không? Đúng không hả?

Lâm Uyển Du giật lấy cái túi, mở bữa tối đơn giản ra, chê bai cắn một miếng:

- Phụt! Cái quái gì đây? Có thể ăn sao? Chỉ vì mua cái này mà cô đi hết 8 phút 57 giây ư? Cô làm việc vậy đó hả? Đường Lạc Lạc, tôi phục cô thật đấy, cái gì cũng làm không tốt, Thiệu Đình sao có thể để mắt đến cô chứ? Có phải cô bỏ bùa anh ấy không hả?

Cô ta là bệnh nhân, cô ta là bệnh nhân...

Trong lòng Đường Lạc Lạc điên cuồng mặc niệm, mới kiểm chế được sự mạnh động muốn bóp chết Lâm Uyển Du ngay lập tức, cố gượng mỉm cười:

- Tôi cũng không biết, có thể Thiệu Đình của cô bị mù.

- Cô nói gì hả?

Lâm Uyển Du tức giận ném đĩa, cô ta ghét nhất cái bộ dạng có được còn giả vờ không thèm này của Đường Lạc Lạc, rõ ràng chiếm đoạt hết tình yêu của Mặc Thiệu Đình, còn giả vờ tỏ vẻ không quan tâm, lấy gì mà dám vậy chứ?

Người ở bên cạnh Mặc Thiệu Đình, lẽ ra phải là bản thân mới đúng!

- Tôi khát rồi, rót ly nước cho tôi.

Lâm Uyên Du đầy thức ăn sang một bên, lại bắt đầu nghĩ cách dày vò Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc bắt lức, đành đến máy nước nóng lạnh rót một ly nước nóng cho Lâm Uyên Du, kết quả chưa kịp đưa đến tay cô ta, đã bị Lâm Uyên Du một tay hất ra:

- Cái này còn đang bốc khói, cô muốn bỏng chết ai hả?

Cũng may Đường Lạc Lạc tránh kịp, nếu không một ly nước nóng đã hất hết lên người cô chuẩn không cần chỉnh luôn, cô cắn răng, lại rót một ly nước lạnh khác đưa đến:

- Lạnh này không nóng.

- Lạnh như vậy, cô rắc tâm muốn tôi đau bụng hả?

Lâm Uyên Du trừng mắt hung dữ nhìn Đường Lạc Lạc:

- Nếu cô không tự nguyện chăm sóc cho tôi thì cô đi đi, sau đó tôi sẽ nói với bác gái La, nói rằng tôi không dám nhờ đến đứa con dâu tôn quý của bác đâu, không phải muốn tôi đói chết thì muốn bỏng chết tôi, tôi là một bệnh nhân, vốn cơ thể đã không tốt, không chịu đựng được sự dày vò của cô đâu.

Đường Lạc Lạc:...

Đây là dùng mách lẻo để uy hiếp cô ư?

Nhìn bộ dạng đáng ăn đòn của Lâm Uyên Du, cô không nhịn được nghĩ đến cái tên chuyên gia mách lẻo trong lớp học mẫu giáo thời bé, có phải Lâm Uyên Du lúc nhỏ cũng là bộ dạng như thế không?

Ngày ngày dùng những lời như tôi sẽ mách cô giáo cái gì đó treo bên miệng đúng là phiền phức thật!

Và lại La Nhã vốn đã nhìn cô không thuận mắt, cho dù cô không làm sai điều gì, mỗi ngày đều bị mĩa mai một chập, bây giờ nếu bản thân không hoàn thành nhiệm vụ La Nhã giao, để Lâm Uyên Du nắm thóp mách lẻo một phen, vậy thì quan hệ giữa cô và La Nhã, sẽ càng ngày càng tệ hơn.

Dù gì La Nhã cũng là mẹ của Mặc Thiệu Đình, cho dù là sự tôn trọng của tiểu bối giành cho trưởng bối, hay là nghĩ cho tâm tình của Mặc Thiệu Đình, cô cũng không thể để quan hệ đi đến mức gượng gạo thế được.

Vừa nghĩ thế, Đường Lạc Lạc không nói gì, nhẫn nhịn đi rót lại một ly nước khác cho Lâm Uyên Du.

Lần này Lâm Uyên Du nhìn cũng không nhìn, trực tiếp hất tay:

- Bị cô làm cho tức đến không còn tâm trạng uống nước nữa, đổ đi!

Đường Lạc Lạc:...

Cô phải rất nỗ lực kiềm chế bản thân, mới miễn cưỡng không chế được mạnh động bùng nổ, xem như cô nhìn nhận ra được, hôm nay Lâm Uyên Du cứng lòng muốn dày vò cô, nhìn xu hướng đây đưa không dứt này, cứ tiếp tục như thế, bản thân chắc điên lên mất.

- Cô xem, bây giờ cô không muốn ăn, cũng không muốn uống, vậy thì cô đi ngủ nghỉ ngơi đi. Ngày mai tôi còn phải đi làm, không ở đây cùng cô nữa.

Đường Lạc Lạc nở nụ cười cực kỳ đáng yêu, nhỏ nhẹ khuyên Lâm Uyên Du buông tha cô.

Khỏe miệng Lâm Uyên Du lộ nụ cười đắc ý, vuron dài lưng, ngáp một cái:

- Nhưng bây giờ cơ thể tôi đau nhức quá! Nếu cô đến là để chăm sóc cho tôi, vậy thì xoa bóp vai cho tôi đi! Cái gì cũng làm không xong, xoa bóp chắc biết chứ hả?

Mẹ nó.... yêu cầu nhiều như thế sao không mời một hộ tá đi.

Vừa nghĩ đến Mặc Thiệu Đình hôm qua quần quýt với Lâm Uyên Du, bản thân hôm nay còn phải giúp Lâm Uyên Du bê com bung nước kèm xoa bóp, Đường Lạc Lạc bức dọc đến sắp nổ tung, tuy nhiên cũng không thể dứt tay bỏ về được, như vậy về nhà khó báo cáo với La Nhã lắm! Đường Lạc Lạc đành tiến về trước, vuron vai vuốt tay, chuẩn bị “xoa bóp” thật tỉ mỉ cho Lâm Uyên Du.

Đưa tay kéo lấy một bên vai của Lâm Uyên Du, Đường Lạc Lạc lấy hết sức bình sinh, chỉ nghe một tiếng rắc rắc, Lâm Uyên Du phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đẩy Đường Lạc Lạc xuống đất:

- Cô điên rồi hả? Xuống tay nặng như vậy? Muốn bóp chết tôi hả? Đường Lạc Lạc, tôi sớm đã biết tôi có lòng dạ không tốt, cô chờ đấy! Tôi sẽ gọi điện cho bác gái La ngay!

Lại là La Nhã.

Đường Lạc Lạc vô phương, đành đứng dậy đầu hàng:

- Lần đầu tôi chưa có kinh nghiệm, nhẹ chút là được chứ gì.

Lâm Uyên Du mới cười lạnh một tiếng, ném điện thoại sang một bên:

- Vậy còn nghe được, qua đây, ần ần chỗ này cho tôi... cô không có ăn com hả? Có phải cố tình đối phó với tôi không hả? Chỗ này.... qua trái một chút...

Đường Lạc Lạc vốn tưởng rằng, chăm sóc Lâm Uyên Du một lát là có thể về nhà rồi, nhưng không ngờ cô ta cố ý gây chuyện, cứ thế dày vò cô hơn hai tiếng, không ngừng sai bảo cô làm này làm kia, đến cuối cùng, Đường Lạc Lạc thực sự không còn sức lực nữa, ngồi trên ghế thờ đốc:

- Tôi thật sự thật sự rất mệt rồi, tiếp tục như thế, cô chưa khỏi bệnh là tôi đã phải nhập viện rồi, tôi phải về nhà thôi, lần này cô thích gọi điện mách lẻo với ai thì mách, tùy.

Cứ tiếp tục dày vò như thế, bản thân chắc báo phế luôn quá!

Xem như cô hiểu được rồi, cho dù bản thân có tận tâm tận lực, Lâm Uyên Du cũng soi mói lỗi sai của cô, trước mặt La Nhã cũng không nói tốt được gì cho bản thân.

- Chờ đã.

Lâm Uyên Du thấy Đường Lạc Lạc cầm túi xách, chuẩn bị đi ra khỏi cửa phòng, nào có chịu dễ dàng buông tha cô:

- Tôi còn chưa rửa chân nữa, cô đi lấy nước rửa chân cho tôi. Rồi cô hãy về.

Rửa chân ư?

Tốt thay cho Đường Lạc Lạc có thể chịu đựng nhẫn nhục cỡ nào, thời gian dài chịu sự dày vò như thế, cũng sắp đến mức bùng phát rồi, đừng nhắc gì đến hiện tại Lâm Uyên Du đưa ra yêu cầu gần như vô phép, cô quay đầu, không nhìn được lên tiếng:

- Có phải cô quá đáng rồi không? Lâm Uyên Du, tôi vì lời dặn dò của mẹ Mặc Thiệu Đình, mới ở lại đây chăm sóc cho cô, tôi không phải con ở nhà cô, những việc này, không lẽ cô không thể tự làm ư?

- Cô còn biết bản thân đến đây chăm sóc cho tôi hả?

Giọng điệu Lâm Uyên Du mang đầy sự chanh chua mỉa mai:

- Nếu cô đến là để chăm sóc cho tôi, thì tôi nói gì thì cô làm đó, tôi nói cho cô biết, cô giành mất Thiệu Đình của tôi, cô mắc nợ tôi, đừng nói là bê nước rửa chân cho tôi, cho dù tôi muốn cô uống hết nước rửa chân đó, cô cũng phải làm theo.

- Có đúng là không thể lý giải được.

Đường Lạc Lạc giận quá hóa cười:

- Lâm Uyên Du, cô điên rồi hả?

Cô đang định quay người rời đi, liền thấy Lâm Uyên Du một giây trước đó còn đang đá chanh chua, ánh mắt bỗng nhìn chăm chăm phía sau cô, tiếp đó, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, biến thành bộ dạng đáng thương tội nghiệp, một giây sau nằm gục trên giường, hai tay ôm lấy đầu, toàn thân run lẩy bẩy xin tha:

- Lạc Lạc, Lạc Lạc tôi sai rồi, cô đừng đánh tôi, đừng đánh tôi....

DM bây giờ lại diễn cảnh nào vậy hả?

Đường Lạc Lạc hoàn toàn ngu người, đứng trước giường Lâm Uyên Du hoàn toàn không biết nên làm gì, thuận theo ánh nhìn Lâm Uyên Du về phía sau, phút chốc, hiểu rõ tất cả.

Chính vào lúc bọn họ đang tranh cãi, Mặc Thiệu Đình lặng lẽ bước vào, Đường Lạc Lạc lưng quay ra cửa nên hoàn toàn không biết Mặc Thiệu Đình vào từ lúc nào, nhưng Lâm Uyên Du nhìn thấy, thế là, diễn ra cảnh như lúc này đây...

Lúc này, Mặc Thiệu Đình đứng tực ngay cửa, nhìn thấy Đường Lạc Lạc đứng trước mặt Lâm Uyên Du, và Lâm Uyên Du thì đang run lẩy bẩy trên giường, vừa khóc vừa cầu xin Đường Lạc Lạc đừng đánh cô ta...

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy bản thân cho dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hết tội.

Công phu đổi mặt này của Lâm Uyển Du, thật sự khiến người khác kinh hồn, không làm diễn viên thì thật sự đáng tiếc lắm!

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình trầm xuống, tiến đến trước một cách vô thức, mỗi ngày vào lúc tan ca, anh đều chờ trên cung đường về của Đường Lạc Lạc, đón cô cùng về nhà, nhưng hôm nay chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng đâu, quay lại mới biết Đường Lạc Lạc đã về từ sớm rồi.

Hội đồng nghiệp có quan hệ tốt với Đường Lạc Lạc, mới biết Đường Lạc Lạc theo La Nhã đến thăm Lâm Uyển Du, anh vội vàng chạy đến, thì thấy cảnh tượng trước mắt đây.

Mặc Thiệu Đình vừa đến gần, Lâm Uyển Du lập tức như vớ được cứu tinh vậy, bò qua ôm chặt đùi của Mặc Thiệu Đình, khóc đến không còn hơi thở:

- Thiệu Đình, là lỗi của em, là em không nên bảo anh đến thăm em... em nói với Lạc Lạc, là vì không muốn cô ấy để trong lòng, là muốn cô ấy đừng đánh mắng em..

Đường Lạc Lạc thật sự muốn quỳ lạy Lâm Uyển Du luôn, cô đánh cô ta ư?

Cô vừa nãy giống như một con ỏ vậy chăm sóc Lâm Uyển Du nửa ngày trời, Mặc Thiệu Đình vừa đến, đã trở thành cô đánh Lâm Uyển Du ư?

Còn có thiên lý không trời?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Mặc Thiệu Đình chau chau mày, kéo tay của Lâm Uyển Du đang ôm anh ra, nhìn về mặt Đường Lạc Lạc rồi bời, lại nhìn nhìn Lâm Uyển Du đang khóc nức nở, ngữ điệu bình thản và trầm tĩnh:

- Xây ra chuyện gì, em từ từ nói.

Lâm Uyển Du ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Mặc Thiệu Đình, tiếp đó thút thút thút thút lên tiếng:

- Hôm nay bác gái La dẫn Lạc Lạc đến thăm em, em... em rất vui... bác gái để Lạc Lạc chăm sóc em, nhưng chờ bác gái vừa đi, Lạc Lạc đã chất vấn em, hôm nằm viện có phải anh có đến thăm em... sau đó bắt đầu hung dữ với em, còn ra tay đánh em nữa... huhuhu... em thật sự rất muốn làm hảo tử muội với Lạc Lạc, nhưng cô ấy cứ không tin em... Thiệu Đình, anh đừng trách Lạc Lạc, là em không tốt, là em không nên thành thật trả lời cô ấy, dẫn đến sự hiểu lầm từ cô ấy, đều là lỗi của em...

Đường Lạc Lạc đứng bên cạnh nghe mà tròng mắt há hốc mồm, Lâm Uyển Du đúng là giả vờ thành bạch liên hoa một cách xuất sắc, mới bao lâu đâu mà trở mặt nhanh hơn cả trở trang sách nữa, nếu khi nãy bản thân không bị cô ta sai bảo đến sức cùng lực kiệt, thật sự suýt nữa là bị cô ta lừa rồi, khả năng diễn xuất này mà không giật giải Oscar thì đúng là uống tài năng quá!

- Mặc Thiệu Đình, anh tin tôi đánh cô ta không?

Đường Lạc Lạc xoay người qua, ánh mắt nhìn thẳng vào Mặc Thiệu Đình.

Anh đứng đó, khuôn mặt tuấn tú tinh tế, dưới ánh đèn ấm áp, đôi mắt sâu thẳm tựa biển, khiến người khác không kiềm được cứ nhìn mãi, bắt giác đắm chìm trong đó.

Anh không nói lời nào, sự trầm mặc lúc này, khiến tia sang hy vọng nhỏ nhoi yếu ớt trong mắt Đường Lạc Lạc, từ từ tắt đi.

Đúng vậy, cho dù bản thân và Mặc Thiệu Đình là vợ chồng trên danh nghĩa thì sao chứ? Lâm Uyển Du là thanh mai trúc mã của anh, đã sớm xuất hiện trước cả cô, tình cảm hai người chắc rất sâu đậm rồi, thậm chí, cái đêm hôm Lâm Uyển Du tự sát, anh đến bên cô ta, không tiếc gì lừa dối cô...

Hiện tại, Lâm Uyển Du khóc như mưa như gió tố cáo cô, cho dù là người lòng dạ sắt đá nghe vào, cũng sẽ thương tiếc, huống chi là anh chứ!

Đường Lạc Lạc vốn có thể lên tiếng giải thích, có thể phủ nhận, nhưng lại lười mở miệng, nếu một người tin tưởng cô, thì không cần biện minh gì cả, anh lựa chọn tin tưởng ai, đã sớm có đáp án rồi, biện minh càng nhiều cũng không có ý nghĩa gì cả, không phải sao?

Thấy Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc nhìn nhau, ai cũng không nói một lời, trong lòng Lâm Uyển Du mừng thầm, cảm thấy bản thân sự cố gắng chia sẻ bao lâu nay cuối cùng đã thấy được một chút thành quả, vội lau nước mắt trên mặt đi, cực kỳ biết điều khuyên Mặc Thiệu Đình:

- Thiệu Đình, sự việc đã qua rồi, Lạc Lạc cũng là nhất thời xúc động, anh đừng truy cứu nữa, nói ra cũng là em không tốt, là em không nên gọi anh đến thăm em lúc em đang bệnh, mới khiến trong lòng Lạc Lạc không thoải mái, đều là lỗi của em, là em không phải, anh muốn trách thì trách em được rồi...

- Vậy được, nếu trách em, vậy thì em hãy xin lỗi Lạc Lạc đi!

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng lên tiếng, đồng thời đứng bên cạnh Đường Lạc Lạc một cách lặng lẽ.

- Đùng vì em mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người ... cái gì?

Lâm Uyên Du còn đang chìm đắm trong không khí “thấu hiểu đại lý, nhấn nhé phụ trọng”, cứ nghĩ rằng Mặc Thiệu Đình nhất định sẽ đối với Đường Lạc Lạc thất vọng tràn trề, sẽ vì cô ta mà tức giận, nhưng nào ngờ Mặc Thiệu Đình lại lên tiếng muốn cô ta xin lỗi?

Cô ta dường như nghi ngờ bản thân nghe lầm luôn được không?

Đường Lạc Lạc cũng một mặt nghi hoặc, hiểu kỳ trùng to mắt, Mặc Thiệu Đình ---- không ngờ lại hướng về bản thân?

- Nếu em đã cảm thấy vì em mà khiến Lạc Lạc không vui, vậy thì xin lỗi cô ấy là được.

Biểu cảm Mặc Thiệu Đình bình tĩnh, giống như đang nói một vấn đề hiển nhiên vậy:

- Em vừa nãy, chẳng phải cũng định làm thế đó sao?

Sự bảo bọc của Mặc Thiệu Đình đối với Đường Lạc Lạc, đã đến mức mà Lâm Uyên Du khó có thể tưởng tượng được, Lâm Uyên Du ngó người, trong lòng hoàn toàn không dám tin, biểu hiện của bản thân vừa nãy đáng thương tội nghiệp thế mà, chân thật thế mà, dù ai nhìn vào cũng sẽ thương xót, nhưng Mặc Thiệu Đình lại không hỏi rõ đầu đuôi sự tình, trực tiếp bảo cô xin lỗi Đường Lạc Lạc ư?

Cô ta chẳng qua là giả vờ thế thôi, ai muốn xin lỗi Đường Lạc Lạc thật chứ?

Lâm Uyên Du chỉ cảm thấy sự kiêu ngạo trong lòng bị Mặc Thiệu Đình hủy hoại hết sạch, định từ chối theo bản năng, nhưng khi nãy bản thân giả vờ tỏ vẻ sai rồi, lúc này sao đối lại được nữa chứ?

Nếu trực tiếp từ chối Mặc Thiệu Đình, vậy hình tượng dịu dàng phóng khoáng mà cô ta cố gắng gầy dựng trong lòng Mặc Thiệu Đình bấy lâu này, xem như hủy hoại mất rồi?

Nhìn thấy Lâm Uyên Du giãy giụa và khó xử, ánh mắt Mặc Thiệu Đình lạnh lùng và bình tĩnh, không biểu hiện gì cả, đưa tay kéo tay Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc toàn thân run rùng mình, theo bản năng muốn vùng khỏi tay của Mặc Thiệu Đình, nhưng thái độ Mặc Thiệu Đình rõ ràng là đang đứng về phía cô, cho dù cô kiềm chế rồi kiềm chế, trong lòng vẫn dần dần dâng lên một cảm xúc vui mừng và hạnh phúc khi được che chở bảo bọc.

Có một người tin tưởng cô vô điều kiện, đứng bên cạnh cô, thật sự đúng là một việc hết sức tốt đẹp chưa từng có.

Vừa nghĩ thế, Đường Lạc Lạc cứ thế để Mặc Thiệu Đình nắm lấy tay cô, không vùng ra, và Mặc Thiệu Đình cảm nhận được sự thuận theo của Đường Lạc Lạc, khoe miệng vô ý nhếch lên một nụ cười mãn nguyện.

Tiểu nha đầu mà luôn ngoan ngoãn thế mãi thì tốt quá!

Lâm Uyên Du nhìn đáng vẻ ân ái liếc mắt đưa tình của hai người, giận đến toàn thân run rẩy, tuy nhiên lời đã nói ra rồi, cô ta chỉ biết gượng người, cúi đầu nói nhỏ với Đường Lạc Lạc:

- Lạc Lạc, xin lỗi ...

Trong lòng đã hận đến mức muốn ngũ mã phanh thây Đường Lạc Lạc luôn.

Nổi bực dọc mà Đường Lạc Lạc kiềm chế rất lâu, cuối cùng đã thoát ra được đôi chút, nhìn thấy vẻ mặt Lâm Uyên Du nhìn bản thân đầy hận ý, cô cười hi hi gật gật đầu:

- Không sao, tôi không so đo với người như cô, cô ráng dưỡng bệnh nhé! Tiểu ca ca, chúng ta đi.

- Được, đều nghe theo cô.

Mặc Thiệu Đình dịu dàng tiếp lời, hai người không thèm nhìn Lâm Uyên Du, nắm tay nhau đi ra khỏi phòng bệnh.

Khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, Lâm Uyên Du không còn nhìn được nữa, hét toáng lên, đẩy hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất. Đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía cửa, trong lòng dấy lên hận ý và bất cam vô hạn.

Đường Lạc Lạc chết tiệt!

Bản thân phí tận tâm tư, nhưng không ngờ Mặc Thiệu Đình đối với con tiện nhân đó lại có tình cảm sâu đậm đến vậy, hết lần này đến lần khác bao dung và bảo vệ cho cô, khiến kế hoạch của bản thân hoàn toàn không thể tiến hành được.

Không thể tiếp tục như thế nữa.

Lâm Uyên Du trong phòng bệnh đi chuyển vòng vòng, cô ta biết bây giờ là cơ hội tốt, nhân lúc bản thân còn mang thân phận là bệnh nhân, tiếp cận Mặc Thiệu Đình dễ hơn nhiều, chờ bản thân hoàn toàn hồi phục rồi, càng khó có thể tiếp cận Mặc Thiệu Đình.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, hoàn toàn tống cổ Đường Lạc Lạc ra khỏi cuộc sống của cô ta.

.....

Đường Lạc Lạc được Mặc Thiệu Đình kéo tay, đi thẳng ra ngoài bệnh viện, sắc đêm lan san, trong đêm đầu xuân, từng cơn gió thoáng, thổi qua mặt có cảm giác nhột nhột.

Dưới bầu trời đầy sao, Đường Lạc Lạc nhẹ nhàng rút tay khỏi tay Mặc Thiệu Đình, cúi đầu có chút giận dỗi:

- Anh còn không mau quay lại thăm Lâm Uyên Du, cô ta rất cần anh.
- Nhưng tôi, chỉ cần cô.

Mặc Thiệu Đình kéo Đường Lạc Lạc lại gần, cúi đầu, một tay vòng qua eo cô, một tay xoa xoa đỉnh đầu, dung trán chạm vào trán cô, mắt mày tràn đầy sự sùng ái:

- Lạc Lạc, tôi biết nói dối cô việc đi thăm Lâm Uyên Du là không nên, sự việc này là do tôi không đúng, sau này, tôi sẽ không như thế nữa, được không?

Giọng nói của anh thấp trầm nhưng tràn đầy từ tính, dâng đầy sự sùng ái nồng nàn, giống như một cánh tay dịu dàng, xoa dịu những buồn bực và tơ rối trong lòng Đường Lạc Lạc mấy ngày nay, cô uất ức ngẩng đầu lên:

- Tôi cũng không có đánh Lâm Uyên Du, là do cô ta cứ dầy vò tôi, anh tin tôi chứ?

Mặc Thiệu Đình ôm Đường Lạc Lạc vào lòng, nhẹ nhàng dùng cái cằm hình dáng hoàn mỹ của anh cọ cọ trên đỉnh đầu cô:

- Tôi tin, tôi đương nhiên là tin rồi. Tôi cũng hi vọng cô có thể tin tôi, Lạc Lạc, cô là người đầu tiên mà tôi thích, là cô dạy cho tôi biết làm thế nào để yêu một người con gái, tôi hi vọng cô cũng có thể giống như tôi tin tưởng cô vậy, hãy tin tôi, cho tôi một cơ hội, được không?

Tôi hi vọng cô cũng có thể giống như tôi tin tưởng cô vậy, hãy tin tôi...

Đường Lạc Lạc cảm thấy nơi nào đó sâu thẳm trong trái tim cô, khẽ mềm mại và rung động, cô vui mặt vào trong lòng Mặc Thiệu Đình, hít một hơi thật sâu hương thơm thanh nhã trên người anh, gật đầu theo bản năng:

- Được thôi! Tạm thời tin anh một lần vậy, chỉ một lần thôi nha!

Mặc Thiệu Đình giống như cái bẫy đầy cám dỗ, đôi lúc Đường Lạc Lạc biết rõ rằng chỉ cần dấn một chân vào, bản thân sẽ không còn cách nào thoát ra nữa, nhưng sự dịu dàng và bảo bọc của anh, lại khiến cô hoàn toàn không nỡ rời đi, không chỉ không nỡ, mà còn để toàn thân rơi vào trong, cảm giác như hoàn toàn không còn sức lực chống chọi lại nữa.

Bản thân đúng là đang dùng thân phận của Đường Phù Dung gả vào nhà họ Mặc, nhưng người kết hôn với Mặc Thiệu Đình, là cô...

Vậy thì từ trước đến giờ, bản thân là thể thân của Đường Phù Dung, phải chăng cũng có thể bướng bỉnh một lần, trong hạnh phúc mà cô trộm lấy được này, chìm đắm vào đó một lúc một chút thôi?

Chỉ một chút thôi là đủ.

Tâm trạng hiện tại của Đường Lạc Lạc, giống như đang ngồi tàu băng núi vậy cứ nhấp nhô không ngừng, từ trong lòng của Mặc Thiệu Đình cô ngẩng đầu lên, có chút khó xử nhăn mày:

- Còn nữa, hôm nay là do mẹ anh nhờ tôi chăm sóc cho Lâm Uyên Du, tôi tận lực rồi, nhưng chắc vẫn không thể khiến bà ấy vừa lòng, tôi sợ...

Cô sợ La Nhã vốn đã không thân thiện, lần này sẽ lấy chuyện này ra phát huy, hành hạ cô triệt để quá!

Cũng là vì lý do này, Đường Lạc Lạc mới đối với Lâm Uyên Du nhịn rồi lại nhịn.

Quan hệ giữa La Nhã và Mặc Thiệu Đình vốn đã không mấy thân thiết, lần này chỉ sợ càng căng hơn, trong lòng Đường Lạc Lạc bất giác có chút áy náy.

- Đừng sợ, có tôi đây.

Mặc Thiệu Đình giơ cánh tay nhỏ của Đường Lạc Lạc lên, đặt trên môi anh hôn nhẹ nhàng và tỉ mỉ, đôi mắt nheo lại, cười tà khí và mê hoặc:

- Chỉ là, lần này tôi giúp cô ứng phó qua chuyện, cô nên bù đắp cho tôi thể nào đây?

Hai từ “bù đắp”, đối với Mặc Thiệu Đình, là có hàm ý cực kỳ phong phú, Đường Lạc Lạc hiểu sâu về điểm này, bỗng chốc mặt đỏ bừng, dùng nắm đấm nhỏ đấm mạnh lên người Mặc Thiệu Đình:

- Bù đắp cái đầu anh, mau lên xe, càng về trễ càng thảm, mau lên mau lên!

Mặc Thiệu Đình còn đang say sưa đành mở cửa xe, trong lòng rối như tơ vò, mỗi lần nói đến điểm mấu chốt, Đường Lạc Lạc lại vội vàng hô dừng ngay, bản thân dù gì cũng là người đã kết hôn hơn hai tháng rồi, thời gian dài như thế mà chỉ được ăn mặn đúng một lần, thực sự quá thê thảm quá đáng thương luôn ấy.

Đường Lạc Lạc ngồi lên xe Mặc Thiệu Đình, cảm thấy cả trái tim như về đúng vị trí của nó, cảm giác an toàn vì điều ấy thực sự rất khó diễn tả, cô thờ phào nhẹ nhõm, bắt đầu lúc có lúc không trò chuyện với Mặc Thiệu Đình:

- Ôi! Anh biết không? Phó bộ trưởng bộ phận chúng tôi, chính là cái người tên Vương Bác ấy, hôm nay bị Mặc Lan đuổi rồi ấy.

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình trầm xuống, mắt hướng xuống, lông mi dài che đi con ngươi, không nhìn thấy cảm xúc:

- Tôi biết.

Mặc Lan trong buổi họp báo mạnh mẽ nói sẽ rời khỏi công ty, nhưng không ngờ lại bị Đường Lạc Lạc vạch mặt tại trận, lời đã ra khỏi cửa miệng, rồi đi cũng không được ở lại cũng không xong, cười hồ hởi khó xuống, tất nhiên sẽ phải tìm kẻ chết thay rồi.

Đem tất cả mọi việc đổ lên người Vương Bác, cũng là trong dự tính.

Đường Lạc Lạc nghiêng đầu nghĩ một hồi lâu, mới hiểu ra được có sự trong đó, phất chốc ngộ ra:

- Tôi hiểu rồi, Vương Bác là do Mặc Lan gài bẫy đuổi đi, chịu tội thay cho chị ta, như thế thì Mặc Lan không có tội gì rồi... thật biết cách chơi. Nhưng Vương Bác đi rồi cũng tốt, ông ta luôn gây khó dễ cho tôi, chỉ là không biết Mặc Lan có xem tôi không vừa mắt không, dù sao hôm họp báo cũng...

- Không đâu, chỉ ít thì thời gian này sẽ không.

Mặc Thiệu Đình cho Đường Lạc Lạc ăn một viên thuốc định tâm.

Mặc Lan đi cửa sau, trả giá bằng 2% cổ phần của nhà họ Mặc, mới có được cơ hội ở lại trong công ty, thời gian này chắc chắn sẽ duy trì sự im lặng, chờ sóng gió qua đi mới có hành động mới, chỉ ít thì bề ngoài, không thể gây khó dễ cho Đường Lạc Lạc ngay được.

Làm thế sẽ khiến người khác cho rằng chị ta đồ kỵ nhân tài, lòng dạ hẹp hòi, nếu Mặc Lan thật sự có dã tâm, sẽ cố gắng đạt được thành tích tốt trong công ty, tuyệt đối không làm những chuyện thế này.

Những lời này, Mặc Thiệu Đình tuy không nói rõ với Đường Lạc Lạc, nhưng lời nói của Mặc Thiệu Đình, trước giờ chưa sai bao giờ, Đường Lạc Lạc bỗng chốc yên tâm hơn:

- Vậy thì tốt, đáng tiếc.... sóng gió về bản thiết kế tuy đã qua, nhưng... thiết kế mùa xuân của công ty nhà họ Mặc cũng vì thế mà trễ hạn ban hành, anh không trách tôi chứ?

Cô cẩn thận hỏi anh, đôi mắt to đen láy lấp lánh như sao trong đêm, giống như con thú cưng nhỏ đáng thương tội nghiệp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

- Hiện tại thiết kế lại từ đầu là không kịp rồi, tôi đã mua bản thiết kế của nhà thiết kế nổi tiếng ngoài nước, chắc khoảng vài ngày nữa sẽ tung ra thị trường.

Mặc Thiệu Đình nhếch mép, đưa hai ngón tay ra nâng cằm Đường Lạc Lạc:

- Nhớ lấy, chỗ dựa của cô là tôi, cho dù có gây ra chuyện tày đình cỡ nào, vẫn có tôi giúp cô san bằng nó, vì thế, những việc này không cần để trong lòng, biết không?

Đường Lạc Lạc:.....

Anh giả công tể tư một cách trắng trợn như vậy, sẽ chiều hư tôi đó có biết không hả?

Nhưng tại sao trong lòng vẫn thấy ngọt tận tim nhĩ?

- Vậy tôi như thế coi như được tổng tài đại nhân dùng quy tắc “ngầm” rồi?

Đường Lạc Lạc nghiêng đầu:

- Tôi là người rất nghiêm túc nha!

Mặc Thiệu Đình:.....

Tôi cũng rất nghiêm túc được không?

- Nhưng, Lạc Lạc này, mẫu thời trang mà cô thiết kế cho nhà họ Đường, thật sự không tệ đó.

Mặc Thiệu Đình thật lòng khen ngợi:

- Tuy còn rất nhiều không gian để tiến bộ, nhưng những chi tiết thiết kế nhỏ đặc biệt có linh khí, rất có cảm giác, cô học ngành thiết kế hả?

Đường Lạc Lạc được khen ngợi, trong lòng thích thú, bất giác ưỡng ngực thẳng lên:

- Đương nhiên rồi, tôi tốt nghiệp chuyên ngành thiết kế mà, con người tôi ấy, không có ưu điểm gì, làm gì cũng không bằng chị hai, nhưng về mặt thiết kế, tôi mạnh hơn chị ấy nhiều, vì thế từ nhỏ tôi đã mơ ước được làm một nhà thiết kế đặc biệt nổi tiếng, giống như một hoa tuyết to ném xuống khán đài trong buổi lễ trao giải Oscar, ném trúng mười nghìn tinh thần bạc, trong đó đã có tám người mặc thiết kế của tôi trên người vậy đó.

- Vậy thì phải là hoa tuyết to cỡ nào đây?

Mặc Thiệu Đình không kiềm được tiếp lời:

- Nhưng, có ước mơ là một điều tốt.

- Vì thế, tiểu ca ca à, ước mơ của anh là gì?

Đường Lạc Lạc hiểu kỳ ghé sát anh, cười hi hi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt điển trai của Mặc Thiệu Đình.

Mặc Thiệu Đình khẽ sững người, ước mơ của anh ư?

Từ nhỏ, khát vọng lớn nhất của anh, chính là có thể đạt được sự thừa nhận từ mẹ, trở thành sự kiêu ngạo của La Nhã, nhưng hiện tại xem ra, ước mơ này nó hoang tưởng và buồn cười thế nào, lại vô cùng xa xôi.

- Ước mơ của tôi, chính là giúp cô thực hiện được ước mơ của mình.

Mặc Thiệu Đình cười nhìn Đường Lạc Lạc, trong mắt tràn đầy sự sùng ái.

Đường Lạc Lạc lại bị thả thính một cách không phòng bị, dường như đến mức báo động luôn, đáng chết! Người đàn ông này cứ luôn không ngừng phóng điện, thực sự khiến người khác chịu không nổi, cứ tiếp tục thế này, kế hoạch ly hôn của cô, e rằng sẽ phải dời lại vô thời hạn quá!

Hai người cười cười nói nói, thời gian qua thật nhanh, đến lúc dừng lại trước cổng to của biệt thự nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc có chút e dè lùi một bước, tay Mặc Thiệu Đình vừa hay đưa ra, cho cô một ánh mắt cổ vũ, Đường Lạc Lạc mới chịu để cho Mặc Thiệu Đình kéo tay, đi vào trong biệt thự.

Trong phòng khách, La Nhã đang ngồi bên bàn trà, thần sắc lạnh nhạt đang pha trà, trên bàn bày biện bộ dụng cụ pha trà khảo cứu và tinh tế, trong phòng phảng phất mùi hương trà nhân nhạt, cảm nhận được Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc bước vào, La Nhã chỉ khẽ ngược mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ:

- Về rồi à?

- Dạ về rồi ạ.

Đường Lạc Lạc đoán rằng giờ này chắc chắn Lâm Uyên Du đã mắng vồn với La Nhã rồi, không miễn được có chút sợ sệt hoảng loạn, khẽ giọng lên tiếng:

La Nhã ngẩn đầu, nâng một tách trà lên, tùy ý vuốt nhẹ nắp tách, sắc mặt lạnh băng:

- Tôi bảo cô đi chăm sóc Uyên Du, cô thì hay, không chỉ không chăm sóc tốt, còn miệng mồm độc địa, thậm chí ra tay đánh nó, bây giờ còn mặt mũi quay về đây ư?

Nói xong, ném tách trà lên bàn, phát ra tiếng vang thánh thoát.

Cả người Đường Lạc Lạc ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy uất ức muốn chết:

- Thừa mẹ, con không có đánh cô ta, cũng không hề mắng cô ta, mẹ không thể chỉ nghe lời nói từ một phía được, mẹ dặn dò con chăm sóc cô ta, sao con có thể động thủ với cô ta được chứ?

- Không nghe lời một phía từ nó, chẳng lẽ lại nghe theo cô sao?

Ánh mắt La Nhã sắc bén trừng mắt nhìn Đường Lạc Lạc, chậm chậm đứng dậy:

- Con bé là bệnh nhân, cô đến đó vừa mắng vừa đánh nó, sĩ diện tôi biết để đâu cho được hả? Đây chính là gia giáo của thiếu phu nhân nhà họ Mặc sao? Tôi đúng là nhất thời hồ đồ, làm chủ việc gả cô cho Thiệu Đình, thật đúng là gia môn bất hạnh, đúng, không trách cô, toàn bộ đều trách tôi cả.

- Con thật sự không có...

Đường Lạc Lạc cạn lời tắc đầu, cảm thấy bản thân nói thế nào cũng không rõ ràng được:

- Sao con có thể làm những việc như thế chứ...

- Cảm ơn!

La Nhã bước đến trước mặt Đường Lạc Lạc, dò xét cô từ trên xuống dưới, lộ một nụ cười lạnh lùng:

- Đúng là đứa con dâu tốt của tôi, tôi nói một câu, cãi lại mười câu, việc mà tôi dặn dò cô, bề ngoài ung thuận bề trong chống đối, cô còn dám kể khổ, tốt thôi, cô rất tốt, Thiệu Đình, người đàn bà của con, con không quản nó sao? Con muốn chờ đến lúc nó làm mẹ tức chết rồi con mới vui mừng ư?

Ánh mắt La Nhã như mũi tên, nhắm thẳng về phía Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc mím chặt môi, biết bản thân nói nhiều sai nhiều, vì thế không dám tiếp lời nào nữa, thương xót nhìn Mặc Thiệu Đình.

Quan hệ giữa anh và La Nhã vốn không tốt, ngặt nỗi bản thân lại không được sự sủng ái của La Nhã, khiến anh khó xử hai bên, bản thân đúng là vô dụng...

Bị người mẹ ruột nhìn như thế, trong lòng nhất định không thoải mái chẳng?

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng ấn vào lòng bàn tay của Đường Lạc Lạc, dường như đang an ủi cô, quay người nhìn sang La Nhã, biểu hiện trên mặt vô bi vô hỉ:

- Lạc Lạc nói cô ấy không làm, tức là không làm, mẹ nói Lạc Lạc không có gia giáo, vậy hành vi không hỏi rõ ngọn ngành sự việc đã mắng chửi hời tội của mẹ, thì có gia giáo lắm sao?

Đường Lạc Lạc lúc này đơ người luôn.

Ôi trời! Mặc Thiệu Đình không ngờ vì cô mà trực tiếp đối chứng với La Nhã ư?

Và lại còn đối chứng trực tiếp như thế....

Không chỉ Đường Lạc Lạc, ngay cả La Nhã đã quen cao cao tại thượng cũng cứng đờ luôn, không dám tin nhìn Mặc Thiệu Đình, đứa con trai lớn luôn hiểu chuyện nghe lời, thường ngày đã quen bị bà ta lợi dụng và đối xử lạnh nhạt, không ngờ có một ngày lại trực tiếp cãi lại lời của bà, dường như khiến La Nhã nghi ngờ bản thân bà vừa này có phải đã nghe nhầm rồi ư?

- Thiệu Đình, con nói gì? Con biết bản thân đang nói gì không?

Sắc mặt La Nhã trở nên cực kỳ khó coi, đây không chỉ liên quan đến địa vị và uy thế của bà trong nhà, quan trọng hơn là sự chống đối của Mặc Thiệu Đình đối với bà, là ngay trước mặt Đường Lạc Lạc, thế thì sau này sao bà còn có thể lập quy tắc cho Đường Lạc Lạc nữa chứ?

Sao còn dám sai bảo Đường Lạc Lạc làm này làm kia nữa?

- Con đương nhiên là biết.

Mặc Thiệu Đình nắm chặt tay Đường Lạc Lạc, lần đầu tiên cãi lại lời nói của La Nhã:

- Lạc Lạc là vợ của con, không phải người ở trong nhà, con hi vọng mẹ có thể tôn trọng cô ấy, giống như con tôn trọng mẹ vậy, tôn trọng là hành vi tương hỗ, không phải sao?

La Nhã cười lạnh lùng gật đầu:

- Thật hay cho câu tôn trọng là tương hỗ, Thiệu Đình, mẹ nuôi con từ nhỏ cho đến lúc thành người, tận tâm dạy bảo con, bồi dưỡng con thành long phượng như ngày hôm nay, chính là vì muốn con vì một người đàn bà mà cãi lời mẹ ư? Con bình tâm mà nói, mẹ đối xử với con không tốt sao? Mẹ còn chỗ nào làm chưa đủ ư? Mẹ có lúc nào đánh con mắng con chưa? Mẹ tự hỏi mẹ đối với con không tệ, con chính là dùng cách này để báo đáp mẹ ư?

- Thừa mẹ...

Đường Lạc Lạc thấy La Nhã và Mặc Thiệu Đình càng nói càng kịch liệt, định lên tiếng khuyên can, nhưng bị ánh mắt hung ác của La Nhã làm giật mình, đành lặng lẽ im lặng...

Chiến trận quá kịch liệt, bất cẩn chút là bị đạn bay trúng người ấy.

- Đúng là mẹ chưa từng đánh con, nhưng sự ghẻ lạnh cũng là một loại bạo lực.

Mặc Thiệu Đình hít một hơi thật sâu, nghĩ đến bản thân bị bỏ rơi và đối xử lạnh nhạt trong thời niên thiếu, đến nay vẫn còn hằn chút cảm giác:

- Chính bởi vì con từng trải qua, vì thế không muốn người con yêu cũng phải chịu sự bạo lực đáng sợ như thế! Sự chỉ trích của mẹ đối với Lạc Lạc, xin lỗi, bọn con không thể chấp nhận.

- Con...

La Nhã chưa từng nghĩ rằng, có một ngày Mặc Thiệu Đình sẽ nói những lời này với bản thân, bà ta an bài Đường Lạc Lạc gả cho Mặc Thiệu Đình, chính là vì cảm thấy Mặc Thiệu Đình nghe theo lời bà răm rắp, lại cực kỳ dễ khống chế, nhiều năm nay, tất cả yêu cầu của bà ta, Mặc Thiệu Đình đều thỏa mãn, tất cả những lời bà ta nói ra, Mặc Thiệu Đình đều không cãi lại.

Bà ta đã từng cho rằng đứa con trai này đã được nắm chặt trong lòng bàn tay, nên mới yên tâm để công ty cho nó cai quản, nhưng hiện tại bà dần dần phát hiện, tất cả dường như không đơn giản như bà ta những tưởng.

Hôm nay Mặc Thiệu Đình có thể vì Đường Lạc Lạc mà cãi lại bà, vậy ngày mai thì sao?

Sau này có sự xung đột lợi ích lớn hơn, Mặc Thiệu Đình còn nghe theo sự đàn xếp, răm rắp tuân theo lời bà ta hay sao?

La Nhã đứng yên bất động, vừa phẫn nộ, vừa kinh ngạc, vừa lúng túng bởi sự việc này sinh đột ngột này, nhất thời không thốt lên được lời nào cả.

Chính vào lúc La Nhã đang sửng người, Mặc Thiệu Đình không do dự kéo tay Đường Lạc Lạc, không quay đầu đi thẳng lên phòng ngủ trên lầu, bỏ mặc La Nhã một mình trong phòng khách.

La Nhã một hồi lâu sau mới hoàn hồn, hôm nay vốn định ra oai với Đường Lạc Lạc, đưa cô đến chỗ Lâm Uyển Du để dày vò cô, không ngờ Mặc Thiệu Đình lại bảo bọc Đường Lạc Lạc đến thế, vì Đường Lạc Lạc mà cách mặt với bà ta luôn.

Không thể hành hạ Đường Lạc Lạc, chỉ là chuyện phụ, dù sao sau này còn nhiều thời gian, nhưng thái độ của Mặc Thiệu Đình, lại khiến La Nhã hoảng loạn cực kỳ.

Hiện tại công ty đều do một tay Mặc Thiệu Đình nắm giữ, nếu một ngày nào Mặc Thiệu Đình nảy sinh tâm tư không nên có, vậy thì kế hoạch của bản thân, sẽ hoàn toàn sụp đổ mất.

Không được, xem ra phải đẩy nhanh tiến độ, sớm đưa Mặc Tây Thành vào công ty thôi.

Như thế dù sau này Mặc Thiệu Đình biết rõ mọi chuyện, cũng không cách nào phản kháng.

La Nhã vừa nghĩ thế, bèn chậm chậm ngồi xuống, rót đầy tách trà, trong mắt, lướt qua sự kiên định bất buộc đạt được.

Đường Lạc Lạc được Mặc Thiệu Đình kéo đi, không yên tâm quay đầu lại nhìn, cứ thế được Mặc Thiệu Đình kéo vào trong phòng ngủ, đóng cửa, cô liền vội vã lên tiếng:

- Anh điên rồi hả? Sao có thể nói chuyện như thế với mẹ anh chứ? Đầu là vì tôi đúng không? Tôi không sao đâu, tôi nói qua là tôi không sao mà, mắng vài câu cũng không chết được, làm chi mà căng dữ vậy, chẳng phải vài ngày nữa là bà về Anh hay sao?

Cô thật sự không muốn vì cô mà khiến Mặc Thiệu Đình và La Nhã cãi nhau đến mất vui, giống như Mặc Thiệu Đình không nỡ để cô chịu thiệt thòi vậy, cô cũng không muốn Mặc Thiệu Đình lãnh ngộ cái cảm giác bị người nhà chán ghét.

Chính vì bản thân từ nhỏ đã từng sống như thế, cô thực sự biết quá rõ cái cảm giác đó nó đau buồn cỡ nào.

Mặc Thiệu Đình nâng mặt Đường Lạc Lạc, nhìn vẻ mặt nghiêm túc nhú mày của cô, không kiềm được nhếch mép, cúi đầu, hôn một cái chốc nhẹ nhàng lên môi cô.

Nụ hôn này rất nhẹ rất nhẹ, giống như chuồn chuồn điểm nước vậy, nhưng lại khiến Đường Lạc Lạc trừng to mắt, trái tim đập thình thịch.

Cô luôn ra lệnh cho bản thân phải kiềm chế phải kiềm chế, tuy nhiên mỗi lần Mặc Thiệu Đình ghé sát cô, nhịp tim và cảm giác toàn thân tê mê không biết lừa người.

Khí chất đặc biệt thuộc về đàn ông lấn át, tim cô đập loạn nhịp, sau đó cả người Mặc Thiệu Đình ghé sát, ép cô vào tường, không do dự hôn sâu thêm nữa.

Nụ hôn của anh bá đạo và tà khí, mang theo hơi thở lấn lướt cực mạnh, giống như đế vương đang chinh phục lãnh thổ của bản thân vậy, khiến Đường Lạc Lạc hoàn toàn không thể thở được, ngón tay anh thon dài linh hoạt, nhẹ nhàng ma sát lên vùng eo của Đường Lạc Lạc, thuận theo tà áo của Đường Lạc Lạc, nhẹ nhàng tiến vào trong...

Đường Lạc Lạc vốn mơ mơ màng màng, thần trí đang chìm đắm sâu trong nụ hôn, khoảnh khắc khi ngón tay anh chạm vào làn da cô, đột nhiên cô thức tỉnh, trừng to mắt, lấy hết sức lực bình sinh, mới đẩy được Mặc Thiệu Đình ra đôi chút:

- Anh làm gì... đừng tưởng giúp tôi rồi thì có thể ăn đậu phụ của tôi, xí!

Mặc Thiệu Đình còn đang say sưa vuốt ve eo thon của Đường Lạc Lạc, nhếch mày đầu hàng:

- Được, tôi không ăn đậu phụ của cô, cho cô ăn đậu phụ của tôi, thế nào?

Đường Lạc Lạc:.....

Có phân biệt gì lớn không?

Vì tránh bản thân nhìn lâu khuôn mặt lam nhan họa nước này của Mặc Thiệu Đình, sẽ mất lý trí làm ra những việc phải hối hận cả đời, Đường Lạc Lạc cứng lòng, chỉ về sofa phía bên kia:

- Đó mới là nơi thuộc về anh, tiểu ca ca, đừng chọc tôi nổi lửa nha! Nếu anh còn dám động tay động chân với tôi, bây giờ làm giả chứng nhận rất tiện đó, có tin rằng ngày mai tôi đi làm hai giấy chứng nhận kết hôn giả để ly hôn với anh không?

- Vậy ý của cô là, nếu như không ghẹo cô thì cô tuyệt đối sẽ không nhắc đến chuyện ly hôn nữa đúng không?

- Trước khi mẹ anh rời khỏi.

- Thành giao.

Mặc Thiệu Đình bắt lực thở dài, nhìn chăm chăm Đường Lạc Lạc một lúc, rất không vui đi về phía sofa nằm xuống, vợ đang ngay trước mắt, nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, thế gian này, có đàn ông nào uất ức hơn anh không chứ?

.....

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Vì lý do hôm qua về sớm nên ngày hôm nay đi làm, Đường Lạc Lạc đều rất cẩn trọng.

May là hôm qua bộ phận thiết kế bị xáo xáo về vụ nghi việc của Vương Bác, vốn không hề chú ý đến việc về sớm mười phút của cô.

Vào lúc này khi Đường Lạc Lạc xuất hiện trước cửa văn phòng, mọi người đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía cô, khiến Đường Lạc Lạc vô cùng ngạc nhiên, liền giơ tay sờ lên mặt mình và phát hiện không hề có vết dơ hay vật gì trên mặt cả.

Vậy mọi người đang nhìn gì vậy ta?

Trên mặt mình có gì thật sao?

Và... không biết có phải ảo giác hay không, ánh nhìn của mọi người rõ ràng là đang mang hàm ý tội nghiệp cô.

Đường Lạc Lạc nhìn mọi người cười cười, vẫy vẫy tay, sau đó trở về chỗ ngồi của mình trong ánh mắt đầy vẻ thương cảm của mọi người, liền đặt câu hỏi đầy nghi hoặc với đồng nghiệp bên cạnh - La Thư Vũ.

- Chị La, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy, sao ánh mắt mà mọi người nhìn tôi có vẻ lạ lạ.

La Thư Vũ nhìn Đường Lạc Lạc với vẻ mặt đầy thông cảm, lúc sau mới nhẹ giọng nói:

- Cô biết rồi đấy, Vương Bác đã bị Mặc Lan đuổi việc rồi, với con người của chủ quản Mặc thì đó giờ... hành xử tương đối ác liệt, nên mọi người đang dự đoán là người ra đi tiếp theo có khả năng là cô đó.

Đường Lạc Lạc:

Cho nên, ánh nhìn mà mọi người dành cho cô là đang dành cho một người mang danh sắp sửa bị đuổi việc sao?

Vốn dĩ đây cũng là việc mà bản thân cô lo lắng, nhưng do hôm qua cô đã hỏi Mặc Thiệu Đình, và Mặc Thiệu Đình bảo với cô rằng không sao cả, thế nhưng lúc này, cô không thể bảo mọi người đừng lo lắng cho mình, tổng tài Mặc đã bảo đảm rằng cô sẽ không bị sao cả đâu. ...

Mối quan hệ của Đường Lạc Lạc trong bộ phận thiết kế như trải qua một bước ngoặt, lúc ban đầu mọi người đều có ấn tượng rất tốt với cô, cho đến khi Mặc Tây Thành ra mặt giúp đỡ cô, mọi người đều nghĩ rằng mối quan hệ của cô và Mặc Tây Thành không hề đơn giản, cho nên mối quan hệ của mọi người dành cho cô có gì đó hơi khác khác, sau đó là sự việc bản thiết kế bị gian lận, khiến cho mọi ác ý mà mọi người dành cho cô bị đẩy lên đến tột độ, thậm chí là ai thấy cũng đều căm ghét...

Và rồi sau đó nữa mọi việc được làm sáng tỏ tại buổi họp báo, cho đến bây giờ, mọi người lại đang thông cảm cho cô, nói cho cùng thì cô cũng chỉ là một cô gái vừa mới tốt nghiệp mà thôi, thậm chí cô sắp sửa bị Mặc Lan cho thôi việc, lúc này, khi mọi người nhìn Đường Lạc Lạc đều đầy vẻ thương cảm và tội nghiệp, cảm thấy cô cũng không dễ dàng mà vượt qua với độ tuổi trẻ như thế.

Cảm giác bị cả một đám người thương cảm như thế này, thực sự là không thoải mái một chút nào.

- Lạc Lạc à, cô vừa mới tốt nghiệp, sau này cơ hội còn nhiều mà.

Nhìn thấy Đường Lạc Lạc ngồi ngẩn ngơ tại chỗ không nói lời nào, có người tưởng Đường Lạc Lạc đang đau buồn nên lên tiếng an ủi.

- Đúng đó đúng đó, cô ở lại đây, cũng sẽ bị ... thà rằng ra đi cho rồi, biết đâu sau này sẽ có được cơ hội tốt hơn thì sao.

Sau đó liền có người lên tiếng nói theo.

- Và lại cô đã có kinh nghiệm làm việc tại công ty nhà họ Mặc, sau này sẽ dễ dàng tìm việc thôi.

- Mọi người sẽ nhớ cô lắm đấy, nào lại đây, để lại thông tin liên lạc nào, sau này nhớ thường xuyên gặp nhau nhé.

Có người bắt đầu lấy điện thoại ra hỏi số phone liên lạc của Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc:

Với bầu không khí cô sắp sửa phải dọn đồ đạc ra đi như thế này, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy.

Bầu không khí hiện tại dường như khiến cô cảm thấy, nếu tiếp tục ở lại nơi này, có khi nào sẽ khiến mọi người rất thất vọng không. ...

• Tôi.....

Đường Lạc Lạc không nói nên lời, đành ngậm ngùi, khi cô đang suy nghĩ phải giải thích ra sao với mọi người về việc cô không muốn ra đi, và cô chưa chắc sẽ bị đuổi, mọi người dường như quan sát như thế, thì Nhạc Thanh đã nhảy vào nhiều chuyện ngay:

- Kỳ thực, Lạc Lạc à, ra đi cũng không phải là không tốt đâu.

Từ lần Nhạc Thanh phản bội Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc đã có ý đề phòng cô, thường ngày cũng công khai né tránh cô, và điều đáng nói là cho cô thông tin giả, khiến Mặc Lan mất hết niềm tin ở cô, từ đó Nhạc Thanh mạng hạn trong lòng, lúc nào cũng thấy gai mắt Đường Lạc Lạc, lúc này mọi người đều cho rằng Đường Lạc Lạc đã đắc tội với Mặc Lan nhất định sẽ bị đuổi thôi, nên trong lòng Nhạc Thanh vô cùng khoái chí, nhưng về mặt lại tỏ ra bản thân là một người tốt biết quan tâm.

Lúc này, Nhạc Thanh đang vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trên tay mình, nói với giọng điệu giả tạo:

- Công việc này có tốt thế nào đi nữa thì cuối cùng cũng không phải là nơi con gái thuộc về, con gái nè, nên tìm một người đàn ông tốt đáng tin cậy, giống như bạn trai của tôi vậy đó, bây giờ đã là giám đốc của một công ty, anh ấy còn khuyên tôi không nên đi làm nữa, từ chức cho rồi, để có nhiều thời gian ở bên anh ấy, thực ra thì tôi cũng có chút lưỡng lự đấy.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, xem ra cô đã hiểu ra rồi, Nhạc Thanh đâu phải đang an ủi cô, mà là đang khoe khoang bạn trai lắm tiền nhiều của, ăn cần chu đáo của cô ta...

Nếu cô thật sự bị đuổi việc thiệt thì những lời an ủi giả tạo như thế này chắc chắn sẽ có tác dụng châm thêm dầu vào lửa đấy.

Điều kiện khá giả của bạn trai Nhạc Thanh là điều mà ai nấy đều biết cả, tuy cảm thấy có vẻ bất lịch sự khi nhắc đến việc này vào lúc Đường Lạc Lạc đang buồn, nhưng mọi người vẫn nể mặt Nhạc Thanh hơn, dù gì thì cũng bằng mặt hơn bằng lòng.

- Đúng đó, Thanh Thanh, bạn trai cô tốt với cô thật đấy, có người bạn trai như vậy, dù công việc thế nào thì cũng không còn quan trọng nữa.

- Chiếc nhẫn kim cương trên tay cô là bạn trai mua tặng cô hả? Đắt tiền lắm phải không?

- Người bạn trong ngành trang sức của tôi nói là độ cara của viên kim cương này cũng phải tợn mấy trăm triệu đấy, hai người đã đính hôn rồi hả? Anh ta chỉ mạnh tay cho cô quá đi.

Nhạc Thanh đã thành công khi chuyển mọi sự chú ý từ Đường Lạc Lạc về phía cô, trong lòng khoái chí vô cùng, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, và nói với giọng điệu đầy vẻ vui sướng:

- Ấy, tiền là thứ yếu thôi, chỉ bấy nhiêu đó thôi có là bao. Tóm lại là, Lạc Lạc này, cô có biết rằng cô thua vì đâu không? Đó là vì nền tảng không đủ cứng, nếu có một người chồng giàu có, thì việc gì mà không giải quyết được nhỉ? Đâu cần cô phải thấp thòm phập phồng lo sợ bị đuổi việc như hiện tại phải không?

- Theo tôi thì thường ngày cô nên ăn mặc đẹp đẽ hơn, con gái mặc quần áo hiệu gì quan trọng lắm, đừng suốt ngày mua quần áo ngoài lề đường, cứ thấy rẻ là lại mua về mặc lên người, mất giá lắm.

Đường Lạc Lạc cúi đầu nhìn vào chiếc áo thun và quần jean ngắn của mình, đây đều do cô lấy đại trong tủ áo nhà họ Mặc, cô xoa xoa đầu, giọng thò thè:

- Thoải mái lắm mà...

- Cô như thế này thì làm sao có người đàn ông nào dám ưng ý cô chứ?

Nhạc Thanh nói với vẻ khinh khỉnh:

- Dù sao thì chúng ta cũng cùng làm việc chung trong một bộ phận, để tôi chọn mấy bộ đồ cũ không mặc rồi cho cô, cô nên ăn mặc đẹp đẽ hơn, quần áo của tôi là hàng hiệu không đấy, tuy kiểu dáng hơi cũ tí, nhưng cũng còn đẹp hơn mấy bộ đồ của cô nhiều, tới lúc đó nhớ tìm kiếm người đàn ông nào có năng lực, sẽ không còn sợ bị công ty đuổi nữa, và cũng không lo không kiếm được việc mới.

- Không cần không cần.

Đường Lạc Lạc liền lắc tay từ chối:

- Tôi cảm thấy tôi hiện tại cũng tốt lắm mà.

- Cô đó, đến chết vẫn còn sĩ diện. Vừa mới tốt nghiệp phải không? Nếu mà cô bị đuổi việc thì có khả năng ngay cả chỗ ở cũng không còn, lúc này đây, người khác giúp đỡ cô thì phải biết ơn chứ, sau này người ta mới giúp đỡ cô thêm nữa, biết chưa?

Sau khi nói xong, Nhạc Thanh lại giơ bàn tay lên, tiếp tục vuốt ve chiếc nhẫn dưới ánh mặt trời.

- Ấy da, bám một hạt bụi rồi...

- Lạc Lạc, cô đừng để bụng nhé... cô ta là vậy đấy...

Lạc Thư Vũ quay qua định an ủi Đường Lạc Lạc, vừa cúi đầu, thì ánh mắt vừa hay lướt qua chiếc nhẫn trên tay Đường Lạc Lạc, rồi đột nhiên cất cao giọng:

- Ôi, chiếc nhẫn trên tay cô, sao giống nhẫn Krupp vậy?

Chiếc nhẫn kim cương của gia tộc Krupp là trang sức đắt giá nhất trên thế giới, đó là chiếc nhẫn đính hôn mà Richard Bolton đã trao cho Taylor, hầu như ai trong giới cũng đều biết đến nó.

Đương nhiên là mỗi nhân viên của bộ phận thiết kế đều quá rành về các tin tức liên quan đến thời trang rồi, khi nghe thấy lời nói của Lạc Thư Vũ, mọi người lập tức hiếu kỳ vây đến ngay.

- Thật không? Cho tôi xem nào.... Ôi cô đừng nói, quả thật giống y hệt đấy.

Có người liền lấy điện thoại ra ngay để tìm hình ảnh của chiếc nhẫn Krupp, rồi so sánh với chiếc nhẫn trên tay của Đường Lạc Lạc:

- Đúng là giống y như đúc luôn ấy.

- Nếu mà là thật, thì chẳng phải là cả triệu đô sao, nếu tính ra tiền nước mình thì... Wow, lợi hại quá đi Lạc Lạc à, là cả một gia tài đó.

Nhạc Thanh thay đổi sắc mặt ngay, liền hòa vào đám đông để cùng quan sát, và miệng thì lẩm bẩm:

- Làm sao có thể là thật được, nhẫn Krupp đắt tiền lắm đấy, Đường Lạc Lạc sao có thể có được nó chứ, chắc chắn là đồ giả rồi.

Đường Lạc Lạc đột nhiên bị mọi người vây quanh, có vẻ hơi loạng choạng. Đây là chiếc nhẫn cưới do nhà họ Mặc chuẩn bị cho lễ cưới của cô và Mặc Thiệu Đình, cô luôn cất chiếc nhẫn ở nhà, do mấy ngày nay tình cảm của cô và Mặc Thiệu Đình có tiến triển, nên sáng nay cô hứng chí thế là lấy chiếc nhẫn đeo vào tay, thế nhưng không ngờ rằng chiếc nhẫn lại đắt đến vậy.

Nếu sớm biết chiếc nhẫn đắt thế này, có đánh chết cô cũng không đeo nó ra khỏi nhà.

Đường Lạc Lạc có ý rút lại bàn tay của cô.

Cô không muốn mới vào công ty mà đã gây sự chú ý như thế.

Hành động của cô trong mắt Nhạc Thanh là cô có tật giật mình, Nhạc Thanh biết ngay Đường Lạc Lạc không muốn bàn luận về chuyện chiếc nhẫn một chút nào, đột nhiên cô ta như bắt được vàng, liền lớn tiếng hô to:

- Theo tôi thấy thì chiếc nhẫn này chắc chắn là đồ giả rồi, chẳng là Lạc Lạc này, nhẫn Krupp đắt tiền như vậy, cô mua không nổi cũng là lẽ thường tình thôi, sao lại ham vinh đến thế chứ? Cô làm như thế chỉ tổ khiến cho bản thân càng đáng thương mà thôi.

La Thư Vũ đứng gần đó liền chau mày:

- Nhưng theo tôi thấy thì chiếc nhẫn này trông rất giống thật, đây là chất lượng của loại trang sức thật, nếu giả thì nhìn một cái sẽ phân biệt ra ngay, à, Tiểu Quan, trước đây cô học chuyên ngành giám định trang sức đúng không, và cũng sưu tầm không ít trang sức quý nhỉ, không thì cô giám định thử chiếc nhẫn này xem sao?

Điều kiện gia đình nhà Tiểu Quan cũng thuộc hàng giàu có, chuyên ngành học lại là về trang sức, đối với sự thật giả của trang sức, cô có độ chuyên môn rất cao, trước đây có ai đó mua nhầm đồ trang sức không đạt chuẩn, cũng đều nhờ cô giám định, tất cả các lần kiểm tra đều rất đáng tin cậy, cho nên lần này mọi người vô cùng hiếu kỳ mà lời cô qua.

- Tiểu Quan à Tiểu Quan, mau qua đây xem xem đi, đây có phải là chiếc nhẫn kim cương Krupp đắt đỏ nhất trên thế giới không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Khi thấy mọi người vây đến ngày càng nhiều, Đường Lạc Lạc muốn giải quyết chuyện này một cách êm đẹp, không gây sự chú ý của mọi người, thì giờ cũng đã quá muộn rồi, và lại nếu bây giờ cô từ chối việc kiểm định chiếc nhẫn, thì đồng nghĩa với việc cô thừa nhận bản thân đeo trang sức giả, sau này khó tránh khỏi việc sẽ bị mọi người cười nhạo, điều đó còn xấu hổ hơn việc bản thân bị người khác mắng nữa.

Trong sự bất lực, Đường Lạc Lạc đành giơ bàn tay ra để cho Tiểu Quan kiểm định chiếc nhẫn kim cương trên tay mình.

Mọi người đều nín thở tập trung, đều hiếu kỳ mà vây quanh họ, tuy là làm việc cho công ty nhà họ Mặc, và thấy qua không ít đồ quý giá, nhưng vì chiếc nhẫn này quả thật vô cùng đáng giá quá đi, cho nên lập tức gây sự tò mò của mọi người ngay.

Tiểu Quan lấy chiếc kính lúp ra, rồi đưa tay của Đường Lạc Lạc hết qua trái rồi lại qua phải, lâu lâu lại thấy chiếc kẹp ra gỗ nhẹ lên chiếc nhẫn, thần thái vô cùng nghiêm túc.

Một hồi lâu sau, cô hít một hơi thật sâu, cất hết các dụng cụ mà cô mang theo, rồi nói:

- Chiếc nhẫn của Lạc Lạc...

- Là giả đúng không?

Nhạc Thanh không đủ kiên nhẫn đợi câu trả lời của Tiểu Quan, đã bắt đầu thao thao bất tuyệt mà chê bai Đường Lạc Lạc:

- Một học sinh mới tốt nghiệp như cô ta, làm sao có được món trang sức quá đắt tiền như thế này để đeo chứ, đúng không? Không mua được thì thôi đi, vậy mà lòng hư vinh lại lớn đến vậy, Lạc Lạc, nghe tôi khuyên một câu đi, nếu sân si giàu sang phú quý, sớm muộn gì cũng sẽ làm đường lạc lối thôi, là con người, thì nên đầu đội trời, chân đạp đất, đừng ganh tỵ với người khác như thế, cố bé à, nên học hỏi thêm thì hơn.

Mọi người xung quanh bốn mắt nhìn nhau, tuy không cười chế nhạo thẳng thắn giống như Nhạc Thanh, nhưng đã có một vài người bật miệng cười khẩy, dù sao thì ai cũng có lòng hư vinh cả, nhưng với chiếc nhẫn kim cương đắt giá như Krupp này thì đeo đồ giả lên người, có phải là khiến mọi người chê cười không, đúng là quá nghèo hèn mà.

- Mọi người có thể đợi tôi nói hết câu được không?

Tiểu Quan càn lời với họ.

- Ý tôi là, chiếc nhẫn kim cương trên tay Lạc Lạc, là thật đấy, là chiếc nhẫn Krupp thật, nếu mà là giả và giả được đến độ tinh tế như thế này, thì giá trị của nó cũng không hề nhỏ, chiếc nhẫn này là do một nhà sưu tầm người châu Á đầu giá mà có được, đã nhiều năm lắm rồi, vốn không rõ nó trôi dạt về

đâu, có thể được nhìn thấy chiếc nhẫn này một lần trong đời, tôi cảm thấy mình thật là may mắn.

- Là thật sao?

Nhạc Thanh bất chợt sững người, liền chạy đến kéo tay của Tiểu Quan:

- Tiểu Quan, cô không được nói bừa đâu nhé, việc này có ảnh hưởng đến uy tín của cô đó, chiếc nhẫn là thật sao?

Mọi người đều tròn xoe mắt, cảm thấy vô cùng bất ngờ ----- đeo chiếc nhẫn mấy triệu đô trên tay, vậy gia cảnh của Đường Lạc Lạc chắc là giàu nứt sù quá?

Giàu có thế này mà chỉ là một nhân viên quèn, điều này có quá vô lý không đây?

- Đương nhiên là thật rồi.

Tiểu Quan phẩy tay rồi quay về chỗ ngồi của mình.

- Kẻ giàu nhưng khiêm tốn đây ra đây, mọi người hãy quan sát bộ quần áo trên người Lạc Lạc đi, tuy kiểu dáng có vẻ bình thường, nhưng đều là hàng hiệu đắt tiền không đấy.

Khi nghe Tiểu Quan nói vậy, mọi người liền đưa mắt chú ý đến bộ trang phục của Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc luôn mặc quần jean áo thun, vô cùng thanh xuân đơn giản, nên cũng chẳng mấy ai chú ý cô mặc gì, nhưng bây giờ khi quan sát chi tiết, thì lại phát hiện ra điều bất ngờ.

- Chiếc áo thun này, chẳng phải là bản kỉ niệm số lượng giới hạn của Chanel sao?

- Giày là của hiệu Versace, chỉ được đặt mua tại buổi ra mắt ... ôi, hôm kia tôi vô tình đọc được trên một cuốn tạp chí, vậy mà tôi cứ nghĩ Lạc Lạc mang giày nhái cơ...

- Không phải chứ, hãy nhìn đôi hoa tai của cô ấy kìa, là hiệu Cartier đấy...

Tuy đây đều là những món đồ hàng hiệu đắt tiền, nhưng nó chỉ là đồ đi làm của Đường Lạc Lạc mà thôi, thường thì mọi người cũng hay mua một hai bộ đồ hàng hiệu, nhưng đều lựa chọn những kiểu dáng kinh điển, nhìn là biết ngay đó là hàng hiệu cao cấp, những kiểu dáng quá đơn giản như của Đường Lạc Lạc đây, rõ ràng là không xem các món đồ hàng hiệu đó là đồ xa xỉ mà, chỉ tùy tiện mặc vào mà thôi.

Xem ra đã phân thắng bại rõ ràng rồi.

La Thư Vũ không ngừng vuốt ve tay áo của Đường Lạc Lạc, miệng thì lẩm bẩm:

- Nguyên con người này, đều là những tờ tiền biết hô hấp đấy...

Lúc này Nhạc Thanh cảm thấy mặt nóng bừng cả lên, cũng không biết Đường Lạc Lạc này gia cảnh như thế nào, mà mặc cả một cây hàng hiệu, chiếc nhẫn trên tay thì là cả triệu đô, không ngờ lại giấu chỗ này giấu chỗ kia như có tật giật mình vậy, báo hại đến nỗi vừa rồi cô còn nói sẽ tặng áo cho Đường Lạc Lạc nữa, đúng là mất mặt quá đi.

Thiệt là đáng ghét quá mà!

Ngay lúc đó, những đồng nghiệp cùng hùa theo phe của Nhạc Thanh khi này thì vừa hết lời tăng bốc Đường Lạc Lạc giàu có mà khiêm tốn, vừa dành ánh mắt đáng thương cho Nhạc Thanh ----- nếu trong lòng mà không rõ chuyện gì đang xảy ra thì thật là lạ lắm đấy.

Đường Lạc Lạc không ngờ là chỉ một chiếc nhẫn mà gây sự chú ý của mọi người đến nỗi như vậy, lúc này mọi người đều mắt chữ A mồm chữ O mà nhìn cô, có cảm giác rất là lạ đó, cô đành cười trừ:

- Không đến nỗi đó đâu.

Sau đó những lời giải thích như nhảy múa trong miệng cô, và không hiểu sao cô không tài nào nói ra được.

Mọi món đồ đều là thật, làm sao giải thích đây? Chẳng lẽ lại kể rằng tất cả những thứ này đều do Mặc Thiệu Đình chuẩn bị cho cô sao. Cô vốn không hề biết giá cả của chúng, và cũng không để tâm đến, chỉ tùy tiện mặc vậy thôi.

Nếu mà giải thích như trên, hình như là càng chết nữa...

Trong khi Đường Lạc Lạc không biết phải làm thế nào để phá vỡ bầu không khí ngại ngùng khi bị mọi người vây quanh, thì cửa văn phòng được mở ra, Mặc Lan nghiêm túc đi vào.

Mọi người liền chuyển mọi chú ý sang đó, đồng loạt nhìn Mặc Lan, lúc này Đường Lạc Lạc mới thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời khi nhìn thấy sắc mặt của Mặc Lan, cô cũng chợt giật nhẹ mình.

Tuy được Mặc Thiệu Đình bảo đảm, nhưng hiện tại cũng xem như cô đã gây thù với Mặc Lan, chẳng lẽ cô ta sẽ dễ dàng tha cho cô vậy sao?

Mặc Lan luôn là một cô gái đoan trang xinh đẹp, nhưng vẻ mặt không giấu nổi vẻ tiêu tụy và giận dữ, cô đảo mắt một vòng xung quanh, rồi nhẹ nhàng nói:

- Mọi người cũng biết là cuộc thi thiết kế thời trang FHY năm năm mới được tổ chức một lần, là một sự kiện lớn trong ngành thiết kế, trong cuộc thi thiết kế thời trang lần này sẽ xuất hiện rất nhiều nhà thiết kế tài ba, đều là những nhà thiết kế vô cùng nổi tiếng. Năm nay, cuộc tuyển chọn ở khu vực châu Á sẽ do công ty S triển khai, cho nên, là đại diện của công ty nhà họ Mặc, mọi người đều có thể đăng ký tham gia, hôm nay tôi đến là để thống kê danh sách số lượng tham gia.

Khi chị ta vừa dứt lời, tâm trạng của mọi người đều trở nên vô cùng hứng khởi và mong đợi.

Nên biết rằng, cuộc thi thiết kế thời trang FHY luôn tạo ra rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng, thậm chí nếu giành được ba thứ hạng đầu, sẽ có cơ hội dành được suất học bổng miễn phí tại học viện thiết kế danh giá nhất ở nước ngoài để trau dồi thêm, sản phẩm đoạt giải còn được đem đi đấu giá, và sản phẩm được bán đấu giá cao nhất từ trước đến giờ lên đến tận mấy trăm triệu đô mỹ, đối với một nhà thiết kế mà nói, có thể tham gia cuộc thi này và đoạt giải, đều là việc bội thu, cũng đồng nghĩa với “bánh ngon rơi từ trên trời xuống” vậy.

Một cuộc thi thiết kế thời trang chuyên nghiệp như thế, không những năm năm mới tổ chức một lần, mà địa điểm tổ chức cũng không nhất quán, nói là năm năm, có khi cách tận mười năm cũng chưa chắc sẽ tổ chức tại khu vực châu Á một lần nào, thậm chí đăng ký tham gia cũng vô cùng nghiêm ngặt, bắt buộc phải là tác phẩm bất mất nhất hoặc là giành được sự khẳng định khen ngợi của các nhà thiết kế nổi tiếng trong giới, thì mới được tham gia.

Lần này không những phá lệ tổ chức tại công ty S, thậm chí nhân viên của công ty nhà họ Mặc cũng có thể đăng ký tham gia, tin tức nóng hổi như thế này làm gì mà không khiến dân tình xôn xao cơ chứ?

Nếu không phải vì Mặc Lan mặt lạnh như tiền đứng đấy, chắc mọi người đã nhảy cẫng lên hô hào rồi.

Trái tim của Đường Lạc Lạc đang đập rất nhanh, vì quá hưng phấn mà bàn tay cô bắt đầu tiết ra mồ hôi ----- không cần biết có đoạt giải hay không, miễn được tham gia một lần cũng thỏa lòng.

Ít ra cũng để cho cô cảm thấy rằng bản thân lại tiến gần hơn nữa đến ước mơ.

Dưới ánh nhìn đầy hào hứng của mọi người, sắc mặt lạnh như tiền của Mặc Lan như không ăn nhập vào đâu cả, chị ta lạnh lùng nói tiếp:

- Hoan nghênh mọi người đến đăng ký, đây là phúc lợi mà công ty dành cho mọi người, và rồi, sau khi kết thúc cuộc thi, nhân viên nào có thành tích cao nhất, sẽ có cơ hội thiết kế bộ trang phục mùa hè cho công ty nhà họ Mặc, và còn có khả năng đảm nhận chức vụ chủ quản của bộ phận thiết kế.

Đột nhiên, mọi người đồng loạt phát ra tiếng reo hò mừng vui, cả văn phòng đều náo nhiệt hẳn lên.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, rốt cuộc cũng đã hiểu tại sao sắc mặt của Mặc Lan lại khó chịu như thế này rồi.

Sau sóng gió bộ thiết kế giả, về ngoài Mặc Lan tưởng chừng như không hề có sự ảnh hưởng nào, vẫn sẽ yên vị với chủ quản bộ phận thiết kế, nhưng bộ thiết kế trang phục mùa xuân năm nay, Mặc Thiệu Đình đã phải tìm đến nhà thiết kế nước ngoài để kịp tiến độ, bộ thiết kế trang phục mùa hè thì sẽ giao cho nhân viên có thành tích cao nhất trong cuộc thi thiết kế thời trang sắp tới, rõ ràng là muốn Mặc Lan hữu danh vô thực, một khi có người mới thay thế vị trí đó, thì chức vụ chủ quản bộ phận thiết kế của chị ta xem như đi tong.

Chiều này của Mặc Thiệu Đình đúng là ác quá đi.

Đường Lạc Lạc vô ý nở một nụ cười khê trên môi khi nghĩ về Mặc Thiệu Đình, trước đó Mặc Thiệu Đình nhân cơ hội lấy đi hai phần trăm cổ phần của Mặc Lan, bây giờ lại sử dụng chiều này... Tiểu ca ca quả thật là người mưu mô đến run cả người.

- Được rồi, bây giờ ai muốn tham gia thì mau đến đây đăng ký.

Tâm trạng lúc này của Mặc Lan vừa tức vừa hận, vốn dĩ chị ta nghĩ là chuyện cổ phần bị lấy đi thì sự việc với Đường Lạc Lạc xem như bỏ qua, không ngờ Mặc Thiệu Đình vẫn không buông tha cho chị ta, xem ra để đứng vững trong công ty nhà họ Mặc thì cách duy nhất là chị ta phải thắng trong cuộc thi thiết kế thời trang lần này, phải đoạt thứ hạng cao nhất, như vậy thì chị ta mới danh chính ngôn thuận giữ vững chiếc ghế chủ quản bộ phận thiết kế của mình được.

Chị ta luôn rất tự tin vào tài thiết kế của bản thân, chị ta không tin là lần này Mặc Thiệu Đình có thể đặt bẫy chị ta nữa.

Mặc Thiệu Đình, chưa biết ai chết trong tay ai ở cái nhà họ Mặc này đâu, hãy đợi đấy.

Sau khi Mặc Lan lên tiếng, mọi người chột ùn ùn rời khỏi vị trí của mình, tự động xếp hàng đăng ký tham gia, cuộc thi hiếm có như thế này, dù không đoạt được thứ hạng cao, đăng ký tham gia cũng là điều tốt, dù gì cũng có thêm kinh nghiệm, và biết đâu, lỡ như ban giám khảo hơi khác biệt thì sao?

Chỉ cần vượt qua được vòng loại, cho dù sau này kể ra hay có nhảy việc thì đều làm đẹp cái sơ yếu lý lịch, tại sao lại không tham gia chứ.

Mọi người đều mang tâm trạng hứng khởi như thế, gần như trăm phần trăm nhân viên bộ phận thiết kế đều đăng ký tham gia, Đường Lạc Lạc đứng ngay ngắn trong hàng, tròn xoe mắt đếm xem còn bao nhiêu người nữa thì tới lượt cô, trong lòng đầy vui sướng và mong đợi.

Mặc Thiệu Đình là một ông Boss vừa lợi hại vừa ác liệt, bản thân cô cũng không thể thua kém được, cũng phải có điểm xứng tầm chứ, như thế mới tự tin đứng cạnh anh ấy, mới có lý do khuyên bản thân an tâm hơn, không nghĩ về những chuyện sau này sẽ thế nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Đăng kí cuộc thi thiết kế thời trang, phải tốn rất nhiều thời gian để chuẩn bị, bộ phận thiết kế lần đầu tiên cho nghỉ nửa ngày, Đường Lạc Lạc vốn muốn về nhà lập tức phác thảo, đột nhiên nhớ đến lần trước cùng Lâm Uyển Du phân cao thấp, mua về một đồng trang phục hàng hiệu để chất đống ở nhà Diệp Tiểu Manh, hôm nay có thời gian, nên lấy hết những bộ quần áo này về.

Nhưng đây cũng là một vấn đề, thứ nhất Mặc Thiệu Đình đã cho cô một đồng quần áo, từ khi cô bước chân vào ngôi biệt thự, mỗi ngày đều thay như thế, cũng có thể đảm bảo mỗi ngày đều là quần áo mới, thứ hai số lượng quần áo mua lần trước thật sự không hề ít, nếu như đem về mà bị La Nhã thấy được, chắc lại bị xia xói một trận.

Suy đi nghĩ lại, Đường Lạc Lạc quyết định lấy hết đồ từ nhà Diệp Tiểu Manh, rồi đến khu thương mại, trả hết toàn bộ.

Lúc mua chỉ vì giận dữ Lâm Uyển Du, nghĩ lại thì Đường Lạc Lạc hối hận muốn chết, nhiều thứ đắt tiền như vậy, mà tiêu như nước, bản thân lại không phải không có quần áo mặc, thật sự không thoả đáng.

Tuy Mặc Thiệu Đình đưa thẻ cho cô cả tùy thích, nhưng chính vì như vậy, Đường Lạc Lạc cảm thấy càng không nên tiêu xài hoang phí, tiêu ca ca kiếm tiền cũng không dễ dàng đâu, cô không có lý do gì ăn xài phung phí, mua những thứ không cần dùng đến, hưởng hờ, phu nhân nhà họ Mặc của cô còn làm được mấy ngày nữa cũng là một ân số.

Nghĩ như thế, Đường Lạc Lạc quả quyết từ nhà Diệp Tiểu Manh mang ra hai chiếc vali to, đi thẳng đến cửa hàng.

Và đồng thời lúc đó, Mặc Thiệu Đình vừa mới nhận được tin bộ phận thiết kế tan làm sớm, đúng lúc chuẩn bị đi ra cửa phòng để đón Đường Lạc Lạc cùng về nhà, liền bị trợ lý Tần Việt gọi đến.

- Tổng tài, vừa có người nhìn thấy cô Đường đã đi ra khỏi công ty rồi, không đi về phía nhà họ Mặc, tôi đã phái người đi theo cô ấy, nhìn thấy cô ấy đến nhà của Diệp Tiểu Manh... Sau đó, lấy ra hai chiếc vali to, và rồi, đi thẳng đến khu thương mại.

Mặc Thiệu Đình cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay, vừa tan làm chưa đến mười phút, tốc độ Đường Lạc Lạc đúng là nhanh thật, còn không đợi mình, gấp gáp mang hai chiếc vali to đến khu thương mại, là muốn làm gì đây?

- Chuẩn bị xe, phải đến khu thương mại trước cô ấy.

Mặc Thiệu Đình dặn dò cẩn thận.

....

Trang phục của những cửa hàng thương hiệu cao cấp thông thường, đều có thể đổi trả trong thời gian nhất định, Đường Lạc Lạc mang hai chiếc vali to, đi đến cửa hàng nằm ở lối ra vào, dò hỏi giao dịch viên.

- Vài ngày trước tôi mua quần áo ở cửa hàng cô, biên lai vẫn còn, tôi muốn trả lại, có được không?

Giao dịch viên chớp chớp mắt, vừa muốn mở lời, nhìn về phía sau Đường Lạc Lạc, vẻ mặt khó hiểu rồi lắc đầu.

- Cái này... không thể...

- Không thể sao? Toàn bộ đều không thể trả lại sao?

Đường Lạc Lạc ngăn người.

- Lúc tôi mua các cô rõ ràng nói có thể mà, các cô như vậy là lừa đảo khách hàng... Tôi muốn gặp ông chủ...

- Thật sự là không thể.

Giao dịch viên chau mày khó xử.

- Tại sao?

Đường Lạc Lạc buồn bực đến phát điên, nếu không thể trả lại được, nhiều quần áo như thế, cô không phải trả hết sao? Nhưng đây là số tiền không nhỏ đó.

- Vì tôi nói không thể.

Một đôi tay vỗ lên vai Đường Lạc Lạc từ phía sau, Đường Lạc Lạc quay đầu nhìn, liền thấy Mặc Thiệu Đình đang đứng phía sau cô, hơi nghiêng đầu, nhìn cô khẽ cười.

Giương mặt của Đường Lạc Lạc lập tức đỏ cả lên, như một đứa trẻ bị bắt quả tang, thật sự có chút bối rối.

- Anh... Anh đến lúc nào vậy... Đứng phía sau tôi không tiếng động gì, muốn dọa chết tôi sao?

Mặc Thiệu Đình khoé miệng cong lên, đưa tay cầm lấy hai chiếc vali to của Đường Lạc Lạc, nhướn mày với Đường Lạc Lạc.

- Đi thôi, không trả đồ nữa.

- Nhưng...

Đường Lạc Lạc bĩu môi buồn rầu.

- Máy bộ quần áo này có rất nhiều mẫu mã giống nhau, lãng phí lắm, bản thân tôi cũng có rất nhiều quần áo, cần bán mặc không hết, đây là đang lãng phí tiền.

- Tôi thích cô lãng phí tiền của tôi.

Mặc Thiệu Đình giọng nhàn nhạt, thái độ kiên định và bình tĩnh.

- Kiếm tiền là vì vui vẻ, nếu lãng phí tiền có thể khiến cô vui vẻ, tôi rất sẵn lòng.

Đường Lạc Lạc cảm nhận một cách sâu sắc rằng, nếu như nói lời âu yếm trên ghẹo con gái cũng có thể tính điểm, vậy Mặc Thiệu Đình nhất định là mười trên mười.

Nhưng tên này cũng quá không xem tiền là tiền nữa rồi, cô đưa tay kéo lấy cánh tay Mặc Thiệu Đình.

- Như vậy không tốt, nghe lời tôi, trả lại đi, trả lại.

Đồng tử lấp lánh của thiếu nữ, không chứa chút tạp chất nào, biểu hiện cầu xin và đáng thương hiện lên cả khuôn mặt, khiến Mặc Thiệu Đình lập tức mềm lòng đến hồ đồ, bỏ vali xuống, Mặc Thiệu Đình giơ tay véo lấy chóp mũi của cô.

- Cô từ bỏ đi, tôi đã dặn dò trước, tất cả cửa hàng trong khu thương mại này đều sẽ không tiếp nhận hàng trả lại của cô đâu, vợ của Mặc Thiệu Đình tôi, mua đồ chỉ có thể vứt đi, chứ không thể trả.

Đường Lạc Lạc: ...

Có cần quá đáng đến vậy không...

Tên này đúng là độc tài, mình chẳng qua chỉ muốn trả lại đồ tiết kiệm chút tiền cho anh ta, thật sự không còn lý lẽ gì để nói.

Nhìn vẻ mặt bất lực của Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình mỉm cười, ghé sát đến gần tai cô, hơi thở ấm áp khiến tai cô nhồn nhột.

- Có biết một phụ nữ thích một người đàn ông, đều sẽ vì anh ta mà tiết kiệm tiền, vì vậy cô hiện giờ là...

- Không phải đâu!

Đường Lạc Lạc có cảm giác then quá hoá giận khi tâm tư của bản thân bị nhìn thấu, vội vẫy tay, tách mình ra khỏi sự nghi ngờ.

- Không trả nữa, không trả nữa! Tôi không hề đau lòng khi tiêu tiền của anh.

Nói xong, hùng dũng oai phong đi đến trước mặt Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình nhìn vừa tức giận vừa tức cười.

Chiếc Ferrari của Mặc Thiệu Đình đã sớm đậu dưới hầm bãi giữ xe, hai người cùng đi qua đó, Mặc Thiệu Đình nhét chiếc va li da vào cốp sau xe, vỗ tay vài cái.

- Hôm nay có chuyện gì vui không?

Vừa nhắc đến điều này, sự hứng thú của Đường Lạc Lạc lập tức dâng trào, cô kéo Mặc Thiệu Đình ngồi vào trong xe, bắt đầu huyền thoại không ngừng.

- Có! Hôm nay bộ phận thiết kế chúng tôi đăng kí tham gia cuộc thi tài năng thiết kế mới, được lắm đó! Tất cả mọi người đều được đăng kí, lúc trước tôi từng nói, tiêu chuẩn cuộc thi này đặc biệt cao, công ty cho số lượng người đăng kí nhiều như vậy, nhất định tốn không ít công sức rồi?

Mặc Thiệu Đình nhướn mày, thành thạo lái xe ra khỏi bãi giữ xe.

- Đó là lẽ đương nhiên, chỉ là nghĩ đến có người nào đó vừa tiến thêm một bước tới ước mơ xa vời của mình, cũng xem như đáng mà.

- Ý của anh là ...

Đường Lạc Lạc sững sờ ngay tức khắc, không lẽ, công ty tốn công sức lấy về số lượng người đăng kí nhiều như thế, là vì Mặc Thiệu Đình muốn cô được thuận lợi đăng kí tham gia, nên mới giành về sao?

Cái giá này cũng quá đắt đỏ đấy.

Nghĩ kĩ lại, nếu chỉ là muốn cô đăng kí tham gia, vậy thì hơi lộ liễu quá! Nói cô và Mặc Thiệu Đình không có quan hệ cũng không ai tin, vì vậy mấy đồng nghiệp bên bộ phận thiết kế, lần này cũng được quá giang một chuyến, vì muốn tạo ra một cửa sau cho cô, Mặc Thiệu Đình lại trả giá đắt như thế...

Đường Lạc Lạc cảm động đến nước mắt dâng trào, đưa mặt đến gần cánh tay của Mặc Thiệu Đình cọ xát.

- Boss đại nhân, anh thật sự quá ngầu rồi, đúng là thần tượng của tôi, anh tốt với tôi như vậy, tôi thì ngày nào cũng cho anh ngủ ở sofa, nghĩ đến thôi, thật sự quá không phải với anh rồi.

Mặc Thiệu Đình bỗng nảy ra một ý nghĩ, trong lòng tức khắc rạo rực hi vọng.

- Vậy... Để bồi thường cho tôi...

- Để bồi thường cho anh, vì vậy tôi quyết định, nhân lúc hôm nay tan làm sớm, chúng ta đi mua một chiếc giường đi, vậy anh sẽ không cần ngủ sofa nữa, có phải rất tuyệt không?

Mặc Thiệu Đình: ...

Anh còn nghĩ có thể quang minh chính đại cùng ngủ với vợ, ai nói với Đường Lạc Lạc một giường chỉ có thể ngủ được một người chứ?

Nhìn sắc mặt vừa buồn bực vừa bất lực của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc phì một tiếng cười phá lên.

- Được rồi được rồi, tôi thật sự rất cảm động đó, lần này tôi sẽ cố gắng, không phụ lòng kì vọng của anh.

Mặc Thiệu Đình sắc mặt trang nghiêm gật đầu.

- Cô từ nay về sau, nên chuẩn bị thật tốt mẫu thiết kế trang phục mới cho mùa hè, đừng để đến lúc đó chân tay luống cuống.

Đường Lạc Lạc lại sững người lần nữa, mẫu trang phục mới cho mùa hè? Chuẩn bị trước?

- Không phải nói, người có thành tích tốt nhất trong cuộc thi thiết kế lần này, mới có thể thiết kế mẫu trang phục mới cho mùa hè sao?

Đường Lạc Lạc có chút mơ hồ, Mặc Thiệu Đình làm sao có thể đảm bảo người đó nhất định là cô? Mặc Lan cũng tham gia mà, còn có rất nhiều đối thủ mạnh có thực lực...

- Tôi trước giờ không thích làm chuyện vô nghĩa có lợi cho người khác.

Mặc Thiệu Đình nắm chặt tay, đường nét tinh tế hoàn mỹ dưới nắng chiều càng hút mắt.

- Người chiến thắng cuộc thi lần này, chỉ có thể là cô, tôi tin tưởng cô.

Tôi tin tưởng cô.

Đường Lạc Lạc cảm thấy, trên đời này thật sự không còn câu nói nào hay hơn thế nữa.

Mặc Thiệu Đình không tiếc chi một số tiền lớn, nhờ quan hệ, cho cả bộ phận thiết kế giành về số lượng đăng kí không giới hạn, chỉ vì muốn cô được thuận lợi đăng kí, vì tin tưởng cô, vì vậy mới lập ra quy tắc như thế, vì đề cô có một ngày sẽ bay cao bay xa, đứng ngang hàng với Mặc Lan, không cần chịu oan uất nữa.

Dụng tâm của anh, sự ủng hộ và tin tưởng của anh đối với cô, đều khiến Đường Lạc Lạc cảm thấy ấm áp vô cùng.

Vốn cảm thấy, cuộc hôn nhân với Mặc Thiệu Đình, chỉ là một màn kịch, loại hạnh phúc cướp về này, đã định trước sẽ không thuộc về cô, cô phải sớm rời khỏi người đàn ông này, bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng về sau, thời gian chung sống cùng Mặc Thiệu Đình ngày càng dài, tình cảm giữa hai người dần trở nên sâu đậm, Đường Lạc Lạc cảm thấy bản

thân vô hình chung, càng ngày càng lún sâu, không biết bắt đầu từ khi nào, bản thân rất ít nhắc đến từ “ly hôn”, thậm chí có lúc cô còn lén nghĩ, cứ tiếp tục như vậy, không phải cũng tốt sao?

Đúng lúc Đường Lạc Lạc đang nghĩ ngợi lung tung, điện thoại Mặc Thiệu Đình rung lên, anh nhăn mặt, bật chiếc tai nghe bluetooth trên tai, nghe thấy đầu dây bên kia vọng lại giọng nói có chút khó chịu của La Nhã.

- Thiệu Đình, con khi nào về nhà, mẹ có chút chuyện muốn nói với con.

Trước giờ giữa La Nhã và Mặc Thiệu Đình, rất ít khi xảy ra xung đột, không phải do không có mâu thuẫn, mà là Mặc Thiệu Đình phần lớn sẽ không muốn đối chọi gay gắt với La Nhã, nhưng lần này thì khác, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên, Mặc Thiệu Đình vì Đường Lạc Lạc mà trực tiếp chống đối La Nhã, với tính cách cao ngạo lạnh lùng của La Nhã, vốn định sẽ không quan tâm đến Mặc Thiệu Đình một thời gian rất dài, nhưng...

Cảm thấy Mặc Thiệu Đình dần thoát khỏi lòng bàn tay của bà ta, có một số chuyện, buộc phải hành động càng nhanh càng tốt.

Thần sắc trên mặt Mặc Thiệu Đình càng đông cứng lại, ánh mắt sâu thẳm khiến người khác nhìn không thấu tâm tư, giọng điệu cũng lạnh nhạt.

- Có chuyện gì, mẹ có thể nói ngay bây giờ.

Đường Lạc Lạc bên cạnh, tuy không biết Mặc Thiệu Đình đang nói chuyện với ai, lại cảm nhận được rõ ràng sự lạnh buốt toát ra từ người Mặc Thiệu Đình, nhìn không được mà run cầm cập.

Cái tên này lúc nghiêm túc lên, tuyệt đối khiến bầu không khí lúc đó nổ tung, cứ như một cái máy làm lạnh, có thể đóng băng hết không khí xung quanh.

Đối phương im lặng một hồi, cuối cùng cũng mở lời.

- Thiệu Đình, em con Tây Thành vừa từ nước ngoài về, mỗi ngày đều chơi bời lêu lổng cũng không phải là chuyện nhỏ nữa, nếu gây ra phiền phức, trái lại sẽ thêm phiền cho con, hay là như vậy, công ty con còn trống vị trí nào không? Hay để nó đến rèn luyện? Sau này làm một trợ thủ đắc lực cho con.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Chuyện nên đến, cuối cùng cũng sẽ đến.

Khi La Nhã giao nhà họ Mặc cho anh, Mặc Thiệu Đình đã sớm biết, dựa vào tính cách và tác phong trước giờ của La Nhã, tuyệt nhiên không phải có kỳ vọng cao với anh, lúc đó nhà họ Mặc đang khó khăn, cổ phiếu không ổn định, lợi nhuận tổn thất, trị trệ khoản vay của ngân hàng, có thể nói là một cục diện rối rắm đến kinh người.

Thật ra cũng vì người cha quá cố của anh không hề có tài kinh doanh, từng bước làm vỡ nát cả một thương hiệu, khi truyền đến Mặc Thiệu Đình, nhà họ Mặc đã là một vỏ trống không hơn không kém.

Anh phải tốn khoảng thời gian năm năm, mới phát triển nhà họ Mặc như cục diện ngày hôm nay, trở thành sản nghiệp có ảnh hưởng lớn nhất của Hoa Hạ, lợi nhuận thu được đến tám trăm phần trăm, và lại tốc độ tăng trưởng luôn ổn định, bây giờ, La Nhã quả nhiên không chờ được đến ngày lấy hết tất cả những thứ này dâng đến tận tay Mặc Tây Thành.

Mặc Thiệu Đình không phải không muốn giúp sức cho gia tộc, cũng không có ý định nắm lấy nhà họ Mặc không buông, chỉ là cảm giác sau khi bị người khác lợi dụng, liền bị vứt đi như một giẻ rách, thật sự không đẹp để cho lắm.

La Nhã muốn anh đến là đến muốn anh đi là đi, nghĩ đến có phần quá dĩ nhiên rồi.

Anh trước giờ không phải là một người cam tâm chịu thua, huống hồ La Nhã từ xưa đến nay luôn không xem anh là con, vậy dường như để tâm đến tình mẹ con, lại khiến bản thân trông quá cam tâm tình nguyện rồi.

Mặc Thiệu Đình trầm mặc một lúc, trong lúc La Nhã đang vô cùng lo sợ và căng thẳng, từ từ mở lời.

- Được, gần đây chức phó bộ trưởng bộ phận thiết kế đang trống, để Tây Thành vào làm vậy.

- Vậy tốt quá rồi.

La Nhã thở phào nhẹ nhõm, trước đó còn lo sợ Mặc Thiệu Đình sẽ từ chối thẳng thừng, trước mắt nhân lúc Mặc Thiệu Đình chưa nảy sinh sự nghi ngờ, sắp xếp Mặc Tây Thành vào công ty là vừa, còn vị trí gì, trái lại không quan trọng mấy.

- Quyết định vậy đi, ngày mai mẹ sẽ bảo nó đến làm...

Mặc Thiệu Đình nói xong, thẳng thừng tắt máy.

Trong lòng của La Nhã luôn có tương lai của Mặc Tây Thành, hiển nhiên không có thời gian hỏi thăm tình hình của anh rồi, tình huống này anh đã sớm quen rồi, dứt khoát không ôm bất kì mong đợi gì, còn dễ chịu được một chút.

Thấy Mặc Thiệu Đình cúp máy, sắc mặt âm trầm đi nhiều, Đường Lạc Lạc tò mò ghé đầu qua hỏi:

- Là ai vậy?

- La Nhã.

Mặc Thiệu Đình lần này gọi thẳng tên của La Nhã.

- Ồ, là mẹ hả?

Đường Lạc Lạc có chút lo lắng nhìn anh.

- Bà ấy có nhắc đến tôi không? Còn giận tôi không? Chúng ta lát nữa phải về nhà phải không, phù, căng thẳng quá...

- Không về nhà.

Mặc Thiệu Đình nhìn dáng vẻ căng thẳng đến chết của Đường Lạc Lạc, lập tức mềm lòng, đáy mắt thoáng qua nét dịu dàng mà anh cũng không phát giác.

- Không về nhà, vậy đi đâu?

Đường Lạc Lạc thật sự không muốn về ngôi biệt thự với không khí chết chóc của nhà họ Mặc, từ khi La Nhã chuyển về, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận, thấp tha thấp thỏm, đó là một cái lồng được trang trí lộng lẫy, đối với Đường Lạc Lạc một chút sức hấp dẫn cũng không có.

- Đi khách sạn, thuê phòng.

Mặc Thiệu Đình vừa nói vừa quẹo xe.

- Thuê cái quý!

Đường Lạc Lạc lập tức mất kiểm soát, nắm lấy cánh tay Mặc Thiệu Đình, dùng sức lung lay, báo hại Mặc Thiệu Đình vội dừng xe.

- Chọc cô chơi thôi.

Mặc Thiệu Đình bắt lực, chỉ ra ngoài cửa sổ.

- Không về nhà, vậy đi chơi game thì sao.

- Anh biết chơi game?

Tiểu ca ca của mình lợi hại quá, lại còn có thì giờ và tinh thần chơi game?

- Lol, có muốn cùng tôi đấu một trận không?

Mặc Thiệu Đình rất có hứng thú nhướn mày.

Đường Lạc Lạc tuyệt đối không ngờ đến, cao ngạo lạnh nhạt khẩu phật tâm xà như Mặc Thiệu Đình, lại chơi trò bình dân như vậy, đây là trò cô thích nhất, đứng sau là trò Ngôi Sao Thời Trang, lập tức hưng phấn vỗ ngực.

- Tôi chơi trò này lợi hại lắm đó, đây, tôi chỉ anh, để anh mở mang kiến thức xem thực lực của đại thần, dẫn anh phiêu du dẫn anh bay!

Công việc của Mặc Thiệu Đình bận rộn như vậy, chơi game nhất định lơ là hơn bình thường, Đường Lạc Lạc một chút cũng không hoài nghi, coi như Mặc Thiệu Đình việc gì cũng giỏi, ở điểm này nhất định không được để thua.

Cô vui vẻ xuống xe, dắt Mặc Thiệu Đình đến quán cà phê internet, hai người thuê một gian phòng, vừa ngồi xuống, Đường Lạc Lạc liền chờ không kịp mở máy, vừa dẫn dắt Mặc Thiệu Đình từng bước một.

- Tôi nói cho anh nghe, tôi rất có thiên phú đấy, lúc đó trong kí ức xá không có đối thủ đó anh biết không? Lúc tôi đang thao tác, tay đánh đến máy cũng đứng luôn, siêu – lợi – hại! Tôi hôm nay chúng ta chơi đầu đêm đi, đảm bảo dưới sự chỉ đạo của tôi, trình độ của anh nhất định sẽ lớn mạnh vượt bậc, tin chị Lạc, không sai đâu!

Đường Lạc Lạc khoắc lác không ngừng nghỉ, không mấy may để ý đến ánh mắt hài hước của người đàn ông bên cạnh.

Đúng lúc Đường Lạc Lạc xắn tay áo lên, chuẩn bị cùng Mặc Thiệu Đình chơi mấy trăm trận thật lâu, dạy anh ta làm người thật tốt, vô ý liếc sang giao diện màn hình của Mặc Thiệu Đình, lập tức hoá đá –

Là cô hoa mắt sao?

Vương giả mạnh nhất?

Ôi trời?

Hạng của Mặc Thiệu Đình trong trò này cao đến vậy sao?

Nhất định là cày thuê rồi?

Nếu không... Không, cô tuyệt đối không tin!

Sau đó, Đường Lạc Lạc ngăn người nhìn Mặc Thiệu Đình đăng nhập ID một cách rùa bò – Tề Vũ Thịnh Thiển.

Nếu như nhớ không nhầm, tài khoản này ít nhất trong top ba toàn nước đó được không... Là đại thần chưa từng lộ diện trong truyền thuyết, nhiều truyền thuyết đầy thần bí, thao tác thật sự xuất sắc đến thắng thiên...

Chính là Mặc Thiệu Đình ư?

Đây thật sự so với việc biết Tiểu ca ca là Mặc Thiệu Đình càng khiến Đường Lạc Lạc kinh ngạc hơn, tăng thêm phần không thể tưởng tượng nổi.

- Vì vậy... Đây là tài khoản anh mua phải không?

Đường Lạc Lạc có ý muốn xác nhận điều này, mới có thể tìm lại chút tự tôn tàn tạ.

Ở những mặt khác bị Mặc Thiệu Đình bỏ xa mấy trăm con đường dành thôi, chơi game cũng không chơi lại người ta nữa, đau lòng quá.

- Tôi tự chơi đó.

Mặc Thiệu Đình thành thực đăng nhập vào trò chơi, bắt đầu thao tác, động tác lưu loát, Đường Lạc Lạc nhìn đến hoa cả mắt, anh không giống với những cao thủ khác, không những động tác đẹp mắt, mà còn không vội không vàng, trên mặt hoàn toàn không có bất kì sự hoảng loạn lo sợ nào, thậm chí cũng không phải tập trung tinh thần, anh chỉ tùy ý ngồi ở đó, ngón tay lướt nhẹ, liền đánh được một chiến tích khiến người khác suy sụp...

Đúng là không phải người.

Đường Lạc Lạc dốc sức nuốt nước bọt, cảm thấy thao tác của Mặc Thiệu Đình, nếu không làm tổng tài, làm video về game, cũng có thể sống tốt qua ngày, người so người đúng là tức chết người.

Lại nhìn qua chiến tích của bản thân, vừa mới cảm thấy tràn đầy kiêu ngạo, bây giờ chỉ muốn liều mạng che lại ngay.

- Cái đó, Thiệu Đình đại đại, có thể gánh tôi lên hạng được không?

Đường Lạc Lạc mặt dày sấp đến, hai tay chống cằm, hai mắt to tròn chớp chớp, tỏ ra đáng yêu cầu được gánh lên hạng.

Mặc Thiệu Đình khoé miệng hơi cong, nhẵn nhặn không cười.

- Cô không phải rất lợi hại sao? Chị Lạc, tôi còn đợi cô gánh tôi nữa.

- Tôi... Tôi gánh không nổi...

Đường Lạc Lạc hiện giờ thật sự muốn xuyên không về quá khứ, cho bản thân hai bạt tai, sao lại nói ra mấy lời tự cao tự đại như thế chứ!

- Ồ.

Mặc Thiệu Đình vỡ lẽ ra.

- Cô không phải siêu – lợi – hại sao?

- Tôi... Thật sự cũng tạm ổn...

Đường Lạc Lạc mặt bối rối.

- Gánh cô cũng không phải là không thể...

Mặc Thiệu Đình ngưng lại một chút, nhìn về mặt bóng chốc lóe sáng của Đường Lạc Lạc.

- Nhưng trước tiên cô phải trả lời một câu hỏi của tôi.

- Được thôi được thôi, anh hỏi đi hỏi đi.

Đường Lạc Lạc vô cùng phớt lờ.

- Là tôi đẹp trai hơn, hay Mặc Tây Thành đẹp trai hơn?

Mặc Thiệu Đình vuốt vuốt cằm, nghiêm túc hỏi, lần trước ở quán bar nhìn thấy Đường Lạc Lạc và Mặc Tây Thành ở cùng nhau, trong lòng có chút khó chịu, vừa mới sắp xếp Mặc Tây Thành vào bộ phận thiết kế, vậy làm rõ ấn tượng của Đường Lạc Lạc với Mặc Tây Thành, liền trở thành một chuyện rất quan trọng.

- Cái này hả...

Đường Lạc Lạc không ngờ đến Mặc Thiệu Đình sẽ hỏi vấn đề này, nhất thời có chút bối rối.

- Phải nói là mỗi người một vẻ...

Mặc Thiệu Đình khí chất lồi lõm, lạnh lùng tà khí, bình thường trông vô cùng cao ngạo lạnh nhạt, thuộc tuýp người chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, còn Mặc Tây Thành thì đẹp hơn cả phụ nữ, tính cách hoạt bát đáng yêu, thuộc tuýp người đàn ông ấm áp rất thịnh hành hiện nay, hai người phong cách hoàn toàn khác nhau, nếu phải nói ai đẹp trai hơn, cũng khá khó chọn đây.

- Tôi không thích gán ghép người khác lắm, lỡ như cô rót hạng thì sao, cô tự chơi đi.

Nghe thấy câu trả lời mơ hồ của Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình giận tái mặt, tự thao tác tự chơi.

Đường Lạc Lạc á khẩu, người đàn ông này, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Thôi thôi, khen anh ấy một chút cũng không chết được.

- Nhưng mà, nghiêm khắc mà nói, đương nhiên là Thiệu Đình đại đại đẹp trai nhất rồi.

Đường Lạc Lạc nín nọt nói tiếp.

- Quan trọng nhất là khí chất của anh thuộc hàng đầu, bỏ xa Mặc Tây Thành không biết mấy con đường, mà kiểu như anh, rõ ràng sinh ra là để làm nam chính, kiểu đàn ông ấm áp bây giờ không còn thịnh hành nữa, cái cảnh tượng mẫu đàn ông đối với ai cũng dịu dàng sắp bị đào thải khỏi lịch sử...

Đường Lạc Lạc vừa nói, vừa cảm thấy giọng điệu thảo mai như cô thật sự rất mất mặt, nhưng không còn cách nào khác, ngồi bên cạnh là một nhân vật đại thần, không lẽ tự ai nấy tự luyện thì lãng phí cơ hội tốt như thế lắm!

Tuyệt đối không được rồi.

Những lời tăng bốc đến ngóc ngách của Đường Lạc Lạc, khiến Mặc Thiệu Đình trong lòng dễ chịu không ít, anh dùng ngón tay thon dài lướt chuốt, thoải mái nở lời.

- Thật sự... Gánh cô cũng không sao cả...

- Được thôi! Tôi đều nghe theo lời chỉ huy của anh, mua mua mua!

Đường Lạc Lạc vội nín nọt hưởng ứng.

Không dễ dàng gì có được chút thời gian nghỉ ngơi, hai người chơi game đến quên mình, chớp mắt đã đến tối, rồi chớp mắt lần này, đã đến sáng ngày hôm sau, vì chơi đến quá thoải mái quá vui vẻ, đến nỗi sáng ngày hôm sau, quảng thâm trên mặt Đường Lạc Lạc, nhìn như con panda, đầu óc cũng mơ màng mơ màng, chỉ muốn đi ngủ.

Mặc Thiệu Đình lại như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn bánh bao như cũ, đến nỗi Đường Lạc Lạc hô to thế giới này thật không công bằng.

Ngồi xe Mặc Thiệu Đình đến một nơi không xa công ty, Đường Lạc Lạc xuống xe, bị Mặc Thiệu Đình nhét cho một đồng thức ăn sáng, còn thêm một đồng lời dặn dò, Đường Lạc Lạc ừm a trả lời, cái gì cũng không nghe lọt tai.

Bản thân ôm bữa sáng đi vào cửa chính công ty, Đường Lạc Lạc phiêu diêu bước vào văn phòng của bộ phận thiết kế, ném hết bữa sáng lên bàn, bắt đầu vui đùa đi ngủ.

Tối hôm qua cùng Mặc Thiệu Đình chơi game càng hào hứng bao nhiêu, sáng hôm nay lại càng mệt mỏi bấy nhiêu, không biết cô ngủ được bao lâu, đến khi La Thư Vũ bên cạnh đẩy đẩy cô, Đường Lạc Lạc mới mất lim dim ngược đầu lên, sau đó kinh ngạc dụi dụi mắt, thật sự nghi ngờ mắt của bản thân có

vấn đề.

Mặc Lan bình thường căn bản không xuất hiện trong phòng làm việc của nhân viên, lại đến đây.

Mà mọi người nín thở trầm ngâm, ánh mắt căn bản không nhìn vào Mặc Lan, mà đều vừa hiếu kì vừa kinh ngạc nhìn người bên cạnh Mặc Lan – em trai của Mặc Thiệu Đình, Mặc Tây Thành.

Đường Lạc Lạc mắt chớp chớp, không hiểu Mặc Tây Thành đến đây làm gì, cô mơ hồ ngáp vài cái, liền nhìn thấy Mặc Lan lộ ra nụ cười giả tạo thường thấy, từ từ mờ lờ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

- Mọi người đều biết cậu chủ út nhà họ Mặc rồi đúng không? Sau này cậu chủ sẽ thay thế vị trí của Vương Bác, trở thành phó bộ trưởng của bộ phận thiết kế, hi vọng mọi người có thể đối xử hòa đồng hỗ trợ lẫn nhau, cùng vì công ty nỗ lực làm việc.

Mặc Lan đơn giản nói rõ mục đích đến đây, bỗng chốc tiếng vỗ tay vang lên.

Mặc Tây Thành vào công ty, là việc sớm muộn, chỉ là không nghĩ rằng được phân vào bộ phận thiết kế, mọi người đều rất hưng phấn, đây phải chăng là tổng tài cũng chú trọng đến bộ phận này, nên mới điều em ruột đến đây.

Đồng thời các nhân viên nữ trong công ty cũng cực kỳ phấn chấn, mỗi ngày đều được nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Mặc Tây Thành, tốt hơn rất nhiều so với cái đầu heo Vương Bác, có thể ngày ngày được tiếp xúc thân mật với nam thần, việc tốt lành thế, phải chăng là đang mơ không?

Khoảnh khắc ấy, tiếng vỗ tay rung trời.

Đường Lạc Lạc ngớ ngẩn vỗ tay theo mọi người, lúc này mới hiểu ra vấn đề, Mặc Tây Thành đi làm rồi? Nhảy vào vị trí phó bộ trưởng bộ phận thiết kế, hiện tại bộ phận thiết kế có một người là Mặc Lan, em họ của Mặc Thiệu Đình, một người là Mặc Tây Thành, em ruột của Mặc Thiệu Đình, bản thân cô nữa, là vợ trên danh nghĩa của Mặc Thiệu Đình, ừm... rất tốt rất náo nhiệt.

Bộ phận thiết kế sắp trở thành đại bản doanh của nhà họ Mặc luôn rồi đó.

Trước đây Vương Bác bị Mặc Lan đè ép, lần này Mặc Tây Thành đến rồi, không biết có thể xé nát Mặc Lan không? Chờ đã, có phải cô xem phim cung đấu nhiều quá rồi hay không?

Mặc Tây Thành trang phục thư thái, dáng người cao thẳng, đứng bên cạnh Mặc Lan, khoe môi nở nụ cười thân thiện, đôi mắt đào hoa khẽ nhú lại, nhìn đặc biệt mê hoặc, nghe tiếng vỗ tay của mọi người, nhẹ nhàng cúi người, tư thế cũng phóng khoáng khiêm tốn, nhìn về hướng Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, cậu ta mỉm cười:

- Sau này nhờ mọi người hỗ trợ thật nhiều nhé!

Đường Lạc Lạc ngây thơ không chú ý đến Mặc Tây Thành đang liếc mắt đưa tình với cô, đến khi Mặc Lan lại nói vài lời khách khí, Mặc Tây Thành xoay người đi vào văn phòng của Vương Bác, tìm người gọi Đường Lạc Lạc vào, con sâu ngủ trong đầu Đường Lạc Lạc mới được thức tỉnh, lật lật đặt đi đến trước cửa văn phòng Mặc Tây Thành, gõ gõ cửa.

Nghe một tiếng “vào”, mới đẩy cửa bước vào trong.

- Phó bộ trưởng Mặc, cậu tìm tôi?

Đường Lạc Lạc thò cái đầu nhỏ vào, ngắm nhìn văn phòng của Mặc Tây Thành một vòng, những đồ đạc trước đây của Vương Bác đều dọn đi hết, cũng được sắp xếp lại một phen, tuy không di chuyển gì nhưng cơ bản đã nhả nhận hơn nhiều, trang trí theo phong cách chủ đạo màu trắng đơn thuần cực kỳ sáng sủa, giống như Mặc Tây Thành vậy, gió xuân lùa đến mát, khiến người khác rất thoải mái.

- Ở đây không có ai, có thể nào đừng gọi tôi già như thế không hả?

Mặc Tây Thành vừa cười vừa vẫy tay với Đường Lạc Lạc:

- Qua đây.

Đường Lạc Lạc nhảy nhót tung tăng chạy vào, đóng cửa, ngồi lên sofa phía đối diện Mặc Tây Thành, hiếu kỳ hỏi:

- Sao cậu đến đây vậy?
- Thì là ý của mẹ chứ đâu.

Mặc Tây Thành vẻ mặt như sống không còn gì vui:

- Nhưng cũng tốt, Lạc Lạc, sau này có thể thường xuyên gặp cô rồi,

Ấn tượng của Đường Lạc Lạc đối với Mặc Tây Thành luôn rất tốt, Mặc Tây Thành cũng luôn bày tỏ không khí đầy thiện ý với cô, lại là em trai của Mặc Thiệu Đình, cô cũng tự nhiên không ngần ngại:

- Đúng đó, tôi cũng rất vui, lần này trong công ty tôi có bạn rồi, nhưng, thân phận của cậu, thường ngày chơi đùa với cậu cũng không tiện, đúng là có chút đáng tiếc thật!

- Sao không tiện? Tôi thấy rất tiện mà.

Mặc Tây Thành cười, để lộ hàm răng trắng bóng, càng tỏa nắng hơn:

- Sau này cô có nhớ tôi thì cứ tùy ý vào đây, văn phòng của tôi cách văn phòng cô không xa, tôi lúc nào cũng sẵn sàng cả.

Vốn dĩ cậu ta rất kháng cự sự sắp đặt của La Nhã, không hề muốn vào cái bể nước to này trong công ty, nhưng vừa nghe đến bộ phận thiết kế, lập tức nhớ ra Đường Lạc Lạc ở đây, bỗng chốc vứt bỏ hết toàn bộ tư tưởng bao bọc, vui mừng hưng phấn đến đây rồi.

Càng tiếp xúc càng dễ chiếm được cảm tình, Mặc Thiệu Đình mỗi ngày đều bận đến xoa bóp xoa bóp, nào có được điều kiện tiện lợi như cậu ta chứ?

- Thôi vậy, không làm phiền thời gian của cậu đâu.

Đường Lạc Lạc xoay xoay trên ghế, đánh định cáo từ:

- Lần sau cậu đừng đột ngột gọi tôi nữa, đồng nghiệp sẽ nói này nọ kia đó.

Mặc Tây Thành nghĩ trong lòng còn sợ họ không nói ấy chứ! Trên mặt tỏ vẻ không quan tâm:

- Người trong sạch ắt sẽ trong sạch, đâu cần để ý mấy chuyện đó, Lạc Lạc, sau này chúng ta phải hỗ trợ lẫn nhau đó! Tôi có chuẩn bị quà gặp mặt cho cô này.

- Đâu cần khách sáo thế chứ!

Đường Lạc Lạc ngượng ngừng gãi gãi đầu:

- Tôi không biết cậu sẽ đến, nên không có chuẩn bị quà cho cậu.

- Không sao, chốc nữa tặng cho cô.

Mặc Tây Thành nụ cười tỏa nắng chói, Đường Lạc Lạc tám thêm vài câu với cậu ta, mới từ văn phòng Mặc Tây Thành đi ra.

Vừa về đến văn phòng bộ phận thiết kế, một nhóm đồng nghiệp nữ bỗng ủa đến vây quanh, Đường Lạc Lạc bất giác bị bao vây, đến mức lúng túng.

- Lạc Lạc, Lạc Lạc, khi này cậu chủ Tây Thành nói gì với cô vậy? Vừa nhậm chức đã gọi cô vào trong, quan hệ hai người không đơn giản nha!
- Lần trước cô bị Vương Bác ức hiếp, là cậu ta giúp cô giải vây! Nói thật đi, Lạc Lạc, cậu chủ Tây Thành có phải là bạn trai của cô không?
- Wow! Hèn gì nhân của cô đặc đến thế, Lạc Lạc, được đàn ông như cậu chủ Tây Thành để mắt đến, chắc kiếp trước cô đã giải cứu dài ngân hà quá!

Đường Lạc Lạc cạn lời, nhóm người này đúng là thánh nhiều chuyện, cậu chuyện chiếc nhẫn lần trước của cô không biết bọn họ đã biên ra bao nhiêu phiên bản rồi, sóng gió chưa qua đi, lần này Mặc Tây Thành không biết tránh né, gây ra cho cô thêm một tin đồn, thật sự oan ức cho cô chết đi được.

- Không có, cậu chủ Tây Thành chỉ hỏi tôi một vài vấn đề về công việc thôi, thật sự không có gì cả, mọi người đừng suy nghĩ nhiều, nếu cậu chủ Tây Thành là bạn trai tôi thì tôi còn ở đây làm gì chứ? Mọi người nói đúng không?

- Cũng đúng ha ...

- Thôi giải tán giải tán, cậu chủ Tây Thành sao để mắt đến Lạc Lạc được.

Nhạc Thanh hận đến mức muốn mọi người đừng chú ý đến Đường Lạc Lạc, vội vàng xé nát tin đồn.

- Nhưng nghe nói cậu Tây Thành đào hoa lắm! Nhưng nói gì thì nói, ngựa khôn không ăn cỏ gàn.

Mọi người bàn tán xôn xao đang định giải tán, trước cửa đột nhiên bước vào một nhân viên giao hàng, trên tay cầm một bó hoa hồng to đỏ rực, trên hoa còn đọng sương, mỹ lệ phát sáng, đến gần ngắm nhìn, những đóa chính giữa còn gắn những viên kim cương nhỏ trên đó, thật sự đẹp không tả nổi.

Những cô em gái trong bộ phận, bỗng chốc bị hoa hồng thu hút ánh nhìn, ai nấy đều đôi mắt phát quang, quá lãng mạn quá hiểu lòng con gái rồi được không hả?

Và lại những viên kim cương trên đóa hoa cũng đặc đỏ cực kỳ ...

- Cô Đường, đây là bó hoa hồng dành tặng cô.

Nhân viên giao hàng giao hoa đến trước mặt Đường Lạc Lạc, quay người đi ra.

Đường Lạc Lạc nhận lấy hoa, hít một hơi nhẹ, thật sự là hoa thơm ngát người, mở tấm thiệp đính kèm ra, một hàng chữ hoa mỹ tuyệt đẹp nhảy múa trước mắt: “Cô là hạt châu sa, cũng là ánh nguyệt trắng”.

Ký tên là: TT.

Mặc Tây Thành?

Đường Lạc Lạc lúc này đã hiểu được, quà ra mắt mà Mặc Tây Thành nhắc đến là gì rồi, tuy tâm ý này là tốt, nhưng hình thức tặng quà này, nội dung của tấm thiệp này, thực sự khiến người khác không khỏi liên tưởng suy nghĩ.

Quả nhiên, bó hoa hồng đỏ to này khiến văn phòng vừa mới yên ắng trở lại, phút chốc giống như ong vỡ tổ:

- Aaaa!!! Còn nói là không có quan hệ gì với cậu chủ Tây Thành, hoa cũng tặng đến tay luôn rồi, ký tên, mọi người nhìn chữ ký đi, TT! Không phải là Mặc Tây Thành sao?

- Lạc Lạc, cô đang dần bước theo xu hướng gả vào hào môn hả? Ngưỡng mộ cô quá!

- Có phải sẽ nhanh chóng không làm ở đây nữa không? Cho dù ngày nào đó trở thành phu nhân nhà họ Mặc cũng không được quên bọn tôi đâu đó!

Đường Lạc Lạc:

Lần này, cho dù toàn thân mọc đầy miệng cũng nói không lại nữa, nếu không phải biết được Mặc Tây Thành thích trêu đùa, chắc cô cũng nghi ngờ cậu ta là cố ý được không hả?

Tuy nhiên, Đường Lạc Lạc không ngờ đến đây đích thực là Mặc Tây Thành cố ý đó, và đây còn cách điểm kết thúc xa lắm cơ...

Chưa đầy vài phút, lại có nhân viên giao hàng bước vào, lần này quà tặng là một hộp chocolate hình con gấu to, chính giữa vài con tư thế khá ái, tay cầm tấm biển, ghép lại là ba từ “Đường Lạc Lạc”.

Đường Lạc Lạc cạn lời nhận quà, chưa kịp góp nhặt từ ngữ miễn cưỡng lấy lại tôn nghiêm, lại nhận được một đợt khủng bố mới, lần này không phải hoa tươi cũng không phải chocolate, mà là thú nhồi bông mà tất cả mọi cô gái đều yêu thích, thú nhồi bông vốn cũng không có gì, nhưng số lượng nhiều kinh người thế này, xung quanh bàn làm việc của Đường Lạc Lạc đều bị những con thú nhồi bông mềm mại xinh xắn chiếm trọn, cô ngồi bên bàn làm việc, dường như được ân minh vào trong luôn...

Giống như được thú nhồi bông chôn sống luôn vậy.

Không thể không nói, Mặc Tây Thành ra chiều này, đúng là có tính toàn thuận thực, tặng những món quà không quá đắt tiền, không đến mức khiến Đường Lạc Lạc thấy áp lực, khiến cô phải hiểu lầm, và lại đây cũng là những món cô gái nào cũng thích, rất dễ thu hút sự ngưỡng mộ từ đồng nghiệp nữ, cũng khiến Đường Lạc Lạc khó từ chối, không lẽ phải đem thú nhồi bông, hoa tươi này nọ từng món từng món vác vào văn phòng Mặc Tây Thành, trả hàng ư?

Đúng là phục sát đất.

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy khó biện minh, thôi đành để mọi người dị nghị phán đoán, ngồi tại chỗ không còn sức sống, không lâu sau, điện thoại rung lên, cô mở ra xem, là tin nhắn wechat Mặc Thiệu Đình gửi hỏi thăm cô.

Tiểu ca ca: Thế nào? Có buồn ngủ lắm không? Có chịu đựng được nữa không?

Đường Lạc Lạc gửi đi một cái mặt khóc: Không có buồn ngủ lắm! Bị em trai anh phá đến mức tràn trề tinh thần.

Đánh xong hàng chữ này, không biết vì sao, cảm thấy toàn thân lạnh run, rung mình một cái, không khí xung quanh giống như được hạ nhiệt.

Lúc này, Mặc Thiệu Đình ngồi trên ghế da trong văn phòng tổng tài ở tầng thượng, khuôn mặt như lắp đầy sương hàn, không khí lạnh băng vây xung quanh, ánh mắt sắc bén lạnh băng, khiến Tần Việt đứng hía sau không kiềm được rung mình một cái, cảm nhận được không khí lạnh giống như Đường Lạc Lạc vậy.

- Lấy đoạn camera của bộ phận thiết kế dưới lầu cho tôi xem

Mặc Thiệu Đình trầm giọng ra lệnh, trong giọng nói không giấu được sự không vui, anh đã sớm thấy được Mặc Tây Thành có tâm tư không đúng đắn, hôm nay chỉ là ngày đầu tiên cậu ta đến công ty, cũng muốn xem thử cậu ta đã làm ra những trò gì.

Tần Việt nghe lệnh lấy được đoạn camera mở lên, trên màn hình to trong văn phòng tổng tài, xuất hiện hình ảnh trong văn phòng bộ phận thiết kế, trong một mảng màu sắc trắng đen xám, vị trí của Đường Lạc Lạc một mảng màu hồng phấn, cực kỳ chói mắt, trên bàn làm việc chất đầy hoa hồng đỏ và chocolate, dưới đất xung quanh còn chất đầy thú nhồi bông đếm không hết, đúng là một cảnh tượng đặc biệt kỳ lạ.

- Dùng những thứ nhỏ nhặt này lấy lòng con gái, đúng là trình độ mẫu giáo.

Mặc Thiệu Đình vừa nói ánh mắt vừa lướt qua tin sáng hải hùng, giống như một con báo sẵn sàng vồ đến cắn người vậy, lực công kích đỉnh điểm.

Tần Việt đứng sau lưng nhỏ giọng hỏi:

- Có thể cậu chủ Tây thành muốn tỏ chút thiện ý với phụ nhân, nhưng lại làm hơi quá! Khụ khụ!

Mặc Thiệu Đình cúi nhìn xuống, vẩy vẩy tay với Tần Việt:

- Bây giờ cậu xuống dưới ...

....

Năm phút sau, Tần Việt xuất hiện tại văn phòng của bộ phận thiết kế, đi thẳng đến vị trí của Đường Lạc Lạc, mọi người xung quanh hiếu kỳ hồi hộp nhìn theo bóng dáng của Tần Việt, có chút hoang mang. Tần Việt tuy chỉ là trợ lý, nhưng lại là trợ lý bên cạnh Tần Việt, là người thân tín bên cạnh tổng tài Mặc, thường ngày nào có khi xuất hiện ở đây chứ?

Không lẽ đến tìm cậu chủ Tây Thành, nhưng không đúng, tìm cậu chủ Tây Thành thì sao đi về phía Đường Lạc Lạc làm gì? Trong tay còn cầm thứ gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Tần Việt lúc này áp lực cũng cực kỳ lớn, thân là một trợ lý, lúc này đang gánh vác trọng trách tuyên thệ chủ quyền thay cho Mặc Thiệu Đình, là nhiệm vụ khó bậc nhất để ám thị tổng tài và phụ nhân có quan hệ ái muội, lại phải chịu nhiều ánh mắt nhiều chuyện của người trong văn phòng thiết kế nhìn chăm chăm, cảm giác sau lưng đều toát đầy mồ hôi lạnh rồi được không?

Đường Lạc Lạc ngẩn đầu, cũng há hốc mồm nhìn thấy bước chân cứng đờ của Tần Việt, đang đi về hướng cô, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Đồng thời trong lòng cũng có chút hồi hộp, người khác không biết, chứ cô thì biết chắc chắn là Mặc Thiệu Đình phái Tần Việt đến đây, nhưng, phái Tần Việt đến đây làm gì vậy?

Đúng là khó hiểu quá trời!

Dưới sự chú ý của mọi người, Tần Việt cứng nhắc đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, vẻ mặt cứng đờ mở lời:

- Cô Đường, laptop của cô có phải cần được thay mới không?

Nói xong, không kịp chờ Đường Lạc Lạc đáp ứng, trực tiếp rút ổ cắm điện laptop của Đường Lạc Lạc ra, đặt laptop mẫu mã mới nhất mà bản thân mang theo đặt trước mặt Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc:.....

Phương thức thể hiện tình yêu của cái tên Mặc Thiệu Đình này, cũng quá đột ngột và đặc biệt lạ đó nha! Trực tiếp rút ổ cắm điện laptop của người ta là như thế nào? Cô muốn thay laptop khi nào chứ? Tuy laptop ngu ngu này có chút rùa bò, nhưng bản thân với nó rất có cảm tình được không hả?

Nhưng lúc này, vì tránh vài câu nói của Tần Việt có thể để lộ quan hệ giữa cô và Mặc Thiệu Đình trước bàn dân thiên hạ, Đường Lạc Lạc chỉ biết ngậm ngùi nhìn Tần Việt vài ba động tác là gắn xong laptop mới cho cô, nhẹ giọng nói một câu cảm ơn, sau đó đưa mắt tiến bóng dáng càng cứng nhắc hơn của Tần Việt rồi đi...

Tức quá trời tức à, nhưng vẫn phải duy trì nụ cười.

Laptop mới là mẫu thiết kế siêu mỏng, còn là mẫu giới hạn màu hồng nỉa cơ, là Mặc Thiệu Đình sớm đã chuẩn bị sẵn cho Đường Lạc Lạc, chưa có cơ hội lấy ra tặng cô, lúc này Đường Lạc Lạc giờ ngón tay ra chạm vào màn hình, phát hiện, không ngờ lại đẹp đến thế.

Đây là đang ghen tị với Mặc Tây Thành đó hả?

Trong lòng dâng lên một sự cảm động ngọt ngào, khóe miệng Đường Lạc Lạc nhếch lên, cảm giác vui sướng chưa kịp lan tỏa, đã bị tiếng thét kinh ngạc của mọi người vây lấy.

Sự thật thì... lúc Tần Việt vừa bước một chân ra khỏi văn phòng, tâm hồn nhiều chuyện của mọi người đã không nhận được bùng cháy rạo rực rồi.

Vì thế, Mặc Thiệu Đình đang ngồi trong văn phòng tổng tài trên tầng thượng, cảnh tượng mà anh thấy trong camera chính là lúc Tần Việt vừa rời đi, mọi người ùa về phía trước, vây lấy Đường Lạc Lạc:

- Wow! Lạc Lạc, không ngờ Tần Việt trong giờ làm việc lại đem laptop mới đến tặng cho cô, vì vậy, bạn trai thật sự của cô là Tần Việt đúng không?

- Cô đừng nói là quan hệ đồng nghiệp bình thường! Tôi làm việc ở đây lâu rồi, chưa từng thấy trợ lý Tần Việt đưa chút xú đồ gì đến cho tôi nha!

- Vậy thì kỳ lạ rồi, cậu chủ Tây Thành sao lại tặng quà cho cô? Tôi hiểu rồi, họ đang theo đuổi cô! Aaaa.... Lạc Lạc, rốt cuộc người nào mới là bạn trai của cô vậy?

- Kỳ thực trợ lý Tần Việt cũng không tệ, là thân tín bên cạnh tổng tài Mặc ấy, chỉ là không bì được với sự tuấn tú và có tiền đồ như cậu chủ Tây Thành, rốt cuộc thì cô thích ai hả?

Lúc này Đường Lạc Lạc hoàn toàn rơi vào trạng thái ngu ngơ luôn, trong lòng thầm mắng Mặc Tây Thành và Mặc Thiệu Đình, hai anh em một người hoang đường hơn một người, nào có ai tặng quà cũng phải thi đua chứ? Bọn họ tặng quà xong phui mông bỏ đi, nhưng bãi rác rồi này lại để cho cô dọn dẹp, sao giờ? Bây giờ cho dù có muốn chửi bay đi cũng không có sức thuyết phục nữa.

Suy nghĩ một hồi, Đường Lạc Lạc chỉ biết chọn Tần Việt có sức sát thương nhỏ nhất:

- Tôi và trợ lý Tần, hiện tại chỉ là bạn bè tốt thôi, ừm... việc sau này để sau này tính vậy...

- Wow! Bạn trai Đường Lạc Lạc thì ra là trợ lý Tần à?

Mọi người đồng loạt kinh ngạc, giống như phát hiện ra đại lục mới vậy.

- Xì! Thì ra là trợ lý, tôi còn tưởng ai dữ dội lắm cơ!

Nhạc Thanh đứng một bên tiếp lời chanh chua.

- Kỳ thực cũng không tệ rồi, dù sao cũng là thân tín bên cạnh tổng tài Mặc đó!

Mặc Thiệu Đình xem hình ảnh trên camera, nghe thấy Đường Lạc Lạc vì muốn tách khỏi hoàn toàn quan hệ với anh, không ngờ chính miệng cô nói là đang quen nhau với Tần Việt, dường như giận đến biến hình luôn.

Tiểu nha đầu, thật đúng là cô đó!

Vừa đúng lúc này, Tần Việt gõ cửa đi vào, hoàn toàn không biết chuyện gì bước đến gần, mang vẻ mặt như sống sót qua kiếp nạn:

- Tổng tài, tôi đã nghe theo lệnh ngài, không nói gì cả, mang laptop đến tặng cho phu nhân rồi.

Nói xong, trên mặt thanh tú của Tần Việt, lộ ra biểu hiện kiêu ngạo “Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp, xin tổng tài cứ biểu dương đi”, chờ nhận được sự khẳng định từ Mặc Thiệu Đình.

Mặc Thiệu Đình ngược mắt, nửa cười nửa không nhìn Tần Việt:

- Không nói gì cả ư?

- Vâng, tôi đặt laptop xuống là rời đi ngay.

Tần Việt khẳng định lập lại, cậu ta là do tổng tài Mặc phái đến để tuyên bố chủ quyền, tức nhiên phải có độ mạnh, mò mẫm chậm rãi không ngầu chút nào.

Nói nhiều sai nhiều, ném xong bỏ đi mới là đàn ông đích thực.

- Rất tốt.

Mặc Thiệu Đình nhếch mép, lộ ra nụ cười gian ác:

- Biểu hiện của cậu tốt thế, tôi quyết định, hủy bỏ tiền thưởng tháng này của cậu.

Tần Việt:.....

Sao nghe vào không giống như đang khen thưởng vậy.

Rốt cuộc cậu ta đã làm sai điều gì?

Đang định lên tiếng hỏi, liền thấy màn hình to chiếm trọn mảng tường lớn trước mặt trong văn phòng, toàn bộ nhân viên của bộ phận thiết kế đang cười to hưng phấn, giọng nói oang oang treu ghẹo:

- Lạc Lạc, bạn trai của cô là trợ lý Tần, vậy sau này có thể mở cửa sau cho bọn tôi không? Đi trễ về sớm gì đó có thể tha cho bọn tôi không?

- Kỳ thực tôi rất tò mò đó, trợ lý Tần theo tổng tài Mặc nhiều năm như thế, thu nhập có phải đặc biệt cao không? Cô là bạn gái cậu ấy, nhất định biết rõ đúng không?

- À... kỳ thực thì trợ lý Tần cũng may mắn một chút đó, chỉ là đi theo soái ca như tổng tài Mặc, có chút thiệt thòi ấy.

Tần Việt:....

Vì thế, chỉ vì bản thân nghe lời không dám nói thêm một câu nào, nhóm người này mới điên cuồng đến mức gán ghép bản thân với phu nhân là cp ư?

Tần Việt vội cầm miệng lại, vốn còn định than oan với Mặc Thiệu Đình, lúc này đột nhiên cảm thấy, chỉ trừ một tháng tiền thưởng thôi đã là nhân từ lắm rồi, lặng lẽ đứng về vị trí phía sau Mặc Thiệu Đình.

Mặc Thiệu Đình bắt lực than thở, cầm điện thoại lên nhắn tin cho Đường Lạc Lạc.

Tiểu ca ca: Tôi yêu cầu công khai.

Không lâu sau, nhận được hồi đáp của Đường Lạc Lạc.

Kẹo Lạc Lạc: Tôi từ chối.

Tiểu ca ca: Cô như vậy thì đội ngũ vừa thành lập sẽ lật thuyền ngay, sau này cô tự luyện tập nhé! Tôi ngồi xem cô rút hạng vậy!

Kẹo Lạc Lạc: Aaaaa.... Thiệu Đình đại đại đừng đối xử với tôi như thế! Cho tôi một ít thời gian, giành được giải từ cuộc thi thiết kế chúng ta sẽ công khai, muah muah muah!!!

Tiểu ca ca: Nếu như không giành được giải thì sao?

Kẹo Lạc Lạc: Ôi! Không phải anh nói tin tưởng tôi sao? Không lẽ trước đó chỉ là lừa dối tôi thôi sao? Ừm hửm?

Tiểu ca ca:.... được thôi!

Mặc Thiệu Đình khóc không nước mắt đặt điện thoại qua một bên, trước đây làm gì cũng theo tâm ý bản thân, muốn làm gì là làm, nhưng từ lúc gặp được Đường Lạc Lạc, muốn làm gì đó cũng phải suy nghĩ cho cảm nhận của cô ấy trước.

Cảm giác ảm hôn không dễ chịu chút nào, tuy nhiên vừa nghĩ đến sự lo lắng của Đường Lạc Lạc, sợ khiến cô khó xử khiến cô đau lòng, cảm giác luôn nhớ và nghĩ cho một người này, đúng là sự ràng buộc rất ngọt ngào.

Yêu một người, chính là cảm giác này chẳng? Bỗng chốc có điểm yếu, cũng có cả áo giáp mạnh.

Cho dù lúc nào nghĩ đến cô, trong lòng luôn rất ấm áp, bản thân có không muốn chấp nhận gánh chịu, cũng có thể gánh chịu được, không muốn chấp nhận nhần nhịn, cũng có thể vì cô mà nhần nhịn.

Vì sự vui vẻ của cô mà vui vẻ, vì sự đau lòng của cô mà đau lòng, và tất cả mọi thứ này, đều hoàn toàn vô điều kiện cả.

Phía bên kia, Đường Lạc Lạc không ngừng mở đi mở lại lực sử nhắn tin của hai người, cười đến lộ hai đồng tiền nhàn nhạt, ngón tay lướt trên ảnh đại diện của Mặc Thiệu Đình, dường như cách màn hình điện thoại có thể nhìn thấy khuôn mặt điển trai của Mặc Thiệu Đình, trong lòng dấy lên vô số bong bóng xà phòng màu hồng đêm không xuê.

Tất cả mọi thứ Mặc Thiệu Đình làm cho cô, khiến cô lần đầu cảm nhận được cô không hề đơn độc, cũng có người quan tâm, cảm giác đó, ấm áp lại thực tế, là sự trải nghiệm chưa từng có trước đây.

Nếu có thể, cô thật sự muốn tiếp tục như thế, cứ ở mãi bên cạnh Mặc Thiệu Đình, sự kiên trì và cố chấp đã từng giống như băng tuyết vậy, đang dần dần tan chảy.

Đường Phù Dung mất tích đã vài tháng rồi, Đường Lạc Lạc dối người dối ta suy nghĩ, có thể bản thân dùng thân phận của Đường Phù Dung, thật sự có

thể cứ thế ở mãi bên cạnh Mặc Thiệu Đình...

Thời gian qua nhanh như bay, chớp mắt một tuần trôi qua rồi, những ngày này Đường Lạc Lạc chạy giặc giữa công ty và biệt thự nhà họ Mặc, ban ngày trong công ty nghiêm túc làm việc, ban đêm về nhà bắt đầu phác thảo bản vẽ thiết kế, nghiêm túc cực kỳ luôn, Mặc Thiệu Đình không nề làm phiền cô, mỗi tối Đường Lạc Lạc nhìn chăm chăm bản thiết kế, Mặc Thiệu Đình nhìn chăm chăm Đường Lạc Lạc, cuộc sống cũng vui vẻ không kém.

Mặc Tây Thành cứ áp ú ý định hẹn gặp Đường Lạc Lạc mấy lần, nhưng đều bị Mặc Thiệu Đình chặn giết ngay từ trong trứng nước, và La Nhã tuy thái độ vẫn lạnh nhạt và soi mói như cũ, nhưng cũng may là không chống đối với Đường Lạc Lạc nữa, đây cũng đủ Đường Lạc Lạc cảm thấy cực kỳ mãn nguyện rồi.

Chớp mắt, thời gian cách vòng thi đầu của cuộc thi thiết kế, còn không tới một tuần nữa.

Đêm nay, Lâm Uyển Du bị bỏ quên bao lâu nay, nhận được thông báo xuất viện từ bệnh viện, bác sĩ nói với Lâm Uyển Du, cô đã hoàn toàn không còn nguy hiểm gì, có thể thu dọn đồ đạc về nhà rồi, sự thật thì đây đã là thông báo lần thứ ba từ phía bệnh viện rồi, vết thương trên tay cô không hề nghiêm trọng, không hề gäch trúng động mạch chủ, sớm đã phải rời khỏi bệnh viện rồi.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, Lâm uyển Du sống chết không chịu xuất viện, ông bà Lâm bên cạnh phải ăn nói cặn hết lời, vẫn không thể nào thuyết phục được con gái của họ.

- Uyển Du, cơ thể con đã không sao rồi, bác sĩ nói con có thể về nhà, cho dù điều kiện trong bệnh viện có tốt đến mấy, cũng không bằng ở nhà, hay là chúng ta về nhà, mẹ sẽ hầm canh cho con uống, thế nào hả?

Bà Lâm vừa nhỏ nhẹ khuyên bảo Lâm Uyển Du, vừa lặng lẽ thu dọn đồ đạc của cô ta.

- Con không về.

Lâm Uyển Du nằm trên giường bệnh, sắc mặt đã hồi phục sắc máu, không còn trắng bệch nữa, ngoan cố từ chối, một tay nắm lấy bàn tay đang thu dọn đồ đạc của bà Lâm.

- Con sẽ không rời khỏi đây đâu, Thiệu Đình vẫn chưa đến thăm con, anh ấy không đến, con không về, con không xuất viện!

Từ lần trước gây hiềm khích với Đường Lạc Lạc trước mặt Mặc Thiệu Đình xong, Mặc Thiệu Đình không còn đến thăm Lâm Uyển Du nữa, đối với cô ta mà nói, dường như không thể chấp nhận được.

Cô ta vẫn không thể hiểu được, Mặc Thiệu Đình đã từng thân thiện thế, quan tâm cô ta thế, sao có thể từ sau khi Đường Lạc Lạc xuất hiện, hoàn toàn biến thành người khác chứ?

Rốt cuộc Đường Lạc Lạc có gì tốt? Cô ta kém Đường Lạc Lạc chỗ nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Con tiện nhân đó chắc chắn đã dùng mọi thủ đoạn hạ tiện, mới khiến Mặc Thiệu Đình chết mê chết mệt như thế.... cô ta không thể để Mặc Thiệu Đình bị lợi dụng bị tính kế mà ngồi yên không quan tâm được!

Bất luận thế nào, nhân lúc bản thân còn đang trong bệnh viện, còn mang thân phận của bệnh nhân, nhất định phải gặp được Mặc Thiệu Đình, trước đó Mặc Thiệu Đình không đếm xỉa đến bản thân, sau khi bản thân tự sát, chẳng phải anh ấy đã đến rồi sao?

Chỉ cần gặp mặt, cô ta nhất định sẽ có cơ hội khiến Mặc Thiệu Đình hồi tâm chuyển ý.

- Rốt cuộc thì con gây phiền phức thế đủ chưa?

Ông Lâm cũng rất cưng chiều con gái, từ nhỏ Lâm Uyển Du được nuông chiều cưng hững, muốn gì được nấy, nhưng hiện tại, ông ta cũng không nhận được không chịu đựng được nữa:

- Mặc Thiệu Đình đã kết hôn rồi, cậu ta là đàn ông đã có vợ! Cho dù trong lòng con có buồn thế nào thì con và cậu ta đã không còn khả năng nữa, Uyển Du, ba và mẹ con không thể nào để con chịu thiệt được, buông tay đi! Đâu cần phải dây dưa đau khổ thế cơ chứ?

Bà Lâm đứng bên cạnh lặng lẽ lau nước mắt, cũng không biết làm sao cho tốt:

- Uyển Du, con biết con tự sát, mẹ và ba con đau lòng thế nào không? Sao con có thể vì một người đàn ông mà không trân trọng bản thân như thế chứ?

Ba con nói đúng, cậu ta đã kết hôn với người con gái khác, con đừng bám víu lấy không buông nữa, người xen vào hôn nhân của người khác là kẻ thứ ba, cho dù không quan tâm đến lòng của ba mẹ có đau đớn thế nào, con cũng phải vì bản thân mà suy nghĩ, con còn trẻ, tiền đồ tốt đẹp còn đang trước mắt, sao cứ phải chen chân vào hôn nhân của người khác chứ?

Ông bà Lâm mấy ngày nay cũng nói đến khô cả họng cạn cả lời, nhưng một chút tác dụng nào cũng không có, trước mắt tận tình khuyên bảo thế mà Lâm Uyên Du lại cắt ngang một cách phũ phàng.

- Bản thân con đang làm gì, trong lòng con hiểu rõ.

Lâm Uyên Du quay mặt đi, về mặt vẫn tỏ thái độ phiền phức:

- Ba mẹ biết gì chứ? Thiệu Đình đúng là đã kết hôn với con tiện nhân đó, nhưng đó là ý của bác gái La, trong lòng Thiệu Đình cũng rất bất lực, ánh mắt tầm thường của người khác có là gì, cái gì mà người thứ ba chứ? Con vốn không thêm quan tâm! Trong tình yêu, chỉ có người không được yêu mới là kẻ thứ ba, người Thiệu Đình yêu lẽ ra phải là con! Anh ấy chỉ là nhất thời bị con tiện nhân đó dụ dỗ mà thôi!

- Con... đúng là ngoan cố khó bảo!

Ông Lâm chỉ tay Lâm Uyên Du, giận đến nói không nên lời, bà Lâm lau nước mắt tiến lên trước đỡ ông Lâm, nhìn đứa con gái bướng bỉnh với vẻ mặt sầu não:

- Uyên Du, thức tỉnh đi! Nếu cậu ta thật sự thích con, sao còn lấy người khác, con đừng tự lừa dối bản thân nữa.

- Loại con gái xuất thân thấp hèn như Đường Lạc Lạc, trong tay toàn những thủ đoạn không chân chính.

Lâm Uyên Du không thèm nhìn mặt ba mẹ, tự mình đắm chìm trong thế giới riêng của cô ta:

- Con có chỗ nào không bằng nó chứ? Cho dù là dung mạo gia thế, hay là tính cách nghi thái, là đàn ông đều sẽ chọn con chứ không phải nó! Con không thể để Thiệu Đình đã sai càng sai hơn, con nhất định sẽ khiến anh ấy nhận ra người anh ấy yêu là con!

Lâm Uyên Du càng nói càng kích động, đứng dậy không ngừng hối thúc ông bà Lâm:

- Ba mẹ mau gọi điện cho anh ấy, nói anh ấy nếu không đến, con sẽ tự sát nữa, ba mẹ mau gọi đi! Ba mẹ còn đứng đó làm gì, không lẽ muốn nhìn thấy con chết thêm một lần nữa sao?

Ba mẹ của cô ta đích thân gọi điện, anh ấy nhất định sẽ đến, Lâm Uyên Du nắm chắc điểm này, bỏ lơ khuôn mặt trắng bệch của ba mẹ:

- Ba mẹ mau gọi điện thoại cho Thiệu Đình đi!

Cô ta nhất định sẽ không thua cho loại con gái như Đường Lạc Lạc đâu!

Cùng lúc đó, Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc, vừa bước ra từ công ty, chuẩn bị đi dạo hóng gió.

Đường Lạc Lạc đứng trước đầu xe, vươn dài lưng:

- Một chết tôi rồi, ngày ngày chỉ biết vùi đầu vào bản thiết kế, hiện tại nhìn anh cũng thấy hai bóng người nữa, ồ, hai tiểu ca ca, lợi hại thật!

- Đi nào, dẫn cô đi hóng gió, tùy ý dạo dạo.

Mặc Thiệu Đình mở cửa xe, nhếch mày:

- Hôm nay đừng làm mấy bản thảo thiết kế phiền phức đó nữa, dẫn cô đi ăn món ngon.

Anh đã đặt bàn sẵn trong một nhà hàng Tây nổi tiếng, tối nay sẽ cùng Đường Lạc Lạc dùng bữa tối lãng mạn, hoa tươi champagne đàn violin, ba vũ khí lợi hại dùng để của gái đã chuẩn bị sẵn, nếu chiều chuộng vợ vui vui về về, có thể tối nay, bản thân sẽ không còn phải ngủ trên sofa nữa cũng không chùng...

Mặc Thiệu Đình đang suy nghĩ thích thú, điện thoại bên cạnh rung lên, cầm lên xem, là số của ông Lâm, chân mày chau lại theo bản năng, Mặc Thiệu Đình ngược đầu nhìn Đường Lạc Lạc, muốn nói gì đó lại thôi.

Lần trước chính vì đến bệnh viện thăm Lâm Uyên Du, tạo ra sự hiểu lầm, Đường Lạc Lạc giận đối bản thân rất lâu, lần này ông Lâm điện thoại đến, đầu anh bỗng chốc thấy đau nhức.

Nhìn vẻ mặt khó xử của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc tò mò ghé lại gần, tựa vào cửa xe nhìn màn hình điện thoại, chớp chớp đôi mắt:

- Họ Lâm... không lẽ có liên quan đến Lâm Uyên Du hả? Nghe đi nghe đi! Dù sao cũng phải biết xảy ra chuyện gì chứ đúng không?

Nói thật lòng, Đường Lạc Lạc đối với Lâm Uyên Du đúng là một lời khó cạn, nhưng đối phương hề động tí là đòi tự sát, nếu lần nào cũng ngó lơ mặc kệ, thật sự tự sát thành công rồi, thì bản thân cả đời này cũng sẽ bị hối hận bao vây, vì thế... thật sự không quan tâm không được.

Cô ghét sự mềm lòng của bản thân chết đi được.

Nhận được sự đồng tình của Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình nghe máy, vừa lên tiếng:

- Bác Lâm..

Bèn nghe tiếng ông Lâm bắt lực ai thán:

- Thiệu Đình.... bác biết không nên đưa ra yêu cầu như thế với cháu, nhưng... nếu cháu có thời gian thì có thể đến thăm Uyên Du được không? Cho dù chỉ xem một mắt, khuyên bảo nó thôi cũng được, nó quấy đòi gặp cháu, không chịu uống thuốc không chịu chữa trị, cũng không chịu xuất viện, cháu xem..

Đối với Lâm Uyên Du, đừng nói là ông Lâm không còn cách nào, ngay cả Mặc Thiệu Đình cũng thấy sầu não.

Lâm Uyên Du là thanh mai trúc mã lớn lên cùng anh, giống như em gái anh vậy, trước khi Đường Lạc Lạc xuất hiện, quan hệ hai người cũng được xem là hòa hợp, nhưng..

Mặc Thiệu Đình hiện tại, vừa nghĩ đến Lâm Uyên Du đã từng tính kế hãm hại Đường Lạc Lạc, thì không muốn gặp Lâm Uyên Du chút nào cả, không muốn có sự dây dưa vô ích thế nữa, nhưng trạng thái tinh thần của Lâm Uyên Du không ổn định, dăm ba hôm là lại đòi tự sát, ông bà Lâm từ nhỏ cũng quan tâm đến anh nhiều, lúc này chắc bị dồn ép đến điên luôn, nếu không nể mặt Lâm Uyên Du, cũng phải nể mặt hai người già, Mặc Thiệu Đình cảm thấy không nỡ.

Và lại, cuối cùng cũng phải tìm cơ hội nói rõ ràng triệt để với Lâm Uyên Du, nếu cứ dây dưa thế mãi, thật sự không chịu đựng nổi.

Vừa nghĩ thế, Mặc Thiệu Đình trầm mặc một lúc, gật gật đầu:

- Bác Lâm, chốc nữa cháu sẽ ghé, bác đừng nôn nóng.

- Oi! Cảm ơn, cảm ơn cháu, Thiệu Đình.

Ông Lâm cảm kích khôn xiết, sau khi nói lời cảm ơn xong mới cúp máy.

Đường Lạc Lạc nghe thấy lời nói của Mặc Thiệu Đình, cũng đoán được 8-90% nội dung của cuộc gọi, thấy Mặc Thiệu Đình ngẩn mặt lên, bắt lực đang hai tay ra:

- Anh phải ghé thăm Lâm Uyên Du ư?

- VỢ à, vợ rất thông minh.

Mặc Thiệu Đình cười khổ:

- Một khóc hai quấy ba tự sát, tôi có thể bỏ mặc em ấy, nhưng ông bà Lâm thật sự rất đáng thương, tôi bảo đảm, đây là lần cuối tôi đi thăm em ấy.

- Lần cuối thôi nha!

Đường Lạc Lạc giơ một ngón tay ra đung đưa:

- Đi đi, nhớ đừng về trễ quá! Nói rõ ràng với cô ta, để cô ta đừng tiếp tục lãng phí sinh mệnh của bản thân như thế nữa, đi đi! Điện thoại liên lạc.

Mặc Thiệu Đình không ngờ đến Đường Lạc Lạc lại thấu tình đạt lý như thế, đưa tay ôm Đường Lạc Lạc vào lòng, ghé sát bên tai cô nhỏ nhẹ thì thầm:

- Cảm ơn cô, Lạc Lạc.

- Tiểu ca ca, anh biết anh sến súa như thế, khiến tôi khó thích ứng lắm á!

Đường Lạc Lạc cười đẩy Mặc Thiệu Đình ra:

- Tôi chính là người con gái phóng khoáng lại hiểu chuyện như thế, ai ya, bản thân tôi cũng tự cảm động luôn này, anh có thể cưới được người vợ như thế là phúc khí của anh đó nha!

- Cô đủ rồi nha!

Mặc Thiệu Đình cười véo mũi Đường Lạc Lạc, quay người ngồi vào xe, vẫy tay với Đường Lạc Lạc, vừa đạp ga, Ferrari bay nhanh phóng đi.

Đường Lạc Lạc vẫy tay, định quay người bắt xe, bản thân về nhà trước chờ Mặc Thiệu Đình, bỗng nghe thấy tiếng xe moto từ xa vọng đến, quay đầu nhìn, bất giác há hốc mồm.

Thường ngày tuần tú phóng khoáng, là hình mẫu của công tử nhà giàu ăn chơi như Mặc Tây Thành, lúc này đã thay bộ đồng phục khác, đang lái chiếc xe moto Ahia Nera cực kỳ ngầu, phóng nhanh đến bên cạnh cô.

Dừng lại ở khoảng cách cách cô không tới nửa mét, thẳng gấp một cách tuyệt đẹp, Mặc Tây Thành cởi bỏ nón bảo hiểm trên đầu, lộ ra khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả con gái, huych sáo với Đường Lạc Lạc:

- Hây! Lạc Lạc! Bắt được cô rồi nhé!

Lời nói này của Mặc Tây Thành không phải là câu nói đùa, sau khi được điều đến bộ phận thiết kế, vốn tưởng sẽ có nhiều thời gian quan hệ gần gũi với Đường Lạc Lạc, nhưng công việc phòng bị của Mặc Thiệu Đình thật sự quá xuất sắc đi, thậm chí không tiếc ném Tần Việt ra làm bia đỡ đạn, chốc chốc lại đến cản trở cậu ta và Lạc Lạc giao lưu tình cảm.

Mọi chân tường, nhất là chân tường của anh hai cậu ta, là một công trình cực kỳ gian khó, Mặc Tây Thành rất kiên nhẫn, rất nghị lực, cho đến khi hôm nay Mặc Thiệu Đình có một chút việc bận, mới có được cơ hội chen vào nhò nhoi này.

Vì cơ hội này, cậu ta đã liên tục một tuần, bỏ bê chiếc xe đua Maybach mới mua của bản thân, một lòng một ý lái moto, theo sau chiếc Ferrari của Mặc Thiệu Đình, mới bắt được Đường Lạc Lạc.

Lúc Đường Lạc Lạc còn đi học, cũng đã từng mê đắm xe moto một thời gian, lúc này thấy Mặc Tây Thành lái moto, dáng xe lưu loát, thân xe là hợp kim titan cấu thành, lúc chạy dừng mãnh như hổ, lúc đậu lại cũng cực kỳ cool ngầu đến nỗi tung, không kiềm được hiếu kỳ tiến lên trước, đưa tay ra sờ sờ:

- Cậu còn lái cả moto à? Nhìn không ra, cậu chủ Tây Thành cũng có cá tính quá đó chứ! Xe này cảm giác thế nào? Ngay cả xe đua mà cậu cũng không thêm lái luôn, có phải thoải mái hơn nhiều không?

- Cô ----- đoán!

Mặc Tây Thành cười cười đưa tay đến trước mặt Đường Lạc Lạc:

- Dù gì hôm nay cô cũng không có việc gì, trùng hợp thế tôi lại gặp được cô, hay là tôi dẫn cô đi hóng gió nhé?

Mặc Tây Thành vốn đã điển trai bẩm sinh, mắt môi đào hoa, làn da trắng đồng tử thanh nhạt, có feel giống như mỹ thiếu nam bước ra từ trong truyện tranh Nhật, thường ngày phong độ ngời ngời, tự mang khí chất quý tộc, lúc này mặc đồng phục moto, mang đôi boots da màu đen, ngồi trên chiếc moto cool ngầu, dường như toát ra sự chênh lệch đáng yêu đến chết đi được.

Lúc đưa tay ra, nụ cười rạng ngời trên mặt giống như ánh nắng mặt trời vậy, thật sự khiến người khác không thể từ chối.

Đường Lạc Lạc mấy ngày nay bận bịu thiết kế, đến mức choáng váng hoa mắt, thật sự rất muốn được đi hóng gió thả lỏng một chút, vốn đã hẹn trước với Mặc Thiệu Đình, hai người vui vẻ đi cùng nhau, nhưng không ngờ nửa chừng bị ba mẹ Lâm Uyển Du gọi đi, trong lòng cũng có chút tiếc nuối!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Lúc này được Mặc Tây Thành mở lời mời, Đường Lạc Lạc vốn có ấn tượng rất tốt đối với Mặc Tây Thành, bỗng chốc có chút động lòng, nhưng chợt nghĩ đến, Mặc Thiệu Đình dường như rất để ý sự tiếp xúc giữa cô với Mặc Tây Thành, có chút do dự không quyết, cắn cắn môi, cô nhẹ nhàng lắc đầu:

- Hay là thôi vậy... anh hai cậu...

Nụ cười trên mặt Mặc Tây Thành không đổi, dịu giọng khuyên:

- Trước đó anh hai có chút hiểu lầm với tôi, tôi sẽ nói rõ với anh ấy, chỉ là đi hóng gió thôi mà, chỉ một lúc thôi, nếu như cô lo lắng anh hai sẽ nổi giận, tôi có thể nói với anh ấy mà, chốc nữa tôi sẽ nhắn tin với anh ấy, đi nào! Lạc Lạc, cô xem cô mấy ngày nay mang bộ dạng mệt mỏi đến thế nào hả?

- Được thôi...

Dù sao Mặc Tây Thành cũng đã đảm bảo thế rồi, Đường Lạc Lạc nghĩ nghĩ cũng phải, anh em ruột thì có cái gì mà nói không thông chứ?

Vừa nghĩ thế, cô đưa tay ra, để Mặc Tây Thành kéo cô lên moto.

- Ngồi chắc vào.

Mặc Tây Thành đưa một cái nón cho Đường Lạc Lạc, hai tay nắm chắc tay lái, đạp ga, moto phóng nhanh xuyên xuống lòng đường.

Một cơn gió mạnh tạt lên mặt, Đường Lạc Lạc nắm chặt áo của Mặc Tây Thành, hứng phần đến mức mắt mờ to, cảm giác như bản thân đang cưỡi mây cưỡi gió vậy, tốc độ nhanh đến bản thân vừa chớp mắt, cảnh vật trước mắt đã lùi về sau nhanh chóng.

Mặc Tây Thành chờ Đường Lạc Lạc cứ thế phi thẳng một đường, không lâu sau trước mặt xuất hiện một nhóm người lái xe moto, người nào người nấy lái chiếc moto nào cũng giá cả trên trời, trong đó có nam có nữ, từ xa đã vẫy tay chào với Mặc Tây Thành.

Một cái thẳng gấp, Mặc Tây Thành dừng xe lại, cũng vẫy tay lại với nhóm người trước mặt:

- Hehe! Hôm nay sớm đó nha!

Nhóm người trước mặt này đều là công tử con nhà giàu, xe đua chơi chán rồi, lâu lâu đổi khẩu vị, chơi chơi moto, chốc chốc lại phóng xe đi, ban ngày thì áo vest trang trọng, ban đêm thì tốc độ và kích thích, là thú vui điều tiết, còn có thể thả lỏng tâm trạng nữa.

Lúc này một thanh niên mặt mày thanh tú huých sáo với Mặc Tây Thành:

- Ủa? Tây Thành, hôm nay còn dẫn theo cô nàng mới! Cậu chèo thuyền không cần bánh lái, cứ thế mà phiêu theo sóng biển ư?

Lời nói vừa dứt, nam thanh nữ tú trong đội xe đều cười phá lên.

- Không biết mỹ nữ này có thể theo cậu bao nhiêu ngày? Cậu chủ Tây Thành có tốc độ thay bạn gái nhanh như quần áo, lại có quần áo mới rồi nha!

Một cô gái tóc ngắn đỏ hoe ngồi trên moto ngán đầu lên, cười trêu ghẹo:

- Ui da! Cậu chủ Tây Thành này, cậu làm đau lòng người ta quá nha! Lần trước sau khi đua xe thua cậu, người ta đã để mắt đến cậu rồi, ngay cả cơ hội này cậu cũng không cho mình, hôm nay còn dẫn thú vui mới đến tát vào mặt mình, chơi không đẹp nha!

Mặc Tây Thành chau chau mày, bình thường những lời giễu cợt thế này cậu ta không từ, thậm chí còn thích thú nữa, nhưng hôm nay dẫn theo Đường Lạc Lạc, cậu ta e rằng những lời nói không có giới hạn này của mọi người, khiến Đường Lạc Lạc không vui:

- Các cậu đừng nói bừa, cái gì mà thú vui mới chứ, khó nghe chết đi được, bổn thiếu gia đây là người có mới nói cũ hay sao? Tôi đây chung tình lắm đó!

- Ấy yo yo... là lỗi của bọn này, bọn này sai rồi được chưa hả?

Thanh niên dẫn đầu giễu cợt làm động tác sờ sờ cổ, quay đầu nói nhỏ với đồng đội phía sau:

- Xem ra lần này cậu chủ Tây Thành thật lòng đó, không biết là tiểu thư nhà nào đây.

- Tôi cũng hiếu kỳ nữa.

- Hiếu kỳ +1.

Cô gái tóc đỏ hoe nhìn nhìn Đường Lạc Lạc phía sau Mặc Tây Thành, thích thú lên tiếng:

- Nếu cậu chủ Tây Thành bảo bồi bạn gái đến thế, vậy chúng ta đánh cược nào, từ đây đến đèo thót tim, nếu như cậu đua thắng bọn mình, bọn mình sẽ chịu thua, không ghẹo bạn gái cậu nữa, cung kính gọi một tiếng chị dâu, nếu như cậu thua thì cho bạn gái cậu coi bỏ nón bảo hiểm, cho bọn mình thấy dung mạo thật, thế nào?

Đường Lạc Lạc trốn sau lưng Mặc Tây Thành, bị bọn người này trêu ghẹo đến đỏ cả mặt, lúc này nghe đề nghị của họ, bỗng chốc cạn lời luôn.

Cái gì mà bạn gái bạn gái chứ? Rõ ràng không phải có được không?

Nhưng bây giờ mà nói ra thì dường như sẽ khiến Mặc Tây Thành mất mặt.

Không chờ Đường Lạc Lạc lên tiếng, Mặc Tây Thành giơ tay búng một cái rõ to:

- Được, đó là mọi người nói nha! Đến lúc thua rồi đừng hòng xù kéo đó.

Nói xong quay người ra sau, an ủi Đường Lạc Lạc:

- Không sao đâu Lạc Lạc, yên tâm, tôi sẽ không thua.

Mặc Tây Thành cũng nói thế rồi, Đường Lạc Lạc chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu, có chút hiếu kỳ ghé sát hỏi:

- Đèo thót tim là đâu vậy?

Đưa ngón tay ra chỉ về một khu rừng cây không xa, Mặc Tây Thành ung dung nói:

- Chính là cái đèo bên cạnh rừng cây đó, vì vòng cua vòng xoáy khá nhiều, địa hình đặc biệt gồ ghề, vì thế gọi là đèo thót tim, chính là đèo xe ở đây, tim sẽ đập thình thịch thình thịch, nhanh đến cực kỳ lợi hại.

Đường Lạc Lạc bỗng chốc mặt trắng toát, bàn tay nhỏ nắm lấy vạt áo Mặc Tây Thành:

- Đây cũng kinh khủng quá!

Bộ dạng cô nắm chặt lấy anh, vừa nhát gan vừa đáng yêu, trước khi khiến trong lòng Mặc Tây Thành dấy lên sự thương xót, nụ cười khoe môi càng sâu:

- Yên tâm, không sao đâu, có tôi mà, tôi sẽ bảo vệ tốt cho cô.

Đường Lạc Lạc hết cách, chỉ biết gật đầu với khuôn mặt trắng bệch, cô chỉ muốn đi hóng gió thôi mà, có cần kích thích thế không chứ?

Cái đèo bên cạnh rừng cây đó, khoảng cách xa như vậy nhìn nó, cũng có thể thấy được sự gồ ghề không bằng phẳng, địa hình như thế, đi trên đó đã khó khăn, huống chi là đua xe nữa.

A Di Đà Phật Thánh Mẫu Maria, bảo hộ cô bình an vô sự, dù sao cô cũng phải gắng gượng qua cuộc thi thiết kế ấy...

Đường Lạc Lạc đang lúc suy nghĩ lung tung, Mặc Tây Thành đã điều chỉnh tư thế, sau một tiếng hô bắt đầu, nhanh chóng rồ ga, chiếc moto soạt một cái phóng đi như gió.

Tốc độ khi này, Đường Lạc Lạc đã thấy rất nhanh, lúc này càng giống như cười mây cười gió hơn, nhanh đến Đường Lạc Lạc mở to mắt, chỉ cảm thấy gió không ngừng thổi vào trong miệng, cảnh vật hai bên nhanh chóng lùi về sau, có cảm giác choáng váng hoa mắt, kỳ lạ là rõ ràng con đường phía trước gồ ghề không bằng phẳng, nhưng vì kỹ thuật lái moto của Mặc Tây Thành cực đỉnh, nên không hề cảm thấy gập ghềnh.

Dù là thế nhưng Đường Lạc Lạc đã sợ đến run cả người, tuy nhiên, vẫn có chút xiu xiu sự kích thích và chút xiu xiu sáng khoái nhì!

Cô nhắm mắt lại, hận đến mức muốn xé rách phần áo sau lưng Mặc Tây Thành, không dám mở mắt, chỉ cảm nhận được bên tai tiếng gió vù vù và vù lướt qua.

Mặc Tây Thành ung dung đuổi theo sau những lái thủ phía trước, lúc cua 1 cua 2, cậu ta không hoảng loạn, duy trì khoảng cách an toàn nhất định, khoe môi nở nụ cười tự tin và tùy ý, trong nhóm tay đua không bị bỏ rơi cũng không dẫn đầu, tỏ ra cực kỳ ung dung.

Chờ đến vòng cua cuối cùng, đột nhiên gia tăng mã lực, hưng phấn đuổi theo, khiến thanh niên thanh tú đứng trước không nhận được chửi bậy, cũng tung hết sức lực toàn thân, rồ ga, trên đường pháo hoa văng tứ tung.

Nhưng trên mặt Mặc Tây Thành không chút biến sắc, bám sát đối phương lướt qua, bên rìa vực thăm nguy hiểm lướt bay qua, giống như bay lên vậy, trong ba phút cuối cùng, một cái xoay vòng hoa lệ, phóng lên dẫn đầu đội nhóm.

“Vút” một tiếng, Mặc Tây Thành người đầu tiên phóng qua vạch đích đến, chưa chờ dừng vững đã quay đầu ngay, đối diện với một nhóm tay đua, còi bỏ nón, chỉ khí phách phới nhếch mày:

- Thế nào? Phục chưa hả?

Một nhóm nam nữ bốn mắt nhìn nhau, trong lòng cực kỳ thất bại, tên này đúng là quá đáng mà! Tốc độ này, gần đuổi kịp tay đua thực thụ luôn rồi... đúng là biến thái!

Nhưng dù trong lòng có không cam đi nữa, thua thì là thua, mọi người nhìn mặt nhau, sau đó đồng loạt cúi đầu, đối diện với Đường Lạc Lạc hô to:

- Chào chị dâu nhỏ ạ!

Trong lòng Mặc Tây Thành bỗng chốc cảm thấy vô cùng sáng khoái, và Đường Lạc Lạc phía sau lại có khổ mà khó nói ra, ai là chị dâu nhỏ của các người chứ?

Nè nè nè, com có thể ăn bừa, nhưng xưng hô thì không thể gọi bừa được nha!

Tuy thắng rồi, nhưng sao Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân giống như nhảy vào cái hố mà Mặc Tây Thành đào sẵn vậy ta?

Nhưng chưa chờ Đường Lạc Lạc có phản ứng, Mặc Tây Thành quay đầu, mỉm cười với Đường Lạc Lạc:

- Không chơi với nhóm người này nữa, đi! Tôi dẫn cô đi ngắm biển.

.....

Cùng lúc đó, Mặc Thiệu Đình vừa đến bệnh viện, nhìn về phía cửa phòng bệnh của Lâm Uyển Du, đã nghe thấy tiếng quát tháo la hét ngay cửa, cửa phòng bệnh đang mở, bên trong vọng đến tiếng khóc thét của Lâm Uyển Du, và tiếng khuyên bảo của ông bà Lâm.

Mặc Thiệu Đình cảm thấy sầu não vô cùng, cứng đầu đi đến, vừa lộ mặt, ông bà Lâm giống như nhìn thấy cứu tinh vậy, nắm chặt lấy tay Mặc Thiệu

Đình:

- Thiệu Đình, cháu đến rồi à, mau đi khuyen bảo Uyên Du dìm hai bác đi!

Lâm Uyên Du lúc này cầm một con dao trên tay, đang khua khua trước cổ, nước mắt lưng tròng, hai mắt sưng to như hai quả đào, đang quát tháo thất thanh:

- Các người đều đi ra, tôi muốn gặp Thiệu Đình! Tôi chỉ muốn gặp Thiệu Đình!

Mặc Thiệu Đình từ nhỏ cùng Lâm Uyên Du lớn lên, đối với tính cách của cô ta cũng có vài phần thấu hiểu, Lâm Uyên Du là hạt trân châu trong tay ông bà Lâm, từ nhỏ đã nuông chiều hết mực, nhà họ Lâm tại S thị cũng được xem là hào môn, có thể nói là Lâm Uyên Du muốn gì là có nấy, không có gì là không có được.

Lớn lên trong hoàn cảnh như thế, Lâm Uyên Du chưa từng chịu sự thất bại, đối với những gì mà cô ta muốn có được, thì càng cố chấp và tiêu cực gấp nhiều lần so với người bình thường.

Nhưng người không phải là đồ vật, tình cảm con người càng không thể miễn cưỡng, bản thân đối với Lâm Uyên Du chỉ là tình anh em, cho dù không có Đường Lạc Lạc, cũng không đến với nhau được.

Lâm Uyên Du nhìn thấy Mặc Thiệu Đình xuất hiện ngay cửa, bỗng chốc dừng ngay la hét, ngần ngừ nhìn Mặc Thiệu Đình, nước mắt giống như chuỗi trân châu đứt dây, con dao cầm trên tay phút chốc rơi xuống đất, phát ra tiếng va chạm thật vang.

- Thiệu Đình...

Lâm Uyên Du chạy về trước, nắm lấy vạt áo Mặc Thiệu Đình, miệng lẩm bẩm:

- Cuối cùng anh đã đến thăm em rồi, anh biết em nhớ anh nhiều lắm không?

Ông bà Lâm và một nhóm y tá thấy vậy, đều lặng lẽ lui ra ngoài, bà Lâm trước đi rồi đi, tay làm tư thế “cầu xin” với Mặc Thiệu Đình, lúc này mới ba bước quay đầu một lần đi ra.

Mặc Thiệu Đình khóc không nước mắt, chỉ có thể bước vào trong phòng bệnh, nhẹ nhàng rút tay Lâm Uyên Du đang nắm vạt áo anh ra:

- Uyên Du, em đừng quấy nữa! Giữa chúng ta là không thể nào đâu, em cứ lấy sinh mạng của mình ra mà chơi đùa thế này, có từng nghĩ đến tâm trạng của hai bác Lâm không hả?

Có ba mẹ yêu thương bản thân là một điều hạnh phúc biết bao, đó đã từng là khát vọng lớn nhất của anh, nhưng dễ dàng có được tất cả mọi thứ này như Lâm Uyên Du, lại không trân trọng nó.

Mặc Thiệu Đình lúc này còn chịu đến thăm Lâm Uyên Du, kỳ thực nguyên nhân lớn nhất chính là thương xót thay cho ông bà Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

Lâm Uyên Du đưa tay định kéo Mặc Thiệu Đình, nét mặt uất ức:

- Thiệu Đình, anh từng đáp ứng em, sẽ tha thứ cho em, nhưng em nằm viện lâu thế này, anh chưa từng đến thăm em lần nào, anh vốn chưa từng tha thứ cho em, lần trước... lần trước Lạc Lạc thấy em chường mắt, anh bảo em xin lỗi, em cũng xin lỗi rồi, tại sao.... tại sao em đã làm mọi thứ vì anh, nhưng anh vẫn đối với em thờ ơ lạnh nhạt thế chứ?

- Lâm Uyên Du.

Mặc Thiệu Đình không muốn tiếp tục dây dưa với Lâm Uyên Du, chỉ biết nghiêm túc nói với cô ta:

- Anh và em chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, em phải hiểu, em bệnh rồi, anh đến thăm hay không đến thăm, cũng là điều rất chi là bình thường.

- Quan hệ bạn bè bình thường...

Nước mắt trên mặt Lâm Uyên Du chảy dài, lắc đầu không chấp nhận mà khóc rống lên:

- Thiệu Đình, sao anh có thể nhẫn tâm như thế? Lúc nhỏ anh đối xử với em tốt thế mà, anh từng nói, lớn lên sẽ lấy em, muốn em làm cô dâu của anh mà.

- Lúc đó chúng ta chỉ có 5 tuổi thôi.

Mặc Thiệu Đình cạn lời, sự bám víu dai dẳng của Lâm Uyên Du, khiến anh phải cập nhật lại giới hạn của bản thân.

- Là vì Đường Lạc Lạc, đúng không?

Lâm Uyên Du cắn môi, bộ dạng tỏ vẻ nhần nhục phụ trọng vậy:

- Em từng nói em sẽ quan hệ thật tốt với cô ấy, anh và cô ấy chẳng qua chỉ là sự mới mẻ ban đầu, em có thể đợi, em cũng có thể không để bụng, thật đó! Thiệu Đình, vì anh em làm gì cũng được.... anh thật sự không muốn thấy em nữa sao? Hay là có người không cho anh gặp em?

Mặc Thiệu Đình nhắm mắt, nỗ lực kiềm chế muốn cùng chấm dứt với Lâm Uyên Du ngay lập tức này:

- Lâm Uyên Du, anh thích Đường Lạc Lạc, cô ấy là vợ anh, anh và cô ấy sẽ mãi mãi ở bên nhau, đây không phải cảm giác mới mẻ ban đầu, tương lai của anh và cô ấy, sẽ là cả đời này, em hiểu không?

- Em không nghe em không nghe!

Lâm Uyên Du vừa khóc vừa bịt tai, nhặt lấy con dao dưới đất, đặt lên cổ:

- Thiệu Đình, em chỉ muốn được gặp anh thôi, em không hiểu tại sao yêu cầu đơn giản này lại khó đến thế, trước đây chúng ta chẳng phải thường xuyên gặp mặt sao? Em không muốn anh rời xa em...

- Em buông con dao trên tay xuống... Uyên Du...

Mặc Thiệu Đình lo lắng cô ta cầm dao trên tay, thật sự xảy ra nguy hiểm gì, hoàn toàn không thể đối mặt với ông bà Lâm, chỉ có thể tạm thời nhượng bước:

- Được được được, anh không đi nữa, hiện tại anh đang ở đây, em đặt dao xuống, chúng ta nói chuyện đàng hoàng với nhau, được không?

- Ừm..

Lâm Uyên Du ngồi xuống bên cạnh Mặc Thiệu Đình, nhưng vẫn nắm chặt con dao trong tay, cắn môi:

- Thiệu Đình, anh còn nhớ...

Mặc Thiệu Đình kiên nhẫn, bắt đầu nghe Lâm Uyên Du hồi ức lại những chuyện trước kia, anh phát hiện Lâm Uyên Du hoàn toàn không nghe lọt tai những gì mà cô ta không muốn nghe, chỉ cần nhắc đến chủ đề này, Lâm Uyên Du sẽ cầm lấy con dao chuẩn bị tự sát.

Đối với đối tượng đàm phán như thế, Mặc Thiệu Đình lần đầu gặp, vả lại còn quỳ gối trước mặt một cách tâm phục khẩu phục.

Trong tình trạng này, vì muốn an ủi cảm xúc của Lâm Uyên Du, anh chỉ biết lặng lẽ nghe Lâm Uyên Du nói, đồng thời tìm thời gian trống, nhắn tin cho Đường Lạc Lạc.

Tiểu ca ca: Em ấy lại đòi tự sát, hôm nay có thể tôi sẽ về trễ một chút... sau này dù có thế nào, tôi cũng không muốn đến gặp em ấy nữa.

Đối với Lâm Uyên Du, anh chỉ có thể làm đến mức này thôi, hôm nay giúp ông bà Lâm ổn định cảm xúc của Lâm Uyên Du, lần sau cho dù Lâm Uyên Du chạy đến nhà họ Mặc đòi tự sát, anh cũng tuyệt đối không quản, cái gọi là nhân tận nghĩa cạn, chính là vậy chăng?

Cùng lúc này, Mặc Tây Thành chở Đường Lạc Lạc, đến bờ biển, mọi người náo nhiệt bắt đầu nướng thức ăn picnic.

Sau khi ăn uống no say, Đường Lạc Lạc đòi về nhà, Mặc Tây Thành nói đến cong lưng, mới khuyên được cô ở chơi thêm chút nữa.

- Ngôi sao đêm nay đặc biệt xinh đẹp, cô nhìn xem.

Mặc Tây Thành ngồi trên bờ cát mịn, chỉ tay về phía chân trời có mặt trăng cong cong bảo Đường Lạc Lạc xem.

Buổi tối gió biển thổi lạnh lạnh, mặt trăng khuyết treo trên cao, xung quanh ngôi sao lấp lánh, ánh mặt trăng soi xuống mọi thứ đều mờ mịt, đặc biệt có cảm giác thần bí, Đường Lạc Lạc còi giầy, ngồi xuống bên cạnh Mặc Tây Thành, đồng cảm sâu sắc gật đầu:

- Đúng là rất đẹp, ánh trăng đẹp như thế, giống như một lớp màng mỏng... O! Chờ đã, cậu nói thử nếu quần áo cũng được bao bọc bởi một lớp màng mỏng như thế, có phải cũng rất xinh đẹp không?

Mấy ngày nay cô khổ tâm suy tư, hận đến mức ăn cơm cũng đang suy nghĩ làm cách nào cho bản thiết kế của bản thân thật đặc sắc, nhưng mãi chưa có sáng kiến nào tốt, lúc này, một câu nói vô ý, giống như được khai sáng vậy, nếu như thiết kế mùa hạ lần này có thể thêm một lớp màng mỏng tràn đầy tiên khí như thế, hiệu quả phải chăng sẽ tốt hơn không?

Đôi mắt Đường Lạc Lạc rực sáng, trong đầu đã cấu thành hình dáng của bản phác thảo thiết kế rồi.

- Cô đó, cuộc thi thiết kế đó quan trọng lắm sao?

Mặc Tây Thành nhún vai:

- Đáng để cô suy nghĩ ngày đêm quên ăn ngủ, sắp rơi vào trong bản thiết kế luôn rồi nè.
- Đường nhiên là đáng rồi.

Đường Lạc Lạc hai mắt sáng rỡ đứng dậy:

- Tuyệt quá! Cuối cùng cũng có ý tưởng rồi. A! Có ý tưởng rồi lại cảm thấy đói bụng, tôi đi lấy thêm vài món ăn, có cần mang về cho cậu một ít không?
- Không cần đâu.

Mặc Tây Thành mỉm cười trả lời, trong lúc Đường Lạc Lạc quay người rời đi, đưa tay vào trong túi xách của cô.

Lấy điện thoại của Đường Lạc Lạc ra, mở wechat, quả nhiên thấy tin nhắn của Mặc Thiệu Đình:

Tiểu ca ca: Em ấy lại đòi tự sát, hôm nay có thể tôi sẽ về trễ một chút... sau này dù có thế nào, tôi cũng không muốn đến gặp em ấy nữa.

Trước đó Đường Lạc Lạc theo Mặc Tây Thành đưa xe, sau đó lại cùng mọi người đến bờ biển, náo nhiệt thì có náo nhiệt, lu bu cũng lu bu nữa, vì thế không phát giác điện thoại có báo rung, đến bây giờ vẫn chưa kịp nhìn điện thoại.

Mặc Tây Thành nhìn tin nhắn của Mặc Thiệu Đình rất lâu, cuối cùng khẽ nhếch mép, đưa ngón tay ra, ấn nút xóa.

Thế là tin nhắn của Mặc Thiệu Đình biến mất không dấu vết.

Muốn giành lấy Đường Lạc Lạc từ tay Mặc Thiệu Đình, không thể không giữ những thủ đoạn nhỏ bĩ ỏi, Mặc Tây Thành cảm thấy mọi hành động của bản thân, chẳng qua là muốn xoay chuyển tình thế.

Vừa nhét điện thoại của Đường Lạc Lạc vào lại trong túi, Đường Lạc Lạc đã tung tăng chạy về, hưng phấn ngồi bệch xuống cát:

- Thật vui! Còn nghĩ ra được phương hướng cho bản thiết kế, anh hai cậu hay thật đó, tôi cho anh ấy đi gặp Lâm Uyển Du, anh ấy thi tốt rồi, trễ thế này rồi mà không có chút tin tức nào cả.

Nói xong mò mẫm điện thoại của cô trong túi xách, nhìn thấy không có thông báo tin nhắn, có chút thất vọng chề môi:

- Đồ xấu xa!

Tất cả đều rất tốt, mặt trăng cũng rất tốt, ngôi sao cũng rất tốt, cảnh sắc cũng rất tốt, ý tưởng cho bản thiết kế cũng có rồi... chỉ thiếu một người.

Vì không thấy được người đó, nên cho dù trước mắt rất tốt, cũng không có ý nghĩa gì nữa, cảm thấy trở nên vô vị nhạt nhẽo.

Mặc Tây Thành nhìn khuôn mặt của cô gái dưới ánh trăng, trắng tinh và dịu dàng tựa mặt trăng vậy, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng, thanh thoát tựa sóng nước lăn tăn trên mặt hồ, vài lọn tóc mai quấn quýt bay múa, khuôn mặt nhỏ xinh có làn da căng mịn, đáng yêu và tình nghịch khó tả.

Ác niệm trong đầu dần dần hình thành, khiến cậu ta muốn chiếm hữu người con gái xinh đẹp thế này làm của riêng, không từ thủ đoạn đường như cũng trở thành cái có thể tha thứ, cậu ta nhẹ giọng, giống như vô tình nhắc đến:

- Anh hai tôi đi gặp Lâm Uyển Du sao? Vậy thì không có gì lạ cả, anh ấy có thể cả đêm nay cũng không về nữa.

Cả đêm nay cũng không về?

Đường Lạc Lạc ngẩn người, lên tiếng theo bản năng:

- Sao lại nói điều này không có gì lạ chứ?

Mặc Tây Thành tỏ vẻ như lơ lửng vậy, có chút hồi hận vỗ lên đùi, sau đó do dự quay đầu sang:

- Lạc Lạc, có những chuyện, cô không biết sẽ tốt hơn, đừng hỏi nữa, cứ xem như tôi chưa nói gì nhé!
- Nhưng rõ ràng cậu đã nói rồi đấy!

Đường Lạc Lạc buồn bực nhìn Mặc Tây Thành:

- Cậu nói rồi, thì phải nói cho hết chứ! Tôi nghe nói, Lâm Uyển Du và Mặc Thiệu Đình lớn lên cùng nhau, tình cảm của cả hai người đó vốn dĩ rất tốt

đúng không?

Cô không phải dạng con gái thích đoán mò lung tung, nhưng chính vì không mấy tự tin trước sự việc của Lâm Uyển Du, cũng vì Lâm Uyển Du là thanh mai trúc mã của Mặc Thiệu Đình đó sao! Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nói Mặc Thiệu Đình không có tâm tư gì với Lâm Uyển Du, cô tin, nhưng một chút tình cảm cũng không có, thì không có khả năng.

Có tình cảm, thì có khả năng lên men, hôm nay có thể vẫn còn là quan hệ bạn bè bình thường, nhưng sau này thì sao?

Mặc Tây Thành nhảy bén bắt được sự thất vọng và khủng hoảng trong mắt Đường Lạc Lạc, giả vờ có chút khó khăn nói:

- Đúng là không tệ. Trước kia lúc anh hai còn nhỏ, đã từng nói sau này lớn lên sẽ lấy Lâm Uyển Du nữa, lời nói trẻ con ấy mà, nhưng cô biết không? Trước đây tôi những tưởng chị dâu tương lai của tôi là Lâm Uyển Du đó, vì nhiều năm thế rồi, anh hai đối với những phụ nữ khác đều rất lạnh nhạt, nhưng vẫn luôn có qua lại với Lâm Uyển Du.

- Vậy sao?

Đường Lạc Lạc thần thờ lắng nghe, ngay cả Mặc Tây Thành cũng cho rằng chị dâu tương lai là Lâm Uyển Du, vậy hàng loạt sự đổ kỵ và điên cuồng của cô ta cũng có thể lý giải được rồi, nói đến cùng, bản thân mới là người ngoài ý muốn đúng không?

Nếu không có sự xuất hiện của cô, có thể Mặc Thiệu Đình đã sớm cùng Lâm Uyển Du bên nhau rồi...

Cô có chút hoang mang cúi đầu, trong lòng đáng đáng chua chua không biết là vị gì.

Mặc Tây Thành nhanh chóng chớp lấy thời cơ:

- Vì vậy, cũng khó trách Lâm Uyển Du đòi sống đòi chết, có thể cô ta vẫn luôn cho rằng, người gả cho anh hai lẽ ra phải là cô ta, nhưng lựa chọn của anh hai, ai cũng không đoán chuẩn được. Lần này Lâm Uyển Du vì anh hai mà tự sát, lúc này còn trong bệnh viện, anh hai sao có thể không đi thăm được, ba mẹ của Lâm Uyển Du luôn xem anh hai là con rể ấy, từ nhỏ đã chăm sóc anh hai rất nhiều, về tình về lý thì anh hai cũng phải đi thôi, cô cũng đừng suy nghĩ nhiều.

Luôn xem là con rể ư...?

Đường Lạc Lạc dùng ngón tay vò vò vạt áo bản thân, Lâm Uyển Du, có ba mẹ tốt như thế, từ nhỏ đã đặc biệt chăm sóc cho Mặc Thiệu Đình, nhưng bản thân thì...

Cái gì cũng không có.

Mặc Thiệu Đình sống trong gia đình đơn thân, tính cách La Nhã lại trầm tư lạnh nhạt, yêu thương Mặc Tây Thành nhiều hơn, Mặc Thiệu Đình bây giờ lớn mạnh và lạnh lùng, kỷ thực thâm tâm cũng khát khao sự ấm áp từ gia đình, sự yêu thương từ ba mẹ chăng?

Những thứ này, Lâm Uyển Du đều có thể cho anh.

Bản thân không những cái gì cũng không mang đến được cho anh, còn chỉ biết gây thêm phiền phức thôi.

Có lẽ, Lâm Uyển Du nói đúng, bản thân Mặc Thiệu Đình cũng không phát hiện, anh đối với cô chỉ là nhất thời thấy mới mẻ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

- Lạc Lạc? Lạc Lạc?

Mặc Tây Thành nhìn Đường Lạc Lạc ngẩn ngơ, đưa tay khua khua trước mặt cô:

- Cô không sao chứ? Tôi có phải đã nói những gì không nên nói không? Cho dù thế nào? Anh hai tôi hiện tại lựa chọn là cô mà, vì vậy, cũng đừng nghĩ nhiều, là con gái dù bất cứ lúc nào, cũng phải chứa đường lui cho bản thân, sẽ không sai đâu.

Chứa đường lui cho bản thân ...

Đường Lạc Lạc đột nhiên phát hiện, bất giác, tình cảm của cô đối với Mặc Thiệu Đình phát sinh sự thay đổi rất lớn, từ lúc ban đầu một lòng muốn rời khỏi nhà họ Mặc, đến hiện tại, sẽ quan tâm đến Mặc Thiệu Đình, rồi thôi miễn bản thân, nói rằng bản thân vui vẻ được ngày nào thì hay ngày đó, cô giống như trở thành một con đà điểu, chúi đầu sâu vào trong đất cát, thì ngỡ rằng thiên hạ thái bình rồi.

Thực tế thì sao?

Đừng nói cô và Mặc Thiệu Đình có sự chênh lệch như trời với đất, chỉ một điều thôi, cô không phải là Đường Phù Dung, cũng đủ cho tình cảm của cô và Mặc Thiệu Đình phán án tử rồi.

Cô và anh, vốn không có tương lai gì cả, tất cả chỉ là sự lạc quan mù quáng của riêng cô, hiện tại, là lúc cô nên thức tỉnh rồi.

Có lẽ Lâm Uyên Du thật sự là người thích hợp với Mặc Thiệu Đình hơn.

Đường Lạc Lạc đứng phắt dậy, vỗ vỗ cát bám trên người, đi thẳng về phía trước.

Mặc Tây Thành vội đuổi theo:

- Lạc Lạc, Lạc Lạc cô sao vậy?

- Tôi không sao, hiện tại tôi chỉ muốn về nhà.

Bộ dạng Đường Lạc Lạc thất thủ, cúi đầu, sự vui vẻ thoải mái khi nãy đã biến mất, cô vẫy vẫy tay, thần sắc chán nản:

- Cậu đừng lo lắng cho tôi.

Đúng ha ... về nhà.

Nhà cô ở đâu chứ?

Cho dù nghĩ thông tất cả mọi thứ, cũng phải về nhà họ Mặc hay sao?

- Lạc Lạc, trời tối rồi, tôi đưa cô về nhà nhé!

Mặc Tây Thành thấy vẻ mặt đau thương của Đường Lạc Lạc, tim đập nhanh đến mức trật nhịp, sự đau lòng đó dường như cậu ta cũng đồng cảm được, đây là cảm giác chưa từng có trước đây, lúc này cậu ta chỉ muốn ôm cô vào trong lòng, muốn an ủi cho cô.

Nhưng những lời vừa rồi, cậu ta không thể không nói.

Cậu ta mới là người thích hợp với cô hơn, thay vì chờ đến ngày nào đó, Mặc Thiệu Đình phản bội cô, thì chỉ bằng hiện tại cậu ta giải cứu cô ra khỏi anh ấy sớm hơn....

Nghĩ đến sự đau lòng buồn bã của cô đều vì Mặc Thiệu Đình, Mặc Tây Thành nghiêng rặng, dưới ánh trăng thần sắc cậu ta chứa đầy sự nhẫn nhịn.

Đường Lạc Lạc gật gật đầu, cứ để Mặc Tây Thành dẫn cô, đi đến trước xe moto, sắc trời tối dần, gió rét lướt như điện, Đường Lạc Lạc nhắm mắt, cảm nhận cảnh vật hai bên lùi về sau nhanh chóng, trong đầu thoáng hiện ra những ký ức thuộc về cô và Mặc Thiệu Đình.

Từ ban đầu gặp mặt, cô nôn hết lên người anh, đến sau này, nhiều lần giải cứu cô, nhiều lần thổ lộ, anh nói với cô rằng cô là nữ chủ nhân của nhà họ Mặc, anh kéo tay cô nói với cô rằng mỗi phút mỗi giây anh đều bên cạnh cô, lúc anh nhìn cô, trong mắt tuôn ra sự thương yêu và bảo bọc một cách tự nhiên ...

Từng cảnh một hiện ra trong đầu ...

Nhưng hiện tại, giống như thức tỉnh từ trong giấc mộng đẹp, Đường Lạc Lạc phát hiện cho dù cô muốn tự lừa dối mình thế nào, không thuộc về cô thì sẽ không thuộc về, có tốt đẹp mấy, cũng không có duyên với cô.

Là lúc, khiến bản thân tỉnh táo hơn một chút rồi.

Moto dừng lại trước cổng lớn biệt thự nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc xuống xe một cách thất thần, vẫy vẫy tay với Mặc Tây Thành, dưới ánh trăng bóng dáng cô nhỏ nhắn yếu ớt, nhìn vào cực kỳ rất muốn bảo vệ cô.

Mặc Tây Thành nhìn bóng lưng cô, một hồi lâu không thể rời mắt.

Cậu ta chỉ cần có một cơ hội, một cơ hội có thể bảo bọc cô, che chở cho cô mà thôi, nếu không có cơ hội này, không sao cả, cậu ta có thể tự tạo lấy.

Đường Lạc Lạc về phòng ngủ của cô trong biệt thự, ném mình vào chiếc giường lớn, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, ôm niềm hi vọng cuối cùng, mở ứng dụng Wechat lên, phát hiện vẫn không có tin nhắn nào cả.

Lúc này, anh ấy chắc đang vui vẻ bên cạnh Lâm Uyên Du nhỉ?

Thích một người, sẽ muốn biết anh ấy có sống tốt, anh ấy có vui vẻ, vậy thì bản thân cũng sẽ rất vui vẻ rồi chẳng?

Đường Lạc Lạc cố gắng thuyết phục bản thân, muốn bản thân cũng có thể cao thượng vĩ đại được trong tình yêu, nhưng cô không làm được, không những không làm được, cô nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, nước mắt không ngừng chảy rơi là chảy.

Không từ bỏ nhắn tin cho anh ấy: Hiện tại anh đang làm gì?

Sau đó Đường Lạc Lạc cứ ôm điện thoại, chờ mãi chờ mãi, một đêm trôi qua, cuối cùng thì một tin nhắn trả lời nào của Mặc Thiệu Đình cũng không có.

Hôm sau.

Gần tờ mờ sáng, Lâm Uyển Du cuối cùng đã ngủ thiếp đi.

Đêm nay Mặc Thiệu Đình trải qua rất rối bời, chỉ cần bản thân đứng dậy, Lâm Uyển Du sẽ nhìn anh ai oán, chỉ cần anh rời khỏi phòng bệnh một bước, Lâm Uyển Du mặc đồng phục bệnh nhân đi theo sau anh, trên tay cầm con dao vạn năng.

Ông bà Lâm cũng rất khẩn trương, ngồi trên băng ghế dài ngoài phòng bệnh nhìn chăm chăm vào anh ...

Biết bao nhiêu lần Mặc Thiệu Đình định bỏ đi cho xong, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của ông bà Lâm, cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm.

Cứ thế, anh không thể không ở suốt một đêm trong bệnh viện, nghe Lâm Uyển Du hồi ức về những chuyện lúc nhỏ của họ, điện thoại sớm đã hết pin, cho đến sáng sớm, mới rời khỏi bệnh viện trong trạng thái mệt mỏi tột độ, đi về hướng công ty.

Ngồi trên xe, Mặc Thiệu Đình muốn gọi cho Đường Lạc Lạc, nhưng phát hiện bên mình không mang sạc dự phòng, chỉ còn biết chờ tan ca rồi mới giải thích rõ ràng với cô ấy thôi.

Chắc lúc này tiểu nha đầu đã tức điên lên, Mặc Thiệu Đình vắt óc suy nghĩ, nghĩ rất nhiều cách để khiến Đường Lạc Lạc vui lên, trong lòng vẫn có chút không tự tin.

Chỉ là, anh có nghĩ đến vụ cháy nhà, nhưng không ngờ ngọn lửa này lại cháy bùng lên dữ dội như thế.

Lúc Đường Lạc Lạc đi làm, vì cả đêm không ngủ, khóc đến khó chịu, hai mắt sưng to như hai quả đào, vừa vào trong văn phòng, mọi người đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô.

- Lạc Lạc, cô bị ai đánh hả?

- Lạc Lạc, trợ lý Tần... còn... còn có chiều hướng bạo lực ư?

La Thư Vũ có quan hệ khá thân với Đường Lạc Lạc quan tâm hỏi cô.

Nhạc Thanh mất sáng rõ, bỗng chốc như tìm được sự cân bằng tâm lý, hứ lạnh một tiếng:

- Thấy chưa? Đó chính là hậu quả của việc trèo cao, con gái ấy, vẫn nên có lòng tự trọng, đừng vì tiền mà uất ức cầu toàn, tự mình tôn trọng mình trước, người khác mới tôn trọng mình được.

- Nhìn không ra, trợ lý Tần thường ngày thanh tú thế, không ngờ lại là người như thế...

Mọi người rù rì bàn tán.

Đường Lạc Lạc vốn không có chút hứng thú trò chuyện mấy, nhưng nếu bản thân tiếp tục im lặng, Tần Việt sẽ bị bôi nhọ đen thui luôn, cô chỉ còn biết miễn cưỡng nhếch mép:

- Không phải đâu, không liên quan gì đến Tần Việt cả, tối qua tôi thức khuya xem film Hàn, vì cảm động quá, nên... mới khóc ra nông nỗi này.

Mọi người nhìn vẻ mặt của Đường Lạc Lạc, bỗng chốc cảm thấy vừa đáng thương vừa tội nghiệp.

Đường Lạc Lạc phát hiện có giải thích cũng không ích gì, chỉ biết ngoan ngoãn im lặng luôn.

Ngồi xuống không bao lâu, có đồng nghiệp đi đến báo cô:

- Lạc Lạc, cậu chủ Tây Thành gọi cô vào văn phòng một chuyện.

Đường Lạc Lạc gật gù đầu, dưới ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, cô đi về phía văn phòng Mặc Tây Thành.

Cửa văn phòng Mặc Tây Thành mở to, vừa thấy Đường Lạc Lạc, vội đứng dậy từ trên ghế, đóng cửa lại, bí bí mật mật kéo Đường Lạc Lạc vào, thương sót nhìn đôi mắt sưng tấy của cô:

- Tôi biết ngay, cô về nhà nhất định sẽ khóc, có phải Mặc Thiệu Đình lại làm cô đau lòng không?

- Không có đâu.

Đường Lạc Lạc có chút ngượng ngùng cúi đầu, sáng nay lúc chuẩn bị ra ngoài có soi gương, cảm thấy bản thân giống con cá vàng thành tinh vậy...

Bộ dạng này, thật sự không muốn để người khác nhìn thấy chút nào.

Mặc Tây Thành thương sót cực kỳ, kéo Đường Lạc Lạc đến gần cậu ta, trái xem phải xem, sau đó chớp mắt một cách bí ẩn:

- Cô đoán xem, tôi mang gì đến cho cô nè?

- Cái gì?

Đường Lạc Lạc thấy bộ dạng hưng phấn của cậu ta, vốn không có chút hứng thú nào, cũng phải giả vờ rất hiếu kỳ hỏi cậu ta.

- Trứng của tôi.

Mặc Tây Thành hai tay đặt sau lưng, khuôn mặt điển trai lộ nét mặt rất hưng phấn.

- Trứng... trứng của cậu ư?

Đường Lạc Lạc suýt nữa tự cắn trứng lưỡi, cô há hốc mồm nhìn về nơi nào đó thân dưới của Mặc Tây Thành, ừm... một bọc rất to, cảm giác rất đầy, nhưng...

Cậu ta làm thế nào mà có thể “đem theo” trứng của cậu ta đến đây vậy?

Cái đó... còn có thể thỏa lấp dễ dàng ư?

Mặc Tây Thành thuận theo ánh mắt nhìn xuống của Đường Lạc Lạc, bỗng chốc cạn lời, đưa tay búng một phát lên đầu Đường Lạc Lạc:

- Cô nghĩ gì vậy hả? Tôi không thể để cô có được tôi đâu.

Đường Lạc Lạc:.....

Cậu chủ à, tôi thật sự không có nghĩ...

Nói xong, Mặc Tây Thành trình trọng đưa một tay còn lại ra, lúc này Đường Lạc Lạc mới nhìn rõ, trong tay Mặc Tây Thành, đúng là có hai quả trứng.

Hai quả trứng ---- thật. Còn là trứng gà nữa.

Loại đã nấu chín rồi, là trứng gà còn đang tỏa hơi nóng.

- Tây Thành, cậu như vậy... có phải phát hiện ra ý tưởng kinh doanh nào mới, chuẩn bị bán bữa sáng trong công ty ư?

Đường Lạc Lạc chỉ tay vào hai quả trứng nóng hổi, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

- Đường Lạc Lạc, cô nghiêm túc cho tôi, tôi dễ chịu lắm sao, hôm qua lúc về nhà, nghĩ đến bộ dạng tội nghiệp của cô, là biết chắc đêm qua cô sẽ khóc sụt sùi, chẳng phải khi đôi mắt sưng thì dùng trứng gà lăn lên, sẽ khỏi hay sao? Tôi gian khổ dụng tâm như thế, không ngờ cô lại không biết trân trọng!

Mặc Tây Thành cảm thấy rất uất ức

- Ồ, là thế à?

Đường Lạc Lạc có chút cảm động mở to mắt, Mặc Tây Thành từ nhỏ đã là công tử con nhà giàu ăn mặc sung sướng, lại được cưng chiều nhất trong nhà, đã thế còn biết nghĩ cho cô, thật sự thấy má áp vô địch luôn.

- Qua đây!

Mặc Tây Thành vừa nói vừa kéo tay Đường Lạc Lạc, vì dùng sức hơi mạnh, không ngờ lại kéo cô vào hân trong lòng cậu ta, hương thơm ấm áp dịu nhẹ trên người con gái, xông thẳng vào mũi, trong lòng cậu ta khẽ rung, không nhịn được nhú mắt, cúi đầu, nhẹ nhàng hít hít bên cổ Đường Lạc Lạc.

- Ôi! Cậu làm tôi nhột...

Hơi thở của Mặc Tây Thành phả hết vào sau tai Đường Lạc Lạc, khiến Đường Lạc Lạc khó chịu ngo ngoáy, tuy nhiên chỉ khẽ ngo ngoáy, hơi thở vốn nặng nhọc của Mặc Tây Thành, càng trở nên gấp gáp hơn...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Đường Lạc Lạc lúc này có gốc cỡ nào, cũng cảm nhận được có gì đó không đúng, cô nhẹ nhàng dùng tay đẩy Mặc Tây Thành ra, đoạt lấy trứng gà trên tay anh, bản thân tự nhắm mắt lần lên:

- Vẫn là không nên phiền đến cậu, tôi tự làm được, ồ đúng, cậu không có việc gì thì đừng cứ gọi tôi vào văn phòng mãi, như thế bọn họ sẽ hiểu lầm đó, hôm đó cậu tặng quà cho tôi, bọn họ... bọn họ còn nói...

- Nói gì?

Mặc Tây Thành ngẩn đầu không quan tâm, bộ dạng chả sợ ai cả.

- Nói cậu và trợ lý Tần đang theo đuổi tôi.

Đường Lạc Lạc nói xong đã cười khở trước:

- Cậu làm ơn, đừng thêm thắt kịch bản cho tôi nữa được không?

Mặc Tây Thành cạn lời, nhìn bộ dạng thân nhiên của Đường Lạc Lạc, phát hiện cô không phải giả vờ không biết, mà là thật sự không biết cậu ta đang theo đuổi cô thật, trái tim phải lớn thế nào...

Cậu ta tiến lên, cúi người, từng bước từng bước tiến gần Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc đang chuyên tâm lăn trứng gà trên mắt, đột nhiên nhìn thấy sắc mặt nặng trĩu của Mặc Tây Thành đang đi về phía cô, cô vội lùi sau vài bước, kết quả bị Mặc Tây Thành đẩy thẳng đến bờ tường.

Trên người cậu ta, có mùi hương cổ long rất thơm, khuôn mặt tuấn tú vì đối lưng với ánh sáng, càng khiến đường nét sâu đậm hơn, đôi mắt long lanh, nhìn cô không chớp mắt, một tay chống lên tường, Mặc Tây Thành “kích tường” cô với tư thế cực kỳ hoàn mỹ, cúi nhìn xuống, từng chữ từng chữ một hỏi:

- Không lẽ cô không biết, đó không phải là tin đồn, mà là thật đó!

Cậu ta thật sự đang theo đuổi cô được không?

Nếu còn nhìn không ra chẳng lẽ muốn cậu ta cầm một tấm bảng lớn, trên đấy viết rằng “tôi muốn theo đuổi cô!”, mới được ư?

Đường Lạc Lạc dùng động tác trên tay lại, ngẩn ngơ nhìn Mặc Tây Thành, hồi lâu, mới lộ vẻ mặt “thì ra là thế”:

- Thật ư?

Mặc Tây Thành gật đầu trịnh trọng, đáy mắt tình thâm vô bờ bến:

- Thật đó, Lạc Lạc, tôi..

- Thì ra trợ lý Tần đang theo đuổi tôi?

Đường Lạc Lạc trừng mắt há mồm:

- Gan cậu ta cũng lớn thật đó!

Mặc Tây Thành:.....

Cậu ta bây giờ rất muốn chết quách cho xong được không hả???

Sao cô ấy lại ngốc ngếch thế cơ chứ?

Ban đầu thu hút Mặc Tây Thành, vừa hay chính là sự đáng yêu ngây thơ này của Đường Lạc Lạc, nhưng hiện tại, khiến cậu ta nhói lòng muốn chết, cũng là sự ngây thơ này...

Đúng là muốn chết luôn mà.

Nhìn thấy vẻ mặt như bị táo bón của Mặc Tây Thành, Đường Lạc Lạc cẩn thận thoát ra khỏi vòng vây chặt chẽ của cậu ta, cầm lấy hai quả trứng gà khẽ nói:

- Tây Thành, vậy cậu làm việc nhé! Tôi về đây, cảm ơn trứng của cậu, bye bye.

Nói xong liền tung tăng nhảy nhót về phía cửa.

- Khoan đã.

Mặc Tây Thành miễn cưỡng điều chỉnh lại cảm xúc, gọi Đường Lạc Lạc lại, thấy cô ấy quay đầu, về mặt đầy nghi vấn nhìn, lời bộc bạch đến cửa miệng của cậu ta, bỗng chốc hóa thành:

- Lạc Lạc, nếu Mặc Thiệu Đình khiến cô chịu uất ức, nhớ lấy, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.

- Ừm!

Đôi mắt Đường Lạc Lạc sáng trong, lấp lánh hòa quang cảm động:

- Tây Thành, cậu đúng là “chị em” tốt của tôi, cảm ơn cậu.

Thế “chị em”....

Mặc Tây Thành giống như nhận lấy một cú đấm vào ngực,

Đường Lạc Lạc, được lắm! Cô đủ thâm

Trong sự bất giác đã mang đến vô số lần sát thương cho Mặc Tây Thành, lúc Đường Lạc Lạc đi ra khỏi văn phòng Mặc Tây Thành, tâm trạng đúng là có tốt hơn lên.

Về đến bộ phận thiết kế, ánh mắt mọi người nhìn Đường Lạc Lạc, lại có sự thay đổi mới, vài ngày trước còn nói không có gì với cậu chủ Tây Thành, được đấy! Lần này đi một chuyến mang về hai quả trứng, đôi mắt cũng không còn sung nữa....

Nói không có chuyện gì thì ai mà tin?

Đường Lạc Lạc đối với năng lực trình thám và nhiều chuyện của đồng nghiệp, thật sự đã hiểu thấu rất sâu, lần này thôi thì không giải thích gì nữa, ngồi vào chỗ, lột hai quả trứng gà ra ăn luôn.

Sáng sớm vì buồn rầu mà chưa ăn sáng, thật lố mà!

Nếu đã không thể thay đổi, vậy thì chỉ còn biết chấp nhận, bản thân ban đầu chẳng phải đã định rời khỏi nhà họ Mặc sao? Hành động tối qua của Mặc Thiệu Đình, có lẽ cũng là chuyện tốt, ít ra cũng khiến bản thân thức tỉnh, nhưng dù sao, chồng cô cả đêm không về, cũng là hành vi cực kỳ khôn nạn.

Đúng vậy, cực kỳ khôn nạn!

Đường Lạc Lạc vừa nghĩ đến Mặc Thiệu Đình đêm qua không về, vui khôn tả xiết bên cạnh Lâm Uyển Du, cảm thấy trong lòng có rất nhiều bàn tay đang cào cào, hận đến mức muốn làm thủ tục ly hôn với Mặc Thiệu Đình ngay lập tức, mắt không thấy lòng không phiền.

Đang lúc xem trứng gà là Mặc Thiệu Đình, đưa lên miệng không ngừng nhai nghiền, điện thoại khẽ rung, Đường Lạc Lạc lấy khăn giấy lau tay, mở ra xem, là tin nhắn của Diệp Tiểu Manh: “Lạc Lạc, tối nay có muốn ra ngoài chơi không? Gần đây tốt nghiệp rồi thời gian rảnh cũng khá nhiều, nhớ cậu rồi.”

Ra ngoài chơi?

Đường Lạc Lạc hiện tại rất không muốn về nhà họ Mặc, nơi đó khiến cô ngộp thở, khuôn mặt lạnh như tiền của La Nhã, và Mặc Thiệu Đình có thể tùy ý đêm không về nhà.

Vừa nghĩ thế, cô dường như không suy nghĩ gì và trả lời: “Được chứ! Đi nào!”

Diệp Tiểu Manh nhắn lại như gió: “Đi đâu?”

Đường Lạc Lạc đảo đảo mắt, ngón tay khẽ gõ: “Câu lạc bộ Hàn Hoàng, mình khao!”

Dù sao thẻ của Mặc Thiệu Đình trong tay cô, vốn nghĩ sẽ tiết kiệm tối đa, nhưng hiện tại không xài thì phí, không xài thì sẽ của Lâm Uyển Du thôi, Đường Lạc Lạc cố ý chọn một câu lạc bộ đắt tiền vừa mới mở, và mở lời khao cực kỳ phóng khoáng.

Vừa tan ca, cầm túi xách, đi một mạch đến điểm hẹn với Diệp Tiểu Manh.

Câu lạc bộ Hàn Hoàng là nơi vui chơi cao cấp vừa mở trong S thị, chi kinh doanh buổi tối, ăn chơi trác táng số một, có cả sân golf, bàn cờ, bida, KTV.... những trò tiêu khiển cao cấp, có cả quầy bar và sông bạc ngầm, thậm chí tầng dưới cùng còn có cả những hạng mục phục vụ không thể miêu tả.

Vì chi phí đắt đỏ, nên phần lớn đều là những nhân vật tai to mặt lớn, trong đó một chai rượu có giá trên cả trăm triệu, thu hút rất nhiều đối với công tử con nhà giàu.

Tâm trạng Đường Lạc Lạc rất không vui, nên kéo theo Diệp Tiểu Manh đến nơi mà họ vốn không thể nào đến được, thả lỏng tinh thần một chút.

Diệp Tiểu Manh lần đầu đến nơi như thế, ngồi trước quầy bar, nghe nhạc Blue du dương, hiếu kỳ nhìn tứ tung:

- Lạc Lạc nhìn kìa, trong đây ai cũng ăn mặc xinh đẹp cả! Rất nhiều mỹ nữ á.... wow wow wow, ly cocktail này đẹp quá! Tên gọi cũng hay nữa, Hồng Phấn giai nhân...

- Bình tĩnh.

Đường Lạc Lạc vỗ vỗ tay Diệp Tiểu Manh:

- Cứ tùy ý gọi, dù sao chúng ta đang tiêu là tiền của tên củ cải lằng nhằng Mặc Thiệu Đình.

- Ồ...

Diệp Tiểu Manh dốc hết dũng khí, ngược mặt lên:

- Waiter, cho tôi một cốc bia.

Đường Lạc Lạc:.....

Quầy bar của câu lạc bộ Hàn Hoàng, là nơi tụ tập thường xuyên của các công tử hào môn con nhà giàu ăn chơi, những tiểu thư nhà giàu không chịu được sự cô đơn, và cả những mỹ nữ có ngành nghề khá đặc biệt, tất cả biết mà không nói, thay vì nói là đến uống rượu, đại đa số người nào đến đây cũng có mục đích riêng.

Lúc này Đường Lạc Lạc và Diệp Tiểu Manh ngồi tại quầy bar, một người trong lòng buồn bực, không nhận được uống thêm vài ly, một người chí chí chóc chóc, ngày thơ vô cùng, vô tình thu hút rất nhiều ánh nhìn tập trung vào họ.

Nơi không xa, vài người ăn bận cứ như công tử con nhà giàu, đang dần dần tiến về hướng của Đường Lạc Lạc và Diệp Tiểu Manh.

- Cậu Diệp, cô gái đó không tệ ấy, thân hình tuyệt, khuôn mặt cũng đẹp, nhìn ngon lành phết!

Một tên dê râu đang thảo mai nói.

Người đàn ông được xưng hô là cậu Diệp, đôi mắt cứ nhìn về phía Đường Lạc Lạc, đưa tay sờ cằm, thần thái như muốn thử thách xem sao:

- Nhìn có vẻ không tệ, non đến chảy nước... chắc chắc, đêm nay ta có hồng phúc rồi.

Vừa nói vừa đứng dậy, chỉnh trang lại bộ vest màu đỏ rượu trên người, hướng về phía Đường Lạc Lạc tiến đến.

- Nhưng cậu Diệp.... cậu vừa mới đính hôn với đại tiểu thư nhà họ Trần, cô ta đang ngồi bên kia đấy! Cua gái trước mặt cô ấy, có phải có chút...

Lại thêm một tùy tùng lo lắng khuyên bảo.

- Chỉ là đính hôn thôi, bọn thiếu gia vẫn chưa bán cho cô ta, cô ta tưởng theo đuôi bọn thiếu gia, thì bọn thiếu gia đây phải chấp nhận, ngoan ngoãn về nhà mắt to mắt nhỏ với cô ta sao? Cô gái này, bọn thiếu gia của chắc rồi.

Diệp Thiên phần nộ hứ một tiếng, khiến tùy tùng xung quanh giật mình đến không dám lên tiếng khuyên nữa, theo sau hắn ta nghênh ngang đi về phía Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc đang một ly tiếp một ly uống rượu buồn, uống một ly thì trong lòng mắng tên củ cải Mặc một tiếng, đang uống có hứng, thì cảm thấy có một bóng đen đứng trước mặt cô, ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy một người đàn ông mày trộm mắt chuột, mặc bộ vest màu đỏ rượu chói cả mắt, trên tay đang cầm một chai Champagne, dè xỏm nhìn cô chằm chằm.

Phía sau còn đứng theo một bày đàn ông côn đồ....

Đường Lạc Lạc tuy uống đến mức có chút choáng váng, nhưng lý trí vẫn còn, lập tức cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt.

- Vị tiểu thư này, một mình uống rượu buồn, nhìn thấy mà tôi đau lòng quá!

Diệp Thiên chau mày, làm động tay hai tay đỡ lấy tim, bộ dạng nhũn mảy chớp mắt khiến Đường Lạc Lạc nổi hết cả da gà.

- Tôi không phải là người sao?

Diệp Tiểu Manh trừng mắt nhìn Diệp Thiên, đứng dậy, đứng trước bảo vệ Đường Lạc Lạc theo bản năng.

- À đúng, không phải một tiểu mỹ nhân, mà là hai tiểu mỹ nhân.

Diệp Thiên lộ nụ cười dâm dăng, hứng thú tăng cao, tiến lên trước đưa tay định chạm lên mặt Đường Lạc Lạc:

- Thôi thì tối nay tôi cực khổ một chút, chấp nhận cả hai người luôn, hai người xem thế nào...?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Đường Lạc Lạc đứng dậy, kéo Diệp Tiểu Manh snag một bên, trả lời lạnh lùng:

- Tôi thấy chả có thể nào cả.

Con người nếu mà xui xẻo thì uống nước lọc thôi cũng sặc, ra ngoài đi quẩy bar cũng gặp phải lưu manh, đúng là tuyệt đường mà.

- Chà! Khẩu khí cũng lớn đó! Bồn thiếu gia thích nhất thể loại có tính khiêu chiến thế này!

Diệp Thiên cười to haha, đàn em đứng sau cũng cười theo, cả đám vây lấy Đường Lạc Lạc và Diệp Tiểu Manh vào chính giữa, trên mặt là nụ cười không mang gì tốt lành.

- Nào! Mỹ nhân à, uống một ly rượu giao bôi với tôi nào!

Vừa nói, Diệp Thiên vừa cầm lấy ly rượu, đưa đến trước mặt Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc giơ tay, đầy ly rượu của Diệp Thiên ra, khuôn mặt nhỏ rất căng:

- Tôi không muốn uống rượu với các người, thất lễ rồi.

Nói xong, kéo tay Diệp Tiểu Manh quay đi, nhưng lại bị đám đàn em cản đường.

Diệp Thiên thấy Đường Lạc Lạc từ chối một cách thẳng thừng, đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, hít một hơi thật sâu, làm ra vẻ say sưa:

- Ôi! Thơm thật!..... Mỹ nhân đừng có không nể mặt mà, tôi cũng không phải là người không hiểu tình lý, tôi thấy cô lạ mặt, chắc cũng không phải tiểu thư hào môn gì, đến đây không phải vì tiền sao? Bán cho tôi một đêm, cho cô 20, thế nào?

Bình thường những người đến đây, không phải tiểu thư hào môn, thì là những cô gái muốn lấy chồng giàu, Diệp Thiên thấy Đường Lạc Lạc lạ mặt, lẽ đương nhiên xem cô là những cô gái ham tiền, những khách khứa xung quanh lúc này, cũng dần dần để mắt đến đây, chỉ là họ cũng ôm suy nghĩ giống như Diệp Thiên vậy, nên chỉ muốn xem trò, không có ý đứng ra giải vây cho Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc nghe những lời này của Diệp Thiên, thật sự muốn nổ súng bắn chết hắn ngay, nếu không vì bản thân đánh không lại hắn, thì cô đã ra tay rồi, đang định quay đầu bỏ đi, trước mặt có vật gì đó ném về phía cô, cô vội né sang một bên, nhìn thấy một chai rượu vừa bay qua bên tai cô, chạm đất vỡ tứ tung, bỗng chốc mảnh vỡ và rượu văng đầy người cô.

Nếu như chai rượu này mà ném trúng người cô, vậy thì hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.

Đường Lạc Lạc vừa hoàn hồn, một tiểu thư ăn mặc cực mới mẻ, dẫn theo một nhóm bạn cũng mặc toàn đồ hiệu trên người, đang cười lạnh lùng đi về phía Đường Lạc Lạc.

Diệp Thiên khi nãy còn có ý định xấu với Đường Lạc Lạc, nhìn thấy tiểu thư mặc váy hoa, bỗng chốc nổi cơn ghen nộ quát to:

- Hạ Y Lan, cô làm gì hả? Đừng bỏ sỉ diện mà không lấy!

Hạ Y Lan trừng mắt Diệp Thiên, nhưng không dám cãi lại, đi thẳng đến trước mặt Đường Lạc Lạc, trên mặt mang nụ cười lạnh:

- Nhìn gì? Thế nào? Còn muốn tôi đến tiền cho cô sao? Cũng đúng, trưng diện lờ lợt ra ngoài kêu gọi đàn ông, chẳng phải cũng vì tiền sao? Tôi cho cô là được chứ gì!

Nói xong, mở túi xách Chanel của bản thân, nắm một nắm tiền xu, ném thẳng lên mặt Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc nghiêng đầu, những tiền xu ấy leng keng rơi xuống sàn nhà.

- Cô đừng có quá đáng quá!

Diệp Tiểu Manh nhìn không thể nhìn, mắt đỏ ngầu, bênh vực Đường Lạc Lạc:

- Rõ ràng là bạn trai cô quấy rối bạn tôi, cô làm vậy là có ý gì?

- Bạn trai tôi quấy rầy bạn cô ư?

Sắc mặt Hạ Y Lan phút chốc xanh trắng lẫn lộn, ả vừa đính hôn với Diệp Thanh, vì đối phương lăng nhăng, ả không thể không ngày ngày đi theo hần ta, lẫn vào trong những nơi ăn chơi sa đọa, hôm nay Diệp Thiên dám ở trước mặt ả, trong cùng một câu lạc bộ, tán tỉnh Đường Lạc Lạc trước đám đông, thế thì sao không khiến ả điên tiết lên chứ?

Nghĩ đến bản thân đã theo sau, ngồi ở nơi cách Diệp Thiên không xa, đối phương trong tình trạng biết rõ điều đó, không ngờ lại không giữ sĩ diện cho ả, Hạ Y Lan tràn đầy phẫn nộ, thế là toàn bộ trút hết lên người Đường Lạc Lạc.

- Hôn phu của tôi sao lại để mắt đến loại này chứ! Chẳng qua chỉ là con mại dâm, không lẽ chê tiền ít?

Hạ Y Lan cười lạnh một tiếng, từ trong túi xách lại lấy ra một nắm tiền xu, ném lên người Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc vội kéo tay Diệp Tiểu Manh né sang một bên, cảm thấy hôm nay ra ngoài đúng là xui xẻo tột cùng, không ngờ lại đụng chuyện tào lao như thế, loại người này có cãi nhau với họ cũng thấy mệt mỏi lắm luôn được không hả?

- Vị tiểu thư đây, chắc cô đã nhầm rồi, tôi không cần tiền của cô, cũng xin cô tự trọng.

Đường Lạc Lạc nhếch nhếch mép, đúng là không biết nên nói thế nào với loại người này cho tốt, một người hai người đều lấy cô ra ra trút giận, cô nào có kiếm chuyện với ai hả?

- Thì đó, Hạ Y Lan, cô đừng quấy phá nữa, ngày ngày giống như keo con chó bám chặt theo sau tôi, cô có thấy phiền không? Tôi đúng là để ý đến cô gái này đó, thì sao? Cô có tiền, chẳng lẽ tôi không có tiền sao? Hôm nay tôi nhất định phải có cô ấy cho bằng được.

Diệp Thiên chỉ mũi Hạ Y Lan quát tháo.

Trong lòng Hạ Y Lan nổi điên, tiến lên trước trừng mắt hung dữ Đường Lạc Lạc:

- Haha! Hôm nay coi như tôi đã chứng kiến được cái gọi là vừa ăn cướp vừa la làng rồi, anh ta cho cô 20 đúng không? Tôi cho cô 50, đủ không? Loại rác rưởi như cô, có bán dâm một tháng thì cũng kiếm được nhiều đó thôi, thế nào, đủ không?

Những cô bạn bên cạnh cũng vội lên tiếng hòa theo:

- Ai yo! Đúng là ghét nhất cái loại tiện nhân bán dâm thế này rồi, giả vờ ngây thơ, kỳ thực cứ cho tiền là được chơi thôi.

- Còn nói bản thân không khiêu gợi cậu Diệp nữa, đôi mắt giả nai đó, đúng là con hồ ly tinh mặt dày!

- Y Lan, cũng chỉ có cậu là tốt bụng thế thôi, nếu là người khác, không gạch nát mặt cô ta thì thôi, còn cho tiền ư? Mơ đi!

- Lần này xem như tôi đã thấy được loại người mặt dày vô liêm sỉ là thế nào rồi, lúc này còn giả vờ căng mặt không nhặt tiền, là đang muốn tự nâng cao giá hả? Cũng không nhìn xem bộ dạng bản thân như thế nào!

Đường Lạc Lạc nỗ lực duy trì sự bình tĩnh, Diệp Tiểu Manh bên cạnh đã bị tức đến mức sắp khóc luôn:

- Các cô có quyền gì mà nói thế? Cậu ấy không phải loại người đó!

- Vậy cô ta là loại người nào? Tiện nhân hả?

Hạ Y Lan cười to khoa trương, nheo mắt, ác độc nhìn Đường Lạc Lạc:

- Tôi cho cô thêm một chút nữa, thêm 10, mua bộ váy do tôi làm bản trên người cô, có phải rất đáng tiền không? Chỉ là, tôi muốn cô lột ngay chiếc váy đó cho tôi ngay lập tức!

- Đồ vô liêm sỉ!

Diệp Tiểu Manh tức đến hai mặt đỏ bừng, sắc mặt Đường Lạc Lạc cũng trắng bệch, cắn chặt môi.

Đây là sĩ nhục, là sĩ nhục trắng trợn.

Hạ Y Lan chính là muốn cô mất hết sĩ diện dưới sự chứng kiến của nhiều người, nếu không sẽ không tha cho cô...

Hiện tại cô thế cô lực yếu, vốn không cách nào phản kháng, nhưng không lẽ phải làm theo lời ả ta, lột bỏ cái váy trên người sao?

- Tiểu mỹ nhân, đừng nghe cô ta, theo tôi đi về, tôi đảm bảo cô chỉ cần nằm thôi cũng có thể kiếm tiền, cũng được 10, à không, 20 luôn!

Diệp Thiên dè xòm ghé sát, khiến Đường Lạc Lạc buồn nôn nổi cả da gà.

- Lột ngay!

Hạ Y Lan ép người quá đáng, đứng trước mặt Đường Lạc Lạc:

- Không lột thì cô đừng hòng rời khỏi đây!

Đang lúc Đường Lạc Lạc cắn chặt răng, bỗng rồi không biết làm sao, một giọng nói lạnh lùng cao quý vang lên từ sau lưng:

- Nếu cô ấy nói không thì sao?

Đường Lạc Lạc quay đầu, giống như nắm được một cọng rom cứu mạng vậy, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đang đi ngông nghênh từ phía sau đến gần cô ---- là Mặc Thiệu Đình.

Mặc Thiệu Đình vốn định sau khi tan làm, tìm Đường Lạc Lạc giải thích rõ ràng, ai ngờ vừa tan làm, Đường Lạc Lạc giống như thỏ con trốn chạy đâu mắt, anh đuổi theo Đường Lạc Lạc đến đây, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng này.

Lúc này, anh chậm chậm đi từ đằng sau Đường Lạc Lạc lên, giọng nói không lớn, bước chân không nhanh, nhưng lại dễ dàng thu hút ánh nhìn của toàn bộ mọi người.

Dưới ánh đèn nhấp nháy âm u, thân hình anh cao to, khuôn mặt tuấn tú, toàn thân toát ra khí chất sắc bén, đôi mắt đen như thiên thạch lạnh lùng thâm sâu, giống như chứa tể bóng đêm, khiến người khác không kiềm được nín thở, biểu hiện trên mặt bất giác trở nên tôn kính.

Cho dù Mặc Thiệu Đình luôn rất khiêm tốn, ít khi lộ mặt, nhưng thân là công tử hào môn trẻ tuổi nhất có quyền uy nhất S thị này, sự tồn tại của anh vốn là sự mãnh liệt nhất, những khách khứa có mặt tại đây không giàu cũng phú, tất nhiên đại đa số đều có ấn tượng với anh, lúc này những người khi này còn đang lặng lẽ xem trò, không ít người bắt đầu thì thầm nhỏ to kinh ngạc:

- Mặc Thiệu Đình?

Hạ Y Lan và Diệp Thiên ngó người, Diệp Thiên sợ đến mức mặt trắng bệch, không biết thế nào lại khiến vị đại thần này xuất hiện, tuy không biết Mặc Thiệu Đình đến đây là vì cái gì, nhưng vị phu thê của hắn khi này ồ ào thế, chắc chắn đã khiến Mặc Thiệu Đình không vui, vừa nghĩ thế, sắc mặt biến đổi càng trắng hơn cả giấy, tâm dè cũng ném qua một bên, sợ đến toàn thân run lẩy bẩy.

Hạ Y Lan nhìn Mặc Thiệu Đình, hai mắt tỏa hào quang, người đàn ông trước mắt anh tuấn mà còn khí chất phi phàm, nhất cử nhất động đều mang sự cao quý, không biết ném Diệp Thiên ra ngoài hết mấy chục con đường, đây mới đúng là đáng về mà một người đàn ông nên có!

Đây mới đúng là đàn ông mà Hạ Y Lan cô nên gả!

Nghĩ đến đây, Hạ Y Lan hoàn toàn bỏ lơ ánh nhìn xung quanh, hứng thú tràn trề đi đến trước mặt Mặc Thiệu Đình, vẻ mặt mắc cỡ đưa tay:

- Anh là Mặc Thiệu Đình đúng không? Tôi... tôi là Hạ Y Lan, nghe danh anh đã lâu, không biết anh có nhã hứng, kết bạn với tôi không?

Đường Lạc Lạc há hốc mồm nhìn theo, chỉ thấy Hạ Y Lan cả mặt mắc cỡ, giọng nói nũng nịu mềm dẻo, với bộ dạng chanh chua xéo xắt khi này giống như là hai người khác nhau vậy?

Cô quay đầu nhìn Mặc Thiệu Đình, lòng nghĩ củ cái ca ca đúng là ai nhìn ai cũng yêu, không biết sẽ hồi đáp sự nhiệt tình của Hạ cô nương thế nào đây?

Trong sự nín thở im lặng của mọi người, Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng lên tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

- Có thể làm bạn với cô hay không phải xem ý kiến của vị tiểu thư đây.

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng nói, chỉ chỉ Đường Lạc Lạc.

Bỗng chốc, cả quây bar chìm vào sự yên lặng đáng sợ.

Đối mặt Diệp Thiên dờ dẩn luôn, há hốc mồm nhìn Đường Lạc Lạc, Hạ Y Lan cảm thấy khó hiểu, nụ cười trên mặt cứng đờ, không tin được đứng sững người, lắp bắp lên tiếng:

- Ý... ý của cô ấy?

- Cậu chủ Mặc, ý ngài nói, vị tiểu thư này, là người con gái của ngài?

Diệp Thiên sợ sệt dùng cả kính ngữ, khuôn mặt kinh hãi.

- Nói đúng hơn thì tôi đang theo đuổi cô ấy.

Mặc Thiệu Đình cười nói, đi về phía Đường Lạc Lạc.

Mọi người bốn mắt nhìn nhau, đều kinh ngạc như nhau, người con gái bị Diệp Thiên và Hạ Y Lan si nhục này, không ngờ lại được Mặc Thiệu Đình đang theo đuổi ư?

Phải biết rằng, Mặc Thiệu Đình là ông vua kim cương đắt đỏ và nổi tiếng nhất của S thị này, không biết bao nhiêu tiểu thư khóc thét muốn kết hôn cùng anh, anh là người ngay cả người mất cũng lười, chính vì thế mà từ đó đến nay, mọi người đều đồn đại đủ điều, cậu chủ Mặc hoàn mỹ ở tất cả mọi phương diện, có phải là gay không?

Nhưng hiện tại, cậu chủ Mặc nói, Đường Lạc Lạc chính là người con gái mà anh đang theo đuổi!

Người con gái thế nào, mới có thể khiến Mặc Thiệu Đình cũng phải theo đuổi mới có thể có được?

Lúc này, ánh mắt khinh bỉ mọi người nhìn Đường Lạc Lạc đều trở thành sự ngưỡng mộ và tôn sùng, còn Hạ Y Lan và Diệp Thiên giống như hai chú hề xấu xí, ngượng ngùng đứng cứng đờ như đá tại chỗ.

Diệp Thiên khi này còn cảm thấy bản thân phong lưu lắm, Hạ Y Lan khi này còn cảm thấy bản thân tai to mặt lớn lắm, hiện tại nhìn thấy Mặc Thiệu Đình đi đến bên cạnh Đường Lạc Lạc, thần sắc đều tràn đầy sự dục dăng, bất giác cảm thấy hối hận và xấu hổ.

So với cậu chủ Mặc, chút tiền tài của họ, không đáng để nhắc đến, khi này không ngờ còn dám trước mặt người con gái của cậu chủ Mặc vừa ném chai rượu, vừa vùng tiền ...

Đúng là chán sống rồi.

- Cậu chủ Mặc, anh đến rồi à, khi này chính là hai người này ức hiếp Lạc Lạc!

Diệp Tiểu Manh nắm chặt bàn tay, tức giận mở chế độ mạch lẻo.

Mặc Thiệu Đình đến đây, khiến Đường Lạc Lạc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tuy có sự cảm kích, nhưng vì lý do vẫn còn đang giận dữ, Đường Lạc Lạc quay mặt đi không nhìn về hướng của Mặc Thiệu Đình, ngượng ngùng cực kỳ.

- Vậy sao ...?

Mặc Thiệu Đình nhếch mép, cười nhạt, nụ cười tuy chỉ thoáng qua là biến mất, nhưng sự lạnh lẽo trong nụ cười ấy, khiến Hạ Y Lan và Diệp Thiên bỗng rùng mình.

Mặc Thiệu Đình đưa tay ra, kéo chân váy Đường Lạc Lạc lên, trên đó bị rượu làm vấy bẩn, Mặc Thiệu Đình nhìn mà chau mày:

- Váy này, là ai làm bẩn vậy?

Hạ Y Lan bỗng chốc sắc mặt như shit, răng run cầm cập:

- Đây ... đây là do tôi vừa nãy ... vừa nãy không cẩn thận ...

Những cô bạn trước đó còn đang thân mật đứng bên cạnh Hạ Y Lan, lúc này đều lặng lẽ lùi ra xa, duy trì một khoảng cách nhất định với Hạ Y Lan, bọn họ nào dám động thổ trước mặt đại thái gia, động vào cậu chủ Mặc chứ!

- Ồ.

Mặc Thiệu Đình gật gật đầu, trong mắt lướt qua sự lạnh lùng:

- Nếu là vậy thì đền đi!

- Đền là nhất định đền rồi, nhất định rồi.

Hạ Y Lan gật đầu như gà mổ, lấy cái thẻ trong túi xách ra, nhưng lại không nỡ đưa thẻ cho Đường Lạc Lạc, thẻ này cả không giới hạn, nhờ đâu đến lúc Đường Lạc Lạc giận lên cả cá tỷ bạc thì bản thân khỏi sống luôn, còn tiền mặt cô có thì không nhiều, lại vì muốn trú giận nên ném hết xuống dưới chân Đường Lạc Lạc rồi.

Lúc này Hạ Y Lan hết cách, chỉ biết trước ánh mắt bao nhiêu người, cúi xuống, nhặt lại mớ tiền mặt mà trước đó ả ném dưới chân Đường Lạc Lạc, trên

mặt mang nụ cười gượng gạo:

- Xin lỗi nha cậu chủ Mặc, hôm nay không mang nhiều tiền mặt, tôi sẽ đi rút ngay, cộng thêm 10 triệu này, tôi đền cho cô ấy 20 triệu có đủ không?
20 triệu một cái váy đầm, nhìn váy đầm cotton màu trắng bình thường trên người Đường Lạc Lạc, nhìn không có vẻ gì là đắt tiền cả, chắc là đủ rồi!
Hạ Y Lan nhìn chằm chằm Đường Lạc Lạc, hoàn toàn không còn sự ép người hung dữ vừa nãy nữa.

- Tôi nói với cô là muốn cô đền tiền sao?

Mặc Thiệu Đình khẽ ngược đầu, vẻ mặt lạnh nhạt kiêu ngạo, giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lại cực kỳ vô tình:

- Cô làm váy bản váy đầm của Lạc Lạc, thì dùng váy của cô đền cho cô ấy.

- Váy của tôi ư?

Hạ Y Lan có chút chưa hoàn hồn:

- Nhưng ... nhưng tôi ...

Diệp Tiểu Manh đứng bên cạnh giảo hoạt đảo đảo mắt, phản ứng kịp thời, lập tức tiếp lời:

- Đúng, chính là cái trên người cô hiện giờ, lột ra đưa cho Lạc Lạc chúng tôi.

- Nhưng ...

Hạ Y Lan dường như muốn khóc, nhưng người nói những lời này lại là Mặc Thiệu Đình, cho dù cô có uất ức cỡ nào, cũng không dám phản kháng càng không dám nói “không”, quay đầu nhìn sang vị hôn phu Diệp Thiên của ả, chỉ thấy Diệp Thiên sợ liên lụy đến hân ta vậy, cúi thấp đầu.

Hạ Y Lan hoàn toàn tuyệt vọng, trong mắt ngấn đầy nước:

- Bao nhiêu người thế này Cậu chủ Mặc, cầu xin anh ... đừng như thế có được không?

- Vậy sao vừa nãy cô còn muốn Lạc Lạc lột hả?

Diệp Tiểu Manh lạnh lợi lên tiếng chế giễu:

- Cô là người, Lạc Lạc chúng tôi thì không phải là người hả? Cô cần sĩ diện, vậy vừa nãy cô đối xử với Lạc Lạc thế nào hả?

Lời nói vừa dứt, khi nãy có rất nhiều khách khứa xung quanh xem trò cũng gật đầu đồng ý.

- Đúng, khi nãy ả ta ép người quá đáng! Không biết những tưởng là đang bắt tiểu tam nữa, người ta là người phụ nữ của cậu chủ Mặc, mà thêm vị hôn phu của ả ta sao?

- Ý mình có mấy đồng tiền thôi, thì ra về ta đây, bây giờ gặp rắc rối rồi chứ gì? Đáng đời!

- Lột đi! Trước đó không phải là làng dữ dội lắm sao? Lột đi!

Có người hòa theo, Hạ Y Lan xấu hổ cúi đầu, mặt đỏ bừng, nhìn Mặc Thiệu Đình với ánh mắt cầu xin, thấy đối phương thần sắc lạnh nhạt, vốn không thêm nhìn ả, ả đành đưa tay tự kéo dây kéo váy đầm của mình...

Ánh mắt xung quanh tựa dao bén, chiếu thẳng lên người Hạ Y Lan, ả nào có thể chịu đựng được sự sỉ nhục như vậy, chưa kịp kéo hết dây kéo váy, hai mắt trợn trắng, ngất đi.

Ai dè trước đó mấy cô bạn đã đứng cách xa, Hạ Y Lan lúc này không ai đỡ lấy, ngã rầm xuống đất.

Cho dù là giả ngất, lúc này 80% cũng sẽ ngất thật luôn.

Đường Lạc Lạc khi nãy bị Hạ Y Lan và Diệp Thiên chặn lời, không có cơ hội nào lên tiếng, lúc này thật sự có chút mềm lòng, nhìn nhìn Mặc Thiệu Đình, nhẹ nhàng nói:

- thôi bỏ đi, đừng đùa nữa.

Mặc Thiệu Đình mép môi nở nụ cười, vợ “đại nhân” của anh, đã chịu mở kim khẩu nói chuyện với anh rồi, bỗng chốc tâm trạng tốt lên nhiều, bèn vẫy tay:

- Vậy chuyện đền váy coi như bỏ qua.

Nghe lời này, nhóm bạn của Hạ Y Lan vội chạy đến, tay chân loạng choạng đỡ Hạ Y Lan dậy.

Hạ Y Lan vừa đi, Diệp Thiên liền cảm thấy tất cả ánh mắt xem trò xung quanh, đều tập trung lên người hắn, bỗng chốc lỗ chân long dựng đứng hết lên, ánh mắt lạnh lùng của Mặc Thiệu Đình liếc hắn, giống như đang liếc một con kiến, sau đó ánh mắt dừng lại nhìn Đường Lạc Lạc đắm đuối, ngón tay nhẹ nhàng chỉ về hướng Diệp Thiên, dịu giọng hỏi:

- Vậy còn hắn?

Nếu nói đối với Hạ Y Lan, Đường Lạc Lạc còn có chút đồng tình vì cùng là phụ nữ với nhau, nhưng đối với Diệp Thiên loại bại hoại kiêu căng dâm xồm này, cô không có chút cảm xúc nào cả.

- Cậu Diệp nhiều tiền như vậy, thôi thì rượu bia chi tiêu của tất cả mọi người tối nay đều mời là được.

Đường Lạc Lạc giọng nói thanh thoát, nhưng lời nói ra lại khiến sắc mặt Diệp Thiên bỗng chốc trắng bệch.

Chi tiêu tại câu lạc bộ Hàn Hoàng đắt chết người, chỉ một tầng quầy bar này thôi, mỗi ngày doanh thu rượu Tây cộng lại thôi cũng trên cả tỷ, nếu như tối nay có vài đại ca khui một hai chai rượu xịn thôi, vậy thì giá cả ...

Diệp Thiên dù gì lớn nhỏ cũng là công tử con nhà giàu, nhưng nếu chỉ đi chơi bar thôi mà tiêu hết cả tỷ, về nhà chắc chắn cũng không sống nổi.

Con nhóc này, đúng là ác.

Tuy nhiên khách khứa xung quanh lại vui như trẻ hời, ai nấy đều vỗ tay trầm trồ, khen Đường Lạc Lạc vừa hiền lành vừa hiểu chuyện.

Trong một tràng tiếng vỗ tay và tung hô, Đường Lạc Lạc quay người, đi về phía cửa, Diệp Tiểu Manh thấy sự việc được giải quyết êm đềm, trong lòng nghĩ rượu bán thân gọi còn chưa được uống, bèn lén lén chạy về chỗ, còn Mặc Thiệu Đình liền đi theo sau Đường Lạc Lạc, kéo tay Đường Lạc Lạc lại, đem sự việc đem qua giải thích hết một lượt với cô, giám đốc Hàn Hoàng mở lời đảm bảo chạy theo, cứ liên tục cúi đầu tạ lỗi với Mặc Thiệu Đình:

- Xin lỗi, cậu chủ Mặc, gây phiền phức cho ngài rồi, sự việc xảy ra tối nay, chúng ta thật sự xin lỗi ngài.

Mặc Thiệu Đình chỉ chỉ Đường Lạc Lạc, giám đốc lập tức hiểu ý, cực kỳ biết điều quay sang Đường Lạc Lạc:

- Xin vị tiểu thư đây đừng để việc này trong lòng, làm phiền nhà húng đến đây chơi của cô, ngoài ra, vị tiểu thư xinh đẹp như cô, khi ra ngoài chơi nhớ mang theo vị hôn phu của cô, làm bảo kê mới được đó.

Nói xong, cười cười nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Vị hôn ư?

Đường Lạc Lạc quay đầu, chớp chớp mắt:

- Tôi đâu có “vị hôn” đâu.

Trong lòng Mặc Thiệu Đình khẽ dấy lên sự vui mừng, tuy còn đang giận, nhưng tiểu nha đầu vẫn rất hiểu chuyện được không?

Đối với quan hệ của cả hai thấy rất tự hào không che giấu, ngoài công ty ra, vốn không hề có ý không nhắc đến quan hệ đã kết hôn của hai người mà!

Vợ anh đúng là tuyệt vời!

Dưới ánh nhìn tràn đầy tình yêu mật ngọt của Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc nói tiếp:

- Tôi là góa phụ.

Nói xong, hướng về phía cửa đi thẳng một mạch không quay lại.

Mặc Thiệu Đình:

Góa phụ? Cô nghiêm túc thật không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

- Lạc Lạc!

Trước cửa câu lạc bộ Hàn Hoàng, Mặc Thiệu Đình nắm cánh tay Đường Lạc Lạc, kéo cô đi về phía trước xe của anh, không nói năng gì liền ôm chặt cô vào lòng:

- Đừng giận tôi nữa được không? Chuyện đêm qua, là hiểu lầm, đừng giận dối nữa được không?

- Giận dối?

Đường Lạc Lạc đẩy Mặc Thiệu Đình ra, đôi mắt sáng lấp lánh tràn đầy sự uất ức:

- Tôi sao dám giận dối anh chứ, cậu chủ Mặc, anh và Lâm Uyển Du đêm qua vui vẻ ở bên nhau, người vợ trên danh nghĩa này của anh như tôi có tư cách gì mà giận dối chứ? Tôi đã nói từ trước rồi, chờ La Nhã vừa đi, tôi sẽ ly hôn với anh ngay, nhưng tại sao hai người không thể chờ thêm một thời gian nữa, dù gì cũng chờ tôi đi rồi mới thể non hẹn biển với nhau chứ? Tôi đâu có ý cản trở hai người đâu ...

Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ run, nước mắt rung rung trong khóe mắt dưới màn đêm, rất tội nghiệp và đáng thương, nếu nói là phần nộ, thì sự uất ức và bất lực càng nhiều hơn.

Mặc Thiệu Đình chỉ cảm thấy trái tim anh tan chảy, thờ nhẹ một tiếng:

- Lạc Lạc, đêm qua là do tôi sai, nhưng tôi không nghĩ sẽ đi lâu như vậy, Lâm Uyển Du cứ đòi tự sát, tôi thật sự không bỏ về được, sau đó tôi có nhắn tin cho cô ...

- Anh có nhắn tin cho tôi ư?

Đường Lạc Lạc giận quá hóa cười, cầm điện thoại vẫy vẫy trước mặt Mặc Thiệu Đình:

- Vì vậy, cái gì cũng không nhận được, là vấn đề của điện thoại tôi hả? Anh có thể lừa tôi có tâm chút xíu không, Mặc Thiệu Đình? Chỉ ít thì tôi cảm thấy anh vô tâm cực kỳ!

- Tôi nhắn rồi.

Mặc Thiệu Đình chau mày:

- Tin tôi, Lạc Lạc.

- Tôi nhắn tin cho anh, cả đêm anh không trả lời, bây giờ anh nói anh có nhắn tin cho tôi, làm sao tôi tin anh được chứ?

Đường Lạc Lạc quay đầu bỏ đi, Mặc Thiệu Đình vội ôm chặt cô từ đằng sau.

Hơi ấm quen thuộc tràn đến, Đường Lạc Lạc cố gắng vẫy vùng, Mặc Thiệu Đình lại ôm cô càng lúc càng chặt hơn, đặt chiếc cằm hình dáng hoàn mỹ lên vai cô, nhẹ nhàng cọ sát vào vành tai cô, giọng nói thấp trầm đầy ái muội:

- Lạc Lạc, đừng giận tôi nữa, sau này tôi không gặp em ấy nữa, tôi bảo đảm.

- Tôi tin anh mới lạ đó!

Đường Lạc Lạc vùng vẫy mạnh hơn, vốn không phải là đối thủ của Mặc Thiệu Đình, được Mặc Thiệu Đình bồng lên, trực tiếp vác trên vai, mở cửa xe ngồi vào trong.

Tần Việt sớm đã ngồi trong ghế tài xế chờ sẵn, nhìn thấy tổng tài nhà cậu giống thổ phi vác thiếu phu nhân trên vai, vẻ mặt không một chút thay đổi, sau đó lặng lẽ ấn nút trong xe, phụt chốc, một tấm bảng ngăn cách giữa hai hàng ghế lướt xuống, tiếp đó, Tần Việt thuần phục đeo tai nghe cho bản thân.

Việc của cậu chủ, bản thân biết càng ít càng tốt, lần trước lúc đưa laptop cho phu nhân, cậu ta đã tiếp thu được kinh nghiệm rồi ...

Trong xe, Đường Lạc Lạc cố gắng vùng vẫy, nhưng bị Mặc Thiệu Đình giữ chặt hai tay, giờ cao qua đầu, khóa chặt trên ghế da, trong không gian nhỏ hẹp, hai người ghé sát vào nhau, hơi thở hòa lẫn, mùi hương nam tính tràn đầy sự mê hoặc trên người Mặc Thiệu Đình, vây lấy Đường Lạc Lạc, tràn ngập trong khoang xe, cô chỉ cảm thấy ngạt thở, sau đó, nụ hôn không cho phép cô từ chối, cứ thế đột ngột giáng xuống.

Người đàn ông đè chặt trên người cô, dường như muốn cô hòa vào trong xương tủy của anh, cảm cô bị giữ chặt, không thể không ngược lên đón nhận anh, lúc đầu cô còn mím môi thật chặt, không lâu sau hoàn toàn không thể kháng cự được, nụ hôn của Mặc Thiệu Đình giáng xuống như bão táp, khiến Đường Lạc Lạc hoàn toàn không có sức lực đánh trả.

Khát vọng anh muốn chiếm hữu cô, không ngờ lại mãnh liệt đến thế, giống như cơn bão tàn quét qua, cuốn toàn thân cô vào trong.

Đường Lạc Lạc chỉ thấy đầu óc choáng váng, thờ không nổi, cũng không phát ra tiếng được, những âm thanh phát ra ngẫu nhiên khi răng môi va chạm nhau, không ngờ khiến bản thân cô nghe vào cũng cảm thấy mắc cỡ:

- Mặc ... um ... anh vô liêm sỉ ...

Đã từng sở hữu cơ thể cô, nhưng cậu chủ Mặc lại phải chịu đựng kiểm chế một thời gian khá dài, lúc này anh hoàn toàn bộc phát ra ngoài ...

Và Tần Việt cũng đã tiên đoán trước, không biết đã đảo hết bao nhiêu vòng quanh biệt thự nhà họ Mặc, hai tiếng sau, xe mới dừng lại.

Cửa xe mở ra, Mặc Thiệu Đình ôm Đường Lạc Lạc với vẻ mặt đầy sự phẫn nộ, sải bước chân nhẹ nhàng và mãn nguyện, đi về hướng cổng lớn biệt thự.

Đường Lạc Lạc toàn thân mất sức, chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn, khắp nơi trên toàn thân đều có sự đau nhức nhẹ, nhất là bộ phận nào đó khó có thể diễn tả, càng thấy khó chịu cực kỳ.

Mặc Thiệu Đình đáng chết! Mặc Thiệu Đình vô liêm sỉ! hiện tại ngoài sự bi ối vô liêm sỉ ra, còn thêm thuộc tính của con sói đói nữa!

Aaaaa Thật muốn cắn một phát cho anh chết luôn!

Nhưng lúc này vì duy trì sự cân bằng, Đường Lạc Lạc không thể không đặt đôi tay lên cổ Mặc Thiệu Đình, cắn môi nghiến răng nói:

- Mặc Thiệu Đình! Anh ... anh tối nay cả sofa cũng đừng hòng được ngủ nữa!

Mặc Thiệu Đình khề nhếch mày, ôm lấy cô vợ nhỏ còn đang giận lẫy, giọng nói tràn đầy sự dịu dàng ái muội:

- Tôi không muốn ngủ cái gì cả, tôi chỉ muốn ngủ cô thôi.

Đường Lạc Lạc:

Khốn kiếp! Cái tên này ... đúng là dao súng không làm gì được anh cả! Aaaaa!!!

Sau khi Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình đi, trong câu lạc bộ Hàn Hoàng, lại khôi phục lại sự yên tĩnh và thư thái.

Trong tiếng nhạc du dương tựa nước, một người đàn ông ngồi ngay góc bên cửa sổ, chậm chậm ngước đầu lên, thu lại ánh nhìn về phía cửa.

Người đàn ông với mái tóc ngắn màu nâu, đôi mắt xanh biếc, khuôn mặt với đường nét sắc xảo, cực kỳ sâu đậm, thân hình cao to và anh tuấn, mặc một chiếc áo gió màu xám đen giản, cho dù ngồi ngay góc, nhưng vẫn có cảm giác của một model lai Tây.

Đặc trưng của người Hoa Hạ trên người được lưu lại rất hoàn chỉnh, lại mang chút khí chất khác lạ cực kỳ mê hoặc, không nghi ngờ gì chính là soái ca đi đến đâu cũng có thể gây được một trận tung hô.

Lúc này, anh ta khề mở đôi môi gợi cảm, giọng nói thấp trầm hỏi về sĩ áo đen luôn đứng suốt đằng sau anh ta, vừa mở lời, lại là tiếng Hoa Hạ hoàn toàn thuần chính, không chút gì là lạ lẫm cả:

- Đó chính là Mặc Thiệu Đình ư?

- Đúng vậy, thưa ngài. Đó chính là người thừa kế của tập đoàn nhà họ Mặc, Mặc Thiệu Đình.

Vệ sĩ áo đen khề cúi đầu, trả lời một cách cung kính:

- Lần này chúng ta đến đây, một mặt là mở rộng thế lực của gia tộc Brown, cố gắng chiếm lấy thị phần của Hoa Hạ càng nhiều càng tốt, mặt khác, chính là tìm được người đó. Nếu muốn thực hiện mục tiêu đầu tiên, thì không thể không trở thành đối thủ cạnh tranh của nhà họ Mặc.

George chau chau mày, vẻ mặt cực kỳ khó xử:

- Ta là George yêu thích hòa bình mà! Như thế khiến ta thực sự khó xử, không lẽ không thể hợp tác với họ sao? Ta thấy bộ dạng cái người tên Mặc Thiệu Đình vẻ mặt cũng hiền lành, khi nãy còn cứu hai mỹ nhân nữa ...

Vệ sĩ áo đen:

Ngài từ đâu mà nhìn thấy anh ta rất hiền lành, vừa nãy đám người xung quanh nhìn anh ta, dường như không dám thở mạnh nữa được không hả?

Chẳng qua là có khuôn mặt anh tuấn, không lẽ người nào đẹp trai cũng sẽ thu hút lẫn nhau sao?

- Thưa ngài, nhà họ Mặc là răn thổ địa của S thị, về cơ bản thì tất cả các lĩnh vực cũng đã nắm trọn, và nhìn toàn Hoa Hạ, thực lực của nhà họ Mặc cũng không thể xem thường được, nhất là vài năm gần đây, khí thế mở rộng thị phần của nhà họ Mặc rất dũng mãnh, đối với nhà họ Mặc mà nói, họ đã không cần phải hợp tác với bất kỳ ai, vốn đã là bá chủ, vì vậy, chúng ta chỉ có thể cạnh tranh với họ, và lại nếu sự cạnh tranh và hòa nhập Hoa Hạ thành công, cũng có thể giúp cho mục tiêu thứ hai của chúng ta được thực hiện

- Được rồi được rồi, ta nghe đến nhức cả đầu.

George ai thán một tiếng, giọng cao ly rệu trên tay:

- Ta tạm thời vẫn sẽ hưởng thụ sự tuyệt vời của đêm nay vậy ...

Đáng tiếc, đêm nay hiển nhiên không mấy tốt đẹp như George đã tưởng tượng.

Sau khi Mặc Thiệu Đình đi, Diệp Thiên về mặt thất thần suýt ngã lăn ra đất, sợi dây căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng giãn ra, nhưng tiếp đó, giám đốc trực ban trực tiếp dâng lên hóa đơn rượu bia của đêm nay, một dãy số dài đằng đằng trên đó, khiến da đầu Diệp Thiên tê dại, không ngừng mắng chửi Mặc Thiệu Đình trong lòng.

Tuy nhiên cũng chỉ dám mắng chửi Mặc Thiệu Đình trong lòng mà thôi.

Hắn ta rút thẻ ra, thanh toán trong sự tuyệt vọng, sau đó trong lòng càng nghĩ càng thấy bức, vừa quay đầu, bèn thấy Diệp Tiểu Manh đang ngồi trước quầy bar thưởng thức ly rượu nho, ăn chiếc bánh ngọt cực kỳ ngon lành.

Diệp Tiểu Manh có khuôn mặt tròn bầu bĩnh, mang chút baby face, thực ra cơ thể rất thon gọn, làn da trắng mịn, đôi mắt to tròn, thoáng nhìn qua rất giống với búp bê phiên bản Hoa Hạ, về mặt cũng cực kỳ ngây ngô.

Vừa nãy Diệp Thiên để mắt đến vẻ ngoài ngây thơ ngọt ngào của Đường Lạc Lạc trước, lúc này ngắm nhìn kỹ Diệp Tiểu Manh, trắng trẻo nõn nà, cũng là một mỹ nhân không hơn không kém.

Hắn ta cười hehe, cảm thấy đêm nay lỗ chết rồi, phải có cái gì đó bù đắp mới được, không ngủ được Đường Lạc Lạc khi nãy, ngủ với tiểu mỹ nhân trước mắt cũng không tệ nhỉ?

Vừa nghĩ thế, Diệp Thiên bỗng chốc hồi phục tinh thần, chỉ là bài học khi nãy cho hắn ta rút được kinh nghiệm, hắn ta chả thèm đi tán tỉnh Diệp Tiểu Manh, để rồi chịu khổ, mà tìm đàn em của hắn, chuẩn bị một ly cocktail có thêm gia vị.

Bảo đảm tiểu nha đầu uống vào sẽ phát nóng toàn thân, không thể kiềm được, khóc thét bò lên giường của hắn!

Diệp Tiểu Manh là cô nàng may mắn, thuộc thể chất ăn mãi không béo bả sinh, là loại hình lỗ hổng vô đáy uống thế nào cũng không say, lúc này Đường Lạc lạc tuy đi rồi, nhưng cô chỉ vừa đẩy lên hứng thú muốn ăn uống, giờ cao chiếc bánh Tiramisu và nhìn đắm đuối:

- Chiếc bánh đáng yêu, chị sẽ ăn em ngay đây!

Nói xong đưa mặt ghé sát cắn một miếng, lúc ngẩng đầu lên, chớp mũi bám một ít kem tươi, về mặt đừng nói là dễ thương đến thế nào!

Nhưng vừa ngẩng đầu, cô liền thấy Diệp Thiên mang nụ cười nham hiểm, đang cầm trên tay ly rượu chậm chậm tiến đến gần cô:

- Nào! Cô bé, tôi mời cô một ly rượu, xem như tạ lỗi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Diệp Tiểu Manh chớp chớp mắt, rất tinh táo và vẫy tay:

- Không uống, cút xéo.

Tên khốn này vừa nãy ăn hiếp Lạc Lạc, giờ lại chạy đến mời rượu cô, nhất định không có ý gì tốt lành cả.

Diệp Thiên vừa nãy bị Mặc Thiệu Đình si nhục trước đám đông, lúc này còn đang tức giận, trong lòng nghĩ hắn không làm gì được Mặc Thiệu Đình, không lẽ lại không làm gì được một tiểu nha đầu sao? Bỗng chốc đặt ly rượu xuống bàn:

- Rượu mời không muốn muốn rượu phạt! Đây là rượu bổ thiếu gia đây mời cô, cô dám không uống hả? Cô chắc không phải người phụ nữ của cậu chủ Mặc rồi, tôi bảo cô uống thì cô phải uống, ở đâu mà lảm lời thế hả?

- Ngươi... đúng là vô liêm sỉ.

Diệp Tiểu Manh tròn tròn đôi mắt, lúc này cũng ý thức được sự việc nghiêm trọng, hiện tại Lạc Lạc và cậu chủ Mặc đi rồi, bản thân một mình cô đơn không ai bên cạnh, không uống thì sợ tên khốn này động thủ, uống rồi thì không biết trong rượu có bỏ cái quỷ gì không nữa?

- Uống cho tôi, uống hết.

Thần sắc Diệp Thiên trở nên hung tợn, trừng mắt nhìn Diệp Tiểu Manh, thiếu điều dọa khóc Diệp Tiểu Manh luôn.

Diệp Tiểu Manh run rẩy đưa tay ra, đôi mắt liếc nhìn đám lâu la vai u bắp thịt đằng sau Diệp Thiên, cô đành bó tay, đưa tay cầm ly rượu lên, đang nhắm tịt mắt, chuẩn bị nốc cạn ly rượu này, đột nhiên trên tay trống không.

Mở to mắt nhìn, một soái ca lai Tây cao tầm 1m9, giành lấy ly rượu trên tay cô, đang trừng mắt nhìn Diệp Thiên:

- Ngươi ức hiếp một phụ nữ thì có vẻ vang gì? Chẳng qua là uống rượu thôi mà, tôi uống!

Nói xong, George nốc cạn ly rượu cocktail trên tay.

Anh vừa từ nước Anh đến Hoa Hạ, nghe nói người Hoa Hạ đánh giá một người đàn ông có đủ khí huyết, có đủ lòng chính nghĩa thì phải xem người đó có thể nốc rượu thay cho phái nữ không? Trước mắt anh thấy Diệp Tiểu Manh bị ức hiếp ép uống rượu thấy đáng thương, bỗng chốc dâng lên cảm giác đồng tình, nhận thấy rằng tên Diệp Thiên này được nước lấn tới cần chết không buông, đành qua đây trực tiếp nốc cạn ly rượu này.

Diệp Thiên há hốc mồm tròn tròn mắt nhìn George nốc cạn ly rượu, còn dốc ngược ly khua khua trước mặt hắn, trong lòng hắn như sụp đổ...

Bỏ thuốc vào ly rượu, hắn đã làm không biết bao nhiêu lần rồi, chỉ là lần này là lần đầu tiên, hắn bỏ thuốc cho một người đàn ông...

- Anh rãnh rồi sinh nông nổi cái quái gì vậy hả?

Diệp Thiên tức tối quát tháo:

- Ở đâu ra cái tên kỳ đà cản mũi này, xông lên!

Nói xong, đám lâu la đứng sau lưng hắn, bỗng vỗ lấy George.

Vệ sĩ áo đen đứng sau George, lập tức đứng chặn trước mặt George, một tay một tên ném hai tên lâu la văng ra xa, ngã nhào lên quầy bar, bỗng chốc quầy bar loạn xạ ngầu lên, tiếng hét thất thanh, những khách khứa không biết xảy ra chuyện gì vội hướng về phía cửa chạy điên cuồng ra ngoài.

Trong sự hỗn loạn này, vệ sĩ áo đen vẫn dư sức phát huy tinh thần một chân một tên, hai tay hai tên, chỉ vài phút ngắn ngủi đã đánh bầm dập đám lâu la của Diệp Thiên.

Và George bảo vệ lấy Diệp Tiểu Manh, cũng xử lý vài con gà yếu ớt.

Diệp Thiên thấy tình thế không ổn, nhủ thầm xui xẻo, vội chạy theo dòng người ra ngoài, trong quầy bar to lớn, bỗng chốc chẳng còn lại ai, đều chạy sạch hết rồi.

Diệp Tiểu Manh ngẩn ngơ nhìn tất cả sự việc xảy ra, hồi lâu mới hoàn hồn lại, quay đầu nhìn George, nở nụ cười thật lòng:

- Cảm ơn anh nha! Anh tên gì vậy? Tôi là Diệp Tiểu Manh, cảm ơn anh đã cứu tôi, anh thật tuyệt vời!

Về mặt thiếu nữ khi cười, giống như một con thỏ trắng vô hại.

George nhìn quen những cô nàng tóc vàng mắt xanh, lại nhìn Diệp Tiểu Manh, đúng là đáng yêu đến mức sợ chạm vào sẽ vỡ vậy, bỗng chốc có ấn tượng tốt:

- Tôi tên George.

Nói đoạn đưa tay ra, nắm tay với Diệp Tiểu Manh.

Khi này Diệp Thiên bỏ một lượng thuốc ---- kích dục không hề ít vào ly rượu, vốn dĩ thuốc không có tác dụng nhanh như vậy, nhưng vừa rồi George động thủ với đám lâu la của Diệp Thiên, lúc này càng lúc càng thấy toàn thân nóng bức, bàn tay vừa tiếp xúc với bàn tay nhỏ của Diệp Tiểu Manh, bỗng chốc cảm giác này càng khó chịu gấp bội, anh không kiềm được lướt yết hầu, sắc mặt dần chuyển đỏ.

Cảm giác như có rất nhiều con kiến đang bò trên người, ngứa muốn chết đi.

- Mặt anh đỏ quá!

Diệp Tiểu Manh hiếu kỳ ghé sát, như thêm dầu vào lửa với bàn tay nhỏ đặt lên trán George, chớp chớp đôi mắt:

- Có phải vừa nãy bị đám khốn đó làm bị thương ở đâu không? Có cần băng bó không?

- Tôi muốn... tôi muốn đi toilet...

George có chút lắp bắp nói, vệ sĩ áo đen sắc mặt khản trương:

- Cậu chủ, có cần tôi đi cùng ngài không?

George vẫy tay, anh không muốn đi toilet cùng với một người đàn ông khác, cảm giác này là lạ sao ấy.

Diệp Tiểu Manh thấy bước chân không vững của George đi về hướng toilet, trong lòng bất giác có chút lo lắng, George là vì cô mà nốc cạn ly rượu còn đánh người, nếu như xảy ra chuyện gì, trong lòng cô sẽ không yên.

Vừa nghĩ thế, cô tung tăng chạy nhanh hơn, theo sau George, chạy lên nắm lấy tay anh:

- Tôi đỡ anh nhé!

George lúc này toàn thân nóng bức đến mức như trong lò nung, ngất nổi bàn tay nhỏ của Diệp Tiểu Manh đưa đến lúc này, lại có cảm giác mát lạnh, truyền đến từ lòng bàn tay cô, trong lòng anh khẽ rung, nhìn đôi mắt lấp lánh của Diệp Tiểu Manh, đang chớp chớp nhìn anh, bộ dạng tình nghịch đáng yêu, đôi môi nhỏ đỏ mọng, có vẻ như rất mềm mại và ngọt ngào...

Dường như là theo bản năng, George kéo Diệp Tiểu Manh lại, kéo cô vào thẳng toilet nam.

Diệp Tiểu Manh chưa kịp phát ra tiếng nào, đã được George nhắc bổng ngồi lên bồn rửa tay, sau lưng là một tấm kính to, lúc này vì tất cả mọi người đều chạy hết ra khỏi quầy bar, trong toilet cũng không có người, trong lòng Diệp Tiểu Manh hoảng loạn, thét lớn:

- Anh làm gì vậy?

Tuy nhiên lời thét chưa dứt, George đã ghé sát cơ thể vào cô, ôm lấy Diệp Tiểu Manh, hôn cô một cách bá đạo.

Ngón tay anh thon dài, vì nhiều năm dùng súng nên trên các ngón đều có một lớp chai mỏng, men theo chân váy của Diệp Tiểu Manh đưa vào, không ngừng vuốt ve vị trí giữa hai đùi của cô, bỗng chốc có cảm giác tê mê và mắc cỡ dâng lên, Diệp Tiểu Manh muốn thét lên, nhưng George đang hôn lấy môi cô, cảm nhận được bàn tay đó đang từ từ đi lên, trong lòng Diệp Tiểu Manh bối rối, chân tay cùng lúc, dùng hết sức bình sinh giơ chân lên, đá vào bộ phận nào đó mà không thể diễn tả được của George.

“Á!” một tiếng, George phát ra tiếng kêu thảm thiết, tiếp đó ôm lấy bộ phận không diễn tả của anh, đau nhảy tung tung, Diệp Tiểu Manh nhân cơ hội vùng ra khỏi vòng tay của anh, nhanh chóng chạy như bay ra ngoài, còn không quên quay đầu làm vẻ mặt xấu:

- Biến thái chết tiệt! Sau này thấy anh một lần đánh anh một lần!

George ôm lấy vị trí đau, dần dần hồi phục chút thần trí, hôm nay đúng là xui xẻo, bản thân anh hùng cứu mỹ nhân, vậy mà kết quả suýt nữa bị đá đến cả đời không lên luôn, nhìn bóng lưng bỏ chạy sợ hãi của Diệp Tiểu Manh, giọng anh đau khổ phát ra từ kẽ răng:

- Tôi... tôi nhớ cô rồi!

.....

Sau một đêm bị Mặc Thiệu Đình dày vò, sáng sớm khi Đường Lạc Lạc tỉnh giấc, cúi đầu nhìn những vết hôn xanh xanh đỏ đỏ xen kẽ trên người, cảm thấy khóc không ra nước mắt luôn.

Mặc Thiệu Đình tuổi con gì cô không biết, nhưng cái tên này trên giường, tuyệt đối chính là một con sói đói.

Giống như muốn nuốt trọn cô vậy, quấy rối cô suốt cả đêm, nếu không phải cô thực sự không chịu nổi nữa, tên này chắc có thể mây mưa sáng đêm luôn quá!

Mệt tim quá! Toàn thân đau quá!

Vì thế, Đường Lạc Lạc trong những tiếng gọi “vợ ơi, vợ à!”, chu môi, lặng lẽ tắm sạch sẽ, lặng lẽ thay đồng phục đi làm, kiên quyết không cho Mặc Thiệu Đình lấy một sắc mặt tốt nào.

Sau đó hai người theo thường lệ xuống lầu dùng bữa, La Nhã lúc này đã ngồi trước bàn ăn, nhìn thấy Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình đi xuống, ánh mắt đọng lại vài giây ở vết hôn trên cổ Đường Lạc Lạc, trong mắt lướt qua sự khinh bỉ.

Tuy sự khinh bỉ này chỉ lướt qua rồi thôi, nhưng vẫn khiến Đường Lạc Lạc cảm thấy không thoải mái.

Tuy bản thân cô biết mình chỉ là phu nhân nhà họ Mặc trên danh nghĩa, nhưng trong mắt nhìn ngoài, cô và Mặc Thiệu Đình vẫn là một cặp vợ chồng đường đường chính chính đó thôi!

Phải là người mẹ như thế nào, mà khi nhìn thấy con trai và con dâu bà, lại có ánh mắt đáng sợ như thế chứ?

Không biết tại sao? Đường Lạc Lạc cứ cảm thấy, La Nhã có một cảm giác rất mãnh liệt, rất không muốn nhìn thấy cô và Mặc Thiệu Đình hạnh phúc hòa thuận, nhưng ngặt nỗi, người làm chủ cho Mặc Thiệu Đình lấy cô, lại là La Nhã.

Đây đúng là... quá kỳ lạ.

Đường Lạc Lạc nhìn La Nhã gật gật đầu, gọi một tiếng “chào mẹ!”, sau đó ngồi đối diện La Nhã một cách quy củ, cầm lấy đĩa, Mặc Thiệu Đình chỉ nhìn La Nhã, không nói lời nào ngồi bên cạnh Đường Lạc Lạc.

Hai mẹ con họ, dường như là không xã giao luôn, lúc trước khi La Nhã vừa về nước, tình trạng không đến nỗi tệ thế này, từ sau khi xảy ra chuyện La Nhã làm khó dễ Đường Lạc Lạc, hai người cơ bản là không nói chuyện với nhau nữa.

Không bùng phát trong sự im lặng, thì cũng diệt vong trong sự im lặng ấy, Đường Lạc Lạc đang cầm đĩa dùng bữa một cách vô hồn, cảm thấy bản thân sắp được diệt vong vậy.

- Hai đứa con, nên cố gắng nhiều hơn, sớm đẻ mẹ có cháu bông.

La Nhã im lặng là thế, bỗng chốc mở lời, nội dung nói ra lại kinh khủng như vậy, suýt chút khiến Đường Lạc Lạc nghẹn chết,

- Khụ khụ khụ!!

Đường Lạc Lạc ho sặc sụa, bông cháu ư?

Hiện tại cô chỉ nghĩ đến làm cách nào để ly hôn nhanh chóng với Mặc Thiệu Đình, sao có thể sinh một đứa con cho nhà họ Mặc chứ?

Mặc Thiệu Đình vội đưa ly sữa cho Đường Lạc Lạc, tỉ mỉ vỗ nhẹ vài cái lên lưng Đường Lạc Lạc, lúc nhìn La Nhã, vẻ mặt vẫn không có cảm xúc, nhẹ giọng nói:

- Con biết rồi, thưa mẹ.

Con biết rồi?

Đường Lạc Lạc đặt đĩa xuống, lòng quả quyết, cảm thấy có những chuyện, sớm muộn gì cũng phải nói, chỉ bằng bây giờ nói rõ ràng luôn:

- Thưa mẹ.... kỳ thực con luôn muốn nói với mẹ... con... con muốn ly hôn với Mặc Thiệu Đình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Thần sắc Mặc Thiệu Đình vẫn nhàn nhạt, kiên định nói:

- Con không muốn.

Đường Lạc Lạc:.....

Cô cảm trọng ngược mắt, nhìn vẻ mặt của La Nhã, nói thật thì cô có một cảm giác sợ hãi đối với La Nhã, cứ cảm thấy từ lúc La Nhã nhìn thấy cô, bà ta chưa từng tỏ ra thiện ý gì với cô cả, không chỉ thế, vẻ mặt lúc nhìn Mặc Thiệu Đình cũng lạnh băng, rất... quái dị.

Lúc này cuối cùng cũng nói ra được những lời muốn nói, Đường Lạc Lạc nín thở, chờ đợi sự phán quyết từ La Nhã.

La Nhã nghe xong, đôi mắt lạnh nhạt lóe lên sự tinh ranh, mép môi lộ nụ cười lạnh lùng:

- Muốn ly hôn?

- Dạ.

Đường Lạc Lạc gật gật đầu.

- Cổng lớn nhà họ Mặc, là cô muốn vào là vào, muốn ra là ra sao hả?

La Nhã nhìn thẳng vào Đường Lạc Lạc, trong mắt có sự oán độc khiến người khác sợ hãi:

- Cho dù muốn đi, cũng phải hoàn thành trách nhiệm nối dõi cho nhà họ Mặc rồi mới được đi, lúc nào có cháu cho ta bông, lúc đó ta sẽ suy nghĩ thả cô đi.

Đường Lạc Lạc:.....

Nhà họ Mặc đúng là nhà tù mà!

Muốn ly hôn, còn phải vì nhà họ Mặc mà sinh hạ con cái...

Vốn những tưởng rằng trên con đường thoát khỏi nhà họ Mặc, Mặc Thiệu Đình mới là rào cản chủ yếu, nhưng hiện tại xem ra, con hổ ngáng đường thật sự, là La Nhã mới đúng?

Đường Lạc Lạc thật sự không hiểu, La Nhã rõ ràng rất ghét cô, tìm đủ mọi cách gây khó dễ cho cô, tại sao khi cô đề nghị ly hôn, La Nhã lại không suy nghĩ mà từ chối ngay chứ?

Chẳng phải bà ta trước giờ đều rất ghét cô hay sao?

Chẳng phải bà ta trước giờ không thích quản chuyện của Mặc Thiệu Đình, chỉ một lòng lo cho Mặc Tây Thành hay sao?

La Nhã, đúng là người phụ nữ đầy bí ẩn.

Đường Lạc Lạc hết cách, biết rằng có nói tiếp với La Nhã cũng không có kết quả gì, đành cúi đầu dùng bữa, Mặc Thiệu Đình galang gấp cho cô một quả trứng ốp la, Đường Lạc Lạc lúc này còn đang giận dỗi anh, rất muốn gấp trả lại ngay lập tức cho anh, nhưng trước mặt La Nhã, nhịn rồi lại nhịn, vẫn gấp lên cắn một miếng nhỏ.

Đáy mắt Mặc Thiệu Đình lộ hào quang dịu dàng, đưa tay ra, chạm đầu Đường Lạc Lạc một cách sùng ái, tư thế đầy giống như đang vuốt ve một con thú cưng, Đường Lạc Lạc trừng mắt liếc nhìn anh, cái tên này, đúng là được nước lấn tới mà!

Không dễ gì dùng xong bữa sáng, Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc đi ra cửa, Đường Lạc Lạc không dễ gì dứt hết dừng khí đưa ra đề nghị nhưng lại bị đè ép, tức giận đi trước, Mặc Thiệu Đình đứng bên cạnh chiếc Ferrari của anh, vẫy vẫy chìa khóa trên tay:

- Không ngồi xe tôi hả?

- Không, tôi thích đi bộ.

Đường Lạc Lạc bậm môi, nhà họ Mặc không thả cho cô đi, không lẽ cô thật sự phải ở lại vì nhà họ Mặc nói với chả dối gì đó sao?

Cô không dối, cô muốn làm một người phụ nữ có chí khí, sau này không ngồi xe của Mặc Thiệu Đình, không cả thê của Mặc Thiệu Đình nữa, có cơ hội cô sẽ cao chạy xa bay, chính là thế!

- Ồ...

Mặc Thiệu Đình tỏ vẻ thấu hiểu:

- Vợ à, vợ đang chuẩn bị rèn luyện cơ thể để sinh em bé hả? Tôi biết vợ yêu tôi mà.

Đường Lạc Lạc mép môi giật giật:

- Rèn luyện cái đầu anh!

Vội quay người mở cửa xe ngồi vào trong:

- Lái xe!

Mép môi Mặc Thiệu Đình nhếch lên ý cười giảo hoạt, nhún vai, ngồi vào ghế lái:

- Lạc Lạc, tôi thật sự không đi thăm Lâm Uyển Du nữa.

Anh quay đầu, khuôn mặt tinh tế dưới ánh nắng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, toàn thân giống như được mạ một lớp vàng vậy:

- Đừng giận dỗi tôi nữa, được không hả?

Chỉ thiếu cảm tưởng bâng hét to lên “Xin cô tha lỗi cho tôi!” luôn đó.

- Tôi không có giận dỗi với anh.

Đường Lạc Lạc cứng miệng cắn chặt môi không thừa nhận.

- Cô ghen hả?

- Tôi không có!

- Vậy sao cô bỏ lơ tôi?

- Lái xe của anh đi.

Đường Lạc Lạc nắm tay lại, đôi mắt tròn to, khuôn mặt phẫn nộ.

Mặc Thiệu Đình thấy cô không chịu nhường nhịn, cũng không miễn cưỡng, đành khởi động xe.

Đường Lạc Lạc ngồi trên ghế, nhìn khuôn mặt nghiêng của Mặc Thiệu Đình, người đàn ông này, ngay cả mặt nghiêng thôi cũng anh tuấn đến thế, giống như được thượng đế tạo ra, là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

Độ cao của sống mũi, đường nét cằm, màu mắt đồng tử... tất cả đều khiến người khác không chê vào đâu được.

Và lại sự trân trọng và yêu thương của anh đối với cô, lại chân thật đến thế, tuy bản thân hiện tại đã không biết những lời anh nói có bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả, tuy bản thân hiện tại còn đang giận dỗi, nhưng không thể không thừa nhận điểm này.

Nhưng...

Không phải cô không muốn tha lỗi cho Mặc Thiệu Đình, không muốn tin tưởng anh, mà là cô không dám.

Cô sợ hãi một khi bản thân bắt đầu đón nhận anh, cuối cùng sẽ không kiểm soát được đắm chìm trong đó, hôn nhân của cô và Mặc Thiệu Đình, ngay từ ban đầu đã đầy sự dối trá và lừa lọc, nếu có một ngày anh biết sự thật, sẽ như thế nào?

Cho dù Đường Phù Dung thật sự không quay về, sẽ không có ai vạch trần thân phận của cô, nhưng ai biết được có còn người phụ nữ nào khác, Vương Uyển Du, Lý Uyển Du gì đó nữa không?

Chung quy lại, thân phận giữa họ quá chênh lệch, trời đất cách biệt, không thể nào lâu dài được.

Thay vì từng chút từng chút một chìm đắm vào, thôi thì sớm rút thân ra khỏi nó.

Đường Lạc Lạc vừa nghĩ thế, cúi đầu xuống, thần sắc lần nữa nhuốm sự lạc lõng, việc cấp bách trước mắt, là cô phải nỗ lực thiết kế ra bản thiết kế tuyệt đẹp, đứng vững chân trong công ty, đối với những gì quá xa vời, ví dụ như Mặc Thiệu Đình, thì không hoang tưởng đến nữa, đối với những gì thật sự có thể giúp đỡ cho cô, ví dụ như có thể học hỏi được nhiều kinh nghiệm, thì phải nắm bắt lấy.

Lặng lẽ tự cổ vũ cho bản thân, chiếc xe dừng lại, Đường Lạc Lạc định chuẩn bị xuống xe, Mặc Thiệu Đình đã nghiêng người qua gỡ thắt dây an toàn cho cô.

Khoảng cách hai người vốn đã gần, nay càng gần hơn, dường như áp sát thật chặt vào nhau vậy, trong đầu Đường Lạc Lạc không kiểm soát được bắt đầu nghĩ đến những hình ảnh trong xe đêm qua, sự vuốt ve dịu dàng và rung động từ anh, sự tê mê khi anh cắn nhẹ lên vành tai cô, cơ thể ướt sũng mồ hôi của hai người...

Đường Lạc Lạc nghĩ đến những cảnh này, gò má bỗng đỏ bừng lên, lây lan sang cả vành tai, cô cắn chặt môi.

Cảm nhận được sự hồi hộp và cứng đờ của cô gái, ngón tay thon dài tuyệt đẹp của Mặc Thiệu Đình, gỡ bỏ thắt lưng an toàn trên người Đường Lạc Lạc, một động tác đơn giản thôi, nhưng lại được anh làm một cách ái muội và khéo gọi, xong rồi anh ngược mắt, nửa cười nửa không nhìn Đường Lạc Lạc:

- Cô rất hồi hộp hả?

- Không có.

Đường Lạc Lạc tim đập loạn xạ, hoảng loạn lắc đầu:

- Tôi không có hồi hộp chút nào cả!

- Cũng đúng, đêm qua, rõ ràng cô rất hưởng thụ mà.

Mặc Thiệu Đình nhếch một bên mép, nụ cười khiến người khác không khỏi nghĩ lung tung.

- Anh nói vậy!

Đường Lạc Lạc bỗng chốc như con mèo con dựng hết cả lông:

- Tôi cảnh cáo anh, Mặc Thiệu Đình, tôi muốn ly hôn với anh đó, anh... anh không được chạm vào tôi nữa! Lừa dối!

- Vợ ơi! Chẳng lẽ vợ không thích “tài to khí thô” của tôi hả?

Đường Lạc Lạc:.....

Đen tối đen tối quá đen tối!

Nhưng tại sao, trong đầu cô lại bắt gặp lóe lên những hình ảnh 18+ đêm qua thế này, còn có chút đỏ mặt tím rung, có chút hưng phấn nữa?

Xùy!

- Mặc Thiệu Đình! Anh đúng là đồ lưu manh!

Đường Lạc Lạc hoảng loạn xuống xe, chạy một mạch, giống như con ngựa mất chủ.

Chạy một hơi ra xa, ngẩn đầu nhìn tòa nhà công ty nguy nga của nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc điều chỉnh lại hơi thở, đi vào cánh cửa xoay trong suốt, dùng tay áp sát lên mặt, hồng giúp đôi gò má nóng bừng được hạ nhiệt, mới bước thẳng vào trong sảnh.

Bữa tối hôm cùng ngắm trăng với Mặc Tây Thành, Đường Lạc Lạc đột nhiên có linh cảm, muốn thiết kế một bộ trang phục mùa hạ đáng yêu thanh thoát, dùng một lớp màng mỏng phủ lên váy đầm đơn giản, thông qua chất liệu của lớp màng, sự phối hợp màu sắc, bao gồm cả sự phản chiếu của ánh sáng, tạo ra một dạng ánh sáng lấp lánh, có cảm giác tiên khí phát phối.

Trang phục như thế rất dễ mặc, thường ngày cũng không mấy phô trương, có sự sáng tạo nhỏ về phần chi tiết, giá thành cũng không cao, xem xét nhiều phương diện, tuy không phải là tác phẩm thật kinh ngạc, nhưng khả năng thực hiện được sẽ rất cao.

Đường Lạc Lạc những ngày gần đây tra rất nhiều tư liệu, đối với những phần không chín chắn của bản thân không ngừng lặp lại đối chiếu và chỉnh sửa, lúc này trong thời gian làm việc, cô ngồi trước máy tính, phác thảo bản thiết kế mười mười gần hoàn thiện.

Cô vui đầu làm bản thiết kế, không chú ý đến những thay đổi xung quanh, vừa ngẩn đầu, mới phát hiện đồng nghiệp từng người một, luân phiên được Mặc Tây Thành gọi vào văn phòng, lúc đi ra, đều mang vẻ mặt khó hiểu.

- Hôm nay không biết sao cậu chủ Tây Thành lại gọi tôi vào văn phòng, làm tôi giật nảy mình, những tưởng có chuyện gì nữa chứ? Kết quả cậu chủ Tây Thành hỏi, bản thiết kế tham gia cuộc thi của tôi về xong chưa? Tôi nói xong rồi, cậu chủ bèn cho tôi ra ngoài.

La Thư Vũ thấy khó hiểu không ngừng lẩm bẩm

- Tôi cũng vậy... tôi vừa vào, cậu chủ đã hỏi, thông thường thời gian tan ca của chúng ta là mấy giờ? Tôi nói sáu giờ, thế là cho tôi ra ngoài..

- Câu hỏi của tôi kỳ lạ hơn, cậu chủ hỏi tôi tên gì sau đó cho tôi ra ngoài...

- Có phải cậu chủ Tây Thành uống nhầm thuốc không vậy... quái dị quá!

Đường Lạc Lạc nghe những lời mọi người bàn tán về Mặc Tây Thành, không cảm thấy kỳ lạ chút nào, Mặc Tây Thành là người sống đâu đâu trên trời ấy, không theo lối suy nghĩ thông thường, làm ra những chuyện kỳ lạ cũng không có gì là bất ngờ.

Chớp mắt, cũng đến lượt Đường Lạc Lạc, cô mới phát hiện Mặc Tây Thành chỉ trong hai tiếng ngắn ngủi, đã gặp hết một lượt tất cả các nhân viên trong bộ phận thiết kế, trong lòng thầm nghĩ, phó bộ trưởng bộ phận thiết kế rảnh rỗi đến thế sao?

Chẳng lẽ là Mặc Tây Thành muốn hòa đồng hơn với mọi người?

Nếu vậy thì mời mọi người dùng bữa là tốt rồi.

Đường Lạc Lạc đứng dậy, đi về phía văn phòng Mặc Tây Thành, cửa phòng mở to, vừa vào trong, cô đã hiểu kỳ hỏi Mặc Tây Thành:

- Cậu chủ Tây Thành à, cậu đang làm cái quỷ gì vậy? Tại sao lại gọi từng người vào hỏi những câu hỏi không chút ý nghĩa gì hết vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94

Câu hỏi vừa dứt, Mặc Tây Thành đang ngồi gác chân trên ghế sofa vội đặt chân xuống, kéo Đường Lạc Lạc đến gần, hạ thấp giọng:

- Chẳng phải cô nói mỗi lần tôi gọi cô vào đây một mình, sẽ rất điều dương và có ảnh hưởng không tốt sao? Vì thế, lần này tôi tiện thể cũng mời người khác đến đó.

Đường Lạc Lạc:.....

Cậu chủ à, được lắm! Cậu ta đúng là rảnh rỗi mà.

- Lạc Lạc...

Mặc Tây Thành hồi hộp nhìn Đường Lạc Lạc, đưa tay về sau đóng cửa văn phòng lại, cúi người xuống, nghiêm túc nhìn mặt Đường Lạc Lạc:

- Cô và Mặc Thiệu Đình, hiện tại thế nào?

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Mặc Tây Thành đã rất lâu rồi không xưng hô Mặc Thiệu Đình là “anh hai” nữa.

Ý niệm này trong đầu Đường Lạc Lạc chỉ thoáng qua, cũng không để ý mấy, cười rồi ngẩng đầu nhìn nét mặt hồi hộp nghiêm túc của Mặc Tây Thành:

- Cậu cũng lăm chuyện nhì? Tôi và anh ấy, chả thế nào.... chỉ là không ai thèm đếm xỉa ai cả.

Chính xác mà nói, là bản thân cô không muốn đếm xỉa đến Mặc Thiệu Đình chút nào cả, cái tên đó thì ngược lại cứ bám riết cô không rời, và lại còn dần dần có biểu hiện được nước lấn tới nữa.

- Ồ.

Mặc Tây Thành thở phào, trên mặt phụt chốc lộ vẻ thoải mái, mép môi bất giác mỉm cười, ý thức được về mặt bản thân vui mừng hơi quá, vội điều chỉnh lại nét mặt, cực kỳ nghiêm túc nhìn Đường Lạc Lạc:

- Tôi đang định nói với cô, giữa đàn ông và đàn bà, chính là mối quan hệ cá cược, cá cược cô hiểu không? Thái độ của cô nhất định phải cứng rắn một chút, mới khiến cho Mặc Thiệu Đình dè dặt, tuyệt đối đừng dễ dàng tha lỗi cho anh ta.

Đường Lạc Lạc nửa hiểu nửa không gật đầu:

- Ừm, nghe cũng rất có đạo lý ấy, và lại, anh ấy cả đêm không về, không thể tiếp tục giúp sức cho hành vi ngạo mạn như thế mãi được, đúng không?

- Đúng là ý như thế.

Mặc Tây Thành bắt đầu buông lời dụ dỗ:

- Muốn anh ấy biết điều, thì nhớ là mặt cô phải đen, phải thúi, nghe lời anh ấy cũng giả vờ như không nghe, anh ấy nói gì cô cãi lại nấy.... như thế mới cho anh ấy một bài học được, đúng đúng đúng, chẳng phải anh ấy dấy dựa không dứt với Lâm Uyển Du sao? Cô cũng có thể tìm một người đàn ông khác chọc tức anh ấy, tìm ai mà có nhan sắc ngang ngửa anh ấy ấy, khí chất vượt trội hơn cả...

Nói xong, Mặc Tây Thành ho nhẹ một tiếng, đứng thẳng lưng, dùng khuôn mặt nghiêng hoàn hảo của cậu ta đối diện Đường Lạc Lạc, chờ Đường Lạc Lạc phát hiện ra người được bình chọn tuyệt vời nhất đang đứng ngay trước mắt, tuy nhiên...

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt:

- Cậu đừng nói chứ, cách này xem ra cũng khả thi ấy, có thể Mặc Thiệu Đình tức giận lên, sẽ ly hôn thật sự với tôi luôn nhì?.... Nhưng nếu muốn tìm người có nhan sắc ngang ngửa Mặc Thiệu Đình, cũng rất khó, cậu có người nào không? Tôi trả tiền cũng được.

Mặc Tây Thành khẽ neho neho đôi mắt đào hoa của cậu ta, mỉm cười với Đường Lạc Lạc, tung chiêu thả thính con gái trăm trận trăm thắng của cậu ta ra.

Đường Lạc Lạc nghiêng đầu, thắc mắc nhìn Mặc Tây Thành:

- Tây Thành, mắt cậu sao vậy? Sao cảm giác như mắt cậu không thể thấy mặt trời luôn vậy nè?

Mặc Tây Thành:.....

Tôi đang thả thính cô đó!

Đường Lạc Lạc cô thật sự khiến tôi đau lòng quá mà....

Trước mắt thấy thả thính vô dụng, Mặc Tây Thành bó tay vuốt lên mặt, trịnh trọng nói:

- Cô thấy tôi sao?

- Cậu ư?

Đường Lạc Lạc ngẩn ngơ chớp chớp mắt, sau đó không nhịn được cười phụt ra, đưa tay đẩy Mặc Tây Thành một cái:

- Đừng đùa nữa, tiểu Thành tử à, cậu là em trai của Mặc Thiệu Đình đó.... hahahaha, cậu thật biết đùa, này được xem là gì? Sự mê hoặc giữa chị dâu và em chồng hả? Có phải phim tình yêu thôn quê xem nhiều rồi không hả?

Mặc Tây Thành:.....

Đường Lạc Lạc cô đủ rồi nha.....!!!

- Được rồi được rồi, tôi chỉ nghĩ vậy thôi, cái tên cộc cằn Mặc Thiệu Đình, lờ như trực tiếp bóp chết viện trợ mà tôi tìm đến, vậy thì rắc rối to đấy!

Đường Lạc Lạc khua khua tay:

- Cảm ơn kiến nghị của cậu nha tiểu Thành tử, tôi về vẽ bản thiết kế đây!

Mặc Tây Thành nhìn bóng dáng bước ra ngoài của Đường Lạc Lạc, chỉ biết khóc không nước mắt.

Tiểu Thành tử là cái quý gì?

Nha đầu này có phải chậm tiêu không nhĩ? Ngay cả cậu ta đang thả thính cô mà cô còn không nhìn ra nữa, rốt cuộc cậu ta phải rắc thính thế nào, cô mới có thể hiểu được tâm tư cậu ta đây hả trời?

Không... rắc thính thế coi bộ không hiệu quả rồi.

Mặc Tây Thành đau tim ôm mặt, xem ra muốn cô hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì phải tìm cơ hội nào đó, nói rõ ràng với cô mới được.

Đường Lạc Lạc ngồi về lại chỗ, tiếp tục suy nghĩ, đúng lúc đang vẽ say sưa thì điện thoại bên cạnh khẽ rung lên, cô cầm lên, một tay đặt lên tai, một tay nhắc máy nghe:

- Alo!

- Lạc Lạc, ngày mai con về nhà một chuyến.

Giọng nói Đường Quý Lễ cứng nhắc vang lên:

- Nhớ là phải dẫn theo Mặc Thiệu Đình về cùng, từ lúc hai đứa kết hôn đến giờ, chưa về nhà lần nào, còn ra thể thống gì hả?

Đường Lạc Lạc bồng chốc ngẩn người, lẽ ra ngày mai là cuối tuần, thì có thời gian thật đấy, nhưng muốn cô về một mình thôi cũng được, bắt quá nghe Đường Quý Lễ mắng cho một trận, đằng này còn phải dẫn theo cả Mặc Thiệu Đình..

Hiện tại cô đang chiến tranh lạnh với Mặc Thiệu Đình, sao có thể mở lời chứ? Cho dù là người giận rồi thì cuối cùng cô cũng phải rời khỏi nhà họ Mặc, càng không cần dẫn Mặc Thiệu Đình về nhà, để Mặc Thiệu Đình nhận biết được ba mẹ cô kỳ dị cỡ nào...

Vốn dĩ bản thân trước mặt Mặc Thiệu Đình đã không có phần thắng, như thế chẳng phải là đầu hàng luôn sao...?

Đường Lạc Lạc chau mày, ấp a ấp úng chả biết trả lời sao mới được.

Đường Quý Lễ đầu dây bên kia đã không kiên nhẫn được:

- Kết hôn lâu vậy rồi, không về nhà lấy một lần, sao hả? Bây giờ do ba cầu xin hai đứa sao? Nhớ đó, nhất định phải dẫn theo Thiệu Đình về!

Nói xong không chờ Đường Lạc Lạc có cơ hội từ chối, cúp máy cái rụp.

Đường Lạc Lạc bồng chốc thấy bất lực, ban đầu khi Đường Quý Lễ đẩy cô ra làm thế thân gả cho Mặc Thiệu Đình, cũng vì nhắm vào quyền thế của nhà họ Mặc, kết hôn lâu vậy mà cô vẫn chần chừ không dẫn Mặc Thiệu Đình về nhà, Đường Quý Lễ không còn chờ đợi được nữa rồi.

Không có giao tình nào với nhà họ Mặc, thì hôn nhân này xem như lãng phí ư?

Chỉ là.... muốn cô dẫn Mặc Thiệu Đình về nhà, cái này... thật sự không làm được.

Suy đi nghĩ lại, Đường Lạc Lạc quyết định, vẫn là cô tự về nhà một chuyến vào ngày mai, Đường Quý Lễ muốn mắng thì mắng, dù sao đã mắng từ nhỏ đến lớn, cô đã là heo chết rồi thì nước sôi là có gì chứ?

.....

Chớp mắt là đến cuối tuần, Đường Lạc Lạc nhân lúc Mặc Thiệu Đình đang xem văn kiện trong phòng sách, La Nhã ra ngoài chơi bài, cô tự thu dọn một chút, cầm lấy túi xách, trốn ra ngoài như ăn trộm vậy.

Chạy một hơi thật xa, vẫy tay gọi một chiếc taxi, đi về hướng nhà họ Đường.

Đứng trước tòa chung cư của nhà họ Đường, Đường Lạc Lạc chỉnh đốn lại tâm trạng, bắt giắc lộ nụ cười buồn rầu.

Cái nhà vừa quen thuộc vừa lạ lẫm này, không biết bản thân sau này còn phải về đây bao nhiêu lần, người khác nghe về nhà thì vui mừng khôn xiết, ngặt

nổi bản thân cô lại mang tâm trạng lạc lõng thất vọng, lần này tốt rồi, vẫn lên la lên lút về đây đó thôi.

Tự chế giễu rồi lắc đầu, Đường Lạc Lạc vào trong tòa nhà, ngồi thang máy, nhấn chuông cửa.

Bình thường đều phải ấn nhiều lần, người làm trong nhà mới rùa bò ra mở cửa, lần này cô chỉ ấn hai lần, cửa bỗng chốc được mở ra từ bên trong, là Đường Quý Lễ đích thân ra đón, bên cạnh còn có cả Lương Thế Văn...

Nhìn thấy Đường Lạc Lạc một mình, khuôn mặt tươi cười của Đường Quý Lễ phút chốc hóa thành bão táp:

- Không phải nói con dẫn Thiệu Đình về nhà aao? Thiệu Đình đâu?

Tuy nói thực lực nhà họ Mặc hùng hậu, thân phận Mặc Thiệu Đình không tầm thường, nhưng Đường Quý Lễ ý vào bản thân là ba vợ của Mặc Thiệu Đình, con rể đến thăm ba vợ cũng là lẽ thường tình, vì thế mới dám đưa ra yêu cầu thế này, nhưng hiện tại, Mặc Thiệu Đình đâu?

Đều là con nha đầu chết tiết Đường Lạc Lạc vô dụng, không biết cách lấy lòng Mặc Thiệu Đình.

Nghĩ vậy, sắc mặt Đường Quý Lễ càng khó coi hơn, u tối nhìn Đường Lạc Lạc.

Lương Thế Văn đằng sau nhìn nhìn phía sau Đường Lạc Lạc đầy kỳ vọng, không thấy bóng dáng của Mặc Thiệu Đình thật, cũng không kiếm được chữ nữa:

- Hai tôi còn tưởng có khách quý nào đến nữa, nha đầu chết tiết tự về ư?

Nói xong, quay người đi về phía sofa ngồi xuống, nhìn cũng không nhìn Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc hít một hơi thật sâu, tuy nhiên vẫn là sự mỉa mai quen thuộc, là mùi vị trong nhà này.

Gánh áp lực tột đỉnh trên người, cô nhẹ nhàng trả lời:

- Cái đó... Mặc Thiệu Đình hôm nay có việc, không thể về cùng con được.

Nói xong lặng lẽ cời giày, đi vào trong.

Thấy trong nhà tất cả như được đổi mới, bất kể là nội thất hay là trang hoàng, đều thay đổi hẳn, bỗng chốc được nâng tầm cao hơn, xem ra vì muốn đón tiếp Mặc Thiệu Đình đến nhà, Đường Quý Lễ đã phải chi nhiều tiền lắm đây, chỉ là...

Khó trách sao sự oán niệm của Đường Quý Lễ và Lương Thế Văn lại trầm trọng đến vậy....

Nghe động tĩnh ở ngoài cửa, người làm ló đầu từ nhà bếp ra, hai tay lau lau lên tạp dề, hỏi:

- Ông chủ, bà chủ, lúc nào dùng bữa? Cua huynh để tôi còn phải chờ nữa... đông lạnh hơi lâu...

Còn chuẩn bị bữa trưa, của huynh để?

Đường Lạc Lạc trừng to đôi mắt, đây là sự dãi ngộ mà cô chưa từng được hưởng thụ, trước đây ở nhà ăn cơm, tất cả những gì tốt đẹp cũng là của Đường Phù Dung, trong chén Đường Phù Dung chất thành núi, trong chén của cô trống rỗng cũng đã là điều bình thường, hôm nay không ngờ lại chuẩn bị cả bữa trưa cho cô nữa?

Không đúng, đây chắc là chuẩn bị cho Mặc Thiệu Đình chăng?

- Đường Lạc Lạc không dùng cơm ở nhà.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy Mặc Thiệu Đình không đến, Đường Quý Lễ bèn khua tay, cứ thế mà hủy bỏ bữa trưa của Đường Lạc Lạc.

Được thôi, trong mắt Đường Quý Lễ, chắc bản thân cô có thể tự quang hợp mà sống, không cần ăn cơm.

Đường Lạc Lạc tự chế giễu một hồi, ngồi bên rìa ghế sofa, cúi đầu, chờ đợi một trận giông bão ập đến.

- Lần trước ba bảo con lấy bản thiết kế của nhà họ Mặc để tham khảo, con đưa cho ba cái gì hả? Vốn không giống với của nhà họ Mặc.

Đường Lạc Lạc chưa kịp ngồi vững, đã nghe giọng nói gây khó dễ của Đường Quý Lễ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Cái cần đến, rồi sẽ đến.

Ban đầu Đường Quý Lễ bảo Đường Lạc Lạc ăn cắp bản thiết kế trang phục mùa xuân của nhà họ Mặc, Đường Lạc Lạc hết cách, chỉ có thể tự thiết kế một bản riêng cho Đường Quý Lễ, ngắt nỗi Mặc Lan rắc tâm hại cô, ăn cắp bản thiết kế của cô, thế là, hai người phải mở buổi họp báo đối chứng, cũng may Đường Lạc Lạc ban đầu thiết kế có dùng tâm sáng tạo chút chi tiết trong đó, nên mới không bị Mặc Lan nắm thóp được đuổi khỏi công ty nhà họ Mặc.

Cô tốn biết bao công sức, gánh chịu rủi ro to lớn như thế, đến cuối cùng, Đường Quý Lễ vẫn không vừa ý, vì cảm thấy bản thiết kế của Đường Lạc Lạc đưa đến không bám víu được miếng hào quang nào từ nhà họ Mặc cả.

- Thừa ba.... mẫu trang phục mùa xuân của chúng ta, không phải bán chạy lắm sao?

Đường Lạc Lạc dè dặt nói, theo như cô biết, tuy nhà họ Đường tung ra mẫu thời trang mùa xuân cuối cùng không có đụng hàng với mẫu của nhà họ Mặc, nhưng vẫn bán rất chạy, vượt ngoài sức tưởng tượng hơn là cứu vãn được công ty sắp phá sản, tuy không tính là lời nhiều, nhưng tuyệt đối là mang lại lợi nhuận không hề thấp.

- Có chút tiền vặt vãnh ấy, đủ làm gì chứ?

Không chờ Đường Quý Lễ lên tiếng, Lương Thế Văn đã lạnh hừ một cái:

- Ba mẹ gả con vào nhà họ Mặc là vì cái gì? Chẳng phải là muốn lấy chút hào quang đó sao? Ba mẹ là thông gia với nhà họ Mặc, chút lợi lộc nhỏ nhặt thế có thể khiến ba mẹ thỏa mãn ư?

- Lạc Lạc, ba mẹ tốn bao công sức dạy dỗ con, nuôi dưỡng con, lại gả con vào nhà họ Mặc, không lẽ con không nên có chút lòng cảm ân sao?

Đường Quý Lễ tỏ vẻ đau lòng:

- Chẳng qua là muốn con lấy một bản thiết kế thôi, sao con lại không ăn cắp được chứ? Con là thiếu phụ nhân nhà họ Mặc cơ mà, con... thật sự khiến ba mẹ thất vọng.

Đường Lạc Lạc cạn lời, sự tham lam của Đường Quý Lễ và Lương Thế Văn cô không thấy ngạc nhiên gì, dù gì cũng là người thân của cô, sống với nhau từng ấy năm rồi.

Cô im lặng mà nghe, vì biết cho dù có cãi lại cũng không cãi rõ ràng được.

Lương Thế Văn thấy bộ dạng Đường Lạc Lạc im thin thít, càng nổi trận lôi đình:

- Ông nhìn cái bộ dạng đàn gảy tai trâu của nó đi, thấy là muốn đau gan, một ngón chân của Phù Dung cũng không bằng! Nếu không phải Phù Dung mạng khổ, hiện tại vẫn không thấy tung tích đâu, làm gì đến lượt nó gả vào nhà họ Mặc chứ? Nếu là Phù Dung, nhất định sớm lấy được thứ mà mình muốn đến đây rồi.

- Đường Lạc Lạc!

Đường Quý Lễ hăng giọng gọi to tên Đường Lạc Lạc:

- Bản thiết kế không lấy được thì thôi, hôm nay dặn đưa Mặc Thiệu Đình đến, tại sao không thấy cậu ta hả?

Đường Lạc Lạc cắn cắn môi:

- Cái đó.... thừa ba mẹ, Mặc Thiệu Đình thật sự rất bận, và lại... và lại.... ban đầu con thay thế cho chị, chẳng phải đã nói rõ rồi sao? Nếu tìm được chị về, hoặc có cơ hội thì con sẽ rời khỏi nhà họ Mặc, vì thế con...

- Rời khỏi nhà họ Mặc?

Đường Quý Lễ bực dọc ngắt ngang lời Đường Lạc Lạc:

- Nhà họ Mặc là nơi thế nào hả? Không dễ gì đưa con vào trong đó, còn muốn rời đi ư? Mặc Thiệu Đình là con rể của ba, ba bảo con dẫn cậu ta đến gặp, khó khăn lắm sao?

- Thì không có bản lĩnh, không lấy lòng được Mặc Thiệu Đình chứ gì nữa.

Lương Thế Văn lườm Đường Lạc Lạc một cái, tiếp tục căn nhắc:

- Nếu là Phù Dung, sớm đã...

Đường Lạc Lạc cũng hy vọng Đường Phù Dung có mặt, nếu ban đầu Đường Phù Dung không mất tích, bản thân cũng không cần gả cho Mặc Thiệu Đình, hiện tại hoàn cảnh thật sự quá ngượng ngùng, cười hổ khó xuống.

Đường Quý Lễ và Lương Thế Vân hai người, người một câu kẻ một lời, mắng nhiếc Đường Lạc Lạc đến cùng cực, đang nói say sưa, tiếng chuông cửa vang lên.

Đường Lạc Lạc quay đầu, vừa định gọi người làm ra mở cửa, bỗng nghe tiếng quát tháo của Lương Thế Vân từ đằng sau:

- Còn ngây người ra hả? Ba mẹ nuôi con để làm gì hả? Bộ tưởng bản mình là Phù Dung thật sao? Ra về đại tiểu thư nhà này ư? Đi mở cửa!

- Ồ.

Đường Lạc Lạc đành đứng dậy từ sofa, ra cổng mở cửa, bước chân chậm chạp thôi, bên nghe tiếng Đường Quý Lễ than thở đằng sau:

- Tay chân lóng ngóng, cái gì cũng làm không xong!

Trưởng thành trong những tiếng trách mắng này, Đường Lạc Lạc dĩ nhiên đã có được một trái tim kim cương, đao súng bất nhập, nhưng nghe thấy ba mẹ ruột trù mắng bản thân như thế, trong lòng vẫn thấy không thoải mái chút nào cả.

Đường Lạc Lạc thần thờ đi ra cửa, mở cửa, bỗng chốc hóa đá tại chỗ.

Đang đứng ngoài cửa, là... Mặc Thiệu Đình?

Rõ ràng khi này lúc cô ra cửa, đã trốn anh rồi mà.

Nhưng sự thật trước mắt, lúc này Mặc Thiệu Đình mặc chiếc áo gió màu lục sẫm, đang đứng cười trước cửa, nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn vừa đủ, sự lạnh lùng thường ngày hoàn toàn biến mất, trong tay còn cầm rất nhiều quà cáp, quả nhiên là hình tượng chàng rể quý đến nhà tặng lễ.

Đường Lạc Lạc dụi dụi mắt, dường như hoài nghi bản thân nhìn nhầm, hồi lâu sau mới hoàn hồn:

- Anh... anh sao lại đến đây?

Trên người cô có gắn chip định vị sao?

Tại sao mỗi lần cô muốn trốn khỏi tầm mắt của Mặc Thiệu Đình, đều thất bại ê chề thế này!

Đây thực sự không khoa học chút nào!

Đường Quý Lễ và Lương Thế Vân thấy Đường Lạc Lạc đứng trông cây trước cửa, ngăn người bất động, không kiềm được trong lòng càng bức dọc hơn, cả hai cùng đứng dậy:

- Con đứng ngăn đó làm gì hả? Bảo mở có cái cửa cũng không xong, thật không biết con có thể làm gì.... cậu chủ Mặc?

Bỗng chốc, hai người hóa đá tại chỗ, không ngờ rằng Mặc Thiệu Đình lại đến đây thật?

Không phải nói có việc sao?

- Thưa ba, mẹ.

Trên mặt Mặc Thiệu Đình nở nụ cười thân thiện hiếm có, gật đầu với Đường Quý Lễ và Lương Thế Vân, đặt túi to túi nhỏ trên tay xuống, kéo tay Đường Lạc Lạc, đi đến trước mặt hai người:

- Thật có lỗi, hôm nay có chút việc bận đột xuất, con mới bảo Lạc Lạc về trước, xin đừng để bụng ạ.

Lần đầu tiên thấy Mặc Thiệu Đình cười tươi như thế, Đường Lạc Lạc toàn thân không kiềm được nổi da gà, đây có còn là tiểu ca ca lạnh lùng thâm hiểm không vậy?

Cảm giác áp áp tựa gió xuân này là cái quái gì đây? Ảo diệu thật....!

- Không sao, không sao...

Trên mặt Đường Quý Lễ nở nụ cười lấy lòng, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng đi nhiều, Lương Thế Vân càng kích động đến mức lắp bắp:

- Mặc... Thiệu Đình à, đến là được, đến là được rồi.

Thái độ xoay 180 độ này, so với vừa nãy đối xử với Đường Lạc Lạc giống như trên trời dưới đất vậy.

- Má Lý, má Lý, mau chuẩn bị dọn cơm, lấy chai rượu nho quý của tôi ra!

Đường Quý Lễ vội lên tiếng dận dò.

- Mau ngồi, mau ngồi.

Lương Thề vẫn cười đến méo cả mặt, đứng dậy nhường chỗ cho Mặc Thiệu Đình.

Thái độ hai người xoay chuyển 180 độ, khiến Đường Lạc Lạc há hốc mồm ngạc nhiên, đây có còn là hai người già vừa nãy còn đang than thở la mắng không vậy trời?

- Thiệu Đình, Lạc Lạc không hiểu chuyện, nhất định là gây nhiều phiền phức cho con rồi nhỉ? Hôm nào ba đến nhà thăm, trò chuyện với bà thông gia, nếu Lạc Lạc trong nhà họ Mặc làm gì sai, mọi người cứ việc quản giáo con bé.

Đường Quý Lễ hồ hởi, lời nói hoàn toàn không giấu giếm đã tâm muốn kết giao với nhà họ Mặc.

Mặc Thiệu Đình cúi nhìn xuống, trong mắt lóe lên sự hiểu thấu, mép môi khẽ nhếch lên khách khí nói:

- Mẹ con ít khi ở nhà, có việc gì cứ tìm con là được. Lạc Lạc luôn rất ngoan, mọi người trong nhà đều thích cô ấy.

Đường Lạc Lạc mép môi giật giật, trong lòng nghĩ bản năng nói dối không chớp mắt của tiểu ca ca càng ngày càng lợi hại hơn rồi, mọi người trong nhà đều rất thích cô ư?

Nếu như La Nhã không được tính là người thì... có thể nhỉ?

- Vậy thì tốt... vậy thì tốt, ba trực tiếp đến công ty tìm con được không?

Đường Quý Lễ vội bồi thêm một câu, có con rồi là người kế thừa của nhà họ Mặc, bản thân không bám lấy hột chút lợi lộc sao mà được chứ?

- Được chứ!

Mặc Thiệu Đình nhất cử nhất động đều nho nhã lịch thiệp, khiến người khác hoàn toàn không thể chê bai, nhưng tự mang khí chất xa cách.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, nghe thấy Mặc Thiệu Đình đồng ý Đường Quý Lễ đến công ty tìm anh, bỗng có cảm giác đau tim, chỉ cần có một lần đầu tiên này, Đường Quý Lễ sẽ lần lượt mà ngày ngày đến công ty tìm Mặc Thiệu Đình, lúc đấy sẽ gây trò cười cho xem, trong lòng cô hoang mang, dùng chân đá đá Mặc Thiệu Đình vài cái dưới bàn.

Bàn chân nhỏ nhắn ma sát lên quần tây của anh, màu mắt Mặc Thiệu Đình khẽ trầm xuống, mép môi không giấu được ý cười, ngẩn đầu, nhìn thấy Đường Lạc Lạc đang cố sức chớp mắt với anh.

- Lạc Lạc, vợ cũng nghĩ vậy mà đúng không?

Mặc Thiệu Đình đưa tay vuốt những lọn tóc rơi xuống bên tai Đường Lạc Lạc về sau, trong mắt lấp lánh sự giao hoạt.

- Her her her, vâng.

Đường Lạc Lạc cười giả, trong lòng mắng Mặc Thiệu Đình long trời lở đất luôn.

Người khác không biết, còn cô sao không biết được, Mặc Thiệu Đình định nịnh nọt ba mẹ của cô cho thật vui, như thế thì bản thân càng khó thoát khỏi lòng bàn tay của anh, thâm hiểm, giao hoạt!

Lương tâm cực kỳ cực kỳ xấu!

Nhìn thấy nhà bếp yên ắng vừa nãy loạn cả lên, Mặc Thiệu Đình không định nói nhiều với Đường Quý Lễ và Lương Thề vẫn, kéo tay Đường Lạc Lạc đứng dậy:

- Con còn có chút việc, ba mẹ, sau này có gì dận dò, có thể đến công ty tìm con, cũng có thể gọi điện cho con, hôm nay con thất lễ rồi, có thời gian sẽ gặp sau.

Đường Quý Lễ đương nhiên muốn Mặc Thiệu Đình ở lại thêm chút nữa, nhưng biết đối phương thật sự rất bận, vì thế không nỡ cũng đành cáo biệt:

- Được, Lạc Lạc, về nhà nhớ không được chọc giận cậu chủ Mặc, phải nghe lời biết không?

Nói rồi hai người cùng tiễn Mặc Thiệu Đình đến cửa, nụ cười trên mặt chói chang cực kỳ luôn, cho đến khi Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình ra khỏi cửa, vẫn cứ vẫy tay liên tục...

Ra khỏi cửa nhà họ Đường, xuống lầu, Đường Lạc Lạc mới thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi lần về nhà, là y như rằng đánh một trận chiến kịch liệt, tìm mệt quá!

Đường Lạc Lạc hoàn hồn, mới xoay người nhìn nhìn Mặc Thiệu Đình:

- Sao lần nào anh cũng có thể tìm được tôi? Bất kể tôi đi đến đâu? Có phải anh gắn chip ghi hình siêu vi trên người tôi không hả?

Mặc Thiệu Đình gật gật đầu:

- Bị cô phát hiện rồi.

Nói xong tiến lên trước, một tay vòng qua ôm eo Đường Lạc Lạc, một tay thuận theo chân váy của cô lướt vào trong, hơi thở trở nên nặng nhọc hơn:

- Muốn biết con chip ở đâu không? Tôi tìm nó ra cho cô xem nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Đường Lạc Lạc chỉ thấy ngạt thở, Mặc Thiệu Đình cúi người, định hôn lên môi cô, cô vội dùng cả tay chân vùng vẫy ra khỏi vòng tay anh, đỏ mặt đẩy anh ra:

- Tìm cái đầu anh ấy! Mặc Thiệu Đình, anh thật sự càng lúc càng quá đáng rồi!

Trước đó còn thật thà ngủ trên sofa, hiện tại rõ ràng là anh đi đêm không về, còn bộc phát thú tính, mỗi ngày đều tìm đủ mọi cách ức hiếp cô, anh còn thấy có lý nữa chứ!

Bất cả hai tay đến mức tự tin và cảm thấy ưu việt hơn ư?

Đúng là không có thiên lý!

Mặc Thiệu Đình thấy Đường Lạc Lạc nhìn anh một cách phòng thủ, cúi đầu bi thương, thở dài.

Tiếng thở dài đó không ngờ cũng có vài phần ai thương.

Đường Lạc Lạc không kiềm được mềm lòng:

- Anh... anh thở dài gì hả?

- Lạc Lạc, cô có từng nuôi thú cưng không?

Mặc Thiệu Đình ngẩn đầu, sâu trong mắt nhuốm vài phần bi thương thảm thiết, nhìn có vẻ rất nghiêm túc và thật lòng.

- Có chứ!

Đường Lạc Lạc không biết Mặc Thiệu Đình đang bán thuốc gì trong hồ lô, thật thà trả lời:

- Lúc tiểu học tôi có nuôi một con chó trắng, đặc biệt đáng yêu, giống như một quả bóng tròn vậy, mỗi ngày tan học về, đều cho nó ăn củ cà rốt, thấy nó ngày một béo mập, nó còn biết chủ động đến gần tôi, lúc chớp chớp mắt quả thật rất đáng yêu...

Nhưng...

Sau đó Đường Phù Dung nói bản thân miễn cảm với lông chó, nhân lúc Đường Lạc Lạc không có nhà, đem con chó đi nướng luôn.

Nghe có vẻ như một câu chuyện cười, nhưng chỉ có Đường Lạc Lạc biết, nó không buồn cười chút nào, từ đó cô không nuôi bất kỳ con thú cưng nào nữa, vì cô biết bản thân thấp cổ bé họng, vốn không thể bảo vệ được chúng, thôi thì đừng mang đến vận xấu cho bọn chúng.

Nhìn thấy màu mắt cô gái càng lúc càng ủ dột xuống, Mặc Thiệu Đình vội vò vò đầu Đường Lạc Lạc an ủi:

- Ngoan! Đừng buồn, thú cưng sẽ có một ngày rời đi thôi, vả lại cô may mắn hơn tôi nhiều rồi, tôi nuôi một con sói trắng ấy, cho nó ăn ngon mặc đẹp, còn vì nó mà đi tặng quà tặng cười, kết quả nó không những không cảm ơn tôi, còn mắng tôi đẩy tôi, thật là.... đau lòng quá đi....

Mép môi Đường Lạc Lạc giật giật, cứng họng nhìn Mặc Thiệu Đình, cái tên này trước mặt người khác lúc nào cũng là khuôn mặt đơ ngàn năm, lạnh lùng đến mức người sống không dám đến gần, sao lúc đối diện với cô, lại đáng ghét đáng đánh thế hả?

Ai là con sói trắng, là ai hả?

Nhưng, nói gì thì nói, nếu không phải Mặc Thiệu Đình hôm nay đến đây giải vây cho cô, chắc cô sẽ bị Đường Quý Lễ và Lương Thử Vân triết đến chết mất, vì thế, tuy Mặc Thiệu Đình là tên ngoại tình bắt cả hai tay, nhưng sự việc ngày hôm nay, vẫn là lần nữa giúp đỡ cho cô.

- Xem như tôi nợ anh một lần, được chưa?

Đường Lạc Lạc bắt lực trẻ môi.

- Vậy thì trả đi.

Mặc Thiệu Đình kéo dài lời nói, bỗng bế cô lên, mặc kệ sự phản đối của cô, ném tiểu nha đầu vào trong xe, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà đạo:

- Về nhà sẽ tính sổ với cô, cô nhớ a!

.....

Hôm nay La Nhã không có nhà, chắc là cùng mấy quý bà hào môn đi nhà thờ làm lễ rồi, còn không thì ra ngoài đánh bài shopping, tóm lại, từ ngoài vào trong, Đường Lạc Lạc hít thở không khí không có La Nhã, cảm thấy cả người hưng phấn hẳn lên.

- Aaaaaaa..... cảm giác hạnh phúc quá!

Đường Lạc Lạc nhảy lên nhảy xuống trên tấm thảm lông:

- Cảm giác cả người nhẹ hẫng đi nhiều!

Mặc Thiệu Đình dở khóc dở cười:

- Nếu cô thích, tôi có thể dẫn cô đi nơi khác ở, nhà cửa dưới tên tôi không chỉ có nơi này.

Sự thật thì nếu Đường Lạc Lạc đồng ý, đều có thể ở hết một lượt các nơi phồn hoa nhất S thị, thậm chí nước ngoài còn có vài cái đảo có phong cảnh tuyệt đẹp đang chờ cô nữa.

- Không không không

Đường Lạc Lạc bỗng từ chối ngay, hiện tại Mặc Thiệu Đình đã đưa bàn tay ác ma đến cô rồi, mỗi ngày đều biến ra đủ kiểu ức hiếp cô, nếu như dọn ra ngoài, không có sự cản trở của La Nhã, anh ta có mà lên trời luôn ấy!

“Thiếu nữ như hoa gặp phải hiểm họa từ tay ác ma dê xồm” ---- Loại tin tức này cô không hy vọng nữ chính là bản thân đâu.

Tâm trạng thấy vui, Đường Lạc Lạc nhìn Mặc Thiệu Đình cũng vừa mắt nữa, tuy vụ đi đêm không về vẫn còn khiến Đường Lạc Lạc nghĩ đến là tức giận, nhưng bản thân vốn cũng là vợ trên danh nghĩa thôi, một chuyện ra một chuyện, vì muốn cảm ơn Mặc Thiệu Đình giải vây cho cô, Đường Lạc Lạc lóe lên linh cảm, nghĩ ra một cách biểu đạt lòng biết ơn rất hay:

- Anh vẫn chưa dùng bữa trưa đúng không? Hay là, tôi nấu mì cho anh nhé?

Đồng tử Mặc Thiệu Đình co lại, nấu... nấu mì ư?

Quả thật có chút ngạc nhiên đó, không phải là phong cách của tiểu nha đầu đây....

Cô nói, chắc là nấu mì gói nhỉ?

Chỉ là, anh sao có thể từ chối được chứ?

Mặc Thiệu Đình nhếch mép, cười đầy hàm ý:

- Cô... không biết thật sao? Tôi muốn... ăn cô được không?

- Ăn gì hả?

Đường Lạc Lạc thối má nhìn ánh mắt Mặc Thiệu Đình dần dần di chuyển xuống... bỗng chốc đỏ bừng mặt đến tận tai:

- Mặc Thiệu Đình! Anh vô lại! Hạ lưu! Vô liêm sỉ!

Mặc Thiệu Đình tỏ vẻ vô tội:

- Đâu phải chưa từng ăn qua đâu!

- Anh...

Đường Lạc Lạc dường như sắp khóc luôn, người đàn ông này thường ngày trước mặt người khác luôn giữ bộ mặt lạnh lùng, kiêu ngạo trên trời, lúc này lại vô liêm sỉ đến tột độ luôn ấy chứ!

- Anh không ăn thì thôi!

Đường Lạc Lạc nắm tay lại, tức tối nhìn tên lưu manh thối tha trước mặt.

Mặc Thiệu Đình nhếch mày:

- Ô, vậy thì miễn cưỡng ném thử vậy!

- Hừ!

Đường Lạc Lạc quay đầu bỏ đi, tốc độ nhanh như gió, sợ rằng còn ở lại thêm thì Mặc Thiệu Đình lại nghĩ ra chủ ý thất đức nào khác để chọc ghẹo cô.

Mặc Thiệu Đình nhìn bóng lưng của cô, một tay chống lên tường, nụ cười không kiềm được lan từ mép môi ra, càng lúc càng to, sau đó cười đến cong lưng ôm bụng.

Cô gái bé bỏng này lúc tức giận thấy vui quá hả!

Tại sao anh cảm thấy việc chọc ghẹo cô là một việc rất hưởng thụ nhỉ?

Trái tim nhỏ của Đường Lạc Lạc đập thình thịch, đi lên lầu, vào bếp nấu mì cho Mặc Thiệu Đình, tuy cố gắng không nghĩ đến, những lời nói chọc ghẹo của Mặc Thiệu Đình cứ văng vẳng bên tai, không ngừng lặp lại.

Người đàn ông này, đúng là lưu manh mà!

Nhưng ngặt nỗi, lần nào cũng bị ghẹo đến tim đập nhanh, đúng là đáng chết!

Đường Lạc Lạc có tài nấu ăn không tệ, lúc ở nhà, bữa cơm nào cũng đều do cô nấu cả, món ăn phức tạp cỡ nào cô cũng có thể làm, nhưng cơm canh nhà vẫn là sành sỏi nhất!

Không lâu sau, Đường Lạc Lạc bê một nồi mì canh gà nóng hổi, đưa vào nhà ăn, Mặc Thiệu Đình ngồi bên bàn ăn, hai tay chống lên cái cằm tuyệt đẹp, tràn đầy hứng thú nhìn nồi mì nhỏ.

- Ngửi thử, thơm không?

Đường Lạc Lạc dùng tay quạt quạt, chớp mắt tinh nghịch với Mặc Thiệu Đình.

Sợi mì thanh thơm, mang theo hương thơm nồng nàn của canh gà, nước canh sôi sền sệt, bên trên điểm thêm vài lát thịt gà và hành lá xanh, tuy không tinh tế như những món ăn trong nhà hàng, nhưng nhìn thấy vẫn thơm ngon lạ thường.

Mặc Thiệu Đình cầm đũa, gắp cho anh và Đường Lạc Lạc mỗi người một bát:

- Tạm được!

Ăn quen những món sơn hào hải vị, Mặc Thiệu Đình đối với ăn kỳ thực không mấy có hứng thú, hôm nay chỉ là muốn ném thử tài nghệ của tiểu nha đầu mà thôi.

Đường Lạc Lạc cười tít mắt cầm bát mì, cúi đầu ăn trước.

Mặc Thiệu Đình lên nhìn cô, cô ăn gì cũng đặc biệt ngon miệng thì phải, vẻ mặt hưởng thụ, đôi mắt khẽ híp lại, mép môi cong cong, gò má phồng phồng, khiến người khác cảm thấy cô giống như đang ăn sơn hào hải vị vậy.'

Bắt giắc nuốt nước bọt, Mặc Thiệu Đình thăm dò gắp một đũa mì, sau khi vào miệng, khẽ ngẩn người, không ngờ lại ngon ngoài sức tưởng tượng.

Ngon hơn bất cứ thứ gì anh đã từng ăn, vượt qua không biết bao nhiêu đầu bếp Michelin.

Mặc Thiệu Đình vốn không đói mấy, lúc này ngón tay linh hoạt, vài đũa thôi là ăn hết một bát, lại thêm bát nữa, cuối cùng ăn hết ba bát, ngã lưng ra sau ghế, anh vẫn còn thèm thưỡng liếm liếm môi:

- Kỳ lạ! Sao lại ngon thế chứ?

Đường Lạc Lạc cầm bát mì còn một nửa trề môi:

- Anh cũng phải chờ cho tôi với chứ! Không ăn không ăn, rốt cuộc ăn hết cả nồi.

- Không phải cô làm cho tôi ăn sao?

Mặc Thiệu Đình tiếp tục hỏi:

- Mì cô nấu, có phải có bí quyết gì không?

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt:

- Món ăn muốn ngon thì phải nêm nhiều bột ngọt.

- Còn gì nữa?

Mặc Thiệu Đình cảm thấy không phải do vấn đề từ bột ngọt, mì này đặc biệt thơm, và lại còn khiến người khác không thắng lại được, nếu nói nêm nhiều bột ngọt chỉ bằng nói nêm thuốc phiện!

Ngón trỏ Đường Lạc Lạc vuốt ve vài cái dưới cằm, đảo đảo mắt, nghĩ thật kỹ:

- Không còn nữa... ồ đúng, món ăn mà muốn ngon, thì phải giành ăn với người khác mới ngon, cho dù là sơn hào hải vị, một mình anh ăn cũng không có mùi vị gì, trừ phi anh là Diệp Tiểu Manh, chỉ có ăn cùng người khác, mới cảm thấy đặc biệt ngon.

Ăn cùng người khác ư?

Mặc Thiệu Đình tỏ vẻ suy tư, dường như đứng là vậy, trước khi Đường Lạc Lạc đến, anh ăn gì cũng là một mình, và Đường Lạc Lạc mỗi sáng đều gấp rút đi làm, cũng ít khi ăn sáng cùng anh, buổi tối về nhà cũng khác giờ với anh, vì thế, đại đa số vẫn là anh tự ăn cơm một mình.

Khoảng thời gian rất dài, anh cảm thấy ăn cơm chỉ vì sống mà thôi, không cảm nhận được sự vui vẻ từ bữa cơm, cho dù cơm canh có tinh tế đến đâu.

Một bát mì nhỏ thôi, có thể ngon cỡ nào chứ? Chẳng qua là vì cùng ngồi ăn với Đường Lạc Lạc, thấy cô ăn ngon như thế, bản thân cũng bị lây truyền rồi.

Và cảm giác này, thật sự rất tốt.

- Còn nữa...

Đường Lạc Lạc suy nghĩ, lại bổ sung thêm một chút:

- Món ăn có ngon hay không, còn liên quan đến người nấu nữa, tâm trạng cũng có liên quan, người nấu dùng tâm thì món ăn nấu ra mới ngon được..

Mặc Thiệu Đình nhìn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc giải thích của cô, mang chút baby face đáng yêu, đôi mắt linh động sáng long lanh, lấp lánh trong vắt không tạp chất, đột nhiên cảm thấy ngồi cùng bàn ăn cơm với cô, là một việc rất rất rất tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Anh trông tượng ngày đông tuyết rơi, ngày hè nắng như đổ lửa, trong đêm tối đen như mực, anh và cô cùng ngồi với nhau, ăn một bát mì nóng hôi hổi, nhìn nhau cười nói về những đề tài mà cả hai đều thích.

Cảnh tượng như thế này, thật là ấm áp và hạnh phúc.

Anh chưa từng nghĩ qua sẽ cùng bất kì phụ nữ nào xây dựng một tương lai, nhưng mà bây giờ...

- Sau này mỗi tối cô đợi tôi về mới được ăn cơm.

Anh dừng lại chút, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, lặp lại thêm một lần nữa.

- Cùng nhau ăn cơm.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, vậy là ăn cũng không tệ, chuẩn bị thu nạp cô làm đầu bếp sao?

Theo lẽ, cô ở nhà nấu cơm quen rồi, nấu cho Mặc Thiệu Đình cũng không hề gì, nhưng...

Họ còn có thể bình tâm hoà nhã ăn được mấy bữa cơm chứ?

La Nhã sẽ không ở lại đây lâu đâu.

La Nhã vừa đi, cũng đến lúc mình phải rời khỏi đây, đấu tranh, trì hoãn đã lâu như vậy rồi, tuy sâu trong lòng cứ luôn phủ nhận, thực sự Đường Lạc Lạc đã hiểu rất rõ, bản thân là vì lưu luyến Mặc Thiệu Đình, mới chậm trễ không ly hôn.

Nếu không, dù sao cũng sẽ có cách.

Cô như một con thiêu thân lao vào lửa, rõ ràng biết ánh sáng ấm áp trước mắt phải trả giá rất nhiều, nhưng hoàn toàn không thể khống chế được bản thân.

Trong lòng cảm thấy chua chát, một bữa cơm hiếm hoi được như thế, cô không muốn phá hoại nó, khịt khịt mũi, cô ngước đôi mắt hơi đỏ, sáng khoái đồng ý.

- Ủa, được.

Húp thêm vài miếng mì, ngẩng đầu lên cười một cái.

- Vậy anh phải về sớm chút, tôi tan ca rồi rất dễ đói đó.

Mặc Thiệu Đình nhìn không được giờ tay xoa xoa đầu Đường Lạc Lạc.

- Được, tôi sẽ về sớm.

Tất thảy đều ấm áp và tốt đẹp như thế, thật sự khiến người khác không nhẫn tâm đánh đổ.

Tuy nhiên đáy mắt Đường Lạc Lạc nổi lên vẻ hụt hẫng và chua xót, rốt cuộc Mặc Thiệu Đình cũng nhìn thấy.

Anh từ phía bên kia bàn, giờ tay ra, nắm lấy đôi bàn tay trắng trẻo của Đường Lạc Lạc, giọng điệu trầm xuống, đã không biết đây là lần thứ bao nhiêu giải thích việc này:

- Lạc Lạc, tin tưởng tôi, giữa tôi và Lâm Uyển Du thật sự không có gì, nếu như có, tôi sẽ không nói dối cô, thực sự trong lòng cô cũng rõ, nhưng cô vẫn không muốn tin, không muốn tiếp nhận tôi, Lạc Lạc, cô rốt cuộc đang sợ hãi cái gì?

Đường Lạc Lạc gạt mình, dường như không khống chế được biểu cảm của bản thân.

Cô đang sợ hãi cái gì?

Nếu như Mặc Thiệu Đình thật sự yêu Lâm Uyển Du, căn bản không cần hao tổn tâm tư giải thích cho cô, cũng không cần thiết lừa dối cô, anh nói không có, vậy là không có.

Trong thời gian mấy ngày gần đây, cô bình tĩnh lại, cũng hiểu thông suốt điểm này, nhưng vẫn không buông bỏ được.

Rốt cuộc là cô quá dễ bụng, hay đây chẳng qua một cái cớ, một cái cớ để cô né tránh tình cảm của mình, đẩy Mặc Thiệu Đình ra xa?

Đúng vậy, cô sợ, cô sợ muốn chết.

Cô sợ thân phận bản thân bị vạch trần, sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng và miệt thị của Mặc Thiệu Đình, sợ bản thân cả đời sống trong cái bóng của Đường Phù Dung, đánh mất bản thân.

Sợ đến nỗi chỉ muốn chủ động rút lui chạy trốn.

- Lạc Lạc.

Giọng nói vừa trầm ấm vừa lưu luyến của Mặc Thiệu Đình, nhỏ nhẹ vang bên tai cô.

- Tôi không biết cô có nút thắt gì trong lòng, nhưng cả đời tôi lần đầu tiên, cố gắng làm một ông chồng tốt, trước đây chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay, vì vậy còn mới lạ và vụng về, nhưng tôi đang cố gắng, cho tôi một cơ hội được không?

- Đừng gạt bỏ tôi, kháng cự tôi, để tôi đi vào trái tim cô. Cô biết không, thế gian này thật sự có tiếng sét ái tình, ngay giây phút lần đầu gặp cô, tôi đã biết, tôi xong rồi.

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy hàng phòng ngự không dễ gì xây nên trong lòng, bỗng chốc chia năm xẻ bảy, sụp đổ triệt để.

Lời bày tỏ chân thành như... như thế, khiến người khác hoàn toàn không có sức lực phòng ngự đó được không?

- Tôi... Tôi ăn xong rồi, tôi đi rửa chén.

Đường Lạc Lạc lấy chén đĩa chạy đi, cô sợ nếu cứ tiếp tục nghe, tâm niệm vốn đã kiên định, sẽ lại lần nữa sụp đổ tan tành.

Cô dường như trốn hẳn vào nhà bếp, mở vòi nước, dưới tiếng nước rì rào, Đường Lạc Lạc hít thở sâu lại hít thở sâu lần nữa, nhắm mắt lại, muốn cố gắng xoá sạch hết những tạp niệm trong đầu, mà vừa nhắm mắt lại, khuôn mặt mang nét đau buồn và kiên định của Mặc Thiệu Đình, hiện lên rõ nét trong đầu.

Dưới tiếng nước chảy rì rào, những lời anh từng nói, cũng rõ mồn một vang bên tai cô.

Đường Lạc Lạc cắn răng, hít một hơi thật sâu, dùng một lời nói thầm mà chỉ bản thân nghe được.

- Làm sao đây, tôi cũng xong luôn rồi.

... ..

Trong chớp mắt, những tác phẩm thiết kế được giao lên của nhân viên nhà họ Mặc, sắp có phản hồi rồi.

Danh sách những người lọt vào vòng trong đã có, chỉ là dạo gần đây Mặc Thiệu Đình hơi bận rộn, vì vậy định vào ngày mai, do một trong những thư kí của anh, cô Ida sẽ tuyên bố trong cuộc họp nội bộ của bộ phận thiết kế.

Lúc này đây, các thành viên của bộ phận thiết kế ai ai cũng tìm đập thành thích, ngay cả không khí trong phòng làm việc cũng căng thẳng lên nhiều, mỗi người đều thấp thỏm muốn chết, vừa muốn biết kết quả ngay, lại sợ kết quả sẽ không như ý muốn, bức rút vô cùng.

Đường Lạc Lạc cả ngày trời thần chí ngẩn ngơ, làm việc gì cũng không xong, thật sự căng thẳng đến muốn chết quách cho xong.

Rất muốn biết bản thân có được lọt vào vòng trong chưa aaaa.

Và trong văn phòng của Mặc Lan, Nhạc Thanh cẩn thận ngồi bên góc ghế sofa, tâm trạng không nhẹ nhõm chút nào.

Từ lần trước Nhạc Thanh giúp Mặc Lan thăm dò tin tức, bị Đường Lạc Lạc gài bẫy, báo thông tin sai, kết quả sau khi hại Mặc Lan mất mặt trước buổi họp báo, Nhạc Thanh càng không dám nhìn thẳng vào Mặc Lan nữa.

Mặc Lan là một nhân vật vô cùng lợi hại, là con cái của nhà họ Mặc, là em họ của Mặc Thiệu Đình, chỉ cần động một đầu ngón tay, bản thân sẽ giống như Vương Bác thu dọn đồ đạc cút xéo ngay, Vương Bác chẳng làm gì đã rơi vào kết cục như thế, huống hồ là bản thân chứ?

Nghĩ đến đây, Nhạc Thanh cả người từ từ run lên, thỉnh thoảng ngược đầu lên lên lút thoáng nhìn sắc mặt của Mặc Lan, cười gượng gạo.

- Bộ... bộ trưởng Mặc, cô gọi tôi đến...

- Đùng căng thẳng.

Mặc Lan cười nhẹ, nhưng nét khinh thường trong thần sắc căn bản không che giấu được, cũng không muốn che giấu.

- Nghe nói cô cũng đăng kí cuộc thi thiết kế đó?

- Vâng...

Nhạc Thanh có chút bối rối nói.

- Tôi biết trình độ bản thân bình thường, nên muốn tham dự lần nữa...

Đây chẳng qua là những lời nói khiêm tốn, làm việc ở công ty bấy lâu nay, thực sự trong lòng Nhạc Thanh tự cảm thấy năng lực của bản thân rất vượt trội, không thua kém ai cả, đối với cuộc thi lần này, Nhạc Thanh mong đợi rất nhiều.

Mặc Lan ngồi trên chiếc ghế da quay một vòng, giọng nói mang ý giễu cợt.

- Cô không lọt vào vòng trong.

Nét mong chờ trên mặt Nhạc Thanh, chốc lát biến mất hoàn toàn, thay vào đó, là một vẻ mặt không cam lòng và khổ sở.

- Tại sao... như vậy...?

Vốn tưởng rằng thông qua cuộc thi để đánh bóng tên tuổi cho bản thân, sau này bất luận làm việc trong công ty nào, bản thân cũng có một quá khứ lẫy lừng, nhưng không ngờ ngay cả vòng sơ khảo cũng không vào được!

Đúng là đáng hận, ban giám khảo có phải mù hết rồi không?

Mặc Lan thu hết biểu cảm không cam lòng của Nhạc Thanh trong tầm mắt, lạnh nhạt cười một cái, lại bổ sung thêm một câu.

- Nhưng mà, Đường Lạc Lạc vào vòng trong rồi.

- Cái gì?

Nếu như vừa nãy chỉ là hột hăng, thì giờ Nhạc Thanh đã hoàn toàn thật sự kinh ngạc.

- Đường Lạc Lạc lại vào được vòng trong sao?

Đường Lạc Lạc là cái thá gì?

Vừa mới tốt nghiệp đại học, vào công ty chưa được mấy ngày, chỉ biết mặt dày dựa hơi đàn ông, dựa vào thân dưới của đàn ông mà sống, loại phụ nữ tham tiền không biết cầu tiến đúng là ghê tởm, lại có thể vào vòng trong, cô nhờ vào cái gì chứ?

Nhạc Thanh phút chốc cắn chặt răng, hận không thể tự tay xé nát bàn mặt cáo già của Đường Lạc Lạc.

Mặc Lan giả vờ vô ý ho nhẹ một cái.

- Nghe nói danh sách những người vào vòng trong hiện đang trong tay trợ lý Lý Chí Minh của Ida, ngày mai sẽ cắt thành từng mảnh nhỏ, lần lượt công bố trong cuộc họp. Cách thức này đúng là mới lạ, số lượng nhân viên công ty lọt vào vòng trong không ít, lỡ như Lý Chí Minh sơ suất để sót, vậy không phải làm lỡ tiền đồ của một người sao? Đợi đến lúc làm rõ ràng, đăng kí sơ khảo đều tiến hành xong rồi, vậy phải làm sao đây.

Nhạc Thanh nghe lời cảm khái của Mặc Lan, chốc lát nảy ra một ý nghĩ, đúng rồi, nếu như phải dùng cách thức mới để tuyên bố danh sách những người lọt vào vòng trong, vậy nếu như mảnh giấy viết tên Đường Lạc Lạc bị để sót, nhiều nhân viên vào vòng trong đến thế, ai sẽ chú ý đến cô?

Bản thân cô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, há không phải để mất cơ hội tốt thế ư?

Cho dù sau đó có người phát hiện, nhưng vòng đăng kí sơ khảo chính là ngày mai, cũng không kịp bù đắp sai sót này rồi.

Nhạc Thanh chỉ cảm thấy bản thân dường như mở ra một cánh cửa dẫn đến một thế giới mới, cảm thấy bản thân thông minh lanh lợi, trong phút chốc nghĩ ra một kế sách xuất sắc như thế.

Nhìn đôi mắt Nhạc Thanh không ngừng chuyển động, trong lòng Mặc Lan cười thầm, trên mặt lại rất bình tĩnh.

- Được rồi, cô dù sao cũng là người từng làm việc cho tôi, tôi tiết lộ cho cô một chút, cô không nên nói lại cho người khác nhé, đi đi.

- Cảm ơn bộ trưởng Mặc, tôi sẽ mãi ghi nhớ sự rộng lượng và yêu quý của cô đối với tôi.

Nhạc Thanh cảm kích ngược đầu lên, trong lòng đã chuẩn bị sẵn một kế hoạch.

Nhạc Thanh đi ra từ văn phòng của Mặc Lan, lén la lén lút rẽ vào nơi làm việc của Lý Chí Minh, chỉ thấy ngày thường dung mạo Lý Chí Minh không có gì đặc sắc, bây giờ bên cạnh bị một đám con gái líu ríu vây quanh, đều đang tỏ vẻ đáng yêu để xin tiết lộ danh sách vào vòng trong.

Khiến cho Lý Chí Minh cả mặt ửng đỏ, không dễ gì đến giờ tan làm, bây giờ mới tiễn được những bà tám cô bảy đi về, vừa mới làm xong những mảnh giấy, chuẩn bị bảo quản lại, để dành dùng trong buổi họp ngày mai, ngược đầu lên, liền nhìn thấy Nhạc Thanh đang ông ọ, đi về phía cậu ta...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Nhạc Thanh giơ lên một ly nước ép, vịn eo đi đến bên cạnh Lý Chí Minh, cô hôm nay mặc một chiếc váy siêu ngắn, chỉ hơi nhấc đùi lên, quang cảnh dưới váy liền thoát ẩn thoát hiện, cặp đùi thon đặc biệt chói mắt, Lý Chí Minh vừa ngẩng đầu, liền bị chiếc đùi trắng sáng của Nhạc Thanh làm cho loạn xạ choạng.

Nhạc Thanh cố ý ngẩng đùi lên cao, nhân lúc Lý Chí Minh đi đến, tay vừa nghiêng một cái, ly nước ép liền đổ tung toé lên chiếc sơ-mi trắng của Lý Chí Minh.

- Trời ơi, xin lỗi nhé!

Nhạc Thanh hét lên một tiếng, cúi người xuống giúp Lý Chí Minh lau áo, nhưng lại càng làm dơ hơn, Lý Chí Minh vừa xấu hổ vừa lúng túng, đỏ mặt luống cuống đến thực sự không biết phải làm thế nào mới phải.

Đều trách bản thân nhất thời phân tâm... Hừ, đúng là xui xẻo.

- Chí Minh, anh vào nhà vệ sinh rửa chút đi, tôi ở đây giúp anh dọn dẹp đồ đạc, yên tâm, tôi sẽ không xem đâu, vói lại, ngày mai là họp rồi, dù tôi có xem qua, tôi cũng không kịp nói với người khác đâu.

Nhạc Thanh nũng nịu liếc mắt đưa tình với Lý Chí Minh, cười âu yếm.

Lý Chí Minh nghĩ đi nghĩ lại cũng phải, và lại trên người cứ nhót nhót khó chịu, nhìn xung quanh, phát hiện phòng làm việc không còn người nữa, mới gật đầu, đi về phía nhà vệ sinh.

Hình bóng cậu ta còn chưa biến mất khỏi ngã rẽ, Nhạc Thanh không chờ được bèn cúi đầu xuống, lật xem đồng mảnh giấy, nhà họ Mạc người tài vô số, số người tham gia lọt vào vòng trong cũng rất nhiều, trong cả đồng tên xếp chồng chất, có ba chữ trong chốc lát khiến Nhạc Thanh nhức mắt.

Đường Lạc Lạc.

Đáng chết thật, Mạc Lan nói quả nhiên đúng, tiện nhân này đúng là đã lọt vào vòng sơ khảo.

Lạnh nhạt cười một tiếng, ôm ấp một cơ hội và hy vọng, Nhạc Thanh càng gấp gấp tìm kiếm tên của bản thân, mà càng khiến cô buồn bã, lật hết tất cả mảnh giấy, đều không có tên của bản thân.

Không thể nào!

Nhạc Thanh nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt tức giận cắn chặt răng.

Nhạc Thanh không thể chấp nhận kết quả như thế này, ngay cả Đường Lạc Lạc cũng có thể làm được chuyện này, tại sao bản thân không thể?

Bản thân rốt cuộc chỗ nào không bằng con tiện nhân Đường Lạc Lạc kia?

Rõ ràng xét mọi mặt đều có thể ăn đứt Đường Lạc Lạc!

Nhạc Thanh lòng như lửa đốt, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp, mà chính ngay lúc này, Lý Chí Minh vừa rửa sạch tay xong, đi về hướng này, tiếng bước chân cậu ta ngày càng gần hơn...

Đầu óc Nhạc Thanh trống rỗng, vội vàng lấy mảnh giấy có ghi tên Đường Lạc Lạc, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Sau đó, đôi tay Nhạc Thanh có chút run rẩy lấy những mảnh giấy gom lại trong một chiếc hộp tinh xảo, để vào ngăn kéo của Lý Chí Minh, ngẩng mặt lên.

- Chí Minh, tôi đã giúp anh dọn xong rồi, trời cũng tối rồi, chúng ta cùng về nhà đi.

Quần áo trên người Lý Chí Minh ướt sũng, hận không thể sớm về nhà rửa sạch sẽ, lập tức gật đầu.

- Được, đi thôi.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng làm việc, Nhạc Thanh sau đó quay đầu đặc ý nhìn một cái, trên mép lộ ra một nụ cười gian ác.

Đường Lạc Lạc, muốn vào vòng sơ khảo xếp hạng, còn chưa đến lượt cô.

Tuy rằng lúc trước có tên trong danh sách, nhưng số lượng người nhà họ Mạc lọt vào không ít, thiếu đi một hai người, sẽ rất khó phát hiện, dù sau này tra ra rồi, nhưng vòng đăng kí sơ khảo là ngày mai, dù vào được vòng này cũng phải đăng kí tham gia mới có hiệu lực, mấy ngày sau tra ra được, cũng không kịp nữa rồi.

Nhạc Thanh chính là muốn Đường Lạc Lạc cái gì cũng không đạt được, nếu bản thân không được chọn, vậy Đường Lạc Lạc lại càng không thể.

Ngày thứ hai trong cuộc họp tuyên bố danh sách người vào vòng trong, mọi người đều vừa căng thẳng vừa mong chờ.

Đường Lạc Lạc ngồi ngay ngắn trong phòng họp, hai bàn tay nắm lấy chiếc váy, căng thẳng đến thở không ra hơi, những kẻ lăm chuyệ bên cạnh ra sức bàn tán, đều đang nói về kết quả vòng trong lần này.

- ... Nghe nói số người vào được vòng trong không ít, trừ bộ phận thiết kế của chúng ta, còn có những bộ phận khác, tổng tài chúng ta rất vừa ý.

- Cô biết không, cuộc sơ khảo lần này phải dùng bản thiết kế của bản thân làm ra sản phẩm để tham dự, cũng nói là, phải thực sự làm ra một bộ trang phục, vì vậy tôi không lo lắng chút nào, dù tôi có vào được vòng trong, tôi cũng không làm ra được bộ trang phục đó, có thể dùng để tham dự cuộc thi, vài vóc, may vá, có thứ nào không phải là tiền chứ?

- Nhưng đây là một cơ hội tốt đó, nghĩ cách đi, chủ yếu là xem thiết kế.

Đường Lạc Lạc vánh tai lên nghe, sản phẩm yêu cầu tham dự là trang phục thực tế từ bản thiết kế?

Mẹ ơi, vậy cô cũng không làm được!

Không lẽ lại phải chìa tay ra xin tiền của Mặc Thiệu Đình, cà thẻ của anh ư?

Kệ đi... Trước mắt vẫn là lọt vào vòng trong quan trọng hơn, có thể từ từ nghĩ ra cách.

Nghĩ như thế, cô nhìn chăm chăm vào Ida đang ngồi tại vị trí trung tâm của bàn tròn và Tần Việt bên cạnh cô, càng thêm căng thẳng.

Cuộc họp thế này, Mặc Thiệu Đình thường sẽ không tham gia, cho trợ lý Tần Việt tham dự là được rồi.

Trong phòng họp khang trang sáng sủa, chất đầy hơn một trăm nhân viên tham dự, Ida mặc một chiếc váy ngắn vàng kem, hắng giọng một chút, lấy ra một chiếc hộp tinh xảo.

- Trong đây là danh sách người tham gia được vào vòng trong, tôi đọc lên từng cái một, người tham gia được gọi tên, là người được chọn vào vòng trong, mọi người hãy chuẩn bị thật tốt.

Phòng họp lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh.

Ida lấy ra một mảnh giấy trên tay đọc lên.

- Trần Bằng.

Một nhân viên nam xúc động nắm chặt hai nắm đấm.

- Yeah!

- Lương Hoan.

- Tất Dao Dao.

... ..

Từng cái tên một được đọc lên, mỗi khi đọc một tên, trái tim Đường Lạc Lạc lại theo đó nhảy vọt lên.

Cô ngay cả thở cũng khó khăn, trong lòng âm thầm cầu nguyện, người tiếp theo là cô, nhất định phải là cô, nhất thiết phải là cô!

Nhưng mà...

- La Thi Vũ.

- Ôi, tôi vào rồi, tôi vào rồi!

La Thi Vũ vui mừng đến khua tay múa chân, nếu như không phải trong phòng họp, chắc là đã sớm xúc động đến đứng lên múa hát tung bừng rồi.

- Lạc Lạc cô nghe thấy không, tôi vào vòng trong rồi.

La Thi Vũ nắm lấy tay Đường Lạc Lạc, không chờ được cùng cô chia sẻ niềm vui.

Đường Lạc Lạc cười thân thiện, trái tim càng đập mạnh.

- Được rồi, là những người này.

Giọng nói của Ida vang lên rõ ràng, mảnh giấy trong tay cô đọc hết rồi.

Đường Lạc Lạc nghe thấy lời này, cả người đông cứng.

Không có cô.

Bản thiết kế mà cô thức khuya nhiều đêm để vẽ ra, cả vòng loại cũng không thể vào.

Đúng là tòi tẹt hết sức.

Những nhân viên không được gọi tên ai ai cũng thở ngắn than dài, mà những người được gọi tên lại hết sức phấn khởi, không khí trong chốc lát phân thành hai thái cực khác nhau hoàn toàn, nhìn thấy danh sách được tuyên bố xong xuôi, Tần Việt cũng đứng lên, đi về báo lại với Mặc Thiệu Đình.

Mà những âm thanh xung quanh, Đường Lạc Lạc đều không nghe thấy, cả người cô chỉ có một ý nghĩ, cô không vào được vòng trong.

Tuy rằng Đường Lạc Lạc đã chuẩn bị sẵn tâm lí, nhưng lúc thời khắc này thực sự xảy đến, vẫn khiến người ta không cách nào chấp nhận được.

Cô ngước đầu lên, ôm ấp một tia hy vọng cuối cùng hỏi Ida.

- Chị Ida, chỉ như vậy thôi sao? Không còn người khác nữa sao?

- Không còn nữa.

Ida lắc nhẹ đầu.

Nhạc Thanh đứng khoanh hai tay ngấm nhìn biểu cảm đặc sắc trên mặt Đường Lạc Lạc, trong lòng thực sự quá thoả mãn.

Đúng, chính là như vậy, cô phải luôn bị chà đạp trong vũng lầy, mãi mãi không ngóc đầu lên được.

Còn muốn giành với người khác ư?

Nằm mơ đi!

- Cô còn muốn gì nữa? Đây là cuộc thi thiết kế, dựa vào bản lĩnh của mỗi người, thua cũng phải nhận thua, nếu như người khác thối mất thì được, còn cô... không vào được vòng trong không phải rất bình thường sao? Tôi cũng không vào được, nhưng mà cô xem tôi đã nói gì nào?

Nhạc Thanh giọng điệu châm biếm.

Những nhân viên được vào cũng đều xem thường Đường Lạc Lạc, có người còn dương dương đắc ý hùa theo:

- Đúng rồi, ai không muốn vào vòng trong, nhưng phải có bản lĩnh mới được, kết quả này là do nhiều vị chuyên gia cùng nhau đánh giá, không phải ai muốn vào là vào được đâu.

- Hy vọng hảo huyền.

- Cũng không soi soi gương, mới đến bộ phận thiết kế được mấy ngày, đã muốn trèo lên cao rồi, người mới bây giờ đúng là một chút đáng vè của người mới cũng không có nữa rồi.

Cả nhóm người một câu kẻ một chữ, những người vào vòng trong đều đắc ý vui mừng, nói chuyện há hê, những người không được vào cũng cảm thấy Đường Lạc Lạc hy vọng hảo huyền, ai nấy đều lắc đầu, cảm thấy cô quá xốc nổi rồi.

Đường Lạc Lạc cắn chặt môi, trong lòng dần cảm thấy chua chát, đúng rồi, là cô hy vọng hảo huyền, một người mới như cô, vừa mới tốt nghiệp đại học lại chưa có kinh nghiệm, dựa vào cái gì chứ?

Nếu như đúng là có cơ hội tốt như vậy, cũng không rơi xuống đầu cô đâu.

Ida có chút không vừa mắt, trong công ty, tẩy chay người mới là một chuyện thường thấy, huống hồ Đường Lạc Lạc chỉ là gã hỏi một câu, cũng không chất vấn chuyện gì, buồn bã vì không được chọn là chuyện bình thường.

Vì thế cô hăng giọng.

- Được rồi, nói chút chuyện chính, vòng thi thứ hai yêu cầu người tham gia phải giao nộp thành phẩm thiết kế, nghĩa là, phải đem ý tưởng thiết kế của mọi người đưa vào thực tế, về phần kinh phí, mọi người có thể sẽ cảm thấy hơi đắt đỏ...

Mọi người lúc này bèn im lặng, tập trung cao độ nghe những lời Ida nói, đồng thời thầm khen cuộc thi lần này đúng là đặc biệt, dùng trang phục may sẵn tham dự cuộc thi, chi phí tham gia cũng không nhỏ đâu!

Chính ngay lúc này, trước cửa phòng họp, một bóng hình cao lớn bước vào, mọi người quay đầu sang nhìn, đều hết sức kinh ngạc, cậu chủ Mặc đích thân đến đây?

Khuôn mặt điển trai của Mặc Thiệu Đình lạnh nhạt, cao ngạo bước vào phòng họp, nhịp chân của anh rất chậm, mỗi bước chân đều mạnh mẽ có lực, trên người toả ra một loại khí phách lớn mạnh không thể xem nhẹ.

Mấy nữ nhân viên trong phòng họp đều tím đập thỉnh thỏch, ai ai cũng thầm trách sao hôm nay ra đường không ăn diện đẹp một chút, phải biết dù đang làm việc trong nhà họ Mặc, nhưng cơ hội có thể gặp được cậu chủ Mặc là không nhiều!

Ngay cả Ida, cũng vô thức sờ vào mái tóc được chải chuốt kĩ lưỡng của bản thân, cuống quýt đứng lên.

- Tổng tài Mặc, anh đến rồi.

Hết cách, cậu chủ Mặc thực sự là người trong mơ của tất cả phụ nữ tại Đế Đô.

Anh đẹp trai, nhiều tiền, chỗ dựa vững chắc của gia tộc nhà họ Mặc, tính cách quả quyết, mạnh mẽ quyết liệt, càng quan trọng hơn nữa là, nhiều năm nay, chưa từng có tin đồn tía tiếng nào cả, chưa từng gần gũi với phụ nữ nào, thực sự là hình mẫu của người tình trong mơ!

Mặc Thiệu Đình được nhiều người nhìn mà không hề thấy khó chịu, anh sớm đã quen rồi, từ trên cao nhìn xuống nhìn quanh một vòng những người ngồi trên bàn họp, sau đó mặt không biến sắc nhìn vào Đường Lạc Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Tiểu nha đầu thẳng lưng, nhưng vẻ thất vọng và hụt hẫng trên mặt hiện lên rất rõ ràng, hai bàn tay nhỏ nắm chặt thể hiện sự vùng vẫy và không cam trong lòng.

Trong đáy mắt Mặc Thiệu Đình, thoáng qua cảm xúc thương tiếc.

Hơi cúi người xuống, những ngón tay thon dài nhặt lên một mảnh giấy rơi xuống đất, Mặc Thiệu Đình nhả nhận đứng lên, ngồi xuống chỗ ngồi mà Ida đã nhường cho anh, đưa mảnh giấy trên tay cho Ida.

- Rớt mất một tờ.

Ida nhận lấy mảnh giấy, bắt an nhìn vào cái tên trên đó, cô trước giờ làm việc nghiêm cẩn, chưa từng xảy ra bất kì sơ suất, hôm nay lại để sót một người vào được vòng trong mà không công bố, còn bị Boss bắt được, đúng là xui xẻo.

Không ít người nín thở nhìn chăm chăm vào mảnh giấy trên tay Ida, ánh mắt lộ vẻ mong chờ, tuy rằng hy vọng mờ mịt, nhưng ai lại không muốn trở thành người trên mảnh giấy đó chứ?

Đó là một trong những người được tiến vào vòng trong của cuộc thi đó!

Trong phòng họp đột nhiên yên tĩnh.

Chung quy cũng trải qua không ít sóng to gió lớn, Ida ổn định tâm trạng rất nhanh, trong ánh mắt thoáng lên vẻ vô cùng ngạc nhiên, sau đó lớn tiếng tuyên bố:

- Vừa xảy ra một chút vấn đề nhỏ, để sót một cái tên vào được vòng trong, thật sự xin lỗi, nhân viên này cũng sẽ nhận được tư cách tham dự vòng thi thứ hai, chúc mừng – Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc?

Đường Lạc Lạc!

Những người mới nãy còn ra vẻ tiền bối lớn tiếng giáo huấn Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy trên mặt nóng ran, ánh mắt ngạc nhiên, ai ai cũng vô thức nhìn về phía Đường Lạc Lạc, sao lại thế được?

Cô vẫn là một người mới, một nhân viên nhỏ vào công ty chưa được mấy ngày, một người còn chưa tốt nghiệp đại học khoa thiết kế -- lại một bước tiến thẳng vào vòng thi thứ hai?

Đây là cuộc thi thiết kế có quy mô lớn nhất Hoa Hạ đó!

Cô là thiên tài chắc?

Nhạc Thanh cả người đều kinh hãi. Mảnh giấy đó rõ ràng đã bị cô lấy ra khỏi văn phòng và xé nát rồi!

- Không thể nào!

Nhạc Thanh nhin không được hét lên.

- Tại sao có thể là cô? Mảnh giấy đó, mảnh giấy đó...

Cô nóng vội đến nỗi trên trán đổ hết cả mồ hôi hột, nhưng phải nói thế nào đây? Không lẽ nói mảnh giấy ghi tên Đường Lạc Lạc, đã bị cô huy đi rồi sao?

Mặc Thiệu Đình lạnh nhạt ngược mắt, lạnh lùng nhìn Nhạc Thanh:

- Cầm miệng.

Nhạc Thanh ước đến cả mặt đỏ bừng, nhưng ngoài cầm miệng ra, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Tiêu điểm chính của mọi người đều tập trung vào người Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình xoay mặt qua, liền nhìn thấy tiểu nha đầu hiện tại với dáng vẻ không thể tin được.

Đôi mắt phượng của Đường Lạc Lạc mở to, một ngón tay chỉ vào chiếc mũi của cô, nhỏ nhẹ lặp lại:

- Là tôi sao?

Là cô thật sao?

Trái tim vui mừng đến muốn nổ tung rồi, sự nỗ lực và không từ bỏ mấy năm nay, qua bao nhiêu ánh mắt khinh thường và chế giễu, hôm nay cuối cùng cô cũng nhìn thấy một chút hy vọng rồi sao?

Khoé miệng Đường Lạc Lạc dần dần cong lên, sau đó động lại một nụ cười thật lớn, nụ cười đó là sự hân hoan xuất phát từ trong lòng, cô cứ cười như thế và nhìn Mặc Thiệu Đình.

Không hiểu vì sao, sự hân hoan này, cô muốn chia sẻ cùng anh.

Khoé miệng Mặc Thiệu Đình hơi nhếch lên. Biểu cảm trên mặt vẫn rất nghiêm túc, nhưng lại có thêm sự an ủi không dễ gì phát giác ra.

- Đường Lạc Lạc, cô vào được vòng trong rồi, cô lợi hại quá.

La Thư Vũ bên cạnh khen ngợi từ tận đáy lòng.

- Đúng rồi, cô một chút kinh nghiệm cũng không có, nhưng vừa dự tuyển đã tuyển trúng rồi, quá tài giỏi luôn.

- Cô thật sự là niềm tự hào của bộ phận thiết kế chúng ta!

- Đường Lạc Lạc, chúc mừng cô!

Trong tiếng chúc mừng không ngớt, Đường Lạc Lạc ngại ngừng gãi đầu.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Nhạc Thanh giận đến sắc mặt tái nhợt, vốn dĩ ván đã đóng thuyền, có thể suôn sẻ gài cô một trận, ai ngờ lại thành ra thế này?

Ngược lại còn giúp cô ra oai?

Không thể nào, không thể nào, mảnh giấy đó mình đã xé rồi, trừ phi...

Cô há hốc mồm, vô cùng kinh ngạc nhìn Mặc Thiệu Đình, trừ phi, vốn không có mảnh giấy nào rút xuống đất, là do Mặc Thiệu Đình tự đem theo mảnh giấy có ghi tên Đường Lạc Lạc, giả vờ khom lưng xuống, sau đó đưa tờ giấy cho Ida!

Cả người Nhạc Thanh đều thấy không ổn.

Không thể không nói, sự thông minh hiếm thấy của Nhạc Thanh lần này, sự thật cũng gần giống như thế.

Và bạn học Đường Lạc Lạc đáng yêu của chúng ta, thì sau cả ngày trời vui vẻ, tối về đến nhà, bỗng nhiên trên bàn ăn mới nghĩ đến.

Cô bụng chén con nhớ lại tất cả những gì xảy ra trong phòng họp, sau đó nghi ngờ nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Nhạc Thanh sao lại chắc chắn khẳng định không có tên của tôi chứ? Và lại, câu nói nửa vời của cô ấy là có ý gì?

Mặc Thiệu Đình tao nhã cầm đĩa ăn cơm, dù là động tác đơn giản cũng được anh khiến cho nó đẹp, quay mặt lại dùng một đôi mắt đen tuyền và sâu thẳm nhìn vào cô gái nhỏ đang tò mò, anh nhẹ nhàng nói:

- Cô nói xem?

- Dựa vào những gì tôi biết về Nhạc Thanh...

Đường Lạc Lạc mở to mắt.

- Cô ấy không lẽ nào đã động thủ vào mảnh giấy của tôi đó chứ? Nhưng mà... Nhưng mà nếu là như vậy, mảnh giấy mà anh nhặt sau đó, lại là như nào?

Mặc Thiệu Đình nhếch mép:

- Cô đoán xem

Đường Lạc Lạc không bình tĩnh được nữa:

- A.... chẳng nhẽ, chẳng nhẽ đó là... anh....

- Không phải ai cũng có thể khiến tôi tự tay viết tên của người đó đâu.

Mặc Thiệu Đình gấp một miếng thịt đặt vào chén cho Đường Lạc Lạc:

- Vì thế, cô phải làm gì để cảm ơn tôi đây?

- Nhưng mà, rốt cuộc trong danh sách có tên tôi không?

Đường Lạc Lạc nóng vội kêu lên.

- Nếu là đi cửa sau, tôi... tôi không còn mặt mũi nào nữa.

- Có đó.

Mặc Thiệu Đình gạt đầu, danh sách vào vòng trong vừa về anh đã sớm xem qua, vốn định sớm tiết lộ cho Đường Lạc Lạc, nhưng muốn cho tiểu nha đầu một ngạc nhiên, không ngờ Nhạc Thanh lại chơi chiêu này.

May là trong lúc Tàn Việt không nghe thấy tên Đường Lạc Lạc, kịp thời tìm đến Mặc Thiệu Đình, như vậy, mới có chuyện Mặc Thiệu Đình đột nhiên đến kịp, “vừa may” nhặt được mảnh giấy bị rơi ra.

- Nói mau, cảm ơn tôi sao đây?

Mặc Thiệu Đình nhếch mày, ánh mắt phát phơ nhìn vị trí cổ áo phong của Đường Lạc Lạc, chiếc cổ trắng ngần lộ ra bên ngoài, làn da mịn màng như ngọc, khiến người ta nhìn thôi đã muốn cắn một cái.

- Tôi sẽ thật cố gắng, tôi cảm thấy, tôi đạt được thành tích tốt hơn, chính là cảm tạ lớn nhất cho anh.

Đường Lạc Lạc cảm động đến không kiềm chế được.

Mặc Thiệu Đình: ...

Xin đừng làm ra vẻ như những đứa trẻ nghèo khó ở vùng núi cao được không?

Thứ tôi cần là lấy thịt bồi thường! Lấy thịt bồi thường đó!

Hai người tinh thần thoải mái trò chuyện, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy sắc mặt thờ ơ của La Nhã đang cầm chiếc túi da cá sấu, từ cửa phòng ăn đi vào.

Gần đây La Nhã thường hay ra ngoài đánh mát chược dạo phố, ngày tháng trôi qua rất nhàn rồi, nhưng lại trống trải buồn chán, Đường Lạc Lạc cũng không hiểu lắm, mối quan hệ của La Nhã và Mặc Thiệu Đình lại không quá gần gũi, tại sao không đến ở tạm chỗ của Mặc Tây Thành, và tại sao rõ ràng không có chuyện gì, lại cứ ở lại đây không đi chứ?

Nhưng mà, La Nhã là mẹ ruột của Mặc Thiệu Đình, bà ấy muốn ở nhà của con mình bao lâu, hoàn toàn là quyền tự do của bà, mình làm dâu, cũng không quản được.

Chỉ là, mỗi ngày đều đối mặt với gương mặt lạnh lùng của La Nhã, thực sự vô cùng khó chịu.

La Nhã đi vào phòng ăn, đến chỗ ngồi cách Mặc Thiệu Đình không xa, hoàn toàn xem Đường Lạc Lạc như không khí, hai tay đặt lên nhau xoa xoa, dường như có chuyện gì muốn nói với Mặc Thiệu Đình, do hai người xa cách quen rồi, giờ đây nói chuyện gần gũi hình như có chút không thích ứng được, qua một lúc lâu mới mở miệng.

- Thiệu Đình, gần đây công ty có bận không?

- Vẫn ổn.

Mặc Thiệu Đình sắc mặt thản nhiên, nhìn không có vẻ thân mật cũng không có vẻ bài xích, thái độ đối với La Nhã vừa lịch sự vừa xa lánh.

Và La Nhã không mấy may cảm thấy cách giao tiếp giữa hai mẹ con có vấn đề gì, tiếp tục truy hỏi:

- Tây Thành có thích ứng không? Nó làm việc ra sao?

Thành thật mà nói, điều Mặc Tây Thành đến bộ phận thiết kế, giống như dâng lên một tượng Phật vậy, nói Mặc Tây Thành năng lực làm việc có hạn thì hơi quá, vì căn bản Mặc Tây Thành cũng không có việc gì để làm, chỉ là đổi nơi khác làm nhĩ thế tổ thôi.

Nếu như khen cậu ta năng lực làm việc xuất chúng... Mặc Thiệu Đình thật sự không nói ra được.

- Không tệ.

Mặc Thiệu Đình nghĩ ngợi một lúc, nhặt nhẹo trả lời, có thể nói là kiêu lời.

So với vẻ thoải mái xảo quyết trước mặt Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình trước mặt người khác hoàn toàn là vẻ mặt cao ngạo trên đường, Đường Lạc Lạc đã quen rồi, vừa nghe cuộc đối thoại nhảm chán của hai mẹ con, vừa ăn cơm.

- Vậy thì tốt.

La Nhã như nhẹ nhõm hẳn, nghe được Mặc Tây Thanh cũng thích ứng với công việc của công ty, tâm trạng hình như tốt lên nhiều, nói chuyện cũng nhiều hơn.

- Hôm nay con bé Uyển Du đến tìm mẹ, tội nghiệp lắm! Khóc đến mặt mũi tèm nhem, Thiệu Đình, thái độ con đối với nó tốt nhất cũng nên ôn hoà một chút, dù gì cũng lớn lên cùng con, ba mẹ con bé cũng chăm sóc con không ít. Bây giờ mẹ thấy trạng thái tinh thần của nha đầu này không được tốt lắm, hay là...

Bà chần chờ một lúc, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua phía Đường Lạc Lạc.

- Hay là con để nó bên cạnh, cho nó làm thư kí tổng tài hay gì đó, nó học quản trị kinh doanh, có thể sẽ giúp được con?

Tay đang cầm đĩa của Đường Lạc Lạc, cứ như thể ngừng lại giữa không trung.

Đề Lâm Uyển Du làm thư kí của Mặc Thiệu Đình?

Có nhằm không đấy?

Đúng là vẫn còn loại mẹ chồng thượng hạ chỉ sợ thiên hạ không loạn, cứ phải kéo con trai bà vượt rào, còn sống chết không cho con dâu ly hôn nữa.

Là người cũng nhìn ra Lâm Uyển Du có tình ý với Mặc Thiệu Đình – Không, tuyệt đối không phải một chút, dường như là phải giành cho bằng được luôn ấy chứ?

Một bên trời cô lại không cho đi, một bên đẩy cô gái thêm thường con trai bà đến bên cạnh... Đây là logic gì đây?

Thật là muốn đến diễn đàn tám chuyện đăng một bài viết, tám chuyện về người mẹ chồng lạ lùng của cô luôn được không?

Mặc Thiệu Đình nhìn thấy nét mặt kinh ngạc ngẩn người của Đường Lạc Lạc, không nhịn được trên mép hơi mỉm cười, cổ ý im lặng một lúc, giọng nói chậm lại.

- Đề em ấy đến làm thư kí cho con à...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Toàn bộ tinh thần của Đường Lạc Lạc đều phản chấn hẳn lên, vành tai lên nghe, đồng tử không chuyển động nữa, cả người cứng đờ căng thẳng nghe câu trả lời của Mặc Thiệu Đình –

- E rằng không được.

Mặc Thiệu Đình cuối cùng cũng chậm rãi nói xong những câu chữ còn lại, khiến Đường Lạc Lạc cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm.

Cú ngắt hơi đó hại chết người rồi, cô suýt chút nữa tưởng rằng tên củ cải đào hoa Mặc Thiệu Đình sẽ vui mừng phấn khởi đồng ý rồi.

Cảm tạ trời đất, cô không muốn mỗi ngày ở công ty đều nhìn thấy Lâm Uyển Du, bị Lâm Uyển Du nhắm vào, nhìn thấy người chồng trên danh nghĩa của cô bị Lâm Uyển Du không ngừng quấy rầy... cảnh tượng quá đẹp, thà mà còn hơn nhìn thấy.

- Không được?

La Nhã híp mắt lại, đứa con này tuy luôn không thân thiết với bà, nhưng cũng rất ít khi từ chối lời yêu cầu trước mặt bà, từ khi Đường Lạc Lạc đến, tình huống này lặp đi lặp lại nhiều lần, khiến bà càng ngày càng cảm thấy bản thân đối với Mặc Thiệu Đình sắp mất đi sự khống chế rồi.

Đây không chỉ là liên quan đến Lâm Uyển Du có đến nhà họ Mặc hay không, đây dường như, có liên quan sức ảnh hưởng của mình với Mặc Thiệu Đình dần dần yếu đi.

- Bây giờ nhà họ Mặc có Mặc Lan, có Tây Thành, còn thêm một Lâm Uyển Du.

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình bình tĩnh và kiên định:

- Mẹ, công ty tuy rằng là của gia tộc nhà họ Mặc, nhưng mấy năm gần đây, chế độ điều lệ đều rất rõ ràng, cơ cấu công ty cũng vô cùng vững chắc, mẹ sao có thể ai cũng nhét vào đây được, là muốn nhà họ Mặc biến thành nơi cắm trại của hội gia quyền Mặc gia hay sao?

Sắc mặt La Nhã bỗng chốc xịu xuống, nhưng những lời nói của Mặc Thiệu Đình câu nào cũng có lý, bà không có cách nào phản bác lại, đành đứng lên.

- Vậy được, không để nó vào nhà họ Mặc, thỉnh thoảng đến dạo dạo vẫn được phải không? Không nhất thiết phải ngăn cản người ta đến cửa công ty cũng không cho vào chứ. Thiệu Đình, bây giờ con quản lý nhà họ Mặc rất tốt, nhưng con cũng phải nhớ, phần sản nghiệp lớn thế này là do ai đã giao đến tay con.

Nói xong, La Nhã giận dỗi quay người rời đi.

Trong phòng ăn bên còn lại Đường Lạc Lạc đang ngơ ngác và Mặc Thiệu Đình vẻ mặt thâm sâu.

Thần sắc Mặc Thiệu Đình thản nhiên, tao nhã tiếp tục ăn cơm, gấp một miếng trứng ốp-la bỏ vào chén Đường Lạc Lạc:

- Ăn đi, sao vậy? Thấy thất vọng vì tôi không diu đất Lâm Uyển Du?

- Không phải không phải.

Đường Lạc Lạc cắn đũa, cả mặt buồn khổ.

- Anh không phát hiện sao? Mẹ anh giận rồi, đáng vẻ tức giận ấy, anh không đi dỗ bà sao?

Tuy cô không thích La Nhã, nhưng vẫn hy vọng quan hệ Mặc Thiệu Đình và La Nhã êm dịu một chút.

Dù sao cũng là mẹ của anh mà.

- Phát hiện rồi thì làm sao?

Khoé miệng Mặc Thiệu Đình lộ ra nụ cười không cảm xúc.

- Lý do mà bà ấy giận, không phải như cô nghĩ đâu.

Khái niệm này không giống với việc mẹ giận con vì không nghe lời như những gia đình thông thường khác, La Nhã giận là vì anh không để bà khống chế mà thôi.

Anh luôn thâm lặng bày mưu, sớm đã lường trước ngày hôm nay, Mặc Tây Thành vào công ty là để thăm dò, muốn để Lâm Uyển Du vào công ty cũng là thăm dò, công ty nhà họ Mặc giờ đây đã có chỗ đứng, vì thế công dụng của anh, cũng gần như được bóc lột sạch sẽ rồi.

Xem ra, kế hoạch của anh, sẽ phải tiến hành nhanh hơn rồi.

- Mấy ngày này cô nhớ ngoan ngoãn, tôi phải đi một chuyến công tác.

Mặc Thiệu Đình quen tay xoa xoa đầu của Đường Lạc Lạc, ánh mắt có sự cưng chiều và không nỡ nhàn nhạt.

- Đi công tác? Ở đâu?

Đường Lạc Lạc sững người, sau khi kết hôn với Mặc Thiệu Đình vẫn chưa cách xa anh quá lâu, tuy lý trí nói với cô, vì tránh rơi vào cái bẫy dụ dỗ của Mặc Thiệu Đình quá nhanh, việc giữ khoảng cách an toàn với Mặc Thiệu Đình rất cần thiết, nhưng mà...

Không biết vì sao, trong lòng có sự thất vọng không thể xua tan.

- Luân Đôn.

Mặc Thiệu Đình nhìn thấy sự không vui của Đường Lạc Lạc, cười trừ:

- Sao thế, không nỡ xa tôi à.

- Không dám đâu.

Đường Lạc Lạc cứng miệng trùng mắt:

- Tôi vui mừng còn không kịp nữa là, anh phải đi mấy ngày, tôi đi mua vài sợi dây pháo về đốt.

- Khiến cô thất vọng rồi, không quá một tuần đâu, nếu không có chuyện ngoài ý muốn.

Mặc Thiệu Đình nhướn mày, dùng khăn lau mép miệng.

- Ngày mai công ty còn có cuộc họp cấp cao khẩn cấp, cô ngoan ngoãn, tôi về cùng cô tập thể dục.

“Tập thể dục”

Đường Lạc Lạc cạ lời mép giật giật, tập thể dục buổi tối thế kia, cô thật sự không muốn cho lắm.

- Trước khi tôi đắm vào mặt anh, thì mau chạy đi.

Đường Lạc Lạc giữ chặt nắm đấm, giờ lên, gương mặt phụng phịu.

- Thừa vâng, bà xã, tôi đợi cô trên giường.

Mặc Thiệu Đình rất vô si ném ra lời nói đó, quay người đi về phía cầu thang lên phòng ngủ.

Đường Lạc Lạc quay đầu lại, cạ lời đứng nhìn cái tên cao ngạo trước mặt cảm thú sau lưng, không ngờ trong lòng thật sự có chút... lưu luyến.

Tuy lúc anh bên cạnh cô thấy phiền, nhưng vừa nghĩ đến phải mất mấy ngày không gặp anh, trong lòng lại thấy trống trải.

Cô cố gắng kiềm lại tâm trạng kì lạ này, muốn bản thân nghĩ đến những chuyện khác, bây giờ đã vào được vòng sơ khảo, và cũng vừa đăng kí xong, vòng sơ khảo khác với lần trước, không phải tự do phát huy, mà chủ đề đã được định sẵn.

Do bình chọn ở khu vực Hoa Hạ, vì thế chủ đề vòng sơ khảo lần này là sùron xám.

Mà cuộc thi thiết kế lớn yêu cầu lại rất hà khắc, bắt đầu từ vòng sơ khảo, những tác phẩm được đưa ra để dự thi đều là quần áo được may và cẩn thận, vậy bây giờ vấn đề lớn nhất mà Đường Lạc Lạc phải đối mặt là, chi phí làm ra thành phẩm.

Lần trước một hơi lấy thẻ của Mặc Thiệu Đình đến club, chỉ vì muốn cho Mặc Thiệu Đình một bài học, nhưng bây giờ hết giận rồi, lý trí của Đường Lạc Lạc đã trở về, biết cô không muốn ở lại đây lâu dài, vậy sự day dưa với Mặc Thiệu Đình, đặc biệt là day dưa về mặt tiền bạc, đương nhiên là càng ít càng tốt.

Nhưng mà sùron xám lại là một mẫu thiết kế rất tốn tiền, chất vải sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến cảm quan của sùron xám.

Thôi kệ, nhân ngày nghỉ ngày mai ra ngoài dạo quanh, xem trước rồi tính.

Ngày hôm sau.

Đường Lạc Lạc đeo balô, chuẩn bị đến những cửa hàng tơ tằm xem qua, sùron xám mà, vẫn là chọn tơ tằm sẽ đẹp hơn, cũng cổ điển hơn.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định đến “Nhất Thế Cẩm Tú” dưới trướng nhà họ Mặc xem sao.

Nhất Thế Cẩm Tú là trung tâm giao dịch vải lụa tơ tằm lớn nhất của nhà họ Mặc, tại Hoa Hạ có không ít chi nhánh, bất kỳ cấp bậc vải nào cũng có, còn là cửa hàng xưa vài trăm năm, uy tín và tên tuổi đều có.

Ngân sách Đường Lạc Lạc có hạn, vì thế quyết định đi xem, tìm một mẫu vải có sự đánh giá cao nhất, để phối cho chủ đề kỳ này.

Cửa hàng tơ tằm Nhất Thế cẩm Tú tọa lạc tại trung tâm thành phố, là một nhà lầu cổ kính ba tầng trên vị trí phồn hoa, đặc biệt có khí chất thanh nhã.

Vừa bước vào cửa, trong cửa hàng được bày trí theo phong cách cổ điển màu sẫm, từng bàn từng ghế đều vô cùng vintage, dường như xuyên không về mấy trăm năm trước, những chiếc lồng đèn tinh xảo và bình phong tranh thủy mặc treo trên cao, càng khiến người ta có cảm giác phiêu dunoị chôn thân tiên.

Trên giá bày đầy những tơ lụa gấm vóc rực rỡ muôn màu, hoa văn đủ loại, khiến người ta nhất thời nhìn không xuể, Đường Lạc Lạc mở to mắt, cảm thấy bản thân thật sự như bước vào một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Người trong cửa hàng không nhiều, quản lý trực ban đang chơi game trên laptop trong quầy, các nhân viên đứng tùm năm tùm ba, mỉm cười đáp lại những vị khách bước vào, trên người cũng mặc sùron xám đơn màu cổ điển, rất hút mắt người nhìn.

Đường Lạc Lạc bước đến, mỉm cười với một nhân viên.

- Tôi muốn xem qua vài lụa, định may một bộ sườn xám.

Nhân viên vừa nhìn Đường Lạc Lạc mặc bộ áo thun quần ngắn, trên lưng còn đeo một chiếc ba-lô nhỏ, không giống như loại khách hàng quan trọng, nụ cười liền mờ nhạt dần, nhưng ít ra tính chuyên nghiệp vẫn còn, dẫn Đường Lạc Lạc đến trước mặt một hàng vài lụa rực rỡ.

- Không biết quý cô thích màu sắc mộc mạc, hay là lộng lẫy một chút vậy?

Muốn bộc lộ tài năng trong cuộc thi, lộng lẫy vẫn tốt hơn nhĩ?

Đường Lạc Lạc nghĩ như thế, liền mở miệng.

- Muốn lộng lẫy một chút, hoa văn và màu sắc phong phú.

Nhân viên lập tức phản khởi.

- Vậy quý cô xem những loại vài lụa ở đây của chúng tôi, đều là mặt hàng cao cấp chân chính từ Hàng Châu, toàn bộ đều may thủ công, chị xem hoa văn này, sự bóng láng này, chất vải này, tuyệt đối không thể so với các mặt hàng bán đầy ở ngoài đường đâu, thưa quý khách, hôm nay cô đến thật đúng lúc, hiện tại đang có hoạt động mừng ngày thành lập cửa hàng, vẫn chưa kết thúc, bây giờ lụa xong rồi có thể giảm 10%.

Đường Lạc Lạc đưa tay sờ thử bề mặt láng mịn của vài lụa, cảm giác không tệ, hoa văn tuy có chút phức tạp, nhưng không quan trọng, có thể lợi dụng tạo hình thiết kế chỉnh sửa lại một chút, cũng là một lựa chọn không tệ.

Chỉ là...

- Vài lụa như này bao nhiêu tiền một mét?

Đường Lạc Lạc ngược đầu lên, thăm dò hỏi.

- Loại màu sắc và hoa văn này một mét là năm vạn hai, loại này rẻ hơn một chút, ba vạn tám, còn có loại này, quý cô xem, chất vải tốt hơn hai loại kia, tám vạn bốn ngàn... Sau khi giảm giá 10% còn chưa đến tám vạn.

Nhân viên vừa giới thiệu, vừa không ngừng quan sát quần áo của Đường Lạc Lạc, tuy giản dị, nhưng đều là thương hiệu lớn, thái độ cũng trở nên nhiệt tình hẳn lên.

- Ừm...

Đường Lạc Lạc có chút do dự, may một bộ sườn xám, nhất định không chỉ hai ba mét là có thể may xong, phải biết nếu như quá trình thay đổi thiết kế, vậy lượng vải dự trữ cần dùng cũng không ít, mới một mét đã mấy vạn, chi phí có chút vượt quá dự tính của cô.

Lần trước vì hơn thua với Lâm Uyển Du, mua một đồng quần áo hàng hiệu, tốn không ít tiền, Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân nợ Mặc Thiệu Đình ngày càng nhiều, giống như lần quả cầu tuyết, thật sự sắp không chịu đựng nổi rồi, vì vậy, lần này cô muốn cố gắng khống chế chi phí trong phạm vi năng lực của bản thân.

Cô trong công ty, tiền lương một tháng cũng chỉ khoảng sáu ngàn, vài vóc vẫn đúng là không nên mua quá đắt.

- Tôi cảm thấy mấy thứ này có chút đắt đỏ, có loại vài ngàn một mét không? Hoặc, rẻ hơn một chút nữa.

Đường Lạc Lạc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

61101.

Nụ cười thảo mai trên khuôn mặt của nhân viên, bỗng chốc đơ lại, vốn tưởng lần này sẽ có đơn hàng lớn, ai dè lại nghèo nàn như thế, một thước vài vài trăm ngàn đồng, bản thân còn hoa hồng nào mà lấy nữa chứ?

- Vậy cô nói sớm đi, vài trăm ngàn một mét, làm tôi mắc công tìm cho cô hàng xịn, tưởng tiệm chúng tôi là tiệm nhỏ bán vài trăm ngàn một mét sao? Cô qua đó mà xem đi!

Nói xong giờ ngón tay ra, chỉ về hướng vài vóc màu mộc ở một góc, nhìn cũng không thèm nhìn Đường Lạc Lạc, quay người đi tiếp đón những khách hàng khác.

Đường Lạc Lạc mím môi, hoàn toàn không để tâm, nhân viên không đi theo cô càng tốt, cô có thể từ từ xem.

Màu sắc mộc mạc một chút cũng không có gì không tốt, bản thân có thể thiết kế kiểu cách trên chi tiết nhỏ, ví dụ như thêu gì đó nhỏ xinh, hoặc hai loại vải may chồng lên nhau...

Tóm lại, không gian phát huy không chừng sẽ to hơn nhiều.

Vừa nghĩ thế, tâm trạng Đường Lạc Lạc vui hẳn lên đi về phía góc kia, cúi người, tỉ mỉ lựa chọn những màu sắc mộc mạc trong tay, phát hiện có vài loại thật sự cũng rất đẹp, nhất là cây vải có màu xanh trời nhạt, có những đường hoa văn ẩn tinh xảo, tuy nhìn xa không thấy gì, nhìn kỹ có một vẻ đẹp rất khiêm tốn.

Vừa nãy nhân viên tiếp đón Đường Lạc Lạc thấy cô đang cẩn thận tỉ mỉ lựa chọn hàng rẻ tiền, đáy mắt lướt qua sự khinh bỉ, quay đầu không thèm nhìn cô nữa, đi ra cửa đứng chờ vị khách nào đó hào phóng hơn.

Đường Lạc Lạc đang lựa chọn vui vẻ, thì nghe tiếng nhốn nháo ngay cửa, quay đầu nhìn, thấy tất cả nhân viên trong tiệm đều ra nghênh đón và vây lấy một vị khách, ngay cả giám đốc ngồi trước laptop chơi game cũng đứng dậy, đích thân ra nghênh đón với nụ cười tràn ngập.

- Áy yo, con gió nào thổi cô đến vậy? Cô chủ Mặc, cô đến tiệm nhỏ chúng tôi, thật sự là rùng đến nhà tôm áy, mời vào, mời vào.

Giám đốc cúi người 90 độ, thái độ nồng nhiệt hết mức, những nhân viên còn lại trong tiệm, cũng cẩn thận đứng hai bên, đều mang nét mặt cẩn trọng.

Dưới sự o bế của mọi người, Mặc Lan được vây lấy ở giữa mang về mặt cao ngạo, xung quanh còn đứng cùng vài người đến chọn mua vài vóc nữa, một trong những người đó chính là Nhạc Thanh của bộ phận thiết kế, vài người còn lại cũng là những khuôn mặt quen thuộc trong công ty.

- Cô chủ Mặc phải tham gia cuộc thi thiết kế lớn, đã vào vòng trong rồi, nên mới đến đây lựa chọn vài cây vải về may sườn xám, còn không mau đem tất cả hàng xịn của các cô ra đây.

- Những thứ rẻ mạt thì đừng mang ra khoe nữa, cô chủ Mặc là người thấy qua nhiều hàng xịn, những thứ đó không xứng tầm với thiết kế của cô.

- Biết là vào vòng trong cuộc thi thiết kế lớn nào không? Là FHY nổi tiếng nhất đấy! Cuộc thi quy mô như thế, không phải ai muốn vào vòng trong là vào được đâu.

- Cô chủ Mặc quả thật lợi hại, chẳng qua chỉ tùy ý thiết kế một bộ trang phục thôi, thế là vào vòng trong rồi.

- Đương nhiên rồi, người ta là thực sĩ của trường danh tiếng ở nước ngoài, chỉ xét thiên bẩm thôi đã không biết bỏ xa người tầm thường hết con nheo con đường rồi...

Những cô gái đi cùng vây lấy Mặc Lan cổ hết sức nịnh hót, hận đến mức muốn tung Mặc Lan lên tận trời, giám đốc cũng mang về mặt kinh ngạc và sùng bái, vẻ mặt ấy giống như Mặc Lan hiện giờ không phải đang chuẩn bị vào vòng trong, mà đã là quán quân luôn rồi vậy.

Những nhân viên khác tuy không hiểu rõ cuộc họ đang nói gì, nhưng ai nấy đều tập trung cao độ, sợ rằng bọn họ bỏ qua cái tên mới mẻ nào đó, ánh mắt nhìn Mặc Lan, vừa ngưỡng mộ vừa khâm phục.

Và Mặc Lan từ đầu đến giờ đều mang vẻ mặt cao ngạo lạnh nhạt, dường như những lời nịnh hót này chị ta đã nghe đến chán tai, ngay cả liếc nhìn đám người phàm nịnh hót thảo mai này một mắt cũng không thèm.

Tiệm vải lụa này là sản nghiệp dưới trướng tập đoàn nhà họ Mặc, Mặc Lan đương nhiên là đối tượng mà giám đốc và nhóm nhân viên này phải o bế nịnh hót nhiệt tình rồi, bản thân phải thi, Mặc Lan cũng phải thi, hai người đều cần mua vài lụa, nên đứng mặt nhau tại đây, cũng không có gì lạ cả.

Đường Lạc Lạc nhìn nhìn rồi cúi đầu xuống, tiếp tục lựa chọn vài vóc cho bản thân.

Oan gia ngõ hẹp, mỗi lần đụng mặt Mặc Lan đều không có chuyện gì hay ho cả, gây không được không lẽ bản thân lại không trốn được ư?

Tuy nhiên, những việc như thế, đúng là không phải muốn trốn là có thể trốn được đâu.

Chân trước Mặc Lan vừa bước vào trong tiệm, Nhạc Thanh đã tinh mắt nhìn thấy Đường Lạc Lạc đang mân mê ở một góc, oang oang lớn tiếng nói:

- Mọi người nhìn kia, chẳng phải đó là Đường Lạc Lạc của bộ phận thiết kế sao? Há? Cô ta cũng đến đây lựa chọn vài vóc ư? Không phải gia đình có tiền lắm sao? Sao lại chạy đến một góc rẻ mạt nhất để lựa chọn hàng thứ phẩm thế kia?

- Nghe nói bạn trai cô ta không phải là Tần Việt sao? Tuy là người bên cạnh tổng tài Mặc, nhưng cũng là thằng làm công cao cấp mà thôi, có tiền gì đâu, so với chị Mặc nhà ta vốn không tài nào so sánh được.

- Đừng lấy chị Mặc ra so sánh với cô ta được không? Chị Mặc là cô chủ lớn nhà họ Mặc, sao so sánh với loại người thế được?

- Thì đó, còn giả vờ đến đây lựa chọn vài vóc nữa, làm như cô ta được vào vòng trong cuộc thi rồi vậy ấy... hahaha, thật sự không biết trời cao đất dày.

Những người đi theo Mặc Lan, đại đa số đều được vào vòng trong, lúc này nhìn thấy một người mới như Đường Lạc Lạc được vào vòng trong rồi thì thôi, còn bày đặt đến lựa vài, tất nhiên phải chế giễu một phen rồi, cộng thêm buổi họp báo đối chứng của Mặc Lạc và Đường Lạc Lạc ai nấy đều biết, dẫu Đường Lạc Lạc tức là đang o bế Mặc Lan, ngu gì không làm chứ?

Đường Lạc Lạc nghe thấy những lời chế giễu ác ý của bọn họ, hoàn toàn không để tâm, chuyên tâm mà tiếp tục lựa chọn, nhưng ánh mắt Mặc Lan nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô, đáy mắt lướt qua thân sắc u tối.

Lại là Đường Lạc Lạc.

Ở đâu cũng có cô, thật sự phiền chết đi được.

Mặc Lan trước giờ luôn tin vào năng lực và thủ đoạn của bản thân, nhưng không ngờ lại thất bại dưới tay Đường Lạc Lạc, muốn ngăn cản Đường Lạc Lạc vào vòng trong, nhưng không ngờ không thành công, mà còn thất bại hết lần này đến lần khác khiến chị ta càng thêm ghét cay Đường Lạc Lạc, chỉ có đề lên đầu cô về mọi mặt, mới cam lòng được.

- Tầng lớp khách hàng ở đây, không phải cao cấp lắm sao? Sao người nào cũng thả cho vào vậy?

Mặc Lan chau mày, thân sắc không vui hử một tiếng.

Giám đốc lập tức gật đầu cúi người:

- Cô chủ Mặc, khách hàng nào cũng có, muốn vào thì chúng tôi cũng không thể đuổi ra được, hay là vậy, tôi đem hết tất cả những loại vải đẳng cấp nhất ra cho cô, tùy cô chọn lựa, Tiểu Hà, em đi canh chừng vị khách kia, bảo cô ta chọn nhanh nhanh, hàng rẻ mà cứ mò nẫm này giờ là sao?

Đều là người lẫn lộn xã hội, giám đốc cũng biết nhìn sắc mặt mà, rõ ràng Mặc Lan không thích Đường Lạc Lạc xuất hiện cùng trong một cửa tiệm, tất nhiên phải tìm người nhanh chóng tống cổ Đường Lạc Lạc đi.

Nếu không, Mặc Lan là em gái của Mặc Thiệu Đình, nếu như nổi giận nói vài câu không hay trước mặt Mặc Thiệu Đình, bản thân sẽ ăn cho hết mà nhà không ra luôn ấy chứ!

Nhân viên tên Tiểu Hà, chính là cô gái vừa nãy kè theo Đường Lạc Lạc lựa vài, vừa nghe bản thân phải đi canh chừng Đường Lạc Lạc, bỗng chốc chau mày lại, hôm nay không dễ gì cô chủ Mặc đến tiệm, mọi người đều đang tìm cơ hội o bế Mặc Lan, ngặt nỗi bản thân phải đi canh Đường Lạc Lạc, thật sự đáng ghét.

Cô á không kiểm được trút cơn giận này lên người Đường Lạc Lạc, nếu như cô nhanh chóng lựa vài xong rồi về thì nào có chuyện gì xảy ra chứ?

Lập tức biến sắc đi đến bên cạnh Đường Lạc Lạc, bực dọc lên tiếng:

- Thưa cô, cô lựa xong chưa hả?

Đường Lạc Lạc còn đang phân vân giữa hai cây vài, lấy màu xanh trời nhạt hay là màu trắng ánh nguyệt đây? Vừa nghe câu hỏi của Tiểu Hà, tùy miệng trả lời:

- Vẫn chưa, chờ chút nữa.

- Vừa nghèo vừa lảm chuyện!

Tiểu Hà nhẹ giọng mĩa mai.

Đường Lạc Lạc nghe thấy lời than vãn này của nhân viên, cũng không muốn đôi co với nhân viên, tiếp tục tỉ mỉ so sánh.

Và phía bên kia, trước mặt Mặc Lan nhanh chóng được đưa lên vô số những vài lựa khác nhau, nhất thời màu hoa khoe sắc, rực sáng đến mức trong tiệm sáng thêm vài độ, vì muốn lấy lòng Mặc Lan, giám đốc thiếu điều muốn lấy luôn cả hàng quý hiếm ra luôn, trên mặt không ngừng cười tươi, miệng thì liếng thoắng giới thiệu:

- Mời xem, đây đều là hàng mới cả, trên thị trường ngoài tiệm tôi ra, tuyệt đối không ai có.

- Cây vài này, cô xem độ sáng này, cách xử lý bên viền này, tuyệt đối phù hợp với thân phận của cô... ồ không, không có loại vài nào có thể xứng tầm với thân phận của cô chủ Mặc cả, chẳng qua chỉ không làm mất mặt của cô quá nhiều mà thôi.

- Nếu như cô thích, vài này tôi tính giảm 50%, còn tặng thêm hai thước cùng loại, thế nào?

- Những mỹ nữ đi cùng có muốn lựa chọn không? Cho dù không tham gia cuộc thi, may một bộ sườn xám cho bản thân mặc cũng được mà, các cô đều do cô chủ Mặc dẫn đến, đều tính giảm 50% luôn, thế nào?

Không thể không nói, công phu nịnh hót ân cần chu đáo của giám đốc thật sự tuyệt đỉnh, cho dù Mặc Lan có cao ngạo, được nâng như thế, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều, thân là con gái nhà họ Mặc khiến cô cao ngạo ngẩng đầu, nếp môi mang nụ cười đắc ý.

Và nhóm lâu la đi theo bên cạnh, cũng cảm thấy vinh dự hẳn lên, ai nấy đều phát quang cả mặt, chí chí chóc chóc lựa chọn.

- Đúng là nhờ vào phước của cô chủ Mặc ấy, tôi biết ngay, đi theo chị Mặc là được hời!

- Chị Mặc chúng ta đúng là thiên kim chính hiệu nhà họ Mặc, đi đến đâu ai nấy đều phải nể mặt cả, nể mặt chị Mặc, chính là nể mặt nhà họ Mặc.

- Cô chủ xuất thân từ hào môn đúng là có khác, không có cái sự nghèo nàn, các cô nhìn xem, chị Mặc nho nhã hào phóng biết mấy, nếu là tôi, thì cũng khỏi cần thi, quán quân cuộc thi thiết kế lớn lần này đã là vật trong tay của chị Mặc rồi.

Cả nhóm người vây lấy Mặc Lan, cứ miệt mài nịnh hót, Nhạc Thanh trong nhóm nịnh hót này, thật sự không được xem là nổi trội gì, trong lòng nóng vội, liếc nhìn Đường Lạc Lạc ngay góc, bỗng chốc đổi mắt sáng rỡ:

- Ấy yo, Đường Lạc Lạc, sao cô còn chưa chọn xong nữa vậy? Thời gian dài thế rồi, chắc trang phục cũng may ra được luôn ấy! Tổng cộng chỉ có vài mẫu vải rẻ mạt thế kia, có gì mà chọn mãi thế? Không lẽ cô tính nhân lúc mọi người không chú ý, tiện tay lấy đi cái gì đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

61102.

Lời này vừa nói ra, ánh nhìn của mọi người đều hướng về Đường Lạc Lạc.

Trước kia Đường Lạc Lạc không muốn dây dưa với bọn họ, toàn xem như không nghe thấy, nhưng mà bây giờ, Nhạc Thanh lại nói cô muốn trộm đồ, đây có chút quá đáng rồi.

Cô quay đầu lại, thần sắc đứng mực mà trả lời.

- Điều là đồng nghiệp cùng công ty, làm phiền đừng nói những lời khó nghe như thế, nhân viên của nhà họ Mặc trộm đồ, người mất mặt cũng là nhà họ Mặc, không phải sao?

- Cô...

Nhạc Thanh giận đến nhảy dựng lên, gấp gáp giải thích với Mặc Lan.

- Cô chủ Mặc, cô ấy rõ ràng biết ý của tôi nói không phải như thế, cô ấy cố ý làm thế! Cái gì cũng lỗi nhà họ Mặc vào, cô ấy chỉ là nhân viên tạm thời, đây là đang bôi đen hình tượng của nhà họ Mặc!

- Được rồi được rồi.

Mặc Lan chán ghét lướt qua mặt của Đường Lạc Lạc, nhìn qua quản lý.

- Bình thường thực sự nên tăng cường quản lý phương diện này, đối với kẻ ăn cắp phải ngăn chặn thật tốt, nếu không bị mất đồ, tổn thất cũng không quá lớn.

Lời nói này tuy không nói rõ, nhưng hàm ý của nó vẫn là đang nhắm vào Đường Lạc Lạc, nhắc nhở quản lý nên cẩn thận loại người như cô.

Quản lý sao lại không biết, người trước mặt là con gái lớn của nhà họ Mặc, em họ của giám đốc Mặc, một câu nói ngang ngửa với mười câu của người khác, người mà chị ta ngứa mắt, bản thân cũng nên nghĩ cách thu dọn một chút để chị ta vừa ý...

- Cô Mặc nói phải, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng cải thiện, Tiểu Hà, còn không mau tiếp đãi tốt khách hàng!

Quản lý nói xong cười xoa, ánh mắt lập tức tỏ ra uy hiếp, thúc giục nhân viên bên cạnh Đường Lạc Lạc, ra hiệu cô mau chóng đuổi Đường Lạc Lạc ra ngoài.

Tiểu Hà vốn ghét bỏ Đường Lạc Lạc toàn mua những món rẻ tiền, còn làm lỡ chuyện nịnh bợ Mặc Lan của cô, lần này nhìn thấy Đường Lạc Lạc lại có hiềm khích với Mặc Lan, trong lòng càng phát mệt với cô, giật lấy cuộn vải Đường Lạc Lạc đang cầm trên tay, sắc mặt bức bối thúc giục nói.

- Được rồi được rồi, cô còn chưa xong, vậy thì cái này đi, có cái gì chọn được nữa đâu, tôi lấy đi tính tiền cho cô.

Đường lạc Lạc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại nhân viên có thái độ này, quả thật vừa tức vừa buồn cười.

- Tôi còn chưa chọn xong mà...

- Vị cô chủ này.

Quản lý vừa thấy Đường Lạc Lạc vẫn đứng lì tại chỗ không đi, lập tức sốt ruột đi tới, tuy nói chuyện vẫn khách khí, nhưng trên mặt đã rất khó chịu rồi.

- Loại vải thông thường này của tiệm chúng tôi, không bán ra bên ngoài đâu, nếu như cô không có nhu cầu gì, xin mời đến tiệm khác xem xem sao.

Đây chẳng phải muốn trực tiếp đuổi mình đi sao?

Dù cho tính tình có tốt đến mấy, Đường Lạc Lạc lúc này cũng không nhịn được nữa, cô ổn định lại tâm trạng một chút, cảm thấy thực sự quái lạ.

- Tiệm các người không bán những mặt hàng thông thường này, vậy lúc này tôi vừa mới vào sao các người không nói? Tôi ở đây chọn lâu như vậy, cô mới nói với tôi những loại này không bán, có phải hơi quá đáng rồi không?

Là vì Mặc Lan cũng đến đây mua đồ, nên cô mới phải bị đuổi ra ngoài?

Tiền ít tiền hơn, thì không phải là khách hàng sao?

Đây là đạo lý từ đâu ra thế.

Quản lý cau mày, cảm thấy Đường Lạc Lạc đúng là vừa nhỏ mọn vừa phiền phức, quay đầu xem xem Mặc Lan đang đứng yên tại chỗ chờ ông đến phục vụ, trong lòng lập tức nôn nóng, lấy chiếc ví da lựa ra một tờ một trăm đồng đưa về phía Đường Lạc Lạc.

- Vị cô chủ này, đối với sự sơ suất này tôi hết sức lấy làm tiếc, đây là một chút lòng thành, phiền cô nhận cho, đến tiệm khác xem xem sao.

Đường Lạc Lạc: ...

Cô nhìn giống một kẻ ăn xin hay kẻ trục lợi từ người khác sao?

Đây là ý gì chứ, cho cô tiền để cô rút đi sao...

Nhạc Thanh đứng một bên nhìn thấy tình cảnh này, người đầu tiên người phì cười ra tiếng.

- Hahahaha, Đường Lạc Lạc, cô thật sự được lắm đó, người ta ra ngoài mua đồ tiêu tiền, cô còn có thể kiếm tiền nữa, tôi mà là cô, tôi sẽ rảnh rỗi ra ngoài dạo chơi, tiệm nào đuổi cô ra ngoài sẽ cho cô một trăm đồng, cô sẽ thành triệu phú luôn!

- Bức ép đến người quản lý thành ra thế này rồi, đúng là từng thấy qua người không biết xấu hổ, cũng chưa thấy qua loại người mặt dày thế này.

- Theo tôi thấy, cả người hàng hiệu như thế, đều do kiếm tiền bằng cách này mà mua về sao? Đứng lì ở cửa tiệm người ta, thì có người tặng tiền rồi.

Những cô bạn đi cùng Mặc Lan hết sức vui mừng, xì xào bàn tán tùm lại thành một đám cười nói, lời nói ngày càng chua ngoa, Mặc Lan miệng không nói gì, khoe miệng lại nhìn không được cong lên, dùng ánh mắt khinh thường nhắm vào khuôn mặt buồn rầu của Đường Lạc Lạc.

Tiền nhân đúng là tiền nhân, cho dù có tốt số đến đâu thì cũng không thay đổi được cái tính hạ tiện trong người, còn hoang tưởng muốn giành đồ với mình, đúng là điên khùng.

Đang lúc trong tiệm đang cười nói xôn xao, Đường Lạc Lạc đang trong thế cười trên lưng cọp, trên lầu có bóng người từ từ đi xuống.

Đi thẳng xuống lầu thang cổ kính, mọi người mới nhìn rõ, người đi xuống là một ông cụ mặc bộ Hán phục thời Đường, trong tay cầm hai quả óc chó, ông cụ này khoảng năm mươi sáu mươi tuổi, trông vừa nghiêm nghị vừa hiền từ, cặp mắt không có cảm giác già yếu, trái lại còn vô cùng có thần.

Đó là đại diện khu Hoa Hạ của Nhất Thế Cẩm Tú, người kế thừa chính thống của cửa tiệm lâu năm, Hồ Trung Chính.

Quản lý nhìn thấy Boss của mình đích thân xuống đây, biết rằng là tiếng ồn ào vừa nãy đã làm phiền tới ông, không lo chuyện đuổi Đường Lạc Lạc đi nữa, vội vàng đi đến, báo cáo với Hồ Trung Chính.

- Ông chủ Hồ, con gái lớn Mặc Lan của Mặc gia đến rồi, đến tiệm chúng ta lựa vài áo, ông chủ Hồ, đây là cô Mặc, cô Mặc, đây là ông chủ Hồ của chúng tôi, cửa tiệm này...

Lời chưa nói xong, liền thấy Hồ Trung Chính nhìn ngó xung quanh, còn không thèm nhìn qua Mặc Lan, đi thẳng đến hướng của Đường Lạc Lạc.

Mặc Lan ngẩn người, trong lòng nghĩ cái ông chủ Hồ này có phải bị bệnh mất trí tuổi già hay không, một pho đại thần như mình đứng ở đây, ông không tiếp đãi thật tốt, ông chạy đến chỗ Đường Lạc Lạc làm gì?

Đúng rồi, nhất định là đích thân giúp cô đuổi người!

Cũng xem như có chút mất nhìn.

Đường Lạc Lạc nhìn thấy Hồ Trung Chính gần như đi một mạch đến trước mặt mình, trong lòng nghĩ xong rồi xong rồi, lần này đến cả ông chủ cũng được đưa ra để đuổi người đi, bản thân còn không đi nữa thì e rằng sẽ gặp kẻ vô lại mất...

Lát nữa ông già này mà ngã xuống, mình nên đỡ hay không nên đỡ đây...

Ngay lúc Mặc Lan cùng một đám tùy tùng cười đùa chờ kịch hay để xem, Hồ Trung Chính đứng trước mặt Đường Lạc Lạc, trên dưới quan sát Đường Lạc Lạc một cái, có chút không khẳng định mở miệng.

- Cô là... Cô Đường phải không?

Đường Lạc Lạc ngẩn người một lúc, một ông già sao lại biết mình?

Vô thức gật gật đầu.

- Phải...

Sắc mặt Hồ Trung Chính chốc lát trở nên kính cẩn, nhẹ nhàng hỏi.

- Là đến đây chọn mua tơ lụa vì cuộc thi thiết kế, làm ki bào phải không?

- Đúng đúng đúng.

Đường Lạc Lạc thấy thái độ ôn hoà của Hồ Trung Chính, cũng cười theo, chỉ về hướng quản lý và một đám nhân viên.

- Nhưng người trong tiệm của ông nói, loại vải thông thường mà tôi ưng không bán, tôi... Tôi vẫn là nên đến tiệm khác xem xem sao.

- Không không không...

Hồ Trung Chính vội vàng ngăn cản Đường Lạc Lạc.

- Bọn họ nói những loại vải này không bán, nhưng còn có loại khác mà, người đâu, đem những loại vải kia trong tiệm chúng ta ra đây!

Ông Hồ Trung Chính là người kế thừa của Nhất Thế Cẩm Tú, tổng quản lý kinh doanh và tiêu thụ hàng hoá toàn bộ chi nhánh cửa hàng của Hoa Hạ, trước lúc Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc cử hành hôn lễ, ông ấy là một trong những khách mời, tuy rằng hôn lễ đó làm qua loa cho có, Mặc Thiệu Đình vốn không xuất hiện, nhưng lúc ông ấy tham dự hôn lễ, lại thấy rất rõ Đường Lạc Lạc, vì vậy vừa nhìn đã nhận ra rồi.

Hai ngày trước khi vòng đăng ký sơ khảo kết thúc, bên trên truyền xuống lệnh của Mặc Thiệu Đình, phải vì bà chủ Mặc, cũng là Mặc Phù Dung, chuẩn bị thật tốt vải vóc để tham gia cuộc thi, ông đang chuẩn bị buổi chiều dành ra chút thời gian đem đến biệt thự Mặc gia, không ngờ lại trùng hợp như thế, Đường Phù Dung đích thân đến đây, coi như đỡ tốn việc cho ông rồi.

Quản lý một bên nhìn khó hiểu, Mặc Lan cũng nhăn mày, ông già này không những không đuổi Đường Lạc Lạc đi, còn lấy ra nhiều loại vải cho cô chọn?

Đây rốt cuộc là loại âm mưu gì, đều bệnh đang trí tuổi già rồi còn đến làm quản lý cái gì.

Kết quả, khi nhân viên đem vải lụa đến, sự ngạc nhiên của Mặc Lan lập tức càng mãnh liệt, những thứ được lấy ra, lại là loại gấm Vân Nam cao cấp nhất!

Gấm Vân Nam là mặt hàng cao cấp nhất trong các loại vải vóc, đặc biệt là Nhất Thế Cẩm Tú, bằng hiệu là loại gấm Vân Nam bản cải tiến hiện đại, vừa thừa kế sự tinh tế và kỹ thuật của loại gấm Vân Nam truyền thống, còn thêm cả cải tiến của hiện đại, càng mê hoặc lòng người, khiến người khác kinh ngạc.

Vải lụa trước mắt lấp lánh ánh sáng lờ mờ, màu sắc thanh nhã cao quý, mỗi chi tiết đều không thể chê vào đâu được, chỉ vừa đặt trên khay thôi, đã có cảm giác khiến người khác trầm trồ, chiếu sáng khắp cả cửa tiệm.

Tuy Mặc Lan sinh ra ở Mặc gia, xem qua không biết bao của hay vật lạ, cũng không kiềm được vô thức cảm thán một tiếng.

- Đúng là một thứ vải tốt.

Sau đó, viễn cảnh khiến cô sững sốt đã xuất hiện rồi, Hồ Trung Chính chỉ vào loại gấm vóc trên khay đang toả sáng khắp nơi, nhẹ nhàng mở lời với Đường Lạc Lạc.

- Cô Đường, loại chất liệu này, không biết cô còn thích không? Lô hàng trước đó chúng tôi không bán, nhưng cái này thì được, cô xem xem, có muốn đổi một màu sắc khác không?

Đường chỉ xanh lơ, có hoa văn lơ mờ, sửa chữa rất vừa phải, mặt vải bóng loáng phải gọi là tuyệt vời, vừa không quá mức hào nhoáng, vừa khoan thai phóng khoáng...

Đường Lạc Lạc đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, có chút ngại ngùng ngược đầu lên.

- Đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng... Cái này nhất định là rất đắt, tôi không có đem nhiều tiền như thế.

Lời vừa nói xong, lập tức có những tiếng cười giễu cợt vang lên.

- Chắc là nói mà không biết xấu hổ, không đem nhiều tiền còn không mau cắt.

Mặc Lan lạnh nhạt cười một tiếng, lộ ra vẻ mặt cao ngạo, trong lòng Hồ Trung Chính nhất định muốn đem loại hàng cao cấp này để xỉ nhục Đường Lạc Lạc, coi như ông cũng rất có sáng tạo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

61103.

Hồ Trung Chính nhìn Đường Lạc Lạc thẳng thắn như thế, không kiềm được có chút yêu thích, đưa tay vuốt vuốt bộ râu.

- Không sao, loại vải này rất rẻ, một mét không quá hai trăm mấy đồng, nếu cô Đường thích, tôi bây giờ cho người đóng gói cho cô.

- Rẻ như vậy sao?

Đường Lạc Lạc kinh ngạc kêu lên.

- Xúc cảm tốt như thế, tôi còn tưởng rất đắt, cảm ơn ông, tôi... Tôi mua hết!

Loại vải vừa rẻ vừa tốt như vậy biết đi đâu tìm chứ, về nhà nhất định phải khoe khoang với Mặc Thiệu Đình một phen, bản thân đã đấu tranh kịch liệt thế nào để tìm thấy loại vải vừa rẻ vừa đẹp này, đúng là không thể thành công hơn.

Cảm giác bản thân như kiếm được một tỷ!

Hồ Trung Chính cười híp mắt đáp ứng, đem mỗi màu đều gói hết cho Đường Lạc Lạc, đích thân dẫn Đường Lạc Lạc đến quầy thu ngân tính tiền, sau cùng vải vóc quá nhiều, Đường Lạc Lạc một người không vác nổi, còn đặc biệt cử người chuyên biệt giúp Đường Lạc Lạc đem về nhà.

Mặc Lan và đồng bọn của cô xem đến ngơ cả người, quản lý cũng đứng yên tại chỗ không biết Boss của mình đang âm mưu cái gì, đợi đến Hồ Trung Chính tiễn Đường Lạc Lạc đi, bản thân quay người chậm rãi đi về, trong lúc xem như không có ai bên cạnh chuẩn bị đi lên lầu, Mặc Lan cuối cùng cũng có chút mất bình tĩnh rồi.

Cô đã bị nuông chiều quen rồi, thân là con gái Mặc gia, đi đến đâu thực sự đều toả ra ánh hào quang, chưa từng phải chịu qua sự thờ ơ thế này, lập tức có chút gượng gạo mở miệng.

- Ngài Hồ đối đãi với khách hàng như thế này sao?

Hồ Trung Chính bây giờ mới quay người lại cười, chậm rãi đi về phía Mặc Lan.

- Đây là cô Mặc, xin hỏi có nhu cầu gì?

Trước đây lúc Nhất Thế Cẩm Tú bị nhà họ Mặc thu mua, người gõ thước tay sau cùng chính là Hồ Trung Chính, thân là chủ tiệm lâu năm, tự có sự thanh cao và vững vàng, một trong những nguyên nhân đồng ý bị nhà họ Mặc thu mua, là do nhìn trúng khí thế hùng mạnh của Mặc Thiệu Đình, thủ đoạn mạnh mẽ nhanh gọn.

Hồ Trung Chính trước giờ cao ngạo, rất ít khi phục ai, nhưng Mặc Thiệu Đình tuy tuổi còn trẻ, lại khiến người khác tán dương khâm phục, nhưng ngoài điều này ra, ông đối với những thành viên khác của Mặc gia, đều không có thói quen ra sức xu nịnh, khom lưng uốn gối.

Đối với chất vấn của Mặc Lan, ông chỉ cười nhẹ một tiếng, biểu hiện như đang nhìn một hậu bối không hiểu chuyện.

Bản thân phát hiện gay go rồi, đối phương lại có loại thái độ không xem trọng này, khiến Mặc Lan không kiềm được nổi nóng.

- Những loại vải mà vừa nãy Đường Lạc Lạc mới mang đi, tôi cũng muốn, ông còn bao nhiêu hàng dự trữ, tôi lấy bấy nhiêu.

Không chỉ là vì muốn cũng Đường Lạc Lạc đo cao thấp, quan trọng nhất là, Mặc Lan cũng đang cần vải vóc để làm kỉ bào, gấm Vân Nam lúc nãy thoáng qua đã hút mắt người nhìn, thật sự đẹp đến khiến người ta nghẹt thở, Mặc Lan cảm thấy, chỉ có loại vải này, mới xứng được với thiết kế của mình.

- Thật ngại quá.

Hồ Trung Chính nhú mày, vẻ mặt khó xử.

- Chỉ còn lại vài cuộn, đều bị cô Đường mới nãy mua về hết rồi, tôi rất muốn làm hài lòng ước nguyện của cô Mặc, nhưng... Lực bất tòng tâm.

- Hết rồi sao?

Mặc Lan lập tức chỉ cảm thấy con tức xông thẳng lên người, loại vải tốt như thế, lại toàn bộ đều bị Đường Lạc Lạc đóng gói mang về hết?

Mắt nhìn Mặc Lan nâng cao tông giọng, bộ dạng tức đến nỗi không nói nên lời, Nhạc Thanh vội lên tiếng khuyên can.

- Chị Mặc, không còn thì không còn, loại vải đó có thể đắt giá bao nhiêu, chỉ 200 mét một mét, rẻ chết đi được, vứt ở ngoài đường cũng không có người muốn, cũng chỉ có loại nha đầu chưa từng thấy qua bộ mặt thành thị như Đường Lạc Lạc mới xem như bảo vật, mua không được thì mua những thứ khác thôi, tôi thấy cũng không có gì đặc biệt, chỉ là màu sắc hoa văn khá mộc mạc.

Lời chưa nói hết, trên mặt đã bị Mặc Lan tát một tiếng “bốp”.

- Cô thì biết gì, đó là loại gấm Vân Nam cao cấp đó!

Nhạc Thanh bất ngờ không kịp đề phòng bị tát một cái, oa oa khóc thành tiếng, miệng không ngừng nhận lỗi.

- Xin lỗi... Chị Mặc... Là tôi không hiểu... Cô đừng tức giận... Huhuhu.

Những cô bạn khác vừa định mở miệng hòa theo, lúc này vội khép miệng lại, tôi nhìn bạn, bạn nhìn tôi, mỗi người đều âm thầm ngạc nhiên, cái cô Đường Lạc Lạc đó rốt cuộc gia thế ra sao, xứng đáng để ngài Hồ lấy lòng như thế, đem loại vải quý giá nhất trong tiệm bán với giá rẻ bèo đều gói về hết cho cô.

Cực phẩm ngay cả Mặc Lan cũng không giành được, lại hời cho con nha đầu kia...

Đứng là... Nghĩ không thông.

Sắc mặt Mặc Lan tái mét, vẻ đoan trang phóng khoáng thường thấy bây giờ đã không thấy tung tích, nghiêng chặt răng.

- Được, các người được lắm, loại nơi như thế, sau này tôi sẽ không bao giờ đến nữa!

Nói xong đưa đồng bọn của mình giữ áo bỏ đi.

Hồ Trung Chính sắc mặt như thường, nhìn Mặc Lan rời khỏi, cảm cũng không cảm, cấp trên của ông là Mặc Thiệu Đình, nha đầu Mặc Lan này, coi như xuất thân từ Mặc gia, cũng không xứng đáng để ông đi quỳ liếm.

Chỉ là, hoàng đế không gấp nhưng thái giám gấp, quản lý bên cạnh sớm đã buồn bực đến nhảy cẫng lên.

- Ông chủ Hồ, ông đây... Sao lại hành động theo cảm tính thế này, đó là con gái lớn của Mặc gia đó, tôi vừa lấy lòng được chị ta, có khi lúc về sẽ ở trước mặt giám đốc Mặc nói tốt cho chúng ta vài câu, ông đây... Trời ơi.

- Lấy lòng chị ta?

Hồ Trung Chính quay người lại, cười lạnh nhạt.

- Ông chuẩn bị lấy lòng chị ta thế nào?

- Miễn phí tặng một vài loại vải cao cấp.

Quản lý lý lẽ vô cùng hào hùng.

- Với lại loại khách có nhan sắc như thế, cô Mặc đã không thích, đuổi đi là được rồi, và lại cũng không phải nhóm khách chủ yếu của chúng ta, có thể chi trả được bao nhiêu chứ?

- Ông nghĩ như vậy...

Hồ Trung Chính thoáng lộ ra nụ cười châm biếm.

- Rất tốt, Nhất Thế Cẩm Tú của chúng tôi không giữ được loại thiên tài như ông, qua bên tài vụ chót chút tiền lương đi.

- Cái gì?

Quản lý lập tức không thể tin được kêu lên.

- Ông chủ Hồ, tôi... Tôi rất cuộc làm sao?

Ông làm sai gì sao? Không có mà?

- Không chỉ là ông, còn có cô.

Hồ Trung Chính chỉ ngay Tiểu Hà vừa cùng Đường Lạc Lạc xem vải.

- Biết vì sao các người bị sa thải không?

Quản lý và Tiểu Hà ngơ ngác nhìn nhau, đều vừa nghi hoặc vừa oan ức.

Bọn họ cái gì cũng chưa làm mà, em họ của giám đốc Mặc đích thân đến đây, còn không nghênh đón thật tốt sao?

- Các người đó, đắc tội với người không nên đắc tội.

Nói xong câu này, ông chủ Hồ phẩy tay áo, quay người đi về hướng lầu trên.

Để lại quản lý và Tiểu Hà trơ mắt nhìn nhau, như tỉnh mộng, người không nên đắc tội – không lẽ là cô nha đầu nghèo kiết xác không có gì đặc biệt kia sao?

... ..

- Lại đây lại đây, xem xem, cái này có đẹp không?

Đường Lạc Lạc mặt mày hớn hở khoe với Mặc Thiệu Đình thành quả mua hàng của bản thân vừa nãy.

Mặc Thiệu Đình nhìn bảng hiệu gắn Vân Nam của Nhất Thế Cẩm Tú, trên mặt hiện ra nụ cười, không nói thẳng ra, phối hợp Đường Lạc Lạc lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

- Đúng là đẹp thật, nhất định là đắt lắm?

- Rẻ bèo.

Đường Lạc Lạc vui vẻ mắt nhắm xua tay.

- Tôi quả là một thiên tài, loại vải tốt như vậy, chỉ mình tôi là có mắt nhìn, ôi, tôi bây giờ không thể chờ để về bản thiết kế ngay bây giờ, com tôi tôi không xuống ăn nữa, nhờ má Vương đem lên cho tôi, tôi phải phác thảo ý tưởng cho bản thiết kế.

- Ủa.

Mặc Thiệu Đình đáp lại một tiếng, quay đầu qua chớp chớp mắt.

- Vậy tôi lập tức ăn xong lên cùng cô, sau đó chúng ta...

- À đúng, còn có chuyện muốn thông báo với anh,

Đường Lạc Lạc vừa đem vải vóc cẩn thận cất vào, mở chiếc laptop ra, vừa có chút áy náy thương lượng với Mặc Thiệu Đình.

- Anh tối hôm nay, vẫn là không nên ngủ cùng với tôi, có thể tôi sẽ phác thảo đến rất khuya.

Xin cô đừng dằn vò tôi nữa làm ơn.

Mặc Thiệu Đình thất vọng cau mày.

- Nhưng... Còn vốn muốn chỉ cô một tư thế mới mà...

Đường Lạc Lạc: ...

Cô cảm thấy vui mừng khi mình vượt qua kiếp nạn này.

- Vậy tôi ngủ sô-pha được rồi.

Mặc Thiệu Đình đành chọn cách ôn hơn, bây giờ anh ngủ một mình, thường sẽ bị mất ngủ, đã không quen được những ngày không có Đường Lạc Lạc.

- Sô-pha hả, anh cũng đừng ngủ đó nữa, không phải có nhiều phòng khách sao?

Đường Lạc Lạc có chút ray rứt mở lời.

- Dù sao, lúc tôi đang thiết kế, cần có một không gian tốt anh hiểu mà.

Nếu mà tên này ngủ trên sô-pha, thì khỏi cần phải hỏi, anh nhất định tìm cơ hội đến quấy nhiễu mình, vì bản thiết kế nhỏ nhắn đáng yêu của mình, Đường Lạc Lạc quyết định hy sinh con “cực khoái” của Mặc Thiệu Đình, cô mới không thừa nhận bản thân đã suy tính trước, sớm đã muốn làm vậy rồi.

Mặc Thiệu Đình: ...

Rất tốt, bây giờ sô-pha cũng không cho ngủ nữa.

Tiểu nha đầu này đúng là khôn ngoan hơn rồi hahahaha.

Vậy trời không phải sàn nhà cũng sắp không còn chỗ rồi sao?

- Nhưng ngày mai tôi phải đi công tác ở Luân Đôn rồi.

Mặc Thiệu Đình dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng.

- Ngày mai?

Đường Lạc Lạc quả nhiên ngờ người ra một lúc, liền mở miệng hỏi.

- Bây giờ vậy?

- Sáng sớm, cụ thể mấy giờ, xem tâm trạng.

- Hãng máy bay nào?

- Máy bay tư nhân.

Đường Lạc Lạc: ...

Người có tiền đều ra vẻ như thế sao?

Tuy nhiên, trong lòng có chút chút không nở, bây giờ trong lòng đã thầm nhói lên, kêu gào để cô nói chút lời nín kẻo, nhưng mà...

- Vậy tôi biết rồi.

Đường Lạc Lạc vẫn quay người đi, không để Mặc Thiệu Đình nhìn thấy gương mặt buồn bã của mình.

Cô cũng nên bắt đầu làm quen, cuộc sống không có anh.

Dù sao cuộc sống như thế, sẽ là tình trạng thường ngày trong tương lai,

Thế là, trong lúc Mặc Thiệu Đình đi ra khỏi phòng ngủ, tinh thần ngẩn ngơ, tâm trạng uể oải, thậm chí, cũng có chút hối hận tại sao bản thân không cường ép yêu cầu Đường Lạc Lạc đi cùng mình, tiểu nha đầu này lại có thể không một chút lưu luyến mình!

Thực sự vô lương tâm đến cực hạn rồi...

Giờ đây, một mình ngồi trên bên mép bàn trong phòng ngủ, vừa mở máy tính, Đường Lạc Lạc vừa lẩm bẩm.

- Sáng sớm đã đi... Cái tên này... Nghe nói Luân Đôn sương mù dày lắm, có nên nhắc nhở anh chuẩn bị khẩu trang, ngại chết anh ta mất... Cái tên này gần đây ăn quen đồ mình làm rồi, Luân Đôn nổi tiếng đồ ăn khó nuốt, có nên đem cho anh chút gì đó... Thôi kệ, đói chết anh ta cũng được... Gái Luân Đôn... Ừm, nổi tiếng xinh đẹp, chuyến đi lần này, mình sẽ không bị cảm sùng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

61104.

Mặc Thiệu Đình ăn xong cơm tối, lại đi lại trong vườn hoá rất lâu, tuy rằng rất muốn để Đường Lạc Lạc tự sinh tự diệt, cảm nhận một chút khi không có sự yêu thương của anh cuộc đời sẽ âm đạm thế nào, cuối cùng trong lúc màn đêm buông xuống, nhẹ nhàng đi đến mép cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra.

Đã mười hai giờ hơn rồi, phòng ngủ còn sáng đèn, máy tính vẫn còn đang mở, Đường Lạc Lạc nằm dài trên bàn, mà đã ngủ thiếp đi.

Lông mi cô đặc biệt dài và cong, hô hấp đều đặn, theo hơi thở chiếc mũi nhỏ sẽ nhẹ nhẹ sụt sịt một cái, đáng vẻ lúc ngủ vô cùng xinh đẹp.

Mặc Thiệu Đình nhìn bộ dạng cực kì mệt mỏi của cô, không nhẫn tâm đánh thức cô, nhẹ nhàng đi đến sau lưng cô, cởi chiếc áo khoác đắp lên người cô, trong lòng không kiềm được có chút lo lắng.

Nha đầu này ngốc như thế thích gây hoạ như thế, không có mình, cô làm sao ứng phó tuần tiếp theo đây...

Lúc quay về, không biết sẽ vui sướng thế nào đây.

Nghĩ đến đây, Mặc Thiệu Đình không nhịn được ghé sát người xuống, nhẹ nhàng hôn một cái vào má Đường Lạc Lạc, má cô mềm mềm, xúc cảm cực tốt, Mặc Thiệu Đình dùng mép môi vuốt nhẹ trên má Đường Lạc Lạc, cảm thấy bản thân thực sự rơi vào một cuộc tình đơn phương.

Đường Lạc Lạc vô lương tâm, ngay cả anh sắp rồi đi cũng không chút động lòng, nhưng anh lại cứ không an tâm sự an nguy của cô đến thế.

Có lẽ, đây là yêu chẳng.

Không thể suy xét, cũng không phải thứ mình có thể thay đổi được.

Đường Lạc Lạc đang trong giấc mơ bập bập chiếc môi nhỏ, trong miệng lơ lơ lên tiếng.

- Mặc...

Mặc Thiệu Đình vội đến gần nghe kĩ, chỉ nghe thấy Đường Lạc Lạc nhũn mảy vấp vấp trên cánh tay, trong miệng đọc thầm.

- Mặc trắng hoa... Dám cầm súng tôi... Đánh chết... Anh...

... ..

Ngày hôm sau, trời nắng đẹp.

Đường Lạc Lạc mơ hồ xoay người trên giường, lại xoay người lần nữa, ra sức mở to mắt, rọi vào mắt là ánh nắng rực rỡ, cô nhảy vọt người ngồi xuống, vừa xem giờ, đã chín giờ mấy sáng rồi!

Hôm nay không phải Mặc Thiệu Đình phải đi sao?

Gay go rồi, mình còn chưa đưa đồ cho anh nữa.

Đường Lạc Lạc đêm qua không chỉ vẽ bản thiết kế, còn lặng lẽ lên vào nhà bếp, làm bánh kem phô mai cho Mặc Thiệu Đình, chuẩn bị cho anh ăn trên máy bay, không ngờ đến ngủ lúc nào không hay, đến giờ này, không biết Mặc Thiệu Đình có đi không...

Cô đi đến cửa sổ sát trần, nhìn hướng xuống, chỉ thấy bãi cỏ rộng lớn của vườn hoa Mặc gia, đầu một chiếc máy bay tư nhân có chút đồ sộ, động cơ vang lên tiếng ong ong, nhìn có vẻ sắp xuất phát rồi, Đường Lạc Lạc không dám nghĩ nhiều, từ trên bàn lấy chiếc hộp đựng bánh kem phô mai của mình, ôm vào trong lòng, chạy nhanh về phía vườn hoa.

Lúc này, cô cũng mặc kệ chuyện giữ khoảng cách với Mặc Thiệu Đình nữa, cũng mặc kệ kiểm điểm việc bản thân có phải có hoảng tưởng không thiết thực gì đó, cô chỉ biết, không kịp gặp một lần trước khi anh đi, một tuần sau quay về, La Nhã có thể sẽ đi rồi, có thể lần gặp lại nữa của mình với anh, sẽ là ở cục dân sự bản chuyện ly hôn...

Cũng có thể ở Luân Đôn anh gặp được người con gái mình thích, quay về người muốn ly hôn sẽ không là mình nữa...

Người phụ nữ khi yêu, luôn suy tính hơn thiệt, trí tưởng tượng đặc biệt phong phú, đặc biệt là kiểu người từ nhỏ đã không có cảm giác an toàn, bản thân lại là người thể thân như Đường Lạc Lạc...

Cô chạy nhanh, ôm chiếc bánh kem phô mai của cô, lúc chạy đến vườn hoa, cảm ơn trời đất, máy bay vẫn chưa cất cánh.

Đặt một bước lên thang dây, Đường Lạc Lạc thở dốc treo lên máy bay, cúi đầu xuống chạy thêm một lần nữa, cô chạy đến trong khoang máy, liền nhìn thấy Mặc Thiệu Đình đang ngồi trước bàn xem điện thoại, sau ghế ngồi là Tần Việt và một vài vệ sĩ đang ngồi rải rác.

Mặc Thiệu Đình nghe thấy tiếng động ngược đầu lên, nhìn thấy Đường Lạc Lạc ôm lấy một chiếc hộp giấy, trên trán còn những giọt mồ hôi lấp lánh, đang thở hổn hển nhìn chăm vào anh không chớp mắt, gương mặt đỏ ửng, không biết là do chạy nhanh quá, hay do xấu hổ đây.

- Anh... Anh... Mặc Thiệu Đình anh ăn cơm chưa, tôi đem bánh kem cho anh đây.

Rất cuộc, vẫn là quan tâm anh đúng không?

Miệng thì nói một chút cũng không lưu luyến, cuối cùng cũng sợ anh đói bụng, gấp gấp chạy đưa bánh kem tới đây.

Phụ nữ vẫn đúng là khẩu thị tâm phi.

Nhìn khoé miệng Mặc Thiệu Đình bất giác hiện ra một nụ cười, Đường Lạc Lạc có cảm giác tâm tư bị vạch trần, thẹn quá hoá giận đi nhanh vài bước, đem hộp bánh đặt trước bàn Mặc Thiệu Đình.

- Đồ tôi đã đưa tới rồi, tôi đi đây, tôi không phải đang lo lắng cho anh đâu, tôi là đang... Thể hiện! Cả cuộc anh lẩn lộn cũng không làm ra chiếc bánh kem ngon như thế đâu!

- Lạc Lạc...

Mặc Thiệu Đình đưa tay ra, hình như muốn nói gì đó với Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc vừa quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt muốn nói gì đó lại dừng của Mặc Thiệu Đình, mới hỏi Mặc Thiệu Đình muốn nói gì, đột nhiên máy bay chậm chậm bay lên, cả người Đường Lạc Lạc lập tức thấy không ổn, cứng họng nhìn ra cửa sổ nhìn ra bên, mắt nhìn máy bay từng chút từng chút rời xa mặt đất, quay đầu tưởng như sắp khóc rồi.

- Chuyện... Chuyện này là sao?

Mặc Thiệu Đình vẻ mặt vô tội.

- Tôi vừa nãy là muốn nói với cô, máy bay sắp cất cánh rồi, để cô đi nhanh chút...

Đường Lạc Lạc: ...

Lại trách cô rồi?

Nói rõ là muốn khi nào máy bay cất cánh thì xem tâm trạng thế nào mà?

- Cái đó... Tiểu Ca Ca... Thiệu Đình ca ca... Thiệu Đình đại hiệp... Có thể xin máy bay của anh quay đầu lại, đưa tôi về, anh mới đi Luân Đôn không!

Đường Lạc Lạc thực sự muốn khóc tới nơi rồi, cô còn phải đi làm nữa, hôm sau là phát lương rồi, đó là tiền lương đầu tiên trong cuộc đời cô đó...

Cô không muốn đi Luân Đôn hít sương mù đâu!

Mặc Thiệu Đình chớp chớp mắt.

- Xin lỗi, không thể.

- Tại sao? Không phải máy bay tư nhân sao? Muốn đi đâu thì đi!

- Bởi vì tôi không muốn đó.

Mặc Thiệu Đình với gương mặt chính trực nói ra một lời thoại cực kì ngửa đòn.

- Muốn đem cô đi cũng không tệ, hành trình vắng vẻ, chúng ta có thể làm một số chuyện thú vị.

Đường Lạc Lạc: ...

Thú vị cái con khi khô!

Lão nương sáng sớm ngày nào cũng quần khăn quàng anh tưởng chỉ vì đẹp thôi sao? Là vì để che đi những dấu hôn nhiều vô số kẻ trên cổ đó, bây giờ anh còn muốn tôi ra nước ngoài để mất mặt nữa?

Cô cảm thấy Mặc Thiệu Đình mưu tính việc lớn gì đó.

Cái tên này đoán chừng sớm đã muốn đem cô đi rồi, đoán chừng là có ý!

- Nhưng... Nhưng mà tôi còn phải về bản thiết kế nữa.

Đường Lạc Lạc sống chết giãy giụa.

Giương mặt tuần tú của Mặc Thiệu Đình không chút biểu cảm, đưa tay lấy ra một chiếc laptop.

- Cô có thể vẽ, những thứ cô vẽ tối qua, vừa may tôi đều giúp cô lưu lại hết rồi.

Đường Lạc Lạc ánh mắt trống rỗng nhìn Mặc Thiệu Đình, cái gì mà vừa may lưu lại cơ, đoán rằng sớm đã tính sẵn hết rồi. . .

- Tôi muốn ở lại đây đợi phát lương.

Đường Lạc Lạc giãy giụa lần hai.

- Có thể nhờ phòng tài vụ giữ giúp cô, mấy ngày này đều xin nghỉ phép hết rồi, sẽ không bị trừ lương đâu.

Đường Lạc Lạc: Quả nhiên đúng rồi, nghỉ phép cũng xin giúp luôn rồi. . .

- Vậy... Tôi không quen cuộc sống ở Luân Đôn, sẽ không thích ứng được...

Đường Lạc Lạc nắm lấy cánh tay Mặc Thiệu Đình, hiện ra dáng vẻ cầu xin.

- Tôi không muốn rời khỏi thành phố S đẹp đẽ như thế...

- Tôi tin năng lực thích nghi của cô rất mạnh.

Mặc Thiệu Đình tự nhiên xoa xoa đỉnh đầu của Đường Lạc Lạc.

- Và lại, chủ yếu nhất là, cô thật sự muốn một mình đối mặt với La Nhã Lâm Uyển Du Mặc Lan và những tiểu quái npc không tên khác sao?

Mặc Thiệu Đình cho Đường Lạc Lạc một cú chí mạng.

Tuy rằng, lúc Mặc Thiệu Đình ở đây, mấy người này cũng không bớt lộng hành là bao, nhưng có thể tưởng tượng, khi Mặc Thiệu Đình vừa đi, chỉ sợ sẽ càng điên cuồng hơn thôi?

Đợi đến lúc Mặc Thiệu Đình về, chỉ sợ bản thân đến cả xác cũng không còn.

Nghĩ như thế, Đường Lạc Lạc lập tức sống không còn luyến tiếc gì nữa mà ngồi đến bên cạnh Mặc Thiệu Đình, lặng lẽ thắt dây an toàn.

Luân Đôn cũng tốt lắm, ừm... Chỉ ít bản thân ở Luân Đôn sẽ không bị nhiều người ghét phải không?

Mặc Thiệu Đình thấy Đường Lạc Lạc ngoan ngoãn khuất phục, trong lòng cảm thấy buồn cười, đưa tay lấy chiếc bánh mà Đường Lạc Lạc đưa cho, mở hộp giấy ra, khen ngợi nhiệt tình.

- Không tệ, làm cũng giống một cái bánh kem đó.

- Cái gì mà cũng giống cái bánh kem, nó vốn là cái bánh kem mà.

Đường Lạc Lạc không chịu thua tự mình xé miếng bắt bỏ vào miệng.

- Ăn hết không chờ anh miếng nào!

- Rõ ràng nói là làm cho tôi mà...

- Anh còn nói muốn mấy giờ bay thì mấy giờ bay mà, còn nói một mình đi công tác nữa!

Hai người cãi nhau ầm ĩ, chưa đầy một lúc sau con mắt của Đường Lạc Lạc lại ứa đến, hôm qua ngủ rất khuya, cô chỉ cảm thấy mi mắt mình ngày càng nặng trĩu, bất giác nhắm mắt lại, nghiêng về phía bờ vai Mặc Thiệu Đình, ngủ say.

Cảm giác trên vai bất ngờ có một sức nặng ập đến, Mặc Thiệu Đình vừa ngọt ngào vừa bất lực mà cười khở, chỉnh lại tư thế một chút, để Đường Lạc Lạc nằm thoải mái hơn, đồng thời bản thân không dám nhúc nhích, chỉ sợ đánh thức tiểu nha đầu.

Mấy ngày nay cô cực khổ như vậy, có thể chợp mắt một chút cũng tốt.

Giấc ngủ này của Đường Lạc Lạc, ngủ say vô cùng, đợi đến lúc thức dậy, đã đến nơi rồi.

Tuy nói Luân Đôn là thành phố sương mù, nhưng may thay hôm nay lại không có cảm giác bị sương mù bao quanh, vừa xuống máy bay, trời đổ mưa lất phất, đã sớm chuẩn bị xe để nghênh tiếp bọn họ, Đường Lạc Lạc ngoan ngoãn đi theo sau Mặc Thiệu Đình, như một chú cún theo đuôi, chiếc Rolls-Royce chạy băng băng trên đường Luân Đôn, đến tận trời tối, mới dừng trước một lâu đài kiểu châu Âu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105

61105.Lâu đài trước mắt là một khối kiến trúc kiểu Anh cổ kính, diện tích rộng rãi, cây cối xung quanh rậm rạp, nơi đáng xem nhất là hồ bơi ngoài trời và bãi vườn sân gôn, không hề thua kém gì so với biệt thự Mặc gia.

Mặc Thiệu Đình nắm lấy tay Đường Lạc Lạc, đi theo sau là một vài vệ sĩ và Tần Việt, một hàng người oai nghiêm đi đến trước cửa lâu đài.

Ổ khoá cửa nặng nề mở ra, ngay cửa có hai người hầu nước ngoài đang đứng cung kính cúi chào, chào hỏi bằng giọng Trung Quốc không được chuẩn cho lắm.

- Chủ nhân, chào mừng về nhà.

Trong vườn hoa của toà lâu đài, trồng rất nhiều loại cây cỏ khác nhau, đặc biệt là hoa hồng nở cực kì tươi tốt, Đường Lạc Lạc đi vào đây, cảm thấy lâu đài trong buổi đêm vừa thần bí vừa có chút mời mị, không nhận được thăm thì nhỏ tiếng.

- Tiểu Ca Ca, anh còn có nhà ở nước ngoài nữa hả, tôi còn tưởng...

- Còn tưởng tôi chỉ có thể dựa vào tài sản hèn mọn của Mặc gia, mới có thể sống yên ổn sao.

Khoé miệng Mặc Thiệu Đình thoáng hiện ra nụ cười châm biếm, không chỉ Đường Lạc Lạc, đoán chừng rất nhiều người, bao gồm La Nhã, đều nghĩ như thế thôi.

Tưởng rằng người thừa kế của Mặc gia, là thân phận quang vinh nhất của anh, thậm chí cảm thấy mọi thứ của anh, đều là Mặc gia đưa cho.

La Nhã lợi dụng anh khiến nhà họ Mặc từng bước đi và con đường phát triển đúng đắn, giờ đây còn muốn Mặc Tây Thành đến ngồi không hưởng lộc, đó là những người anh gọi là người thân.

Mới tiếp quản nhà họ Mặc, anh sớm đã nhạy bén nhận thức được điều này, tài sản của nhà họ Mặc, anh vốn cũng không muốn đụng đến một xu, ai cũng không biết mấy năm nay anh lặng lẽ bày mưu tính kế, ở nước ngoài đã có cho mình một công ty khoa học công nghệ được đưa ra thị trường, tài sản nhà họ Mặc hùng hậu đó là sự thật, nhưng thời thế bây giờ, nghiên cứu kĩ thuật công nghệ mới là thứ phát triển nhanh nhất, kiếm được nhiều tiền nhất.

Sớm trước năm năm, Mặc Thiệu Đình đã chuyển tầm nhìn từ nhà họ Mặc sang công ty của mình.

Giờ đây tiền gửi ngân hàng của anh ở Thụy Sĩ, đã tích lũy đến con số không ai có thể tưởng tượng được, và công ty khoa học công nghệ dưới tên anh, cũng đang dần phát triển lớn mạnh.

Tất thấy, đều không có mối quan hệ gì với nhà họ Mặc.

Anh không phải kiểu người rời khỏi gia tộc sẽ khó mà sinh sống, vốn chỉ cần La Nhã thật lòng thật dạ nói rõ cho anh biết, năm năm trước anh vẫn sẽ tiếp quản nhà họ Mặc như cũ, đồng thời sẽ trong thời cơ thích hợp, dần dà đưa tất cả những gì của nhà họ Mặc giao đến tay Mặc Tây Thành.

Nhưng bà cứ khẳng khẳng không nói.

Mặc Thiệu Đình ghét nhất cảm giác bị người khác như như đồ ngốc mà lợi dụng, cho dù đối phương là người mẹ ruột thịt, cũng không thể.

Nhìn thấy tâm trạng khó thấy rõ lấp ló dưới ánh mắt sâu thẳm của Mặc Thiệu Đình, nửa ngày không nói câu nào, Đường Lạc Lạc nhận không được đưa tay giờ trước mặt anh quơ qua quơ lại.

- Nghĩ gì thế? Như một câu ám ngữ ghê tởm vậy, ôi lâu đài này của anh không tệ đó, như trong phim điện ảnh Hollywood... Aaaa cảm giác mình như nữ chính trong chuyện cổ tích vậy!

- Chuyện cổ tích nào.

Nhìn thấy Đường Lạc Lạc trước mặt sôi nổi hoạt bát, Mặc Thiệu Đình dở khóc dở cười, tiểu nha đầu này ngày nào cũng tràn đầy sức sống, đúng là khâm phục cô lấy đâu ra nhiều năng lượng như thế.

- Người đẹp và quái vật.

Đường Lạc Lạc quay một vòng trên sân, mặc kệ vẻ mặt không vui của Mặc Thiệu Đình phía sau, nhanh nhẩu chạy vào trong lâu đài.

Tuy Mặc Thiệu Đình vài tháng mới về đây một lần, nhưng người hầu trong lâu đài cực kì an phận thủ thường, thời gian này, trong tình huống không nhận được thông báo nào, toàn bộ các nhân viên đều giữ vị trí của mình, trong lâu đài sạch sẽ, thấp đèn sáng rực.

Đường Lạc Lạc theo Mặc Thiệu Đình đi vào trong, không cảm được thần phục, hoa lệ và cổ kính y như bề ngoài, trong lầu đài tràn ngập màu sắc hiện hoà âm áp, và những nội thất kiểu Âu cực kì thú vị, không có những cung vàng điện ngọc uy nguy nga, nếu có cũng chỉ những đồ trang trí và tô điểm phù hợp vừa phải.

Chiếc đèn treo thuỷ tinh trên đỉnh đầu vừa lộng lẫy và rực rỡ, soi sáng cả đại sảnh như ban ngày, Mặc Thiệu Đình kéo Đường Lạc Lạc đang nhìn ngó xung quanh, vừa đỡ vừa khuyên kéo cô lên cầu thang dạng vòng tròn.

- Đi thôi, dẫn cô đi xem xem phòng của cô, không có tôi đi cùng, bình thường không nên chạy lung tung, buổi tối vẫn rất nguy hiểm, có biết không?

- Biết rồi biết rồi, anh thực sự lễ mễ hơn má Vương đó.

Đường Lạc Lạc vốn muốn đi lòng vòng trong lầu đài, vừa bước vào cửa còn có bể phun nước to lớn, trong vòi phun còn có tượng tiểu thiên sứ xinh đẹp, cô còn muốn nhân lúc Mặc Thiệu Đình không chú ý, đi dạo quanh một vòng nữa.

Nhưng mà ước muốn đẹp dễ bao nhiêu, hiện thực tàn khốc bấy nhiêu, Mặc Thiệu Đình kéo Đường Lạc Lạc đến căn phòng cuối ở lầu hai, đẩy cửa ra.

- Ngoan ngoãn vào trong đi ngủ, tôi còn có cuộc họp phải đi, đợi tôi.

Họp?

Họp ở toà lầu đài này sao?

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, không hiểu Mặc Thiệu Đình phải đi làm gì, chỉ nhìn vào căn phòng mới của mình, chốc lát cô quên mất vòi phun nước tiểu thiên sứ gì đó luôn...

Đập vào mắt là một mảng màu hồng ngáy chết người, quá sến súa và thiếu nữ quá rồi đó được không?

Tắm thơm màu trắng tinh khiết từ lồng đèn, đứng vào mềm mại như mây, chiếc giường vỏ sò màu trắng ngà, ai ở trong đều sẽ cảm thấy mình như một tiểu công chúa người cá, màn che màu hồng phấn treo trên trần nhà, tầng tầng lớp lớp rơi nhẹ xuống, rũ xuống bốn phía quanh chiếc giường vỏ sò, thoát ẩn thoát hiện, mộng mơ và lãng mạn.

Bàn trang điểm có màu hồng phấn mềm mại, trên bàn để đầy đồ trang điểm và chăm sóc da, trang trí bằng những con búp bê khác nhau, nổi bật nhất là cửa sổ sát trần siêu lớn đối diện cửa phòng, đứng ở đó sẽ nhìn được cảnh sắc tuyệt vời của cả một vườn hoa, kiểu thiết kế hình vòng khiến người ta cảm thấy trời cao đất rộng...

Càng không cần phải nhắc đến không gian cực lớn của tủ quần áo, nhìn sơ cũng thấy rất giàu sang rồi...

Đường Lạc Lạc cuộn mình trong chiếc giường to lớn, cảm thấy bản thân thật lòng không cần mang laptop gì nữa, căn phòng này cũng đủ cô chơi cả tuần rồi.

Mặc Thiệu Đình vốn còn muốn hỏi Đường Lạc Lạc thích gì, lúc này nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của tiểu nha đầu, biết rằng mình không cần phải hỏi nữa.

Vốn toà lầu đài này, chỉ là điểm dừng chân của anh ở Luân Đôn, từ sau khi kết hôn với Đường Lạc Lạc, liền bắt đầu thiết kế một căn phòng ở đây cho cô.

Con gái thích gì anh không biết, anh chỉ muốn đem những thứ tốt nhất cho cô.

Mỗi bình hoa mỗi chiếc giường, mỗi chiếc bàn và ghế ở đây, đều do anh tỉ mỉ lựa chọn, tuy lúc đó không xác định được, khi nào mới có thể cho Đường Lạc Lạc xem tất cả những thứ này.

Nhưng bây giờ xem ra, tất cả những gì bỏ ra đều xứng đáng.

- Trong tủ lạnh có đồ ăn, một lát sau sẽ có người hầu đưa com tới cho cô, cần gì thì cô nhấn vào chiếc chuông điện bên cạnh giường, tôi đi họp, khoảng... Sáng mai mới về.

Mặc Thiệu Đình dặn dò một phen, liền quay người đóng cửa phòng lại.

Đường Lạc Lạc vui sướng từ giường nhảy căng lên, chạy nhanh hết mức có thể đến tủ quần áo.

Lập tức như Alibaba tìm thấy hang kho báu, cô mở to mắt, nhìn thấy không biết bao nhiêu váy áo mùa mới nhất, và những trang sức đã không còn xuất hiện trên thị trường, lục lọi bên đây xem xem bên kia, Đường Lạc Lạc tự mình chơi đến không biết trời trăng mây đất, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc năng lượng tươi mới này vơi đi một chút, Đường Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy có gì đó hơi sai sai.

Khuya như vậy rồi, Mặc Thiệu Đình mở phòng nào mà họp chứ?

Cuộc họp này còn phải họp đến ngày mai mới kết thúc?

Đường Lạc Lạc cảm thấy rất có vấn đề, đừng nói là vút mình ở đây, cái tên Mặc Thiệu Đình đó đi tìm mấy cô em nước Anh rồi nha.

Bất giác đưa tay sờ sờ đỉnh đầu, Đường Lạc Lạc cảm thấy không thể để bản thân bị cảm sùng thế được, rón rén nước ra khỏi cửa phòng, cô đi xuống lầu dưới.

Toà lâu đài này, mỗi một tầng đều có người hầu canh giữ, biết cô là người phụ nữ mà chủ nhân họ đưa vào đây, người hầu nhìn thấy Đường Lạc Lạc đều rất cung kính cúi đầu.

- Chào cô chủ.

Đường Lạc Lạc giờ ngón tay đặt lên miệng, làm một động tác “suyt”, đồng thời cẩn thận dò hỏi người hầu.

- Chủ nhân của các người đâu?

- Ở phòng hội nghị mở cuộc họp.

Người hầu đưa tay chỉ vào căn phòng bên góc rẽ.

Đường Lạc Lạc lập tức gật gật đầu, lén lút đi đến đó như một đứa con nít, cánh cửa gỗ khoá chặt lại, không nghe được một chút tiếng động từ bên trong, cô ghé sát người xuống, ép sát lỗ tai vào cửa, nhưng vẫn như cũ không nghe thấy gì, mẹ nó, cái cửa này cách âm cũng quá tốt rồi đó!

Tuy rằng cả toà lâu đài đều cổ kính và hoa lệ, nhưng trong phòng hội nghị, lại ngập tràn cảm giác khoa học công nghệ tương lai.

Phong cách trang trí lấy màu trắng và bạc làm màu chủ đạo, sạch sẽ lại gọn gàng, những bức tường xung quanh đều treo những chiếc màn hình LCD lớn, trên chiếc bàn họp lớn bằng thép, bày biện các loại máy móc và thiết bị kỳ lạ hiếm thấy, Mặc Thiệu Đình ngồi ở ghế đầu của chiếc bàn dài, thần sắc lạnh lùng và nghiêm túc, đang kiên nhẫn lắng nghe báo cáo của cấp dưới.

Trong phòng có mấy chục người, có người đứng có người ngồi, có người châu Á tóc đen da vàng mà Mặc Thiệu Đình đưa tới, cũng có người da trắng tóc vàng mắt xanh, còn có những người vừa nhìn đã biết là con lai.

Mỗi người đều mang vẻ mặt nghiêm túc, lúc này, một nam thanh niên lai Pháp Trung, đang nói bằng giọng địa phương tiếng Hoa, báo cáo với Mặc Thiệu Đình: ... Nửa năm trước tình trạng của chúng ta là thế này, trước mắt sự đột phá của tổng lợi nhuận đã đến giai đoạn suy yếu, muốn có được tiến bộ vượt bậc vô cùng khó khăn, nhưng trong thời gian ngắn, mọi thứ đều vẫn xem như ổn định, nếu chúng ta không có được nguồn ngoại viện lớn mạnh, vậy những dự định lớn lao trong tương lai rất khó thực hiện trong thời gian ngắn.

- Đúng vậy, dù sao chúng ta chỉ là một công ty khoa học công nghệ mới nổi, tuy mấy năm nay lớn mạnh vượt bậc, nhưng dù sao cũng không thể một bước lên trời.

Một người nước ngoài khác chau mày, có chút lúng túng mở miệng.

Mặc Thiệu Đình dường như không cảm thấy bất ngờ, công ty khoa học công nghệ này đã bí mật vận hành bốn năm rồi, một công ty bốn năm, có thể làm được như tình trạng hôm nay đã thực sự rất đáng nể rồi, nhưng thứ anh muốn không chỉ có thế.

Trước mắt, như lời bọn họ nói, bản thân cần có một thời cơ, một nguồn ngoại viện lớn mạnh, giúp anh một bước lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

61106.

Ngón tay thon dài vuốt nhẹ chiếc cảm đẹp không góc chết, Mặc Thiệu Đình im lặng trong chốc lát, nhẹ nhàng mở lời.

- Nếu như, chúng ta có thể làm cuộc làm ăn với gia tộc Brown thì sao?

- Gia tộc Brown?

Không chỉ những cấp dưới ngồi quanh bàn về mặt ai ai cũng kinh ngạc, ngay cả Tần Việt phía sau Mặc Thiệu Đình cũng giật nảy mình.

- Cậu chủ đang nói gia tộc Brown thông hành khắp châu Âu sao? Là gia tộc Brown gần như độc quyền thương mại đường biển trên vành đai Thái Bình Dương sao?

- Phải.

Mặc Thiệu Đình khoé miệng vừa cong, hiện ra một nụ cười ung dung.

- Tôi nghĩ, tôi có thể cung cấp những món đồ mà họ thấy hứng thú, đồng thời thông qua giao dịch này, có được sự trợ giúp mà chúng ta cần.

Cả phòng hội nghị im lặng như tờ, mọi người đều hết sức sững sốt, cảm thấy sự tin tin và lòng ham muốn của Mặc Thiệu Đình đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Tuy Mặc gia thế lực hùng mạnh, là một trong những nhà quyền thế bậc nhất mà Trung Quốc không thể xem nhẹ, nhưng nói đến thực lực và sức ảnh hưởng thật sự, gia tộc Brown không ai bì kịp.

Ở nước Anh, gia tộc Brown có lịch sử lâu đời, là gia tộc tài phiệt hưng khởi sớm nhất, bây giờ thực lực dần trải khắp châu Âu, độc quyền thương mại đường biển trên vành đai Thái Bình Dương, lợi nhuận kinh người, đồng thời gia tộc Brown người không nhiều, nhưng trình độ thông thường của con cháu đều rất cao, sinh ra không ít công tước quý tộc, sức ảnh hưởng cực lớn, huyết thống cũng cực kì cao quý.

Quan trọng nhất là, gia tộc Brown tự cao tự đại, và lại vô cùng thần bí, hiếm khi công khai tin tức của gia tộc, đồng thời cũng không thích liên minh với những gia tộc khác, thân là con cháu gia tộc Brown, gần như trời sinh đã là vật cưng của thượng đế, có tư cách nhìn chúng sinh từ trên cao.

Đừng nói là Mặc gia của Trung Quốc, ngay cả những quý tộc quyền thế khác có cùng dòng máu ưu việt thực lực lớn mạnh, cũng không thể lọt vào mắt xanh của gia tộc Brown.

Mà hiện tại, Mặc Thiệu Đình lại muốn làm ăn trao đổi với gia tộc Brown, xem gia tộc Brown như một viện trợ, một bàn đạp, cũng không trách sắc mặt mọi người lại ngạc nhiên đến thế.

Đây quả thật điên rồi.

Nhìn những người cấp dưới ngơ ngác nhìn nhau, Mặc Thiệu Đình mảy may không để tâm đến.

- Gần đây gia tộc Brown chuẩn bị mở rộng thế lực ở Trung Quốc, theo như tôi được biết, người của họ đã đóng quân ở thành phố S, chỉ là đối với bên ngoài luôn giữ vẻ thần bí, lần này về nước Anh, tôi đã hẹn một cuộc gặp mặt với những thành viên gia tộc Brown.

Nói xong, Mặc Thiệu Đình hơi khom người, nhấp nút lệnh trên máy tính, màn hình bốn phía lập tức đồng bộ chỉ ra địa điểm gặp mặt.

- Đây...

Một cấp dưới người Mỹ gốc Á sắc mặt hơi cứng.

- Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, nơi như vậy, giám đốc Mặc anh vẫn không nên đi dễ dàng như thế, ai biết bọn họ có ý định gì, gia tộc Brown tăng thanh cao, nhưng trắng đen hai đạo đều có quan hệ, thủ đoạn cũng không tính là quang minh lỗi lạc.

- Tôi tự có tính toán, bây giờ, tôi cần vài người đi cùng tôi, không nhiều, ba người là đủ.

Mặc Thiệu Đình chỉ vào Tần Việt và một người da trắng trên bàn họp, thêm một vệ sĩ sau lưng mình, dùng tay ra hiệu ngăn cản những khuyên ngăn của những người khác, đứng dậy, chuẩn bị đến nơi hẹn.

Đường Lạc Lạc trốn ở ngoài cửa nghe lén chỉ cảm thấy cánh cửa lớn hơi động đậy, lập tức bật ra đằng sau, trốn sau hai bình hoa lớn trước cửa, may là lúc này Mặc Thiệu Đình gấp rút đi đến điểm hẹn, những thuộc hạ sau lưng như thím Tường Lâm vậy, không ngừng làm nhảm khuyên anh nên mang nhiều người hơn, hoặc dứt khoát đừng tùy tiện tham gia, không một ai chú ý đến cô.

Mãi đến khi bọn họ đi khỏi cửa lâu đài, Đường Lạc Lạc giờ mới hiểu kì lạ đầu ra, chuyển động con người, Tiểu Ca Ca đang muốn đi đâu đây?

Nhìn trông có vẻ thần bí, người mang theo cũng không nhiều, kỳ lạ quá rồi.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, dù sao lúc này cô cũng không có gì để làm, chỉ bằng đi theo, xem xem bọn họ rốt cuộc đi đâu?

Nghĩ đến đây, Đường Lạc Lạc vội túm lấy một người hầu canh cửa.

- Có thể chuẩn bị cho tôi một chiếc xe không? Càng bình thường càng tốt.

Người hầu nghe lời theo Đường Lạc Lạc, không lâu sau liền gọi đến một chiếc Mercedes-Benz, Đường Lạc Lạc ngồi trên xe, chỉ về hướng Mặc Thiệu Đình biến mất.

- Đuổi theo chủ nhân của các anh cho tôi, anh muốn tôi đưa một món đồ cho anh.

Tài xế là một anh ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, nghe theo lời Đường Lạc Lạc, không chút nghi ngờ, vừa đạp ga xe, liền vút nhanh đuổi theo.

Vì trên đi tâm trạng có chút suy tư, cộng thêm chiếc Mercedes-Benz của Đường Lạc Lạc theo sau luôn giữ khoảng cách rất xa, quả nhiên không bị Mặc Thiệu Đình phát hiện.

Đến khi xe của Mặc Thiệu Đình dừng lại trước cửa một nhà kho bị bỏ hoang ở một khu ngoại ô, Đường Lạc Lạc giờ mới dặn tài xế thắng xe lại, tự mình xuống xe, chạy một mạch đến đó, trốn trong bụi cây trước cửa nhà kho, nhìn ra phía ngoài.

Chỉ thấy Mặc Thiệu Đình mang theo ba cấp dưới, thần sắc tự nhiên đi đến trước cửa nhà kho.

Ở đây chỗ hoang vắng, gần như có bầu không khí của vùng hoang dã, Mặc Thiệu Đình sắc mặt bình tĩnh, cũng không nhìn ngó xung quanh, đưa cổ tay lên xem thời gian, trên mặt lại hồi phục yên ổn.

Tần Việt theo sau lưng anh lại có chút không kiềm được nữa, cau cau mày.

- Chủ nhân, cậu không cảm thấy ở đây... Bầu không khí rất lạ sao?

Trong buổi đêm tối đen như mực, giờ tay không thấy năm ngón, chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc, truyền đến bên tai, trái lại thêm vài phần điều hiu, đặc biệt là không khí bao phủ xung quanh, dường như là một sát khí mơ hồ, tiếp đến, mùi hơi này ngày càng mãnh liệt...

Tần Việt vô thức chấn lấy trước mặt Mặc Thiệu Đình, vệ sĩ sau lưng cũng nắm chặt khẩu súng trên ngực, bản năng cảm nhận được không khí xung quanh không mấy tốt lành...

Đợi đến lúc Mặc Thiệu Đình nhìn rõ bộ dạng của mấy người này, đã bị bao quanh ở giữa bởi nhóm người đó.

- Đây không phải hành động vẽ vang gì.

Mặc Thiệu Đình bị mười khẩu súng chia vào, nét mặt vẫn bình tĩnh như cũ, mang chút lạnh nhạt và khinh thường.

Cầm đầu là một tên da đen cơ bắp lực lưỡng, để một mái tóc cực ngắn, trong tay lại không cầm súng, nghe được lời này liền cười ha hả, nói bằng giọng Trung không mấy thành thực.

- Ai trong tay có súng, thì người đó có tất cả, không phải sao, bạn của tôi?

- Harvey, đừng nói nhảm với cậu ta nữa.

Một giọng nữ sắc bén truyền đến, bên cạnh Harvey là một cô nàng tóc đỏ mặc bộ đồ bó sát màu đen, thân hình khoẻ đẹp bốc lửa bức bối thúc giục.

- Giết nó đi! Cái tên không biết tự lượng sức!

- Chúng tôi vẫn ở đây, nếu mục đích của các người là giết chúng tôi, bây giờ có thể bắt đầu rồi.

Mặc Thiệu Đình cười lạnh lùng, giang ra hai cánh tay.

- Nổ súng đi.

- Cậu tưởng chúng tôi không dám?

Cô nàng tóc đỏ vẻ mặt tức giận, khẩu súng trong tay đưa ngay trước mặt.

- Có tin tôi một phát bắn nát đầu cậu không!

- Lesly, đừng thô lỗ như thế.

Harvey cười toe toét, gương mặt đen càng hiện rõ hàm răng đặc biệt trắng sáng của anh, dưới buổi đêm càng nổi bật rõ ràng hơn.

- Chúng tôi đến đây, không phải muốn giết người tập thể gì đó đâu, như vậy về sau ai còn muốn làm ăn với gia tộc Brown nữa? Tuy nhiên, đây căn bản là tìm chỗ chết.

Mặc Thiệu Đình sắc mặt bình tĩnh, đứng yên tại chỗ đợi Harvey nói xong, nhưng vệ sĩ sau lưng lại không điềm tĩnh được như anh, tuy là xem quen không ít cảnh tượng lớn, lần này bị đám hung thần ác nghiệt chia súng vào, mùi vị này thật không dễ chịu chút nào.

Trên trán của tên vệ sĩ toát mồ hôi hột, tên cấp dưới da trắng đi theo Mặc Thiệu Đình đến cũng căng thẳng chuyển động đôi mắt màu vàng kim, một bộ dạng ngập tràn sự phòng bị, Tần Việt cả người căng thẳng, dùng tư thế của người bảo vệ chắn trước người Mặc Thiệu Đình, gần như lúc nào cũng có thể xông lên liều mạng với bọn họ.

Sớm đã biết khi gặp mặt ở nơi hoang vu thế này, gia tộc Brown hoàn toàn không hề có chút thành ý, chỉ là Mặc Thiệu Đình khư khư cố chấp, mà vẫn khẳng khái chỉ đem nhiều đây người...

Không lẽ hôm nay, cứ chết không rõ ràng vậy sao?

- Các người có thể giết tôi rồi, lập tức, ngay đi.

Mặc Thiệu Đình hai tay kéo bộ vest của mình ra, để lộ chiếc áo sơ-mi trắng bên trong, chỉ vào vị trí tim của mình.

- Vô cùng đơn giản, nhưng đừng có mà hối hận, tôi đã đề ra yêu cầu đàm phán với gia tộc Brown, tôi sẽ có cách đủ khả năng để bọn họ đồng ý hợp tác.

- Tên ngao mạn.

Lesly tức giận tròn mắt.

- Giết loại người da vàng yếu ớt như người, tôi căn bản không cần dùng súng, biết sự lợi hại của đai đen Taekwondo không? Tôi phải nghiền nát cậu!

- Đừng gấp gấp quá, Lesly.

Harvey ngăn lại người bạn nóng nảy, nhướn mày với Mặc Thiệu Đình.

- Hey, anh bạn, nếu cậu đối với bản thân tự tin như vậy, tôi có thể cho cậu một cơ hội, chúng ta cược một ván thể nào?

- Xin nói rõ thêm.

Biểu cảm của Mặc Thiệu Đình từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng và điềm tĩnh như cũ, giống như mười khẩu súng bảy giờ đang chia vào anh như đều là những cây que phát sáng vậy...

Sự bình tĩnh phi thường này khiến Harvey cảm thấy vừa mới mở lại kích thích.

- Nghe qua trò cò quay Nga chưa?

Anh ta cười nham hiểm, đồng thời lấy ra khẩu súng lục Smith, đưa lên xoay vài vòng.

- Có hứng thú không?

Tần Việt và hai đồng bọn đứng sau Mặc Thiệu Đình, sắc mặt lập tức thay đổi, cò quay Nga...

Cò quay Nga là một loại trò chơi tự sát trên người mạng sống. Người tham gia nạp một viên hoặc nhiều viên đạn vào ổ đạn khẩu súng lục, sau đó xoay ổ đạn, rồi đóng lại. Người tham gia lần lượt chia khẩu súng vào đầu mình, rồi bóp cò; cho đến khi có người trúng đạn, hoặc không dám bóp cò.

Trong súng có thể chỉ có một phát đạn, hoặc nhiều phát, hoàn toàn xem vận may.

Loại trò chơi này, những tên liều mạng là thích nhất, nếu nói thật phải đánh nhau, bọn họ thể lực quá yếu, nhưng coi như chết cũng chết một cách rõ ràng, nhưng nếu một khi thua trong trận cược mạng này, vậy đúng là chết không rõ không ràng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

61107.

Đường Lạc Lạc lúc này đang núp trong bụi cây, cả người nắm chặt lấy nắm đấm, đã sắp phát điên rồi.

Cô nhìn thấy nhiều người chia súng vào Mặc Thiệu Đình như thế, cực kì căng thẳng, mãi đến khi Harvey đề xuất ra trò cò quay Nga, Đường Lạc Lạc xém chút nữa không khống chế được bản thân, rít lên thất thanh.

Đó là trò trên người mạng sống đó!

Cô không muốn làm goá phụ đâu được không?

Mặc Thiệu Đình nhất định nhất định không thể xảy ra chuyện gì...

- Chủ nhân...

Tần Việt nhìn Mặc Thiệu Đình lắc đầu, dùng một giọng nói cực nhỏ cực nhỏ hỏi thục.

- Chúng tôi yểm hộ cậu, cậu xông ra ngoài, trò này không thể chơi được.

Nếu Harvey trực tiếp nạp năm viên đạn vào khẩu súng, vậy bất kể chơi kiểu gì, bọn họ đều chết chắc.

Đây quá nguy hiểm, chẳng khác nào lao đầu vào chỗ chết.

Mặc Thiệu Đình vẫy tay, ra hiệu cậu đừng nói thêm nữa, Tần Việt nôn nóng đến chết, cứ biết sự cố chấp của Mặc Thiệu Đình, chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

- Sao thế, sợ rồi sao?

Harvey cười to.

- Nếu sợ rồi, bây giờ mấy người có thể giơ tay đầu hàng, tôi sẽ cho mấy người một con đường sống.

- Tôi sẽ không như thế.

Lesly hiện ra nụ cười khát máu.

- Tôi phải xé nát thẳng thắt gan này thành trăm mảnh!

Mặc Thiệu Đình khoé miệng cong lên, cười nhẹ.

- Ai bắt đầu trước?

- Các người.

Harvey ném khẩu súng lục trên tay xuống đất trước mặt Mặc Thiệu Đình.

- Đừng lãng phí thời gian, để chúng ta nhanh chóng giải quyết hết mọi thứ.

Mặc Thiệu Đình cúi đầu, vừa định ghé sát xuống nhặt lấy khẩu súng, Tần Việt lại đi trước anh một bước, nhặt khẩu súng lên, theo Mặc Thiệu Đình lâu như vậy, mấy lần vào sinh ra tử, sự đe dọa của cái chết như hình với bóng, Tần Việt đã dần dần làm quen.

Cậu chỉ biết trong lúc nguy hiểm, nhất định phải chạy đến bên cạnh chủ nhân, vì vậy không nói câu nào cầm lấy khẩu súng, chĩa vào phía thái dương của mình.

- Tôi trước.

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình tối sầm lại, không nói gì đưa tay vỗ vai Tần Việt.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về người Tần Việt, Tần Việt hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nói đau dài không bằng đau ngắn, biết bản thân cầm lấy khẩu súng càng lâu, dừng khi sẽ càng ít, vì thế nhắm nghiền mắt lại, nhanh chóng bóp cò.

Không có đạn.

Sau một tiếng “tách”, toàn thân Tần Việt tái nhợt, mồ hôi ướt đầm cả sơ-mi, miễn cưỡng gắng gượng bản thân, đem súng ném về phí chân đối phương, có cảm giác sống sót sau một trận tai nạn.

- Đến mấy người rồi đó.

- Hừ, coi như nguoi may mắn.

Lesly thất vọng gầm gừ, nhặt khẩu súng từ dưới đất, ném cho tên áo đen đằng sau.

- Đến nguoi đó.

Đường Lạc Lạc núp trong bụi cây, trong lòng lúc này chửi thề vô số lần, trò này không công bằng chút nào!

Đối phương ít nhất cũng mười mấy người, Mặc Thiệu Đình chỉ có ba người, Harvey gì đó với Lesly căn bản không cần làm gì, đem thuộc hạ đi tự tìm cái chết là được rồi, cái trò khi gió gì đây, rõ ràng không công bằng chút nào!

Tên áo đen đối diện cầm lấy khẩu súng, hiển nhiên đã quá quen với tình cảnh này, biểu hiện trên mặt vô cùng bình tĩnh, chỉ có đôi bàn tay hơi run rẩy đã phản bội lại sự sợ hãi trong lòng anh ta, nhặt lấy khẩu súng, anh ta cắn chặt răng đưa súng nhắm vào phía thái dương hàm run cầm cập.

Tiếp đến, một tiếng súng vang lên lạnh lạnh trên không.

Trên đầu của người áo đen phun ra một mảng máu tươi, chưa kịp hết lên, cả người mở tròn mắt, cứng đờ nằm xuống đất.

Trong súng này, đúng thật là có đạn!

Cả người Đường Lạc Lạc đã bị hù cho ngớ người, đây còn là lần đầu tiên cô nhìn thấy người chết trước mặt mình, toàn thân cứng đờ, phải dùng rất nhiều sức lực mới không chế bản thân không phát ra tiếng.

Tiểu Ca Ca... Tiểu Ca Ca... Trời cao phù hộ, Mặc Thiệu Đình nhất định không thể xảy ra chuyện gì.

Harvey mặt không chút biểu cảm bước lên phía trước, đá vài cái vào đồng bọn nằm dưới đất của anh, cười ác ý với Mặc Thiệu Đình.

- Người tiếp theo, do tôi chỉ định người được chọn, các người số lượng quá ít, chơi không vui.

Vệ sĩ sau lưng Mặc Thiệu Đình, mắt nhìn đối phương đã chết đi một người, bây giờ bên bọn họ tính thêm Mặc Thiệu Đình cũng tổng cộng chỉ có bốn người, Tần Việt đã chơi rồi, người tiếp theo nếu như là mình...

Ông nghĩ cũng không dám nghĩ, trực tiếp ngồi sập xuống đất, hệt như một đứa trẻ hai tay ôm mặt, oà lên khóc nức nở.

Một người đàn ông cao to lực lưỡng, lại ngồi dưới đất khóc oà lên như thế, đây vốn nên là cảnh tượng rất khôi hài, nhưng bây giờ. Không một ai có thể cười nổi.

Trước sự đe dọa của cái chết, con người đều yếu đuối như thế, bất kể sức lực bạn mạnh cỡ nào, cơ bắp phát triển ra sao.

Ánh mắt lạnh lùng của Harvey lướt qua Mặc Thiệu Đình và hai người sau lưng anh, rất có hứng thú xem kĩ ánh mắt của bọn họ, khiến anh ta thất vọng là, Mặc Thiệu Đình từ đầu đến cuối cũng không lộ ra vẻ hoảng sợ và bất an mà anh ta mong đợi, càng đừng nhắc đến chuyện xin anh tha mạng.

Nếu như không thể khiến đối thủ sợ sệt, vậy trò chơi kích thích như vậy có ý nghĩa gì?

Ngón tay tay sượt qua Mặc Thiệu Đình, chỉ thẳng vào người đàn ông da trắng đeo kính phía sau anh.

- Cậu.

Người đàn ông da trắng đeo kính bị chỉ trúng cần chặt rặng, thân thể hơi run rẩy, nhưng gắng hết sức kiềm chế bản thân, giữ lại thể diện cuối cùng.

Chuyện đã đến nước này, trốn cũng không trốn được, sớm một chút nhận lấy khẩu súng, hy vọng sống sót trái lại sẽ lớn một chút.

Mang ý nghĩ như thế, cậu ta nhận lấy khẩu súng từ tay Harvey, cơ mặt vì quá mức căng thẳng mà vô thức co giật, tay của cậu ta run đến nỗi gần như cầm không được khẩu súng, đợi đến khi súng ấn vào thái dương, dường như không thể đứng nổi.

Dùng hết sức lực toàn thân, cậu ta bóp cò, trên bãi đất trống yên tĩnh, mười mấy con mắt căng thẳng nhìn chăm chăm vào cậu, mỗi người đều vành tai lên nghe, hoặc là mong chờ, hoặc là đang sợ hãi.

“Tạch” một tiếng, cái gì cũng không có.

Một chút ít sức lực gắng gượng trên người bay đi, người đàn ông da trắng đeo kính thở một hơi dài, loạng choạng một lúc, mới đem súng trả lại trên tay Harvey, môi động đập, nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Harvey cười ha hả.

- Các người cũng xem như có gan, trò chơi này, càng ngày càng thú vị rồi.

Mặc Thiệu Đình nhoen miệng cười, đôi mắt u tối và sâu thẳm.

- Anh đã chỉ định một người như thế rồi, người tiếp theo, có phải nên do tôi chỉ định không?

Người đàn ông này, từ đầu đến cuối, đối tiện với sự đe dọa của cái chết, ngay cả cau mày một cái cũng không có, mỗi ngày những thanh niên xuất chúng khao khát tiếp xúc với gia tộc Brown nhiều như thế, Harvey chưa từng thấy qua loại người không sợ sống chết như vậy.

Không nhận được có hứng thú sâu đậm với Mặc Thiệu Đình, nhiều năm đi lại trên ranh giới của sự sống chết, anh ta vừa nhìn liền có thể nhìn ra đối phương đúng là không hề sợ sệt, hay cố ý che giấu, nhưng cho dù anh ta cố gắng nhiều cách mấy, cũng không thể người được chút mùi vị khủng hoảng từ trên người Mặc Thiệu Đình.

Đúng là thú vị.

- Có thể.

Harvey lần đầu tiên mở miệng đồng ý.

- Cậu khiến cho hứng thú của tôi tăng cao, xem như đền đáp, cậu có thể chọn một người trong đồng bọn của tôi, tiến hành trò cuối cùng

Mặc Thiệu Đình đưa tay chỉ vào phía Lesly đứng bên cạnh đang xem trò náo nhiệt.

- Cô ta.

- Cậu điên rồi phải không?

Lesly ngay lập tức hét to.

- Tên heo da vàng! Tôi phải bẻ gãy xương cậu, giẫm nát xương cậu ra!

Harvey bắt lực nhún vai.

- Lesly, có những lúc, nhất định phải vì tổ chức mà trả giá một chút.

Nói xong liền đưa khẩu súng ném vào trong tay Lesly.

Cô nàng tóc đỏ bây giờ mắt đã đỏ hoe, nhìn chăm vào Mặc Thiệu Đình, dường như chỉ cần Harvey không cố chấp, cô ta sẽ là người đầu tiên xông đến xé nát Mặc Thiệu Đình, cầm cây súng lục trên tay, về mặt cô ta không cam lòng, nghiêng răng nghiêng lợi bóp cò.

“Tạch- ” một tiếng, Lesly ném khẩu súng qua đây, kèm theo những lời mắng chửi chói tai.

- Đến lượt mấy người rồi, tên nhát gan, đi chết đi!

Sự khùng bỏ của trò cò quay Nga là nằm ở chỗ chưa biết trước gì cả, cầm súng lên, bạn vĩnh viễn không biết trong đây nạp đầy đạn, hay chỉ có một phát, mỗi một lần bóp cò, đều quanh quẩn giữa ranh giới của sự sống chết.

Lần này đã đến vòng thứ ba rồi, trong đó có lẽ chỉ còn hai phát đạn, có lẽ một phát, có lẽ không còn nữa...

Không biết trước luôn là thứ đáng sợ nhất.

Lúc này trong ba người mà Mặc Thiệu Đình đem đến, Tần Việt và người đàn ông da trắng đeo kính đều đã chơi qua rồi, chỉ còn lại bản thân Mặc Thiệu Đình, và một ông vệ sĩ ngồi dưới đất khóc nức nở, vòng này, trong hai người nhất định phải chọn ra một người.

Harvey cười nhếch mép, cười rất hăng hái, ánh mắt không ngừng lượn quanh Mặc Thiệu Đình và ông vệ sĩ, vệ sĩ bị dọa đến toàn thân ướt đầm mồ hôi, run rẩy hoảng sợ như lá cây trong gió.

Giây kế tiếp, ông ta dưới đất cứ đút khoát ôm khư khư lấy chân Mặc Thiệu Đình.

- Chủ nhân... Chủ nhân tôi sợ... Tôi... Tôi không dám...

Tần Việt không nói nên lời nhúu chặt chân mày, vốn mang một vệ sĩ đến, phòng trường hợp khi cần tới, nhưng mà không ngờ đến, tâm lý yếu ớt của ông vệ sĩ, trái lại thành ra liên lụy, ông ta không dám, không lẽ muốn Mặc Thiệu Đình giành trước ông tiếp nhận thử thách hay sao?

Nếu như, bây giờ trong khẩu súng nạp đầy đạn...

Cậu không dám nghĩ tiếp nữa.

Ánh mắt của Harvey nhìn chăm chăm vào ông vệ sĩ đang nước mắt nước mũi đầm đìa, chậm rãi chuyển ánh nhìn đến mặt Mặc Thiệu Đình, đưa tay ra, ngón tay của ông ban nãy nóng lòng muốn thử chỉ vào mặt Mặc Thiệu Đình, đột nhiên một giọng nữ lạnh lạnh vang lên từ bụi cây.

- Đợi chút!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

61108.

Giọng nói này người khác nghe không nhận ra, Mặc Thiệu Đình thì chốc lát đã nhận ra rồi, lập tức gương mặt tuần tú vốn vô cùng bình tĩnh của anh, liền phủ lên một tầng mây âm u.

- Đi ra!

Nhưng mà lời anh chưa nói ra, Đường Lạc Lạc đã chạy nhanh như bay từ bụi cây, vô thức chắn trước mặt Mặc Thiệu Đình, thẳng lưng.

- Tôi, còn tôi mà, chúng tôi bên này có ba người, chọn tôi đi.

Lúc này trong khẩu súng ít nhất còn hai phát đạn, nếu như mình thay thế Mặc Thiệu Đình, vậy Mặc Thiệu Đình nhất định bình an vô sự.

Đường Lạc Lạc suy nghĩ rất đơn giản, cô không muốn nhìn thấy Mặc Thiệu Đình có chuyện, cho dù vừa nghĩ ra khả năng đó, cô liền hoàn toàn không chấp nhận nổi.

Thà tận mắt nhìn thấy Tiểu Ca Ca rời xa mình, chỉ bằng mình thử một phen, vận may tốt tránh được kiếp nạn này dĩ nhiên là tốt, nếu không, chí ít có thể để lại một ấn tượng tốt cho Mặc Thiệu Đình.

Cho dù sau này có một ngày chuyện mình không phải là Mặc Phù Dung bị bại lộ, cũng không đến nỗi khiến Mặc Thiệu Đình cảm thấy mình là một kẻ lừa đảo.

Nhìn thấy một cô gái không biết từ đâu đột nhiên nhảy vọt ra, Harvey sau khi kinh ngạc trong giây lát, lớn tiếng cười ha hả.

- Còn chủ động lao đầu vào chỗ chết nữa chứ, các người đứng là một đám người rất thú vị!

Mặc Thiệu Đình nhìn thấy vẻ mặt của người con gái đó, không che giấu được sự quan tâm và lo lắng, anh ta cuối cùng cũng nhìn thấy sự sốt ruột khiến người ta thoải mái trên gương mặt bình tĩnh đến đáng sợ của người đàn ông này rồi, Harvey đem khẩu súng giao đến tay Đường Lạc Lạc.

- Được, vậy đến lượt cô, để tôi mang mang tầm mắt xem sự dũng cảm của người phụ nữ Hoa Hạ nào!

- Buông xuống.

Mặc Thiệu Đình đưa tay nắm lấy cổ tay Đường Lạc Lạc, đôi mắt đen láy âm u như biển sâu, cuộn cuộn những đợt sóng lớn dữ dội, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Đường Lạc Lạc.

Anh không thể mất cô.

Anh có thể dấn thân vào nguy hiểm, nhưng cô thì không thể.

Vừa nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra sau phát súng này, tim anh liền nhói lại, hoàn toàn không thể hô hấp.

- Tôi...

Đường Lạc Lạc còn muốn nói gì nữa, nhưng cổ tay vừa đau, khẩu súng đã từ trong tay cô trượt vào tay Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình giờ súng nhắm chuẩn vào thái dương của mình, không chút chần chừ, quyết đoán bóp cò—

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều nín thở trầm ngâm, nhìn chăm chú vào khẩu súng lục trên tay Mặc Thiệu Đình không nhúc nhích, tiếng thở đều nhẹ đến nỗi có thể phớt lờ vô kể...

“Tạch—” một tiếng còn chưa vang hết, Mặc Thiệu Đình một tay giờ súng đột nhiên dùng tay còn lại nhắm vào huyệt miệng hổ của Harvey đứng đó không xa, Harvey đang toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm vào khẩu súng của Mặc Thiệu Đình, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vô cùng mãnh liệt đánh úp, chưa kịp đợi anh phản ứng lại, khẩu súng trong tay đã rơi ra, đồng thời thái dương lạnh toát, Mặc Thiệu Đình đã cướp lấy súng của anh ta, đưa súng nhắm chuẩn vào anh ta.

- Đưa tôi đi gặp ngài Lance Brown.

Mặc Thiệu Đình hành động gãy gọn, giọng nói lạnh lùng, không mang chút tình cảm gì.

Mọi thứ vừa xảy ra trong chớp mắt, có những người thậm chí còn chưa kịp hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tình thế vốn có liền xuất hiện biến chuyển.

Không nghi ngờ gì nữa, Harvey là tên cầm đầu của đám người này, một khi anh ta bị bắt lại, vậy người chiếm thế chủ động, chính là Mặc Thiệu Đình.

Lesly then quá hoá giận nhắm súng vào Đường Lạc Lạc.

- Thằng khốn! Mấy tên khốn các ngươi, mau bỏ súng xuống, nếu không tôi nổ súng đó!

- Cô mới là tên khốn!

Harvey bị Mặc Thiệu Đình nhắm súng vào thái dương, bây giờ người đối diện với khẩu súng lại là bản thân, thần thái ung dung điềm đạm vốn có của anh ta đã không còn nữa, lớn tiếng nạt nộ Lesly.

- Đồ ngu! Mau buông súng xuống, nghe theo lời cậu ta nói, mày muốn tao chết ở đây sao? Tiện nhân!

Lesly cắn chặt răng, nhưng không dám chống lệnh Harvey, chỉ có thể ôm hận cất súng vào người, nhìn Mặc Thiệu Đình chăm chăm như hổ đói.

Những tên áo đen khác thấy thế, cũng lần lượt buông súng xuống, đứng yên không nhúc nhích.

Mặc Thiệu Đình đẩy đẩy vào phía thái dương Harvey.

- Nhanh lên, trong vòng nửa tiếng, tôi phải gặp được Lance, nếu không... Khẩu súng trong tay tôi, thật sự có đạn đấy.

Hơi thở Harvey nặng nề, dù trong lòng không cam tâm, cũng chỉ có thể sai thuộc hạ xếp thành một hàng, đồng thời lái vài chiếc xe off-road của họ qua đây.

Cánh tay của Mặc Thiệu Đình trở chặc cổ của anh ta, cứng rắn như sắt thép, anh ta quả thực không thể tưởng tượng nổi, một tên da vàng lại có thể có sức mạnh như thế, mà động tác lúc này nhanh chóng và chuẩn xác như thế, sự nhạy bén và sức mạnh như vậy, tuyệt đối không chỉ nhờ ăn may là được.

Anh quá đáng sợ rồi.

Mặc Thiệu Đình kèm chặt Harvey, theo sau lưng là cấp dưới của mình và Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc theo sau lưng Mặc Thiệu Đình, hiểm nguy vừa qua, bây giờ cô còn có chút sợ hãi – Tiểu Ca Ca lần này đúng là liều thật, cũng may khẩu súng vừa này không có đạn, nếu không... .

Cô cắn chặt môi, biết bản thân lúc này hành động xúc nổi, không nên thêm rắc rối cho anh lúc đó, bây giờ bản thân chỉ có thể tận lực hạ thấp sự tồn tại của mình, đi theo bọn họ cùng gặp Lance gì đó.

Lesly mang một đám tên áo đen đi theo sau bọn họ, nhìn thấy Đường Lạc Lạc đi loạng choạng chậm chạp, đưa tay muốn xô đẩy, đồng thời không kiềm được giận dữ quát lớn.

- Nhanh lên! Tên đáng chết nhà cô –

Lời chưa nói hết, chỉ thấy Mặc Thiệu Đình đi phía trước không quay đầu, trực tiếp đá chân thẳng ra đằng sau, trúng ngay ngực Lesly, Lesly mở to mắt, chưa kịp đợi nhìn rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cả người nhanh chóng thụt ra sau, ngã đau điếng xuống đất.

Một cơn đau như dùi núi lấp biển ập đến trong ngực, khiến cô ta vừa muốn mở miệng, liền ói ra máu.

Tất cả mọi người xung quanh đều đem sự chú ý nhìn vào Mặc Thiệu Đình, lại không có ai nhìn thấy Mặc Thiệu Đình ra tay như thế nào, đợi đến khi phản ứng lại, đã thấy trên mặt Mặc Thiệu Đình một chút gọn sóng cũng không có mà tiếp tục nắm lấy Harvey, giọng nói lạnh lùng khiến ai ai cũng nổi hết da gà.

- Người phụ nữ của tôi, không được phép đụng vào.

Giọng anh không to, nhưng lại có khí thế khiến người khác sợ hãi, cộng thêm cú đá ngược Lesly lúc này quả thực quá nhanh quá mạnh, trong cả đá lại không xuất hiện tiếng phản đối.

Đường Lạc Lạc vừa phản ứng lại chuyện đã xảy ra, đi vài bước đuổi kịp Mặc Thiệu Đình, kéo lấy áo Mặc Thiệu Đình, nhỏ tiếng hỏi.

- Tiểu Ca Ca, người phụ nữ đó nói mình đại diện ba đảng, anh... .

- Chín đảng.

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng mở miệng, mọi người nghe thấy giọng anh liền kinh ngạc.

Chả trách cái tên này dám mang vài người đến nơi gặp mặt, chả trách không chế được Harvey mà không tốn sức lực nào, đại diện chín đảng, đừng nói là Hoa Hạ, ngay cả trên thế giới cũng không có mấy người, Taekwondo của người này đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao rồi đó được không?

Sau đó, vài tên áo đen vốn nóng lòng muốn thử phản công xem sao, đều thu lại cái hoang tưởng không thực tế đó, ngoan ngoãn đi theo sau.

Tổng cộng có năm chiếc xe off-road, Mặc Thiệu Đình kèm chặt Harvey, mang theo Đường Lạc Lạc lên trong những chiếc xe đó, bốn chiếc còn lại theo sau lưng họ, trong màn đêm tối đen như mực, đi đến trang viên gia tộc Brown.

Đường Lạc Lạc tinh thần luôn căng thẳng, cố gắng không phát ra tiếng động, ngoan ngoãn ngồi trong xe, chỉ sợ thêm phiền phức cho Mặc Thiệu Đình, đang trong lúc căng thẳng, một bàn tay ấm áp gờ ra, nắm chặt lấy đôi tay nhỏ của cô.

Cô quay đầu lại, liền nhìn thấy Mặc Thiệu Đình nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt đó tràn đầy sự quan tâm và yêu thương không thành lời.

Đường Lạc Lạc lập tức không thấy lạnh nữa, cũng không sợ nữa, rõ ràng trong hoàn cảnh này, con đường phía trước mờ mịt, nên hoảng hốt sợ sệt mới

phải, nhưng không biết vì sao, khi đối diện với anh như thế, liền cảm thấy xung quanh đều là ngày xuân, trong chốc lát bình tĩnh trở lại.

Lúc này Harvey bị Mặc Thiệu Đình nhắm vào thái dương, còn siết chặt lấy cổ, khó chịu không nói, còn luôn lo lắng Mặc Thiệu Đình không cẩn thận bóp cò, nhìn cái tên đó còn có thì giờ liếc mắt đưa tình với cô gái này, suýt nữa muốn ói máu như Lesly.

Không lâu sau, liền tới trước trang viên gia tộc Brown.

Màn đêm sâu thẳm, mọi thứ trong trang viên đều nhìn không rõ, Đường Lạc Lạc cũng không có tâm trạng ngắm nhìn phong cảnh, nhưng lơ mơ có thể thấy được, diện tích trang viên cực kì rộng lớn, lớn hơn những biệt thự thông thường khác gấp bốn năm lần, xung quanh cây cối bao vây, nguy nga đồ sộ, vô cùng khí phái.

Harvey chỉ lối đi, bọn họ đi xuyên qua con đường nhỏ lát đá cuội, đi vào toà kiến trúc thần bí này, đập vào mắt, là những nội thất cực kì xa hoa, các loại kho báu hiếm thấy, lúc này tuy ý bầy biện, hai bên hành lang bày trí các loại trang sức đắt đỏ khác nhau.

Harvey vừa vào cổng trang viên, liền thăm hại thờ phào nhẹ nhõm.

- Cậu đã thông qua thử thách của chúng tôi, tuy không ngờ đến kết cục như vậy— Bây giờ, xin hãy thả tôi ra, tôi sẽ không hành hung ở trong trang viên này đâu.

Vốn kế hoạch của bọn họ, là muốn thị uy với Mặc Thiệu Đình, mỗi ngày những thương nhân quý tộc muốn gặp tộc trưởng Lance nhiều vô số, trong đó không thiếu những người xuất chúng, nhưng số người có thể gặp được Lance lại cực kì ít.

Chính vì phải trải qua thử thách vô nhân tính như vậy, một bộ phận người thất bại ở chỗ thiếu dũng khí và quyết đoán, và một bộ phận người khác lại do vận may không tốt, trực tiếp chết dưới phát súng.

Lúc này Mặc Thiệu Đình không những thông qua thử thách, mà còn bắt sống Harvey, trước mắt anh ta chỉ muốn nhanh chóng rời xa người đàn ông đáng sợ này.

Mặc Thiệu Đình suy nghĩ một lúc, dùng tiếng anh trôi chảy nói rõ mục đích đến đây với ông quản gia, tiếp đến hai người nói chuyện một phen, có một cô người hầu đi đến dẫn Đường Lạc Lạc đến phòng khách, và Mặc Thiệu Đình cuối cùng cũng buông Harvey ra, chuẩn bị đi lên lầu đến phòng ngài Lance.

Anh quay lưng lại, đi về phía Đường Lạc Lạc, ghé sát vào trán Đường Lạc Lạc nhẹ nhàng hôn một cái.

- Đợi tôi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

61109.

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng mềm mại, khiến trong lòng Đường Lạc Lạc nhói lên, suýt nữa oa khóc, từ lúc bắt đầu núp trong bụi cây đến bây giờ, cô luôn cố gắng kiềm nén, lúc này Mặc Thiệu Đình nói với cô “Đợi tôi trở về”, giống như một câu nói liền mở ra chiếc van túi thân và sợ hãi, khiến Đường Lạc Lạc nhận không được vành mắt đỏ hoe.

Cô sợ, cô thật sự rất sợ, không biết anh sắp phải đối mặt với cái gì, không biết anh tại sao lại không sống những ngày tháng yên ổn, lại bí quá hoá liều như vậy, càng sợ anh vừa đi, không biết khi nào trở về, cũng không biết trở về ra sao...

Bây giờ cô thực sự có chút hối hận rồi, vì sao không ngoan ngoãn nghe lời anh đợi ở nhà, cái gì cũng không biết có lẽ sẽ tốt hơn một chút?

Không, ít nhất bây giờ cô có thể ở bên anh, rõ ràng chính xác nhìn thấy anh.

Đường Lạc Lạc cắn môi, cố gắng nén lại cảm giác bất an trong lòng, đôi mắt vì nước mắt trào lên, đặc biệt long lanh.

- Ừm, tôi đợi anh, tôi sẽ ngoan mà.

Mặc Thiệu Đình nheo mắt chớp mũi Đường Lạc Lạc, cười một cái, quay người đi theo quản gia hướng đến phòng sách của Lance.

....

Gây bất ngờ cho Mặc Thiệu Đình, tộc trưởng Lance của gia tộc Brown lớn mạnh, lại không phải là một ông người Anh tóc vàng mắt xanh, vừa nhìn vào, lại càng giống một người Hoa Hạ...

Đầu tóc ông màu nâu hơi xoăn, đường nét sâu xa nhưng lại không cứng nhắc khoa trương, một đôi mắt màu đen, bỗng nhiên vừa nhìn, giống một người Hoa Hạ mang dòng máu lai.

Tuổi cũng không nhỏ nữa, nhưng vì chăm sóc tốt, nhìn vào cũng chỉ có bốn mươi mấy tuổi, mặc một chiếc sơ-mi xám và chiếc quần Tây, nhìn thấy Mặc Thiệu Đình đi vào, cười lộ ra hai hàm răng trắng tinh, mở miệng là giọng tiếng Hoa Hạ vô cùng trôi chảy.

- Rất vui được biết cậu, ngài Mặc.

Người nước ngoài thông thường tiếng Hoa Hạ có tốt đến mấy, cũng sẽ có cảm giác gượng gạo, nhưng tiếng Hoa Hạ của Lance trôi chảy đến nỗi, nếu như chỉ dùng dùng tai để nghe, gần như sẽ tưởng rằng ông là một người Hoa Hạ.

Trên mặt Mặc Thiệu Đình thoáng qua chút kinh ngạc, bị Lance thu hết vào tầm mắt, nụ cười ông càng thêm rạng rỡ.

- Tôi nghe bọn họ nói, cậu kèm chặt được Harvey, rất lợi hại, nằm ngoài dự đoán của tôi.

Đến được địa vị như Lance, muốn gặp ai không muốn gặp ai, có khi chỉ xem tâm trạng, mà Mặc Thiệu Đình quá rõ ràng đã vượt quá mong đợi của ông, vì thế ông đối với người thanh niên đến từ Hoa Hạ này, có sự nhiệt tình vô cùng to lớn.

- Tiếng Hoa Hạ của ông rất lưu loát.

Mặc Thiệu Đình ngồi đối diện ông.

- Cũng ngoài dự đoán của tôi.

- Vợ tôi là người Hoa Hạ.

Lance nói, trong ánh mắt thoáng qua nét sầm muộn, giống như chìm đắm trong ký ức, lập tức rất nhanh nhướng mày vài cái.

- Nói đi, cậu muốn gặp tôi, là muốn nói gì với tôi đây?

- Tôi biết ông đang tìm kiếm cơ hội, mở rộng thị trường ở Hoa Hạ, đó là một miếng bánh lớn, vô cùng hấp dẫn, nhưng thế lực Hoa Hạ dần dà lớn mạnh, ông tới đó thế nào cũng gặp phải hiện tượng không thích ứng được, vì vậy ông cần mở ra một lối đi.

Mỗi một câu của Mặc Thiệu Đình đều là câu khẳng định, đối với tình hình và cơ cấu tài sản của gia tộc Brown, anh sớm đã thăm dò rất kỹ.

Mà Lance đối với chuyện này cũng không bất ngờ lắm, ông vừa cử đứa cháu trai mà ông yêu thương nhất George đi Hoa Hạ phát triển kinh doanh, thu được tin tức mới nhất như ông dự đoán, không hề thuận lợi.

Một trong những nguyên do là người thanh niên ngồi trước mặt này đây, mà anh lại đích thân đến trước mặt mình, là đang ra oai sao?

Lance híp lại đôi mắt đen láy, có chút hứng thú truy hỏi.

- Sau đó thì sao?

Mặc Thiệu Đình nở nụ cười chắc chắn, trực tiếp đối diện với Lance, không có một tí rụt rè.

- Công trình lấp biển giữa vịnh Thanh Long và đảo Đình Đông đã gần hoàn tất, về sau, ở đây sẽ trở thành thương cảng vô cùng quan trọng, kho hàng Thanh Long gần đó từ nơi không ai biết đến, chốc lát trở thành một trạm trung chuyển quyền thế cực mạnh, mà tập đoàn khoa học công nghệ Huệ Thiên ở nước Anh, sớm trước ba năm, đã thu mua ba mươi phần trăm cổ phần của kho hàng Thanh Long, một khi còn trình vừa xây dựng xong, giá trị của ba mươi phần trăm cổ phần này, sẽ nhân lên gấp bội.

- Theo như tôi biết, nhà họ Mặc cũng nắm trong tay hai mươi năm phần trăm cổ phần của kho hàng Thanh Long, vì vậy cậu là đang nói với tôi kho hàng Thanh Long đã là đồ vật trong tay cậu, muốn tôi biết khó mà lui sao?

Lance cười nhẹ, ngón tay gõ gõ lên bàn.

Đây là thói quen lúc ông đang suy nghĩ, trực giác nói với ông, người thanh niên trước mặt tốn nhiều công sức như thế để gặp ông, nhất định không chỉ vì khoe khoang và thị uy.

Mặc Thiệu Đình xem ra vừa điển trai lại thông minh, sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế.

- Tiếng Hoa Hạ của ông rất tốt.

Mặc Thiệu Đình cảm khái một câu, rất ít khi thấy người nước ngoài vận dụng thành ngữ Hoa Hạ tự nhiên như thế, dễ dàng thấy được cảm tình của Lance và vợ ông rất tốt.

- Đúng vậy, nhà họ Mặc chiếm hai mươi năm phần trăm cổ phần, nhưng đó là nhà họ Mặc, không phải khoa học công nghệ Huệ Thiên của tôi.

- Ý của cậu là...

Lance cau mày.

- Xem ra, so với thực lực hùng hậu của nhà họ Mặc, cậu càng xem trọng công ty khoa học công nghệ của cậu hơn.

- Ba mươi phần trăm cổ phần trong tay, là trọng lượng của tôi, điều tôi muốn bàn với ông, là trong ba mươi phần trăm cổ phần này, ông có thể dùng thứ mà tôi thấy hứng thú để trao đổi, kho hàng Thanh Long miếng thịt béo bở này, nếu như có thể cắn một miếng, ông cắn bản có thể đứng vững ở Hoa Hạ rồi, miếng thịt mỡ này rốt cuộc là của nhà họ Mặc, hay của ông, đều do ông quyết định.

Mặc Thiệu Đình một hơi nói xong, lạnh nhạt nhìn Lance, về mặt Lance hơi sững lại nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, rõ ràng không nghĩ đến, thân là người thừa kế của nhà họ Mặc, Mặc Thiệu Đình sẽ một lòng dốc sức cho công ty khoa học công nghệ của mình, đồng thời chủ động đàm phán điều kiện với mình, cùng nhà họ Mặc tranh đoạt quyền sở hữu kho hàng Thanh Long.

Đơn giản mà nói, nếu như Mặc Thiệu Đình điều động toàn bộ cổ phần khoa học công nghệ Huệ Thiên của mình, và phần của nhà họ Mặc, vậy kho hàng Thanh Long đã nằm trong tầm tay của nhà họ Mặc, nhưng Mặc Thiệu Đình bây giờ rất rõ ràng là đang đứng ra một mình, không hề đứng ở góc độ của nhà họ Mặc mà suy xét vấn đề, anh dùng cổ phần mình nắm trong tay để thu hút Lance, phân cao thấp với nhà họ Mặc.

Đây thực sự nằm ngoài dự đoán của Lance.

Theo như ông biết, mỗi người thừa kế của gia tộc ở Hoa Hạ, đều có thể có được toàn bộ của cải của gia tộc, vận mệnh cá nhân và vận mệnh gia tộc là một thể, điểm này các gia tộc trên khắp thế giới đều như nhau.

Nhưng mà giờ đây...

Mặc Thiệu Đình về mặt luôn chuẩn bị tự mình đứng ra, nội bộ nhà họ Mặc không hề xuất hiện lực đực hay sao?

Xem ra cậu giống như không chờ được mang toàn bộ công sức chuyển sang công ty khoa học công nghệ vừa mới thành lập đó.

- Điều kiện cậu đề ra rất hấp dẫn, nhưng tôi cần phải suy nghĩ một lúc.

Lance cân nhắc một hồi, người Hoa Hạ thường đều rất gian xảo, vì vậy ông mới phải cân thận.

- Đương nhiên, tôi sẽ cho ông thời gian suy nghĩ, đợi đến khi ông suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta mới bàn tiếp cụ thể từng hạng mục hợp tác, bao gồm việc trao đổi tiền bạc.

Mặc Thiệu Đình đứng dậy, cười với Lance.

- Sau này có thể tôi sẽ không ở nước Anh một thời gian, nếu như ông đồng ý, để ngài George liên hệ với tôi là được.

George...

Lance nhìn không được chau mày một cái, ông đây vừa mới cử George đến thành phố S, còn chưa bắt đầu phát huy sức mạnh, Mặc Thiệu Đình đã biết rồi?

Nhà họ Mặc, hoặc nói thế lực của Mặc Thiệu Đình, sợ rằng so với ý nghĩ của ông còn lớn mạnh hơn.

Bước ra từ phòng sách ngài Lance, Mặc Thiệu Đình lập tức đi xuống phòng khách, nhìn thấy Đường Lạc Lạc đang ngoan ngoãn ngồi trong phòng khách uống cà phê, mặt mày hơi cau có của anh chói lất tả lòng, bước chân đi nhanh hơn hơn qua đó.

Đường Lạc Lạc đang suy tư uống cà phê, cầu nguyện cho Mặc Thiệu Đình bình yên vô sự, vừa ngược đầu, liền thấy Mặc Thiệu Đình bước nhanh đến phía mình, lập tức vui mừng ra mặt, đứng dậy sà vào lòng Mặc Thiệu Đình, hai tay ôm chặt eo Mặc Thiệu Đình.

- Aaaa, anh không sao! Chúng ta có thể đi được chưa? Được chưa?

Mặc Thiệu Đình đưa tay vỗ vỗ lưng Đường Lạc Lạc, trong chớp mắt như có cảm giác từ địa ngục trở về thiên đường.

- Được.

Vốn không muốn kéo tiểu nha đầu vào đây chút nào, không ngờ đến còn để cô cùng anh đi một chuyến quý môn quan, mãi đến bây giờ, tinh thần căng thẳng của Mặc Thiệu Đình mới được thư giãn, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, nghĩ đến một chuyện rất quan trọng.

- Ai để cô đi theo tôi vậy? Ai để cô trốn ra vậy?

Nguy hiểm thế nào cô không biết sao?

Lúc này có vô số khoảnh khắc, cô đều có thể gặp nguy hiểm, nếu như không phải may mắn, còn có thể vui vẻ đứng ở đây?

Cảm giác người đàn ông trước mặt lớn mạnh đến nỗi khiến người khác nghẹt thở đến hạ huyết áp, Đường Lạc Lạc có chút chột dạ nắm chặt tay hơn, giọng như muỗi kêu lí nhí, uất ức nói.

- Tôi... Tôi không phải quan tâm anh sao...

Hay rồi, bây giờ không sao thì không sao rồi, bắt đầu hết chuyện xong tính sổ đây mà.

Hành động lòi chuyện cũ của Mặc Thiệu Đình như vậy, thật là khiến người ta khinh bỉ!

Gương mặt u ám kéo tay Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình không nói câu nào đưa Đường Lạc Lạc rời khỏi trang viên, không nói câu nào ngồi trên xe trở về, trong khoảng khắc Đường Lạc Lạc vừa ngồi bên cạnh mình, nhéo lấy khuôn mặt mang nét trẻ con của cô.

- Quay về mới tính sổ với cô!

Đường Lạc Lạc: ...

Không được làm thế!

Tuy rằng bản thân trốn ra ngoài là không đúng, theo Mặc Thiệu Đình cũng không nhiều, nhưng mà... Nhưng mà... Được rồi, cô trừ việc thêm rắc rối, thật sự không có gì đáng để tuyên dương cả.

Ủ rũ theo Mặc Thiệu Đình về lâu đài, Đường Lạc Lạc xem như thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận đóng cửa phòng ngủ, Đường Lạc Lạc nhìn Mặc Thiệu Đình lấy lòng, bĩu môi.

- Được rồi được rồi, đại hiệp Thiệu Đình, tôi sai rồi được chưa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110

61110.

- Ở đây cô chưa quen cuộc sống ở đây, không nên chạy lung tung, chưa có sự đồng ý của tôi, chỗ nào cũng không được phép đi.

Mặc Thiệu Đình trịnh trọng ra lệnh, cởi áo khoác ra, ngồi trên ghế sofa.

- Được rồi được rồi!

Đường Lạc Lạc biết bản thân sắp gây họa, vì vậy tỏ vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

- Không có sự đồng ý của anh, tôi không đi đâu hết!

Nghĩ đến chuyện tiểu nha đầu vừa nãy lại muốn giành súng bắn thân vào hiểm nguy, gân xanh ngay trán Mặc Thiệu Đình cứ giật giật mãi, đưa tay xoa xoa thái dương.

- Còn nữa, hành động của cô làm tôi rất tức giận, vì vậy, không được nói chuyện với tôi.

- Ồ...

Đường Lạc Lạc vịn vịn vạt áo, ngồi bên cạnh Mặc Thiệu Đình, tội nghiệp suy nghĩ lỗi lầm.

Mặc Thiệu Đình nhắm mắt nghỉ ngơi, sợ bản thân mềm lòng, lần sau lại có chuyện như vậy, tiểu nha đầu còn ngơ ngác xông ra, như thế thì không được.

Vậy mà chưa đầy một phút, Mặc Thiệu Đình cảm giác vạt áo bị kéo vài cái, lại kéo thêm vài cái nữa, mở mắt ra, anh lập tức dờ khóc dờ cười.

Đường Lạc Lạc đáng thương đưa một tờ giấy trắng cho anh, trên tờ giấy viết – Tôi muốn đi vệ sinh.

Mặc Thiệu Đình không nhịn được, khoé môi cong lên.

- Muốn đi thì đi đi.

Mắt Đường Lạc Lạc sáng lên, lấy cây bút lông ghi thêm một hàng chữ lên tờ giấy – Anh không cho tôi đi tôi không dám đi.

Mặc Thiệu Đình: ...

Tiểu nha đầu đúng là nghe lời rồi, nói không cho cô nói chuyện với anh, đúng thật ngoan ngoãn không nói, chỉ là nghe lời không đúng thời điểm, sao lúc này không ngoan như thế!

- Cô đó!

Mặc Thiệu Đình sáp lại gần, búng một cái rở to trên trán Đường Lạc Lạc.

- Cứ khiến tôi không khỏi lo lắng!

- Tôi chỉ tò mò thôi mà.

Đường Lạc Lạc uất ức muốn khóc thành tiếng.

- Anh nói anh mới đến Luân Đôn, nửa đêm liền đi ra ngoài, tôi... Tôi còn tưởng anh đi tìm mấy cô em nước Anh, tôi cũng không có lửa làm sao có khói, dù sao anh cũng là người có tiền án mà, đêm không về cái gì đó... Ai biết anh đi đùa giỡn với mạng sống với người ta đâu... Lúc... Lúc đó thấy anh có thể chết, tôi làm sao có thể trốn mãi không ra được... Tôi... Tôi còn không phải vì muốn tốt cho anh sao...

Cô càng nói càng uất ức, đến sau cùng, sụt sịt thực sự muốn khóc oà lên rồi.

Mặc Thiệu Đình nhìn thấy Đường Lạc Lạc khóc đến nước mắt nước mũi đầm đìa, tuy cảm thấy đoạn lời nói của cô có quá nhiều điểm không ổn, cái gì mà mấy cô em nước Anh có tiền án mấy thứ như thế nghe đến nổi thái dương anh đau nhức, nhưng có một điểm không cần nghi ngờ là – Trong lòng Đường Lạc Lạc, rất xem trọng anh.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, cô dừng cảm đứng ra, thân thể nhỏ bé che chở trước mặt anh, sẵn lòng vì anh mà đổi mặt với sự đe dọa của cái chết. bình thường nhìn Đường Lạc Lạc lạc quan vui vẻ, giống như chuyện gì cũng không để tâm đến, nhưng mà hôm nay, anh đã nhìn thấy mặt mạnh mẽ và kiên định của cô.

Khiến anh cảm thấy bản thân bỏ ra nhiều công sức lâu như thế, cuối cùng cũng có câu trả lời rồi.

Mặc Thiệu Đình đưa tay ra, ôm cơ thể mềm mại của Đường Lạc Lạc vào trong lòng, chiếc cảm tuyệt đẹp tựa lên vai nhỏ bé của Đường Lạc Lạc đang nức nở, đưa tay vỗ về an ủi cô.

- Ngoan, đều đã qua rồi, có phải bị dọa sợ rồi không? Có tôi ở đây, đừng sợ.

Đường Lạc Lạc sà vào lòng Mặc Thiệu Đình, lại oà khóc một hồi, cái ôm này là sự ảm áp quen thuộc, mùi của anh khiến cô cảm thấy an tâm, hồi tưởng lại sự bảo vệ và sự quan tâm chu đáo của Mặc Thiệu Đình đối với cô ban nãy, Đường Lạc Lạc lại nức nở vài tiếng, giờ mới quyết định không tính toán với tên đáng ghét này.

Cô ngước đầu lên, ăn miếng trả miếng búng vào trán Mặc Thiệu Đình.

- Trả lại cho anh. Tôi lo lắng cho anh như vậy, anh lại còn nằng nệ, còn phạt tôi, tôi phải đánh tiểu nhân trừ chết anh!

- Không ngờ cô còn có kỹ năng này.

Mặc Thiệu Đình đỡ khóc đỡ cười lau nước mắt cho Đường Lạc Lạc, dịu dàng nói.

- Được rồi, lần sau nhất định không được như vậy nữa, qua mấy ngày sau, lần này tôi đến, chủ yếu là vì chuyện này, bây giờ gặp được ngài Lance rồi, còn dư ra mấy ngày cũng không có chuyện gì làm, cùng cô đi chơi thật vui.

- Nhưng mà...

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt.

- Chuyện gì anh cũng nói với tôi, tôi sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa? Nhưng anh cứ cái gì cũng không nói với tôi, tại sao có thể trách tôi đi theo anh được, lần này anh đến, rốt cuộc muốn làm gì vậy? Còn nữa anh liệu mạng muốn gặp Lance nào đó, ông ta là ai?

Đề phòng Đường Lạc Lạc do hiếu kì lại làm ra những chuyện gây khó khăn cho mình, Mặc Thiệu Đình chỉ có thể tình hình đại khái đầu đuôi mọi chuyện kể lại cho Đường Lạc Lạc nghe.

- ... Đại khái là như vậy, tôi đến Luân Đôn lần này, là muốn gặp mặt ngài Lance, ba mươi phần trăm cổ phần trong tay này, tôi đều chuẩn bị đưa cho ông, để ông và nhà họ Mặc cùng tranh kho hàng Thanh Long.

Nghe như vậy Mặc Thiệu Đình giống như không xem mình là người nhà họ Mặc một chút nào.

- Cô thật sự cảm thấy, nhà họ Mặc là của tôi sao?

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình tối sầm, có nỗi buồn không nhìn rõ, nhưng Đường Lạc Lạc rõ ràng cảm nhận được ánh mắt thoáng nét tự ti và đau buồn.

- Không... Không phải sao?

Đường Lạc Lạc cẩn thận tiếp lời.

- Tôi thấy, tuy rằng mẹ yêu thương Tây Thành hơn một chút, nhưng không phải mang sản nghiệp nhà họ Mặc đều giao đến tay anh rồi sao? Như vậy chỉ ít nói rõ, bà công nhận năng lực của anh, nhà họ Mặc hiện đang ngày một phát triển, sau này không phải anh sẽ luôn làm người thừa kế của nhà họ Mặc hay sao...

Sự đơn thuần và ngây thơ này của Đường Lạc Lạc, là thứ Mặc Thiệu Đình muốn bảo vệ nhất, anh hy vọng có thể luôn bên cạnh cô, che mưa chắn gió cho cô, để cô mãi mãi không nhìn thấy sự xấu xa và dơ bẩn của thế giới này.

Nhưng anh lại sợ bảo vệ cô kĩ quá, mà đến nỗi lúc cô đối mặt với thế giới tàn khốc này, không hề có sức chống trả.

Tâm trạng suy tính hơn thua này, anh chưa từng có qua.

- Năm năm trước La Nhã đem nhà họ Mặc giao đến tay tôi, tôi liền biết dụng ý của bà, từ nhỏ yêu cầu nghiêm khắc với tôi, đối với Mặc Tây Thành lại vô cùng cưng chiều, cô cảm thấy, Mặc Tây Thành đến nhà họ Mặc nhậm chức, chỉ là một sự trùng hợp thôi sao? Tại sao sớm không đến muộn không đến, lại cứ đợi đến khi quy mô nhà họ Mặc ổn định, đợi đến khi vết nứt giữa tôi và bà ngày càng lớn, lúc này, mới đến ư?

Nhớ lại thái độ lạnh nhạt của La Nhã với Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc dù có ngốc đến đâu cũng hiểu rõ chuyện rồi.

- Ý của anh là, La Nhã chỉ xem anh như một bàn đạp, để anh phát triển kinh doanh của nhà họ Mặc, sau khi mọi thứ đều chuẩn bị xong xuôi, mới đem nhà họ Mặc giao đến tay Mặc Tây Thành?

Cô không phải chưa từng gặp qua cha mẹ bất công như vậy, ví dụ sự đối đãi với cô và Mặc Phù Dung, cứ như một người trên trời một người dưới đất, vì vậy những gì Mặc Thiệu Đình nói, rất có khả năng là ý nghĩ thật sự của La Nhã.

Ánh mắt của một người sẽ không thể lừa người được, ánh mắt La Nhã nhìn Mặc Thiệu Đình và Mặc Tây Thành, một người lạnh nhạt thờ ơ, giống như đối xử với một người xa lạ, một người lại tràn đầy tình mẹ, khiến người khác xúc động.

Tiểu Ca Ca và cô như nhau, đều là những đứa trẻ bị đối xử bất công.

Trong đáy lòng Đường Lạc Lạc thờ dài, nhưng vẫn muốn dốc hết sức cho Mặc Thiệu Đình một chút hy vọng.

- Cho dù... Cho dù là như vậy, đến lúc đó anh đem nhà họ Mặc trả lại cho Mặc Tây Thành là được rồi, dù sao Mặc gia gia thế lớn mạnh, ngày tháng của anh sẽ không quá khó sống đâu. Chỉ là oan ức một chút, nhưng mà, anh làm anh trai, nhịn một chút đi.

Mặc Thiệu Đình cưng chiều xoa xoa đầu Đường Lạc Lạc, cười nhẹ lắc đầu.

- Lạc Lạc, cô quá không hiểu La Nhã rồi, cũng quá không hiểu quy tắc trò chơi của thế giới này rồi, một khi nhà họ Mặc về đến tay Mặc Tây Thành, ngày tháng của tôi, không phải khác biệt ở chỗ khó sống hay không khó sống, mà căn bản sống không nổi. Sự tồn tại của tôi, vĩnh viễn là nút thắt của bọn họ.

Một người khiến nhà họ Mặc phát triển mạnh mẽ, một người vô cùng hiểu rõ nhà họ Mặc, một người nắm giữ mọi bí mật của nhà họ Mặc, năng lực xuất chúng bỏ xa Mặc Tây Thành...

Sẽ là mối lo lớn nhất trong lòng mẹ con La Nhã.

Có lẽ, bây giờ Mặc Tây Thành và La Nhã không giống nhau, đối với mình còn giữ lại tình cảm anh em, nhưng khi hai người không thể đồng thời chung sống hoà bình, khi Mặc Tây Thành nắm được mùi vị của quyền lực, cậu sẽ đối xử ra sao với Mặc Thiệu Đình sự uy hiếp sống sờ sờ này đây?

Chỉ còn cách loại trừ thẳng tay.

Có thể nói, khi La Nhã hạ quyết tâm, xem Mặc Thiệu Đình như một quân cờ lót đường, đã nghĩ đến điểm này, bà sớm đã lựa chọn giữa hai người con trai, lựa ra một người hy sinh.

Đường Lạc Lạc nghĩ đến mấu chốt bên trong, nhịn không được cắn môi, đầu đá nội bộ và tranh đoạt trong gia đình quyền thế, đáng sợ hơn những gì cô tưởng tượng.

- Nếu như không ngoài dự đoán, La Nhã sẽ gây rối sau khi vịnh Thanh Long và đảo Đình Đông hoàn tất công trình, nhà kho Thanh Long trở thành đồ vật của nhà họ Mặc, dù sao đây cũng là một công trình lớn, dựa vào thực lực bây giờ của nhà họ Mặc, nếu như lấy được nhà kho Thanh Long, thực sự như hổ mọc thêm cánh, đến lúc đó đem nhà họ Mặc giao cho Mặc Tây Thành, liền có thể bình chân như vại rồi.

Mặc Thiệu Đình đang nói kế hoạch của La Nhã, nét mặt bình thường, đáng vẻ như trong lòng đã chết.

Từ nhỏ anh đã biết mẹ yêu thích em trai hơn, chỉ là cũng xem thường mức độ yêu thích này rồi, ngày mà anh kế thừa nhà họ Mặc, vốn nên là ngày đặc ý mãn nguyện nhất, nhưng lúc đó anh đã nhìn thấu hết tất cả, thực sự không thể vui nổi.

Anh không muốn công khai chấm dứt với người mẹ ruột và anh em của mình, nhà họ Mặc anh có thể trả lại, nhưng để mặc anh bị xâu xé, đây là chuyện không thể.

- Vì vậy, anh không được xem như là tranh giành hiếu thảo, chỉ là tự vệ mà thôi.

Đường Lạc Lạc rất thông suốt gặt đầu.

- Ba mươi phần trăm cổ phần đó, là dưới tên khoa học công nghệ Huệ Thiên, là tài sản của mình anh, trước khi giao ra nhà họ Mặc, anh phải gầy dựng thế lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

61111.

- Chỉ là...

Đường Lạc Lạc nhăn mày.

- Anh sẽ không luyến tiếc chứ?

Nhà họ Mặc tương lai triển vọng, rất khó tưởng tượng có người đang sau khi hoàn toàn sở hữu nhà họ Mặc, còn cam tâm nhường cho người khác.

- Vì có tôi ở đây, nhà họ Mặc mới là nhà họ Mặc của ngày hôm nay.

Nét mặt Mặc Thiệu Đình lạnh lùng và kiêu ngạo, lập tức nhìn về phía Đường Lạc Lạc, ánh mắt dịu lại.

- Trên thế giới này, thứ tôi luyến tiếc, chỉ có cô.

Đường Lạc Lạc sững người, tim gần như đập chệch đi một nhịp, vô thức đỏ mặt, chỉ cảm thấy cái tên Mặc Thiệu Đình này, đúng là gian xảo quá rồi, tự nhiên tán tỉnh người ta như thế aaaa.

- Vậy... Vậy tôi hiểu rồi, chỉ là, lần sau khi anh ra ngoài, phải cẩn thận một chút, hôm nay đúng là dọa chết tôi rồi.

Đường Lạc Lạc vỗ vỗ trái tim đang đập kịch liệt, cũng không biết là do nỗi hoảng sợ vừa nãy chưa qua, hay là tác dụng của lời nói của Mặc Thiệu vừa nãy...

Nhìn thấy tiểu nha đầu cuối cùng cũng thông suốt, Mặc Thiệu Đình cảm động đến rơi nước mắt.

- Bà xã, bà xã ngốc thật!

- Anh mới ngốc đó.

Đường Lạc Lạc mắt tròn trắng.

- Tôi đây không phải cần một chút thời gian để xử lý sao?

- Nhưng tôi thích cái sự ngốc của cô.

Mặc Thiệu Đình sáp đến gần, ôm lấy chiếc eo mềm mại của Đường Lạc Lạc, giọng nói trở nên dịu dàng và ấm áp.

- Để cho cô một bài học sâu sắc, hôm nay tôi chịu một tí vậy, sẽ “dạy dỗ” cô thật tốt...

Đường Lạc Lạc: ...

Bây giờ cô từ chối còn kịp không?

Lăn lộn cả đêm không lẽ anh không mệt sao?

Mặc Thiệu Đình đúng là nguồn năng lượng mặt trời nên không cảm thấy mệt mỏi sao?

Nhưng mà, bây giờ mới phản ứng kịp thì đã muộn rồi, một chú thỏ trắng ngơ ngác, đã bị một con sói xám to lớn bỏ nhào tới như thế...

.....

Những ngày tiếp đến, như lời Mặc Thiệu Đình nói, những chuyện anh cần làm đều làm xong rồi, vì vậy thời gian rảnh rỗi nhiều hơn, bình thường lúc ở nhà, hai người đều phải đi làm, vì vậy thời gian bên nhau không nhiều, kì nghỉ ngắn này, càng đặc biệt quý giá.

Mặc Thiệu Đình dẫn Đường Lạc Lạc đi dạo quanh Luân Đôn, tuy mỗi ngày đều vận động rất nhiều, mỗi tối còn phải kiên trì “day đồ” Đường Lạc Lạc, cũng mệt như cả tìm.

Hôm nay hai người đi dạo trở về, vệ sĩ đằng theo sau xách theo những chiếc túi to túi nhỏ chiến lợi phẩm, Đường Lạc Lạc khoác lấy cánh tay Mặc Thiệu Đình, hai người đang định đi vào toà lâu đài, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu meo meo, Đường Lạc Lạc vừa quay đầu, liền thấy cây sung cách đó không xa, có một con mèo nhỏ màu đen sẫm, đang mở to mắt nhìn bọn họ.

Người con mèo dơ bản, đã nhìn không ra màu lông vốn có, lông dính bết lại, thân thể gầy gò khiến người khác đau lòng, Đường Lạc Lạc vô thức dừng chân, trước cái nhìn của Mặc Thiệu Đình, từng bước từng bước đi về phía con mèo, mặc kệ những vết dơ trên người con mèo, trực tiếp ôm con mèo vào lòng.

Mặc Thiệu Đình muốn can lại, lại nhìn thấy nét yêu thương và cẩn thận trên mặt người con gái, chỉ có thể bất lực đi đến đó.

- Đây chắc là một con mèo hoang, Lạc Lạc, nếu cô thích, chúng ta có thể cho nó ăn một chút, chỉ là, không biết đã tiêm qua vac-xin chưa, cô vẫn là đừng nên ôm trực tiếp nó như thế...

- Không sao đâu, anh xem nó ngoan chưa này.

Đường Lạc Lạc vuốt vuốt bộ lông của con mèo, con mèo nhỏ kêu “meo” một tiếng, tiếng kêu nó dễ thương đến muốn chết, trong chớp mắt chữa lành hết mọi tâm hồn.

Nó xem ra còn nhỏ, đáng vẻ chỉ mới ba bốn tháng tuổi, ôm trong lòng nhẹ bồng, gần như không có trọng lượng gì, Đường Lạc Lạc đưa ngón tay chải vuốt sợi lông của nó, nó không làm ồn cũng không tránh né, vô cùng ngoan ngoãn, hay dùng đôi mắt to tròn nhìn Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, bộ dạng cẩn thận nịnh nọt.

Đường Lạc Lạc mềm lòng đến hồ đồ cả người, ngược đầu lên mắt tròn xoe, cũng đáng thương tội nghiệp mà nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Tôi rất muốn nuôi nó... Nhưng mà... Tôi sợ chăm sóc nó không tốt.

Cô từng nuôi qua một con thỏ, bị Mặc Phù Dung đem đi nấu rồi, sự ám ảnh này luôn bao phủ trong lòng cô, đến nỗi cô rõ ràng thích con mèo này đến chết, nhưng lại không nắm được chủ ý, có nên giữ nó lại hay không.

Mặc Thiệu Đình suy tư nhìn đôi mắt của con mèo trong lòng Đường Lạc Lạc, lại ngẩng đầu nhìn đôi mắt của Đường Lạc Lạc cũng long lanh như thế, một đôi mắt long lanh nước đã đủ sức sát thương rồi, giờ hai đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào anh, thực sự muốn chết luôn đó được không!

- Giữ lại đi.

Mặc Thiệu Đình nhìn con mèo yếu ớt lại dơ bản, chậm chậm mở lời.

- Tôi sẽ cùng cô chăm sóc nó, nó sẽ an toàn, cô cũng vậy.

Đường Lạc Lạc ngơ ngác, vuốt ve bàn tay của con mèo trên không trung.

Cùng cô chăm sóc con mèo?

Cô ngược đầu lên, nhìn nét mặt nghiêm túc của Mặc Thiệu Đình, trong lòng lập tức ấm áp, ngọt ngào, ngập tràn những bong bóng màu hồng bay tứ tung.

Có một người nói, nguyện cùng cô chăm sóc một thú nuôi, khiến cô và con mèo đều rất an toàn, cảm giác này, chính là ấm áp như thế.

Đường Lạc Lạc chưa từng nghĩ đến có một ngày, cô sẽ nghe được những lời này, có một người, sẽ chắc chắn bảo vệ mình và con mèo của mình như thế.

Cảm giác bỗng nhiên có được sự an toàn cực lớn, đúng là không còn gì tốt bằng.

Cô ra sức gật đầu, cùng Mặc Thiệu Đình đi vào toà lâu đài, huyền thuyên không ngừng.

- Tôi thấy đây giống như một con mèo tai cụp, chúng ta gọi nó là Tiểu Thịt Viên đi, nuôi nó béo béo...

Tần Việt theo sau hai người, nửa ngày mới hoàn hồn trở lại, chuyện kể, cậu nhớ không sai, cậu chủ không phải ghét động vật nhỏ nhất sao?

Bình thường trong nhà đều không nuôi chó mèo, vì Mặc Thiệu Đình ưa sạch sẽ lại ghét phiền phức, bây giờ một câu nói của vợ, cậu chủ lại chỉ động yêu cầu nuôi mèo, đúng là...

Tình yêu không chỉ khiến người ta trở thành đồ ngọc, còn có thể khiến tình yêu thương của người ta lan toả...

Những thời khắc vui vẻ nhất, lại càng trôi qua nhanh hơn, trong chớp mắt, đã đến tuần xuất ngoại, chiều ngày hôm nay, Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình thêm cả Tiểu Thập Viên, ngồi máy bay trở về nước.

Trong lúc trời dần tối, về lại biệt thự quen thuộc của Mặc gia.

Lúc này Tiểu Thập Viên đã trải qua một tuần do Đường Lạc Lạc nuôi dưỡng, đã không ốm yếu như lúc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tròn trịa hẳn ra, tiếng kêu cũng không yếu ớt nữa, Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình xuống máy bay, cùng nhau đi vào cửa đại sảnh, vừa vào cửa, liền thấy La Nhã đang ngồi ngẩn ngẩn trên sofa.

La Nhã đang mặc một bộ váy dài màu rượu vang đỏ, tóc vén ra đằng sau, cả người cẩn thận tỉ mỉ, nhìn thấy phía cửa Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc đang đi vào, trên mặt thoáng lộ ra vẻ châm biếm, mãi đến khi ánh mắt hướng về con mèo trên tay Đường Lạc Lạc, đôi chân mày nhíu chặt, sắc mặt trở nên vô cùng bức tức.

- Hai người còn biết về đây... Còn mang theo con mèo, không biết tôi dị ứng với lông mèo sao?

Đường Lạc Lạc vô thức ôm chặt Tiểu Thập Viên trong tay, có chút căng thẳng mở miệng.

- Mẹ, nó rất ngoan, con sẽ nuôi nó trên lầu, không để nó chạy lung tung, thường xuyên tắm rửa cho nó, sẽ không ảnh hưởng đến mẹ đâu, con...

Mặc Thiệu Đình kéo Đường Lạc Lạc về bên cạnh, nhìn La Nhã, gương mặt bình tĩnh có nét kiên định chắc chắn.

- Con nhớ, lúc nhỏ vì Tây Thành thích, trong nhà còn nuôi qua một con chó Herding, tại sao, chưa qua mấy năm, mẹ lại thêm bệnh dị ứng với lông thú thế?

Đường Lạc Lạc vừa trở về, không muốn Mặc Thiệu Đình và La Nhã vì mình mà cãi nhau, kéo kéo áo Mặc Thiệu Đình.

- Tiểu Ca...

- Được thôi.

La Nhã cười lạnh nhạt.

- Con của tôi, ra ngoài gần cả tuần một câu cũng không nói gì với tôi, khó khăn lắm mới trở về đây, lại chống đối tôi, nhà họ Mặc bây giờ oai quá rồi, con cũng oai quá rồi, liền không tôn trọng người làm mẹ này nữa đúng không?

Mặc Thiệu Đình nắm chặt tay Đường Lạc Lạc, vẻ mặt bình tĩnh, dường như không bị ảnh hưởng bởi lời nói của La Nhã chút nào, không thừa nhận cũng không phản bác, là một thái độ lì lợm.

La Nhã chán ghét liếc nhìn qua lại Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc, sắc mặt ảm đạm muốn chết, Đường Lạc Lạc không hy vọng nhìn thấy mẹ con hai người họ tiếp tục căng thẳng, cẩn thận đi tới.

- Mẹ, đừng giận nữa, chúng con không phải về rồi sao? Là sợ mẹ ở nhà một mình, không an tâm về sớm trước thời hạn.

- Hừ, nó sẽ quan tâm tôi sao?

La Nhã thuận theo Đường Lạc Lạc dịu xuống, sắc mặt không vui nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Con nói đi là đi, chuyện trong công ty thì sao? Mẹ thấy, một mình con có phải làm không hết nhiều chuyện như vậy, chi bằng để Tây Thành giúp con chia sẻ một ít, đem công việc ở công ty giao cho nó một ít...

Mặc Thiệu Đình rũ tầm mắt xuống, khoé miệng lộ ra nụ cười châm biếm, quả nhiên, ở đây là đang đợi anh.

La Nhã không có dư giả tình cảm tiêu hao trên người anh, càng không vì anh ra đi không từ biệt mà tức giận, sự bức tức lúc trước cũng được, bất mãn cũng được, đều vì để làm bước đệm cho yêu cầu của bây giờ.

Thực sự đây vốn không hề gì, Mặc Thiệu Đình để Mặc Tây Thành vào nhà họ Mặc, sớm đã nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, nhưng ngữ khí của La Nhã khi nói chuyện với Đường Lạc Lạc rất không thân thiện, dẫn đến anh không muốn đồng ý dễ dàng như thế.

Anh đưa tay đón lấy Tiểu Thập Viên trên tay Đường Lạc Lạc, kéo Đường Lạc Lạc đi xuống lầu, giọng nói hờ hững, vô cùng bình tĩnh.

- Vừa mới quay về, con rất mệt, chuyện đó sau này hẳn nói.

- Con...

La Nhã vốn nghĩ thắng lợi đã nằm trong tầm tay, bình thương đề ra yêu cầu với Mặc Thiệu Đình, đa số đều có được sự thoả mãn, lần này cũng sẽ như vậy, nhưng không ngờ đến Mặc Thiệu Đình mất điếc tai ngơ, trực tiếp lờ mình đi, lập tức giận đến run người.

Nhưng mình vừa nảy cũng hơi kêu căng rồi, lúc này, lại không thể bước ra tranh biện?

La Nhã lập tức cảm thấy bản thân sắp bùng nổ đến nội thương rồi, vừa vung tay, tức giận vung hết tất cả đồ đạc trên bàn rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

Một tuần không đi làm rồi, Đường Lạc Lạc háo hức muốn về nhà, tuy có một đám đồng nghiệp buồn chuyện không kè xiết, và những công việc nặng nhọc, lúc mới bắt đầu nghĩ cảm thấy rất hưng phấn, thời gian qua lâu rồi liền cảm thấy chán chường đến chết, cảm nhận thực sự như một kỳ nghỉ đông.

Chỉ là, Mặc Thiệu Đình bắt buộc Đường Lạc Lạc ở lại trong nhà cùng anh một hai ngày, Đường Lạc Lạc không lay chuyển được anh, chỉ có thể ở đây hai ngày, ở nhà có hết sức gấp rút hoàn thành kỳ bào cho cuộc thi thiết kế, tiện thể chuẩn bị một món quà nhỏ cho Mặc Thiệu Đình.

Hôm nay Mặc Thiệu Đình vừa gõ cửa đi vào, liền nhìn thấy Đường Lạc Lạc đang cắm cúi trong đồng vải lụa để may kỳ bào, thấy Mặc Thiệu Đình đi vào, Đường Lạc Lạc ngược đầu lên, khuôn mặt phờ phạc.

- Hậu mãi của Nhất Thế Cẩm Tú tốt thật, mới nảy còn gửi đến một thớ vải trắng tinh, nói là ngày hôm đó tôi ở trong tiệm có ngó qua nhiều lần, quà tặng cho tôi, thực sự cảm động muốn khóc, tôi nghĩ rồi lại nghĩ, liền làm thêm một bộ kỳ bào, để dành cho bản thân mặc. Nói thế cách tặng quà như vậy, Nhất Thế Cẩm Tú chưa lỗ nặng, đúng là một kỳ tích đó.

Mặc Thiệu Đình dờ khóc dờ cười, Nhất Thế Cẩm Tú dù có hào phóng đến mấy, cũng không thể đối đãi với mỗi khách hàng đều như vậy, nguyên do còn không phải là Đường Lạc Lạc là bà Mặc sao, nhưng cũng rất đáng khen thưởng, quý này cấp thêm một khoản tiền cho Nhất Thế Cẩm Tú vậy.

Đang suy nghĩ, liền thấy Đường Lạc Lạc vẫy tay với mình, Mặc Thiệu Đình không rõ nên đi qua đó, chỉ thấy tiểu nha đầu lấy ra một hộp quà được gói tinh xảo đưa cho anh, đôi mắt to lấp lánh chớp chớp.

- Tiểu Ca Ca, tặng anh cái này, anh mở ra xem có thích không?

Lúc trước luôn là mình tặng quà cho tiểu nha đầu, lần này không dễ gì thấy được quà hồi đáp, trong lòng Mặc Thiệu Đình rung động, thành thạo gỡ ra, chỉ thấy bên trong để yên một chiếc sơ-mi được làm thủ công, tay nghề tinh tế, chỉ là màu sắc có chút nổi bật, đó lại là màu xanh lam nhạt.

Phong cách ăn mặc thường ngày của Mặc Thiệu Đình, không ngoài ba màu đen trắng xám, vừa phù hợp với thân phận của anh, lại càng thể hiện rõ vẻ kín đáo đáng tin, dù điển trai, khí thế cũng thực sự lớn mạnh và nghiêm nghị, chỉ là không rõ duyên cớ gì thành ra trưởng thành hơn hẳn, không phù hợp với độ tuổi của anh.

Đường Lạc Lạc luôn thường xuyên nghĩ, không biết bộ dạng của Tiểu Ca Ca sẽ như thế nào khi cởi ra bộ đồ Tây tiêu chuẩn, thay vào một bộ quần áo với màu sắc nổi bật một tí, vì vậy tự tay làm cho anh một cái, lúc này say sưa ngắm Mặc Thiệu Đình nhìn chiếc sơ-mi trên tay, tim cô đập liên hồi như gõ trống, chỉ sợ đối phương không thích, vội đến gần dò hỏi.

- Sao rồi, không đẹp sao?

Nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận của cô gái, Mặc Thiệu Đình chỉ cảm thấy tim mềm nhũn, cong môi.

- Thích, rất thích, có muốn mặc cho cô xem không?

Đường Lạc Lạc lập tức ra sức gật đầu, cô rất tò mò mà hỏi, màu sắc tươi mát như thế có phải chưa từng thấy trên người Mặc Thiệu Đình không?

Mặc Thiệu Đình cầm chiếc sơ-mi đi vào phòng thay đồ, chưa bao lâu liền đi ra, Đường Lạc Lạc nhìn chăm chú vào Mặc Thiệu Đình, cả người bắt gặp mê mẩn, sao lại có thể đẹp như thế!

Không thể không nói, có một số người trời sinh đã là cái giá treo áo, bình thường mặc những bộ chỉnh chu đã khiến một đám con gái mê mẩn, thay vào chiếc sơ-mi với màu sắc tươi sáng mát mẻ, trong chốc lát rõ trẻ đi vào tuổi, có cảm giác như một tiểu thị tươi, khuôn mặt đó thực sự là hợp với rất nhiều kiểu đồ, còn có những đường gân cơ bắp vừa phải, mặc cái gì cũng có cảm giác như người mẫu vậy aaaa.

Đường Lạc Lạc biết nhìn chằm chằm vào chồng của mình mà nổi thú tính như vậy rất buồn cười, nhưng cô thực sự không ngừng lại được.

- Đẹp đó.

Kiểm nén nửa ngày, Đường Lạc Lạc mới vịn ra được một câu như này, sau đó lỗ tai ửng đỏ cúi đầu, sự xấu hổ kỳ lạ này có một vài ý nghĩa...

Mặc Thiệu Đình đến gần Đường Lạc Lạc, sấp đến ôm cô vào lòng, giọng nói mờ ám và trầm lắng.

- Vợ à, thực sự tôi không mặc còn đẹp hơn...

... ..

Cuối cùng Đường Lạc Lạc cũng quay về làm việc rồi, mới sáng sớm cô đã kéo Mặc Thiệu Đình dậy, tràn đầy hăng hái đi thẳng đến công ty.

Nhìn toà nhà văn phòng lâu ngày không gặp, những đám người và công trình kiến trúc quen thuộc, khiến Đường Lạc Lạc cảm thấy hạnh phúc như trở về nhân gian.

Đi vào phòng làm việc của bộ phận thiết kế, nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc trước mắt, và... Bọn đồng nghiệp thân quen đang buôn chuyện với nhau.

- Ôi, Lạc Lạc, cô về rồi à? Nghỉ phép lâu như vậy, ra ngoài chơi hả?

La Thư Vũ kéo Đường Lạc Lạc lại, hiếu kì hỏi thăm.

- À... Người tôi có chút không khoẻ, nên nghỉ phép một tuần lễ.

Đường Lạc Lạc hoảng sợ, nếu như nói mình nghỉ phép để đi chơi, chuyện này chắc kéo theo không biết bao nhiêu mối thù nữa...

- Kỳ lạ quá, mấy người có phát hiện ra không, Đường Lạc Lạc bệnh xin nghỉ, tuần này cũng không thấy bóng dáng giám đốc Mặc đâu, vừa nãy ở ngoài tôi nhìn thấy giám đốc Mặc rồi, vừa vào phòng làm việc, phát hiện Đường Lạc Lạc cũng quay về rồi, Lạc Lạc, chẳng lẽ cô đã cùng giám đốc Mặc cùng nhau ra ngoài chơi sao ha ha ha ha.

Một đồng nghiệp cười tít mắt giễu cợt nói.

- Đau có đau có.

Đường Lạc Lạc giống như bóng trứng lười gấp gấp thanh minh.

- Tôi sao có thể tiếp xúc với giám đốc Mặc được, tôi căn bản không quen biết anh ấy.

- Nhìn xem đùa cô đến nỗi, tôi đùa thôi, ai cũng biết không thể rồi.

Đường Lạc Lạc mới thả lỏng trái tim đang đập thành thịch, khi gió trò đùa này cũng thật quá rồi, sắp đùa chết cô rồi đó được không.

- Nhìn cô căng thẳng đến vậy, còn tưởng cô thực sự có gì đó với giám đốc Mặc nữa, đúng là nghĩ nhiều quá rồi.

Nhạc Thanh bên cạnh lạnh nhạt hừ một tiếng.

- Người ta sao lại nhìn trúng cô được, giám đốc Mặc là người như thế nào, người phụ nữ có thể xứng được với giám đốc Mặc, chỉ sợ còn chưa ra đời nữa kia.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, không nói câu nào ngồi vào chỗ của mình, thì ra Tiểu Ca Ca trong mắt các cấp dưới, hình tượng vĩ đại như vậy.

Chật chạch chạch, để anh biết được không biết có vênh vang chết không?

Lời nói của Nhạc Thanh chắc chắn đã đẩy lên hứng thú tám chuyện của mọi người, tụ tập lại bắt đầu líu ríu thảo luận.

- Cô nói giám đốc Mặc của chúng ta, đẹp trai hơn mấy ngôi sao hạng A, sáng hôm nay tôi thấy anh đi vào, liền nhìn từ phía xa, trời đất ơi, mặc một chiếc sơ-mi màu xanh lam nhạt, cả người thực sự như phát sáng vậy, người đàn ông điển trai như vậy, lại chưa từng thấy anh cùng bất kỳ phụ nữ nào cặp kè với nhau, thực sự phung phí của trời đó được không?

- Không phải nói giám đốc Mặc đã kết hôn rồi sao?

Một đồng nghiệp hiếu kì sấp lại.

- Thì mọi người đều không biết bà Mặc là ai.

- Đúng rồi đúng rồi, tôi cũng nghe nói rồi, đã kết hôn rồi, chỉ là giám đốc Mặc chưa từng đi rêu rao, ngưỡng mộ bà Mặc quá, đều là phụ nữ như nhau,

cô ấy thực sự quá hạnh phúc rồi, kiếp trước nhất định đã giải cứu cả một dãy ngân hà đó.

- Chồng đẹp trai như thế, gia sản hùng hậu như vậy, muốn trở thành bà Mặc quá đi.

- Nay mấy người nói xem, bà Mặc rốt cuộc sẽ là ai? Nhất định là tiểu thư danh giá nào đó, nếu không giám đốc Mặc sao nhìn trúng cô ấy được?

Nghe mọi người nghị luận sôi nổi, Đường Lạc Lạc không nhịn được có cảm giác dở khóc dở cười, cô quá hạnh phúc? Giải cứu cả dãy ngân hà?

Bọn họ làm sao biết được mỗi ngày cô về nhà đều đối mặt với La Nhã xoi mói đủ kiểu, sáng sớm còn phải dày công lựa khăn quàng để che đi những dấu hôn trên cổ, cái tên Mặc Thiệu Đình mỗi ngày đều giống như ham muốn chưa đủ y hệt con toypoodle chuyên thể vậy!

Nhưng mà... Bỏ qua những thứ này, cô không thể không thừa nhận, cái tên Mặc Thiệu Đình đó, vẫn đẹp trai một xiu xiu.

Ừm, một xiu xiu.

- Mấy người nói coi, bà Mặc có phải là...

Một đồng nghiệp hạ giọng xuống, nháy mắt ra hiệu với mọi người.

- À... Cô là nói...

Một đồng nghiệp khác bỗng nhiên hiểu ra, trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Tiếp đến, những người trong phòng làm việc đều lộ ra vẻ trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra, chỉ có Đường Lạc Lạc ngơ ngác không hiểu.

Nói đi, sao không nói nữa? Bọn họ cảm thấy bà Mặc là ai?

Thực sự kiềm không được sự tò mò của bản thân, khuỷu tay Đường Lạc Lạc đụng đụng vào La Thư Vũ cũng thích thú nghe chuyện.

- Chị La, ý của mọi người, bà Mặc là ai vậy?

La Thư Vũ thấp giọng, nói nhỏ bên tai Đường Lạc Lạc.

- Chúng tôi đều cảm thấy, tám phần mười bà Mặc là cô Lâm, cô biết cô Lâm không? Lâm gia là hào phú lâu đời ở thành phố S, quan hệ của cô Lâm cùng giám đốc Mặc luôn không tệ, thường xuyên vào công ty chúng ta, tuy không chắc chắn lắm, nhưng chưa từng có người phụ nữ nào đến công ty tìm giám đốc Mặc cả...

Quả nhiên, là Lâm Uyển Du.

Đường Lạc Lạc nhếch môi, không biết trong lòng cảm thấy ra sao, có một cảm giác chua chát bao phủ, mọi người đều thấy Lâm Uyển Du rất xứng đôi với Mặc Thiệu Đình?

- Thật ra, tôi cảm thấy, cho dù là vị kia, cũng không xứng với giám đốc Mặc lắm.

Một nữ sinh bắt mắt hừ một tiếng.

Đường Lạc Lạc lập tức dùng ánh mắt tán thưởng nhìn về phía cô, cô gái, cô quả nhiên sáng mắt sáng lòng!

Cô nữ sinh thấy mọi người nhìn mình, ngay tức khắc kiêu ngạo ngẩng đầu.

- Tôi cảm thấy, người đàn ông ưu tú như giám đốc Mặc, cũng nên thích đàn ông, thế này mới phải chứ!

Đường Lạc Lạc: ...

Trong mắt mọi người được chọn duy nhất cho vị trí bà Mặc, Lâm Uyển Du, lúc này thực sự đang ở nhà họ Mặc.

Trong phòng làm việc của Mặc Lan, Lâm Uyển Du đang ngồi trước mặt Mặc Lan than phiền.

- Vì con tiện nhân Đường Lạc Lạc mặt dày đó, bây giờ Thiệu Đình rất ít khi quan tâm tôi rồi, hôm nay tôi có thể vào đây, còn là bác La đặc biệt cầu xin Thiệu Đình, nếu không ngay cả bảo vệ ở cửa cũng không cho tôi vào, Lan Lan, cô nói trong lòng tôi có dễ chịu không?

- Anh họ có thể cũng có khó khăn của anh.

Về mặt Mặc Lan đồng tình lắng nghe, hiểu ý lòng người mà khuyên nhủ.

- Thực ra trong lòng tôi sớm đã xem cô là chị dâu họ rồi, nhưng ai ngờ cô họ lại sắp xếp anh họ cưới Đường Lạc Lạc, đúng là nghĩ không thông, cô gái đó trừ việc gây họa, khả năng gì cũng không có, nhưng mà tôi cảm thấy anh họ đối với cô ấy chỉ là hứng thú nhất thời? Sau này cũng sẽ nghĩ đến chuyện tốt của cô thôi.

Chương 113

Những lời này có thể nói đã chạm vào trái tim Lâm Uyên Du, lập tức ánh mắt cô nhìn Mặc Lan dịu dàng đi rất nhiều.

- Mong là vậy, tôi là xem không nổi Mặc Thiệu Đình bị Đường Lạc Lạc mê hoặc... Hôm nay tôi vốn đến để thăm Thiệu Đình, chỉ là... Cuối cùng cũng không dám đi tìm anh, sợ khiến anh không vui.

Mặc Lan gật đầu.

- Tính cách anh họ quá lạnh lùng rồi. Nhưng cảm thấy Đường Lạc Lạc người này rất kỳ quái, cô còn nhớ lúc cô ấy mới gả vào Mặc gia, dùng tên Mặc Phù Dung không? Nhưng tất cả thông tin cô ấy điền vào ở công ty, đều là Đường Lạc Lạc, đáng lẽ nếu sợ thân phận bà Mặc bị lộ, vì vậy thấp mình một chút cũng có thể, nhưng thời gian trước cô ấy đăng ký cuộc thi thiết kế, tất cả tài liệu cũng là Đường Lạc Lạc.

- Đây...

Lâm Uyên Du xoay chuyển con người.

- Thực sự rất kỳ quái.

Cô ta có phải nên điều tra một chút bối cảnh thân thế của Đường Lạc Lạc không?

Lúc trước cô ta sớm đã định làm vậy rồi, chỉ là bị lòng dó kị làm choáng váng đầu óc, đều quên mất vụ này.

- Theo tôi nói, Uyên Du, Đường Lạc Lạc là món hàng như thế nào, anh họ tôi sớm muộn cũng sẽ phát giác ra, chỉ là khổ cho cô rồi, bọn họ bây giờ kết hôn cũng đã được bốn năm tháng rồi, dù tình cảm có tốt đến đâu cũng sắp phai nhạt, cô cố gắng thêm chút nữa, sớm một chút để anh họ tôi nhìn rõ bộ mặt thật của Đường Lạc Lạc, những ngày tháng tốt đẹp còn xa không?

Mặc Lan vất óc tìm kế cho Lâm Uyên Du.

Chị ta thực sự không nhìn được Đường Lạc Lạc dù chỉ một giây, sự tồn tại của Đường Lạc Lạc, lúc nào cũng đang nhắc nhở chị ta, chị ta chỉ là con nuôi của Mặc gia, địa vị của chị ta vốn không vững vàng, mà vốn tưởng rằng động tay, vận dụng chút mưu kế, thì có thể khiến Đường Lạc Lạc vĩnh viễn biến mất trước mặt mình, bây giờ xem ra, chị ta suy nghĩ quá đơn giản quá rồi.

Đường Lạc Lạc một ngày không bị đuổi khỏi nhà họ Mặc, không bị Mặc Thiệu Đình vứt bỏ, chị ta liền ăn không ngon ngủ không yên.

Lâm Uyên Du trước mặt là một khẩu súng tốt, tuy rằng không có đầu óc một chút, nhưng lợi dụng tốt, cũng là một trợ giúp không thể phớt lờ.

Lâm Uyên Du gật đầu, Mặc Lan nói rất có lý, hạnh phúc nằm trong tay của mình, cô vẫn là nên làm một chút chuyện, để Mặc Thiệu Đình sớm tỉnh ngộ, cô ta Lâm Uyên Du mới là người thích hợp hơn với anh.

....

Đường Lạc Lạc cười hi hi nghe mọi người say sưa tám chuyện, chỉ thấy cửa phòng làm việc một bóng người yếu điệu lướt qua, tiếp đến, khuôn mặt tươi cười của Lâm Uyên Du mang giày cao gót bước vào.

Trên người cô ta mặc một chiếc váy ngắn màu đỏ bản giới hạn của Chanel, lộ ra đôi chân thon dài, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác lông màu đen, trang sức trên cổ và cổ tay sáng lấp lánh, mái tóc đen dày xả trên vai, nhìn vào xinh đẹp lại quý phái, vô cùng có khí thế. Vừa vào cửa phòng làm việc, mọi người lập tức lần lượt ngẩng đầu lên, lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Tuy mới này có nhiều ý kiến xôn xao, nhưng trong lòng không ít người, sớm đã xem Lâm Uyên Du là vợ giám đốc rồi, lúc này vợ giám đốc đích thân đến phòng làm việc quan sát, tự nhiên thái độ ai ai cũng vô cùng nhiệt tình.

- Chào cô Lâm, cô Lâm thật xinh đẹp.

- Túi của cô Lâm đẹp quá, hình như là mẫu mùa xuân giới hạn của Dior, đẹp quá, nhất định là đắt lắm?

- Cô Lâm ngon gió nào đưa cô tới đây vậy, cô có muốn ngồi không?

- Cô Lâm có muốn uống cà phê không, tôi đi làm!

Mọi người lần lượt đứng dậy, đối với Lâm Uyển Du lại là lấy lòng xu nịnh, trên mặt ai ai cũng mang nụ cười rạng rỡ.

Nên biết Lâm Uyển Du xuất thân từ nhà quyền thế, tuy thế lực không lớn bằng Mặc gia, nhưng cũng là cảnh vàng lá ngọc, cho dù không có quan hệ với Mặc Thiệu Đình, cũng rất đáng để nịnh bợ.

Càng hưởng hờ, tám phần mười cũng là bà Mặc của bọn họ, vì vậy ai ai cũng bỏ qua công việc của mình, đối với Lâm Uyển Du cực kỳ ân cần.

Lâm Uyển Du nhìn qua một vòng, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào Đường Lạc Lạc, thù hận trong ánh mắt như một con dao, hận không thể phanh thây Đường Lạc Lạc.

Bị ánh nhìn như vậy nhắm vào, Đường Lạc Lạc cảm thấy cả người lạnh toát, không hiểu được ý đồ của Lâm Uyển Du, Lâm Uyển Du cũng không phải loại người hay quan tâm đến tình hình kinh tế của nhà họ Mặc, cô ta đến đây đơn thuần chỉ là muốn tìm mình gây chuyện, vì thế lúc này điều duy nhất mình có thể làm là, ngoan ngoãn tiếp tục công việc, giảm thấp cảm giác tổn tại.

Đường Lạc Lạc trong lòng nhin không được vui mừng, vui mừng vì lúc đầu La Nhã yêu cầu để Lâm Uyển Du đến nhà họ Mặc làm việc, bị Mặc Thiệu Đình thẳng thừng từ chối, nếu không Lâm Uyển Du luôn qua đây quan sát công việc, cái gì cũng không cần làm, chỉ dùng ánh mắt hận thù này nhắm vào mình, cũng đủ để mình nổi hết da gà.

Nhìn Đường Lạc Lạc cúi đầu, trên chỗ ngồi nhìn thẳng vào máy tính, Lâm Uyển Du trong lòng không những không dễ chịu đi một tí, trái lại càng tức giận hơn.

Tiền nhân này, rõ ràng là đang coi thường cô ta!

Có gì đáng để kiêu ngạo chứ, Thiệu Đình rõ ràng đã chán ghét cô, nếu không tại sao chỉ để cô làm một nhân viên nhỏ nhoi trong bộ phận thiết kế chứ?

Cô vẫn cứ không biết trời cao đất rộng, người khác đều đứng lên hết, tại sao cô không đứng?

Lúc này trong lòng Lâm Uyển Du sóng lớn trào dâng, trên mặt lại cố hết sức lộ ra nụ cười nhã nhặn lại dịu dàng, đưa tay đè nén.

- Tôi đến chỉ là tùy tiện xem qua, mọi người tiếp tục, tiếp tục công việc, tương lai của nhà họ Mặc đều nhờ vào mọi người rồi.

Mọi người không kiềm được hết sức cảm động, lần lượt khen ngợi sự dịu dàng không giả tạo của Lâm Uyển Du.

- Cô Lâm đúng là ôn hoà, một chút ra vẻ cũng không có, không hổ danh là con gái nhà dòng dõi.

- Đúng rồi đúng rồi, khí chất cũng tốt, lại xinh đẹp, với giám đốc Mặc của chúng tôi quả là trời sinh một cặp.

- Aaaa cảm động quá, cô Lâm lại quan tâm chúng tôi như vậy, muốn khóc mất.

Nghe mọi người khe khẽ bên tai, trên mặt Lâm Uyển Du càng thêm đắc ý, trong phòng làm việc tự tin đi dạo vào vòng, giống như giám thị đang đợi thu bài.

Đường Lạc Lạc nói không nên lời, chỉ có thể trong lòng đồng lòng ca ngợi chăm chú nhìn vào bản thiết kế của mình, trên chiếc bàn bên cạnh gần đó đặt một chiếc túi khuôn mẫu độc đáo, tuy là một nhãn hiệu ít ai biết tới, nhưng Lâm Uyển vừa nhìn đã nhận ra, là sản phẩm của nhà thiết kế Đan Mạch nổi tiếng đã mất Marchbauer, đã sắp mất tầm rồi, vì vậy giá cả cực kỳ đắt đỏ.

Ghê gớm nhất là, không chỉ giá đắt, có tiền cũng chưa thể mua được.

Đường Lạc Lạc chỉ là một chiếc túi thiết kế khiêm tốn cũng đã quý giá, khiến trong lòng Lâm Uyển Du càng mất cân bằng, cô nhờ vào cái gì lại có được thứ đồ tốt như thế?

Nhờ vào cái gì mà độc chiếm Thiệu Đình của mình?

Thấy túi Đường Lạc Lạc mở khoá kéo, miệng túi mở ra, Lâm Uyển Du đột nhiên lộ ra một ý tưởng, giả vờ tùy ý đi qua đó, lướt qua bên cạnh Đường Lạc Lạc, sau đó liền kêu lên một tiếng “ô!”

- Tôi bị trượt chân rồi, đau quá.

Đồng thời nhân lúc mọi người không chú ý, thần không biết quỷ không hay cời ra chiếc vòng Cartier trên tay, ném vào trong túi.

Đường Lạc Lạc nghe thấy tiếng kêu của Lâm Uyển Du, vội quay đầu lại, vì mọi người đều không biết hiềm khích giữa cô và Lâm Uyển Du, nhiều người nhìn như vậy, chỉ có thể đưa tay đỡ lấy Lâm Uyển Du.

- Cô Lâm, cô không sao chứ?

Lời chưa nói ra, một đám người đều nháo nhào đứng dậy, vây lấy Lâm Uyển Du, tay chân hỗn loạn tranh giành đỡ lấy Lâm Uyển Du.

Lâm Uyển Du nhờ vào lực đỡ của Đường Lạc Lạc đứng dậy, đưa tay chỉnh lại chiếc váy, vẫy tay.

- Không sao, không sao, mọi người vẫn nên chuyên tâm làm việc đi, tôi không sao đâu.

Lời vừa nói xong, cô ta nghi ngờ nhìn vào cổ tay của mình, giống như vừa mới phát hiện, kêu toáng lên.

- Kỳ lạ, vòng tay Cartier của tôi đâu rồi? Mới nãy còn mà.

Có nữ đồng nghiệp tinh mắt lập tức theo đó làm âm lên.

- Đúng rồi, vừa nãy lúc cô Lâm vào đây tôi còn thấy, còn khen một câu nhìn đẹp lắm, không lẽ rớt xuống đất, mọi người nhanh tìm xem.

Đây chắc chắn là cơ hội thể hiện trước mặt Lâm Uyển Du, mọi người lập tức sôi nổi hành động, sàn nhà trong phòng làm việc bắt đầu lục soát toàn diện, song sau một trận rối ren, cái gì cũng không tìm thấy.

Lâm Uyển Du cau mày, tỏ ra rất lo lắng.

- Chiếc vòng tay đó tôi rất thích, là mẹ tôi đã tặng cho tôi, tiền bạc không quan trọng, rất có ý nghĩa đó, nó đi được đâu đây?

- Vòng tay đó là hiệu Cartier, mấy vạn lận, rất đắt đó.

Có người phụ họa theo.

- Xung quanh dưới đất cũng không có, không lẽ trong lúc hỗn loạn đi đỡ cô Lâm, có người thừa nước đục thả câu, trộm chiếc vòng tay rồi?

- Tuy rất không muốn thừa nhận có loại người như vậy trong bộ phận chúng ta, nhưng mà, có lẽ đúng là có khả năng này đó...

Mọi người nhiều chuyện bàn tán, đồng thời dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đối phương, mí mắt trái Đường Lạc Lạc đột nhiên giật giật, trong lòng có một cảm giác không lành lạn ra...

Quả nhiên, về mặt Lâm Uyển Du uất ức và bất lực.

- Tuy rất không muốn tin như vậy, nhưng nhằm đảm bảo an toàn, có thể mời mọi người mở túi xách ra, lục soát lẫn nhau, xem xem vòng tay của tôi rốt cuộc có ở trong tay mọi người hay không?

Lâm Uyển Du chẳng qua chỉ đạo một vòng trong bộ phận thiết kế, liền rớt mất một chiếc vòng tay mấy vạn, mọi người tự nhiên không muốn gánh oan ức này, lại sợ Lâm Uyển Du nói xấu bộ phận thiết kế với Mặc Thiệu Đình, vì vậy đều hăng hái thể hiện tinh nguyện chứng minh sự trong sạch của mình.

Có một đồng nghiệp lớn tuổi hơn một chút, đứng ra đề nghị.

- Chi bằng mọi người chia thành một nhóm hai người, lục soát người và túi xách của nhau, xem xem có để sót gì không, vì để tìm lại vòng tay bị rớt mất của cô Lâm, cũng vì để chứng minh sự trong sạch của bộ phận thiết kế, vất vả cho mọi người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Trên mặt Lâm Uyển Du cũng hiện ra vẻ cảm động.

- Thật là ngại quá, thêm phiền phức cho mọi người, lại quấy rầy công việc của mọi người, chỉ là chiếc vòng tay đó rất quan trọng với tôi, tôi đương nhiên không nghĩ ngờ bất kỳ ai ở đây cả, chỉ là hy vọng mọi người phải sạch tình nghi...

- Cô Lâm, cô đừng nói nữa, chúng tôi đều hiểu!

Có người dẫn đầu bày tỏ thái độ.

Liền lập tức dấy lên tiếng nói tán đồng.

- Đúng rồi đúng rồi, hoàn toàn có thể hiểu, chúng tôi bắt đầu lục xét nhau đây!

Lập tức, các nhân viên bộ phận thiết kế tự phân ra thành hai người một nhóm, bắt đầu kiểm tra túi xách và túi áo trên người của đối phương, Đường Lạc Lạc cũng không ngoại lệ, cô vừa muốn tìm La Thư Vũ lục xét nhau, Nhạc Thanh liền chạy tới, kéo lấy Đường Lạc Lạc.

- Lạc Lạc, chúng ta xét nhau đi.

Lần trước bắt gặp Đường Lạc Lạc ở Nhất Thế Cẩm Tú, thái độ Hồ Trung Chính với Đường Lạc Lạc thực sự rất đáng suy nghĩ, dẫn đến Nhạc Thanh đối với thân phận của Đường Lạc Lạc càng hiếu kỳ, cũng không biết trên người Đường Lạc Lạc rốt cuộc có bao nhiêu thứ đồ hay ho, đây đúng là một cơ hội tốt, nhân cơ hội này lật tung túi xách của Đường Lạc Lạc, thoả mãn lòng hiếu kỳ của cô.

Đường Lạc Lạc thấy Nhạc Thanh chủ động chạy đến, cũng ngại từ chối, may là bản thân cái gì cũng không làm, ai xét cũng như nhau thôi.

Gật gật đầu, Đường Lạc Lạc đầu tiên nhận lấy túi xách của Nhạc Thanh, mở khoá kéo, nhìn tổng thể vài lần.

Mọi người xung quanh đều nghiêm túc lục soát nhau, Nhạc Thanh cầm trong tay túi xách của Đường Lạc Lạc, nhìn không ra nhãn hiệu gì, có chút không cam lòng trực tiếp lật ngược túi xách của Đường Lạc Lạc, mọi đồ đạc bên trong đều rơi hết trên bàn, đưa tay lục lọi qua loa một cách vô giáo dục.

Chỉ có chút thất vọng là, trong túi Đường Lạc Lạc cực kỳ đơn giản, chỉ có một số đồ dùng thường ngày của con gái, gương soi cũng không có lấy một cái, Nhạc Thanh đang cảm thấy buồn chán vô vị, đột nhiên trước mắt chợt loé sáng, đưa tay lấy lên một chiếc vòng sáng lấp lánh trong đồng đồ lộn xộn.

- Tôi tìm thấy rồi! Đây không phải vòng tay của cô Lâm hay sao?

Lập tức, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn qua đây, Lâm Uyển Du che giấu đi nụ cười đắc ý, kinh ngạc che miệng.

- Đúng, đây là vòng tay của tôi, cô ở đâu phát hiện vậy?

Nhạc Thanh dương dương tự đắc, nhìn Đường Lạc Lạc cười lạnh lùng, quay qua mọi người vô cùng lớn tiếng tuyên bố.

- Là trong túi xách của Đường Lạc Lạc phát hiện ra, là Đường Lạc Lạc đã trộm vòng tay của cô Lâm!

Về mặt Đường Lạc Lạc không sao nói rõ được, cô đang yên ổn làm bản thiết kế, tay của Lâm Uyển Du cô chỉ nhẹ đỡ một cái, cũng không hiểu tại sao vòng tay của Lâm Uyển Du lại ở trong túi xách của cô, không lẽ...

Hình ảnh vừa nảy Lâm Uyển Du đột nhiên vấp ngã bên cạnh mình hiện ra trong đầu, Đường Lạc Lạc thầm thấy không ổn, bản thân chỉ lo an phận thủ thường, lại không đề phòng Lâm Uyển sẽ chủ động công kích.

Trước mắt, sự việc liền làm âm lên như vậy...

Trước giọng nói cô ý rêu rao của Nhạc Thanh, mọi người lần lượt tụ tập lại, vây lấy Đường Lạc Lạc chỉ chờ.

- Một cô gái bình thường nhìn cũng khá dễ thương, tại sao lại làm ra chuyện như vậy, đúng là làm mất mặt bộ phận thiết kế chúng ta.

- Thì đó, là có nhiều món đồ chưa từng thấy qua, thích thì tự đi mua đi, trộm của người khác không biết xấu hổ hay sao?

- Làm xấu danh tiếng của bộ phận thiết kế chúng ta, loại người chính là con sâu làm rầu nồi canh, theo tôi nói, nên để quản lý Mặc khai trừ cô!

- Thật là không hiểu nổi, loại người thích trộm cắp vặt rốt cuộc nghĩ như thế nào vậy...

Mọi người bạn một câu tôi một câu, một bên vì muốn lấy lòng Lâm Uyển Du, muốn hạ giận thế nào mắng thế đó, một bên khác cũng cảm thấy Đường Lạc Lạc bôi đen bộ phận thiết kế, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tóm lại, Đường Lạc Lạc chốc lát bị mọi người bao quanh, mỗi người một câu, mấy giọt nước bọt cũng sắp dìm chết người ta rồi.

Cũng không thiếu những đồng nghiệp có lý trí, ví dụ như La Thư Vũ, muốn vì Đường Lạc Lạc nói vài câu, nhưng rất nhanh bị nhấn chìm trong đồng lời chỉn rủa.

Đường Lạc Lạc cắn môi, vô thức mở miệng biện bạch.

- Không phải tôi, tôi mới nảy cái gì cũng không biết, tôi không biết vòng tay sao lại ở trong túi xách của mình, tôi thực sự không trộm đồ của ai hết.

- Nhất định là trong lúc cô đỡ cô Lâm dậy, tiện tay mượn gió bẻ măng!

Nhạc Thanh ra sức truy đuổi.

- Vừa nảy hiện trường rồi ren, mới để cô lợi dụng được sơ hở, uống công tôi còn xem cô là chị em tốt, không ngờ cô lại làm ra chuyện mất mặt này, thì ra cô là một tên trộm! Mấy món hàng hiệu trên người cô có phải cũng là trộm về không? Khinh thường nhất là loại người đầu cơ trục lợi không làm mà hưởng như cô!

- Đúng rồi, nhất định là trong lúc đó, nếu không cô Lâm chẳng qua chỉ ngã dưới đất, sao lại rút mất một chiếc vòng tay được.

- Đúng là biết người biết mặt khó biết lòng.

- Tay cô ấy cũng nhanh nhẹn thật, nói như vậy đúng thật có khả năng, trong thời gian ngắn như thế, ai có thể trộm được đồ chứ, nhất định là trộm quen tay rồi!

Mọi người bạn một câu tôi một câu, Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy hết đường chối cãi, ai biết được mới nãy Lâm Uyển Du té ngã là cố ý chứ?

Bản thân cũng không thể nhìn cô ta ngã dưới đất mà được không đỡ được, nếu là như vậy, Lâm Uyển Du sẽ nghĩ ra một lý do khác để hãm hại cô, thực sự khó mà đề phòng được...

- Được rồi được rồi, mọi người không cần gấp.

Trên mặt Lâm Uyển Du mang nụ cười dịu dàng ôn hoà mở miệng.

- Rất cảm ơn mọi người đã giúp tôi tìm lại chiếc vòng tay, đối với sự việc xảy ra ngày hôm nay, tôi cũng sâu sắc lấy làm tiếc, tính chuyên nghiệp của nhân viên nhà họ Mặc rất mạnh, cũng có lòng chính nghĩa, cũng giống như mọi người trước mặt tôi, nhưng vẫn luôn có một số con sâu làm rầu nồi canh, khiến chúng ta xấu hổ theo, chuyện hôm nay, tôi có thể chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ xem như không có, nhưng như vậy, không phải dung túng cho thói kiêu căng làm càn của người xấu hay sao?

Lâm Uyển Du giọng nói êm tai, nói đến có vẻ hợp tình hợp lý không bói móc được chút khuyết điểm, khiến tâm trạng mọi người đều thay đổi, lập tức giành được tiếng hưởng ứng của mọi người.

- Đúng vậy, loại người này tuyệt đối không thể nhân nhượng, nhất định phải nghiêm phạt!

- Bất cô ấy xin lỗi!

- Xin lỗi chưa đủ, nên đưa cô ấy đến bộ phận nhân sự, trực tiếp khai trừ cô ấy!

Đường Lạc Lạc nghe mọi người thảo phạt với cô, quay đầu nhìn Lâm Uyển Du, chỉ thấy khoé miệng Lâm Uyển Du cong lên nụ cười lạnh lùng, nhướn mày giống như ra oai với cô.

Sự khinh thường dễ dàng nhìn thấy.

- Tôi thấy như vậy đi,

Lâm Uyển Du cười mờ lờ.

- Xin lỗi là nhất định rồi, chỉ là tôi lại không phải người quản lý của công ty này, không thể tùy tiện định tội người khác được, vẫn là nên đem cô Đường đến trước mặt quản lý Mặc, để quản lý Mặc ra quyết định thôi.

Đường Lạc Lạc lập tức phản ứng lại, Lâm Uyển Du đây là cố tình gây khó dễ cho cô, muốn đuổi cô ra khỏi nhà họ Mặc, Mặc Lan chỉ mong sao mau chóng nắm được điểm yếu của mình, còn có thể bỏ qua cơ hội này hay sao? Chắc chắn sẽ lập tức sa thải mình, không một chút do dự.

Cô không nhất định phải ở lại nhà họ Mặc, tuy công việc này rất quan trọng với cô, nhưng mà gánh oan ức rồi khỏi, không phải kết quả mà cô mong muốn, Đường Lạc Lạc lấy lại dũng khí, chậm rãi lên tiếng.

- Đồ tôi trộm tôi nhất định sẽ thừa nhận, nhưng không phải tôi trộm, tôi đã nói rồi, chuyện không phải tôi làm, muốn tôi thừa nhận là không thể.

- Nói như vậy, cô ngay cả xin lỗi cũng không đồng ý rồi?

Lâm Uyển Du nhướn mày, hăm dọa.

- Chưa làm qua, sao tôi phải xin lỗi.

Đường Lạc Lạc nhìn thẳng vào mắt cô ta, không kiêu không hèn, lập trường cực kỳ kiên định.

- Muốn bắt trộm phải tìm được vật bị đánh cắp, bây giờ kẻ cắp và vật bị cắp đều đầy đủ, còn không thừa nhận sao?

- Lòng dạ cô Lâm đã tốt đến như vậy, chưa trực tiếp đem cô đưa đến trước mặt giám đốc Mặc, chỉ là muốn cô xin lỗi với quản lý Mặc, cô lại không biết cảm ơn?

- Không phải cô trộm, chẳng lẽ vòng tay tự mọc chân, chạy vào trong túi xách cô hay sao?

Đường Lạc Lạc cắn môi, đứng thẳng người trước những lời móc của mọi người, cố gắng kiềm chế sự oan ức trong lòng của mình, không để nước mắt rơi xuống, cái gì gọi là tai bay vạ gió, tai họa bất ngờ?

Bản thân ngồi yên ổn trong phòng làm việc, không gây chuyện với ai, Lâm Uyển Du lại cứ đặc biệt qua đây hãm hại mình, bây giờ toàn thể giới đều cảm thấy cô là một tên trộm, là cướp... Những lời chỉ trích và chế giễu này, thực sự còn khó chịu hơn là giết chết cô.

Chuyện chưa từng làm qua, cô không thừa nhận, cho dù tất cả mọi người đều chửi bới cô nhục mạ cô, cô cũng sẽ không thừa nhận.

- Nếu cô ngoan cố và cãi bướng như vậy, thế tôi chỉ có thể giao cô cho quản lý Mặc xử lý rồi.

Lâm Uyển Du vẻ mặt như thương tiếc thở dài.

- Hà tất phải như vậy, thế này trái lại càng khó coi hơn, nếu đúng là sĩ diện, thì tay chân nên sạch sẽ một chút.

Nói xong, liền đi qua kéo lấy Đường Lạc Lạc, muốn đưa cô đến trước mặt Mặc Lan.

Mặc Lan và Lâm Uyển Du là cùng một phe, nhất định sẽ dùng hết cách có vẻ công bằng đem oan ức đổ chắt lên đầu mình, Đường Lạc Lạc biết rất rõ, nhưng bây giờ không còn cách nào khác, đang trong lúc vùng vẫy khỏi sự buồn bã, đột nhiên cảm thấy cánh tay Lâm Uyển Du nắm lấy mình nói lỏng ra, vừa ngước đầu, liền thấy Mặc Tây Thành không biết từ lúc nào chạy đến, đang nắm lấy cổ tay Lâm Uyển Du, dùng ánh mắt quan tâm nhìn mình.

Nghe nói Đường Lạc Lạc quay về làm việc, Mặc Tây Thành vội chạy đến, muốn nhìn Đường Lạc Lạc một chút, không ngờ đến vừa kịp lúc, vừa kịp gặp phải đồng lõa xộn này, lúc này, Mặc Tây Thành đang mặc một bộ đồ Tây màu xám thoải mái, dáng người thon thả đứng bên cạnh Lâm Uyển Du, nắm lấy cổ tay cô ta không chịu buông lỏng, đồng thời nhìn Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, ra hiệu cho cô đứng tránh ra một chút.

Đường Lạc Lạc lập tức ngẩng đầu lùi ra sau một bước, giữ khoảng cách với Lâm Uyển Du, tránh cô ta đến lôi kéo mình.

- Cô Lâm hôm nay thật hào hứng, tạo sao qua đây cũng không chào hỏi tôi?

Trên mặt Mặc Tây Thành lộ ra nụ cười ung dung, lạnh nhạt mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

Mặc Tây Thành là em trai của Mặc Thiệu Đình, thái độ của Lâm Uyển Du đối với cậu tự nhiên cũng tốt lên nhiều, rút cổ tay ra khỏi tay Mặc Tây Thành, cô mỉm cười đáp.

- Vừa định đi, giờ không phải đang gặp một chút chuyện sao, cậu chủ nhỏ Mặc đến thật đúng lúc, cậu bây giờ là phó bộ trưởng của bộ phận thiết kế, chuyện này tìm cậu là đúng nhất.

Nói rồi chỉ vào Đường Lạc Lạc.

- Là vị cô Đường này, trộm vòng tay của tôi, tôi đang chuẩn bị đưa cô ấy cho Mặc Lan xử lý.

Mặc Tây Thành và mình quan hệ cá nhân trước giờ không tệ, Lâm Uyển Du nói xong, rất mong đợi nhìn Mặc Tây Thành, hy vọng cậu có thể chủ trì công đạo cho mình, Mặc Tây Thành luôn chỉ biết lo cho bản thân, tính cách nóng nảy, lại vừa đến nhà họ Mặc, chắc chắn muốn vội vã dựng nên uy tín của mình, chuyện này bị anh bắt gặp rồi, Đường Lạc Lạc chỉ sợ sẽ càng bị xử lý tệ hơn.

- Cô ấy trộm đồ?

Mặc Tây Thành nhìn Đường Lạc Lạc, chỉ thấy mặt cô trắng bệch, đứng bên cạnh Lâm Uyển Du, hơi cúi đầu nhẹ, trên lông mi còn vương lại những giọt nước mắt chưa rơi xuống, đáng vẻ đó thật là khiến người khác thương xót, lập tức trong lòng chột rung động, thần nhiên truy hỏi.

- Còn không phải sao.

Lâm Uyển Du lắc lư chiếc vòng trên tay mình.

- Vừa này ở trong túi xách cô lục ra được, người trộm vật bị trộm đều có đủ, còn không chịu thừa nhận, ngay cả xin lỗi cũng không chịu, vậy thì đừng trách tôi vô tình.

- Là như vậy sao?

Mặc Tây Thành nhìn Đường Lạc Lạc, sự thương xót trong đáy mắt sắp muốn tràn ra ngoài.

Đường Lạc Lạc ngẩng mặt, kiên cường lắc đầu.

- Tôi không có trộm, nếu như cô Lâm nhất định không chịu tin, bắt tôi phải đến gặp quản lý Mặc, tôi cũng hết cách, nhưng tôi không có trộm là không có trộm.

- Hừ, còn cãi bướng.

Nhạc Thanh khinh thường hắng giọng một tiếng.

Lâm Uyên Du thờ dãi.

- Cậu xem, cậu chủ nhỏ Mặc, tôi cũng hết cách rồi, cũng không thể để tôi xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra đó chứ, chuyện hôm nay là xảy ra ở nhà họ Mặc, thì phải do nhà họ Mặc xử lý, cậu nói có phải không?

- Hay cho một câu xảy ra ở nhà họ Mặc, thì phải do nhà họ Mặc xử lý.

Mặc Tây Thành cười nhẹ.

- Nếu là như vậy, lấy bộ nhớ của camera giám sát trong phòng làm việc ra, có lẽ sẽ có manh mối.

- Giám sát?

Lâm Uyên Du không nhìn được, vô thức buột miệng nói ra.

- Trong phòng làm việc của các người còn có camera giám sát?

Cô ta nhớ không lầm thì, phòng làm việc của nhà họ Mặc thường không lắp camera giám sát, vì Mặc Thiệu Đình cảm thấy như vậy có chút không tôn trọng người khác, đối với nhân viên của nhà họ Mặc đều tuyệt đối tin tưởng, vì vậy không giống những công ty khác, phòng làm việc của nhà họ Mặc một camera giám sát cũng không có.

Đúng đúng đúng, đây nhất định là Mặc Tây Thành đang cố ý lừa bịp, muốn để Đường Lạc Lạc trong lúc hoảng sợ nhận lỗi với mình.

Nhất định là thế!

Lúc này không chỉ Lâm Uyên Du kinh ngạc không thôi, thành viên trong bộ phận thiết kế ai ai cũng mở to mắt.

- Phòng làm việc chúng ta có camera giám sát sao?

- Lúc trước không có.

- Đúng rồi, giám đốc Mặc không phải nói không lắp thứ đó sao?

Mặc Tây Thành nhìn sắc mặt của Lâm Uyên Du như phản thảng đã nắm chắc trong tay, trở nên xen lẫn chút hoang mang, nhẹ nhàng cười.

- Lúc trước không có camera giám sát, chỉ là sau khi cậu chủ ta đây tới, cảm thấy nên lắp một ít, tiện cho việc hiểu rõ các cấp dưới thân yêu của mình, vì vậy mới đây lắp một cái camera giám sát, không ngờ bây giờ dùng đến rồi.

Mọi người nhìn nhau, đều không nói nên lời, thì ra trong lúc vô thức, mọi nhất cử nhất động của bản thân, toàn bộ đều bị Mặc Tây Thành thu hết vào tầm mắt, chà trách cậu chủ nhỏ Mặc bình thường trong phòng làm việc rất ít khi ra ngoài, thì ra chỉ điều khiển từ xa là được rồi. . .

Hai anh em Mặc gia, đều không phải là người dễ đối phó.

Bọn họ không biết là, mục đích lắp camera của Mặc Tây Thành, thực sự không phải vì cái gì mà hiểu rõ mọi người, quản lý mọi người, mà chỉ là đơn thuần muốn mỗi ngày đều nhìn thấy Đường Lạc Lạc, vì vậy tâm tư thầm kín nhỏ nhoi này, camera được lắp đặt ở sau Đường Lạc Lạc trên bức tường phòng nên cách đó không xa, nhất cử nhất động của Đường Lạc Lạc mỗi ngày, đều có thể thu hết vào tầm mắt.

Lúc này nghe nói thật sự có camera giám sát, nụ cười trên mặt Lâm Uyên Du cứng lại, một hồi lâu mới mở miệng.

- Thực sự cũng không cần huy động nhân lực như vậy, sự việc này làm lớn thì đối với danh tiếng cô Đường cũng không tốt, tôi không phải loại người phải truy cứu đến cùng, như vậy đi, cô Đường xin lỗi tôi, chuyện này coi như bỏ qua, cậu nói sao, cậu chủ nhỏ?

Không đợi Mặc Tây Thành trả lời, Đường Lạc Lạc là người đầu tiên phản đối.

- Không, tôi yêu cầu xem camera giám sát, cô Lâm không muốn xem camera, không phải sợ nhìn thấy những thứ bản mình không muốn nhìn sao?

- Người ta để lại mặt mũi cho cô, cô đừng không rõ tốt xấu!

Nhạc Thanh thay Lâm Uyên Du trả đũa.

- Đến lúc camera giám sát được đưa ra, mọi người đều có thể nhìn thấy trò lén lén lút lút của cô, xem cô làm sao tiếp tục làm việc ở nhà họ Mặc, cô Lâm sợ gì chứ, người ta chính là có lòng tốt, không biết xấu hổ!

Lâm Uyên Du vốn còn muốn mở miệng nói gì đó, bị Nhạc Thanh ồn ào như vậy, chỉ có thể ngoan ngoãn im miệng lại, vừa tức giận vừa phiền muộn mà nhìn Nhạc Thanh, dường như nhắc trong lòng bức bối biết bao nhiêu.

Mặc Tây Thành nói được làm được, rất nhanh đem ra máy camera giám sát, để trên laptop của mình, để mọi người tự tập qua đây cùng nhau quan sát.

Lâm Uyên Du mang tâm trạng cầu may, động tác vừa nảy của bản thân không quá lộ liễu, có lẽ căn bản không có bị camera quay rõ, và lại camera không nhất định để ở góc đó, cũng có thể chỗ của Đường Lạc Lạc là góc chết?

Lời đã nói ra, chỉ có thể kiên trì cùng mọi người tò mò xem màn hình.

Thời gian được chỉnh đến mười lăm phút trước, chỉ thấy Lâm Uyên Du đi vào, chào hỏi với mọi người vài câu, sau đó đi dạo trong phòng làm việc, mãi đến khi đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, đột nhiên khom lưng xuống, tiện tay đem vòng tay của mình ném vào trong túi xách Đường Lạc Lạc, sau đó mới lớn tiếng kêu lên...

Vì thiết bị camera hướng đúng về phía Đường Lạc Lạc, vì vậy một màn kịch hiếm thấy, lại bị quay lại vô cùng rõ nét, những động tác nhỏ đều nhìn thấy rất rõ ràng, mọi người mở to mắt, nhìn rõ tất cả hành động của Lâm Uyên Du, sau đó đồng loạt trở mặt đứng nhìn, ai cũng không nói ra một câu nào.

Vòng tay này, lại là Lâm Uyên Du ném vào túi xách Đường Lạc Lạc?

Có lầm không vậy?

Đường Lạc Lạc từ đầu đến cuối không nhìn qua cô Lâm, luôn nhìn thẳng vào màn hình máy tính của mình...

Vì sao chứ? Đường đường là cô chủ lớn ở Lâm gia, tại sao phải gây khó dễ cho một nhân viên nhỏ chứ?

Mọi người đều không dám tin, nhưng màn hình không thể làm giả, liền phơi bày trước mặt mọi người như thế, khiến người ta không thể không tin.

Sắc mặt Lâm Uyên Du kinh ngạc đến cứng đờ, sự đắc ý và ung dung vừa nảy tiêu tan đi hết, trên mặt vừa trắng bệch và đỏ ửng, cười gượng vài tiếng, mở miệng giải thích.

- À, tôi nhớ ra rồi, có thể lúc tôi vấp ngã, tiện tay dựa vào bàn, vòng tay trượt vào trong túi cô Đường, ha ha ha, đúng là trùng hợp.

Mọi người:

Đùa ai chứ, nhìn rất rõ ràng, là cô tự mình ném vào đó được không?

Ngay cả Nhạc Thanh vừa nảy không ngừng thay Lâm Uyên Du nói chuyện, ra sức che đậy mọi thứ, cũng không nói được lời nào, dù muốn thay Lâm Uyên Du giải bày che giấu, nhất thời cũng không tìm được từ ngữ thích hợp.

Cái gì mà người trộm vật bị trộm đều đầy đủ chứ?

Đây mới phải này.

Đường Lạc Lạc xem như có thể thờ phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Mặc Tây Thành.

- Cảm ơn cậu, cậu chủ nhỏ.

Cô không muốn làm mất mặt Lâm Uyên Du, chỉ mong bình yên vô sự, nhưng đối phương lại ép người quá đáng, cô buộc phải trả lại sự trong sạch cho mình, lúc này khuôn mặt Lâm Uyên Du đỏ bừng, đám người vui mừng vừa nảy, ai ai cũng im miệng không nói gì, Đường Lạc Lạc biết hiềm nghi của mình đã được xóa sạch, trong lòng lập tức an tâm đi nhiều.

Giải thích của Lâm Uyên Du thật sự rất gượng ép, cũng không còn mặt mũi nán lại ở đây, mới lặng lẽ muốn đi đến cửa ra vào, bị Mặc Tây Thành kêu lại.

- Cô Lâm, tuy đây là một tai nạn, nhưng đối với cô Đường cũng tạo thành một ảnh hưởng rất xấu, không lẽ cô ngay cả một lời xin lỗi cũng không nói với cô ấy sao?

Bóng dáng khựng lại, Lâm Uyên Du sắc mặt khó coi quay mặt lại, có chút không dám tin vào lỗ tai của mình.

- Tôi, xin lỗi cô ấy?

Bản thân chẳng qua chỉ là vu oan cho Đường Lạc Lạc thôi, chưa gây bất kỳ tổn thương thực tế nào cho Đường Lạc Lạc, thậm chí còn chưa kịp tổn hại đến danh tiếng của cô, liền bị Mặc Tây Thành chó lại bắt chuột chạy đến xử lại án sai, bây giờ còn muốn xin lỗi với cô, có đạo lý không vậy?

Hai anh em Mặc gia không phải đều bị Đường Lạc Lạc bỏ bùa rồi à, cả hai người đều bảo vệ cô như thế?

Đường Lạc Lạc cũng ngẩng đầu lên, không ngờ Mặc Tây Thành lại bảo vệ mình như vậy, không ngại vì mình và đối đầu trực tiếp với Lâm Uyên Du.

Mặc Tây Thành gật đầu, sắc mặt không còn vẻ bồn chồn thường ngày, vẻ mặt còn nghiêm túc.

- Đúng, cô không nghe lầm. Mới nãy cô Lâm nói rồi, chuyện xảy ra ở nhà họ Mặc, thì phải ở nhà họ Mặc giải quyết, tôi cảm thấy câu này nói rất đúng, vừa nãy nếu camera giám sát hiện lên Đường Lạc Lạc trộm vòng tay của cô, tôi nhất định khai trừ cô ấy cho cô một câu trả lời rõ ràng, nhưng nếu chứng minh cô ấy là bị oan, vậy cô ít nhất cũng phải ở trước mặt mọi người, xin lỗi cô ấy một tiếng, cô Lâm xuất thân danh giá, không lẽ đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu đó chứ?

Đạo lý sao cô lại không hiểu, Lâm Uyển Du đương nhiên là biết, chỉ là, ở trước mặt nhiều người như thế, nếu như hôm nay cô cúi đầu với Đường Lạc Lạc, vậy bản thân há không phải mất hết mặt mũi sao?

Trước mặt Mặc Thiệu Đình xin lỗi Đường Lạc Lạc, là một biểu hiện nhượng bộ, vì dựng nên hình tượng dịu dàng hiền淑 của mình, nhưng ở trước mặt đám người này, bản thân lại là con gái nhà danh giá cao cao tại thượng, sao lại có thể nhận lỗi với Đường Lạc Lạc thấp kém kia?

Đó không phải quá nể mặt Đường Lạc Lạc rồi sao?

Lâm Uyển Du vốn định thẳng thừng từ chối, nhưng thái độ Mặc Tây Thành đặc biệt kiên định, quay đầu nhìn những nhân viên trong bộ phận thiết kế, vừa nãy còn đối với cô tràn đầy kính trọng và ngưỡng mộ, lúc này trong ánh mắt cũng bắt mắt và nghi ngờ đi nhiều?

Ở đây dù sao cũng là nhà họ Mặc, nếu như mình từ chối xin lỗi, làm ầm đến chỗ Mặc Thiệu Đình, vậy thì tiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Nghĩ đến đây, Lâm Uyển Du không thể không nén lại áp lực, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, cắn răng mở miệng.

- Thật xin lỗi cô Đường, tôi nhầm rồi, vòng tay không phải cô trộm.

Đường Lạc Lạc cười, không có ý muốn làm vướng víu Lâm Uyển Du.

- Nếu làm rõ ràng rồi, thì phiền cô Lâm sau này rút đồ lý trí một chút, đừng vu oan người vô tội, tôi quay về làm về đây.

- Cô...

Lâm Uyển Du tức giận nhìn Đường Lạc Lạc, được lợi còn làm ra vẻ!

Bản thân cũng ăn nói khép nép, Đường Lạc Lạc lại còn ra vẻ với mình, còn dám quay đầu đi!

Lâm Uyển Du nhìn chăm chăm vào hình bóng Đường Lạc Lạc nửa ngày trời, giờ mới hậm hực quay người, nhìn thấy mọi người đều vây quanh xem, trên mặt mang vẻ rất ngạc nhiên, nụ cười hoàn mỹ cuối cùng cũng không giữ nổi.

- Nhìn cái gì, không quay về làm việc sao?

Nhìn thấy cô Lâm dịu dàng như gió xuân vừa nãy, chốc lát biến thành một bà chằn, mọi người đều vội vàng cúi đầu quay về chỗ ngồi, làm công việc của mình.

Chỉ là, tránh không được lại là tiếng thì thầm khe khẽ, lúc trước những thiện cảm chứa đối với Lâm Uyển Du, tiêu tan đi hết.

- Đường Lạc Lạc, cô qua đây một chút.

Mặc Tây Thành vẫy tay với Đường Lạc Lạc, mọi người đều đang nghĩ sóng gió đã qua, có lẽ Mặc Tây Thành dù sao cũng phải tìm Đường Lạc Lạc nói chuyện riêng, vì vậy cũng không để tâm đến.

Đường Lạc Lạc đứng dậy, đi về phía phòng làm việc của Mặc Tây Thành, vào cửa tiện tay đóng lại, cười tí mắt mờ lờ.

- Cảm ơn cậu, cậu chủ nhỏ, nếu không phải cậu, có lẽ hôm nay tôi phải mất hết thể diện ra ngoài rồi. May mà cậu nghĩ ra, lên lắp camera giám sát ở phòng làm việc, thông minh quá rồi.

Mặc Tây Thành đào hoa đôi mắt hơi híp lại, nụ cười thâm sâu, trên gương mặt thanh tú phảng phất nụ cười từ tận đáy lòng.

- Tôi lắp nhiều camera vậy, chỉ vì muốn nhìn cô nhiều một chút.

- Ha ha ha ha cậu biết đùa thật.

Đường Lạc Lạc chỉ xem Mặc Tây Thành nói đùa, ngồi đối diện Mặc Tây Thành.

- Đạo này sao rồi, còn ổn không?

- Không ổn.

Hai tay Mặc Tây Thành để xuống bàn làm việc, chống lấy khuôn mặt đẹp đẽ của mình, mờ ám nhìn Đường Lạc Lạc.

Đã liên tục một tuần không nhìn thấy cô, sao ổn được.

Mỗi ngày bình thường đều quen mở camera giám sát, cái gì cũng không làm, dù yên lặng ngồi nhìn cô nhìn chăm chú vào màn hình vẽ bản thiết kế, trong lòng cũng vô cùng nản nguyện, nhưng cô vừa đi liền đi cả một tuần lễ, còn cùng đi với Mặc Thiệu Đình.

Ánh mắt Mặc Tây Thành chợt u ám, trong lòng có cảm giác chua chát ngập tràn.

Trước giờ một tay chơi như anh, lần đầu có một cảm giác khác với một người con gái, nhưng người con gái này lại là chị dâu của mình, cái cảm giác vùng vẫy trong tuyệt vọng, càng lún càng sâu này, thật sự không ổn chút nào.

Đường Lạc Lạc không chú ý đến vẻ khác thường của Mặc Tây Thành, tiếp tục cười tí mắt nói.

- Nói đùa, cậu ở đây hô mưa gọi gió, sao lại không ổn được, tôi mới thật sự không ổn nè, ra ngoài một tuần, làm lỡ công việc, quay về cật lực bổ sung... Ôi, tôi có nuôi một con mèo, đẹp lắm, tên Tiểu Thịt Viên, hôm khác lên nhà tôi xem đi.

- Có đẹp như cô không?

Mặc Tây Thành nhếch mày cười, không đợi Đường Lạc Lạc trả lời, thở dài nhẹ.

- Cùng Mặc Thiệu Đình ra ngoài chơi, rất vui phải không?

- Cũng ổn.

Đường Lạc Lạc bắt giác đỏ mặt, hơi cúi đầu, dáng vẻ xấu hổ đó, càng khiến trong lòng Mặc Tây Thành buồn bã.

- Cô tốt nhất nên chú ý Lâm Uyển Du một chút, bây giờ cô ta lại có thể tự do ra ngoài nhà họ Mặc rồi, đây không phải là một tin tốt. Nữ theo đuổi nam, như cách một sợi bông, Lạc Lạc, tôi hy vọng cô tránh xa những thứ có thể làm hại đến cô, cô hiểu không?

Mặc Tây Thành nói rất nghiêm túc, vừa tỉ mỉ quan sát biểu hiện của Đường Lạc Lạc, trước kia mỗi khi cậu nói những lời này, có thể thấy được sự lung lay và do dự của Đường Lạc Lạc, nhưng mà hôm nay...

Không có.

Đường Lạc Lạc gật đầu, trên mặt là một nụ cười ngoan ngoãn, nhưng không có sự chua xót và không vui như anh dự đoán.

Cái tên Mặc Thiệu Đình này, xem ra rất giỏi tán gái đấy.

Mặc Tây Thành cắn răng, cảm thấy tình thế bây giờ thật sự quá gay go rồi, không lẽ buộc Mặc Thiệu Đình phải biến mất, Đường Lạc Lạc mới hết hy vọng với anh?

- Lạc Lạc, cô cảm thấy tôi thế nào.

Sắc mặt Mặc Tây Thành chưa từng nghiêm túc như vậy, đôi mắt dán chặt vào Đường Lạc Lạc.

- Tôi cảm thấy, cậu rất tốt.

Đường Lạc Lạc không hiểu chuyện gì, cảm thấy Mặc Tây Thành hôm nay hình như có chút bất thường.

Còn rốt cuộc bất thường ở đâu, thật sự cô cũng không nói rõ được.

- Tôi... Cô cảm thấy tôi làm bạn trai thì sao?

Mặc Tây Thành quyết định đổi một cách khác dẫn dắt cô thiếu nữ ngây thơ này.

Đường Lạc Lạc bỗng nhiên hiểu ra.

- À... Tôi hiểu rồi, cậu chủ nhỏ cuối cùng nghĩ thông, đúng rồi, hai người chưa từng có bạn gái, đây sao được chứ? Cậu xem anh cậu cũng kết hôn rồi, có phải không có cô gái nào vừa ý không? Không sao, chuyện này cứ để tôi lo, nhất định tìm cho cậu một cô bạn gái đáng yêu, chỉ là, bạn bè tôi quen

đều không phải con nhà danh giá, cậu không ngại chứ?

- Cái này tôi không ngại... Không, Không phải như vậy...

Mặc Tây Thành nghẹn lời, bất kể anh ám chỉ ra sao, Đường Lạc Lạc đều có cách tường tượng hiểu nhằm ý anh, những câu hỏi vừa nảy của anh chưa đủ ám muội hay sao?

Chưa đủ sao?

- Đừng xấu hổ nữa, để tôi coi, tôi có một cô bạn thân tên Diệp Tiểu Manh, người cũng không tệ, hôm khác sắp xếp hai người gặp mặt. Không nói với cậu nữa, tôi phải quay về về bản thiết kế đây, hôm sau cuộc thi thiết kế bắt đầu rồi.

Nói xong, Đường Lạc Lạc vẫy tay Mặc Tây Thành, vừa đi vừa nghĩ làm sao tìm một cơ hội để Diệp Tiểu Manh và Mặc Tây Thành gặp nhau thật tự nhiên không gượng gạo đây....

Mặc Tây Thành bắt lực xoa xoa thái dương, nhìn bóng dáng cô gái cười khỏ, xem ra, muốn Đường Lạc Lạc nhận ra mình đang nghĩ gì, chỉ có thể trực tiếp thẳng thừng nói với cô... Nhưng như vậy, thời cơ bây giờ rõ ràng chưa chín mùi.

Đang trong lúc day dưa, điện thoại Mặc Tây Thành rung lên, cậu nhắc điện thoại lên, nhìn thấy bên trên hiển thị ba chữ “Lâm Uyển Du” khoé miệng lộ ra một nụ cười khinh thường, bắt máy.

- A lô, cô Lâm

Tâm tư của Lâm Uyển Du thể hiện hết ra ngoài, Mặc Tây Thành đã biết rất rõ.

Đối với tất cả những người gây khó dễ cho Đường Lạc Lạc, cậu đều không có thiện cảm.

Hứng thú là nghe ra sự ngạo mạn và chế giễu trong giọng điệu của cậu, Lâm Uyển Du cười lạnh lùng.

- Cậu chủ nhỏ, không ngờ cậu lại là người như vậy.

- Tôi là người như thế nào?

Mặc Tây Thành uể oải ngẩng đầu lên.

- Nhưng nhớ chị dâu của mình, mùi vị đó nhất định không dễ chịu phải không?

Lâm Uyển Du cười, tiếng cười từ trong điện thoại truyền qua đây, đặc biệt chói tai.

- Tôi cũng không phải ngốc, ánh mắt cậu nhìn Đường Lạc Lạc, hận không thể ăn sạch cô ấy, tôi một lúc liền có thể nhìn ra, cậu hôm nay là giúp người trong lòng đối phó với tôi.

- Nhìn ra thì đã sao.

Mặc Tây Thành cau mày, không muốn day dưa với Lâm Uyển Du, nhìn ra thì rất đắc ý sao? Trừ bản thân Đường Lạc Lạc ra, có lẽ tất cả mọi người đều nhìn ra rồi đó có được không?

- Thì sao à? Vì vậy cậu cũng không cần khinh bỉ tôi, tôi và cậu thật lòng không có gì khác biệt, nhưng mà, nếu cậu có thể hạ mình, hợp tác với tôi, e là có thể thắng cả đôi nữa. Tôi chỉ muốn cùng ở bên Mặc Thiệu Đình, chỉ cần tâm nguyện tôi đạt thành, cậu còn sợ Đường Lạc Lạc sẽ chạy ra khỏi lòng bàn tay của cậu sao?

Mặc Tây Thiệu vốn muốn tắt máy, nghe được lời này khựng lại một chút, nghĩ kỹ, đừng nói, đề nghị của Lâm Uyển Du hoàn toàn không phải không có đạo lý.

Bây giờ sự tin tưởng và thiện cảm của Đường Lạc Lạc với Mặc Thiệu Đình, dễ thấy rõ ràng so với lúc vừa gả vào đây gia tăng lên rất nhiều, nếu như mình cái gì cũng không làm, thì coi như khoanh tay chờ chết, tình cảm của họ sẽ chỉ càng ngày càng sâu đậm, cơ hội chen chân của mình sẽ càng ngày càng ít...

Cậu đương nhiên không cam tâm Đường Lạc Lạc là chị dâu cả đời của mình.

Cái xung hô này một ngày không bị gỡ bỏ, thì cậu và cô sẽ không có tương lai và sau này...

Dựa vào tính cách của Đường Lạc Lạc, nếu như không phải Mặc Thiệu Đình thật sự làm ra chuyện tổn thương cô, sợ rằng cô sẽ không thay lòng.

- Theo góc độ của một người đàn ông mà nói, những gì cô làm bây giờ, chỉ có thể khiến Mặc Thiệu Đình càng chán ghét cô.

Mặc Tây Thành lạnh lùng nói.

- Muốn khiến Mặc Thiệu Đình tiếp nhận cô, đánh vào tình cảm là một hành vi hết sức ngu ngốc, trong lòng anh bây giờ chỉ có Đường Lạc Lạc, nếu như tôi là cô, thì phải khiến anh không thể không tiếp nhận cô.

- Không thể không tiếp nhận...

Lâm Uyển Du như tỉnh mộng, Mặc Tây Thành nói đúng, bây giờ Mặc Thiệu Đình bị Đường Lạc Lạc mê hoặc, bản thân làm thế nào cũng không thể khơi dậy sự thương yêu và tình cảm của anh đối với mình, chỉ có thể khiến anh không thể không chấp nhận mình mới được.

Chỉ là... Nên làm sao đây?

Một tia sáng chợt loé qua, Lâm Uyển Du trong chốc lát nghĩ ra một mấu chốt trong đó.

- Đưa con... Mặc gia cần một người thừa kế... Đưa con...

Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình kết hôn hơn nửa năm, cái bụng không có chút động tĩnh gì, mà nhà quyền quý như Mặc gia, xưa nay đối với con nối dõi vô cùng xem trọng, nếu như bản thân có thể mang cốt nhục của Mặc gia trước Đường Lạc Lạc, như thế ít nhất La Nhã vốn yêu thích mình cũng sẽ toàn lực ủng hộ mình...

Lúc đầu, không phải vì chủ trương của La Nhã, Đường Lạc Lạc mới có thể gả cho Mặc Thiệu Đình sao?

Nhưng mà.. Nói thì dễ, đứa con này sao mang được đây, Mặc Thiệu Đình bây giờ không nói năng gì với mình, cũng không thể tự thụ thai, tự mình sinh con được?

Mặc Tây Thành cảm thấy Lâm Uyển Du thật sự là một đồng đội ngu như heo, may là có chút giá trị lợi dụng, cậu ho nhẹ một tiếng.

- Không có cơ hội, thì tạo cơ hội, đừng lo có phải thật không, bây giờ thôi phòng lên rồi tính tiếp, thời gian còn dài, già cũng có thể biến thành thật được... Hiểu chưa?

Thôi phòng lên trước rồi tính tiếp...

Thời gian còn dài, già cũng có thể biến thành thật được.

Đôi mắt Lâm Uyển Du chợt sáng rực, vẻ mặt kích động.

- Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi cậu chủ nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

Phòng làm việc của tổng giám đốc Mặc.

Mặc Thiệu Đình dựa vào chỗ tựa của chiếc ghế sô-pha bằng da, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên bàn, ánh mắt thăm thẳm như biển sâu, giữa sóng lớn trào dâng, khiến người khác nhìn không rõ suy nghĩ thực sự dưới ánh mắt, sắc mặt trầm lắng, nhan sắc được tạo hoá đặc biệt ưu ái kia, lúc này nhìn không ra một chút vui buồn.

Âm thanh của ngón tay gõ trên bàn, ngập tràn trong không gian rộng lớn của phòng làm việc, cả phòng làm việc chỉ có mỗi một mình Mặc Thiệu Đình, lúc này anh đang tập trung suy nghĩ, đang suy nghĩ mỗi một bước tiếp theo, như đánh cờ vậy, ván cờ vừa bắt đầu, trong lòng anh đã có cả một kế hoạch to lớn.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Mặc Thiệu Đình ngược mắt, lạnh nhạt nói một câu.

- Vào.

Sau đó Mặc Tây Thành đẩy cửa đi vào.

Mặc Tây Thành đứng ngay cửa, đóng cửa phòng lại, yên lặng nhìn chăm chú vào Mặc Thiệu Đình trước bàn làm việc, và Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng ngẩng mặt lên, cũng nhìn cậu như vậy.

Mối quan hệ của hai anh em từng hoà thuận, không biết bắt đầu từ khi nào, dần xuất hiện hiềm khích, đến ngày hôm nay, lúc gặp mặt lại, chỉ còn lại trầm mặc không nói được câu nào.

Mặc Tây Thành đi đến trước mặt Mặc Thiệu Đình, lông mày hơi nhăn lại, mở miệng nói.

- Anh hai, anh tìm em.

Không biết bao lâu chưa gọi Mặc Thiệu Đình là anh rồi, cảm giác quen thuộc dâng trào trong lòng, Mặc Tây Thành nhếch miệng, ngón tay vô thức nắm chặt.

Mặc Thiệu Đình gạt đầu, ánh mắt rơi vào xấp tài liệu trước bàn, anh lấy lên một xấp tài liệu và một chiếc USB, để vào tay Mặc Tây Thành.

- Đây là mẹ muốn anh chuyển giao cho em, nếu anh lại có việc gì cản rời khỏi công ty nhiều ngày, chuyện công ty thì cần em quản lý rồi.

Lúc đầu La Nhã đề nghị, Mặc Thiệu Đình không lập tức trả lời, chỉ là không hài lòng với thái độ của La Nhã đối với Đường Lạc Lạc, nhưng bình tĩnh lại, nhà họ Mặc anh xưa nay chưa từng nghĩ qua sẽ nằm trong lòng bàn tay.

Chỉ hy vọng La Nhã không hối hận ép anh giao ra là được.

Mặc Tây Thành sao chưa từng biết ý đồ của La Nhã, cậu ngại ngùng ho một tiếng, đem món đồ trong tay đưa trở lại.

- Anh hai, mấy thứ này em không để tâm, em mới đến công ty, đối với tình hình công ty cũng không quen thuộc, anh đi công tác tự nhiên sẽ có thư kí và phó giám đốc giúp anh quản lý, không cần giao cho em.

- Cứ lấy đi, sớm muộn gì cũng là của em.

Mặc Thiệu Đình bình tĩnh đẩy về lại.

- Anh biết, em không muốn mấy thứ này.

Mặc Tây Thành ngẩng mặt, ánh mắt chân thành và kiên định.

- Nhà họ Mặc là anh cứu vãn lại, người thừa kế nhà họ Mặc là anh, đối với những điểm này em không hề nghi ngờ gì, hôm nay những thứ này em không muốn, sau cũng không muốn, em sẽ ở lại bộ phận thiết kế, khá thoải mái và khá ổn.

- Những thứ nên là của em, anh đều cho em hết không thiếu dù chỉ một chút, không phải đồ của em, em cũng không nên nghĩ đến.

Mặc Thiệu Đình đứng dậy, cùng Mặc Tây Thành mặt đối mặt nhìn nhau, không khí trở nên nghiêm trọng và chậm rãi, hai người đàn ông lần đầu đối đầu trực diện, một người lạnh lùng mạnh mẽ, không thể cự tuyệt, một người cố chấp kiên định, ánh mắt hùng hổ dọa người.

- Anh hai, cái gì em cũng có thể không lấy, nhưng, Lạc Lạc là một con người, không phải đồ vật, cô ấy không phải vật tư hữu của anh.

Mặc Tây Thành cắn chặt răng, cuối cùng cũng nói ra những lời mình muốn nói.

- Cô ấy là chị dâu của em.

Trên mặt Mặc Thiệu Đình điềm tĩnh, trong ánh mắt lại hiện ra vẻ lạnh lùng ngập tràn, khiến người khác khiếp sợ.

- Nói thân phận trên chuyện tình cảm, là một chuyện vô cùng nhầm lẫn, anh chẳng qua là may mắn hơn em, sớm gặp cô ấy một chút.

Mặc Tây Thành đem tài liệu trong tay đập mạnh lên bàn.

- Mấy thứ này em đều có thể không lấy, em chỉ muốn cô ấy.

Nói xong quay người đi về phía cửa, không một chút chần chừ.

- Mặc Tây Thành!

Giọng nói Mặc Tây Thành lạnh lùng và lạnh lẽo.

- Anh chỉ cảnh cáo em một lần này, đừng trách anh không nể tình người thân.

Mặc Tây Thành quay người, lộ ra một nụ cười khổ.

- Anh hai, đừng nói đạo lý lớn với em, cũng đừng hù dọa em, nếu như nút thắt này có thể gỡ bỏ, em cũng không đau khổ như hiện giờ. Cả cuộc đời dài như thế, muốn cùng ai trải qua, vấn đề là do Lạc Lạc lựa chọn, nếu như anh có sự tự tin, hà tất lại căng thẳng như vậy chứ?

Mặc Thiệu Đình nghe tiếng đóng cửa của Mặc Tây Thành, ánh mắt dần trở nên âm u.

Tự tin?

Thứ anh chưa từng hoài nghi nhất, là sự tự tin của bản thân, chỉ là trước tình yêu, bất kì ai cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm được.

Thế là trên đường tan ca, Mặc Thiệu Đình vừa xoay tay lái, vừa vờ như vô ý hỏi thăm Đường Lạc Lạc.

- Lạc Lạc, tác phẩm tham gia của cô chuẩn bị ra sao rồi?

- Rất tốt.

Về mặt Đường Lạc Lạc tràn đầy sự hân hoan.

- Tôi may một bộ kỳ bào đồ chỉ vàng đẹp ơi là đẹp, do dư dả thời gian, còn làm cho mình một bộ kỳ bào màu xanh nhạt, chuẩn bị mặc đi tham gia cuộc thi đây, mấy ngày nay đúng là mệt nhừ luôn, nhưng nhìn thành phẩm của mình cũng rất vui...

Vừa nhắc trang phục thiết kế của mình, Đường Lạc Lạc liền thao thao bất tuyệt, lời nói không bị ai làm gián đoạn thực sự có thể nói đến ba ngày ba đêm, chỉ là, Mặc Thiệu Đình rất không nể mặt làm gián đoạn cô.

- Cô cảm thấy Mặc Tây Thành thế nào?

Bước chuyển hướng này, đúng là không khỏi bất ngờ.

Đường Lạc Lạc mở to mắt, chớp mắt nghi ngờ, hôm nay sao tất cả mọi người đều thích hỏi cô vấn đề này vậy?

Còn phải hỏi sao?

- À, tôi biết rồi.

Đường Lạc Lạc cười đầy đầy Mặc Thiệu Đình.

- Nhất định là Mặc Tây Thành cũng nói với anh rồi phải không? Xem ra, con người bao giờ cũng phải kết hôn sinh con, dù là phóng túng ngổ ngược như cậu chủ nhỏ cũng không thể thoát khỏi.

- Em ấy cũng nói với cô rồi.

Mặc Thiệu Đình lập tức thắng xe, xém chút nữa khiến Đường Lạc Lạc văng thẳng ra ngoài, cái thẳng đó, vậy mà thật sự bày tỏ trực tiếp với Đường Lạc Lạc rồi?

- Nói rồi.

Đường Lạc Lạc xoa xoa cái eo bị va đập đến đau nhức, cảm giác phản ứng của Mặc Thiệu Đình thực sự rất kỳ lạ.

- Cậu chủ nhỏ đang muốn kết hôn rồi, nhờ tôi giới thiệu bạn gái cho cậu, anh thấy Tiểu Manh thế nào?

Giới thiệu bạn gái?

Nét mặt của Mặc Thiệu Đình không những không có chuyển biến tốt, trái lại càng nghiêm trọng hơn, cái thẳng này, rất mưu kế đấy.

Mượn việc giới thiệu bạn gái để tiếp cận Đường Lạc Lạc, tâm tư có mưu tính trước như vậy, anh vừa nhìn liền có thể thấy rõ.

- Tôi thấy cô vẫn nên mặc kệ em ấy đi, xem như cái gì cũng chưa nghe thấy.

Mặc Thiệu Đình trịnh trọng kiến nghị.

- Cô nghĩ đi, cô giới thiệu cho em ấy, mẹ không nhất định sẽ thích, đến lúc đó lại bị cả hai bên ghét chung, sao phải khổ như thế.

- Cũng đúng.

Đường Lạc Lạc lập tức cảm thấy Mặc Thiệu Đình đúng là lo xa nghĩ rộng, nghĩ sâu hơn cô tưởng.

- Nhưng mà... Tôi đã đồng ý rồi, tôi phải nói sao với cậu chủ nhỏ đây?

- Không không không, chuyện này nói trước mặt ngài ngừng biết mấy, cô cứ đi quanh quẩn em ấy, tránh xa em ấy một chút, thời gian dài rồi tự em ấy sẽ hiểu.

Mép miệng Mặc Thiệu Đình hiện ra một nụ cười nham hiểm, giống như đã nhìn thấy khuôn mặt thất bại và hoài nghi của Mặc Tây Thành.

- Tiểu Ca Ca, anh thật lợi hại quá, nghĩ kĩ một chút, lời anh nói thật sự rất có lý đó.

Gương mặt Đường Lạc Lạc đang bật chế độ fan cuồng.

Mặc Thiệu Đình dương dương tự đắc.

- Nghe lời tôi, không sai đâu.

... ..

Thời gian trôi qua thật nhanh, vừa chớp mắt, vòng sơ khảo của cuộc thi thiết kế đã sắp tổ chức.

Vì cuộc thi thiết kế này là giải thi đấu lớn trong giới thiết kế, vì thế đến ngày thi đấu, các phương tiện truyền thông khác nhau nghe tin lập tức liền hành động, sớm đã bao vây hiện trường thi đấu, xung quanh đại sảnh thi đấu đầy những chiếc xe hơi sang trọng, nghe nói số vé vào trong quan sát cuộc thi đã lên tới con số hàng nghìn.

Đài truyền hình phát trực tiếp toàn bộ hành trình, cộng thêm bình luận ồ ạt trên mạng, đều có kỳ vọng cao vào cuộc thi đấu lần này, dù sao cũng có rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng, đều từ trong cuộc thi này mà bộc lộ tài năng, hướng đi khác với các cuộc thi khác, giám khảo của họ đều là kỳ tài trong giới thiết kế, phẩm vị cực kì thanh cao chuyên nghiệp, những thí sinh được chọn ra đại đa số đều phát triển không tệ.

Mới sáng sớm, Đường Lạc Lạc đem tác phẩm dự thi của mình, bắt đầu bận rộn phía sau hậu trường.

Vòng sơ khảo lần này những thí sinh được vào vòng trong ước chừng có hơn ba mươi mấy người, thực lực ai ai cũng không phải tầm thường, Đường Lạc Lạc từ sáng tới giờ, luôn cực kì căng thẳng, lấy bộ kỳ bào do mình làm ra xem đi xem lại, trong lòng mới thoải mái một chút.

Lần này cô dùng loại gốm Vân Nam tốt nhất, làm một bộ kỳ bào màu đỏ truyền thống, tuy trên mặt thêm hoa văn long phượng, nhưng tất cả đường nét đều mượt mà gọn gàng, so với những thiết kế vừa phức tạp lại long trọng của những thí sinh khác, tỏ ra tươi mới hơn nhiều, đặc biệt là loại vải tốt đặc biệt phù hợp với các hoa văn đơn giản, ánh sáng từ đen vừa rọi xuống, thực sự đẹp đến nỗi không chê vào đâu được.

Sau hậu trường tụ tập không ít những khuôn mặt quen thuộc, có đồng nghiệp từ nhà họ Mặc, cũng có rất nhiều nhà thiết kế bộc lộ được tài năng của mình trong giới thiết kế, đến dự thi lần này, đơn thuần là muốn làm vững địa vị trong giới của mình, tăng tỉ suất lên hình, mở rộng độ nổi tiếng, từ đó sự nghiệp càng tăng lên một tầm cao mới.

Mang mục đích như vậy, tự nhiên mỗi người đều quý trọng cơ hội, đối với tác phẩm thiết kế của mình vừa gìn giữ vừa yêu thương, cho dù còn chưa đến nửa tiếng là cuộc thi bắt đầu rồi, mọi người đều đang vui đầu ra sức hoàn thành tác phẩm của mình, Đường Lạc Lạc cũng không ngoại lệ.

Đột nhiên từ cửa truyền lại một tiếng động ồn ào, Đường Lạc Lạc nghe theo tiếng động quay đầu vừa nhìn, liền thấy theo sau Mặc Lan có rất nhiều trợ lý, cầm theo vali, khí thế hùng hồn đi vào.

Những nơi đi qua, rất nhiều thí sinh đều tránh sang một bên, miễn cưỡng nhường cho chị ta một con đường.

Mặc Lan là con gái lớn của Mặc gia, là tổng quản lý của bộ phận thiết kế ở nhà họ Mặc, lại lấy qua không ít giải thưởng ở các cuộc thi quốc tế lớn, dù trong cuộc thi đầy rẫy những cao thủ như mây trên trời, cũng được xem là một thí sinh nổi bật, là người nổi tiếng nhất được lựa chọn cho vị trí quán quân.

Nhìn thấy sự xuất hiện của Mặc Lan, không ít các thí sinh trong công ty, cũng muốn xu nịnh người của Mặc gia, đều vây lấy như một tổ ong, nói những lời nịnh nọt tăng bốc với Mặc Lan.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

- Bộ đồ của cô Mặc mặc thật đẹp... Khí chất quá tốt rồi, tôi vừa mới choáng váng, còn tưởng nhìn thấy ngôi sao điện ảnh nào đó chứ.

- Cô lại đích thân đến tham gia đến vòng sơ khảo, đúng là càng thêm vinh dự cho cuộc thi lần này, theo tôi nói, cô Mặc như vậy nên trực tiếp tham gia vòng bán kết, dù sao thực lực cũng đặt ở chỗ đó mà.

- Đúng vậy đúng vậy, quán quân lần này là vật trong tầm tay của cô Mặc, đoán chừng mọi người đều phải ra sức tranh giành vị trí á quân và hạng ba rồi.

Mặc Lan mặc một bộ Tây phục màu xanh lam, mái tóc uốn gọn sóng xoã xuống, trang điểm phóng khoáng đoan trang, nghe những lời tăng bốc của mọi người, trên mặt hiện ra vẻ tự cao tự đại, vuốt vuốt mái tóc xinh đẹp.

- Cho dù nói như thế nào, cũng phải đến tham gia cuộc thi, đây là sự tôn trọng đối với cuộc thi.

Trong lời nói, giống như đã xem quán quân như vật trong tầm tay của mình vậy.

Đám nịnh bợ xung quanh lập tức càng ra sức, vây lấy Mặc Lan nịnh nọt lấy lòng. Mặc Lan ngẩng đầu thật cao đứng ở giữa, kiêu ngạo như một con chim công, không nề mặt bất cứ ai.

Ánh mắt rơi vào bóng lưng Đường Lạc Lạc đang cẩn thận kiểm tra kỳ bào của mình, Mặc Lan lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Cô được tốt nghiệp hệ chính quy, lấy qua không biết bao nhiêu giải thưởng quốc tế, nếu không chỉ nhờ thân phận cô chủ lớn nhà họ Mặc, cũng không thuận buồn xuôi gió ở nhà họ Mặc như thế.

Đường Lạc Lạc là thứ gì?

Một sinh viên tốt nghiệp từ trường thiết kế kém chất lượng, được vào vòng trong đã là may mắn, sao có thể so với mình?

Nhìn bộ dạng bần xỉn của cô quý trọng cái trang phục rách rưới của mình, nhìn xong khiến người ta cảm thấy phiền phức.

Kỳ bào của Đường Lạc Lạc được thiết kế tinh xảo, vài vóc được dùng cũng là loại thượng hạng, dưới ánh đèn cực kì bắt mắt, Mặc Lan nhìn kỳ bào của cô, liền nghĩ đến loại gấm Vân Nam mà mình muốn có mà không được, trong lòng lập tức trào lên một con giận dữ.

Tuy rằng Đường Lạc Lạc nhất định là kẻ bại trận dưới tay mình, nhưng sao nhìn cô lại đáng ghét như vậy.

May mà, mình sớm đã có kế hoạch...

Đường Lạc Lạc không đi vây quanh nhìn Mặc Lan, mà tỉ mỉ sửa sang lại kỳ bào của mình, sau hậu trường có rất nhiều tác phẩm của các nhà thiết kế đều rất nổi trội, cô không kiểm được ngó nhìn xung quanh một hồi, cảm thấy lần này quả nhiên đến đúng nơi rồi, dù không có thứ hạng, cũng học được không ít chuyện.

Đang nhìn say mê, ở cửa có một khuôn mặt xa lạ bước vào, vẫy tay với Đường Lạc Lạc.

- Đường Lạc Lạc, có người kiểm!

- Đến đây!

Đường Lạc Lạc không suy nghĩ nhiều, bỏ hết công việc trên tay, hướng về phía cửa đi ra.

Mất nhìn Đường Lạc Lạc đi ra hậu trường, Mặc Lan vẫy vẫy tay, ra hiệu mọi người tản ra.

- Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, mong mọi người thi đấu thuận lợi, không ngại tôi đi dạo quanh xem xem, rút ra chút kinh nghiệm chứ?

Mặc Lan dám hạ mình đi xem kĩ tác phẩm của mọi người, không ít thí sinh vừa mừng vừa lo, lập tức vang lên tiếng tán đồng.

Mặc Lan để hai tay ra sau lưng, đi đến trước mặt mỗi thí sinh, như giám khảo sờ sờ bên này, xem xem bên kia, hoặc mỉm cười, hoặc khích lệ vài câu, trong chớp lát mọi người đều cảm thấy cô chủ lớn Mặc bình dị gần gũi, lại khiêm tốn hiếu học.

Đi đến trước mặt kỳ bào của Đường Lạc Lạc, Mặc Lan bình tĩnh vươn tay ra, dùng con dao kẹp trong khe ngón tay giận dữ rạch một đường phía sau kỳ bào, sau đó gật gật đầu cười nhẹ.

- Khá đẹp đó.

Nói xong liền xoay người đi.

Cách thời gian bắt đầu càng gần kề, sau hậu trường bận rộn tấp nập, mọi người đều đang chuyên tâm nhìn chăm chú vào tác phẩm của mình, vì vậy ai cũng không để ý những chuyện xung quanh.

Nghe nói Đường Lạc Lạc đi khỏi cửa hậu trường, nhìn ra bên ngoài, phát hiện hành lang trống trơn, vậy người đâu?

Cô vốn tưởng rằng là Mặc Thiệu Đình hoặc Tiểu Manh đến tìm mình, cổ vũ cho mình, nhưng nghĩ lại, lúc này họ hẳn là đang ngồi trên ghế khán giả ở ngoài kia, vậy người đến tìm mình là ai?

Quay đầu định hỏi người lạ mặt chuyên lời vừa nãy, nhưng bây giờ bóng dáng cũng không thấy.

Trong lòng Đường Lạc Lạc cảm thấy khó hiểu, chỉ có thể quay người trở lại vào trong, về đến vị trí của mình chuẩn bị tỉ mỉ kiểm tra kỳ bào của mình một chút, kết quả vừa lật ra đằng sau, liền thấy một vết rạch lớn rất rõ.

Từ phần lưng đến eo, một đường cắt xước rất dài, nhìn vào vô cùng rõ ràng, xem mà đau lòng, Đường Lạc Lạc lập tức ngẩn người, một hồi lâu mới phản ứng lại, trong lòng vừa kinh ngạc vừa tức giận, vô thức kêu lên.

- Mới nãy là ai làm rách bộ đồ của tôi? Phía sau bị xước một đường rất dài, có ai thấy không?

- Ai động vào đồ của cô chứ, bệnh thần kinh.

- Vừa nãy không ai sờ vào cả, cô đừng có đổ thừa, loại người như cô tôi thấy nhiều rồi, biết mình không đạt được thứ hạng nào, chơi trò bẩn thỉu này phải không?

- Mọi người đều có mặt mà, ai lại hung hăng như thế, đặc biệt chọn đồ của cô mà rạch, cũng không phải kiệt tác để đòi gì, có gì hiếm lạ chứ.

Mọi người đang bận rộn chuẩn bị tác phẩm của mình, tiến hành giai đoạn trau chuốt cuối cùng, bị Đường Lạc Lạc hỏi như thế, lập tức ai ai cũng đều bực mình, bắt đầu lú lú rú rú chế nhạo Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc nắm lấy kỳ bào của mình, cả người sắp điên lên rồi, bây giờ cách giờ bắt đầu thi đấu còn chưa đến mười phút, phía sau kỳ bào bị rạch một vết xước rất rõ ràng, khẳng định không thể đem lên được, chẳng lẽ mình chỉ còn cách bỏ thi sao?

Mình thật là ngốc, vừa nãy nên hỏi rõ ràng mới đi ra ngoài.

La Thư Vũ bên cạnh nhìn Đường Lạc Lạc vẻ mặt buồn bực, gần như sắp khóc tới nơi, không kiềm được trong lòng đồng cảm, đi qua đó.

- Lạc Lạc, mới nãy phải nói có ai đã đi qua đây, là quản lý Mặc lần lượt nhìn quanh trang phục của mọi người một vòng, nhưng... Quản lý Mặc chắc sẽ không đâu, bây giờ quan trọng nhất là nghĩ cách...

Mặc Lan qua đây?

Đường Lạc Lạc bỗng nhiên phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn về hướng của Mặc Lan, chỉ thấy Mặc Lan đang đứng trước mặt ma-nơ-canh của mình, cảm nhận được cái nhìn chăm chăm của Đường Lạc Lạc, chị ta ngẩng đầu cười, đồng thời cầm lấy chiếc kéo trong tay, làm một tư thế “xẹt xẹt” với Đường Lạc Lạc.

Trong phút chốc, Đường Lạc Lạc cái gì cũng hiểu rồi.

Mặc Lan rõ ràng là cố ý dụ cô ra ngoài, sau đó thần không biết quỷ không hay động tay chân vào tác phẩm dự thi của cô!

Chỉ là... Bây giờ mình một tí chứng cứ cũng không có, chẳng lẽ phải xông qua đó nói Mặc Lan đã làm hỏng thiết kế của mình?

Sẽ không có ai tin lời mình nói, cho dù mọi người đều tin mình, nhưng có tác dụng gì chứ?

Các thí sinh xung quanh đều đang căng thẳng hoặc là chạy đi lấy đồ, hoặc là tiến hành lần xem chi tiết cuối cùng với tác phẩm của mình, chỉ mỗi mình Đường Lạc Lạc bất động, yên lặng đứng yên tại chỗ, bộ dạng xem ra gần như tuyệt vọng với tất cả mọi thứ vậy...

Mặc Lan nhìn đáng vẻ hồn bay phách lạc của Đường Lạc Lạc, không kiềm được trong lòng cười nhạo, còn muốn đấu với chị ta?

Thực sự còn non quá, ha ha, cút về làm một nhân viên nhỏ của mình đi, còn hoang tưởng một bước lên trời, đúng là làm không rõ vị trí của mình.

Hậu trường dù trầm lặng nhưng ai cũng tất bật, trong đại sảnh thi đấu, đã sớm chuẩn bị xong xuôi, trên ghế khán giả, Mặc Thiệu Đình và Mặc Tây Thành một trái một phải, ngồi ở hàng đầu tiên, Diệp Tiểu Manh cũng kịp đến chỗ, chỉ là vị trí không được tốt như thế, ngồi ở hàng phía sau vurun chỗ ra đợi nhìn Đường Lạc Lạc, trong tay còn giữ lên một tấm bảng đèn led thật lớn.

Khác với những giải đấu cùng loại khác, hàng ghế khán giả cũng là ngoại hồ tàng long, không phải người giàu cũng là xuất thân danh giá, những chiếc vé vào xem vốn đã bán đắt, cộng thêm cuộc thi thiết kế vừa có tính thưởng thức, vừa là một chủ đề đáng bàn tán, cảnh đẹp ý vui, quả thực hấp dẫn không ít phụ nữ giàu có danh giá.

Lâm Uyển Du cũng đã đến hiện trường, ngồi ở giữa một đám cô gái quần áo gọn gàng sạch sẽ, ánh mắt chăm chú dõi theo Mặc Thiệu Đình.

Thân là bà chủ tương lai của nhà họ Mặc, cô cảm thấy bản thân rất nên đến làm khán giả, tiện thể gặp mặt Mặc Thiệu Đình, đương nhiên, chuyện cười của con tiện nhân Đường Lạc Lạc kia, nhất định phải xem rồi.

Trong tiếng nhạc du dương trầm bổng, cuộc thi thiết kế chính thức bắt đầu, nữ chủ trì mặc một bộ váy bó sát màu đỏ tươi, bước lên đài, nói một đồng lời xã giao, mọi người đều nhiệt liệt vỗ tay, sau đó nữ chủ trì giới thiệu từng giám khảo của cuộc thi lần này, không phụ lòng mong đợi, những vị giám khảo này lai lịch người sau còn hơn cả người trước, lấy sơ yếu lý lịch của mỗi người ra đều là hiện vật khiến người ta kinh ngạc.

Sau đó, trong muôn vàn mong đợi, thí sinh đầu tiên lên sân khấu.

Hình thức của cuộc thi đã tiếp diễn hơn mấy đợt rồi, do thí sinh lên sân khấu, đem tác phẩm của mình, giới thiệu cho mọi người suy nghĩ và ý tưởng thiết kế của mình, đồng thời màn hình lớn sau lưng, sẽ hiển thị những chi tiết của tác phẩm đó, để khán giả mọi người có thể xem thật tỉ mỉ, khi các thí sinh đều trình bày xong xuôi, các giám khảo sẽ thảo luận ý kiến, cuối cùng quyết định danh sách vào vòng trong.

Thí sinh đầu tiên là một cô gái tóc ngắn, hoạt bát tươi trẻ, đem đến một bộ kỳ bào ngắn, nhìn vào khá là mới mẻ, có lẽ do có chút căng thẳng, cô gái có chút lắp bắp.

- Ý tưởng thiết kế của tôi là muốn thiết kế một bộ kỳ bào không giống với mọi người... Có đặc sắc của riêng mình, trong ấn tượng truyền thống...

Mặc Thiệu Đình híp mắt lại, bộ dạng lảng nghe như buồn ngủ nhưng lại không phải, đồng thời khoé mắt không ngừng liếc qua cửa ra vào phía hậu trường, không biết tiểu nha đầu bốc được số thứ mấy lên sân khấu, bộ kỳ bào của cô ấy có thể gọi là hoàn hảo không có khuyết điểm, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu...

Hậu trường,

- Sắp đến tôi rồi,

Mặc Lan thoải mái đứng dậy, nhìn Đường Lạc Lạc cười nhạt.

- Đường Lạc Lạc, cô là nhân tài mới nổi ở bộ phận chúng tôi, phải cố gắng đó, còn nỡ ra ở đó làm gì, mau đem bộ đồ rách rưới của cô đi thể hiện đi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Những lời nói châm biếm không hề che đậy, khiến Đường Lạc Lạc cắn chặt môi, trước mặt là dáng vẻ đắc ý của Mặc Lan, ác ý trong ánh mắt khiến người khác kinh sợ.

Mặc Lan được cung kính yêu quý vây quanh đến cửa hậu trường chờ đợi, bốc được số mười mấy, là một thứ tự không tệ, lúc này trong lòng Mặc Lan mười phần chắc chắn, rất tự tin với tác phẩm của mình.

Chị ta không hề hoài nghi việc bản thân sẽ từng bước lên đến đỉnh cao, lấy được quán quân, nhưng vừa nghĩ tới Đường Lạc Lạc cùng chị ta cạnh tranh trên cùng một sân khấu, toàn thân đều không thoải mái, con tiện nhân đáng chết này cái gì cũng phải giành với chị ta sao?

Bây giờ còn hoang tưởng giành vị trí quán quân với chị ta!

Chỉ là, trước mắt, tất cả đều đã kết thúc rồi, trong đầu Mặc Lan tưởng tượng bộ dạng Đường Lạc Lạc cầm bộ kỳ bào bị xé rách đi đến trước sân khấu, vui đến nỗi cười ra tiếng, tình trạng đó cảnh tượng đó, dù chỉ nghĩ thôi, cũng sáng khoái hết cả người.

Dưới sân khấu, Mặc Tây Thành ngáp một hơi, bực bội bắt chéo chân.

- Mấy nhà thiết kế này đúng là phiên chết, khuôn mặt ai ai cũng đáng ghét tầm thường, Lạc Lạc nhà tôi sao còn chưa ra?

Lời chưa nói xong, liền cảm thấy một ánh mắt sắc lẹm liếc qua, Mặc Tây Thành nhìn nhìn ánh mắt có thể giết người của Mặc Thiệu Đình bên cạnh, có chút ngại ngùng ho vài tiếng.

- Được rồi, bây giờ tạm thời vẫn là Lạc Lạc của anh.

Nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ thay đổi thôi.

Mặc Thiệu Đình bình tĩnh thu hồi ánh mắt, chuyển sang nhìn sân khấu, đã có hơn mười mấy thí sinh giới thiệu xong tác phẩm của mình rồi, không thể không nói, không hổ danh là cuộc thi siêu cấp của fty, trình độ của các thí sinh tham gia đều rất cao, chuyện này khiến anh không kiềm được có chút lo lắng cho Đường Lạc Lạc.

Anh không phải lo Đường Lạc Lạc không phát huy tốt, không thể đấu lại Mặc Lan đang kiểm soát bộ phận thiết kế, đối với anh mà nói vốn không quan trọng, anh lo lắng là, nếu như tiểu nha đầu thất bại một lần, sẽ mất đi lòng tin thiết kế, bị dả kích lớn, anh có thể tận mắt nhìn thấy cô mỗi ngày thức khuya, là vì đề về bản thiết.

Đối với Đường Lạc Lạc mà nói, cuộc thi lần này rất quan trọng, vì vậy Mặc Thiệu Đình bất giác cũng cực kỳ trân trọng cơ hội lần này.

Mà Lâm Uyển Du lại cười nhạt ngẩng cao đầu, vừa ba hoa khoác lác với những cô gái bên cạnh, vừa ngồi đợi Đường Lạc Lạc xuất hiện.

Đường Lạc Lạc chỉ là một học sinh vừa tốt nghiệp, liền muốn đến đây thể hiện, cô ta thực sự không thể chờ được muốn xem bộ dạng khốn khổ của Đường Lạc Lạc.

Diệp Tiểu Manh ở phía sau cô ta không xa, mở màn hình điện thoại, đang phát trực tiếp trên mạng.

- Hey, chào mọi người, hôm nay tôi đến để xem cuộc thi thiết kế đó, cuộc thi hôm nay có bạn của tôi, cô ấy tên Đường Lạc Lạc, thiết kế của cô ấy siêu đẹp luôn, thực sự là một thiên tài, một chút nữa mọi người sẽ biết ha ha ha ha...

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người ai cũng có tâm sự riêng của mình, Mặc Lan lên sân, chị ta đem đến là một bộ kỳ bào thủy mặc, cả bộ kỳ bào

đều in tranh thủy mặc thanh nhã mộc mạc, nhìn vào vô cùng có thi vị Hoa Hạ, dẫn đến cái nhìn chăm chú của ban giám khảo.

Đồng thời thái độ của Mặc Lan cũng tự nhiên phóng khoáng, không một chút căng thẳng luống cuống.

- Tác phẩm này của tôi, cảm hứng từ những bức tranh thủy mặc của Trung Hoa, theo tôi thấy, kỳ bào là trang phục có thể thể hiện rõ nhất vẻ đẹp của phụ nữ Hoa Hạ, mà tranh thủy mặc, lại càng có thể thể hiện nét đẹp phong cảnh của Hoa Hạ, sự hoà hợp của hai thứ...

Mặc Lan ở phía trên ăn nói đồng dục, ngay cả Mặc Thiệu Đình cũng không thể không thừa nhận, năng lực cá nhân của Mặc Lan cũng rất đáng thừa nhận, tác phẩm của chị ta tuy không được xem là tuyệt đẹp kinh người, nhưng cũng là loại có giá trị, vào vòng bán kết chắc chắn một chút vấn đề cũng không có.

Quả nhiên, sau khi Mặc Lan trình bày ý tưởng thiết kế của mình, dưới sân khấu nhanh chóng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, vẻ mặt của ban giám khảo hết sức vui mừng, trên mặt Mặc Lan mang nụ cười tự tin, cúi người lui ra, chỉ là chưa đi về hậu trường, mà đứng ở dưới sân khấu khoanh tay quan sát, đợi xem trò hay của Đường Lạc Lạc.

Fhy tổ chức bao nhiêu đội rồi, cũng chưa có ai lấy bộ thiết kế rách rưới lên sân khấu, Đường Lạc Lạc cũng được xem như là chuyện đi vào lịch sử, nghĩ đến đây, Mặc Lan nhìn không được trong lòng vui mừng mỉm cười.

Cuối cùng, đến lượt Đường Lạc Lạc ra trận.

Khi nữ chủ trì nói xong tên của Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình và Mặc Tây Thành liền nhất trí chỉnh lại tư thế ngồi, ngồi nghiêm chỉnh, đôi mắt dán chặt vào sân khấu, Diệp Tiểu Manh quao lên một tiếng, hưng phấn nhìn vào màn hình điện thoại.

- Đến rồi đến rồi, người tiếp theo sắp lên sân là người bạn thân của tôi, mấy bạn nhất định sẽ bị cô ấy làm lay động cho coi!

Khoé miệng Lâm Uyển Du lộ ra một nụ cười nhạt, Mặc Lan lại mở to mắt, chỉ sợ bản thân bỏ qua bất kì khoảnh khắc mắt mặt nào của Đường Lạc Lạc.

Trong khoảng tĩnh lặng, Đường Lạc Lạc đi ra.

Sân khấu trình bày bên cạnh cô, để tác phẩm kỳ bào của cô, trong lúc cô yên lặng xuất hiện, toàn hiện trường ngơ ngác nhìn nhau.

Mặc Lan nhú chặt mày trước tiên, sau một lúc hiểu rõ rồi, không nhìn được phì cười một tiếng.

Mặc Thiệu Đình cau mày, lo lắng nhìn lên phía sân khấu – Đường Lạc Lạc lấy ra tác phẩm dự thi, lại không phải là cái gì kỳ bào đồ long phượng, mà là bộ kỳ bào màu trắng tinh khiết làm từ loại vải mà trước kia cô được tặng ở Nhất Thế Cẩm Tú!

Thực sự vốn bộ kỳ bào đó không có gì, chỉ là dưới cái nền của các tác phẩm xinh đẹp loá mắt của mọi người, bộ kỳ bào màu xanh nhạt hiện ra khá nhạt nhòa, không một chút bắt mắt, thậm chí có vài phần giản dị.

Nụ cười trên mặt Mặc Lan càng ngày càng tươi, chị ta còn tưởng Đường Lạc Lạc có thể có cách nào hay, thì ra chứng kiến tác phẩm của mình không và lại được, liền tùy tiện mang một bộ thiết kế nhàu nát cho có lệ.

Bộ kỳ bào màu xanh lơ trước mặt, tuy giản dị mộc mạc, cũng không xấu, nhưng đâu ra thiết kế gì có thể nói?

Thứ đồ như vậy, tùy tiện đạo một vòng, liền có thể mua về cả một xe hàng đó được không?

Đúng là nực cười.

Lấy ra một tác phẩm như vậy, thực là sự sỉ nhục đối với các giám khảo!

Quả nhiên, nhìn kỳ bào của Đường Lạc Lạc đem đến, nét mặt vài vị giám khảo đều hiện ra vẻ không vui, gia tăng tiêu chuẩn nghiêm khắc của vòng sơ khảo, là vì để tránh xảy ra tình huống như vậy, nhưng không ngờ, vẫn bị người tầm thường đục một lỗ trống.

Đại sảnh thi đấu vốn yên tĩnh vang lên tiếng thì thầm.

- Đây gọi là thiết kế sao? Tôi không nhìn ra có gì đặc biệt, một bộ kỳ bào trắng, cả hoa văn cũng không có... Đúng là khá đơn giản đó.

- Tôi nghe nói có chuyện xài tiền mời người khác thiết kế tác phẩm dự thi cho mình, người này có phải không có tiền không thể tiếp tục gia hạn không...

- Trong một đồng thiết kế xinh đẹp, bộ này đúng là khó coi đó khó coi...

Đường Lạc Lạc đứng trên sân khấu, hít một hơi thật sâu, nghe dưới sân khấu bàn tán ồn ào, cắn chặt môi, nói với bản thân không cần căng thẳng không cần căng thẳng, nhưng trái tim lại đập thịch thịch không ngừng.

Ánh mắt của cô ngơ ngác lục tìm hàng ghế khán giả, mãi đến khi nhìn thấy Mặc Thiệu Đình.

Mặc Thiệu Đình đang nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt, đôi mắt sâu xa đen láy, đáy mắt tràn đầy sự khích lệ và quan tâm, khiến người ta cảm thấy hết sức ấm áp, lại ngập tràn năng lực.

Trong chốc lát, tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều lùi ra sau, chỉ còn lại hai người họ, sự bất an và căng thẳng trong tận đáy lòng Đường Lạc Lạc, cứ như vậy trong lúc nhìn nhau bất giác tiêu tan đi hết.

Cô ho nhẹ một tiếng, lúc này mới vô cùng tự tin nói.

- Xin hỏi, có thể tắt đèn trong hiện trường được không?

Người chủ trì lập tức ngăn người, về mặt ban giám khảo cũng lơ mờ, khán giả dưới sân khấu càng hoàn toàn không có chút manh mối nào, tắt đèn để làm gì?

Là trang phục quá xấu cần phải tắt đèn để che đi sao?

Mặc Lan đã sắp cười đến nỗi không thẳng lưng được, cả mặt Lâm Uyển Du vui mừng, nghe dưới sân khấu xuyt một tiếng, không biết vui về biết bao, Diệp Tiểu Manh cầm lấy điện thoại, ngẩng ra nhìn Đường Lạc Lạc, chớp chớp mắt.

- Cô bạn thân của tôi có thể quá căng thẳng rồi, nên đầu óc chạm mạch rồi...

Ngay cả Mặc Tây Thành cũng cau mày, về mặt khó hiểu nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Lạc Lạc sao rồi? Nếu không gọi cô ấy xuống đây, chúng ta không thi nữa, một cuộc thi tệ hại, thắng rồi thì có thể làm sao, tôi thấy đầu óc cô ấy giống như bị hỏng rồi vậy?

Mặc Thiệu Đình ngồi vững như núi, ánh mắt luôn nhìn vào Đường Lạc Lạc, không một chút nghi ngờ và khó hiểu, chỉ có sự ủng hộ và tự tin nồng hậu.

Anh tin tưởng cô.

Anh tin cô không phải là người thua không nổi, không phải người đối mặt với thất bại liền nhất gan chạy trốn, cho dù tất cả mọi người đều xem hành động của cô bây giờ là một trò cười, Mặc Thiệu Đình cũng cảm thấy có ý nghĩ sâu xa khác.

Lạc Lạc của anh, nhất định sẽ cho anh một bất ngờ.

- Tắt đèn có hiệu quả hỗ trợ trình bày tác phẩm của tôi.

Nhìn thấy mọi người ngơ ngác, Đường Lạc Lạc lấy lại dũng khí, kiên định nói.

- Được thôi...

Nữ chủ trì sau khi xin được sự đồng ý của ban giám khảo, đồng ý tắt hết đèn trong hiện trường, dưới sân khấu truyền lại tiếng cười vang và xì xào của mọi người, những lời chế giễu khác nhau liên tục không ngừng.

- Đúng là quá tức cười rồi, trang phục thiết kế xấu, tắt đèn sẽ không thấy được gì phải không? Vậy sẵn tiện chúng ta nhắm mắt lại đi.

- Thiết kế còn làm không xong, liền biết làm âm ỉ gây chú ý, nếu như dành tâm tư dư dả này để vào thiết kế, tại sao lại lấy ra thứ này?

- Người trẻ bây giờ đúng là xốc nổi, không chỉ xốc nổi, còn làm không rõ vị trí của mình, nực cười!

Trong những lời chỉ trích, đèn bị tắt hết, cả đại sảnh thi đấu rơi vào trong bóng tối.

Sau đó, sự biến hoá khiến người khác không khỏi kinh ngạc bắt đầu rồi, tiếng xì xào dưới sân khấu lập tức chấm dứt, tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc nhìn bộ trang phục vốn bình thường không có gì đặc biệt ở trên sân khấu kia, trên mặt mỗi người đều mang vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Trang phục mới này còn tầm thường, lúc này đèn tắt, trong bóng tối lấp lánh ánh sáng rực rỡ như dòng nước...

Đúng vậy, ánh sáng đẹp thế kia, có cảm giác như dòng chảy của nước, trên vải lụa màu xanh lơ nhẹ nhàng chuyển động, trông tĩnh lặng và đẹp đẽ, như một khúc nhạc du dương uyển chuyển, vương vấn trong lòng người lâu rồi chưa cảm nhận được.

Có lẽ không có sự phồn hoa long trọng vừa nhìn đã kinh ngạc, nhưng từ điều bình thường giản dị, đến ánh sáng lung linh tuyệt đẹp hiện giờ, khiến người

khác có cảm giác bất ngờ, càng tuyệt vời hơn, đợi đến khi bình tâm yên tĩnh quan sát bộ trang phục này, những chi tiết nhỏ cũng được cân nhắc kỹ, không phải dùng thủ đoạn gây chú ý rồi sau đó chẳng có gì, trái lại càng nhìn càng đẹp...

Trong yên lặng, Đường Lạc Lạc từ từ mở lời, giọng nói trong trẻo và đẹp dễ.

- Cá nhân tôi cảm thấy, cái đẹp của kỳ bào, so với lễ phục của phương Tây, mang nét cổ điển rất nhiều, khác với lễ phục lộng lẫy của phương Tây, vẻ đẹp truyền thống của Hoa Hạ là cần phải tỉ mỉ thường thức, giống như trang phục này, mới đầu nhìn tầm thường, chỉ có bình tâm, trong bóng đêm, mới cảm nhận được sự độc nhất vô nhị của nó...

Mọi người bị cảnh tượng trước mắt rung động, qua một lúc lâu, hàng ghế giám khảo mới có người phát biểu.

- Xin hỏi vị thí sinh này, cô làm sao làm được độ sáng lấp lánh này... Cảm giác như dòng nước chuyển động như vậy...

Đường Lạc Lạc mỉm cười nhẹ.

- Đầu tiên, tôi lựa chọn một chất liệu đặc biệt, trong buổi đêm thử nghiệm rất nhiều lần, thông qua sự điều chỉnh độ dày của vải và góc độ, để đạt được hiệu quả sáng lấp lánh như dòng nước, đồng thời tôi còn thêm vào một chút bột phát sáng...

Giọng nói của cô ngọt ngào và trong trẻo, cất lên êm tai trong bóng tối, khiến người khác cảm thấy thực sự là một loại hưởng thụ, mãi đến khi Đường Lạc Lạc biểu đạt hoàn tất, đèn lại được bật lên, mọi người giống như còn đắm chìm trong sự rung động không thể cưỡng lại ban này, Đường Lạc Lạc cũng đã cúi chào xong, mọi người mới phản ứng lại, tiếp đến bùng phát một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Về mặt Mặc Thiệu Đình kiêu ngạo, khoe miệng hơi cong lên, hiếm khi ra sức vỗ tay, toàn thân Mặc Tây Thành mặt mày rạn rở, gần như kích động sắp nhảy cẫng lên.

- Lạc Lạc thật thông minh, so sánh với tác phẩm của cô ấy, những người khác thực sự là trò trẻ con! Giỏi quá!

Nghe thấy cậu chủ nhỏ hào phóng khen ngợi, Lâm Uyển Du ở hàng sau sắc mặt trầm xuống, tức giận lạnh lùng hừ một tiếng.

Diệp Tiểu Manh giờ điện thoại lên vô cùng hưng phấn.

- Ôi, mấy bạn thấy chưa, người đẹp trên sân khấu kia là bạn thân của tôi! Có lợi hại không! Cừ không cừ không, nào nào nào, đưa quà qua đây...

Vừa nãy Mặc Lan cười vui vẻ bao nhiêu, bây giờ nụ cười cứng nhắc trên mặt thất vọng bấy nhiêu, vốn tưởng Đường Lạc Lạc nhất định sẽ bị những lời chê nhạo đến nỗi muốn bỏ trốn, cảm thấy bản thân đã báo được thù, nhưng không ngờ đến Đường Lạc Lạc lại để dành chiêu cuối, trong thời khắc này chuyển bại thành thắng.

Đúng là đáng ghét!

Sớm biết như vậy, bản thân đã không đi cắt kỳ bào của cô rồi, bộ đó tuy thiết kế tinh xảo, nhưng làm sao xuất sắc bằng bộ này?

Phải biết tuy vòng sơ khảo vòng bán kết và chung kết, đều căn cứ vào các tác phẩm khác nhau mà đánh giá, nhưng cũng sẽ có điểm ấn tượng, giờ đây Đường Lạc Lạc nhất định đã để lại một ấn tượng sâu sắc cho ban giám khảo...

Lúc này Mặc Lan nghiêng chặt răng, có cảm giác trong lúc vô tình trợ công cho Đường Lạc Lạc, giận muốn ói máu.

Trong tiếng hoan hô nhiệt liệt, Đường Lạc Lạc đi xuống sân khấu, sau đó có vài nhà thiết kế lên giới thiệu trang phục của mình, không thiếu sự xinh đẹp tinh xảo, nhưng không thể đạt được cảm giác rung động mà Đường Lạc Lạc mang lại cho mọi người nữa.

Cuối cùng, sau cuộc tranh luận quyết liệt của các giám khảo, người chủ trì tuyên bố danh sách vào vòng bán kết, trong số mười lăm người, bỗng nhiên có tên Đường Lạc Lạc.

Khoảnh khắc Đường Lạc Lạc nghe được tên của mình vang lên, thực sự hưng phấn sắp muốn nổ tung, mà Mặc Lan cũng sắp muốn nổ tung rồi – nhưng lại là tức giận.

Chị ta đương nhiên là vào được vòng bán kết, nhưng Đường Lạc Lạc cũng vào vòng trong rồi, đối với Mặc Lan đã dùng hết mọi thủ đoạn mà nói, chắc chắn là một đá kích trầm trọng.

Chị ta luôn xem thường mà mù quáng so sánh với Đường Lạc Lạc, nhưng trong lúc không hay, lại xem Đường Lạc Lạc là một đối thủ vô cùng quan trọng...

Cuộc thi kết thúc, nhân viên của tập đoàn nhà họ Mặc cộng thêm Đường Lạc Lạc, tổng cộng có năm người vào vòng trong, tỉ lệ này đã khiến người khác hết sức kinh ngạc, mọi người tụ lại trong đại sảnh mà nhiều khán giả đã ra về, vui mừng lú lú, La Thư Vũ là một trong năm người, lúc này rất hưng phấn, dùng sức kéo Đường Lạc Lạc khen ngợi thiết kế của cô khiến ánh mắt người khác sáng rực, Mặc Lan khinh thường nhạo bạt cùng đám người này, tự mình đi về.

Diệp Tiểu Manh mừng rỡ chạy đến bên cạnh Đường Lạc Lạc, vừa bóp vai vừa nhún vào cánh tay, trong miệng không ngừng lái nhãi, y hệt như người hâm mộ trung thành nhất của Đường Lạc Lạc.

- Lạc Lạc, cậu vừa nãy quá giỏi rồi, bộ kỳ bảo này của cậu hình như không phải bộ cậu cho xem, là vũ khí bí mật của cậu sao?

- Là mình chuẩn bị làm cho bản thân mặc chơi thôi, không ngờ đến tác phẩm chuẩn bị dự thi xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, vì vậy...

Đường Lạc Lạc hết sức phấn khởi nói chuyện với Diệp Tiểu Manh, liền nghe tiếng hoan hô truyền từ đám đông, theo tiếng động nhìn qua, chỉ thấy Mặc Thiệu Đình và Mặc Tây Thành một người trái một người phải, đang đi về phía họ.

Ở nhà họ Mặc, Mặc Thiệu Đình và Mặc Tây Thành có thể nói là thần tượng của mọi người, đặc biệt là Mặc Thiệu Đình, bình thường khiêm tốn lạnh lùng, ngay cả nhân viên của mình cũng rất ít khi gặp anh, mười nữ nhân viên của nhà họ Mặc, ít nhất cũng có chín người là người hâm mộ của Mặc Thiệu Đình, chỉ là bình thường căn bản không thể tiếp xúc, chỉ có thể quan sát từ xa.

Lúc này cuộc thi kết thúc, đại nhân boss lại thật sự xuất hiện, còn mang theo người em trai nhan sắc cũng nổi trội như thế của mình, toàn bộ nhân viên của nhà họ Mặc lập tức đều phấn khích hẳn lên, thực sự còn vui hơn việc vào được vòng bán kết.

- Mọi người vất vả rồi.

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình lướt qua đám đông, nhìn vào mặt Đường Lạc Lạc, nụ cười trong ánh mắt thực sự không thể che giấu được, khoe miệng của Đường Lạc Lạc bất giác vênh lên, cũng cười theo, sau đó cúi đầu, liền nghe thấy Mặc Tây Thành tiếp lời Mặc Thiệu Đình.

- Thành tích của mọi người đều cực kỳ tốt, vì vậy để khích lệ mọi người, hôm nay anh em chúng tôi khao, mời mọi người ăn bữa cơm, mọi người nhất định phải nhận đầy.

Lời chưa nói hết, lại một tràng tiếng hoan hô vang lên, trên mặt mỗi người đều mang vẻ hưng phấn, hai ông chủ quyền lực nhất nhà họ Mặc mời ăn cơm, đúng là may mắn rơi từ trên đầu xuống, không chỉ có thể nhìn sự đời, mà còn có thể xuất hiện trước mặt Boss, aaaa, nghĩ như thế nào cũng chỉ có lời mà không lỗi!

Đặc biệt là những nữ nhân viên, lúc này đôi mắt nhìn chăm chú vào Mặc Thiệu Đình, lại nhìn Mặc Tây Thành, chỉ cảm thấy một đôi mắt cũng sắp không đủ dùng rồi!

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, nhìn thấy Mặc Thiệu Đình nhếch mày nhẹ với cô, trong lòng hiểu rõ, Mặc Thiệu Đình đâu có muốn đãi khách gì, đoán chừng muốn nhân lúc nhiều người náo nhiệt, chúc mừng cô một phen.

Nghĩ như vậy, trong lòng Đường Lạc Lạc cảm thấy ngọt ngào, đang định đi theo dòng người đến sau lưng Mặc Thiệu Đình, liền nghe thấy một giọng nói nũng nịu vang lên.

- Thiệu Đình!

Mọi người vừa quay đầu, liền thấy Lâm Uyển Du mang một chiếc giày cao gót, vội vã chạy đến, lúc chạy đến bên Mặc Thiệu Đình, ôi một tiếng, yếu đuối ngã nhào vào bên cạnh Mặc Thiệu Đình, vờn hai cánh tay kéo lấy Mặc Thiệu Đình.

- Thiệu Đình... Hôm nay em đặc biệt đến cổ vũ cho nhân viên của anh, anh không thể lúc nào có chuyện vui cũng không gọi em được, chào ôi, chào ôi, chân em đau quá, hình như bị trật rồi...

Mặc Thiệu Đình cau mày không nói gì, dưới trăm con mắt dõi theo, cho dù cô phiền chán Lâm Uyển Du cỡ nào, cũng không thể trực tiếp đẩy Lâm Uyển Du sang một bên, thực sự quá không thân sĩ rồi, huống hồ Lâm Uyển Du như một miếng thuốc cao da chó, vừa dán vào người Mặc Thiệu Đình, liền giống như dính chặt vào vậy, Mặc Thiệu Đình lùi về một bước, cô ta cũng theo đó sắp lại, sống chết không chịu rời xa.

Đường Lạc Lạc ngẩn người, độ dày da mặt của Lâm Uyển Du, đúng là càng ngày càng tăng.

Mặc Tây Thành bên cạnh nín cười, vội tiếp lời.

- Đúng rồi, anh hai, cô Lâm có lòng tốt, tiệc chúc mừng của chúng ta sao có thể sót cô được, đến đây đến đây, cô Lâm, cùng đi với chúng tôi đi. Anh hai, chân người ta bị trật rồi, anh cũng nên đỡ người ta một chút chứ.

Mặc Thiệu Đình ngẩng đầu, ánh mắt âm u lướt qua mặt Mặc Tây Thành, hận không thể một chân dẫm chết Mặc Tây Thành, thẳng thối tha đáng chết...

Các nhân viên xung quanh thấy Lâm Uyển Du sắp lấy Mặc Thiệu Đình, không kiềm được lộ ra nụ cười như trong lòng đã hiểu rõ, vốn mọi người đều đoán Lâm Uyển Du là vợ của Mặc Thiệu Đình, lúc này nhìn rõ rồi, đoán chừng gần chắc chắn rồi nhìn ánh mắt cô Lâm nhìn cậu chủ Mặc, là tình ý triền miên, còn về cậu chủ Mặc thì – sắc mặt của anh luôn rất khó ưa rất lạnh lùng, vì vậy lúc này dù âm u đến chết, cũng chỉ có thể nói là bình thường thôi.

Mắt nhìn không thể đẩy Lâm Uyển Du ra, Mặc Thiệu Đình bất lực nhìn qua Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc nhún vai, nhìn rất rõ ràng, là Lâm Uyển Du bỏ nhào đến Mặc Thiệu Đình, cô không thể nhỏ nhen như thế, ngay cả một chút giám như vậy cũng ăn, tuy trong lòng đích thực rất không vui không vui...

Mẹ nó, Lâm Uyển Du thuộc họ giun hay sao, toàn thân trên dưới một chút xương cốt cũng không có, sắp nhào tới người Tiểu Tiểu Ca rồi!

Mắt nhìn Mặc Thiệu Đình bị Lâm Uyển Du quán lấy, Mặc Tây Thành lặng lẽ bước chậm lại, đến bên cạnh Đường Lạc Lạc.

- Lạc Lạc, cô hôm nay giỏi thật đó, tôi một chút cũng không nghĩ đến, cô lại lợi hại như vậy.

Đường Lạc Lạc cười, xua xua tay.

- Cậu chủ nhỏ đừng cười tôi, chẳng qua là may mắn thôi.

Vừa nói vừa dùng ánh mắt nhìn hướng ra Mặc Thiệu Đình, chỉ thấy hai người đã đi ra đại sảnh, Mặc Thiệu Đình vẫy vẫy tay, một chiếc Ferrari màu cam chạy qua đây, anh mở cửa xe, còn chưa ngẩng đầu lên, Lâm Uyển Du vừa nảy còn bị trật chân hành động bất tiện, đột nhiên trượt một cái chui vào trong xe, thân thủ nhanh nhẹn, khiến người ta thần phục.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121

Đường Lạc Lạc tự hỏi lòng mình, nếu như bản thân là một người đàn ông, gặp được loại con gái bám dai như Lâm Uyển Du, sợ rằng chỉ có thể đầu hàng, chỉ là, dù như vậy, lúc này trong lòng cô đã bức đến đỉnh điểm rồi.

Aaaa, không thể để loại con gái thích giết chồng của người ta như Lâm Uyển Du nổ tung ngay tại chỗ hay sao!

Đang trong lúc trong lòng Đường Lạc Lạc bấp bênh, Mặc Tây Thành cười hi hi bỏ thêm một nhát dao.

- Đây, cô đừng nói, nhìn hình bóng này, anh hai tôi và Lâm Uyển Du cũng khá xứng đôi đó!

Đường Lạc Lạc:...

Xứng cái con khi khô, trừ việc xứng về giới tính, đúng là nhìn không ra xứng đôi ở chỗ nào nữa.

Lâm Uyển Du ngồi vào xe Mặc Thiệu Đình, không nói gì mà cửa xe lại, hỏi thúc Mặc Thiệu Đình nhanh chóng lái xe.

- Cậu chủ nhỏ hôm nay lái một chiếc Limousine, có thể chở hết những người còn lại, chúng ta đi trước thôi? Thiệu Đình anh nghĩ ra đãi khách ở đâu chưa? Em biết có một khách sạn cũng không tệ, chúng ta đến đó đi, em dẫn đường cho, làm người dẫn đường cho anh, để bọn họ đi theo em là được, có được không?

Mặc Thiệu Đình bất lực, chỉ có thể lạnh lùng khởi động xe, lại sợ cứ không trả lời Lâm Uyển Du, đối phương sẽ làm ra những hành động quá khích, hôm nay các nhân viên đều ở đây, bị mọi người nhìn thấy ảnh hưởng rất không tốt.

Nghĩ như vậy, Mặc Thiệu Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc lạnh nhạt.

- Nếu người em không khoẻ, có thể không cần đi cùng, hôm nay là cuộc tụ tập của nội bộ nhà họ Mặc.

- Thiệu Đình, anh còn chán ghét em, còn có thành kiến với em, phải không?

Lâm Uyển Du chuyển động con mắt ngăn nước, nhẹ nhàng dựa đầu qua đó, nằm trên vai Mặc Thiệu Đình.

- Em biết là anh luôn không chịu tha thứ cho em mà, Thiệu Đình, em phải làm sao, mới khiến anh mở lòng đây?

Mặc Thiệu Đình buồn bực lùi về phía sau, tránh khỏi cái ôm ấp của Lâm Uyển Du, chỉ cảm thấy cái cảm giác đau đầu như muốn nứt ra lại đến rồi.

- Lâm Uyển Du, em cho anh yên tĩnh một chút, còn nói một câu, thì em xuống xe đi.

Anh thật sự quá chán ghét sự day dưa và không nói đạo lý của Lâm Uyển Du rồi, chỉ cầu có thể thanh tịnh một chút.

Lâm Uyển Du lộ ra vẻ nước mắt là chảy, gật gật đầu, nói một tiếng “được”, sau đó cúi gầm xuống, nhìn Mặc Thiệu Đình không chớp mắt, bị Mặc Thiệu Đình phát hiện cả người toát mồ hôi lạnh...

Nghe nói, công lực bám dai như đĩa của Lâm Uyển Du thực sự khiến người ta kính phục, chỉ là, Mặc Thiệu Đình càng ngày càng cảm thấy Lâm Uyển Du giống như một người bị bệnh thần kinh.

Không dễ gì lái xe đến trước cửa khách sạn Tứ Quý, Mặc Thiệu Đình chờ không kịp mở cửa xe đi ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy xe của Mặc Tây Thành cũng đến rồi, trong khoảnh khắc anh đứng yên tại chỗ, Lâm Uyển Du cũng vội vàng từ trong xe đi xuống, đưa tay quàng vào cánh tay của anh, nũng nịu la to.

- Thiệu Đình, đỡ em một chút, em đau quá...

Mặc Thiệu Đình: ...

Tôi cũng đau lắm, đầu tôi rất đau.

Muốn ném Lâm Uyển Du ra ngoài quá aaaa.

Đứng yên tại chỗ một lúc lâu, Mặc Tây Thành mới chậm chạp đỗ xe xong, đem một đám nhân viên đi qua đây.

- Chao ôi, anh hai, anh chạy nhanh quá, chạy đến đuôi không kịp, trình lái xe của anh quá tốt, hay là hai người cố ý muốn bỏ xa chúng tôi, làm một chút gì đó hả?

Lời vừa nói xong, trong đám người lập tức vang lên tiếng cười đùa giỡn, Lâm Uyển Du cự kị e thẹn cúi đầu xuống, biểu cảm đó giống như bị Mặc Tây Thành nói trúng vậy...

Đường Lạc Lạc đứng trong gió thổi nhẹ, chỉ cảm thấy thực sự còn đáng thương hơn mấy người độc thân, độc thân người ta chỉ là độc thân, còn có cầu lương ăn, nhưng mình thì sao? Mắt tròn tròn nhìn đứa con gái khác kéo lấy chồng mình cưỡng ép tình cảm, thật sự đủ rồi.

Mong bé gãy cái tay mà Lâm Uyển Du kéo lấy Mặc Thiệu Đình quá mẹ nó!

Hừ, ác độc như thế đó.

Nhìn thấy vẻ mặt rầu rĩ của Đường Lạc Lạc, Lâm Uyển Du đạt được thỏa mãn cực lớn, kéo cánh tay Mặc Thiệu Đình đứng đưa lác lư đi đến trước mặt, dùng thái độ như một bà chủ, quay đầu giới thiệu với mọi người.

- Tôi thích món ở khách sạn này nhất, rất đặc sắc, biểu hiện của mọi người hôm nay rất tốt, coi như đãi mọi người, đừng khách sao, đến đây đến đây...

Đường Lạc Lạc nhếch môi, không quan tâm đi theo phía sau, Mặc Tây Thành tận dụng sơ hở.

- Lạc Lạc, cô sao rồi? Không vui sao? Đều trách anh hai tôi, một chút cũng không suy nghĩ đến cảm nhận của cô, nhưng may là còn có tôi, đến đây đến đây, cho cô mượn vai dựa này.

Lắc lắc đầu, Đường Lạc Lạc tiếp tục bơ phờ đi về phía trước, một ngày đẹp biết mấy, mẹ nó, hoàn toàn bị Lâm Uyển Du huỷ hoại rồi.

Lâm Uyển Du là khách quen của khách sạn Tứ Quý, vừa đến đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của giám đốc, dẫn bọn họ đi đến phòng thượng hạng nhất ở trong.

Mở cửa phòng, sự rộng rãi và trang trí xa hoa ở bên trong lập tức khiến mọi người hưng phấn không ngừng, kêu lên.

- Oa, đây mới là khách sạn năm sao chứ, tuyệt quá, lộng lẫy quá...

- Nhờ phước giám đốc Mặc và cô Lâm, không ngờ có ngày lại có thể vào đây một lần...

- Đúng là cảm kích, thế cô gọi cô Lâm cái gì, gọi bà Mặc đi.

Mọi người bạn một câu tôi một câu đùa giỡn, Lâm Uyển Du mắt nhìn mọi người đã đem cô và Mặc Thiệu Đình nói thành một cặp, nụ cười không mặt không kiềm được càng tươi rồi, như ra oai ngược cầm lên, khinh bỉ nhìn Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc nằm không cũng trúng đạn rất bực lực, sao cứ cảm thấy bản thân như kẻ thứ ba vậy?

Thiên lý ở đâu?

Sau khi thán phục qua đi, mọi người bắt đầu lần lượt ngồi xuống, Mặc Thiệu Đình đi đến vị trí trung tâm trước, vừa mới lên mặt với Đường Lạc Lạc, Lâm Uyển Du liền nhanh chân đi trước, ngồi xuống phía tay trái Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình bất lực, vừa chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Mặc Tây Thành lại vô cùng thân thiết ngồi ở phía tay phải anh, cầm lấy bình trà trên bàn, rót một tách cho anh.

- Anh hai, anh không cần lo lắng cho em, em không còn là con nít nữa, lại đây lại đây, uống trà.

Mặc Thiệu Đình: ...

Đường Lạc Lạc không còn cách, chỉ có thể đi theo mọi người chuẩn bị tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, vừa quay người, liền bị Mặc Tây Thành kéo lại.

- Cô đường, thiết kế của cô hôm nay rất có phong cách, tôi vô cùng yêu thích, có một vài câu hỏi muốn hỏi cô, cô ngồi ở đây, đúng, bên cạnh tôi, tiện cho việc nói chuyện của tôi và cô.

Lập tức, những ánh mắt ngưỡng mộ nhìn qua đây, bị cậu chủ nhỏ kéo lại nói chuyện, quao, Đường Lạc Lạc thật có vận đào hoa!

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình tối sầm, ánh mắt nhìn chăm chú vào tay Mặc Tây Thành đang kéo lấy Đường Lạc Lạc, nhìn đến nỗi người Mặc Tây Thành lạnh toát, bất giác thả lỏng cổ tay của Đường Lạc Lạc, chỉ vào vị trí bên cạnh.

- Lại đây, ở đây.

Đường Lạc Lạc chỉ có thể cười cười, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Mặc Tây Thành.

Vừa mới ngồi xuống, các món ăn liên tiếp được đem lên.

Đừng nói, gu lựa khách sạn của Lâm Uyển Du, cùng cách cô ta nhìn đàn ông đều đáng tin tưởng như nhau, mỗi một món ăn đều có phong cách riêng, mọi người ăn rất vui vẻ, lại uống một chút rượu, ồ ạt rót rượu mời Mặc Tây Thành – Mặc Thiệu Đình thực sự quá cao ngạo rồi, bình thường rất ít khi gặp được, cũng không có khí chất thân thiện, mọi người tuy muốn nịnh nọt, nhưng khó tránh có chút ngại ngùng.

Mà Mặc Tây Thành thì cởi mở hơn nhiều, đối diện với việc mời rượu của mọi người, anh không từ chối, còn rất thân sĩ thay Đường Lạc Lạc uống vài ly, trong chốc lát, không khí trên bàn rượu vô cùng nhiệt liệt êm dịu.

Uống qua ba lần, có người đề nghị chơi sự thật hay thử thách, dù sao hai vị boss đều ở đây, nếu như chỉ ăn cơm nói chuyện, khó tránh việc bó chân trói tay, trò chơi này là trò điều chỉnh không khí tốt nhất, vì vậy lập tức có được một tràng hưởng ứng.

Có người lấy một chai bia trong suốt, để trên trung tâm bàn cơm, miệng bình chỉ vào ai, người đó sẽ phải lựa sự thật hay thử thách.

Chủ đề do người bị trúng vòng trước đề ra.

Chỉ thấy có người xoay nhẹ bình rượu, chiếc bình quay nhẹ nhẹ, chưa đầy một lúc sau liền chỉ đúng vào một nam nhân viên thật thà đeo kính, trong tiếng ồn ào, anh ta chọn sự thật, lập tức có nữ nhân viên cười tít mắt hỏi anh ta.

- Bạch Tuấn Hoa, anh quen bao nhiêu cô bạn gái rồi?

Anh chàng đeo kính cười gượng, sau đó trong tiếng đùa giỡn của mọi người, nhỏ giọng trả lời.

- Không có... Một người cũng không có.

Lập tức mọi người cười ha hả, có vài người cười sắp khóc tới nơi, không khí trong chốc lát náo nhiệt hẳn lên.

Sau mấy vòng, mọi người hoàn toàn thoải mái, chủ đề đưa ra càng ngày càng gian xảo, không khí đang trong lúc gay cấn, lại một người quay bình, chiếc bình từ từ ngừng lại, miệng bình lại bất ngờ chỉ đúng vào Mặc Thiệu Đình đang ngồi ở ghế đầu.

Lúc này, không khí trong chốc lát im lặng xuống, mọi người nhìn Mặc Thiệu Đình cao ngạo không thể xâm phạm, đều cảm thấy lần này phải hơi khéo, lỡ không khí không vui lên được, trái lại chọc giận Boss thì làm sao?

Cuối cùng, cô gái bị trúng vòng trước chỉ có thể lấy dũng khí, nhỏ giọng hỏi.

- Giám đốc Mặc, anh... anh là chọn sự thật, hay là thử thách đây?

Nói xong sợ đến nỗi nhắm mắt lại, chỉ sợ chọc giận Mặc Thiệu Đình bình thường cao cao tại thượng không thể xâm phạm.

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình bình tĩnh, khoé miệng thậm chí còn có mang nét cười, nhẹ nhàng nói.

- Tôi... Chọn sự thật vậy.

Không ngờ thái độ của boss lại khiêm tốn nhã nhặn như vậy, gan của cô gái lớn hơn, trong ánh mắt mong chờ của mọi người trầm tư suy nghĩ, cảm thấy câu hỏi này không thể quá lắt léo, khiến Mặc Thiệu Đình không thể trả lời, để lộ chuyện riêng tư, cũng không thể không có ý kiến, để mọi người cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị.

Suy đi nghĩ lại, cô gái nhỏ nhẹ nói.

- Vậy... Vậy giám đốc Mặc, xin hỏi tên của bà Mặc, là mấy chữ vậy?

Câu hỏi này vừa đề ra, mọi người lập tức đều hứng thú, ai ai cũng vểnh tai lên, mở to mắt quan sát vẻ mặt của Mặc Thiệu Đình và Lâm Uyển Du, thà nói câu hỏi này đang hỏi tên bà Mặc có mấy chữ, chỉ bằng nói đánh vào chính diện, bà Mặc rốt cuộc có phải Lâm Uyển Du hay không?

Nếu như Mặc Thiệu Đình nói bà Mặc là hai chữ, vậy rất rõ ràng, vị ngồi trước mặt này không phải bà chủ, nếu như Mặc Thiệu Đình nói là ba chữ... Vậy khả năng gián tiếp nhân lên gấp đôi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Không còn cách, boss đại nhân đã cao ngạo vậy rồi, chỉ còn lấy lòng bà chủ mới là lối thoát duy nhất, nhưng bây giờ thân phận bà chủ chưa được xác định, mọi người có cảm giác không có chỗ để phát huy...

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình lấp lánh, khoé mắt nhìn lướt qua Đường Lạc Lạc, chỉ thấy tiểu nha đầu có gắng giả vờ làm ra bộ mặt không biết gì, nhưng cơ thể căng cứng, tay nắm chặt ly không nhúc nhích, giống như bị người ta điểm huyết vậy, vừa nhìn đã biết đang âm thầm đợi câu trả lời của mình.

Trong lòng anh rung động, nụ cười ở khoé miệng hơi cong, hé đôi môi mỏng nói.

- Vợ của tôi là... tên ba chữ.

- Ồ!

Lời vừa nói xong, mọi người lập tức thông suốt, nhìn về mặt Lâm Uyển Du càng thiết tha.

- Thì ra là tên ba chữ!

Đường Lạc Lạc: ...

Mẹ nó tên của cô cũng là tên ba chữ, Lâm Uyển Du cũng vậy... đây hỏi rồi chả khác gì chưa hỏi, cái người hỏi đứng ra đây coi, tôi đảm bảo sẽ không đánh chết cô!

Đường Lạc Lạc đưa ly lên uống cạn, xem như trong lòng rất uất ức.

Mà trong lòng Lâm Uyển Du lúc này có thể gọi là nở hoa tung bùng, nghe đến Mặc Thiệu Đình nói tên của vợ mình là tên ba chữ, lại không chỉ rõ họ tên, trong lòng cô không kiềm được tâm trạng gấp gáp, nghe nói Mặc Thiệu Đình mãi chưa không khai thân phận của Đường Lạc Lạc, có phải chưa xác định được tâm ý của mình?

Thật sự thích một người, không phải nên mong sao toàn thế giới đều đến chứng kiến hạnh phúc của mình sao?

Không công khai nói rõ điều gì? Nói rõ yêu chưa đủ sâu đậm, đây không phải có ý nói mình vẫn còn cơ hội hay sao?

Vừa nãy Mặc Thiệu Đình rõ ràng chần chừ một lúc, trong lúc trả lời, trong đầu có phải thoát qua hình ảnh của cô?

Sức tưởng tượng của phụ nữ vốn rất phong phú, Lâm Uyển Du lúc này càng vươn ra đôi cánh của sự tưởng tượng, mặc sức tưởng tượng mặc sức suy đoán, tuy Mặc Thiệu Đình đối với mình luôn không nồng nhiệt cũng không lạnh lùng, nhưng ai biết anh có phải đang phân vân, đang đấu tranh với con quỷ trong lòng cũng nên.

Nghĩ như vậy, Lâm Uyển Du lập tức cảm thấy tràn đầy năng lượng, Mặc Thiệu Đình đang ngồi bên cạnh cô ta, cô ta với ánh mắt đưa tình nhìn chăm chú vào góc nghiêng của Mặc Thiệu Đình, trong lúc say mê, dưới bàn nhè nhẹ đá văng chiếc giày cao gót của mình, dùng bàn chân thon thả xinh đẹp của mình đưa về phía đùi Mặc Thiệu Đình.

Đây là một ám thị chứa tính chất vô cùng khiêu khích, Mặc Thiệu Đình đang ngồi bên cạnh Lâm Uyển Du, trong lòng cũng hiểu rõ từng cử động nhỏ của cô ta, lúc này cảm thấy chân của Lâm Uyển Du đưa về phía đùi mình, theo bản năng anh rút chân của mình lại, dựa dụa ra sau, còn Lâm Uyển Du cảm thấy không đạt được mục tiêu, càng cố gắng đưa chân về bên phải, vì hôm nay người nhiều, khoảng cách mọi người ngồi đều rất gần, lúc này, chết không chết lại đụng nhảm đùi của Mặc Tây Thành...

Mặc Tây Thành đang vô cùng phấn khởi xem náo nhiệt, mong sao mọi người trêu đùa Mặc Thiệu Đình và Lâm Uyển Du vài câu, để Đường Lạc Lạc bỏ đi ngay mới được, đột nhiên cảm thấy một chiếc chân sờ tới đùi mình, còn nhẹ nhàng theo hướng đùi vuốt nhẹ...

Mẹ nó đây là tình huống gì đây!

Lâm Uyển Du tự cảm thấy động tác này rất lằng lơ, vừa dùng ngón chân của mình nhè nhẹ khiêu khích trên đùi, vừa liếc mắt đưa tình với Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình dở khóc dở cười, miễn cưỡng che giấu nụ cười ở khoé miệng, hai tay khoanh trước ngực, thưởng thức biểu cảm của Mặc Tây Thành.

Tung hoành trên tình trường nhiều năm, Mặc Tây Thành quen trêu ong ghẹo bướm, loại mưu kế này thực sự không thể quen thuộc hơn, vừa suy nghĩ một chút liền biết Lâm Uyển Du sờ nhảm người rồi, nhưng bây giờ lại nhiều người tụ tập lại, cậu cũng không thể trực tiếp nói ra, về mặt kiểm lại đến tái mét, trong lòng đã hoàn toàn sụp đổ...

Trước khi ghẹo trai, không thể xác định chính xác mục tiêu của mình sao?

Lúc này, mọi người đang mơ hồ suy đoán thân phận của bà Mặc, trên miệng không ngừng nịnh hót Lâm Uyển Du và Mặc Thiệu Đình.

- Kỳ thực, chỉ có tôi cảm thấy, cô Lâm và giám đốc Mặc rất xứng đôi sao? Trai tài gái sắc đó.

- Đúng rồi, và lại cô Lâm cũng là tên ba chữ.

- Tính tình cô Lâm tốt thật, luôn cười tít mắt, không hề giả tạo tí nào, cành vàng lá ngọc như vậy, ai lại không thích chứ...

Mọi người xì xầm, nịnh tới Lâm Uyển Du cực kỳ sung sướng, động tác dưới chân không ngừng lại, mắt nhìn Mặc Thiệu Đình không kháng cự, càng to gan đưa chân nhích về phía trên, mãi đến khi trượt tới trên đùi...

Với người nhân nhện là thông minh ôn hoà là đáng quý nhất như Mặc Tây Thành, cuối cùng cũng không thể nhìn được nữa, mặt đỏ ửng tại lại buồn bực đập bàn, khiến mọi người đều đưa mắt qua nhìn cậu, cậu mở miệng, cuối cùng cũng bộc phát rồi.

- Cô Lâm, cô hình như... dẫm vào tôi rồi!

Thực ra hơn cả việc dẫm vào cậu, gần như sắp dẫm vào tiểu Mặc Tây Thành rồi đó được không!

Người phụ nữ này có phải bị bệnh không...

Mặt Lâm Uyển Du biến sắc, giờ mới phát hiện bản thân giống như nỗ lực nhằm chỗ rồi, ngượng ngùng hoang mang rút lại chân của mình, dưới bàn cố gắng tìm chiếc giày cao gót của mình, Mặc Thiệu Đình lại cực kỳ đen tối không hề lời nào, trực tiếp đá giày cao gót của Lâm Uyển Du sang một bên.

Vậy là, mọi người trên bàn chỉ có thể thấy cô Lâm mới này còn cười tươi rói, trên mặt vừa đỏ bừng vừa tái nhợt, đồng thời trên mặt lộ ra biểu cảm ngượng ngùng như bị tào bôn...

- Cô Lâm, cô không khoẻ sao?

Có người quan tâm hỏi.

Lâm Uyển Du sốt ruột đến nổi mồ hôi trên trán cũng toát hết cả ra, lại chỉ có thể duy trì nụ cười.

- Không có không có, mọi người ăn đồ của mình đi!

Đáng chết, giày cao gót của lão nương đi đâu rồi?

Mặc Thiệu Đình xem như trút được một hơi dài, có sự việc xen vào giữa như vậy, Lâm Uyển Du quả nhiên có còn tâm tư nhắm vào mình liếc mắt đưa tình nữa.

- Ôi, người bị dính đạn vòng này là Đường Lạc Lạc!

- Ồ?

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, tiếp sau Mặc Thiệu Đình, mình cũng được vinh quang trúng đạn rồi?

Phải nói lần ăn cơm này trên bàn ăn chỉ có chưa đến hai mươi người, chiếc bình xoay đi xoay lại, trên lý thuyết đoán chừng sẽ không có ai có thể may mắn gặp nạn, Đường Lạc Lạc lắc đầu, chỉ có thể cam chịu số phận.

- Tôi... tôi cũng chọn sự thật vậy.

Nam đồng nghiệp trung niên bị dính đạn vòng trước, lúc này nghiêm túc nghĩ ngợi, do dự nói.

- Vậy, tôi hỏi cô... bạn trai cô là người của công ty phải không?

Câu hỏi này vừa được nói ra, liền bị những đồng nghiệp khác khinh bỉ.

- Đương nhiên là phải rồi.

- Đây còn phải hỏi sao?

- Có thể hỏi câu hữu ích chút được không?

Nam đồng nghiệp rất khó xử, chỉ có thể đổi một câu khác.

- Vậy tôi muốn hỏi, hai người chuẩn bị khi nào kết hôn? Để tôi chuẩn bị tiền mừng...

Đường Lạc Lạc bối rối, không biết bạn trai bọn họ chỉ là ai, nhưng sự thật hay thử thách, nói dối thì không còn ý nghĩa gì nữa, cô cũng không chuẩn bị che giấu thân phận đã kết hôn của mình.

- Tôi đã kết hôn rồi.

- Oa!

Mức độ thú vị của tin này, rõ ràng đã vượt quá tưởng tượng của mọi người, mọi người lần lượt kinh ngạc kêu lên.

Sắc mặt Mặc Tây Thành âm u, Lâm Uyển Du tròn mắt, Mặc Thiệu Đình lại hơi cong môi, hiện ra vẻ mặt cười nhưng không nói lời nào.

Không tệ, tiểu nha đầu một chút cũng không chối bỏ thân phận đã kết hôn của mình, đáng để khen thưởng, đi về phải bế lên ôm hôn mới được.

Chỉ là, sự vui vẻ của Mặc Thiệu Đình chưa duy trì được bao lâu, liền nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của mọi người.

- Aaa, thì ra trợ lý Tần và Đường Lạc Lạc đã kết hôn rồi, tôi nói rồi, hôm đó cậu ấy còn đeo một chiếc nhẫn, chắc là nhẫn kết hôn rồi.

- Hai người họ cũng rất xứng đôi, trợ lý Tần thanh tú, Lạc Lạc cũng trong sáng đáng yêu, một cặp không tệ.

- Người trẻ bây giờ kết hôn sớm thật, Lạc Lạc, cô và trợ lý Tần kết hôn rồi, vậy khi nào có con vậy?

Đường Lạc Lạc: ...

Làm ơn, cô chỉ nói mình đã kết hôn thôi, cũng chưa nói là kết hôn với Tần Việt... từ khi nào mọi người thăm cho rằng bạn trai của mình là Tần Việt vậy.

Lại không thể trực tiếp nói ra mình và Mặc Thiệu Đình là một đôi, thật là đau đầu.

Khuôn mặt mới nãy vừa tươi rói của Mặc Thiệu Đình, lại lần nữa chuyển sang âm u, mắt nhìn sắc mặt Mặc Thiệu Đình càng ngày càng không ổn, nóng lòng chuẩn bị mở miệng, trong lòng Đường Lạc Lạc vừa hoảng loạn, vội đứng dậy giờ ly rượu lên.

- Nào, tôi mời mọi người một ly!

Không phải cô không muốn công khai mối quan hệ với Mặc Thiệu Đình, chỉ là bây giờ bản thân đang nỗ lực làm việc, sự nghiệp đang thăng tiến, nếu mọi người biết mình chính là bà Mặc, vậy sau này rất nhiều phiền phức khó phải nói, cho dù đạt được thành tích gì, cũng sẽ bị xem là đi cửa sau...

Cảm giác này, Đường Lạc Lạc thực sự không muốn trải qua.

Mọi người đang chơi vui, Đường Lạc Lạc vừa mời rượu, lập tức đều hứng thú hẳn lên, xì xào xì xồ trêu đùa lẫn nhau, chủ đề cuối cùng cũng bị câu hỏi này đem đi rồi.

Đường Lạc Lạc giờ mới ngồi xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Lén nhìn biểu cảm của Mặc Thiệu Đình, mẹ tôi ơi, càng đáng sợ hơn đó được không... xem ra chỉ có thể sau khi về nhà từ từ giải thích thôi.

Tiếp đến, trò chơi tiếp tục tiến hành, vì không khí ban nãy không tệ, vì vậy mọi người cũng dần dần buông lỏng, bắt đầu đều chọn sự thật, dần dần cũng có người chọn thử thách, uống trộn biết bao loại rượu, còn chạy ra ngoài cửa tỏ tình với người qua đường, hiện trường trong chốc lát vô cùng náo nhiệt.

Cuối cùng, chiếc bình lại một lần nữa xoay chuyển, vòng này vừa lúc chỉ đúng vào Mặc Tây Thành.

Mặc Tây Thành hay chơi trò này, hầu như không có chút lo lắng, không đợi hỏi trực tiếp lựa chọn.

- Sự thật thì vô nghĩa quá, tôi chọn thử thách.

Nói xong, mọi người lập tức vang lên tiếng reo hò và tiếng huýt sáo, vài ly rượu xuống bụng, bụng mọi người cũng đầy đi không ít, cộng thêm Mặc Tây Thành xưa nay luôn thân thiện hiền lành, không giống Mặc Thiệu Đình cao cao tại thượng như thế, mặt lạnh trái tim cũng lạnh luôn, vì vậy cô gái bị trúng lượt trước nhìn nhìn cậu, cúi đầu lén cười.

- Vậy cậu chủ nhỏ Mặc... cậu chỉ bằng trong một đám con gái trên bàn, chọn một người hôn một cái thì sao?

Lời vừa nói xong, những cô gái trên bàn đều ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Mặc Tây Thành, trái tim thiếu nữ đập loạn nhịp, là Mặc Tây Thành đó, cậu chủ nhỏ nhà họ Mặc, đẹp trai nhiều tiền, địa vị phú hào, có thể được con ông cháu cha như vậy ôm hôn một cái, dù là trò chơi, cũng là lời rồi đó được không?

Mặc Tây Thành chớp chớp mắt, trong lòng cười điên cuồng, ông trời cũng giúp mình, lần này cuối cùng cũng có cơ hội tiếp cận Lạc Lạc rồi, mà lại là danh chính ngôn thuận, không hề có cảm giác bất hợp pháp, cậu ho nhẹ một cái.

- Có thể thì có thể, chỉ là không biết các chị em có đồng ý không?

- Đồng ý đồng ý!

Đám con gái trên bàn đều hết sức phấn khởi, chỉ thiếu điều thả tim hò hét chọn tôi chọn tôi thôi.

Lâm Uyển Du đoán được tâm tư của Mặc Tây Thành, yên lặng đợi chờ hay, ánh mắt Mặc Thiệu Đình lại bỗng nhiên trở nên tối tăm lạnh lẽo, như hình với bóng nhắm vào người Mặc Tây Thành, Mặc Tây Thành chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, cảm giác người ngồi bên cạnh có phải anh hai mình đâu, rõ ràng là một cái máy làm lạnh mà.

Đường Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt, nhìn tất cả chị em hết sức vui mừng, cảm thấy bản thân làm ngược lại thực sự quá làm mất hứng rồi, với lại mình là chị dâu của Mặc Tây Thành, cậu dù càn quấy cách mấy cũng sẽ không chọn mình, vì vậy đặc biệt yên tâm thoải mái ngồi trên vị trí, chuẩn bị xem nào nhiệt.

Mặc Tây Thành nén lại áp lực, gắng sức thôi miên bản thân, giả vờ nhìn không thấy ánh mắt giết người của anh hai mình, đứng dậy, nhìn xung quanh, sau cùng ánh mắt rơi vào người Đường Lạc Lạc đang ngồi ngay ngắn ở một bên, kiềm nén lại sự căng thẳng và kích động trong lòng, từ từ ghé sát, thăm dò hỏi.

- Lạc Lạc, cô...

Mọi người mở to mắt, đợi Mặc Tây Thành lựa chọn, lúc này thấy cậu lại quay người đối diện với Đường Lạc Lạc, đều ngăn người ra.

Bản thân Đường Lạc Lạc cũng cảm thấy không hiểu gì cả, mắt nhìn Mặc Tây Thành cách mình càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Mặc Thiệu Đình sau lưng Mặc Tây Thành đột nhiên đứng dậy, không nói câu nào, túm Mặc Tây Thành lại, trong ánh nhìn vô cùng kinh ngạc của mọi người, Mặc Thiệu Đình ra quyết tâm, cắn chặt răng, vì để bù đắp hành vi và cử động bất ngờ của mình, sẵn tiện trực tiếp hôn vào môi Mặc Tây Thành...

Trong khoảnh khắc này, thời gian dường như ngừng trôi...

Bình rượu trong tay của một người ngồi xem rơi loảng xoảng xuống đất, phát ra âm thanh rõ vang.

Mọi người vốn chỉ muốn chơi một trò chơi làm cho không khí sôi động lên, lại phát hiện ra một chuyện hình như có gì đó không đúng, cho cậu chủ nhỏ Mặc chọn một cô gái để hôn, nhưng không biết vì sao, cậu chủ Mặc lại cưỡng hôn cậu chủ nhỏ...

Ồm, bọn họ nhất định là hoa mắt rồi.

Hai anh em... lại... như vậy, hôn nhau rồi?

Tình yêu này quá cảm kích rồi...

Khó trách cậu chủ Mặc không công khai vợ của mình, trời ơi...

Ngay cả Lâm Uyển Du, cũng trở mắt đứng nhìn, không nói được câu nào.

Mọi người đều kinh hãi đến khó hiểu như vậy, càng không cần nói đến người có liên quan là Mặc Tây Thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Mặc Thiệu Đình chạm nhẹ trên môi cậu, lập tức như bị bỏng hoang mang tránh ra, nhưng trong lúc này, đối với trái tim yếu đuối của cậu đã tạo thành một tổn thương trầm trọng...

Xưa nay lần đầu tiên hôn nhau với một người đàn ông, lại là anh trai ruột của mình...

Mẹ nó!

Nước mắt ở khóe mi Mặc Tây Thành sắp chảy ra rồi, thực sự đối với cậu tạo thành một vụn vết thương.

Mà Đường Lạc Lạc lại không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào cảnh tượng này, một hồi lâu, cười phụt ra thành tiếng, Mặc Thiệu Đình còn có sở thích này, ha ha ha, tuy rõ ràng là chồng của mình, nhưng rất muốn cười là chuyện sao đây?

Trong lúc mọi người đều mất đi nhân sinh quan, giương mắt mà nhìn, Mặc Thiệu Đình thả lỏng Mặc Tây Thành, gương mặt điển trai không chút biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng điềm tĩnh, giống như người vừa nãy ôm hôn Mặc Tây Thành không phải là mình vậy, sắc mặt bình tĩnh ngồi về chỗ của mình, anh nhẹ nhàng xoay miệng bình.

- Tiếp tục.

Mọi người: ...

Boss quả nhiên là boss, năng lực chịu đựng tâm lý cũng khác.

Xảy ra chuyện như vậy, lại có thể xem như cái gì cũng chưa từng xảy ra!

Tội nghiệp cậu chủ nhỏ...

Vì hành động của Mặc Thiệu Đình thực sự đáng sợ như đất đá trôi, còn mọi người đều bị hút đi sự chú ý, vậy mà không có người nhớ lại vừa nãy Mặc Tây Thành chuẩn bị hôn Đường Lạc Lạc, mọi người đều chìm đắm trong nỗi kinh ngạc cực lớn chưa hoàn hồn trở lại, cảm thấy ngăn người ở đây thêm một giây, liền thêm một giây nguy hiểm.

Bản thân biết được bí mật lớn như vậy của anh em nhà họ Mặc, sẽ không bị diệt khẩu chứ ới sợ quá.

Mặc Tây Thành đứng yên tại chỗ như bức tượng, cứng họng không nói được gì, cảm thấy người toàn thân đều sẽ không ổn rồi.

Vì ngăn cản bản thân thân cận với Đường Lạc Lạc, anh hai cậu xài luôn tuyệt chiêu rồi!

Ngay cả mình cũng dám hôn! Quá mất mặt rồi!

Quá không có nguyên tắc rồi đó!

Chặn lòng...

Trải qua vụ ồn ào như vậy, mọi người đều còn tâm trạng tiếp tục chơi, ra hiệu quay vài vòng, lơ mơ hỏi vài câu, liền ra các ám thị muốn về nhà, Mặc Thiệu Đình cũng không nín kìm, chỉ nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn.

- Chuyện xảy ra ngày hôm nay, mọi người biết là được rồi.

Mẹ nó, boss là đang ra hiệu cho bọn họ, nói bóng gió với bọn họ, đừng hé lộ tiết lộ chuyện hôm nay đó!

Hai chân mọi người mềm nhũn, gần như muốn quỵ xuống khuất phục rồi, ai nấy đều gật đầu như giả vờ.

- Yên tâm đi boss, chúng tôi cái gì cũng không thấy!

- Chúng tôi không thấy anh và cậu chủ nhỏ... cái gì cũng không thấy!

- Hôm nay chỉ là ăn một bữa cơm thôi đại khái là uống nhiều rồi, lúc này đầu óc choáng váng tôi cái gì cũng không biết...

Vì bài ca bệnh cuồng mất hồn này, sau cùng mọi người gần như chạy thụt mạng, người này nhanh hơn người kia chạy ra khỏi phòng.

Diệp Tiểu Manh sấp đến bên cạnh Đường Lạc Lạc, nhìn cô đồng tình.

- Lạc Lạc, chớ trách hai người bây giờ còn chưa có con, cậu tội nghiệp quá... bây giờ mình ủng hộ cậu rồi, nên ly thì ly đi...

Mất nhìn người trong phòng đều về gần hết, Mặc Thiệu Đình không thèm nhìn Mặc Tây Thành như đã hoá đá, và Lâm Uyển Du bên cạnh nóng lòng chuẩn bị muốn nhào tới, đi thẳng đến trước mặt Đường Lạc Lạc, đưa tay ra.

- Đi, về nhà.

Nói thật, Đường Lạc Lạc đối với chuyện Mặc Thiệu Đình đột nhiên nổi cơn hôn Mặc Tây Thành, cũng tràn đầy hiếu kỳ, lúc này vội kéo lấy tay anh, chuẩn bị tìm một nơi không có người giải đáp, sẵn tiện quay đầu nhìn Tiểu Manh.

- Tiểu Manh, cần đưa cậu về không? Tiện đường.

- Không không không.

Diệp Tiểu Manh xua tay.

- Mình còn một bữa cơm nữa, ăn cơm với nhà đầu tư cho một bộ phim chiếu mạng, nếu nói chuyện xong xuôi, thì có vai để diễn rồi, cậu đi trước đi, mình không thuận đường với cậu.

Đường Lạc Lạc cũng không miễn cưỡng.

- Vậy cậu chú ý an toàn, có chuyện thì gọi điện thoại cho mình.

Nói xong liền theo Mặc Thiệu Đình ra khỏi phòng.

Chân trước vừa bước ra khỏi cổng, chân sau Đường Lạc Lạc liền không kiềm chế được ngọn lửa tò mò trong cơ thể của mình.

- Aaa, anh tại sao lại hôn Mặc Tây Thành, thực sự quá mất trí rồi đó được không!

Hai người đàn ông cực kỳ đẹp trai, hôn nhau trước đám đông, nếu như không phải một người trong đó là chồng mình, Đường Lạc Lạc cũng nghĩ đến việc vỗ tay luôn rồi đó được không...

Mặc Thiệu Đình bất lực nhìn qua vẻ mặt phấn khởi của Đường Lạc Lạc, dồn nén nửa ngày trời, giờ mới không nhịn được nói.

- Cô thật sự không phát hiện, lúc trước Mặc Tây Thành là đang hướng về phía cô...

- Cậu ấy đoán chừng là muốn nói với tôi, tôi đã kết hôn rồi, vì vậy không cần phải sợ thôi.

Về mặt Đường Lạc Lạc đơn thuần trả lời.

- Sao vậy, không lẽ anh là vì nguyên nhân này... ha ha ha ha, Tiểu Ca Ca giấm của anh ăn càng ngày càng khó hiểu rồi.

Mặc Thiệu Đình: ...

Vợ nhà mình đúng là chậm hiểu, biểu hiện của Mặc Tây Thành đã rõ ràng vậy rồi, cô một chút cũng không nghĩ lệch đi, bản thân vẫn đứng nên nói với cô, nói với cô rồi, chẳng phải coi như cho Mặc Tây Thành cái thẳng này một trợ giúp sao?

Mặc Thiệu Đình nhăn nhó, vội đổi chủ đề.

- Được rồi, không nói cái này nữa, chúc mừng em, vợ, vào vòng bán kết rồi.

- Nhờ phước của anh.

Đường Lạc Lạc cười đến mí mắt cong cong, vô cùng đắc ý.

- Tôi nói cho anh biết, tha hồ mong chờ tôi đánh vào vòng chung kết đi, còn anh, phải đối xử tốt với tôi một chút, đợi tôi trở thành nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, vẫn sẽ suy nghĩ bao nuôi tình nhân như anh...

Mặc Thiệu Đình bế Đường Lạc Lạc lên, nhét vào trong xe.

- Không cần đợi, tối hôm nay cô liền có thể tùy ý bao nuôi tôi.

Đường Lạc Lạc: ...

Cô là đang tự đào hố chôn mình hay sao.

Tần Việt sớm đã đợi ở bên ngoài rất lâu, nhìn thấy Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc ngồi vào, vội đạp ga, văng vẳng lái xe, cầu lương ăn nhiều rồi, cũng quen rồi, đang chuẩn bị đeo tai nghe thả hồn ra bên ngoài, liền nghe thấy giọng nói thì thào của Mặc Thiệu Đình vang lên.

- Tần Việt, chiếc nhẫn trên tay sau này không cần đeo nữa.

Đáng ghét, lại bị mọi người tưởng Tần Việt và Đường Lạc Lạc là một đôi, còn có chiếc nhẫn kết hôn chết tiệt kia...

Nếu như không phải đang còn lý trí, Mặc Thiệu Đình dường như muốn trực tiếp cắt đứt tay của Tần Việt đi luôn rồi đó được không.

- Há?

Tần Việt vô tội uất ức cởi tháo chiếc nhẫn của mình ra, không biết bản thân ở đâu lại chọc tức boss nhà mình.

Đường Lạc Lạc cười phụt ra thành tiếng.

- Còn nói không ăn giấm, mùi chua này sắp ngạt chết tôi rồi.

Nhưng mà, một Mặc Thiệu Đình thỉnh thoảng ghen tuông một chút, xem ra có thêm không ít tình người đó được không?

... ..

Diệp Tiểu Manh từ khách sạn đi ra, liền đi thẳng đến một khách sạn khác.

Lúc trước cô đi thử vai cho một bộ phim chiếu mạng, đạo diễn đối với cô cũng xem như là vừa ý, chỉ là vì phim chiếu mạng kinh phí thấp, vì vậy cần phải có nhà đầu tư gặt đầu mới được, Diệp Tiểu Manh bây giờ đi ăn cơm với nhà đầu tư, lấy một chút thiện cảm.

Đến trước cửa nhà hàng, cô sửa sang lại chiếc váy màu vàng nhạt một chút, dùng tay chải chải mái tóc, giờ mới đi vào trong.

Diệp Tiểu Manh trông mỏng manh đáng yêu, đôi mắt to đặc biệt hút mắt, tuy thiếu một chút mùi lẳng lơ đa tình của phụ nữ, nhưng trong sáng đáng yêu, trắng trẻo, cũng được xem là một tiểu mỹ nhân.

Đi qua hành lang, vào trong phòng khách sạn, cô nhẹ nhàng gõ cửa, đẩy cửa vào, lập tức toàn thân cứng đờ.

Trong gian phòng ngồi đầy những đàn ông trung niên bụng phệ, khói thuốc phi phèo, ánh sáng cũng vô cùng mờ mịt, trong hoàn cảnh này, vậy mà một cô gái cũng không có...

Diệp Tiểu Manh lúc trước không nghĩ đến cái gọi là bữa cơm là như vậy, trong lòng đang do dự, một người đàn ông trung niên hỏi đầu đi qua đây, kéo cô vào trong một phát.

- Chà chà chà, vị tiểu mỹ nhân này là cô Diệp sao?

Người đàn ông đầu hỏi cười nham hiểm, đôi mắt híp lại nhìn quanh người Diệp Tiểu Manh, những người đàn ông bên cạnh cũng hòa theo, ả Diệp Tiểu Manh ngồi xuống, bắt đầu anh một câu tôi một câu dụ Diệp Tiểu Manh uống rượu.

- Cô Diệp là đến để nhận vai sao?

- Cô Diệp mới tốt nghiệp sao, tốt nghiệp trường điện ảnh nào thế?

- Chắc chắn chắc, da dẻ trắng trẻo ghê...

Diệp Tiểu Manh bị đám ông chú nhìn toàn thân da gà cũng nổi hết cả lên, nhận lấy một ly rượu được đưa qua, cẩn thận nói.

- Tôi không phải tốt nghiệp trường điện ảnh, tôi là học thiết kế, trường thiết kế.

- Không phải trường điện ảnh sao, tình cảnh như cô chạy đến làm diễn viên, rất khó khăn đó. Như vậy đi, cô cùng chúng tôi uống vài ly vui vẻ rồi, cái gì cũng dễ nói chuyện hơn.

- Lại đây lại đây, uống cạn bình này đi, hôm nay cô uống mấy bình, tôi sẽ cho cô vài vai diễn, nói được làm được.

- Xem cô bị dọa đến như vậy, mặt cũng tái nhợt rồi, chúng tôi đâu có đáng sợ như thế...

Một người đàn ông trung niên mặt bóng dầu, nhân cơ hội sắp đến bên cạnh Diệp Tiểu Manh, cái tay heo thừa nước đục thả câu muốn sờ vào đùi của Diệp Tiểu Manh...

Diệp Tiểu Manh vội nghiêng người tránh ra, bắt lực cau mày uống một ly, tửu lượng cô không tốt, lập tức cảm thấy có chút mê man, thế mà chưa kịp chờ ngụm rượu này nuốt xuống, lại một ly rượu khác để trước mặt cô.

- Nào nào nào, uống đi, muốn có vai diễn, chúng tôi không vui vẻ sao mà được!

Cảnh vật trước mặt dần mờ hồ, những người đàn ông trung niên thô tục cách mình càng ngày càng gần, Diệp Tiểu Manh cắn mạnh vào lưỡi của mình, cảm giác đau khiến cô tỉnh táo đi nhiều, cô vội đứng dậy, vịn ra một nụ cười.

- Tôi muốn đi nhà vệ sinh, quay về nhất định cùng mọi người vui vẻ thoải mái, được không?

Cô xem như đã nhìn ra, bồi rượu là giả, mấy ông đầu heo này đoán chừng muốn lợi dụng cường hiếp cô, cô là muốn diễn xuất, nhưng không muốn giành vai bằng cách này.

Bây giờ cách duy nhất, là tìm cơ hội lên ra ngoài, sau đó ba chân bốn cẳng trốn chạy, nhưng mà...

- Nhà vệ sinh? Trong phòng có đấy.

Ông hỏi đầu cười lớn tiếng, ánh mắt nhìn quanh ngực Diệp Tiểu Manh.

- Cô Diệp mau quay về nhé, chúng tôi đang đợi cô về phục vụ chúng tôi thật thoải mái đó...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp Tiểu Manh nghe đến toàn thân giật mình, lúc này cô có ngốc đến mấy cũng hiểu rõ, những nhà đầu tư này không có ý tốt gì, lừa mình đến đây nói là ăn bữa cơm, thực sự là muốn ăn cô thôi.

Trên mặt miễn cưỡng vắn ra một nụ cười, Diệp Tiểu Manh chỉ có thể miễn cưỡng đi vào nhà vệ sinh của gian phòng, vội vàng nhìn xem cửa nhà vệ sinh, Diệp Tiểu Manh vội moi ra chiếc điện thoại của mình, chuẩn bị tìm người đến cứu cô, tìm ai đây?

Đúng rồi, Đường Lạc Lạc, chồng của Lạc Lạc là cậu chủ Mặc, san bằng mấy nhân vật nhỏ nhoi này là chuyện rất dễ dàng..

Ý định của Diệp Tiểu Manh đã quyết, kết quả, cúi đầu nhìn điện thoại, lập tức ử rũ – không có tín hiệu!

Con mẹ nó sao lại không có tín hiệu!

Đừng nói là Đường Lạc Lạc, không có tín hiệu thì là ai cô cũng không gọi đến được.

Diệp Tiểu Manh lúc này thật sự sống không còn gì lý thú, trong lúc đang sốt ruột đến nổi quay mòng mòng, cửa nhà vệ sinh bị đập mạnh, ngoài

cửa truyền lại tiếng la hét rõ là đã say xin.

- Con điếm nhỏ, sao còn chưa ra, tính chơi tụi tôi phải không? Mau ra đây cho tôi! Còn không ra, có tin tôi vào trong tóm cô ra không?

Diệp Tiểu Manh bị dọa đến run bần bật, cắn chặt răng, biết rằng còn không ra ngoài mấy người này thật sự có thể phá cửa đi vào, chỉ có thể nơm nớp lo sợ đi lên mở cửa, cẩn thận nói.

- Tôi... tôi còn chút chuyện... tôi có thể... đi trước không...

Ở đây thực sự quá đáng sợ rồi, cô một phút cũng không muốn nán lại ở đây đâu!

- Đúng là không biết thời thế!

Nghe thấy lời cầu xin của Diệp Tiểu Manh, ông hơi đầu trước mặt lập tức biến sắc, như tóm gà mà tóm lấy Diệp Tiểu Manh, lôi ra ngoài, tát một bạt tai vào.

Diệp Tiểu Manh "á" một tiếng kinh hãi, khoé miệng bị đánh đến chảy máu, đầu vô thức nghiêng về một bên, cả người bị lôi đến ngồi bệt xuống đất, tiếp đến, liền thấy mấy người đàn ông tụ tập qua đây, trên mặt mang nụ cười nham hiểm, vây lấy cô...

- Giả vờ liệt nữ trong trắng cái gì, muốn đóng phim,

còn không phải là con điếm thôi!

- Để các anh vui vẻ một chút, thoải mái đã rồi mới duyệt cho cô một vai...

- Còn không đồng ý, một lúc sau khiến cô thật sung sướng, tiếp khách cô có tin không?

Nói rồi, mấy cánh tay vừa độc ác vừa buồn nôn, giờ về phía Diệp Tiểu Manh, Diệp Tiểu Manh bị dọa đến hét to.

- Cứu mạng! Cứu mạng với! Thả tôi ra!

Cửa gian phòng hơi mở hé, âm thanh đi qua khe cửa truyền ra ngoài.

Trong căn phòng không xa, George đang tràn đầy hứng thú thưởng thức một ly rượu sâm banh năm 73 được cất giữ kĩ của hoàng gia, híp mắt vẻ mặt hưởng thụ, liền nghe thấy gian phòng bên cạnh truyền đến tiếng cầu cứu vô cùng nôn nóng của một cô gái.

Tâm trạng tốt đẹp lập tức bị một cú giáng làm bay đi hết, George cau mày, hỏi người vệ sĩ áo đen đằng sau.

- Chuyện gì vậy, bên đó xảy ra chuyện gì rồi?

Và dĩ nhiên có chút buồn bực lẫn đầu...

Vệ sĩ áo đen có chút buồn bực tác giả.

- Không biết, nhưng mà chủ nhân, chúng ta mới đến
Hạ Quốc, vẫn đừng quá công khai thì tốt...

- Cũng kêu thảm thiết như vậy rồi, sao có thể mặc
kệ?

George để ly rượu xuống thật mạnh, đứng dậy đi về
phía cửa ra vào.

- Nếu như gặp được rồi... vậy là... dùng tiếng Hoa
Hạ nói sao đây? Là duyên phận!

Vệ sĩ áo đen không nói nên lời, chỉ có thể theo sau

Vị chủ nhân này của ông cái gì cũng tốt, chỉ là lòng dạ quá mềm mỏng, tính cách lương thiện có thừa như vậy, không đủ độc ác, đúng là nghĩ không ra
sau này làm sao kế thừa sản nghiệp khổng lồ của gia tộc Brown, xem ra, tìm kiếm con trai của ngài Lance, kế hoạch này phải nhanh chóng tiến hành
rồi...

Chỉ là biển người rộng lớn, kiếm ở đâu mới được chứ...

Vệ sĩ áo đen phía sau đang suy đi nghĩ lại, George bước hai đôi dài đã giành trước đi vào bên gian phòng, vừa vào phòng đã nghe thấy tiếng khóc của
Diệp Tiểu Manh, nhìn thấy một đám thằng cha mặt mũi khó ưa đang đánh Diệp Tiểu Manh, lập tức năng lượng trong cơ thể của George liền hùng hực
bùng cháy, không nói câu nào đi về phía trước, một tay nắm lấy một người đàn ông trung niên nắm một cái, ngay giữa ngực...

- Thằng nào từ đâu đến...

Một người đàn ông trung niên khác còn chưa kịp nói xong, liền bị George một chân đá bay.

Diệp Tiểu Manh ban nãy còn tuyệt vọng nhắm mắt lại, còn tưởng bản thân nhất định chết thảm, sau đó nghe thấy tiếng đẩy cửa, tiếp đến, liền thấy mấy thằng hung thần ác nghiệt vừa nãy, người này nói tiếp người kia bay ra ngoài, lập tức chớp chớp mắt, nhìn qua phía cái tên đã giải cứu mình, cái nhìn này không quan trọng, Diệp Tiểu Manh khịt mũi.

- Là anh?

Đây không phải là anh chàng đẹp trai con lai muốn sàm sỡ mình ở quán rượu hay sao?

Thân thủ George cực tốt, đối phó với những thằng cha này như quét lá rơi giữa trời thu vậy, chưa đầy một lúc sau mấy người đàn ông trung niên liền lần lượt ngã xuống, trong miệng hét.

- Chao ôi chao ôi.

Mắt nhìn đánh không lại George, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, vừa la to.

- Đợi tao kêu người tới xử lý mày.

- Đừng có mà chạy, giòi thì đợi tao.

- Chuyện này chưa xong đâu...

Vừa vô cùng nhếch nhác bò ra ngoài cửa, chưa đầy một lúc sau liền chạy đi hết sạch.

Vệ sĩ áo đen nhún vai, kết thúc màn anh hùng cứu mỹ nhân... sau đó, bản thân ở lại đây có chút cản trở, vì vậy vội đi ngoài, còn tiện tay hết sức hiểu ý đóng cửa cho chủ nhân nhà mình.

Trong gian phòng lập tức chỉ còn lại hai người George và Diệp Tiểu Manh.

Tuy ánh sáng trong gian phòng mờ mịt, nhưng George thì vừa nhìn đã nhận ra Diệp Tiểu Manh, lập tức dờ khóc dờ cười, chỉ vào Diệp Tiểu Manh.

- Cô cô cô... cô chính là người đàn bà chanh chua lần trước!

Diệp Tiểu Manh chùi mép miệng, tức tối vênh môi lên.

- Anh mới là người đàn bà chanh chua đó, biến thái, cái tên đại biến thái siêu cấp vô địch nhà anh!

- Tôi có lòng tốt ý tốt cứu cô.

George cứng họng không nói nên lời.

- Sau khi đến Hoa Quốc tổng công chỉ làm qua hai chuyện tốt, mỗi lần đều là cứu cô, kết quả còn bị gọi thành biến thái.

Diệp Tiểu Manh tròn mắt nhìn anh, muốn đứng dậy, nhưng bị dọa đến chân mềm nhũn, nhất thời một hồi lâu không đứng lên được.

Mà George tuy trên miệng nói lợi hại như vậy thôi, cuối cùng vẫn tràn đầy phong độ thân sĩ, không nhìn được bộ dạng đáng thương của Diệp Tiểu Manh, quay đầu qua, kiêu đưa tay ra.

- Tôi đỡ cô cho.

Diệp Tiểu Manh vênh môi, con gái tốt không chịu thiệt thòi trước mặt, tuy George cũng không phải thứ tốt đẹp gì, nhưng so với đám ông chú chương mắt kia, cũng đáng tin không ít, trước mặt mình không nơi nương tựa, chỉ có thể dựa tay ra, nắm lấy tay George.

George chỉ cảm thấy lòng bàn tay man mát, một tay nhỏ mềm mại nắm lấy bàn tay mình, nhịp tim đột nhiên gia tăng, lỗ tai anh cũng theo đó đỏ ửng, lần trước đối diện với cô gái này, anh khó kiềm chế được tình cảm, còn có thể lý giải là do tác dụng của thuốc, nhưng mà bây giờ...

Chưa đợi anh suy nghĩ, Diệp Tiểu Manh đã nghiêng ngã đứng dậy, ngược đầu chớp chớp đôi mắt to tròn, muốn nói tiếng cảm ơn với George, nhưng dựa trên sự hiểu lầm lần trước của hai người, câu cảm ơn này thế nào cũng không nói được.

Dưới ánh đèn mờ mịt, đường nét của George càng hiện rõ, đôi mắt sâu và điển trai, con ngươi nhạt màu, nhìn vào vừa đau buồn vừa chân thành, càng nhìn càng cảm thấy không giống hình dáng của một người xấu.

George cúi đầu nhìn Diệp Tiểu Manh với thân hình nhỏ nhắn, đôi mắt to, khoé miệng còn hơi sưng đỏ, nhìn vào nhỏ nhắn đáng yêu, không nhận được trong lòng rung động.

- Lần trước, tôi thay cô uống ly rượu có thuốc...

Thật sự không phải anh cố tình muốn giờ trò biến thái đâu được không!

Bản thân có lòng tốt ý tốt cứu tiểu nha đầu này, còn bị cắn lại một miếng, khổ tâm quá...

Chuyện ở quán rượu lần trước, Diệp Tiểu Manh sau đó mới nhớ lại, cũng cảm thấy George có gì đó không đúng, lúc này George vừa giải thích, trong lòng cô đã tin đến bảy tám phần, nhưng vẫn bán tín bán nghi nói.

- Ai biết là thật hay là giả...

George: ...

- Tin hay không tùy cô.

George nhún vai.

- Coi như tôi xui, hai lần đều cứu cô, kết quả đều bị xem thành biến thái. Chỉ là, tôi như vậy rồi, một mình ra đây bồi rượu, đúng thật không biết có cần thiết phải cứu cô không.

- Anh nói bừa!

Diệp Tiểu Manh nhất thời kích động.

- Tôi là vì muốn đóng phim, tôi muốn làm diễn viên, mới ra đây ăn cơm với nhà đầu tư, tôi đâu có biết nhà đầu tư đều là loại người này, nếu mà biết, đánh chết tôi cũng sẽ không đến!

- Muốn làm diễn viên.

George trên dưới quan sát Diệp Tiểu Manh một vòng.

- Kịch thiếu nhi? Những nàng tiên Balala?

Diệp Tiểu Manh bĩu môi, tức giận nói.

- Tên biến thái nhà anh...

George quay người đi, đi về phía cửa.

- Ok, tôi không muốn tranh luận với cô, chúc cô vui vẻ.

Diệp Tiểu Manh thở hồng hộc trừng mắt nhìn anh, mãi đến khi George đi đến cửa ra vào, mắt nhìn sảo biến mất khỏi tầm mắt, cuối cùng mới nhịn không được yếu ớt nói.

- Cái đó... anh đợi chút...

George đứng ở cửa ra vào, quay đầu lại, nhếch mày một cái.

- Không biết cô gọi cái tên biến thái này, là muốn làm gì đây?

- Tôi...

Diệp Tiểu Manh gần như sốt ruột đến muốn khóc ra rồi.

- Biến thái, chân tôi bị trật rồi, đau quá, tôi... tôi không đi được nữa...

Vừa nãy gấp gấp chạy ra ngoài, sau khi bị đẩy ngã bị trật chân, Diệp Tiểu Manh bây giờ đừng nói là đi đường, nhúc nhích một cái thôi cũng đau đến chết, tuy rất không muốn gọi George, nhưng khi người ta yếu thế hơn, không thể không nhún nhường.

- Ồ...

George đang suy tư gật đầu.

- Vì vậy, cô là đang, cầu xin tôi?

Diệp Tiểu Manh: ...

Cái tên này đúng là biết được nước làm tôi.

- Không phải sao?

George gật gật đầu, giả bộ xoay người muốn rời đi.

- Vậy tạm biệt nha...

- Đợi chút!

Diệp Tiểu Manh bĩu môi, trên mặt lộ ra vẻ mặt như sắp chết, đưa tay về phía George, tội nghiệp nói.

- Tôi... cầu xin anh, đỡ tôi một cái, anh không phải là biến thái, là người tốt, là một người tốt vĩ đại.

Một bên khoe miệng George cong lên, lộ ra một nụ cười nham hiểm đắc ý, lúc này mới đến trước mắt Diệp Tiểu Manh, không nói câu nào một kiểu bế công chúa, bế Diệp Tiểu Manh lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125

Diệp Tiểu Manh chỉ cảm thấy toàn như nhẹ như bay, hơi thở mát lạnh từ người đàn ông phả vào mặt, đôi vai anh rộng lớn, cơ bắp vừa phải, cái ôm trong lòng là sự ấm áp và an toàn không ngờ tới, bàn tay nhẹ nhàng bế lấy cơ thể của cô, cách một lớp vải mỏng của chiếc váy, trượt qua trên da thịt cô...

Không biết vì sao, trong lòng Diệp Tiểu Manh có một cảm giác khác thường trời dấy, trên mặt bất giác đỏ ửng lên.

- Anh... anh buông tôi xuống, đỡ tôi đi là được rồi.

Diệp Tiểu Manh cắn môi, cảm thấy hành động thân mật như vậy, không phải có chút...

- Giống như đỡ bà già qua đường hả?

George cười lộ ra hàm răng trắng sáng, trêu đùa nói.

- Ôm lấy cô tôi, tôi đưa cô về nhà.

Diệp Tiểu Manh không còn cách, chỉ có thể vươn tay ôm lấy cổ của George, khuôn mặt đỏ bừng, mặc cho George ôm lấy mình suốt đường đi, đi ra khỏi cửa khách sạn.

Vệ sĩ áo đen đợi ở cửa rất nhanh đến chào đón, thấy cảnh tượng này chớp chớp mắt, nghi ngờ mắt mình có vấn đề.

Quả thật, tình yêu của người phương Tây tiến triển rất nhanh, nhưng cậu chủ George gần như là một ngoại lệ, hầu như không có bất kỳ hành động thân mật với người con gái cùng lứa nào, hai người vừa này chỉ nói có vài câu, ở riêng với nhau chưa đến mười phút, đây... lại thân mật như thế rồi?

Nhưng mà, George chịu mở lòng cũng là một chuyện tốt.

Nghĩ như vậy, vệ sĩ áo đen nhanh nhẹn đi đến chiếc Aston Martin dừng trước cửa, mở cửa xe.

Diệp Tiểu Manh được George cẩn thận ôm vào trong xe, để xuống chỗ ngồi, sau đó anh cũng lên xe, đóng cửa xe lại, ra hiệu cho vệ sĩ áo đen có thể lái xe, đồng thời uể oải ngước đầu, hỏi Diệp Tiểu Manh.

- Được rồi, bây giờ nói với tôi, nhà cô ở đâu.

- Nhà ở đâu...

Diệp Tiểu Manh buồn rầu cúi đầu xuống, đôi tay vò lấy vạt áo, sự thật là, cô đã không còn nhà nữa.

Vì đến để uống rượu với nhà đầu tư, nên sáng hôm nay, do cô không giao tiền phòng trọ, nên bị chủ nhà trọ đuổi ra, bây giờ đồ đạc của cô còn để ở nhà nghỉ tạm thời, vốn định bàn thành công bộ phim này, tìm đoàn làm phim dự chi một khoản, trả tiền cho nhà nghỉ, nhưng không ngờ đến...

Trong nhà không có ai ủng hộ việc mình làm diễn viên, bản thân nếu về tay trắng, sợ rằng sau này cũng không thể làm việc mình muốn làm nữa, thậm chí sẽ bị ông bố bọm rượu của mình, tùy ý gả cho một gã nhà giàu nào đó.

Thấy sắc mặt Diệp Tiểu Manh bỗng nhiên trầm xuống, mắt ngấn nước, George cau mày, trong lòng dao động, lại có chút không nhẫn tâm truy hỏi, ho

nhẹ một tiếng.

- Như vậy đi, khuya như vậy rồi, sẵn tiện cô cùng tôi đi về, ở lại phòng khách một đêm, ngày mai tôi đưa cô về nhà.

- Thật sao?

Diệp Tiểu Manh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng ngẩng đầu lên, tuy quen biết với George chưa lâu, nhưng đôi phương liên tiếp cứu mình hai lần, dù lần đầu tiên hiểu lầm anh, vẫn đối với mình tràn đầy lòng cảm thông, người như vậy, chắc không xấu tới nỗi nào đâu.

Với lại... bản thân đã đến bước đường cùng rồi, thực sự không còn cách nào nữa.

Vốn muốn tìm Lạc Lạc, nhưng Lạc Lạc bây giờ đã kết hôn rồi, trong nhà còn có một mẹ chồng siêu khó đối phó, mình vẫn nên dừng thêm phiền phức cho cô ấy.

Nhìn thấy biểu cảm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng của cô gái, George có chút phát hiện bất ngờ, bộ dạng vui vẻ của tiểu nha đầu này, lại có chút đáng yêu?

Sao có cảm thấy bản thân giống như ra ngoài dạo một vòng, lượm về một thứ cứng thế?

- Bây giờ có phải siêu cảm kích tôi không?

George nhếch mày.

- Còn cảm thấy tôi là tên biến thái không?

- Không không không!

Diệp Tiểu Manh nịnh nọt đám vai cho George.

- Anh diễn trai bắt phàm như vậy, lương thiện lại có lòng nhân ái, sao có thể là biến thái được? Đều trách cái thằng bỏ thuốc anh, thực sự không bằng vật, sau tôi thấy thằng đó một lần nữa nào nữa sẽ đánh cho chết...

- Rất tốt...

George vừa ý gật gật đầu, nắm đầm của con gái một chút sức lực cũng không có, nhưng đầm trên vai không hiểu sao rất thoải mái đó được không, anh nhin không được ho nhẹ một tiếng.

- Vậy cũng không tệ.

George ở thành phố S mua một miếng đất mới, tuy cách xa trung tâm thành phố, nhưng vô cùng thanh nhả yên tĩnh, xung quanh cây cối rậm rạp, hoàn cảnh cực kỳ tốt đẹp.

Lần này đến Hoa Quốc, anh với tư cách là bộ đội tiền trạm của gia tộc Brown, đến Hoa Quốc khảo sát tình hình, nếu như có thể vững chân ở đây, mở rộng thị trường Hoa Quốc, thì tốt quá rồi.

Lance Brown là tộc trưởng của gia tộc Brown, nhưng hai mươi mấy năm trước, con trai duy nhất bị mất tích, dẫn đến không ai kế tục, George là cháu ruột của Lance, lần này đến thành phố S, vừa muốn mở rộng lãnh thổ thương nghiệp của gia tộc Brown, vừa cố gắng tìm tung tích con trai của Lance.

Tuy rằng hy vọng rất mỏng manh, nhưng cũng nên cố gắng thử xem sao.

Tuy nhiên, nếu người kế thừa của Lance không xuất hiện, tương lai của gia tộc Brown, sẽ là vật trong tầm tay của George, nhưng bản tính George tùy ý phóng khoáng, lại không phải là người tham lam, trái lại cảm thấy kế thừa gia sản là một loại ràng buộc.

Chiếc Aston Martin rất nhanh chạy đến trước khu biệt thự mà George mua, Diệp Tiểu Manh trên xe miệng mở thành hình chữ “o”, tên biến thái này, ồ không, ngài George, đứng là giàu sụ!

Cô cũng biết người có tiền đều ở biệt thự nếu không cũng là bất động sản hạng sang, nhưng lại ở một khu biệt thự kiểu thuần Âu, cả một toà kiến trúc y như hoàng cung vậy, chỉ một khu vôi phun nước ngoài trời cũng g to hơn tần nhà cô rồi, thực sự quá xa xỉ rồi đó được không...

Không ngờ đến, ở thành phố S, trừ Mặc gia, còn có người có khả năng kinh tế này, mà rất dễ nhận thấy, tất cả những thứ ở khu biệt thự này đều mới tinh, là mới xây chưa bao lâu... trong thời gian ngắn có thể dựng nên khu biệt thự to như vậy, thực lực này, thực sự khiến người khác kinh ngạc.

Diệp Tiểu Manh nhin không được thốn thức, cái tên George này rốt cuộc có lai lịch gì đây...

Tại sao có cảm giác mình không hiểu sao đã sa chân vào khó mà thoát được vậy.

George đi xuống xe, bế lấy Diệp Tiểu Manh, đi thẳng đến một trong những toà biệt thự.

Trước cửa có người hầu tóc vàng mắt xanh canh phòng, sắc mặt đều rất nghiêm nghị, không nói câu nào, George đi đến cửa, liền có người hầu thuận thực đến cởi áo vệt của anh ra để trên tay, trong lòng anh ôm lấy Diệp Tiểu Manh, hai đôi chân dài bước đi, lên lầu đi thẳng đến phía phòng khách trong cùng của tầng hai, hành lang gọn gàng ấm áp và ánh sáng lơ mơ, toàn thân Diệp Tiểu Manh căng thẳng, cảm thấy vị trí được George ôm lấy, nhiệt độ gần như đặc biệt cao, hai người kề sát nhau, có thể nghe thấy nhịp tim của nhau, cảm giác này, trong chốc lát khiến cô căng thẳng hẳn lên...

Đẩy cửa ra, trước mắt là một gian phòng khách được bố trí tươi mới thanh lịch, George đưa tay ra, mở đèn âm đất và đèn tường, căn phòng lập tức được ánh sáng êm dịu bao lấy, có cảm giác ấm muối và ấm áp.

Hai tay Diệp Tiểu Manh ôm lấy cổ George, trái tim đập thình thịch, trời khuya như vậy, ánh đèn như vậy, khung cảnh yên tĩnh như vậy, cô và một người đàn ông không quen biết...

Đang trong lúc suy nghĩ lung tung, George ném Diệp Tiểu Manh xuống giường một phát, Diệp Tiểu Manh lập tức đề cao cảnh giác, nhưng chưa kịp đợi cô ngồi dậy, liền thấy George từ từ đi đến phía cô, đưa tay tháo cả vạt xuống, lộ ra yết hầu gợi cảm và làn da hơi màu nâu đồng.

Toàn thân Diệp Tiểu Manh lập tức đều không ổn, vô thức kêu lên.

- Ê, anh đừng có lại đây! Tôi... tôi không phải loại con gái tùy tiện đâu! Tôi chỉ là ở tạm nhà anh một đêm! Anh đừng có nghĩ lệch đi! Anh qua đây nữa, qua đây nữa tôi chết cho anh xem hu hu... .

Nói xong, cô lấy hai tay che mắt, không xem thân hình khoẻ đẹp và mê người của George, thu mình lại như một vật nhỏ đáng thương, sau đó, liền cảm thấy chân mình kéo George qua đó, bàn tay của anh do nhiều năm cầm súng, có vài vết chai nhỏ, sờ vào chân, có cảm giác tê dại, toàn thân Diệp Tiểu Manh run rẩy, sau đó cắn chặt môi mở mắt—

Liền thấy George đang mặt mày phìền muộn nhìn cô, bên cạnh để một hộp cứu thương nho nhỏ, nắm lấy mắt cá chân cô, chuẩn bị thoa thuốc cho cô.

Diệp Tiểu Manh: ...

Thoa thuốc thôi mà anh tháo cả vạt cái gì! Khoe cơ ngực cái gì! Đây đây là... không lẽ là cô nghĩ nhiều nghĩ lệch đi rồi sao?

- Có thể đừng ồn ào như vậy không, nếu không phải thấy cô đi cà nhắc không thể rời khỏi nhà tôi, tôi cũng chẳng muốn quản cô.

George vừa nói, vừa bắt lực thờ dài, trong hộp cứu thương lấy ra một đồng chai lọ và vải xô, nắm lấy chân Diệp Tiểu Manh, chuẩn bị thoa thuốc cho cô.

Khuôn mặt của Diệp Tiểu Manh đỏ như trái cà chua, rất có cảm giác thẹn quá hoá giận.

- Tôi... tôi sao biết anh định thoa thuốc, tôi tưởng... tôi tưởng...

- Tưởng cái gì?

George ngược lên khuôn mặt góc cạnh rõ nét.

- Tưởng tôi có ý đồ bất chính với cô? Cái này cô hoàn toàn có thể yên tâm, tôi không có hứng thú với con nít.

- Anh mới là con nít đó.

Tuy người đẹp phương Tây đều cao gầy gợi cảm, nhưng Diệp Tiểu Manh cảm thấy bản thân cũng không tệ, những thứ nên có đều có, chỉ là kích thước không được to lắm mà thôi...

Sao lại là con nít được!

George cúi đầu xuống, cẩn thận thoa thuốc đỏ lên mắt cá chân của Diệp Tiểu Manh, động tác cực kì nhẹ nhàng, Diệp Tiểu Manh nhìn động tác thành thạo của anh, nhin đau, hiếu kỳ hỏi.

- Anh lại dám đánh nhau với người khác sao? Động tác cũng khá chuyên nghiệp đó...

- Vì tôi đa tài đa nghệ.

George nhếch môi, biểu cảm tràn chế giễu, trong chốc lát châm đốt Diệp Tiểu Manh.

- Anh là nói, là nói tôi cái gì cũng không biết sao? Nói cho anh nghe, bà cô đây cũng rất đa tài đa nghệ đó! Nè? Anh tên gì, tiếng Hoa Quốc của anh sao nói tốt vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126

Ngôn ngữ Hoa Quốc uyên thâm, dù là người nước ngoài đã định cư ở Hoa Quốc nhiều năm, sợ rằng cũng không thể thuần thục vận dụng thành ngữ, nhưng tiếng Hoa Hạ của Goerge lại tiêu chuẩn chính gốc, vô cùng hiếm có.

Cũng không trách Diệp Tiểu lại kinh ngạc không ngớt.

- Tôi tên George, không phải tên biến thái.

George nghiêm túc quần vãi xô cho Diệp Tiểu Manh.

- Tiếng Hoa Hạ của tôi, là chú Lance của tôi dạy tôi, vợ của ông là một người Hoa Hạ, đương nhiên... không tách khỏi thiên bẩm vượt trội của tôi rồi.

- Đúng là không biết xấu hổ.

Diệp Tiểu Manh cảm khái.

- Rõ ràng là vợ của chú anh dạy đó được không...

- Cô nói cái gì?

George búng bó chân cho Diệp Tiểu Manh xong, người đứng dậy, ghé sát đến khuôn mặt của Diệp Tiểu Manh, từng chút từng chút sát đến gần, đột nhiên khựng lại lúc chớp mũi hai người còn cách nhau vài centimet.

- Cô còn chọc tức tôi, tôi...

Hơi thở hai người quấn lấy nhau, Diệp Tiểu Manh nhìn thấy rất rõ ràng mỗi chi tiết trên mặt George, thân hình to lớn của anh bao phủ lấy cô, hai tay chống trên giường, khoá chặt lấy mình, hơi thở cô đột nhiên sốt đi một nhịp, mắt nhìn môi của George gần môi của mình hé mở, khoảng cách gần đến nỗi gần như cô chỉ mở miệng một cái là hai người liền chạm môi nhau...

- Anh... anh sẽ làm sao...

Diệp Tiểu Manh chỉ cảm thấy hơi thở gấp gấp, giọng nói lại hơi run rẩy.

Aaaa cái tên này, sao đến gần mình một cái là toàn thân đều không thoải mái.

Đáng chết!

- Tôi sẽ đuổi cô ra khỏi nhà.

George rù mắt xuống, nhìn kĩ vào đôi môi mê người như trái anh đào của Diệp Tiểu Manh, chưa thoả mãn nhếch môi, luyến tiếc từ từ ngước đầu lên, vừa nói vừa đi ra bên ngoài.

- Nếu tôi đoán không sai, cô là không còn nhà để về nữa, nhưng mà, ở đây tôi có rất nhiều phòng, không ngại thu nhận người đáng thương như cô, chỉ là đừng chọc ông lớn này không vui, nếu không...

Đây cũng xem là nói trúng chỗ đau của Diệp Tiểu Manh, cô không phải không còn nhà để về nữa sao...

Nếu có thể ở lại đây, vậy ít ra đảm bảo an toàn, còn có thể ăn chực, nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Manh lập tức lấy lại tinh thần.

- Vậy làm sao anh mới vui về đây? Tôi sống ở nhà anh, không ổn lắm, tôi sẽ lương tâm bắt an đó...

George dựa vào cửa, nhẹ nhàng dùng ngón tay sờ cảm, cảm thấy chọc ghẹo Diệp Tiểu Manh thực sự là một chuyện rất thú vị, khoé miệng nhếch nhẹ.

- Tôi không ngại trong nhà có thêm một cô người hầu.

Nói xong, liền không quay đầu đóng cửa rồi đi.

Để lại Diệp Tiểu Manh một mình ngẩn người ngồi trên giường, cô người hầu?

Đây cũng xem như là kiểm chức của cô sao?

... ..

Trong chớp mắt ngày tháng trôi đi, thời gian thư thái luôn trôi qua thật nhanh.

Từ khi vào vòng bán kết, Đường Lạc Lạc tràn đầy hăng hái, ngay cả đi làm tan ca đều hát ngâm nga trên đường, nhìn Mặc Thiệu Đình đều vô cùng thuận

mặt, thuận lợi đánh vào vòng chung kết, Đường Lạc Lạc càng vui vẻ đến muốn bay lên, mỗi ngày thức dậy đôi mắt đều lấp la lấp lánh, mỗi tối đều nằm ngủ trên bàn vẽ thiết kế.

Tội nghiệp Mặc Thiệu Đình, trông coi cô vợ xinh đẹp của mình, lại cứ phải một mình mất ngủ trên giường, bị giày vò đến mơ màng.

Mặc Tây Thành cuối cùng cũng tiếp quản nghiệp vụ của công ty, La Nhã tạm thời hài lòng vừa ý, còn việc hay quên lên mặt với Đường Lạc Lạc, tóm lại, khoảng thời gian này, Đường Lạc Lạc cũng trôi qua thuận buồm xuôi gió.

Ngày hôm nay, Mặc Thiệu Đình cuối cùng cũng không thể ngồi nhìn Đường Lạc Lạc mỗi ngày vẽ hình không nghỉ, đề xuất muốn dẫn Đường Lạc Lạc đi tham gia vũ hội mặt nạ.

Đường Lạc Lạc thích náo nhiệt, lập tức bày tỏ hưởng ứng nhiệt liệt.

Sau đó, liền bị Mặc Thiệu Đình dẫn đi một tiệm salon làm đẹp trông rất sang trọng.

- Tôi cảm thấy... tuy tiện tìm một nhà trang điểm tạo mẫu một chút là được rồi.

Đường Lạc Lạc không thể lý giải nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Một buổi vũ hội mặt nạ, phải nghiêm túc như vậy sao?

- Phải.

Mặc Thiệu Đình trả lời rất chắc chắn, mỗi lần đi với Đường Lạc Lạc, đều là khoảnh khắc vui vẻ nhất của anh, không cần che giấu giống như ở công ty, vũ hội đêm nay đều là những người nổi tiếng thượng lưu đến, không biết Đường Lạc Lạc là nhân viên của anh, hai người cuối cùng có thể danh chính ngôn thuận lấy thân phận tình nhân tham dự, đối với Mặc Thiệu Đình mà nói, là khoảnh khắc vô cùng tươi đẹp, nhất định phải đối đãi nghiêm túc.

- Được thôi...

Đường Lạc Lạc không cam tâm cam lòng khoắc tay Mặc Thiệu Đình đi vào trong, trong miệng cầu nhàu.

- Thực sự có thể dư ra nhiều thời gian vẽ thêm vào bản thiết kế nữa.

Mặc Thiệu Đình bất lực xoa xoa đầu cô, người phụ nữ này, quả là một người cuồng công việc, thật là hết cách với cô.

Tiệm salon làm đẹp này là một trong những tiệm mà các quý bà giàu có thích đi nhất, tất cả các nhà tạo mẫu đều là những nghệ nhân nổi tiếng lấy qua giải thưởng thiết kế, thiết bị hạng nhất, rất nhiều người truyền tai nhau, khá phù hợp, giá cả cũng rất kinh người.

Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình vừa bước vào cửa, lập tức liền có những nhà tạo mẫu nhà trang điểm xinh đẹp mỉm cười ra tiếp đón, chỉ thấy bên trong ánh đèn êm dịu, cảnh vật chung quanh tao nhã, không gian rộng rãi, khách hàng lại rất ít, vài nhà tạo mẫu nhìn thấy Mặc Thiệu Đình, bộ dạng đều hết sức lo sợ, phải biết Mặc Thiệu Đình tuy là khách quý ở đây, nhưng rất ít khi đến đây.

Đặc biệt là chưa từng dẫn một người phụ nữ cùng nhau vào đây.

- Đây chắc là bà Mặc rồi, mời qua đây.

Nhà tạo mẫu niềm nở chào hỏi Đường Lạc Lạc, tiếng “bà Mặc” nghe đến Đường Lạc Lạc hai má đỏ ửng, tuy cùng Mặc Thiệu Đình làm giả hoá thật bốn năm tháng rồi, nhưng vẫn chưa có người xưng hô mình là “bà Mặc” bao giờ, cảm giác này, thực sự vừa mới mẻ vừa xấu hổ.

Cô hơi cúi đầu, bị một đám nhà tạo mẫu vây quanh đi vào phòng trang điểm, Mặc Thiệu Đình nhìn bộ dạng mặt mày đỏ ửng của cô, bất giác cong môi, say sưa nhìn hình bóng cô.

Đường Lạc Lạc ngồi trong phòng tạo mẫu, Mặc Thiệu Đình liền ngồi ở phòng nghỉ ngơi giờ xem tạp chí, ngón tay thon dài lướt qua trang sách trắng tinh, nhưng một chữ cũng không muốn xem tiếp.

Trước mắt đều thoáng qua gương mặt của Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình không có thói quen đợi phụ nữ, nhưng không biết vì sao, khi đối phương là Đường Lạc Lạc, anh liền cảm thấy đợi lâu thêm một lát cũng không hề gì.

Cuối cùng, cửa phòng tạo mẫu đẩy ra, Đường Lạc Lạc từ trong đi ra, mắt nhìn Mặc Thiệu Đình sớm đã đợi ở cửa, Đường Lạc Lạc lộ ra nụ cười tươi tắn.

- Ha ha ha, có hơi lâu.

Nói xong, liền thấy Mặc Thiệu Đình thần sắc ngơ ngác nhìn mình, biểu cảm đó, giống như không quen biết mình vậy.

Đường Lạc Lạc lúc này, trên người mặc một chiếc váy lộ vai đuôi cá màu bạc, phần vai được thiết kế vừa vặn, khiến xương quai xanh xinh đẹp của cô lộ ra ngoài, chiếc eo thon nhỏ, thân hình đồng hồ cát vô cùng đẹp đẽ, một khuôn mặt thuần khiết không ai bằng, trang điểm nhẹ nhàng, đôi mắt lấp lánh trong veo, chiếc mũi nhỏ nhắn hơi vênh lên, cộng thêm mái tóc dài đen dày tùy ý xoả sau vai, toàn thân như một cô người cá màu bạc xinh đẹp, dưới ánh

đèn gần như có cảm giác toả sáng xung quanh.

Mặc Thiệu Đình bình thường nhìn quen Đường Lạc Lạc ăn mặc tùy tiện, lúc này đột nhiên phát hiện, vợ của mình lại toả sáng rực rỡ như vậy, ánh mắt của anh lưu luyến trên xương quai xanh tinh xảo và đường cong hoàn mỹ, vừa nhìn kĩ, hầu như có chút hối hận rồi – sớm biết nên lựa cho cô một chiếc váy thật trọng một chút, ừm, xương quai xanh không nên lộ ra, còn bờ vai...

Tất cả đều không muốn người khác nhìn lộ liễu như vậy.

- Cậu chủ Mặc, anh có vừa lòng không?

Nhà tạo mẫu vây quanh bên cạnh Đường Lạc Lạc rụt rè lên tiếng, Mặc Thiệu Đình không nói lời nào, ánh mắt lướt qua lướt lại trên người Đường Lạc Lạc, cô còn tưởng Mặc Thiệu Đình không vừa ý, với lại vị đức ngài này bình thường như một con thần long thấy đầu không thấy đuôi, lại lạnh lùng xa cách, lời cũng không nói nhiều một câu, thực sự rất khó suy đoán gu thẩm mỹ của anh.

Đường Lạc Lạc cũng ngẩng đầu lên, hiếu kỳ nhìn Mặc Thiệu Đình, Tiểu Ca Ca cứ nhìn cô mãi, lúc thì mỉm cười lúc thì cau mày, thực sự rất kỳ lạ đó.

- Vừa ý.

Mặc Thiệu Đình yêu thương, tiện tay cởi chiếc áo vét của mình ra, khoác vào người Đường Lạc Lạc.

- Bên ngoài lạnh.

Đường Lạc Lạc đầu óc choáng váng, làm ơn, tối mùa hè, lạnh?

Đúng là càng ngày càng kỳ lạ rồi đó được không.

Mặc Thiệu Đình dùng áo vét của mình che đi bờ vai xinh đẹp của Đường Lạc Lạc, lập tức cảm thấy bộ đồ này đẹp lên rất nhiều, quay người lấy thẻ đen của mình, giao cho nhân viên làm việc.

- Tính tiền.

Mọi người giờ mới thờ phào nhẹ nhõm, còn tưởng boss không vừa ý nữa chứ, thích là được, thích là được rồi.

- Chiếc váy này giá bốn trăm năm mươi vạn, cộng thêm trang điểm và tạo hình là năm trăm mười hai vạn, sau khi giảm giá cho anh... vừa đủ năm trăm vạn.

Giọng nói chị thu ngân nhẹ nhàng báo giá, cười tít mắt khen ngợi.

- Bà Mặc thật là đẹp!

Mà bây giờ, bà Mặc rõ ràng không có tâm trạng suy nghĩ vấn đề bản thân có đẹp hay không, Đường Lạc Lạc trở mắt đứng nhìn, gần như nghi ngờ bản thân nghe nhầm rồi, năm trăm vạn?

Chiếc váy này bốn trăm năm mươi vạn?

Những hạt đinh trên đây không phải là những hạt kim cương bạc châu, mà là nhân dân tệ phải không? Chỉ làm một chút tạo hình như thế, năm mươi vạn?

Tại sao không trực tiếp cướp tiền luôn cho nhanh lẹ một chút...

Đây đâu phải là đi tham gia vũ hội, là thư giãn, thực sự là đi tán gia bại sản đó...

- Đây...

Đường Lạc Lạc vừa định nói, muốn trả lại chiếc váy Mặc Thiệu Đình đã trả xong hoá đơn, kéo Đường Lạc Lạc đi ra ngoài.

- Phải ngoan, nếu không lần sau không dẫn cô ra ngoài chơi nữa.

Đường Lạc Lạc thực sự có sự xúc động muốn chảy nước mắt, xin đừng dẫn cô ra ngoài chơi nữa, chơi một lần này là mấy trăm vạn, cô thật sự chơi không nổi đâu...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Mặc Thiệu Đình kéo lấy Đường Lạc Lạc đang lăm nhăm, khó khăn lắm mới đến kịp hiện trường vũ hội mặt nạ.

Đường Lạc Lạc giờ mới yên tĩnh lại, ngược mắt lên nhìn cảnh tượng náo nhiệt xa hoa trong đại sảnh, lần đầu tiên chính thức công khai cùng Mặc Thiệu Đình, còn có một chút căng thẳng.

Các quý ông quý bà lần lượt nhảy múa trên sân khiêu vũ, ánh đèn êm dịu, trong không khí phảng phất hương hoa hồng thơm ngát, cùng âm nhạc blues nhẹ nhàng, thấp sầm ban dưới ánh đèn chùm pha lê lấp lánh như ánh hoàng hôn, những chiếc đầm xoè của các cô gái như những đoá hoa tươi, cực kì tao nhã và đẹp mắt.

Đường Lạc Lạc khoác lấy Mặc Thiệu Đình, lộ ra nụ cười phóng khoáng đúng mực, vừa vào cửa liền thu hút sự chú ý của người ta.

Hai người tuy đã kết hôn được bốn năm tháng, nhưng lần đầu tiên công khai trước mặt công chúng, Mặc Thiệu Đình vốn đi đến đâu đều là trung tâm của mọi người, lúc này dẫn vợ tham dự, tự nhiên càng thu hút ánh nhìn của người khác, mọi người trong đại sảnh đều lần lượt nhìn qua đây, không ít người gỡ xuống chiếc mặt nạ trên mặt muốn qua đây bắt chuyện, đều bị ánh mắt lạnh lùng thờ ơ của Mặc Thiệu Đình dọa chạy mất, suy nghĩ nửa ngày trời mà vẫn không dám đi lên.

Loại vũ hội này, quan trọng nhất là ở việc xã giao, nhưng mà Mặc Thiệu Đình luôn lạnh lùng thờ ơ, trái lại khiến người khác không dám đến bắt chuyện, mà thân phận và địa vị của anh, cũng cho anh đủ tư cách, có thể mặc kệ những người không liên can.

Trong chốc lát, vô số đôi mắt nhìn vào người Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, vì không dám tiến lên, chỉ có thể thì thầm.

- Cậu Mặc đến rồi! Còn dẫn theo bạn gái!

- Có lẽ là vợ anh ấy đó, không phải đồn là cậu Mặc đã kết hôn rồi sao? Thì là đây là vợ của anh ấy, xinh đẹp thật đó.

- Đương nhiên rồi, không xinh đẹp sao có thể được cậu Mặc cưới về nhà? Aaa, đúng là trời sinh một cặp.

Lâm Uyển Du đang ở cùng đám con nhà danh giá, tán gẫu về chuyện vui trong nhóm, lúc này nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, lạnh lùng hừ một tiếng.

- Có gì ghê gớm đâu, còn bà Mặc... sớm sẽ bị Thiệu Đình vứt đi như rác thôi!

Sự tồn tại của Đường Lạc Lạc, thực sự là cái gai trong mắt của cô, không nhỏ cái gai là Đường Lạc Lạc này đi, thực sự ăn ngủ không yên, đôi mắt Lâm Uyển Du âm u, nhìn về phía xa Mặc Tây Thành đang trò chuyện cùng người khác, đối phương cười nhìn lại, hai người trong lòng đã hiểu rõ mà gật đầu.

Tới giờ rồi, yến tiệc hôm nay là một cơ hội tuyệt vời, cơ hội tuyệt vời này, bỏ qua sẽ rất khó có được nữa.

Mặc Tây Thành không đợi nữa, Lâm Uyển Du cũng không đợi nữa, tình cảm của Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình ngày một sâu đậm, nếu như không sớm tách bọn họ ra, có lẽ sau này muốn ra tay cũng muộn rồi.

Đường Lạc Lạc khoác lấy Mặc Thiệu Đình đi dạo xung quanh không biết gì, cầm lấy một ly rượu vang đỏ húp một ngụm, đôi mắt sáng lấp lánh.

- Náo nhiệt quá Tiểu Ca Ca, chúng ta có phải cũng nên mang một cái mặt nạ, nhưng mà, hình như rất nhiều người không mang.

- Vũ hội mặt nạ chỉ là mảnh khoé, chủ yếu là mọi người tụ tập lại với nhau, cùng có mối quan hệ một chút.

Trong lúc cùng Đường Lạc Lạc nói chuyện, Mặc Thiệu Đình khuôn mặt bất giác dịu lại, cũng cực kì kiên nhẫn.

- Sau này thường xuyên dẫn cô ra ngoài chơi, cô sẽ biết thôi.

- Ồm...

Đường Lạc Lạc đưa tay vỗ vỗ ngực.

- Nhưng rất căng thẳng đó, lúc vừa mới vào, quá trời người nhìn tôi, thực sự còn căng thẳng hơn lúc nhỏ đi thi.

Mặc Thiệu Đình ôm chặt eo của Đường Lạc Lạc trong tay, cúi đầu thì thầm bên gáy cô.

- Đừng sợ, có tôi.

Trong không khí như vậy, George thân là một người đàn ông độc thân, vẫn mang áp lực to lớn đi qua đây, rất lịch thiệp hơi cúi người, ngẩng đầu cười với Đường Lạc Lạc.

- Tiểu thư xinh đẹp, có thể mời cô tạm thời nhường ra một chút, tôi muốn nói vài câu với bạn trai cô.

Đường Lạc Lạc vội gật gật đầu.

- Được.

Quay đầu cười với Mặc Thiệu Đình.

- Tôi tùy tiện đi xem xem, không biết có đồ ăn ngon nào không, anh cứ nói chuyện với anh ta đi.

Giao lưu và thương lượng với gia tộc Brown, thực sự không tiện cho Đường Lạc Lạc biết, dù sao biết càng nhiều, rắc rối càng nhiều, vì vậy Mặc Thiệu Đình gật đầu, nhẹ nhàng thả lỏng cánh tay ôm lấy Đường Lạc Lạc, nói nhỏ.

- Cần thận một chút, nói xong tôi liền qua đó tìm cô.

- Yên tâm đi.

Đường Lạc Lạc quay người, chiếc váy đuôi cá màu bạc vẩy ra một độ cong tuyệt đẹp, hình bóng giống như một cô người cá xinh đẹp.

George nhìn bóng lưng cô, quay đầu chớp chớp mắt Mặc Thiệu Đình.

- Cậu Mặc và vợ vô cùng ân ái, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ.

- Chê cười rồi.

Sắc mặt của Mặc Thiệu Đình nhàn nhạt.

- Không biết ngài George tìm tôi, là có việc gì?

- Người quang minh chính đại không nói lời mờ ám.

George đến gần Mặc Thiệu Đình, thu lại vẻ bốn cột thường ngày, hiện ra biểu cảm nghiêm túc.

- Chuyện của anh ở nước Anh mấy ngày trước, chú cũng đã nói qua với tôi, ông ấy nói anh rất có ý tưởng, cũng rất có dũng khí...

- Cũng rất có giá trị lợi dụng.

Mặc Thiệu Đình cong môi, ánh mắt sắc bén như điện.

- Vì vậy, gia tộc Brown đồng ý làm một cuộc giao dịch rồi?

- Vốn có chút do dự.

George quay đầu nhìn Mặc Tây Thành ở phía xa.

- Dù sao anh cũng là người thừa kế của nhà họ Mặc, bàn chuyện hợp tác với anh, không khác gì bảo hồ lột da, nhưng... sau này làm một cuộc điều tra nhỏ nhỏ, nội bộ nhà họ Mặc hầu như không bình yên như bề ngoài, người thừa kế chân chính, có lẽ cũng không phải là cậu Mặc anh đây, tôi nói như vậy, anh sẽ không ngại chứ?

- Không có gì phải ngại.

Mặc Thiệu Đình nhún vai.

- Những gì anh nói đều là sự thật, nhưng tôi sẽ không làm vụ buôn bán lỗ vốn, khoa học kỹ thuật Huệ Thiên của tôi muốn vững chân, cần một lượng lớn tiền vốn, ba mươi phần trăm cổ phần của kho hàng Thanh Long trong tay, tôi hy vọng nó sẽ có giá trị.

- Anh không thèm thưởng miếng thịt mỡ là kho hàng Thanh Long hay sao?

George có ý nghĩ sâu xa nhìn về phía Mặc Thiệu Đình, tuy thông qua điều tra, nội bộ nhà họ Mặc có dấu hiệu chia rẽ, nhưng vụ làm ăn lớn như vậy, vẫn là nên vững vàng chút mới được.

- Ai lại không thích tiền chứ?

Mặc Thiệu Đình cười nói.

- Nhà họ Mặc giỏi về đất đai tài chính, quan hệ với các ngân hàng lớn cũng đều vô cùng hoà thuận, việc chi tiêu tiền vốn mấy năm gần đây không gặp phải trở ngại gì, mà với gia tộc Brown càng khó phải nói, ở Châu Âu có thể gọi là một tay che trời, nếu như không phải vừa đến Hoa Hạ hoàn cảnh xa lạ, ngay cả nhà họ Mặc cũng đừng mong ngang vai ngang vế, trong tình huống này, công ty kỹ thuật Huệ Thiên của tôi, cần bản cần không tới miếng thịt này, đồ có tốt đến mấy, cũng là của người khác, chi bằng đánh thật tốt bộ bài trong tay.

- Đúng là thông minh.

George giờ mới được cho là hơi yên lòng, nếu như không phải biết địa vị của Mặc Thiệu Đình và Mặc gia luôn ngai ngùng, Mặc Tây Thành bây giờ còn đang ngăm ngăm có xu thế trào cao trong công ty, anh cũng không dám mạo phạm.

- Nếu là như vậy, anh ra giá đi.

- Ba mươi phần trăm cổ phần của Kho hàng Thanh Long, mỗi phần chỉ cần chữ số này.

Mặc Thiệu Đình đưa ra bốn ngón tay, giơ ra trước mặt George.

- Bốn trăm?

George nhú mày.

- Giá này có hơi cao đó, cậu Mặc...

- Bốn chục.

Mặc Thiệu Đình cười.

- Có phải thực sự cảm động không.

Bốn chục.

George chớp chớp đôi mắt của mình, gần như có chút nghi ngờ bản thân nghe nhầm rồi, tuy lúc nói Mặc Thiệu Đình thu mua cổ phần của kho hàng Thanh Long, còn là rất lâu trước đây, lúc đó kho hàng Thanh Long vẫn chưa có gì đặc biệt, cổ phần giá rẻ, nhưng đến ngày hôm nay, kho hàng Thanh Long giờ đã khác xưa, mỗi cổ phần bốn mươi đồng... thực sự lỗ to rồi đó được không?

- Cậu Mặc, trò đùa này không vui tí nào...

George có chút không vui nói.

- Tôi không nói đùa nói anh, mỗi cổ phần bốn mươi, tôi bán hết tất cả cổ phần của kho hàng Thanh Long cho anh, đồng thời, anh trả tôi một ân tình, nghe nói ngân hàng Thụy Sĩ là bạn hợp tác vô cùng vững chắc của các anh, dưới trướng bọn họ có một công ty điện tử mới nổi – tập đoàn Á Khải, tôi hy vọng các anh có thể giao thiệp từ bên trong, thuyết phục bọn họ, để tôi dùng giá thấp mua lại cổ phần của công ty bọn họ.

George lúc mới mới xem như là hiểu rõ, mẹ nó, Mặc Thiệu Đình thực sự quá xảo quyệt rồi đó được không?

Đoán chừng mục tiêu mới bắt đầu của anh, vốn là tập đoàn Á Khải, vốn không phải kho hàng Thanh Long gì đó, phải biết tập đoàn Á Khải và công nghệ kỹ thuật Huệ Thiên của Mặc Thiệu Đình, đều là những công ty kỹ thuật đang phát triển mạnh mẽ mấy năm gần đây, chỉ là tập đoàn Á Khải gần đây đang gặp khó khăn trên thị trường chứng khoán, có ý nguyên muốn bán cổ phiếu, mà số định mức mà bọn họ chuẩn bị rao bán, cao nhất đạt tới bốn mươi lăm phần trăm, cũng có thể nói, nếu như người nào mua được những cổ phần này của tập đoàn Á Khải, người đó sẽ là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Á Khải.

Nếu như không phải tập đoàn Brown không có ý định đặt chân vào lĩnh vực kỹ thuật công nghệ cao, tập đoàn Á Khải đoán chừng đã có chủ nhân mới, Mặc Thiệu Đình đây là mượn gió bẻ măng, muốn thông qua tập đoàn Brown trực tiếp gia nhập vào tập đoàn Á Khải.

Nhưng cho dù đem cổ phần của kho hàng Thanh Long mà một cổ phần giá bốn mươi đồng bán cho tập đoàn Brown, cũng kiếm được ba bốn tỷ, dùng số tiền này, đủ mua lại cổ phần tập đoàn Á Khải với giá thấp rồi.

Đơn giản mà nói, là Mặc Thiệu Đình chẳng khác gì không tốn một đồng nào, liền có thể trở thành cổ đông lớn nhất của tập đoàn Á Khải, không chỉ hủy diệt đối thủ cạnh tranh của mình, còn sát nhập luôn đối phương...

Còn về kho hàng Thanh Long, ai thắng ai thua chưa biết được, đó là chuyện của nhà họ Mặc và gia tộc Brown rồi, trận chơi này còn chưa phân rõ thắng bại, người thắng lớn nhất đã xuất hiện rồi – công nghệ kỹ thuật Huệ Thiên của Mặc Thiệu Đình.

Trong đầu George làm rõ cả một quá trình, lúc nhìn lại Mặc Thiệu Đình, ánh mắt đó thực sự mang vẻ kính sợ, đều nói người Hoa Hạ thông minh, anh vốn cảm thấy Lance cưới một bà vợ người Hoa Hạ đã là một lão hồ ly xảo trá rồi, nhưng so với Mặc Thiệu Đình, người chủ nhà mình thực sự còn lương thiện chán.

Nhà họ Mặc không cần người thừa kế như thế, tốn hết tâm tư nâng đỡ Mặc Tây Thành, đúng là ăn tát chưa đủ no hay sao?

Nuốt nước bọt khó khăn, George gật gật đầu.

- Được, tôi sẽ về thương lượng rõ với những thành viên trong hội đồng quản trị, nhanh chóng cho anh một câu trả lời.

Nói xong, bắt tay với Mặc Thiệu Đình, giờ mới quay người rồi đi.

Nhìn bóng lưng của George, Mặc Thiệu Đình khoé miệng cong lên, hiện ra một nụ cười như mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay.

Chỉ có bản thân trong nhà họ Mặc, nhà họ Mặc mới là nhà họ Mặc của hôm nay, ý nghĩa thật sự của câu nói này, tin rằng La Nhã và Mặc Tây Thành sớm sẽ cảm nhận được.

Mà một bên khác, Đường Lạc Lạc cảm khay, mãn nguyện vừa đi vừa ăn, giống như mang vũ hội mặt nạ xem như nhà hàng buffet.

Vốn những món ăn và điểm tâm trong loại yến tiệc này, đều chỉ mang ra trưng thôi, mấy quý bà danh giá yếu điệu kia thật sự sẽ không ăn nhiều đồ đâu, chỉ sẽ nháp vào ngậm nhỏ sâm banh, phải biết mấy lễ phục tham dự yến tiệc đều là đồ bó sát, ăn nhiều bụng sẽ to ra khó coi biết mấy, vì vậy mấy món ăn tinh xảo như vậy chỉ để trang trí.

Nhưng Đường Lạc Lạc thì không lo nhiều như vậy, một mình cô vừa đi vừa ăn, ăn nhiều chết đi được, vừa quay người thì thấy trên mặt Mặc Thiệu Đình mang nụ cười bắt lực đi về phía cô, đang muốn mở miệng, liền nghe thấy tiếng đàn dương cầm êm tai vang lên, xung quanh bùng phát một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Theo tiếng đàn nhìn qua đó, thì thấy Lâm Uyển Du mặc một chiếc váy xoè màu tím, mái tóc được búi cao, đang tạo nhã ngời trước một cây đàn dương cầm cực lớn, biểu diễn một bài đàn dương cầm cho mọi người.

Mặc Thiệu Đình đứng lúc vừa đi qua đây, nhìn thấy Đường Lạc Lạc say sưa nhìn Lâm Uyển Du, bèn mở nói giải thích với Đường Lạc Lạc.

- Lâm Uyển Du đàn dương cầm rất tốt, nghe nói lấy được chứng nhận cấp 8, trong giới nhà giàu cũng được xem là không tệ rồi.

- Ồ...

Đường Lạc Lạc gật gật đầu, tuy thực sự không thích nổi Lâm Uyển Du, nhưng không thể không thừa nhận, Lâm Uyển Du lúc nghiêm túc chơi dương cầm vẫn rất đoan trang nhã nhặn, tiếng đàn cũng rất hay.

Mấy cô gái danh giá ở xã hội thượng lưu, đại đa số sẽ biết chơi một hai loại nhạc cụ thanh cao, không chỉ có thể biểu diễn ở các loại yến tiệc, thu hút sự chú ý và tán thưởng của mọi người, càng có thể đề cao thân phận của mình, tìm được vị hôn phu càng hợp ý dòng dõi càng cao.

Điểm này thực sự không khác gì thời cổ đại, tài nghệ của những người danh giá sẽ thêm điểm cho thân phận của họ.

Mà trình độ đàn của Lâm Uyển Du, không nghi ngờ gì đã đạt gần đến trình độ chuyên nghiệp rồi, đứng đầu trong giới danh giá, diễn tấu ngay lúc này, thu hút được ánh nhìn mãnh liệt từ một đám người, ai ai cũng nghe như nghiện như say.

Một bài diễn tấu hoàn tất, tiếng vỗ tay như thủy triều kéo dài không dứt, mọi người không hề keo kiệt với những lời tán thưởng của bản thân, gần như khen Lâm Uyển Du lên tận mây xanh.

- Cô Lâm đây thật sự như âm thanh của thiên nhiên, âm thanh của thiên nhiên đó, quá hay rồi.

- Đa tài đa nghệ lại xinh đẹp, nữ thần!

- Cô Lâm, thêm một bài nữa, thêm một bài nữa.

Trong tiếng reo hò của mọi người, Lâm Uyển Du mỉm cười đứng dậy, trên mặt mang vẻ kiêu ngạo lại thận trọng, hơi cúi đầu nhẹ với mọi người.

- Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người đối với tôi, thực sự tôi đàn dương cầm cũng thường thôi, đều là mọi người nể mặt, so với cao thủ thật sự, còn kém rất xa.

- Ôi, cô Lâm quá khiêm tốn rồi, nếu như trình độ đàn dương cầm của cô cũng thường thôi, thì ai mới được xem là tốt chứ?

Một cậu ấm trẻ tuổi lập tức hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128

Trên mặt Lâm Uyển Du hiện ra vẻ lúng túng, muốn nói lại thôi.

- Thật ra bà Mặc đàn dương cầm mới gọi là tốt, thực sự xuất sắc, không biết cô ấy có đồng ý nể mặt, diễn tấu cho mọi người nghe một bài, cũng xem như tôi thả con tép, bắt con tôm rồi.

- Ô? Lợi hại như thế sao?

Cậu ấm vừa mới khen Lâm Uyển Du nghe được câu này, không kiềm được hưng phấn, có thể thấy cậu ta thật lòng yêu thích âm nhạc.

- Vậy xin mời cô Đường biểu diễn một bài cho chúng tôi thế nào?

Các quan khách trong đại sảnh nghe được lời này, lần lượt reo hò cổ vũ, dù sao xem náo nhiệt thì không chê chuyện lớn, vừa lúc nhân cơ hội này xem vợ của Mặc Thiệu Đình rốt cuộc có tài cán gì, là đẹp cả trong lẫn ngoài, hay chỉ có mỗi một khuôn mặt xinh đẹp.

Đường Lạc Lạc đứng ở dưới sân khấu, nhìn thấy ánh nhìn Lâm Uyển Du sáng lên có chút đáng sợ, ánh mắt sáng rực đang nhìn chăm chăm vào mình, trong ánh mắt đó tràn đầy sự chế giễu và khiêu khích.

Cô ta là cố ý.

Lâm Uyển Du từ nhỏ lớn lên trong sự nuông chiều của bác Lâm và cô Lâm, một cặp cha mẹ yêu thương cô ta sớm đã mời đến những danh sư đến dạy cô ta các loại tài nghệ và học vấn, đầu giống Đường Lạc Lạc, học phí đi học ở Đường gia đều do phải bản thân đi làm kiếm tiền.

Chính vì như vậy, Lâm Uyển Du mới chắc chắn Đường Lạc Lạc nhất định không có tiền thừa đi học đàn, có lẽ lúc trước chỉ xem qua đàn dương cầm trên ti vi thôi?

Loại phụ nữ như vậy, lại có thể cướp đi người đàn ông của cô ta, đúng là trò cười!

Cô ta là cố ý để Đường Lạc Lạc xấu mặt trước công chúng, Lâm Uyển Du muốn để những người này xem xem, rốt cuộc ai mới là thực nữ danh giá chân chính, ai mới là bùn lầy không trét lên tường được, ai mới xứng có được cuộc đời tốt hơn, vinh hoa phú quý hưởng thụ không hết!

Đường Lạc Lạc, lộ ra cái đuôi hồ ly của cô đi, lộ ra bản tính nghèo nàn, trống rỗng, thoả sức mất mặt đi.

Trong lòng Lâm Uyển Du đang nghĩ như vậy, khoé miệng bất giác lộ ra một nụ cười, giống như nhìn thấy Đường Lạc Lạc dáng vẻ khó xử, khó khăn cùng cực trên sân khấu.

- Hôm nay là ngày mọi người tha hồ vui chơi, tôi chỉ muốn Đường Lạc Lạc vô lo vô nghĩ mà tiếp tục vui vẻ, ở đây có nhiều thực nữ tài nữ như vậy, thiếu đi một người cô ấy, thì sẽ không bị chê cười rồi.

Mặc Thiệu Đình sợ Đường Lạc Lạc khó xử, đứng chắn trước mặt Đường Lạc Lạc, tư thế bảo vệ vô cùng rõ ràng, ánh sáng như được nhìn Lâm Uyển Du, lạnh lùng như trong trong ánh mắt.

- Và lại, vợ của Mặc Thiệu Đình tôi, cũng không cần phải khoe khoang.

Lâm Uyển Du khựng lại khi bị Mặc Thiệu Đình nhìn với ánh mắt như thế, không kiềm được run lên một cái, nghĩ đến người đàn ông mình thích lại vì Đường Lạc Lạc nói ngược lại mình trước mặt công chúng, sự đau khổ và đố kỵ trong lòng càng sâu đậm hơn. Ánh mắt dao động không nhìn khuôn mặt của Mặc Thiệu Đình, Lâm Uyển Du dứt khoát vứt bỏ, cười lạnh một tiếng nói.

- Thiệu Đình anh nói như vậy, giống như những người lên sân khấu biểu diễn như em, đều là loại người muốn khoe khoang, ham muốn hư vinh vậy, kĩ thuật chơi đàn tinh tế, tự nhiên phải chia sẻ cùng mọi người, mang lại sự hưởng thụ cho mọi người, đây cũng không phải chuyện mất mặt gì, sao phải che giấu giấu, không lẽ, không biết đàn?

Nói đến đây, Lâm Uyển Du lập tức lấy tay che miệng, gần như không thể tưởng tượng được mà cười lên.

- Không phải chứ, những cô gái ở đây, có ai là không biết đàn dương cầm đâu, nếu tôi nhớ không lầm, đây là môn học bắt buộc của xã hội thượng lưu, từ khi...

Cô ta đang có ngầm ý chớp chớp mắt, không nói tiếp, nhưng ý nghĩa đã ám chỉ rất rõ ràng rồi.

Thực sự, xã hội thượng lưu những thực nữ có thân phận, gần như không có ai là không biết đàn dương cầm, khác biệt chỉ là có người đàn cũng bình thường, có người đàn lại cực kì tốt, chỉ là như hồi tiểu học học toán văn các kiểu, có học giỏi học dở, hoàn toàn chưa tiếp xúc qua thì lại không có.

Mà nếu nói Đường Lạc Lạc lại không biết... vậy chỉ có thể nói rõ, xuất thân Đường Lạc Lạc thấp kém, hoàn toàn không cùng một tầng lớp với bọn họ.

Trong giới này, xuất thân và dòng dõi rất quan trọng, tượng trưng giá trị của một con người, nếu như không có xuất thân tốt đẹp, vậy dù Mặc Thiệu Đình có bảo vệ Đường Lạc Lạc đến mấy, cũng sẽ có người vô cùng hà khắc, buông nhiều lời chỉ trích với cô.

Lời nói của Lâm Uyển Du, đem Đường Lạc Lạc ngồi lên vị trí lưỡng nan, lúc này nếu như đứng ra biểu diễn đàn dương cầm gì đó, thì khó tránh bị đem so với Lâm Uyển Du, nhưng nếu kiên trì không diễn một bài, thì xem như củng cố suy đoán của Lâm Uyển Du – bản thân chẳng qua chỉ là một cô gái xuất thân thô tục và bình thường, không lên được sân khấu,

Đường Lạc Lạc cắn môi, trên mặt ngập tràn biểu cảm day dứt.

Mặc Thiệu Đình nhìn sắc mặt của khó xử của Đường Lạc Lạc, trong lòng càng chắc chắn Đường Lạc Lạc nhất định không biết đàn dương cầm, tiếp xúc thời gian dài như vậy, cô chưa từng nói qua cho mình biết, lập tức mời miệng từ chối.

- Sự suy đoán vô trách nhiệm, rất vô nghĩa, tôi đã nói rồi, Lạc Lạc sẽ không biểu diễn dương cầm gì đó.

- Cậu Mặc, đúng là bà Mặc quý báu, chỉ là, chẳng qua chỉ đàn dương cầm thôi, lại không phải chuyện to tát gì, những cô gái ở đây đều có thể đàn, chỉ bà Mặc không thể? Hay là bà Mặc không để tâm đến những người như chúng tôi, cảm thấy chúng tôi không xứng nghe cô ấy biểu diễn, không có phẩm bị?

Lâm Uyên Du cắn răng, quyết không thể rút lui như vậy.

Nếu bản thân đã bị tổn thất mà còn không đạt được điều mong muốn, không thể khiến Đường Lạc Lạc mất mặt thì khỏi phải nói, còn đắc tội với Mặc Thiệu Đình.

- Nói có lý đó.

Mọi người lập tức vang lên tiếng hưởng ứng.

- Dù bị người ta chỉ trích nói không biết đàn rồi, thì đàn một bài chứng minh bản thân đi, đàn có tốt hay không, chúng tôi có thể ăn được gì?

- Thì đó, chẳng qua chỉ biểu diễn một bài, sao phải lằng nhằng như vậy.

Mọi người trong đại sảnh vốn có chút mong chờ, vừa nghe những lời xúi giục cầm đầu, lập tức tâm trạng mọi người sôi nổi hẳn lên.

- Đúng, chúng tôi muốn nghe bà Mặc đàn dương cầm!

- Không đáp ứng nhất định là tiếng vỗ tay chưa đủ nhiệt liệt, nào, chúng ta vỗ tay!

- Một bài thôi! Bà Mặc đừng nhỏ nhen thế chứ!

Những quan khách này nhìn thấy Mặc Thiệu Đình đều không dám đến bắt chuyện, nhưng lẫn trong đám người, ồn ào sẽ không bị nhận ra, vì vậy ai ai cũng gan dạ hẳn lên, đều theo đó thêm việc vui vào.

Trong chốc lát, tiếng vỗ tay trong đại sảnh như triều cường nhấn chìm người khác, tình cảnh này mắt nhìn đã không thể không chế, như thế cười trên lưng cọt.

Mặc Thiệu Đình còn muốn nói gì đó, Đường Lạc Lạc lại lập tức kéo lấy cánh tay anh, lắc đầu với anh, giọng không to, lại đặc biệt trong trẻo nói.

- Được, tôi đàn là được chứ gì.

- Lạc Lạc, cô biết đàn dương cầm?

Mặc Thiệu Đình nghi ngờ cúi đầu sắp đến gần tai Đường Lạc Lạc, nhỏ giọng hỏi.

Học phí học dương cầm không rẻ, căn cứ vào hiểu biết của anh, Đường gia sẽ không có lòng tốt như vậy, để Đường Lạc Lạc học dương cầm.

- Biết một chút...

Đường Lạc Lạc gật đầu, Đường gia sẽ không tốn nhiều cho cô đi học dương cầm gì đó, nhưng Đường Quý Lễ và Lương Thế Văn đối với Đường Phù Dung vô cùng cưng chiều, lúc đầu vì để Đường Phù Dung càng giống quý nữ giàu có, sau này tìm được một tấm chồng tốt, từng mời qua một giáo viên dương cầm dạy Đường Phù Dung đàn dương cầm.

Lúc đó Đường Lạc Lạc cũng muốn học, lại gặp phải lời chế giễu và xoi mói vô tình, những cô không từ bỏ, trong lúc giáo viên dạy Đường Phù Dung, lặng lẽ đứng một bên học theo, về lâu về dài, lại học được sơ sơ một chút.

Sau này lúc lên đại học, còn kiếm tiền đăng kí vào lớp học đàn chuyên nghiệp, trước đó cứ trì trệ không chịu lên trên, là Đường Lạc Lạc không muốn so đo với Lâm Uyên Du, nhưng đối phương cứ ép người quá đáng, bản thân chỉ có thể tiếp chiêu thôi.

Chỉ là, đã lâu không đàn rồi, không biết bản thân có không quen tay hay không, trong lòng vẫn rất căng thẳng.

Đường Lạc Lạc nói xong câu này, trong tiếng hoan hô của mọi người, trong ánh mắt quan tâm của Mặc Thiệu Đình, nhắc lên phần đuôi của chiếc váy tao nhã, đi lên sân khấu biểu diễn.

Hít thở sâu, lại hít thở sâu.

Không sao đâu, Đường Lạc Lạc, mày làm được mà, không phải chỉ giờ móng lên khảy khảy vài ba cái trên phím đàn thôi sao? Mày lúc một tuổi móng tay đã rất linh hoạt rồi sao?

Đàn không tốt, cũng sẽ đàn không tề đâu?

Đường Lạc Lạc huy động tất cả sự lạc quan và kiên cường của mình, cố gắng xây dựng một tâm lý rầu ông nọ cảm cầm bà kia, sau đó mang tâm trạng như chết đi, một mông ngồi lên ghế đàn.

Lâm Uyển Du đứng bên cạnh xem trò hay nhin không được cười lên, đáng về không tự nhiên và căng thẳng cực độ này, ha ha, đúng là không phí phen khổ tâm của cô.

Trong không gian yên tĩnh khiến người khác nhân đôi áp lực, Đường Lạc Lạc đưa tay ra, tiếp xúc trên phím đàn trắng tinh, lập tức một tiếng đàn sắc bén vang lên trong đại sảnh, tiếp đến trong quần chúng lập tức có người lớn tiếng chất vấn.

- Đây là có biết không đó?

Mọi người đều đang tập trung tinh thần chờ đợi, nghe thấy lời này không nhin được phá lên cười, Lâm Uyển Du ôm bụng, cười đến nổi thở không ra hơi, cô ta vẫn thật sự tò mò, một lát nữa Đường Lạc Lạc cái gối thêu hoa kia đàn ra một “bài hát” không thể nghe nổi, sẽ bị đuổi xuống sân khấu ra sao?

Mặc Thiệu Đình nhủ mảy, trong tiếng cười vang của mọi người, nhìn chăm chăm vào Đường Lạc Lạc không chớp mắt, trong ánh mắt đều ngập tràn sự ủng hộ và khích lệ.

Loại tình huống hôm nay, anh tất nhiên có thể trực tiếp mang Đường Lạc Lạc đi, không để cô phải đối mặt với sóng gió này, nhưng trong thâm tâm của anh, anh vẫn tin, Đường Lạc Lạc có thể làm được.

Sự tin tưởng không có lý do, không có căn cứ.

Vợ anh cái gì cũng tốt hơn người khác.

Trong khoảnh khắc ngón tay của Đường Lạc Lạc chạm vào phím đàn, trong lòng bỗng nhiên giống như có dòng điện đi qua, loại cảm giác thân quen lâu rồi không gặp...

Đúng là khiến người ta quá phấn khởi rồi!

Lúc trước còn lo lắng bản thân lâu quá rồi không đàn, sẽ không quen sẽ quên đi, nhưng trong giây phút khi ngón tay chạm vào phím đàn, Đường Lạc Lạc cuối cùng cũng tìm thấy cảm giác si mê kia, loại cảm giác vô số ngày đêm, trong lòng thì thâm cảm phổ khi vào giấc ngủ, đi đường cũng phải đi theo nhịp điệu...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

Những âm nhạc và nhạc phổ lâu ngày không gặp kia, đột nhiên khôi phục trong đầu, như lũ to trút xuống, một phát không thể thu dọn lại.

Đường Lạc Lạc vừa nẩy trên sân khấu còn chờ người ra, đối mặt với cây dương cầm còn ngần ngại một lúc, sau đó như có thần thánh trợ giúp, từ từ đưa tay ra, ngón tay trắng trẻo thanh mảnh như con bướm bay lượn trên phím đàn...

Tiếp đến, một khúc nhạc thanh thoát hoạt bát vang lên trong đại sảnh, kỹ năng của cô có lẽ không được gọi là tinh tế, cách đánh cũng không được xem là thành thục, nhưng rất kỳ lạ là, trong khúc nhạc gần như có một loại ma lực, khiến những người nghe được, tâm trạng bất giác cũng bay bổng theo đó.

Cái gọi là âm nhạc cảm động lòng người, quan trọng nhất, vẫn là tâm tình và tình cảm của người diễn tấu.

Chỉ có toàn thân toàn ý say đắm vào trong, người nghe mới có thể cảm động lây, có được sự vui vẻ và bi thương như vậy – đây là một cộng hưởng mà tài nghệ tinh tế không thể mang lại được.

Ánh đèn hình vòng trên sân khấu biểu diễn, tĩnh lặng chiếu xuống người Đường Lạc Lạc, cô một bộ váy đuôi cá, cả người rủ mắt xuống, cặp lông mi dày và cong hơi rung rung, khuôn mặt trắng tuyết như sứ dịu dàng và ngọt ngào, khoé miệng hơi cong lên, đôi môi là màu hồng phấn của thiếu nữ, xuyên qua làn da khoẻ mạnh, mái tóc đen nhánh, cả người tựa như một cô tiên nữ, phối hợp với khúc nhạc nhẹ nhàng và đẹp đẽ, nhắm mắt lại nghe, là một sự hưởng thụ của tâm hồn, mở mắt ra, lại là sự rung động của tâm hồn – bất kể là người hay nhạc, đều đẹp đến vô cùng.

Ngay cả có chỗ cô không thành thạo trong kỹ thuật, cũng có một mê lực khác biệt – giống như một tác phẩm nghệ thuật giàu sức hấp dẫn, chính vì có thiếu sót, mới càng khiến người khác chú ý, trái lại trở thành đặc điểm.

Cả đại sảnh yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người đều nín thở tập trung, yên lặng thưởng thức, chỉ sợ phá vỡ hình ảnh đẹp đẽ này.

Mãi đến khi khúc nhạc kết thúc, Đường Lạc Lạc như tỉnh lại trong mơ, từ từ mở mắt.

Khoảnh khắc đó, đôi mắt cô trong veo, sáng ngời thực sự khiến người khác loá mắt.

Đứng dậy, Đường Lạc Lạc cong môi, giọng nói trong trẻo nói lời cảm ơn.

- Cảm ơn mọi người, hy vọng mọi người thích bài “Thu Nhật Tư Ngữ” này, chê cười rồi.

Thu Nhật Tư Ngữ...

Lúc này, trong đại sảnh yến tiệc tỉnh mạch đã lâu, đột nhiên bùng phát một tràng vỗ tay như sấm vang, sau sự yên tĩnh kinh ngạc qua đi, mọi người bắt đầu hoan hô, khúc nhạc vừa nghe thấy, thật là quá hay rồi!

Bạn không thể nói ra cô rất cuộc đàn tốt chỗ nào, thậm chí, có một âm tiết khác vẫn không đúng quy tắc, nhưng nghe lọt vào tai, lại thoải mái thích hợp như thế, khiến tâm trạng người khác trong chốc lát tươi đẹp hẳn lên, những người chuẩn bị xem trò hay, lúc này trên mặt đều say đắm nhìn Đường Lạc Lạc, cả hiện trường đều đứng lên, vỗ tay nhiệt liệt.

Lâm Uyển Du lúc này còn hết sức vui mừng chuẩn bị xem trò cười của Đường Lạc Lạc, lúc này ngó người tại chỗ, nửa ngày trời mới phản ứng lại, không làm đó chứ? Đường Lạc Lạc lại biết đàn dương cầm, còn đàn không tẹ?

Tiền nhân này rốt cuộc đụng phải vận may lớn gì, mỗi lần đều có thể tự mình giải vây!

Đúng là đáng hận...

Lâm Uyển Du vốn muốn Đường Lạc Lạc mất mặt, chuẩn bị xong xuôi để xem trò hề của cô, để Mặc Thiệu Đình nhìn thấy loại hàng đáng xấu hổ là Đường Lạc Lạc này, nhưng mà trước mắt, đều là sự thấu hiểu và ngọt ngào ngập tràn, Lâm Uyển Du chỉ cảm thấy trái tim của mình như bị kiến cắn, thực sự không kiềm chế được sự đố kỵ của mình.

Cô ta chịu không nổi nữa rồi, thực sự một giây phút cũng không nhẫn nhịn được nữa, cô ta muốn Đường Lạc Lạc cút khỏi tầm mắt của mình...

Lâm Uyển Du cắn chặt môi, sau đó tức giận bắt bình lưôm Đường Lạc Lạc, ra động tác tay với Mặc Tây Thành, nhắc đuôi váy lên, quay người đi về phía cầu thang xoay vòng ở lầu trên.

Đường Lạc Lạc lần đầu tiên biểu diễn trước nhiều người như vậy, tuy trên mặt rất điềm tĩnh, nhưng thực sự căng thẳng không chịu được, lòng bàn tay đều là mồ hôi, từ trên sân khấu đi xuống, cô đi thẳng đến bên cạnh Mặc Thiệu Đình, có chút lo lắng nói.

- Vẫn... vẫn được chứ? Có làm anh mất mặt không?

Mặc Thiệu Đình cười cung chiêu, kéo lấy tiểu nha đầu đang thấp thòm không yên, vẻ mặt đều là quang sáng êm dịu.

- Cô nói sao? Thực sự kiêu ngạo muốn chết luôn đó được chưa?

Đường Lạc Lạc ngại ngùng lè lưỡi, cảm thấy trên mặt nóng ran.

- Anh đừng trêu tôi nữa, thực sự vẫn là Lâm Uyển Du đàn tốt hơn, chỉ là mọi người cảm thấy mới mẻ, mới nể mặt tôi, mới không đến nổi tưng quẫn.

Trình độ đàn cầm của hai tay mình như thế nào, Đường Lạc Lạc vẫn tự mình biết lấy, đoán là vì thân phận bà Mặc của mình, cộng thêm đánh úp bất ngờ, mới thu được hiệu quả rất tốt.

Tuy rằng không có thiện cảm với Lâm Uyển Du, nhưng buộc phải thừa nhận, kỹ thuật đàn cầm của Lâm Uyển Du thực sự rất cao siêu.

- Không cảm thấy vậy.

Mặc Thiệu Đình vẻ mặt nghiêm túc không thể nghi ngờ.

- Tôi thì cảm thấy cô là tốt nhất.

Nói xong lộ ra một nụ cười nham hiểm gian ác, cúi người đến gần Đường Lạc Lạc hơi thở ấm áp phả vào tai Đường Lạc Lạc.

- Tôi là người hâm mộ số một của cô đấy, xin hỏi có phúc lợi cho người hâm mộ không?

- Đừng làm ồn, nhiều người như vậy.

Đường Lạc Lạc cười đẩy Mặc Thiệu Đình một cái, cậu Mặc cái gì cũng tốt, chỉ là sống với nhau hay thích giở trò vô lại, lại cứ khiến người khác không thể cự tuyệt.

Ánh đèn sân khấu vũ sáng lên, âm nhạc du dương vang lên, Mặc Thiệu Đình đưa tay với Đường Lạc Lạc.

- Bà Mặc, có thể mời cô nhảy một bài được không?

Dưới ánh đèn như hoàng hôn êm dịu, trên mặt người đàn ông hoàn mỹ khôi ngô, đôi mắt sâu xa thâm thúy, trong ánh mắt lấp tức phảng phất chút cung chiều và yêu thương, miệng cười, lộ ra một nụ cười tuyệt đẹp – lúc Mặc Thiệu Đình nghiêm túc, tự có một tính khí lạnh lùng, nhưng cười lên một cái, thì là xuân về hoa nở.

Đường Lạc Lạc hình như nghe được tiếp nhịp tim đập của mình, bất giác đưa tay nhỏ nhắn của mình ra, đặt lên bàn tay to lớn của Mặc Thiệu Đình, sau đó, đầu óc như choáng váng, như cười mây đạp gió được Mặc Thiệu Đình kéo vào sàn khiêu vũ.

Dưới ánh đèn lấp lánh, những quý ông quý bà quần áo sắc sỡ lần lượt nhảy múa, Đường Lạc Lạc mù tịt về khiêu vũ, chỉ có thể do Mặc Thiệu Đình chỉ dẫn mà âm thầm lần mò theo, nhìn thấy cô tinh thần phấn khởi, đáng vẻ mặt mở to cẩn thận dịch chuyển bước chân, Mặc Thiệu Đình nhìn không được khoé môi cong lên, nghe theo âm nhạc dẫn dắt nhịp điệu của cô.

Cử chỉ của Mặc Thiệu Đình tao nhã, khiêu vũ lên tự có sự trôi chảy và tùy hứng như một quý tộc, Đường Lạc Lạc dưới sự chiếu cố của anh, rất nhanh lần mò được quy tắc, lại có thể nhảy khá có dáng dấp.

Người nam anh tuấn, người nữ thuần khiết, hai người đang nhảy múa say sưa trên sàn khiêu vũ, thu hút gần như tất cả ánh nhìn của mọi người, mà Đường Lạc Lạc đưa tay đặt lên vai Mặc Thiệu Đình, chỉ cảm thấy bản thân như đang mơ.

Một giấc mơ vô cùng vô cùng đẹp đẽ, và không muốn tỉnh dậy lại nữa.

Cô chưa từng nghĩ đến, bản thân có thể có được nhiều như vậy, từ nhỏ đến lớn đều bị Đường Phù Dung chèn ép, cô có thể tưởng tượng kết quả tốt nhất, là bản thân có thể cao chạy xa bay, rời khỏi Đường gia, bắt đầu cuộc sống một mình tự do tự tại của bản thân.

Không nghĩ đến cuộc hôn nhân làm giả hoá thật này, sẽ khiến cô có được một người đàn ông quan tâm cô cung chiều cô...

Nhưng tất cả đều không chân thật như vậy, có lẽ... là vì bản thân đang mang trên cái tên Đường Phù Dung thôi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng vừa vui mừng không ngót của Đường Lạc Lạc, liền giống như bị một tảng bóng đen bao phủ.

Tốt đẹp đến mấy, cũng đều là lừa dối.

Hôm nay đứng ở đây, vốn nên là Đường Phù Dung mới phải.

Đường Lạc Lạc đang chán nản tổn thương, liền thấy động tác Mặc Thiệu Đình từ từ ngừng lại, kéo lấy mình đi đến bên cạnh sàn khiêu vũ, lấy điện thoại ra nhìn nhìn, trong ánh mắt thoáng qua chút nghi ngờ.

- Sao thế?

Đường Lạc Lạc tò mò đến gần, liền thấy tin báo trên điện thoại Mặc Thiệu Đình, là tin nhắn từ Mặc Tây Thành: Anh hai, em đang ở phòng 609 trên lầu đối anh, có chuyện nói với anh.

Loại vũ hội này, cử hành ở khách sạn thương mại cỡ lớn, đại sảnh thường là nơi mọi người giao lưu xã giao, trên lầu còn dành căn phòng cho những vị quan khách quan trọng, để tiện nghỉ ngơi, lúc này Mặc Tây Thành đặc biệt hẹn Mặc Thiệu Đình lên lầu trên, cũng không biết muốn nói những gì.

Đường Lạc Lạc không biết quan hệ đã không còn như xưa của Mặc Thiệu Đình và Mặc Tây Thành, mắt chớp chớp trên đùa nói.

- Cậu chủ nhỏ tìm anh kia, không biết là chuyện gì, thần bí ghê, giữa anh em hai người còn có bí mật riêng sao?

Mặc Thiệu Đình cũng bối rối, có chuyện gì mà phải đến trong phòng nói một mình, sắc mặt âm u của anh nhìn Đường Lạc Lạc, trong lòng nghĩ không lẽ có liên quan đến Đường Lạc Lạc, Mặc Tây Thành có ý với Đường Lạc Lạc, anh hiểu rất rõ, cũng cảnh cáo qua thẳng nhóc đó, chỉ là Mặc Tây Thành rõ ràng không để tâm.

Lạc Lạc ngây thơ không hiểu chuyện, gần như không ý thức được tâm tư của Mặc Tây Thành đối với cô, nếu như Mặc Tây Thành có thể tự mình đánh bay ý nghĩ đó là tốt nhất, như xem ra, đây hầu như là không thể nào.

Nếu là như vậy, chỉ bằng...

- Cô rất tò mò sao?

Mặc Thiệu Đình do dự một lúc, nhẹ nhàng nói.

- Đúng rồi, chỉ bằng anh mang tôi theo cùng đi, tôi trốn ở cửa, lặng lẽ thôi, hù Mặc Tây Thành một trận!

Đường Lạc Lạc chuyển động con ngươi, cười tí mắt trả lời.

Vốn tưởng yêu cầu này của bản thân giống như làm loạn, không ngờ rằng Mặc Thiệu Đình đồng ý ngay.

- Được, tôi và cô cùng nhau lên trên, xem xem em ấy đang mưu tính cái gì, cô thì im lặng trốn ở cửa, nghe ngóng chúng tôi nói những gì, nếu cô đi ra thì đừng nhúc nhích, hiểu chưa?

Đây không phải là nghe lén sao?

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, nghe lén hình như không hay lắm, lỡ như nghe thấy cái gì tin tức bên lề cái gì nổi niềm khó nói của cậu chủ nhỏ thì sao?

Nghĩ đến đây, cô rất kiên quyết gật đầu.

- Được thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130

Và đồng thời, trong căn phòng tổng thống của khách sạn, Lâm Uyển Du mặc một áo choàng tắm màu trắng, đang thăm thi với Mặc Tây Thành.

- Điều chuẩn bị xong chưa? Tin nhắn gửi chưa, có phải Thiệu Đình lập tức sẽ lên đây không?

Mặc Tây Thành bị Lâm Uyển Du thúc giục đến có chút bức mình, đưa cho Lâm Uyển Du một bình xịt nhỏ.

- Điều chuẩn bị xong rồi, cô lấy cái này đi, đợi anh tôi vào đây liền tìm cơ hội phun một ít trong phòng, có thể khiến người ta thần trí không tỉnh táo, đến lúc đó thì xem cô rồi. Tôi cũng chỉ có thể giúp cô đến đây thôi.

Lâm Uyển Du nhận lấy chiếc bình xịt trong tay Mặc Tây Thành, có chút không vui bĩu môi.

- Thần trí không tỉnh táo thì có tác dụng gì, thứ tôi muốn là Thiệu Đình... sao cậu không dứt khoát giải quyết dùng – tình được cái gì đó?

- Loại thuốc đó mùi vị đều rất nồng.

Mặc Tây Thành cau mày.

- Anh tôi là một người rất nhạy bén, nếu như đối với loại thuốc đó không chút phòng bị, lúc này sớm đã trai gái song toàn rồi, loại thuốc này có thể khiến anh ấy mê man, không màu không mùi, cơ hội đã cho cô rồi, nếu cái gì cũng không được, tôi khuyên cô vẫn là sớm từ bỏ đi.

Nói xong, Mặc Tây Thành liếc Lâm Uyển Du một cái, quay đầu đi ra phía ngoài phòng.

Lâm Uyển Du tức giận đến nổi trợn mắt ở phía sau lưng Mặc Tây Thành, cầm chiếc bình xịt trong tay, lộ ra một nụ cười đắc ý.

Quang minh chính đại không được, thì dùng cách mờ ám vậy, cô ta thì không tin, bản thân không đấu lại được Đường Lạc Lạc vô dụng kia?

Đường Lạc Lạc chẳng qua dựa vào việc được La Nhã chỉ định, mới có thể gả cho Mặc Thiệu Đình, Thiệu Đình thích cô, cùng lắm là do mới mẻ mà thôi. Cô không phải thích trưng ra bộ mặt không tranh giành vô hại hay sao?

Bản thân cứ muốn để cô nhìn thấy Mặc Thiệu Đình và mình đã từng tư thông, biểu cảm trên gương mặt Đường Lạc Lạc lúc đó, không biết sẽ đặc sắc biết bao nhiêu.

Kế hoạch của Lâm Uyển Du và Mặc Tây Thành, nói thì rất đơn giản, lấy danh nghĩa của Mặc Tây Thành gọi Mặc Thiệu Đình đến, sau đó Lâm Uyển Du phun thuốc mê trong phòng, khiến Mặc Thiệu Đình trong lúc mê man cùng mình gạo nấu thành cơm, rồi do Mặc Tây Thành tìm thấy Đường Lạc Lạc, dẫn Đường Lạc Lạc đến “bất gian”.

Thì không tin trận ồn ào như vậy, tình cảm của Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình còn có thể kiên cố như lúc đầu hay không.

Dù Đường Lạc Lạc tham hư vinh, đối với chuyện này không chút để bụng, Lâm Uyển Du còn có chiêu cuối – La Nhã luôn muốn bé cháu, nhà quyền thế như Mặc gia, đối với chuyện kế thừa con cháu đều luôn rất xem trọng, bản thân chỉ cần nói dối đã có con của Mặc Thiệu Đình, thì không tin không thể khiến hai người họ ly hôn.

Còn việc có thật hay là giả, chỉ cần khiến Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình trở mặt, bản thân liền có cơ hội thừa nước đục thả câu, cho dù nhất thời không có, sớm muộn cũng sẽ có.

Kế hoạch này từng bước nối tiếp từng bước, Lâm Uyển Du tự cảm thấy vô cùng hoàn mỹ, trước mắt cô ta nhìn về phía cửa phòng, nhẹ nhàng cười bỏ

chiếc áo tắm của mình...

Mặc Thiệu Đình kéo tay Đường Lạc Lạc, từ dưới lầu đại sảnh đi thẳng đến cửa phòng 609, để Đường Lạc Lạc trốn ở cửa phòng, anh lấy thẻ phòng ra, mở cửa phòng.

Tâm tư của Mặc Tây Thành, sớm muốn cũng phải để Lạc Lạc biết, để cô sớm biết được, cũng có phòng bị với Mặc Tây Thành, ôm ý nghĩ như vậy, Mặc Thiệu Đình mới để Đường Lạc Lạc cùng mình lên đây, nghe lén cuộc nói chuyện của anh và Mặc Tây Thành.

Lúc này Mặc Thiệu Đình đẩy cửa phòng ra, hé đôi môi mỏng.

- Tây...

Nhưng mà cảnh tượng trước mắt, những lời nói sau đó, liền nghẹn lại trong cổ họng, một chữ cũng không nói ra.

Trong phòng Lâm Uyển Du mặc một bộ bikini màu đen, thân hình gợi cảm nóng bỏng đều thấy hết, đang uốn éo chiếc eo mềm mại đi về phía của Mặc Thiệu Đình, trong tay cô ta cầm một cây roi đen, vì để dựng ra không khí mờ ảo, xung quanh chất đầy băng khô, có cảm giác sương khói lượn lờ, trên đầu còn cài chiếc tai mèo vô cùng xinh đẹp...

- Thiệu Đình...

Giọng nói ồ ạt của Lâm Uyển Du vang lên, vừa nói vừa đi về phía Mặc Thiệu Đình...

Đường Lạc Lạc vĩnh tai lên, vốn là muốn nghe xem Mặc Tây Thành muốn nói chuyện gì với Mặc Thiệu Đình, nếu không phải không nghe thấy bí mật gì, một lúc sau chạy ra hù cậu ấy một phát, nhưng mà nghe tiếp, trong phòng lại xuất hiện giọng nói của Lâm Uyển Du?

Cô càng nghĩ càng thấy không đúng, Mặc Tây Thành hẹn gặp Mặc Thiệu Đình, tại sao trong phòng là giọng nói của Lâm Uyển Du...

Đường Lạc Lạc đầu óc choáng váng dứt khoát đi từ phía bên cửa, mắt nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khiến người khác ói máu, lập tức cùng Mặc Thiệu Đình hoá đá...

Mẹ nó làm trò gì vậy?!

Đây là cái gì vậy, mắt của tôi!

Đang làm bộ lảng lơ những tư thế quyến rũ, Lâm Uyển Du chuẩn bị lấy ra bình xịt nhỏ trong tay, đột nhiên nhìn thấy Đường Lạc Lạc vẻ mặt tươi cười chạy vào trong, lập tức hét "à" một tiếng, tiện tay kéo lấy chiếc chăn trên giường quăn lên người, vẻ mặt hoang mang chất vấn Đường Lạc Lạc.

- Cô cô cô... sao cô lại vào đây?

Bản thân vốn chuẩn bị đem mình gói thành lễ vật tặng cho Mặc Thiệu Đình, giờ Đường Lạc Lạc sao cũng đi theo, bị Đường Lạc Lạc nhìn thấy mình như vậy, thực sự mất mặt chết đi được đó được không?

Đường Lạc Lạc mở miệng cứng họng, nhìn thấy sắc mặt tái mét của Mặc Thiệu Đình, lại xem xem Lâm Uyển Du quần áo không đủ che thân vẻ mặt thẹn quá hoá giận, lập tức càng mồm miệng day dưa.

- Cô Lâm... cô... cô như vậy cũng quá nhiệt tình rồi đó.

Không phải nói đi tuyến đường danh môn khuê các sao?

Đây... đây cũng quá phóng khoáng rồi...

- Cô... cô ra ngoài cho tôi!

Sắc mặt Lâm Uyển Du đỏ đến mức muốn ứa máu, vừa thẹn vừa giận, vừa nảy phóng đẳng đặc ý bao nhiêu, bây giờ thì quần bách bấy nhiêu, cho dù Lâm Uyển Du có cảm thấy bản thân và Mặc Thiệu Đình mới là trời sinh một cặp đi chăng nữa, trước mặt vợ của người ta câu dẫn đàn ông, ít nhất cũng có chút áp lực tâm lý...

Đặc biệt Lâm Uyển Du khoe khoang là danh môn khuê các, lúc nào cũng dùng nào là gia giáo nào là nội hàm gây áp lực cho Đường Lạc Lạc, lúc này bị đụng chạm, càng cảm thấy thực sự xấu hổ vô cùng, chỉ có thể lớn tiếng trách mắng đuổi Đường Lạc Lạc ra ngoài.

Mặc Thiệu Đình cũng bị cảnh tượng khiến người khác kinh hãi làm đến ngớ ngời, sau khi phản ứng lại một phát ôm lấy vai Đường Lạc Lạc, thần sắc hồ hững nhìn bộ dạng thê thảm của Lâm Uyển Du.

- Nếu như tôi không làm, là Tây Thành tìm tôi ở phòng này nói chuyện, tôi dẫn vợ cùng nhau xuất hiện, chắc không liên quan gì đến cô Lâm phải không? Tôi trái lại muốn hỏi, cô Lâm tại sao lại ở đây? Còn ăn mặc thành bộ dạng thế này?

Nghĩ cũng biết, đoán chừng chính là Mặc Tây Thành đào một cái hố cho mình, nếu như mình không nhất thời nổi hứng dẫn theo Đường Lạc Lạc xuất hiện, như thế sự việc còn gay go rồi.

Lạc Lạc vì Lâm Uyên Du mà cãi nhau với mình không phải chuyện ngày một ngày hai, lần này nếu như Lâm Uyên Du và Mặc Tây Thành thành công tính kể mình, vậy hậu quả thực sự không dám tưởng tượng.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Mặc Thiệu Đình lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm vào Lâm Uyên Du đang cực kỳ thâm trầm, ánh mắt lạnh như băng và sắc bén đó, khiến Lâm Uyên Du cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, lại công thêm trên người chỉ được một chiếc chăn bao lấy, càng tiến thoái lưỡng nan hơn, gần như sắp khóc tới nơi.

- Em... em... không phải như anh nghĩ đâu... Thiệu Đình...

- Vậy... là như thế nào?

Đường Lạc Lạc lúc này dù có chậm chạp tới đâu cũng đã phản ứng lại, trong lòng lập tức trầm xuống, Lâm Uyên Du đáng vẻ bình thường như thế nào trong lòng cô đã hiểu rõ, nhưng không ngờ quan hệ bình thường giữa Mặc Tây Thành và mình không tệ, lại sẽ giúp Lâm Uyên Du câu dẫn Mặc Thiệu Đình, thực sự khó bề tưởng tượng.

Chẳng qua, bọn họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, theo đạo lý mà nói, thì quan hệ so với mình thân thiết hơn nhiều.

Chỉ là lần này Lâm Uyên Du thực sự quá quá đáng rồi, bản thân mất không thấy lòng không phiền cũng thôi đi, trước mặt cô câu dẫn chồng cô, hoá ra lấy mình làm đồ trung à?

Lâm Uyên Du vừa then vừa bối rối, không dám đi nhìn vào mắt Mặc Thiệu Đình, lần này mất mặt trước mặt Đường Lạc Lạc, càng cảm thấy sống không còn gì lý thú, bị ép đến sốt ruột, lập tức quần chân, chạy trốn.

Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình cứ thế đứng yên trong căn phòng đầy băng khô, trong sương khói lượn lờ mắt to nhìn mắt nhỏ, biểu cảm trên mặt hai người dờ khóc dờ cười, cuối cùng, Đường Lạc Lạc cười khi khi thành tiếng.

- Ha ha ha, Tiểu Ca Ca, cô Lâm đối với anh thật là cố chấp, còn có roi da, có băng khô... tai mèo, đúng là một cô gái thú vị ha ha ha ha.

Nhớ lại Lâm Uyên Du đáng vẻ thâm trầm tông cửa xông ra, thực sự quá mắc cười rồi đó được không?

Mặc Thiệu Đình cau mày, khoe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

- Người ta đang câu dẫn chồng cô đó, có đúng là buồn cười như thế không?

Người phụ nữ này rốt cuộc có tâm hay không, gặp tình huống như vậy, lại còn cười vui vẻ như vậy được...

Thật là đủ rồi.

Đường Lạc Lạc miễn cưỡng không chế sự quá khích cười ha ha của mình, khuôn mặt nghiêm túc lại, cố nhịn cười nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Tôi đâu có, tôi đây là nụ cười kiêu ngạo, nụ cười vui vẻ, nhìn thấy anh mê lực tứ phía vì vậy vui thay anh đó.

Sự vương mắc của Mặc Thiệu Đình và Lâm Uyên Du lúc trước, thực sự khiến Đường Lạc Lạc phát ghen, nhưng nhìn hôm nay, Đường Lạc Lạc có chút hiểu ra rồi, xem ra giữa Mặc Thiệu Đình và Lâm Uyên Du thực sự không có gì, mà Lâm Uyên Du... cũng quả thực nhiều chiêu trò, khiến người khác cạn lời.

Gặp phải loại kẻ theo đuôi này, Mặc Thiệu Đình đoán chừng không có cách giải quyết, lúc này Đường Lạc Lạc không lo lắng Mặc Thiệu Đình bị Lâm Uyên Du cướp đi, trái lại có chút đồng tình Mặc Thiệu Đình rồi.

Còn kẻ theo đuôi, tuy là một cô gái, nhưng như sói như hổ.

Mặc Thiệu Đình bắt lực đưa tay xoa xoa thái dương, lắc lắc đầu.

- Lúc này cô hiểu vì sao tôi phải dẫn cô lên đây chưa, sau này lời của Mặc Tây Thành, đừng tin tưởng hoàn toàn, à đúng rồi, còn có một chuyện muốn nói với cô.

- Chuyện gì?

Đường Lạc Lạc tò mò mở to mắt, chuyện có thể khiến Tiểu Ca Ca nghiêm túc như vậy, nhất định không phải là chuyện nhỏ.

Quả nhiên, Mặc Thiệu Đình vừa ôm lấy eo Đường Lạc Lạc, vừa nhìn sâu vào mắt cô.

- Tuần sau là ngày đại thọ năm tám mươi tuổi của ông nội, tôi chuẩn bị dẫn cô về nhà cũ chúc thọ cho ông nội, ông nội đối với anh luôn rất yêu thương, vì vậy, tôi muốn để ông gặp mặt cháu dâu của mình.

- À... ông nội...

Đường Lạc Lạc sớm đã nghe nói Mặc gia có một lão gia, lúc còn trẻ cũng là một nhân vật rung trời chuyển đất, ngày nay đã gần tám mươi, tuy không quản chuyện ở nhà họ Mặc nữa, nhưng vẫn có cảm giác âm thầm nắm quyền như cũ, là một ông cụ vô cùng lợi hại.

Tham gia tiệc sinh nhật của ông nội Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc đương nhiên đồng ý, chỉ là...

Kinh nghiệm nhiều lần đau thương nói với cô, tham gia tiệc sinh nhật, thì phải tặng lễ vật sinh nhật, mà bản thân ở chuyện tặng lễ vật này, quả thực không có thiên phú.

Cô xuất thân từ gia đình thấp bé, không biết ông Mặc sẽ thích thứ gì, cho dù biết được, dưới tình huống không sử dụng đến tài lực của Mặc Thiệu Đình, bản thân cũng không tặng không nổi những thứ quá quý trọng, mới đầu khăn quàng tặng cho La Nhã bị xem thường, lần này...

Tiệc sinh nhật của ông cụ nhất định sẽ có rất nhiều đến, bản mặt của mình lần này, xem như phải càng mặt mặt trước nhiều người hơn sao...

Đường Lạc Lạc nghĩ như vậy, không kiếm được chu môi, thờ dài một tiếng.

Giống như con sâu trong bụng cô, Mặc Thiệu Đình lập tức an ủi nói.

- Chúng ta là vợ chồng, vì vậy lễ vật mừng thọ tự nhiên là phải cùng nhau tặng rồi, nếu như cô cảm thấy không tận tâm, có thể đơn độc tặng chút món đồ nhỏ cho ông nội, không hại đến đại thể, trái lại còn thể hiện lòng hiếu thảo của cô.

Đường Lạc Lạc lập tức sáng tỏ thông suốt, đúng rồi, bản thân có thể cùng Mặc Thiệu Đình tặng lễ vật mừng thọ mà.

Ai dám nói lễ vật mà Mặc Thiệu Đình tặng không tốt?

Trong lòng bản thân thấy áy náy, đơn độc tặng thêm một món nhỏ nữa, biểu đạt một chút tâm ý là được rồi, Tiểu Ca Ca thật là hiểu ý lòng người...

- Được rồi, bây giờ chúng ta nên làm chút chuyện chính rồi...

Giọng nói trầm lắng và mập mờ của Mặc Thiệu Đình vang lên, trong phòng sương khói mù mịt, có có hương thơm nhẹ nhàng bao quanh, Mặc Thiệu Đình ôm lấy eo Đường Lạc Lạc, đem cô từng bước từng bước dẫn đến bên chiếc giường lớn.

- Không khí tốt như vậy, chi bằng...

Trên mặt Đường Lạc Lạc lập tức đỏ lên, cái tên Mặc Thiệu Đình này, không chỉ giỏi hiểu rõ lòng người, còn giỏi coi bỏ quần áo của người ta nữa...

... ..

Trong phòng khách nhà Mặc Lan.

Mặc Như Nguyệt sáng sớm đã đi trung tâm từ thiện làm tình nguyện rồi, lúc này trong nhà chỉ còn Mặc Lan và Lâm Uyển Du đến thăm chị ta.

Hai người mặt đối mặt nhìn trên ghế sofa trong phòng khách, chính giữa cách một bàn trà nhỏ, Mặc Lan vừa đưa khăn giấy cho Lâm Uyển Du, vừa dặn dò người làm đem cho Lâm Uyển Du một ly trà nóng qua đây.

Lâm Uyển Du ngồi trước mặt Mặc Lan, không ngừng khóc bù lu bù loa, khóc đến nỗi Mặc Lan lòng dạ rối bời.

- Chị không biết, em vì tiếp cận Mặc Thiệu Đình nỗ lực biết bao nhiêu, nhưng lần nào cũng bị con tiện nhân Đường Lạc Lạc đó làm loạn, em không cam tâm. em rõ ràng chỗ nào không mạnh hơn Đường Lạc Lạc... tại sao, tại sao Thiệu Đình tha muốn cô ấy cũng không nhìn lấy em một lần...

Kiểu khóc lóc kẻ lẻ của loại phụ nữ bị trai bỏ, Mặc Lan đã nghe rất nhiều lần rồi, lúc này chị ta nghe đến tuy không hứng thú gì, nhưng giống như Lâm Uyển Du, chị ta cũng ghét Đường Lạc Lạc như vậy, vì vậy cũng miễn cưỡng có thể nhẫn nại, cũng có chút đồng cảm cảm phần trào dâng.

- Con tiện nhân Đường Lạc Lạc kia, bề ngoài xem ra ngây thơ vô hại, kỳ thực rất có thủ đoạn, vô cùng có tâm cơ. Chị sớm đã nói với em rồi, thân phận của cô ấy rất khả nghi phải không? Em có phải người đi điều tra qua chưa?

Mặc Lan hàm ý thâm sâu nhìn về phía Lâm Uyển Du.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Xin chị thả tôi ra ngoài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Uyển Du lau nước mắt, giờ mới mở miệng.

- Em điều tra rồi, chỉ là Đường gia gần đây mới chuyển vào thành phố S, người quen biết bọn họ không nhiều, chỉ biết Đường gia có hai người con gái, một trong số đó là Đường Phù Dung, chắc là Đường Lạc Lạc kia rồi? Bản thân có họ tên rõ ràng, lại cứ muốn người ta đều gọi biệt danh của mình, đúng là lập dị.

Ánh mắt Mặc Lan tối sầm lại, cười thâm như đã nghĩ ra điều gì.

- Đúng rồi.

- Em đúng là hận chết Đường Lạc Lạc rồi.

Lâm Uyển Du nghiêng răng nghiêng lợi.

Đọc Nhanh Tại NgonTinh.vn

- Nếu như không có cô ấy, em và Thiệu Đình sẽ là một cặp đôi mỹ mãn biết bao, Thiệu Đình lúc trước đối với em đặc biệt tốt!

- Em cũng đừng buồn quá, cái đuôi hồ ly của Đường Lạc Lạc sớm sẽ lòi ra thôi.

Mặc Lan cười lạnh.

- Đến lúc đó, em chỉ cần nắm bắt cơ hội, đuổi cô ấy vĩnh viễn ra khỏi cuộc sống của Mặc Thiệu Đình là được... Ngoài ra, anh họ của chị bây giờ còn nghe theo lời Đường Lạc Lạc sao?

- Không phải sao.

Lâm Uyển Du càng khổ tâm.

- Nhất định là con tiện nhân đó dùng thủ đoạn không minh bạch gì mê hoặc Thiệu Đình rồi, tiện nhân!

- Yên tâm, mê hoặc cũng không mê hoặc được lâu đâu.

Độc Nhanh Tại NgonTinh.vn

Mặc Lan nói xong, nhìn Lâm Uyển Du nước mắt đầm đìa.

- Em cũng đừng buồn nữa, về nhà tắm rửa

sạch sẽ, nghỉ ngơi một lát, tự chăm sóc cơ thể thật tốt, mới có thể đối phó với Đường Lạc Lạc, không phải sao?

- Ừm, Lan Lan chị thật tốt.

Lâm Uyển Du cảm kích đứng dậy.

- Sau này em làm chị dâu của chị, nhất định sẽ bảo Thiệu Đình thăng chức cho chị!

Mặc Lan cười, dưới ánh mắt thoáng vẻ khinh thường, cười títt mắt đưa Lâm Uyển Du ra ngoài cổng, giờ mới đi dạo về đây.

Sắc mặt chị ta lạnh lùng, mang nét âm u, vừa đi trong lòng vừa đọc thầm tên Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc...

Độc Nhanh Tại NgonTinh.vn
Thật sự khó đối phó hơn cô tưởng.

Vốn muốn đàn áp Đường Lạc Lạc khắp nơi, đuổi Đường Lạc Lạc ra khỏi công ty, kết quả bị

ngã một vố đau, Đường Lạc Lạc lại dựa vào một chút thông minh và may mắn, một mạch đánh vào vòng chung kết cuộc thi thiết kế.

Trước mắt tình cảm của Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình ngày càng sâu đậm, cuối cùng Mặc Lan cũng bắt đầu có chút lo lắng.

Qua mấy ngày là đại thọ tám mươi của Mặc lão gia, Đường Lạc Lạc sắp sửa bước vào một trình độ cao hơn, một khi Mặc gia tiếp nhận người phụ nữ Đường Lạc Lạc này, vậy sau này mình muốn động thủ với Đường Lạc Lạc, thì càng khó khăn hơn rồi.

Mà Lâm Uyển Du, vốn ngu ngốc đến chết, không trông chờ được.

Vốn Mặc Lan tưởng đuổi Đường Lạc Lạc ra khỏi Mặc gia, là một chuyện rất dễ dàng, nhưng chuyện đã đến nước này chị ta phát hiện, chị ta dường như đã đánh giá thấp độ khó của chuyện này rồi.

Chẳng lẽ, thật sự đúng là đến lúc, mang vũ khí

bí mật của mình, tung ra hay sao...

Mặc Lan sắc mặt u ám lại, kiếm cơ đuổi hết người hầu hai bên ra ngoài, nhìn xung quanh, đi xuống căn phòng dưới đất.

Mặc Như Nguyệt có được lòng yêu thương của Mặc lão gia, vì không có chồng, mang theo Mặc Lan độc chiếm một khu của biệt thự có lịch sử lâu đời nhất Mặc gia, hai người sống chung một căn nhà riêng, thiết kế lại đặc biệt tinh xảo, ngoài ba tầng lầu ở phía trên, dùng để làm phòng khách phòng ngủ phòng sách vân vân, dưới lầu còn có một căn hầm dưới đất.

Chỉ là bình thường, rất ít có người đến đây, đa phần chất đồng một số đồ linh tinh.

Mặc Lan đi theo hành lang dưới lầu, đập lên thang gác, đi vào trong căn hầm dưới đất, đi về phía căn phòng sâu bên trong nhất.

Ánh sáng phòng dưới đất nói chung có chút mập mờ, không có ánh sáng mặt trời chiếu

vào, tất cả đều hiện ra vẻ thần bí và có chút âm u, cửa phòng sâu bên trong nhất, có hai người vệ sĩ thân hình cao to đứng đó, nhìn thấy Mặc Lan đến rồi, đều hơi cúi người với Mặc Lan, thần sắc vô cùng cung kính.

Mặc Lan gật đầu hài lòng, đưa tay ra, ra hiệu cho hai người vệ sĩ mở cửa ra, hai người vệ sĩ lấy chìa khoá ra, xoay từ từ, cứ như thế mở cửa phòng dưới đất ra.

Lập tức, trong phòng truyền ra một cái mùi mốc rất lâu chưa thấy mặt trời, Mặc Lan ghét bỏ nhăn mũi lại, nhấn nhẹn sự không vui đi vào trong.

Giày cao gót vang lên tiếng vọng lại nhẹ nhẹ trên đất.

Đây là một căn hầm dưới đất diện tích không lớn, không có cửa sổ, đốt một cây đèn chân không, ánh đèn soi sáng mọi thứ có chút thảm hại.

Căn phòng trang trí có chút đơn giản, cũng

xem là sạch sẽ, chỉ là đồ dùng vô cùng đơn giản, chỉ một chiếc giường lớn, một cái bàn và hai cái ghế, cộng thêm một nhà vệ sinh tách biệt ra.

Lúc này, có một bóng người đang nằm trên giường, nghe đến có người vào đây, lập tức toàn thân cứng đờ, vô thức ngồi dậy, một hồi lâu, mới mặt mày mong chờ quay đầu lại.

Đây là một người phụ nữ mặt mũi xinh đẹp, xem ra mới hơn hai mươi mấy tuổi, mặc một chiếc váy màu đen, vì mấy tháng không thấy mặt trời, màu da trắng đến có chút bệnh trạng, mái tóc dài qua eo, trên người xem ra cũng coi là sạch sẽ, chỉ là vừa nhìn thấy Mặc Lan trước cửa từ từ bước vào, trên mặt lộ ra sắc mặt vô cùng sợ hãi, toàn thân hơi run rẩy.

- Chị Mặc... chị Mặc...

Độc Nhanh Tại NgonTinh.vn

Đường Phù Dung khóc nức nở quay đầu qua, đưa tay về phía Mặc Lan, muốn nắm lấy tay áo chị ta, lại không dám, chỉ có thể nhỏ tiếng cầu xin.

- Chị Mặc... xin chị thả tôi ra ngoài đi, tôi không phải là người chị muốn tìm, tôi đã nói rất rõ ràng với chị rồi, xin chị thả tôi ra ngoài đi...

Mặc Lan đứng yên bên giường, từ trên nhìn sát xuống Đường Phù Dung, giống như đang xem tù nhân của chị ta, khoé miệng lộ ra một nụ cười lạnh như băng.

- Cô muốn ra ngoài?

Đường Phù Dung kích động gật đầu, mỗi một động tác đều mang vẻ bức thiết – có trời mới biết khoảng thời gian mấy tháng nay, cô đã trải qua những gì.

Vốn dĩ cô sẽ lập tức trở thành vợ của người kế thừa nhà họ Mặc, Mặc Thiệu Đình, chuyện tốt nhất trần đời như vậy, không biết vì sao may mắn thay lại rơi ngay trên người cô, nhưng trước hôn lễ một ngày, cô vừa ra ngoài cửa, liền bị một đám người áo đen đánh ngất đi, lôi đến một nơi không tên...

Cô bị đánh đến chỉ còn chút hơi tàn, giam trong một nơi không thấy mặt trời, tiếp đó liền thấy Mặc Lan trước mắt, Mặc Lan không hề có chút kiêng kị nói với cô, bản thân là cô con gái duy nhất của Mặc gia, em họ của Mặc Thiệu Đình, và nguyên nhân bắt cô đến đây rất vô lý – vì Mặc Lan nói với cô, cô mới là con gái của Mặc Như Nguyệt, là con gái mà Mặc Như Nguyệt giao phó cho Đường Quý Lễ và Lương Thể Vân.

Mà Mặc Lan vì là con gái nuôi của Mặc Như Nguyệt, tự nhiên phải gấp gáp nhốt cái gai trong mắt này của chị ta, Đường Phù Dung chỉ cảm thấy như nằm mơ vậy, thực sự không dám tin tất cả những thứ này đều là sự thật, mãi đến khi Mặc Lan lấy máu của cô, lấy đi xét nghiệm, mới phát hiện bản thân bắt nhầm người rồi – Đường Phù Dung không phải con gái của Mặc Như Nguyệt, Đường Lạc Lạc mới phải.

Mới đầu ông Mặc yêu thương Mặc Như Nguyệt, muốn đem sản nghiệp to lớn như thế

toàn bộ đều giao cho con gái, lại không muốn Mặc Như Nguyệt tuổi trẻ đơn thuần, bị đàn ông bội bạc lừa gạt sinh ra một đứa con gái, đến bước đường cùng, chỉ có thể trở về Mặc gia, vì suy xét danh tiếng của Mặc gia, đem con gái ruột của mình giao cho một cặp vợ chồng nuôi dưỡng.

Cặp vợ chồng đó chính là vợ chồng Đường Quý Lễ.

Bọn họ có được một số tiền tạ lễ của Mặc Như Nguyệt, vốn nên nuôi dưỡng Đường Lạc Lạc lớn lên thành người, nhưng không biết vì sao, rất nhanh cao bay xa chạy.

Lúc đó, Lương Thế Vân đã mang thai Đường Phù Dung.

Biết đứa bé được nhờ nuôi xuất thân không bình thường, Đường Quý Lễ cảm thấy cuối cùng cũng có ngày, Đường Lạc Lạc sẽ được Mặc gia tìm về nhận tổ quy tông, dứt khoát nói với bên ngoài Đường Phù Dung là chị của Đường Lạc Lạc, hoán đổi thân phận của hai

đứa trẻ.

Vì vậy, sau vài năm, Mặc gia đề xuất muốn cưới cô con gái lớn của họ, Đường Quý Lễ đương nhiên, muốn đưa Đường Phù Dung ra rồi.

Mặc Lan chỉ biết Mặc Như Nguyệt bị lạc mất đứa con gái, sau khi đang phí hết tâm tư tìm thấy vợ chồng Đường Quý Lễ, chị ta nhận định Đường Phù Dung là con gái thất lạc nhiều năm của Mặc Như Nguyệt, vì vậy hôm tối trước hôn lễ bắt Đường Phù Dung đem đến tăng hãm nhà mình, chỉ là chị ta không ngờ đến là, vợ chồng Đường gia bị tiền bạc che mờ con mắt, lại mang hai đứa trẻ đánh tráo.

Vậy là con gái lớn chân chính chính của Mặc gia là Đường Lạc Lạc, thuận lợi gả cho Mặc Thiệu Đình, mà bản thân không thể không đem hàng giả mạo này nhốt lại trong tăng hãm, tìm cơ hội rút cạn triệt để chút giá trị lợi dụng cuối cùng của cô.

Chỉ là, Mặc Lan trước sau nghĩ không thông

một chỗ -- La Nhã kiên trì muốn Mặc Thiệu Đình cưới Đường Lạc Lạc, nhất định là có tính toán của bà ấy, có lẽ sớm đã biết thân phận của Đường Lạc Lạc, nhưng Đường Lạc Lạc là con gái của Mặc Như Nguyệt, không phải là quan hệ anh em họ với Mặc Thiệu Đình hay sao?

Giống như quan hệ giữa mình và Mặc Thiệu Đình hiện nay, là... họ hàng gần?

La Nhã tại sao lại gài bẫy con trai mình như vậy, đây vốn rất vô lý.

Kỳ lạ thì kỳ lạ, chuyện của La Nhã Mặc Lan vốn mặc kệ, chuyện chị ta để tâm chỉ có thân phận con gái duy nhất của Mặc gia, Mặc Như Nguyệt mấy năm nay rất mực yêu thương chị ta, xem chị ta như con ruột, chị ta ở Mặc gia hưởng thụ những thứ tốt nhất, từ nhỏ lớn lên vô lo vô nghĩ, đây là một đứa bé năm đó được đón về từ cô nhi viện, tất cả những thứ đó nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Chính vì những thứ này đối với chị mà nói khó

đến như vậy, Mặc Lan không cho phép bất lý ai cướp đi thân phận của mình – một khi Mặc Như Nguyệt biết Đường Lạc Lạc mới là con gái ruột của mình, bản thân thật sự không còn gì nữa.

Vì vậy, Mặc Lan mới ghen ghét Đường Lạc Lạc như thế, hận không thể loại trừ cô.

Vốn tưởng sau khi đuổi Đường Lạc Lạc ra khỏi Mặc gia, liền dứt khoát diệt khẩu, khiến cô biến mất khỏi thế giới này, vậy mà tình hình bây giờ lại không được lý tưởng, địa vị của Đường Lạc Lạc ở Mặc gia, càng ngày càng vững chắc rồi.

Mặc Lan không thể bỏ mặc chuyện này xảy ra, chị ta trầm tư suy nghĩ, cuối cùng nghĩ đến tầng hầm của nhà mình, còn có một vũ khí bí mật.

Đọc Nhanh Tại NgonTinh.vn

Đường Phù Dung mới là người nên gả cho Mặc Thiệu Đình.

Chỉ cần Đường Phù Dung thay thế vị trí của

Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc sẽ mất đi chỗ dựa, đến lúc đó muốn trừ khử Đường Lạc Lạc, thực sự dễ như trở bàn tay.

Mặc Lan cười lạnh nhạt đưa tay nâng gương mặt nước mắt đầm đìa của Đường Phù Dung lên, ánh mắt thoáng qua chút khinh thường.

- Cô có biết, bây giờ Đường Lạc Lạc sống tốt như thế nào, nở mày nở mặt biết bao không?

Đường Phù Dung mới nãy còn khóc lóc thảm thiết khựng lại, vô thức lắc đầu.

- Người em tốt Đường Lạc Lạc của cô, bây giờ thay thế thân phận của cô, gả cho Mặc Thiệu Đình, anh họ của tôi. Trở thành vật cưng của anh họ tôi, mỗi ngày đều ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống nhẹ nhàng thoải mái, còn tham gia cuộc thi thiết kế lớn nhất của Hoa Hạ, đã đánh vào vòng chung kết rồi, chỉ cần cô ấy có thể đạt được quán quân, thì có thể thay thế vị trí hiện giờ của tôi trong công ty, tiền độ tốt đẹp đang đợi cô ấy, anh họ của tôi, Mặc Thiệu Đình, là quý công tử có tiếng tăm nhất, quyền

thế nhất cả thành phố S, tương lai không giới hạn, cả một Mặc gia đều đang nằm trong tay anh...

- Đừng... đừng nói nữa...

Đường Phù Dung bật tai lại, Đường Lạc Lạc càng sống hạnh phúc bao nhiêu, càng hiện rõ sự thâm cảm của cô, mấy tháng nay cô ở dưới tầng hầm chịu nhiều hành hạ, mà Đường Lạc Lạc từ nhỏ đã bị cô đập lên đầu, lại một bước lên mây, bay lên đầu cảnh thành phượng hoàng, sống những ngày tháng cô nghĩ cũng không dám nghĩ đến...

Đó lại là Đường Lạc Lạc từ nhỏ đến lớn luôn không bằng cô!

- Những thứ này, vốn đều là của cô.

Mặc Lạc sát người xuống, mang nụ cười lạnh lùng, lặp lại bên tai Đường Phù Dung.

- Cô ấy cướp đi tất cả những thứ vốn nên là của cô... sau đó, còn sẽ đạt được nhiều hơn,

nhưng, dựa vào cái gì chứ?

Đúng rồi, dựa vào cái gì chứ?

Một cảm giác đổ kị dâng trào hừng hực trong lòng, gương mặt nhợt nhạt của Đường Phù Dung đã có huyết sắc của sự phẫn nộ, dựa vào cái gì chứ!

Mặc gia vốn chỉ định muốn cưới mình qua đó!

Dựa vào cái gì cơ hội tốt như vậy, lại hời cho Đường Lạc Lạc rồi!

Vốn nên bị bắt xuống tầng hầm chịu hết sự dày vò là Đường Lạc Lạc mới phải, kết quả bản thân lại bị bắt nhầm vào đây, thay cô ấy nếm đủ đau khổ, mà Đường Lạc Lạc chỗ nào cũng kém hơn mình, lại ở bên ngoài ung dung tự tại như thế!

Đọc Nhanh Tại NgonTinh.vn

Đường Phù Dung cắn chặt răng, vì không cam tâm, trái lại lấy lại dũng khí.

- Mặc... chị Mặc... Đường Lạc Lạc mới là con

gái của Mặc Như Nguyệt, chị cứ nhìn cô ấy luôn nở mặt nở mày như thế sao? Sẽ có một ngày nếu như sự thật được hé lộ, cô ấy sẽ là con gái lớn của Mặc gia rồi... người chị nên bắt, là cô ấy đó.

“Bốp” một tiếng, một bạt tai lạnh lẽo tát vào mặt Đường Phù dung, hoang mang nhìn Mặc Lan, ánh mắt trong chốc lát trở nên hết sức lo sợ.

- Tôi... tôi nói sai cái gì sao?

- Tôi còn cần cô đến dạy tôi sao.

Mặc Lan hừ một tiếng, ánh mắt coi khinh lướt qua lướt lại trên người Đường Phù Dung.

- Cô nghe rõ cho tôi, tôi sẽ thả cô ra ngoài.

- Thật ư?

Đường Phù Dung nhin không được trong lòng vui mừng khôn xiết, tốt quá rồi, mấy tháng không thấy mặt trời, cô đã sắp bị hành hạ đến

điên rồi, bây giờ cô chỉ muốn trốn ra ngoài, cho dù đứng bên ngoài hít một hơi không khí trong lành cũng được!

- Chỉ là, tôi thả cô rồi, cô phải nghĩ cách báo đáp tôi.

Mặc Lan khựng lại, trong ánh mắt thoáng ra chút lạnh lùng.

- Nhớ lấy, bà Mặc vốn là cô, Đường Lạc Lạc cướp đi tất cả của cô, sau khi cô ra ngoài chỉ có một mục đích, đó là lấy lại hết tất cả những gì của mình, khiến Đường Lạc Lạc cút đi càng xa càng tốt, tôi nghĩ, ở điểm này, cô và tôi, chắc là chung một mục tiêu nhỉ?

Độc Nhanh Tại NgonTinh.vn

Chương 132: Làm sao báo đáp tôi

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bà Mặc vốn là của cô...

Lời khuyến khích của Mặc Lan, dẫn đến lòng tin luôn tồn tại thấp thoáng trong lòng Đường Phù Dung, mới đầu khi biết mình được Mặc gia chọn trúng, cô vui mừng khôn xiết biết bao, dường như đã nhìn thấy bản thân trở thành bà Mặc thân phận hiển hách, đáng vẻ được một đám người tâng bốc nịnh bợ, cuộc sống mới đang ở trước mắt cô, càng tươi đẹp hơn, càng nở rộ hơn nữa...

Thế mà chỉ trong một đêm, vì bị nhầm lẫn là Đường Lạc Lạc, cô từ thiên đường trên cao, trong chốc lát rớt xuống địa ngục.

Đường Lạc Lạc là cô em gái cô chưa từng đối đãi xem trọng, từ nhỏ đã bị cô đạp chắt dưới chân, có cũng được không có cũng không sao, đối với Đường Phù Dung mà nói, có thể giúp đỡ cô phù trợ cô mới là người thân, mà Đường Lạc Lạc chẳng qua chỉ là một cô em gái đáng ghét không có tác dụng gì thôi, tình cảm của cô với Đường Lạc Lạc trước giờ vốn

không sâu đậm, vì vậy vừa nghĩ đến Đường Lạc Lạc chiếm đoạt hết tất cả của mình, Đường Phù Dung liền cảm thấy cơn chán ghét trong lòng nghẹn lại trong lòng ngực, rất lâu không nguôi ngoai được...

Mặc Lan hành hạ cô sống không bằng chết, nhưng cô biết Mặc Lan là người của Mặc gia, không thể đắc tội được, bản thân muốn ra ngoài, muốn lấy lại thân phận bà Mặc, còn phải nhờ sự giúp đỡ của Mặc Lan, vì vậy dù trong lòng có rất nhiều uất ức, cô cũng không dám trách tội lên người Mặc Lan.

Dứt khoát đem cơn uất ức và giận dữ này, đều một hơi trút lên người Đường Lạc Lạc.

Đều là Đường Lạc Lạc!

Nếu như Đường Lạc Lạc không phải con gái của Mặc Như Nguyệt, Mặc Lan vì sao phải bắt cô?

Chính vì thân phận đặc biệt của Đường Lạc Lạc, ba mẹ mới đánh tráo mình và Đường Lạc

Lạc, bản thân mới lâm vào bất hạnh như thế này, đều là cô ấy, đều là cô ấy!

Đường Phù Dung bất giác nắm chặt hai tay, trong ánh mắt loé lên ngọn lửa căm hận, từng câu từng chữ rõ ràng.

- Đúng, là Đường Lạc Lạc cướp đi tất cả của tôi, tôi nhất định sẽ không tha cho cô ấy, nhất định lấy lại mọi thứ thuộc về mình.

Khoé miệng Mặc Lan cong lên, hiện ra một nụ cười hài lòng.

... ..

Đường Lạc Lạc mấy ngày nay sống cũng được coi là thoải mái, ngoại trừ La Nhã không biết tại sao, sống chết không chịu dọn ra ngoài, cũng không chịu về nước Anh, những chuyện khác trong cuộc sống đều có thể gọi là gọn gàng ngăn nắp.

Hôm chung kết cuộc thi thiết kế sắp gần kề, chủ đề của chung kết là váy cưới, vấn đề này

khá làm khó Đường Lạc Lạc – váy cưới đó, nói đơn giản cũng đơn giản, nhưng là bộ váy to màu trắng xinh đẹp, nói khó thật lòng cũng khó thật, mọi người đều sẽ làm một bộ váy to xinh đẹp lộng lẫ, làm sao bộc lộ được tài năng cũng thành vấn đề rồi.

Cái ngày Đường Lạc Lạc kết hôn, mặc bộ váy trắng to cũng khá truyền thống, đẹp thì đẹp đó, chỉ là lúc đó hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức vẻ đẹp của mình, vì Mặc Thiệu Đình căn bản không đến tham gia.

Nhớ lại ngày đó bản thân một mình ngại ngùng đứng trên sân khấu, Đường Lạc Lạc liền tức giận, giận dữ nhìn chăm chăm vào Mặc Thiệu Đình.

- Có mấy người đứng là quá đáng, kết hôn cũng không tự thân đến, còn muốn tìm một thể thân không?

Mặc Thiệu Đình đang dùng một ánh mắt vô cùng tán thưởng, tập trung nhìn bản vẽ trên máy tính của Đường Lạc Lạc, không ngờ trúng

ngay một mũi tên, có chút xấu hổ cười cười.

- Cái đó là... hiểu lắm...

Lúc đó, anh sao cũng không ngờ được, tương lai có một ngày, cô vợ nhỏ mới đầu anh luôn cất lực muốn né tránh, sẽ có ngày là bảo bối anh yêu thương nhất.

Tất cả những điều trên thế giới này đúng là rất kỳ diệu.

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, rõ ràng không hài lòng với đáp án này, đồng thời khơi lại ký ức khiến cô vô cùng buồn bực.

- Anh nói dối, đối xử như thế với một người lương thiện dịu dàng vô tội hoàn mỹ như tôi, lương tâm anh không đau hay sao?

Mặc Thiệu Đình thấy tình hình không đúng, bèn đứng lên, vừa nói vừa đi về phía cửa.

- Bà xã, có phải em khát rồi không? Có phải đói rồi không? Anh hình như nghe thấy tiếng

bụng em đang êu, không sao, ông xã lập tức mang đồ ăn tới cho em, đợi anh.

Nói xong nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, tránh được cơn giận dữ này.

Nể phần Mặc Thiệu Đình tích cực lấy lòng mình như vậy, Đường Lạc Lạc giờ mới quyết định không tính toán với Mặc Thiệu Đình nữa, giờ mới vắt hết chất xám vẽ tiếp bản vẽ.

Váy cưới...

Làm bộ truyền thống, hay làm bộ thanh nhã đây...

Đầu óc Đường Lạc Lạc quay mòng mòng, cảm giác tài hoa thiết kế của bản thân trong vài tuần này bùng phát như giếng nước phun trào, dĩ nhiên là có được sự tiến bộ rất lớn, nhưng có lẽ bùng phát có chút mãnh liệt, còn bây giờ trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không có.

Đang nhắn mày lao công khổ tứ, điện thoại

trên bàn run lên, Đường Lạc Lạc đưa tay lấy điện thoại, nhìn số điện thoại trên màn hình, là Diệp Tiểu Manh, tinh thần phấn chấn hẳn lên bất máy.

- Alo, Tiểu Manh, hôm nay cậu đi thử vai sao rồi?

Diệp Tiểu Manh muốn làm diễn viên, muốn diễn xuất, vì vậy trong lúc mọi người đều bận rộn tìm công việc thiết kế sau khi tốt nghiệp, Diệp Tiểu Manh bắt đầu đi thử vai ở các đoàn làm phim lớn nhỏ, cô trông dễ thương, tuy là một lợi thế, nhưng vai diễn có chút hạn chế khá lớn, vì vậy gần ngày ngày nào cũng chạy đi tìm cơ hội, nhưng lúc nào cũng không thể như ý nguyện.

Sáng hôm nay Diệp Tiểu Manh gọi điện cho Đường Lạc Lạc, nói mình đi thử vai lần này, Đường Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mới vừa buổi trưa, về nhanh như vậy, đoán chừng không thành công nữa rồi?

Quả nhiên, Tiểu Manh thở dài một tiếng.

- Mình đi thử vai nữ phụ, nhưng bị chê là trông không đủ lẳng lơ, nói mình diễn vai nữ chính cũng không khác mấy, nhưng làm sao có thể để mình diễn nữ chính được, người ta là người của nhà đầu tư đó, vì vậy, bị hụt mất rồi.

Đường Lạc Lạc vội ấm áp an ủi.

- Còn có rất nhiều cơ hội mà đúng không, cố lên Tiểu Manh, cậu nhất định làm được mà.

- Ừm.

Diệp Tiểu Manh tự tin tràn đầy trả lời.

- Mình cũng nghĩ như vậy, kết quả, cậu đoán xem? Tuy không được chọn làm nữ phụ, nhưng có một công ty đĩa nhạc gọi điện cho mình đó, nói là muốn mình tham gia khoá đào tạo nhóm nhạc nữ gì đó, nhóm thần tượng nữ đó biết không, bảo mình làm ca sĩ, mình nghĩ đi nghĩ lại, dù sao, đây cũng xem như là sỡ tới bờ rìa giới giải trí rồi, liền đồng ý với bọn họ rồi, ngày mai đi phỏng vấn, nếu như được, rất

nhANH sẽ có thể ký hợp đồng đó.

Nhóm nhạc nữ?

Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, nhớ lại Hoa Hạ gần đây thịnh hành các bạn nhóm nữ nhảy múa ca hát, mọi cá tính mọi phong cách đều có, do sức sống tuổi trẻ, thể loại thành viên phong phú, rất dễ nổi tiếng, ngoại hình của Diệp Tiểu Manh đóng phim quá hạn chế rồi, nhưng nếu như vào trong nhóm nhạc nữ, có lẽ sẽ hút fan nhiều lắm.

Nghĩ như vậy, Đường Lạc Lạc lập tức ủng hộ hết mình.

- Vậy rất tốt đó, Tiểu Manh, thực ra ca hát diễn xuất đều như nhau, mình cảm thấy cũng không có gì khác mấy, hát tốt xong rồi đi diễn, đây cũng không phải không có tiền lệ, và lại từ nhỏ cậu hát đã rất hay rồi mà.

- Hì hì.

Diệp Tiểu Manh bị khen đến mắc cỡ.

Chương 133: Tại sao cứ lại là cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp Tiểu Manh chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, lúc phản ứng lại, bản thân đã bị George giữ đè trên đùi rồi, khuôn mặt của anh càng ngày càng gần, trên người một mùi hương nam tính mãnh liệt phả vào mặt, bao quanh khắp người mình, cô vốn muốn vùng vẫy ra, nhưng sức lực của mình quá yếu, không biết vì sao, lại cảm thấy trên người mềm nhũn...

Mắt nhìn hình dáng hoàn mỹ của đôi môi George, sắp tiến gần đến bên miệng của mình, Diệp Tiểu Manh đưa tay ra, bịt miệng mình lại.

George đột ngột hôn vào tay của Diệp Tiểu Manh, gương mặt lập tức buồn bực, nhìn Diệp Tiểu Manh hoang mang mở to mắt, có chút chưa thoả mãn ngẩng đầu lên, từ trên cao nhìn xuống cô, giọng nói có chút khàn đặc.

- Tôi chỉ là... thăm dò năng lực phát phản ứng của cô, khụ khụ.

Diệp Tiểu Manh vội vùng vẫy khỏi người George, khuôn mặt đỏ bừng ngồi sang một bên, trên bàn tay nơi bị môi George chạm qua nóng rực, trái tim đập nhanh, gần như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cắn môi, đem cảm giác mơ mơ hồ hồ trong đầu quét sạch hết, ngưng ngưng chuyển chủ đề.

- Tuy... tuy tôi bây giờ chưa thể trả tình nghĩa này cho anh, nhưng mà...

Con người đang quay tròn, Diệp Tiểu Manh mắt lướt qua màn hình tivi, lập tức nảy ra một sáng kiến.

- Anh ăn qua bánh hẹ chưa? Chưa phải không? Pizza của mấy anh đều đem nguyên liệu trải lên bánh, đây chính là mô phỏng bánh hẹ của Hoa Hạ chúng tôi đó, như vậy đi, tôi nấu ăn cũng rất khéo, tôi có thể làm đầu bếp cho anh trừ nợ!

Nói xong, Diệp Tiểu Manh liền như muốn chạy trốn đứng phắt dậy, chạy xuống phía phòng bếp.

Aaaa, xong rồi xong rồi, vừa nãy tim mình đập nhanh như thế, căng thẳng gần chết, xém chút nữa toàn thân bất lực mặc cho người ta điều khiển, đây thực sự quá đáng sợ rồi!

George...

Chỉ mới nghĩ đến tên của anh thôi, Diệp Tiểu Manh liền cảm thấy hai má mình như lửa đốt, cô chạy đến phòng bếp, căng thẳng tột độ quay đầu nhìn, thấy không có người đuổi theo, giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc cô đối mặt với George, tại sao có cảm giác kì lạ như vậy, đúng là nghiệp chướng...

Trong phòng khách, George rũ tầm mắt xuống, đưa ngón tay chùi mép môi của mình, nhớ lại dáng vẻ hoảng hốt bỏ chạy của Diệp Tiểu Manh vừa nãy, nhìn không được khoé miệng hiện ra một nụ cười.

Một cô gái hoảng loạn, khuôn mặt đỏ ửng, kỳ lạ tinh quái...

So với những cô nàng nóng bỏng tràn trề nhiệt tình, Diệp Tiểu Manh giống như một động vật nhỏ đáng yêu, nhất cử nhất động đều tác động đến trái tim George, một trái tim lúc đang dõi theo cô, sẽ không hề báo trước mà nói lỏng cảnh giác, dịu dàng xuống.

Đây gần như là trải nghiệm chưa từng có.

Trên thực tế, biệt thự của George, trước giờ chưa từng có bất kì người con gái nào ngủ lại, Diệp Tiểu Manh là một ngoại lệ.

Anh cũng chưa từng mời con gái đến nhà anh ở lại lâu dài như vậy...

Rousseau người vệ sĩ áo đen luôn ở bên cạnh George, lúc vừa mới nhìn thấy Diệp Tiểu Manh sau khi đi vào đây cũng biết điều đi sang một bên, lúc này mới đi qua đây, nhìn về mặt George đắm chiêu suy nghĩ, lại giống như chưa thoả mãn, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

So với những cô nàng nóng bỏng tràn trề nhiệt tình, Diệp Tiểu Manh giống như một động vật nhỏ đáng yêu, nhất cử nhất động đều tác động đến trái tim George, một trái tim lúc đang dõi theo cô, sẽ không hề báo trước mà nói lỏng cảnh giác, dịu dàng xuống.

Đây gần như là trải nghiệm chưa từng có.

Trên thực tế, biệt thự của George, trước giờ chưa từng có bất kì người con gái nào ngủ lại, Diệp Tiểu Manh là một ngoại lệ.

Anh cũng chưa từng mời con gái đến nhà anh ở lại lâu dài như vậy...

Rousseau người vệ sĩ áo đen luôn ở bên cạnh George, lúc vừa mới nhìn thấy Diệp Tiểu Manh sau khi đi vào đây cũng biết điều đi sang một bên, lúc này mới đi qua đây, nhìn về mặt George đắm chiêu suy nghĩ, lại giống như chưa thoả mãn, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

- Chủ nhân, mục đích chúng ta đến Hoa Hạ lần này là...

Mắt nhìn Rousseau lại nói lảm nhảm, George vội tiếp lời.

- Được rồi được rồi, tôi biết rồi, phát triển nghiệp vụ, tìm con trai của chú, tôi nghe đến lỗi tai cũng sắp chai rồi.

Rousseau cau mày, cuối cùng vẫn có chút không yên tâm.

- Chủ nhân, nếu như người đó mãi không tìm thấy, anh sẽ là người kế thừa của gia tộc Brown, hôn nhân của anh, là phải mang đến một tương lai phồn vinh hơn cho gia tộc, không thể qua loa...

Anh vốn tưởng George mang Diệp Tiểu Manh vào biệt thự, chỉ là hứng thú nhất thời, nhưng dần dà phát hiện, hình như không tầm thường như vậy.

Mấy lần này Diệp Tiểu Manh đi khắp nơi thử

vai, thực sự có vài đoàn phim đã có ý định mời cô, đều bị George phái người cản lại hết, đồng thời sắp xếp một công ty giải trí tốt nhất trong nước, thu xếp thân phận ca sĩ trong nhóm nhạc nữ cho Diệp Tiểu Manh.

So với nữ diễn viên, sự quấy rối mà thân phận ca sĩ phải chịu ít hơn nhiều, và lại nhóm này được đào tạo khép kín, rất ít tiếp xúc với người lạ, mỗi một việc mà George làm, rất dễ khiến người khác cảm thấy anh muốn Diệp Tiểu Manh tránh xa môi trường tốt xấu lẫn lộn của giới giải trí, có một dự định khác.

Nhưng suy cho cùng George vẫn còn trẻ tuổi, Rousseau chỉ sợ cậu chủ nhà mình đến Hoa Hạ một chuyến, liền giống như ngài Lance năm đó, đòi sống đòi chết phải cưới về một bà vợ người Hoa Hạ, tạo nên tổn thất lợi ích cho gia tộc, nên mới lên tiếng khuyên nhủ.

Đọc Nhanh Tại NgonTinh.vn

Dù sao, bên cạnh George nhiều năm như vậy, Rousseau rất hiểu cậu chủ nhà mình, đang chơi đùa hay thật sự động lòng, vừa nhìn đã hiểu.

George nhăn mày, sắc mặt lạnh nhạt không vui.

- Tôi sẽ suy nghĩ kĩ.

Suy nghĩ kĩ?

Trong lòng Rousseau trùng xuống, không nhìn được lại mở miệng.

- Cậu chủ, anh chơi thôi thì được, nhưng thật sự nói đến kết hôn, sẽ không được gia tộc thừa nhận đâu, trừ phi... trừ phi anh tìm được con trai của ngài Lance rồi, nhưng đây gần như là không thể, Hoa Hạ lớn như vậy, thực sự như mò kim đáy bể.

Nếu như tìm được con trai của ngài Lance, như thế đương nhiên, là đứa con một của ngài Lance kế thừa gia nghiệp, nhưng bọn họ đã tìm kiếm nhiều năm khắp nơi trên thế giới, cũng không thể tìm được, nguyên nhân là đứa con quý giá của ngài Lance từ khi còn rất nhỏ đã lạc mất trong một trận bạo loạn, chỉ có một

điểm có thể xác định, vì mẹ là người Hoa Hạ chính gốc, còn ngài Lance lại là con lai châu Á, vì vậy vị tiểu công tử này, diện mạo chắc cũng giống người Hoa Hạ mới đúng, chỉ là đáng về lúc nhỏ, ai biết lớn lên có thay đổi hay không?

Trừ cái này ra, thì không có manh mối nào nữa.

Nếu như tìm không được người này, George sẽ là ứng cử viên hàng đầu kế thừa gia tộc Brown, trên người gánh vác trách nhiệm trọng đại, xuất thân của Diệp Tiểu Manh quá tầm thường, căn bản không thể có được sự ủng hộ của gia tộc.

- Vì vậy... cậu đang nhắc tôi, nên dốc hết sức tìm con trai của chú.

George gật đầu nghiêm túc.

Độc Nhanh Tại NgonTinh.vn

- Tôi cũng cảm thấy vậy...

Rousseau: ...

Ý anh ta không phải là vậy đâu!

Tại sao cậu chủ luôn có thể đem chủ đề rẽ sang một hướng kỳ lạ thế?

Rousseau không còn cách nào khác chỉ có thể thăm dò hỏi.

- Thế... chủ nhân... rốt cuộc trên người cô Diệp, anh nhìn thấy điểm đặc biệt nào, vì sao lại là cô ấy vậy?

Con gái Hoa Hạ nhiều như vậy, George vừa ý với Diệp Tiểu Manh nhất định có nguyên do của nó, mình hỏi rõ ràng, đúng lúc có thể tìm hiểu khẩu vị của anh, sau này có thể trình báo cho ngài Lance, trong giới quý tộc nước Anh chọn ra một cô gái môn đăng hộ đối, lại có những phẩm chất mà George thích.

Đây chắc không khó lắm.

Dưới ánh mắt mong chờ của Rousseau, George đang suy nghĩ nhìn lên màn hình tivi, lúc này, màn hình chuyển đến món ăn truyền

thống của Hoa Hạ -- tiểu long bao.

Tiểu long bao nóng hôi hổi được xếp gọn, lớp vỏ trắng nõn, nhân bánh tinh xảo đặc sắc hiện ra, trông trắng trẻo đáng yêu, thực sự giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh tế, ngay cả nếp gấp trên vỏ bánh cũng đều đặn ngay ngắn.

- Cô ấy...

George say sưa nhìn cảnh tượng trên màn hình.

- Giống như bánh bao này, rất tinh tế, rất thần bí.

Rousseau: ...

Cái gì cơ?

Độc Nhanh Tại NgonTinh.vn
Tinh tế, thần bí, giống như cái bánh bao?

Dù có thông minh tháo vát như anh, muốn anh dựa theo tiêu chuẩn này đi tìm cho

George một thực nữ quý tộc, cũng làm khó người ta quá rồi...

... ..

Vừa chớp mắt, rất nhanh đến ngày sinh nhật của lão gia Mặc.

Buổi sáng Đường Lạc Lạc thức dậy rất sớm, ngó người trước đồng quần áo trong phòng treo đồ, đây là lần đầu tiên cô tham gia hoạt động của Mặc gia, lần tiên gặp lão gia Mặc, nhất định phải dốc hết sức để lại một ấn tượng tốt cho bọn họ mới đúng.

Đây là một sự kiện trang trọng, vì vậy không thể ăn mặc quá tùy tiện, cũng là một sự kiện vui mừng, vì vậy cũng không thể ăn mặc quá mộc mạc.

Suy đi nghĩ lại, Đường Lạc Lạc kiếm được một chiếc váy cúp ngực màu hồng phấn, phối với một chiếc áo khoác ngắn màu trắng, làm một kiểu tóc đen thẳng, mang thêm một đôi giày mũi nhọn màu trắng, soi soi trước gương, cảm

thấy tuy quá bánh bèo, nhưng rất trang nhã khiêm tốn, nguyên do vì bộ đồ trông rất ưa nhìn, xem ra cảm giác còn có một chút tao nhã.

Đường Lạc Lạc không mong xuất sắc, chỉ mong đừng phạm lỗi, soi người trước gương, giờ mới lấy lên một chiếc hộp được gói tinh xảo, bên trong là món quà nhỏ mà bản thân cô chuẩn bị cho Mặc lão gia.

Chuẩn bị xong xuôi, Đường Lạc Lạc giờ mới mở cửa, Mặc Thiệu Đình sớm đã áo vét giày da đứng đợi ở ngoài rồi, đàn ông chuẩn bị luôn nhanh hơn phụ nữ một chút, hướng hồ Mặc Thiệu Đình chỉ cần mặc một bộ đồ nghiêm trang màu đen, thì đã không có gì để chê rồi, nhìn thấy Đường Lạc Lạc cuối cùng cũng xuất hiện, quả thực có một cảm giác vui đến phát khóc.

Độc Nhanh Tại NgonTinh.vn

- Như vậy rất tốt, rất tốt, Lạc Lạc, chúng ta xuất phát thôi.

Đợi phụ nữ thay đồ thực sự là một loại cực

hình, cuốn tạp chí kinh tế trong tay anh cũng sắp xem được nửa cuốn rồi, đó là Đường Lạc Lạc thôi, đổi lại là người khác, đoán chừng anh một giây cũng không muốn đợi.

Đường Lạc Lạc cũng chỉ sợ đến trễ sẽ để lại ấn tượng không tốt cho ông Mặc, vì vậy rất ngoan ngoãn gật đầu, khoác lấy cánh tay Mặc Thiệu Đình xuống lầu, nhìn trái nhìn phải một lúc, không thấy bóng dáng của La Nhã, có chút kỳ lạ hỏi.

- Chúng ta không đợi mẹ sao? Sự kiện như vậy, cả nhà nên cùng nhau đi sẽ tốt hơn?

Ánh mắt Mặc Thiệu Đình trầm xuống, lạnh nhạt trả lời.

- Bà ấy... đi trước rồi.

- Hà?

Đường Lạc Lạc có chút khó hiểu.

- Sự kiện như vậy, bà ấy đi một mình? Chắc

không đâu?

- Bà ấy còn dẫn theo Lâm Uyên Du.

Dù sao đi rồi Đường Lạc Lạc cũng sẽ phát hiện, lúc này Mặc Thiệu Đình chỉ có thể nói sự thật.

- Lạc Lạc...

Đường Lạc Lạc thực sự không nói nên lời.

La Nhã rốt cuộc đang nghĩ gì?

Bình thường lên mặt với cô, dùng những lời nói cay nghiệt chế giễu cô, thậm chí không có chuyện cũng kiếm cớ làm khổ cô, cô cũng cắn răng chịu đựng rồi, hôm nay là ngày đại thọ tám mươi tuổi của ông Mặc, bà ấy bỏ mặc đứa con dâu này của mình không quản, cùng Lâm Uyên Du đi chúc thọ rồi?

Đây là làm gì vậy hả?

Làm cái gì vậy mẹ nó!

Đường Lạc Lạc rất ít khi giận ai, thời gian cùng Mặc Thiệu Đình bên nhau lâu như vậy, những gì anh bỏ ra và bao dung cô đều thấy hết, gần đây luôn đang suy xét, có nên tiếp nhận ý tốt của Mặc Thiệu Đình, tạm thời quên đi chuyện mình là một thể thân, cùng Mặc Thiệu Đình sống với nhau thật tốt...

Nhưng tất thảy đều khá tốt đẹp, ngoại trừ La Nhã.

Cô thực sự hoài nghi, La Nhã trì trệ không dọn ra ngoài, chính là vì muốn cô ảm ức, khiến cô không thoải mái.

Nhận biết được khuôn mặt của Đường Lạc Lạc trong chốc lát tối sầm lại, Mặc Thiệu Đình sờ vào mặt cô, hơi hé miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không mở miệng.

Đọc Nhanh Tại NgonTinh.vn

Bất cứ chuyện gì, Anh đều có thể đảm bảo với cô, hứa hẹn với cô, giúp cô giải quyết, nhưng duy nhất chuyện của La Nhã, anh không biết nên nói thế nào.

Quan hệ của anh và La Nhã, vốn đã không giống với những mối quan hệ mẹ con khác, trông... bất bình thường như thế.

Có khi anh sẽ cảm thấy thái độ La Nhã đối với mình cũng vô cùng kỳ lạ, nhưng xét về thân phận, anh cũng không thể làm xấu mặt La Nhã, vì vậy những lời để giải toả đến bên miệng, cuối cùng cũng bị nuốt xuống.

Nhẹ nhàng sờ vào khuôn mặt của Đường Lạc Lạc, Mặc Thiệu Đình kéo Đường Lạc Lạc đi ra bên ngoài biệt thự, trong kho xe lựa ra một chiếc Maybach màu đen, mở cửa xe, để Đường Lạc Lạc ngồi vào trong.

Hôm nay là ngày thọ tám mươi tuổi của Mặc lão gia, Mặc Thiệu Đình hoãn lại toàn bộ công việc, xin nghỉ phép cho Đường Lạc Lạc, mới dành ra được thời gian, Tần Viêt bị anh cho ở lại công ty xử lý công việc, anh ngồi trên ghế lái, rất dễ nhìn ra đã quen việc làm tài xế chuyên nghiệp cho Đường Lạc Lạc, tận tâm cài dây an toàn cho Đường Lạc Lạc, Mặc

Thiệu Đình nhân cơ hội hôn vào bên cổ Đường Lạc Lạc, nhỏ giọng nói.

- Đừng buồn nữa, tôi đảm bảo, hôm nay tuyệt đối không để cô chịu uất ức.

Đường Lạc Lạc bấu môi, ngẩng đầu lên, liền thấy thần sắc nghiêm túc trên gương mặt điển trai của Mặc Thiệu Đình, con người anh vô cùng vô cùng đen, phảng phất sâu xa, nhìn không thấy đáy, như biển lớn sâu thẳm, thần bí mà kiên định, khiến người khác bất giác sẽ nảy sinh niềm tin.

Vả lại những lời anh từng nói với mình, cũng chưa từng nuốt lời.

Đường Lạc Lạc cảm môi, sắc đẹp trước mắt, cô lại một lần nữa đầu hàng trước thế lực của những chàng đẹp trai, chỉ có thể bực bội gật đầu.

- Ừm.

Chỉ là, chuyện này thực sự khiến cô rất không

vui, Mặc Thiệu Đình vừa lái xe, cô vừa nhìn không được mở miệng.

- Sao tôi cảm thấy, tôi mãnh liệt cảm thấy, mẹ anh có rất nhiều lúc cố ý khiến tôi không vui, giống như tôi không vui, bà ấy rất hào hứng vậy, tôi đúng là không hiểu, tôi đã rất cẩn thận lấy lòng bà ấy rồi, nhưng mà bà ấy... hôm nay bà ấy dẫn theo Lâm Uyển Du, rõ ràng là đang nhắm vào tôi mà!

Đường Lạc Lạc càng nói càng ra sức, nhăn cả mặt, nhìn về phía Mặc Thiệu Đình.

- Tiểu Ca Ca, tôi hỏi anh vấn đề này, vấn đề này quấy nhiễu tôi rất lâu rồi.

- Hửm?

Mặc Thiệu Đình hơi nghiêng đầu, ánh mắt ôn nhu lướt nhẹ qua mặt Đường Lạc Lạc.

- Cô nói đi.

- Mẹ anh lúc mới đầu tại sao nhất định bắt anh

phải lấy tôi?

Đường Lạc Lạc cắn răng, cuối cùng cũng đem nghi vấn trong lòng nói ra rồi, chính xác mà nói, vì sao La Nhã phải để Mặc Thiệu Đình cưới Đường Phù Dung chứ?

Độc Nhanh Tại NgonTinh.vn

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Một đêm của tôi chỉ đáng giá ba mươi triệu

Mặt cô gái phút chốc trắng bệch.

Cao Dương Thành nhướn mày cười, trêu Vũ Phong, "Cậu lớn Vũ cũng có lúc thô lỗ với phụ nữ cơ à?"

Sau đó nhìn lên người phụ nữ chịu lạnh nhạt ở bên cạnh Vũ Phong, mặt không biểu cảm, mệnh lệnh "Ra ngoài!"

Rõ ràng chỉ là nai chửi độn giần, lại khiến cô ta kinh hãi, bị người ta lạnh nhạt khiến cô ta cuống quýt đứng dậy, thoát khỏi cái căn phòng đầy đáng sợ này.

Hai tên đàn ông xoàng xĩnh này, gay à!

Nếu không sao có thể lạnh nhạt với cô như vậy, phải biết rằng cô là người đầu bảng của cả Nhạc

- Anh chuẩn bị quà mừng thọ chưa? Tôi cũng chuẩn bị một phần rồi, món quà nhỏ thôi, xem là một chút tâm ý là được rồi.

- Ngoan, buổi tối khen thưởng cho cô.

Mặc Thiệu Đình nhếch mày nhẹ, khí sắc tràn trề.

Đường Lạc Lạc lập tức đỏ mặt tía tai, thẹn thùng đâm vào anh một cái.

- Đừng nói bậy, mau lái xe đi!

Hai người trên đường cười cười nói nói, Đường Lạc Lạc giận thì giận, nhưng cũng không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, hướng hồ nổi buồn đến nhanh qua đi cũng nhanh, tâm trạng sớm đã vui vẻ trở lại, yến tiệc mừng thọ lần này của Mặc lão gia vốn chuẩn bị tổ chức ở khách sạn, nhưng người già lớn tuổi rồi, không thích tổ chức ở bên ngoài, dứt khoát mời một đám bạn bè thân thiết, tổ chức ở khu nhà cũ của Mặc gia.

Khu nhà cũ của Mặc gia ở vùng ngoại ô, là một toà nhà lớn cổ kính, diện tích rộng lớn, kiến trúc hùng vĩ, xung quanh một dãy xanh ngắt, nhìn từ phía xa chỉ thấy một vòng xanh lá cây, được rừng cột trạm trở bao quanh. Vô cùng có ý cảnh và tư tưởng.

Đường Lạc Lạc xuống xe, về mặt hiếu kỳ nhìn đông ngó tây.

- Tiểu Ca Ca, khu nhà cũ này của nhà các anh, giống như trên phim vậy, chả trách sao ông nội thích chỗ này, mấy căn nhà khác đều không muốn đi, cổ kính quá, chà... đúng là cổ kính...

Thứ lỗi cho cô đi, nghĩa vụ giáo dục chín năm không nắm chắc tốt, suy đi nghĩ lại, cũng chỉ dùng một từ để hình dung.

- Đây đều đã trải qua tu sửa rồi.

Mặc Thiệu Đình cười nhẹ.

- Bên ngoài bảo tồn vẻ xưa cũ, thực ra bên trong sớm đã tu sửa thành kiểu cách của những biệt thự bình thường rồi, tôi đậu xe ở kho xe một lát, cô ngoan ngoãn ở đây đợi tôi.

Đường Lạc Lạc gật gù đầu, quay đầu nhìn cây cối cao lớn phía sau, cảm giác không khí ở đây đặc biệt trong lành, vừa ngẩng đầu nhìn xung quanh phía trước khu nhà cũ đậu đây xe hơi đắt tiền, không ít trai gái ăn mặc gọn gàng đi qua đi lại, chắc là đều đi chúc thọ.

Mặc Thiệu Đình đoán chừng mang xe đậu trong kho xe nhà mình.

Trong lòng có chút căng thẳng, dù sao lần đầu tiên tham dự sự kiện chính thức của Mặc gia, Đường Lạc Lạc hít một hơi thật sâu, trong miệng vừa đọc thầm.

- Phải điềm tĩnh phải điềm tĩnh.

Vừa căng thẳng đứng yên tại chỗ vẽ vòng tròn.

Trong lúc Đường Lạc Lạc đang tự mình giải toả, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, kèm theo giọng nói nhỏ nhẹ.

- Ô... đi đâu mất rồi...

Đường Lạc Lạc quay đầu lại, liền thấy Mặc Như Nguyệt trang phục lộng lẫy.

Hôm nay là sinh nhật của Mặc lão gia, thân là con gái lớn, Mặc Như Nguyệt tự nhiên sớm đã đến rồi, vả lại mặc một bộ váy dài màu đỏ rực cực kì đúng mực, mái tóc dài được cột lên, trông vừa cao quý lại dịu dàng, lúc này bà ấy đang nhắc đuôi váy, cầu nhàu trong những bụi cỏ xung quanh, Đường Lạc Lạc vừa nhìn, lập tức liền nhớ lại ở nhà họ Mặc hai người từng có duyên gặp mặt qua một lần.

Lúc đó Mặc Như Nguyệt thay Mặc Lan cầu xin quay về, thần trí có chút hoảng hốt, vấp ngã được Đường Lạc Lạc đỡ dậy, hai người vừa gặp mặt, đều có ấn tượng tốt về đối phương, Đường Lạc Lạc trong lòng nghĩ lần trước nhìn thấy bà ấy là ở nhà họ Mặc, lúc này lại ở phía trước cách khu nhà cũ không xa, vậy bà tám phần mười là có chút liên quan đến Mặc gia, lập tức rất nhiệt tình đi qua đó.

- Cô ơi, cô đang tìm gì vậy?

Mặc Như Nguyệt ngẩng đầu, trước mắt là một khuôn mặt ngọt ngào thuần khiết, ánh mắt trong trẻo lại thân thiện, trong lòng bà lập tức có cảm giác kỳ lạ lan ra, khoé miệng bất giác lộ ra một nụ cười.

- Cô... vừa nãy rớt mất một chiếc bông tai ngọc trai, không biết rớt ở đâu rồi.

Cách ăn diện này của bà, phối với bông tai ngọc trai là hợp nhất, chỉ là rớt mất một chiếc, liền trông rất kỳ cục, Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, cũng cảm

thấy rất đáng tiếc.

- Như vậy đi, cháu và cô cùng tìm vậy.

- Không cần đâu, cháu cũng đến tham dự yến tiệc mừng thọ à?

Mặc Như Nguyệt thăm dò hỏi một câu.

- Cháu đi vào trước đi, trong đó náo nhiệt, một mình cô tìm là được rồi.

- Không sao đâu, cháu đang đợi người.

Đường Lạc Lạc cảm thấy cử chỉ Mặc Như Nguyệt phóng khoáng, lời nói dịu dàng, có thiện cảm với bà, tự xưng phong phái ở lại cùng bà tìm bông tai.

Mặc Như Nguyệt dù sao cũng đã có tuổi, lại mang giày cao gót, tìm đồ cũng phải nhìn trước ngó sau, thị giác cũng không tốt bằng Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc cúi đầu lục tìm trong bụi cỏ, lập tức nhìn thấy trong bụi cỏ ánh lên một tia sáng, lập tức mỉm cười, trực tiếp đi vào trong.

- Hình như là ở bên đó...

- Ồ... dừng...

Mặc Như Nguyệt thấy Đường Lạc Lạc hôm nay mặc một chiếc váy màu hồng phấn, giày cao gót màu trắng, toàn thân đều màu nhạt, lại trực tiếp đi vào bụi cỏ tìm đồ như vậy, không kiềm được trong lòng rất đổi cảm động.

Phải biết con gái đến tham gia yến tiệc mừng thọ, ai mà không chuyên tâm ăn diện, lại có chút gia thế, bộ quần áo này giá cả cũng không rẻ, trực tiếp đi vào như vậy, không thể không bị bắn được. Hai người chỉ có duyên gặp mặt một lần, đối phương vì mình mà có thể đi qua bụi cỏ lấy đồ, thực sự là một đứa trẻ nhiệt tình.

Đường Lạc Lạc không suy nghĩ nhiều, trực tiếp cúi lưng xuống, nhặt lấy chiếc bông tai trong bụi cỏ, quay người đi vài bước, dùng ngón tay lau đi vết bẩn bên trên, đưa cho Mặc Như Nguyệt.

- Cô ơi, bông tai của cô.

Đuôi váy của cô dính chút đất cát, giày cũng bẩn rồi, khiến Mặc Như Nguyệt vừa cảm kích vừa áy náy.

- Cảm ơn cháu, cảm ơn cháu, cháu này, cháu cùng cô đi vào trong thay đồ đi, cháu xem cháu này, mới này còn là một cô nương xinh đẹp, lúc này trông như một con mèo hoang vậy, đúng là... cảm ơn cháu nhiều rồi.

- Không sao ạ.

Đường Lạc Lạc mở túi xách, lấy ra một chiếc khăn ướt lau lau tay, cúi đầu nhìn chiếc váy và đôi giày cụt mình, nhìn không được là lười, vừa này chỉ lo nhặt bông tai, cả người vào trong...

Đoán chừng sẽ bị Lâm Uyển Du chế nhạo đến chết mất.

Chuyên tâm ăn diện một phen, không ngờ... hừ, thôi bỏ đi, giúp được người là được rồi,

- Cháu là đến... chúc thọ phải không?

Mặc Như Nguyệt càng nhìn Đường Lạc Lạc càng yêu thích, nhìn không được kéo lấy tay cô hỏi thăm.

- Trước đây sao chưa thấy qua cháu vậy, cháu là nhân viên của nhà họ Mặc? Không đúng, nếu là nhân viên, Thiệu Đình cũng sẽ không dẫn cháu đến sự kiện như thế này...

- Cô!

Mặc Thiệu Đình đỗ xe trong kho xe xong, quay lại tìm Đường Lạc Lạc, nhìn thấy Mặc Như Nguyệt và Đường Lạc Lạc đang thân mật đứng bên nhau, từ phía xa đi qua đây, đi đến bên hai người.

- Cô, cô... quen biết Lạc Lạc?

- Cô ấy tên Lạc Lạc à?

Mặc Như Nguyệt chớp chớp mắt, trong chốc lát hiểu rõ ra.

- À, cô biết rồi, cháu có nói qua, hôm nay muốn dẫn theo vợ đến tham gia yến tiệc mừng thọ của ba, đây là...

- Vâng.

Mặc Thiệu Đình mỉm cười, ôm lấy vai của Đường Lạc Lạc, loại cảm giác được quanh mình chính đại thừa nhận mối quan hệ của mình và Đường Lạc Lạc, đúng là vô cùng không tệ.

Đường Lạc Lạc nghe thấy Mặc Thiệu Đình gọi Mặc Như Nguyệt là cô, lập tức có chút kinh ngạc.

- Ôi, cô là cô của Thiệu Đình, chào cô, chào cô.

Mặc Như Nguyệt càng cười hiền từ hơn.

- Sớm đã nghe nói Thiệu Đình cưới được một cô vợ xinh đẹp, đúng thật như vậy, lại còn thông minh khôn khéo, nhưng mà, cô nhớ, cháu tên Phù Dung phải không?

- Lạc Lạc là biệt danh của cháu.

Đường Lạc Lạc vội có chút chột dạ bổ sung.

- Gọi cháu Lạc Lạc là được rồi.

Mặc Như Nguyệt gật gật đầu, vừa cùng Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc đi về phía cửa ra vào, vừa ra sức khen ngợi Đường Lạc Lạc.

- Đứa trẻ này đúng là lanh lợi hiểu chuyện, vừa nãy vì giúp cô nhặt bông tai, làm bẩn cả chiếc váy, một lát nữa đi gấp ba trước, sau đó tìm một chỗ thay chiếc váy ra... hoặc, thay váy trước, rồi mới đi gấp ba...

Đường Lạc Lạc thấy trước cửa náo nhiệt, dòng người đi như mắc cửi, vốn tưởng bản thân đã đến đủ sớm rồi, bây giờ xem ra còn thua xa, nếu đi thay đồ nữa, càng đến muộn hơn, bắt người già đợi mình thực sự là không tốt, liền xua xua tay.

- Không sao đâu, cháu mặc bộ này là được rồi.

- Đúng là hiểu chuyện.

Mặc Như Nguyệt hết sức cảm khái.

- Nếu như Lan Lan hiểu chuyện được một nửa như cháu, cô cũng không cần bận tâm rồi.

Lan Lan... Lan Lan...

Cô của Mặc Thiệu Đình, không phải chính là mẹ của Mặc Lan hay sao... Đường Lạc Lạc giờ trong lòng mới tự đối chiếu, không nhận được vô cùng kinh ngạc, bộ dạng cao cao tại thượng bình thường của Mặc Lan, Nhưng cô Mặc lại không một chút giả tạo, đúng là...

Có thể Mặc Lan giống ba hơn chăng?

Đúng, con gái thì giống ba hơn một chút, không vấn đề gì.

Mặc Thiệu Đình vừa tán gẫu với Mặc Như Nguyệt, vừa ôm lấy eo Đường Lạc Lạc, dẫn cô đi qua dòng người đông đúc, đi về phía căn phòng ở lầu trên của Mặc lão gia.

Đại sảnh bên ngoài đã bày biện sẵn yến tiệc, vẫn là phong cách cực kì cổ xưa như cũ, ngay cả tách trà uống nước đều được chạm trổ công phu, trong không khí phủ đầy hơi trà nhân nhát.

Trong những người khách khứa có người tuổi đã cao, toàn thân lụa là, cũng có những người hậu bối trẻ tuổi hơn một chút, đến để biểu hiện lòng hiếu thảo, tuy người rất nhiều, những tiếng nói chuyện đều đã giảm xuống hết mức có thể, không ăn nói lớn tiếng, giống như chỉ sợ kinh động đến lão gia Mặc ở trên lầu.

Uy danh của Mặc lão gia từ những chi tiết nhỏ có thể nhìn ra.

Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình cùng Mặc Như Nguyệt cùng nhau bước vào, lập tức thu hút toàn bộ ánh nhìn trong đại sảnh, quần chúng hoặc tò mò, hoặc kính nể, hoặc cười khách sáo, Đường Lạc Lạc cố gắng ưỡn ngực ngẩng đầu, duy trì nụ cười đúng mực trên mặt, cười, lại mỉm cười...

Chưa một lúc sau liền cảm thấy ca mặt sắp tê cứng rồi.

Ánh mắt cô lướt qua từng chiếc bàn trên yến tiệc, đột nhiên mờ to mắt, có chút không thể tin được nhìn chằm chằm vào bàn trong góc, gần như không nói nên lời – cô hình như, nhìn thấy Đường Quý Lễ và Lương Thử Vân rồi.

Không sai, chính là Đường Quý Lễ và Lương Thử Vân!

Hai người họ tại sao lại xuất hiện ở đây?

Đây là đại thọ tám mươi tuổi của Mặc lão gia đó, cô thật sự rất sợ Đường Quý Lễ và Lương Thế Văn phá rối, vì vậy dùng ngón tay nhỏ lấy cánh tay Mặc Thiệu Đình, nhỏ giọng hỏi.

- Là anh kêu bọn họ đến hả?

Mặc Thiệu Đình sớm đã nhìn thấy Lương Thế Văn và Đường Quý Lễ ngồi ở bên góc kia, bình thường tính cách của hai người này anh cũng được nghe nói qua, cũng tận mắt nhìn thấy qua, hôm nay tính cách hai người lại rất khiêm tốn, trong góc phòng cúi đầu nói nhỏ gì đó, xem ra... có chút lén lút.

Mất phải giết vài cái, Mặc Thiệu Đình bình tĩnh lại tâm trạng, vỗ vỗ bàn tay của Đường Lạc Lạc.

- Tôi còn tưởng cô gọi đến, nhưng mà không sao đâu, có tôi ở đây.

Có lẽ là vợ chồng Đường Quý Lễ nghe ngóng được tin tức tự ý chạy đến đây cũng không đoán chừng, bằng không nếu như là quan minh chính đại đến, Mặc lão gia nhất định sẽ không để bọn họ ngồi ở góc phòng, không tìm đến gặp mặt.

Nếu là như thế, đợi một lúc yến tiệc kết thúc rồi, mang những món quà của họ đem về nhà, vậy là được rồi.

Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình hai mắt nhìn nhau, thấy anh thần sắc điềm tĩnh, trái tim cũng dần dần ổn định, gạt đầu, ba người một hàng đứng trước cửa phòng tận cùng bên trong ở lầu hai, do Mặc Như Nguyệt đi lên gõ cửa.

Rất nhanh, liền có người hầu chạy đến mở cửa, Mặc Thiệu Đình kéo theo Đường Lạc Lạc đi vào trong phòng, Đường Lạc Lạc vừa ngẩng đầu, lập tức có chút sững sờ – mẹ nó, người này đúng là quá đầy đủ, quá sung túc rồi.

Mặc lão gia ngồi ngay chính giữa phòng, đằng sau có Mặc Tây Thành đang đứng, gương mặt tươi cười nói chuyện với cụ già, Mặc Lan đứng bên cạnh Mặc lão gia, đang bóc quả hạch cho cụ già ăn.

La Nhã và Lâm Uyển Du đứng ở một bên, hai người như mẹ con nắm tay nhau, thì thầm nói nhỏ gì đó, ngoài ra còn có một số gương mặt lạ mà mình không thể gọi tên, có thể là thân thích của Mặc gia gì đó?

Tóm lại, những gì có thể nghĩ đến, gần như đều đến rồi, tuy Đường Lạc Lạc sớm đã biết mấy người này sẽ xuất hiện, nhưng vừa mở cửa ra nhìn thấy nhiều người như vậy, hai chân vẫn có chút mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135

Không còn cách, tuy Mặc Như Nguyệt hoà nhã dễ gần, nhưng vết nhơ tâm lý mà La Nhã để lại cho Đường Lạc Lạc thực sự quá trầm trọng, một người Đường Lạc Lạc đã chịu đủ rồi, vị Mặc lão gia này địa vị cao quý, có phải cũng là một cụ già không dễ tiếp xúc không...

Trong lòng Đường Lạc Lạc đập thình thịch, vẫn lấy hết dũng khí được Mặc Thiệu Đình dắt theo đi lên trên, trên mặt luôn duy trì nụ cười có chút cứng nhắc nhưng tràn trề nhiệt tình.

- Lạc Lạc, cô đến rồi?

Những người trong phòng, chỉ có Mặc Tây Thành thể hiện sự hân hoan đối với Đường Lạc Lạc, La Nhã một bên nhìn lạnh lùng, ánh mắt ngừng lại trên vẻ mặt vui mừng của Mặc Tây Thành suy tư, nụ cười trên mặt Lâm Uyển Du khựng lại, cảnh giác quan sát Đường Lạc Lạc từ đầu đến chân, nhìn thấy bộ đồ cô có dính vết bẩn, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Mặc Lan dừng lại động tác bóc quả hạch, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mặc Như Nguyệt lại cùng Đường Lạc Lạc cùng nhau xuất hiện, khoé ánh nhìn không được co giật.

- Ông nội, đây là Lạc Lạc.

Trên mặt Mặc Thiệu Đình mang nụ cười nhàn nhạt, kéo Đường Lạc Lạc đến trước mặt Mặc lão gia.

- Tên thật là Đường Phù Dung, gọi cô ấy Lạc Lạc là được rồi.

Mặc lão gia tóc bạc trắng, râu cũng bạc trắng, cả người có chút gầy gò, nhưng trạng thái tinh thần lại rất tốt, mặc một bộ kỳ bào kiểu cũ màu đen, trên đó thêu những chi tiết vừa cát tường vừa tinh tế, trên mặt phủ đầy nếp nhăn, đôi mắt lại tinh tường, khi nhìn người, ánh mắt sắc bén vô cùng, lại có sự hiền từ và tỉ mỉ của một cụ già.

Tuổi đã qua tám mươi đều rất có khí thế, thời trẻ nhất định là một ông chủ vô cùng lợi hại, chả trách nhà họ Mặc có thể hưng thịnh nhiều năm như vậy.

Đường Lạc Lạc cung kính hỏi thăm.

- Chào ông nội.

- Ôi. Chào cháu dâu.

Mặc lão gia cười hiền từ, mang sắc mặt vui vẻ quan sát đôi vợ chồng nhỏ này.

- Ông sớm đã muốn gặp cháu dâu rồi, nhưng cái thân già yếu này, không khoẻ, thực sự không khoẻ, lúc hai con kết hôn, cháu dâu này của ông cũng không đi rêu rao, ông cũng không thể đích thân đến xem, bây giờ thấy được rồi, trong lòng lão già này rất mãn nguyện, rất mãn nguyện, ha ha.

Đường Lạc Lạc cười tí mắt gật đầu, trong lòng nghĩ lúc kết hôn ông không đến, thì chỉ có một mình mình, nếu như ông đến rồi, hôm nay càng không có mặt mũi đến đó được không.

Mặc Thiệu Đình giống như đi guốc trong bụng cô, nhẹ nhàng véo lấy lòng bàn tay cô, chớp chớp với Đường Lạc Lạc, vẻ mặt như “bà xã đại nhân tôi sai rồi, xin bà xã đại nhân tha thứ”.

Dáng vẻ liếc mắt đưa tình của hai người được Lâm Uyển Du nhìn thấy, chỉ cảm thấy như hàng vạn mũi tên đâm xuyên qua tim, toàn thân đều không ổn, Lâm Uyển Du cắn môi, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay nắm chặt của hai người.

- Ôi, lần đầu gặp lão gia, Lạc Lạc sao cô lại mặc tùy tiện như vậy... nếu tôi không nhìn lầm, cái vết trên bộ đồ là vết mực phải không, hay là đất cát vậy, Mặc lão gia chỉ có mỗi một đại thọ tám mươi như vậy, cô ăn diện như thế là đến khiến người ta không vui sao? Hay là Mặc Thiệu Đình ngay cả một bộ đồ sạch sẽ cũng không muốn mua cho cô?

Đường Lạc Lạc vừa bước vào cửa, trước đó mọi người vẫn chưa chú ý, Lâm Uyển Du vừa nói, ánh mắt mọi người đều nhìn vào chiếc váy của Đường Lạc Lạc, tự nhiên có người bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Đại thọ tám mươi của Mặc lão gia, cũng là một sự kiện tương đối quan trọng, mặc chiếc váy dơ đến, khó tránh bị người ta ý kiến.

Đường Lạc Lạc hơi cúi đầu nhẹ, có chút bất lực muốn nói lại thôi, Mặc Như Nguyệt vội mở miệng.

- Không phải đâu, Lạc Lạc là vì nhật bông tai cho con, đi vào trong bụi cỏ, mới làm bẩn chiếc váy, cô ấy không phải có ý đâu...

- Mẹ, mẹ qua đây, đừng thêm chuyện.

Mặc Lan nhìn Mặc Như Nguyệt mở miệng, vội cản Mặc Như Nguyệt lại, lên trước kéo Mặc Như Nguyệt đến bên cạnh mình, nhỏ giọng nói.

- Mẹ có biết Đường Lạc Lạc là người như thế nào không? Loại người này rất nhiều tâm cơ, đừng cái gì cũng xem là thật.

Vốn trong lòng có âm mưu, lúc này nhìn thấy Mặc Như Nguyệt có thiện cảm với Đường Lạc Lạc, trong lòng Mặc Lan sớm đã cảm thấy không thoải mái rồi.

- Không phải đâu, Lạc Lạc là một đứa trẻ tốt.

Mặc Như Nguyệt còn giải bày cho Đường Lạc Lạc, liền bị Mặc Lan tức giận kéo lấy.

- Mẹ!

Lâm Uyển Du nghe đến sự việc có nguyên do, nhin không được cười lạnh nhạt.

- Bà Mặc đúng là biết làm người, vừa vào cửa, những người nên lấy lòng đều giúp được rồi, lại để bác La tự mình đến tham gia yến tiệc mừng thọ...

Mặc Thiệu Đình nghe cô ta càng nói càng quá đáng, dù sao cũng là ở trước mặt Mặc lão gia, cũng nhin không được lạnh lùng nhìn cô ta.

- Những chuyện này, hình như đều là chuyện của gia đình tôi, cô Lâm cũng lo nhiều chuyện quá rồi?

Mặt Lâm Uyển Du trắng bệch, muốn mở lời, cuối cùng cũng không nói ra, bực bội liếc Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc: ...

Đây có được tính là nằm không cũng dính đạn không?

Lâm Uyển Du mượn đề tài này nói hết nửa ngày trời, dáng vẻ Mặc lão gia luôn tươi cười, giống như cái gì cũng không nghe thấy, Mặc Tây Thành bên cạnh ho nhẹ một cái, đánh tan không khí ngưng ngưng.

- Bất kể nói thế nào, đến thăm ông nội, đều là chuyện tốt, ông nội, ông bây giờ đặc biệt vui vẻ phải không?

- Đương nhiên, đương nhiên.

Mặc lão gia vuốt râu.

- Nhìn thấy các con ai ai cũng vui vẻ khoẻ mạnh, ông cũng an tâm rồi, cháu dâu rất tốt, rất tốt, ông rất vừa ý.

Đường Lạc Lạc cười cảm kích, biết cụ già nói như thế là để giải vây cho mình, trong lòng không kiềm được cảm thấy ấm áp, cũng không căng thẳng nữa.

- Sau này có thời gian nhất định sẽ đến thăm ông nhiều hơn.

- Đứa trẻ ngoan.

Mặc lão gia vui mừng gật đầu, Mặc Như Nguyệt cũng vội nói.

- Lạc Lạc đứa trẻ này đặc biệt hiểu chuyện, lại lương thiện, con nhìn cũng rất thích, mắt nhìn của Thiệu Đình thật sự rất tốt.

Mặc Thiệu Đình không nói gì, trên gương mặt kiêu ngạo, lại hiện ra một chút ý cười, khuôn mặt cũng dịu dàng đi nhiều, Đường Lạc Lạc đỏ mặt, xấu hổ nhếch môi.

Không khí dần dần ấm lại, La Nhã luôn đứng ở một bên lạnh lùng bàng quan lại từ từ bước qua đây, ý vị sâu xa mang ánh nhìn từ trên người Mặc Tây Thành sang người Mặc Thiệu Đình, như bàn bạc dò hỏi Mặc lão gia.

- Ba, mấy năm nay, nhà họ Mặc phát triển rất tốt, ba cũng tốn không ít công sức, con biết con cháu Mặc gia càng được việc, trong lòng ba tự nhiên càng hài lòng. Ba xem, Tây Thành bây giờ cũng từ nước Anh trở về, du học nhiều năm như vậy, học hỏi được rất nhiều bản lĩnh, chính là đang thiếu một cơ hội để phát huy kĩ năng...

Về mặt Mặc Tây Thành ngó ra, vội có chút gấp gáp nhìn sang La Nhã, biểu cảm trên mặt vô cùng lo lắng, người mẹ này của anh muốn nói gì, trong lòng cậu hiểu rõ, chỉ là hôm nay là yến tiệc mừng thọ của Mặc lão gia, vội vã nói ra như vậy, thực sự không đẹp mắt cho lắm.

Mặc Thiệu Đình hết sức chuyên tâm quay đầu nhìn khuôn mặt của Đường Lạc Lạc, ánh mắt thoáng qua chút dịu dàng và ngọt ngào, gần như đối với những lời mà La Nhã nói hoàn toàn chống đối, thế mà trong ánh mắt bỗng sựt qua vẻ lạnh nhạt xa lánh, nhưng thấm thoát lướt qua.

La Nhã dưới ánh mắt của mọi người xung quanh, trong không khí yên tĩnh, vô cùng lưu loát nói tiếp.

- Con đang nghĩ, năm năm trước, là Thiệu Đình cố gắng xoay chuyển tình thế, mang nhà họ Mặc đang nguy khốn cứu vãn lại, bây giờ năng lực của giới trẻ thật sự không thể ước lượng, Tây Thành lại có thành tích... chỉ bằng, mang những công việc mà Thiệu Đình quản lý chia sẻ cho Tây Thành một ít, hai anh em hợp lực tác chiến, như vậy nhà họ Mặc nhất định sẽ ngày càng phát triển, ba nói sao?

Cuối cùng cũng nói ra rồi.

Mặc Thiệu Đình đối với những lời La Nhã nói, một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, sự lãnh đạm và kháng cự của mình đối với La Nhã, mấy ngày nay La Nhã sớm đã bắt mặn, ý nghĩ muốn để Mặc Tây Thành thay thế mình càng ngày càng rõ ràng, chỉ là không ngờ đến, La Nhã không giữ được bình tĩnh như vậy, lại trong ngày sinh nhật của Mặc lão gia liền không kiềm chế được.

Mặc Tây Tây cũng khó xử, ý muốn bức Thiệu Đình nhường chỗ quá rõ ràng rồi, ngay cả cậu cũng cảm thấy xấu hổ, Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, rất khôn khéo im miệng lại – giữa nhà quyền thế ngầm ngầm hoạt động, bề ngoài xem ra rất bình tĩnh, thực sự mỗi câu nói đều ẩn giấu vô số tâm cơ.

Đáng sợ quá.

Trước kia còn cảm thấy mọi chuẩn bị của Mặc Thiệu Đình có chút dư thừa, bây giờ xem ra, nếu như ngày thơ giống như cô, sớm đã bị La Nhã toan tính đến chết rồi.

La Nhã nói xong những lời này, liền mong đợi nhìn Mặc lão gia, mà ý cười trên mặt Mặc lão gia dần dần biến mất, mép miệng còn giữ một ít nụ cười, mang chút hàm ý châm biếm, ngữ điệu chậm rãi.

- Con còn nhớ lúc đầu Thiệu Đình cố gắng xoay chuyển tình thế, cứu vãn nhà họ Mặc? Đó là sản nghiệp mà ba cực khổ dựng nên, là Thiệu Đình không dễ dàng gì giữ vững được... Tây Thành rất tiến bộ, ba làm ông đều thấy được hết, rất vui mừng, nhưng tuổi tác vẫn còn quá nhỏ, vẫn là nên từ từ thôi, vừa về nước liền mang công ty giao cho nó, thiếu chút rèn luyện.

- Nhưng mà... ba...

La Nhã rất không cam tâm lại mở miệng, lại nhìn thấy Mặc lão gia vẫy tay.

- Đừng nói nữa, chủ ý của ba đã định, hôm nay là ngày sinh nhật của ba, ngày sinh nhật cũng không để ba nghỉ ngơi hay sao? Con dâu à, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Thiệu Đình là con của con, Tây Thành cũng thế, có chút chuyện, tự mình con biết là được.

Sắc mặt La Nhã trong chốc lát trắng bệch, giống như nhớ lại chuyện gì đó, ngón tay nắm chặt một bên áo ở mình, cắn răng.

- Vâng thưa ba.

Cụ già từ nhỏ đã thương yêu Mặc Thiệu Đình, thực sự mà nói ưu ái cũng không quá, nhưng rõ ràng, Tây Thành mới là người có cơ hội chân chính kế thừa sản nghiệp nhà họ Mặc...

Mắt nhìn Thiệu Đình và mình ngày một xa cách, La Nhã vừa hoang mang vừa cấp bách, thậm chí có chút sợ hãi, còn không tranh thủ cho Mặc Tây Thành nữa, nhà họ Mặc thật sự trở thành vật trong tầm tay của Mặc Thiệu Đình.

- Ông nội.

Trong ánh mắt thất vọng của La Nhã, Mặc Thiệu Đình từ từ mở miệng: --

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

- Cháu cảm thấy mẹ nói rất có lý.

Mặc Thiệu Đình nói trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, sắc mặt ung dung tự tin.

- Tây Thành tuổi không còn nhỏ nữa, năng lực cũng xuất sắc, thân thể cháu đạo này cũng có chút mệt mỏi, vì vậy rất sẵn lòng mang công việc chia sẻ cho em ấy, cháu cảm thấy em ấy rất có tiềm năng, càng thích hợp quản lý nhà họ Mặc.

Mặc Thiệu Đình... vậy mà đồng ý rồi?

Lúc này không chỉ La Nhã, mọi người xung quanh đều cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhà họ Mặc bây giờ đang ngày càng phát triển, sức ảnh hưởng hết sức to lớn, trở thành người thừa kế của nhà họ Mặc, tiếp quản nhà họ Mặc, là ước mơ của biết bao thiếu gia giàu có, tràn đầy sức hấp dẫn, mà Mặc Thiệu Đình lại đồng ý đem thứ sắp đến tận tay, nhường cho người khác?

Cho dù là em trai ruột, tình cảm tốt, nhưng đây cũng quá đạo đức rồi đó?

Chỉ có Đường Lạc Lạc quan tâm đến câu "thân thể mệt mỏi" của Mặc Thiệu Đình, mẹ nó, tên này thực sự hoang dâm vô độ, thay đổi đủ kiểu giày vò cô, thân thể không được tốt lắm? Mệt mỏi?

Không nhìn ra đó, như chó teddy thành tinh vậy đó được không!

Về mặt La Nhã ngạc nhiên mừng rỡ, tuy trong lòng cũng âm thầm cảm thấy kỳ lạ, vốn tưởng Mặc Thiệu Đình sẽ không cam tâm đổi chủ cho nhà họ Mặc, nhưng rèn sắt khi còn nóng là quan trọng nhất, vội tiếp lời.

- Ba, ba xem, Thiệu Đình nó cũng nghĩ như vậy rồi, cháu nó lớn rồi, có cách nghĩ của nó, chúng ta vẫn là nên tôn trọng ý nguyện của bọn nó...

Mặc Tây Thành nhìn Mặc Thiệu Đình chăm chú, không biết anh của mình đang mưu tính chuyện gì, nhà họ Mặc là chính tay anh cứu vãn về, bây giờ, anh lại đem nhà họ Mặc giao cho mình, đúng là không thể lý giải, chẳng lẽ, anh bị La Nhã nhìn thấu rồi, không muốn tranh giành nữa?

Không không không, đều là anh em, Mặc Thiệu Đình là người có tinh thần chiến đấu cao thủ đoạn độc ác, sao có thể nửa đường bỏ cuộc...

Mặc Tây Thành nghĩ đông nghĩ tây, sao cũng không hiểu được Mặc Thiệu Đình có phải đã chán ghét nhà họ Mặc rồi không, trước ánh mắt của mọi người trong hiện trường, cũng hoàn toàn không thể lý giải được.

Dù sao, nhà họ Mặc bây giờ giống như một miếng bánh ngon, ai cũng muốn cắn một cái.

Nhìn thấy nét mặt Mặc Thiệu Đình điềm tĩnh và không hề gì, Mặc lão gia ánh mắt sâu xa, bắt lực thờ dài một hơi, cuối cùng cúi đầu xuống, bắt lực vấy tay.

- Thôi được rồi, chuyện của mấy người trẻ các con, tự bàn bạc với nhau là được rồi, cụ già ta tuổi tác đã lớn, cũng không muốn thêm phiền phức, tùy theo tự con vậy.

Nhà họ Mặc có thể có được sức mạnh và quy mô như ngày hôm nay, không tách khỏi sự quản lý của Mặc Thiệu Đình, La Nhã sao cũng không hiểu được, Mặc Thiệu Đình mới là gốc rễ của sự phát triển lớn mạnh của nhà họ Mặc, đuổi Mặc Thiệu Đình ra, không phải thắng lợi, mà là mất đi chỗ dựa lớn nhất.

Chỉ là, thấy được ý nghĩ của đứa trẻ Thiệu Đình này, cũng không muốn tiếp tục cống hiến cho nhà họ Mặc nữa, ông lớn tuổi rồi, thực sự không có hơi sức quản nhiều chuyện như vậy.

Cháu nội tự có phúc của nó thôi.

- Cảm ơn ba.

La Nhã vui mừng ra mặt, vốn còn tưởng chuyện này hôm nay chỉ nhắc đại khái thôi, nhưng không ngờ đến lại tiến triển nhanh như vậy, kéo lấy Mặc Tây Thành.

- Tây Thành, mau cảm ơn ông nội đi, sau này cô gắng theo anh của con học cách quản lý công ty, giảm bớt gánh nặng cho anh, tương lai của nhà họ Mặc, trông chờ vào con rồi!

Khác với sự kích động của La Nhã, về mặt Mặc Tây Thành bất lực, chỉ có thể nhếch môi.

- Cảm ơn ông nội, cảm ơn anh.

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình thần nhiên, mọi thứ trước mắt chẳng qua chỉ xảy ra một trận hải kịch, không đáng khơi gợi tình cảm của anh, khoe miệng cong nhẹ, anh lại hết sức chuyên tâm nhìn Đường Lạc Lạc, sự thương yêu và thâm tình dưới ánh mắt hoàn toàn không hề che giấu.

Đường Lạc Lạc tôn trọng bất kì quyết định nào của Mặc Thiệu Đình, anh muốn tiếp quản nhà họ Mặc cũng được, muốn công thành rút lui cũng được, cô đều không can thiệp anh.

Mặc Thiệu Đình là một người rất thông minh, sẽ không làm chuyện không nắm chắc, chịu đem nhà họ Mặc giao cho Mặc Tây Thành, thì đã có một suy tính khác, bình tĩnh mà nói, cho dù Mặc Thiệu Đình cái gì cũng không còn – trái lại càng tốt, khoảng cách giữa hai người sẽ không lớn như bây giờ, cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, yên tâm cùng Mặc Thiệu Đình qua những ngày tháng vui vẻ của hai người.

Đường Lạc Lạc là một cô gái biết hoà mẫn, có thể ở cùng nhau với Mặc Thiệu Đình, cô đã cảm thấy rất tốt rồi.

Tất cả những thứ khác đều là khoản kèm theo, không hề quan trọng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều không nghĩ đến hôm nay sẽ mất thấy một màn – bề ngoài xem ra, là Mặc Tây Thành du học thành đạt trở về, có vị trí nhỏ bé trong nhà họ Mặc, nhưng ý nghĩa đại diện đằng sau nó trong lòng mọi người đều hiểu rõ, là quyền lực của Mặc Thiệu Đình dần dần suy yếu và tan rã.

Mà kinh ngạc là, Mặc Thiệu Đình lại đồng ý rồi?

Đồng thời thực sự còn gấp rút hơn cả La Nhã.

Điểm này thật sự khó bề tường tượng rồi.

Dù sao liên quan đến lợi ích, anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng.

Dự định của La Nhã mọi người đều thấy được, bề ngoài Mặc Lan không động tĩnh gì tiếp tục bóc quả hạch cho Mặc lão gia, trong lòng lại không ngừng cười nhạt, La Nhã thật sự xem nhà họ Mặc như vật trong tầm tay của mình, muốn cho đứa con nào, thì cho đứa con nấy, bản thân tuy là nhận nuôi, nhưng dù sao cũng là đứa con gái duy nhất của Mặc Như Nguyệt, nhà họ Mặc không phải nên cũng có một phần của chị ta sao?

Bây giờ nói đến nhà họ Mặc, lại hoàn toàn không có chuyện của chị ta, giống như không giao cho Mặc Thiệu Đình, thì nhất định phải giao cho Mặc Tây Thành vậy, mấy người này thật đáng hận.

Bản thân bề ngoài cứ phải giả vờ ngoan ngoãn làm hài lòng người khác, như vậy mới có thể khiến ông nội yêu thương mình nhiều một chút, nhờ được bản thân ông còn có đứa cháu gái như vậy.

Mặc Lan kiềm nén sự bất mãn và phẫn uất trong lòng, vịn lấy chỗ dựa trên ghế Mặc lão gia, rất thân thiết thay Mặc lão gia đảm vai.

- Ông nội, thời gian không còn nhiều nữa, có phải nên ra ngoài mở tiệc rồi không?

- Vẫn là Lan Lan suy nghĩ chu đáo.

Mặc lão gia cười hân hoan, đứa cháu gái này tuy không phải thân sinh, nhưng luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, đại thọ tám mươi tốt đẹp của mình, bị Lã Nhã làm đến chướng khí mù mịt, lúc này không muốn tiếp tục bàn bạc vấn đề chủ quyền của nhà họ Mặc, vì vậy vẫy tay một cái.

- Nào, đỡ ông dậy, đi ra bên ngoài.

Mặc Lan và Mặc Như Nguyệt lập tức một trái một phải đỡ cụ già dậy, Mặc Như Nguyệt là đứa con gái mà cụ già yêu thương nhất, Mặc Lan là con gái của Mặc Như Nguyệt, tuy không phải cháu ruột, nhưng cũng rất được sự yêu thích của cụ già, hai người cùng đỡ dậy đi ra bên ngoài, mọi người sau lưng cũng đi theo, oai nghiêm đi xuống đại sảnh yến tiệc.

Mặc Thiệu Đình nắm chặt lấy tay Đường Lạc Lạc, thỉnh thoảng nhỏ giọng cười nói vài câu với Đường Lạc Lạc, Mặc Tây Thành ở bên cạnh nhìn chăm chăm, cũng không còn cách, tìm không được cơ hội nói chuyện với Đường Lạc Lạc.

Dưới lầu tiếng người ồn ào, khác khứa ngồi đầy, vô cùng náo nhiệt và ồn ào, Mặc lão gia nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc, nhớ lại hôm nay là ngày sinh nhật tám mươi tuổi của mình, tâm trạng giờ mới tốt lên, trên mặt hiện ra nụ cười.

Những lời chúc phúc và lấy lòng lần lượt truyền đến, càng khiến Mặc lão gia nghe đến cực kỳ vui vẻ, mà trong không khí vui mừng này, cũng không thiếu con cháu thân thích bắt đầu muốn tặng quà mừng thọ cho Mặc lão gia.

Mặc lão gia ngồi trên ghế thái sư phong cách cổ xưa, xung quanh đều là những hậu bối vẻ mặt tươi cười, người này nối tiếp người kia tặng lễ vật mà họ tận tâm lựa chọn cho Mặc lão gia, trong chốc lát cảnh tượng hoan hỉ náo nhiệt, ngay cả Đường Lạc Lạc cũng nhìn không được vươn cao cổ, hiếu kỳ nhìn xem những hộp quà tinh xảo mà mọi người lần lượt tặng lên.

Có người tặng nhân sâm ngàn năm, có người tặng tranh chữ cổ xưa, có người tặng nhạc cụ trang trí, Mặc lão gia là một người rất thích sưu tầm đồ cổ, đồng thời sở thích rộng lớn, vì vậy những món đồ được tặng đều vô cùng kỳ lạ, kiểu dáng gì cũng có.

Mặc Lan biết rõ bây giờ người làm chủ nhà Mặc gia, vẫn là người ông này của mình, vì vậy trong việc lựa chọn lễ vật, cũng hao tổn tâm huyết, tặng một tráp gỗ được chạm trổ tinh tế, nhẹ nhàng mở ra.

- Ông nội, cháu biết ông thích sưu tầm hạch đào, ông xem cặp hạch đào đầu sư tử này, có vừa ý ông không?

Không ít cụ già thích những trái hạch đào đẹp, thường xuyên để trong tay đánh bóng, mà trong đó, đầu sư tử là loại vô cùng hiếm có đẹp đẽ, cảm giác khi chà xát vô cùng tốt, giống như một cách chơi văn hoá, Mặc lão gia rất tinh thông trong môn nghệ thuật này, vì vậy vừa nhìn Mặc Lan đưa lên đầu sư tử, ánh mắt liền sáng lên.

Cực phẩm đầu sư tử 42, màu sắc cam nhạt, còn là ba sọc nữa...

Cặp đầu sư tử này thực sự là cực phẩm trong cực phẩm, thu thập được nhất định tốn không ít công sức, Mặc lão gia không chờ được đem đầu sư tử nắm trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười xúc động.

- Cực kì tốt, cực kì tốt, Lan Lan cháu có lòng rồi. Cặp đầu sư tử này, ta rất thích. Cháu tìm được nhất định phí không ít sức lực rồi phải không?

Cặp đầu sư tử này ít nhất cũng phải vài chục vạn, quan trọng nhất là, cho dù có tiền, cũng chưa chắc gì mua được, không biết phải ở thị trường đồ cổ chờ đợi bao lâu, mới có thể có được cặp này, Mặc lão gia cảm động và ghi nhớ lòng hiếu thảo của cháu gái, quan tâm hỏi han.

Mặc Lan cúi đầu cười khó xử.

- Chỉ cần ông nội thích, khó khăn cách mấy cũng được, lễ vật này của con chỉ làm vừa lòng ông, không quý giá bằng những người khác.

- Ôi, tâm ý là quan trọng nhất.

Mặc lão gia vỗ vai Mặc Lan.

Mọi người xung quanh nhìn cặp đầu sư tử này tất cả khen ngợi, biết Mặc Lan trong nhà cực kỳ được cưng chiều, vì vậy càng ra sức nịnh nọt.

- Đây là một cặp đầu sư tử cực phẩm đó, cô Mặc quá có tâm rồi!

- Giá cả cũng rất đắt, cô Mặc mới làm việc chưa được mấy năm, đoán chừng lấy vốn của mình mua rồi, đúng là lòng hiếu thảo cảm động trời đất.

- Lễ vật vừa có lòng vừa quý báu như vậy, trong đây thực sự không được bao nhiêu, vừa này tôi còn cảm thấy những lễ vật trước cũng không tệ, nhưng chẳng là gì so với món quà của cô Mặc cả.

- Cô Mặc thuần khiết cao nhã, nếu là đàn ông, người kế thừa của nhà họ Mặc còn chưa biết là ai...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

Những lời nịnh hót và tăng bốc này, khiến Mặc Lan nghe vào tai, trong lòng cảm thấy vui sướng, nhìn không được lưng đứng thẳng, trên mặt lộ ra nụ cười vừa đắc ý vừa kiêu ngạo.

Chị ta đương nhiên chịu được những lời khen thưởng này, chị ta là con gái xuất chúng nhất của Mặc gia, ai cũng không lung lay được vị trí của chị ta, ai

cũng không được.

Nghĩ đến đây, chị ta cười với Mặc Như Nguyệt, ngẩng đầu lên, giọng nói trong trẻo nói.

- Con đây chẳng qua chỉ là một chút tấm lòng, không tính là gì, hôm nay song hỷ lâm môn, là đại thọ tám mươi của ông nội, lại là lần đầu chị dâu họ đến thăm, Lạc Lạc, không biết cô chuẩn bị gì cho ông nội vậy? Tôi thật sự tò mò đó.

Mặc Lan vì yến tiệc mừng thọ này làm đủ hết sự chuẩn bị, lúc này ra oai đủ chưa nói, còn tiện tay đem sự chú ý của mọi người đều tập trung vào người Đường Lạc Lạc, đối mặt với ánh mắt hiếu kỳ của mọi người trong cả đại sảnh, Đường Lạc Lạc lập tức có chút ló ngó, cô tuy không hiểu đồ cổ, nhưng nghe mọi người thảo luận cũng biết được một ít, lễ vật của Mặc Lan vừa có giá trị vừa có tấm lòng, châu ngọc trước mắt, bản thân bất kể lấy thứ gì ra, đều sẽ không so được.

Đây rõ ràng là bị Mặc Lan cưỡng ép kéo ra để làm chị ta nổi bật hơn, thậm chí quá đi...

- Đúng đó, Lạc Lạc hôm nay cô là lần đầu tiên gặp ông nội, có mang đến quà gặp mặt gì không? Sẽ không hai tay trống không đó chứ?

Lâm Uyển Du sớm đã thấy Đường Lạc Lạc không thuận mắt, lúc này mượn cớ phát huy, giọng nói chói tai vang lên.

- Tôi... tôi...

Đường Lạc Lạc chấp hai tay ra sau, trong tay nắm chặt lấy hộp lễ vật, lễ vật cô đã chuẩn bị rồi, nhưng nghĩ đến cảnh lần trước mình tặng khăn quàng cổ cho La Nhã, bị Lâm Uyển Du châm chọc, nhìn mọi khách khứa ở đại sảnh đều giàu có sang trọng, càng không có tự tin.

Đang trong lúc Đường Lạc Lạc thế cười trên lưng cọp, Mặc Thiệu Đình nắm lấy bàn tay cô, thần sắc lạnh nhạt đi về phía trước, mở ra một chiếc hộp được gói gói tỉ mỉ, đưa đến trước mặt Mặc lão gia.

- Cháu và Lạc Lạc không biết nên tặng gì, nhớ là ông nội thích loại vòng tay ngọc thạch này, vì vậy...

Mặc lão gia thò người ra, trên mặt lập tức vui đến nở hoa, trong tay Mặc Thiệu Đình cầm lấy một chiếc vòng tay gỗ tiểu diệp tử đàn, màu tím đen ánh lên, hoa văn tỉ mỉ, rõ là đã tãi qua quá tình mài giũa tinh tế, chất lượng đều thuộc hạng thượng đẳng, đồng thời là gỗ tử đàn hương cực kỳ hiếm thấy.

- Cái này tốt, cái này tốt...

Đối với lễ vật của cháu trai quý báu của mình, Mặc lão gia đương nhiên hài lòng, lập tức đeo vào tay.

- Thiệu Đình, con có lòng rồi.

Mặc Thiệu Đình mỉm cười, giọng nói nhàn nhạt.

- Chỉ cần ông nội thích là được, sợi vòng tay gỗ tử đàn này, Lạc Lạc đặc biệt bảo cháu đi xin đại sư Trí Viễn khai quang, ông nội luôn sùng bái đại sư Trí Viễn, vòng tay này, có duyên với ông.

Phải biết Mặc lão gia tôn thờ Phật giáo, tuổi tác đã cao vẫn ăn chay thường niên, đối với Trí Viễn đại sư cực kỳ sùng bái, lúc trước còn đặc biệt lên chùa chiêm xin qua mấy lần, cũng không thể xin được vòng tay đã khai quang, Mặc Thiệu Đình vậy mà đã xin được một cái cho mình, lập tức vui không chịu được, vừa này vẫn chỉ là vui mừng, lúc này như một đứa trẻ có được món đồ chơi mà mình yêu thích, thực sự không muốn rời tay.

- Lại có thể là Trí Viễn đại sư khai quang? Thiệu Đình, cháu quá hiểu tâm tư của lão già này rồi.

Mặc Thiệu Đình vừa ra tay, lập tức đem những lễ vật trước đó đều ép cho ra bã, mọi người thì thào to nhỏ, đều cảm khái không ngừng.

- Đây là chiếc vòng tay tiểu diệp tử đàn thượng hạng đó, nhưng giá cả rất đắt đỏ, anh có chú ý tới không, mỗi một hạt ngọc đều cùng kích thước, cực phẩm đó.

- Nói ít cũng cỡ vài trăm vạn, nhưng người ta là cậu chủ Mặc chính là cậu chủ Mặc, hỏi câu bao nhiêu tiền ư? Không đâu, người ta thật sự không quan tâm đến.

- Các người hiểu gì, tiền tính là gì chứ, đó là đại sư Trí Viễn khai quang đó! Nghe nói qua chưa, đại sư Trí Viễn là cao tăng ngàn vàng khó cầu, lúc trước trong tỉnh vị đó đặc biệt vì ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, lại bẽ môn tạ khách, lần này cậu chủ Mặc lại có thể mời được đại sư Trí Viễn, thực sự quá thần thánh rồi!

- Đúng đó đúng đó, lòng hiếu thảo ai cũng có, nhưng năng lực có phân cao thấp, vừa có năng lực vừa có hiếu thuận, mới là hiếm có.

Đám người lúc này còn khen ngợi Mặc Lan không ngớt lời, bây giờ gió chiều nào xuôi theo chiều nấy, đồn hết sức ca ngợi Mặc Thiệu Đình, chỉ có hơn chứ không kém, Mặc Lan tốn không ít tâm tư vào lễ vật, đem tiền lương hai năm nay đều góp vào trong hết, nhớ lại từng bị Mặc Thiệu Đình nhắm đến mặt mũi biến sắc chán nản, muốn kéo Đường Lạc Lạc xuống nước cũng thất bại rồi, không kiếm được trên mặt có chút tức giận, trong lòng hoàn toàn không cam chịu.

Mất nhìn Mặc Thiệu Đình điềm tĩnh nhẹ nhàng hoá giải sự ngại ngùng của Đường Lạc Lạc, Lâm Uyển Du và vài người bạn thân của Mặc Lan đều rục

rịch bất bình, ồn ào lên.

- Lễ vật của cậu chủ Mặc đương nhiên là rất tốt, nhưng thân là cháu dâu vừa mới vào nhà, lần đầu tiên gặp ông nội, không phải nên chuẩn bị quà gấp mặt sao? Chút quy tắc của hậu bối đâu rồi?

- Đúng rồi đúng rồi, mọi người xem món đồ Mặc Lan chuẩn bị, vừa nhìn đã biết tốn nhiều tâm tư rồi, cô ấy cũng giỏi đó, mang chồng qua trước đỡ giúp, bản thân giống như không có chuyện gì, trình độ quá rõ ràng rồi còn gì.

- Lễ vật này không quan trọng ở chỗ có đắt hay không, quan trọng nhất là tình ý chân thành, Lan Lan đúng là khiến người khác cảm động, có một số người da mặt cũng hơi dày một chút, hai tay trống không đến đây chúc thọ.

Đường Lạc Lạc bị bọn họ chế giễu đến mặt vừa thẹn vừa tức, ánh mắt sắc bén của Mặc Thiệu Đình liếc qua vài cô gái, mới áp chế được những âm thanh này xuống.

Ho nhẹ một tiếng, Mặc Thiệu Đình giải thích thay Đường Lạc Lạc.

- Đây là tấm lòng chung của cháu và Lạc Lạc...

- Cháu... cháu chuẩn bị lễ vật rồi.

Đường Lạc Lạc cắn răng, đến bên cạnh Mặc Thiệu Đình, chớp chớp mắt với anh, sau đó lo lắng nhìn Mặc lão gia.

- Do là... do là khẳng định không thể tốt bằng những người khác... cháu nghĩ... ông nội đã có nhiều rồi, thiếu phần của cháu cũng không sao, mới không đem ra.

Đang nói, cô vô thức đem hộp quà phía sau cầm càng chặt hơn chút nữa.

Lúc trước còn nghĩ lễ vật không quan trọng tâm ý mới quan trọng, nếu như mua một món quà mắc tiền cho Mặc lão gia, Thiệu Đình nhất định sẽ giúp cô, nhưng Đường Lạc Lạc cảm thấy như thế không thể đại diện cho tâm ý của cô, bây giờ trong tay nắm chặt lấy tâm ý, nhìn thấy lễ vật của mọi người cái trước quý giá hơn cái sau, không thể sánh nổi với món quà mà Lâm Uyển Du tặng La Nhã trước kia, Đường Lạc Lạc trong lòng tự ti không chịu được, chỉ hận bản thân lúc đó thực sự quá ngây thơ rồi.

Loại yến tiệc mừng thọ quy mô to lớn như vậy, tặng lễ vật rất được xem trọng, không chỉ phải có tâm ý, còn phải cho nhiều khách khứa xem nữa, Mặc lão gia món gì cũng thấy qua, những thứ thông thường, thực sự không được cụ già như ông chú ý đến.

Mặc lão gia cười tí mắt nhìn Đường Lạc Lạc, cảm thấy cháu dâu này trông lương thiện và đơn giản, so với những người trong Mặc gia đấu đá lẫn nhau, vừa nhìn mặt liền đủ kiểu nói năng bốp chát khác nhau, người càng thông minh tinh tế, trái lại càng thích người đơn giản đơn thuần, vì biết phần đơn giản này hiếm có đến nhường nào.

Có lẽ, đây cũng là nguyên do Mặc lão gia càng yêu thương Mặc Như Nguyệt.

Ông cười lớn, hoà nhã đưa tay ra.

- Nhanh nhanh nhanh, để ông nội xem sao, Lạc Lạc chuẩn bị món đồ gì cho ông nội, nói đến thần bí như vậy, cụ già ta cũng không thể chờ được, lại đây, tặng ông nội.

Mọi người đều chăm chú nhìn, Đường Lạc Lạc chỉ ngoan ngoan đem chiếc hộp trong tay tặng cho ông nội, nhỏ giọng lầm bầm một câu.

- Ông nội nếu như không thích, cháu có thể chuẩn bị lại... cháu...

Xem ra là hàng thủ công, tuy không phải tinh xảo đến nỗi không thể bôi móc, nhưng đường may tỉ mỉ, hoa văn trên đó lúc đầu nhìn bình thường không có gì đặc biệt, là kiểu dáng truyền thống thường thấy, xem kỹ mỗi hoa văn đều dùng chữ “phúc” ghép lại, thiết kế vô cùng tinh xảo.

Mặc lão gia nhìn trang phục thời Đường trong tay, rất lâu không lên tiếng.

Đường Lạc Lạc vội nói.

- Ông nội, ông không thích cũng không sao, cái này là do cháu tự làm, có thể không tốt và đắt bằng như bên ngoài bán,... đòi ngày con lại tặng một lễ vật khác cho ông...

- Phù.

Mặc Lan cười thành tiếng.

- Tôi còn tưởng chị dâu họ muốn tặng món đồ gì tốt cho ông nội nữa, thần bí như vậy, quần áo ông nội có, với lại ông nội cũng không thích bộ đồ xanh đỏ lòe loẹt như vậy, tầm thường.

Lâm Uyển Du lạnh lùng cười tiếp lời.

- Đúng rồi, Mặc lão gia quần áo gì chưa mặc qua, cái này thực sự quá phổ biến rồi, Lạc Lạc, cô là qua loa lấy lệ, dù sao cũng phải phóng khoáng một chút chứ? Tặng Mặc lão gia loại hàng rẻ tiền, thế mà cô cũng nghĩ ra được,

- Sao lại làm bộ đồ như vậy, không biết còn tưởng tôi cắt xén của cô.

Về mặt La Nhã không vui nói tiếp, đi lên trên muốn lấy bộ đồ trên tay ông nội, trả lại cho Đường Lạc Lạc, để cô đừng mất mặt trước ánh nhìn của mọi người nữa, nhưng lại bị Mặc lão gia vẫy tay ngăn cản lại.

Mặc lão gia từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Đường Lạc Lạc thâm sâu.

- Cái này là do chính con thêu?

Hàng thêu thủ công do đất đỏ, chính là vì cực kỳ hao phí tâm sức, sai sót một chút xíu thôi, thì phải làm lại từ đầu, mà Đường Lạc Lạc lại phải đi làm, lại phải chuẩn bị bộ đồ này, đoán chừng thức khuya mấy đêm liền, mới gấp rút làm ra bộ đồ như vậy.

Thực tế, Mặc lão gia đoán không sai, vì ngày nào cũng thức đêm may đồ, Mặc Thiệu Đình tiếng oán hận khắp nơi, phúc lợi giữa đêm đều bị giảm thiểu đi rất nhiều.

Đường Lạc Lạc đỏ mặt, gật gật đầu.

- Cháu lúc trước chưa may qua bộ đồ tí mĩ như vậy, vì vậy... không có kinh nghiệm lắm, những chỗ khác có thể không được tinh tế như thế.

- Thì ra cô là lấy Mặc lão gia để luyện tập à?

Lâm Uyển Du khinh thường lạnh lùng hừ một tiếng, khiến mọi người ở đây cười ồ lên.

Mặc lão gia nhìn Đường Lạc Lạc, từ từ thở một hơi dài...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138

- Tốt, rất tốt.

Mặc lão gia đưa tay ra, hết sức thồn sức sờ vào hoa văn trên bộ đồ, vẫn là đôi mắt tinh tường ánh lên vẻ dịu dàng.

- Mấy năm rồi, bộ đồ tự tay thêu cuối cùng mà ông nhận được, là bà nội may cho ông... sau đó, không còn ai may đồ cho ông nữa.

Hôm nay là đại thọ tám mươi của ông, những lễ vật khác nhau chất đống trong nhà, tiếng người ồn ào, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười nhiệt tình lấy lòng...

Nhưng người đã từng ở bên ông từng đường kim đường chỉ giúp ông may đồ, không còn nữa.

Mặc Thiệu Đình ôm lấy vai Đường Lạc Lạc hơi cúi đầu, nhỏ giọng giải thích.

- Bà nội đã qua đời năm năm rồi.

Mặc lão gia và bà nội Mặc cảm tình luôn rất tốt, tôn trọng lẫn nhau diu dặt nhau suốt đời, nhưng năm năm trước, bà nội Mặc qua đời rồi.

Cũng vì bà nội Mặc qua đời, Mặc lão gia tinh thần luôn khoẻ mạnh bị bệnh nặng, hoàn toàn buông bỏ vận hành và quản lý của nhà họ Mặc, nhà họ Mặc như rắn mất đầu, mới xuất hiện vấn đề về cách vận hành.

Mà Mặc Thiệu Đình, cũng là lúc đó tiếp quản nhà họ Mặc.

Sự quan tâm và tình cảm của Mặc lão gia đối với người vợ đã mất, từ những chi tiết nhỏ này có thể nhìn ra.

Hôm nay, lại lần nữa nhận được bộ đồ tự tay làm ra, Mặc lão gia gần như nước mắt lưng tròng, nhớ lại rất nhiều rất nhiều chuyện trước kia, trong lúc yên lặng, viên mắt ông đỏ lên, ngẩng đầu lên cười, nhìn Đường Lạc Lạc.

- Cháu dâu, lễ vật của cháu, là lễ vật tốt nhất mà ông nội nhận được, lễ vật này rất tốt, rất tốt, Thiệu Đình có thể cưới được cháu, ông rất yên tâm.

Đường Lạc Lạc đứng thẳng lưng, có chút bất ngờ nhìn khuôn mặt chân thành và tràn đầy chúc phúc của Mặc lão gia, trong lòng chốc lát cảm thấy vô cùng ấm áp.

Sống ở Đường gia, sự hiền từ và quan tâm từ trường bối, cô chưa từ trải nghiệm qua, vốn tưởng Mặc lão gia chắc là cao cao tại thượng không ai sánh bằng, nhưng không ngờ lại là cụ già hoà nhã và lương thiện như vậy.

Lúc này, cô cảm thấy những chê cười và châm chọc vốn không hề có ý nghĩa gì, những ý kiến từng khiến cô khó coi, sẽ không ảnh hưởng đến cô nữa – vì Mặc lão gia nói, đây là lễ vật tốt nhất.

Tâm ý của cô, ông đã cảm nhận được rồi.

Đường Lạc Lạc cười đến đôi mắt cong cong, giọng nói trong trẻo nói.

- Ông nội thích, sau này mỗi năm ông qua sinh nhật, cháu đều may một bộ cho ông, để ông mỗi năm đều có áo mới mặc!

Mặc Thiệu Đình cung chiêu xoa đầu Đường Lạc Lạc, trong ánh mắt có sự yêu thương nồng nàn.

- Em đó...

Mặc lão gia cười đến mặt mày nở hoa, những giọng nói mới nãy còn chê bai Đường Lạc Lạc, thế mà thấy cảnh tượng ấm cúng lúc này, mọi người đều nhin không được bị cảm động lay, trên mặt cũng hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

Suy cho cùng, lễ vật không phải tặng cho người khác coi, vẫn là phải đi vào lòng người – vàng bạc châu báu vẫn sẽ còn thứ tốt hơn, nhưng một trái tim chân thành sẽ không thường có.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Đường Lạc Lạc cũng thay đổi, từ khinh thường và giễu cợt lúc trước, dần dần trở nên dịu dàng. Đường Lạc Lạc đứng ở đó, không nói gì, nhưng giống như một chú đom đóm nhỏ, yên tĩnh phát ra ánh hào quang của cô, khiến người khác bất giác bị cô cảm hoá.

Đột nhiên cảm thấy, cậu chủ Mặc cười người vợ này, cũng không quá tệ như thế...

Chỉ ít thật lòng thật dạ đối đãi ông Mặc, không lấy lòng mọi người, Mặc gia thứ đất tiền gì không lấy ra được? Nhưng người ta đã lựa chọn được cách biểu đạt lòng hiếu thảo nhất, phân thông minh và khiêm tốn này, rất nhiều những tiểu thư khuê các khác đều không có đó.

Cả hiện trường bỗng nhiên trở nên ấm áp, rất yên tĩnh...

Mặc Lan trở mặt đứng nhìn, vốn tưởng Mặc lão gia sống chết sẽ vì lo cho mặt mũi của Mặc Thiệu Đình, nói vài câu xã giao, nhưng thật sự không ngờ tới cụ già đúng là thật lòng yêu thích lễ vật của Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc không những không vì lễ vật quê mùa như vậy bị chê giễu, trái lại còn giành đi oai phong của mình, thay đổi ấn tượng của mọi người đối với cô....

Đúng là... khiến chị ta vừa không cam vừa đỏ kị.

Chị ta chi nhiều tiền như thế mua lễ vật, phí hết tâm tư lựa chọn món đồ, lại không bằng bộ đồ rách rưới của Đường Lạc Lạc? Còn là lễ vật tốt nhất?

Mặc Lan cảm thấy thế giới này giống như điên rồi vậy, mỗi lần Đường Lạc Lạc đều có thể xoay chuyển tình thế, khiến chị ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại không có cách nào khác, nhìn bóng dáng ân ái của Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, ánh mắt yêu thương của hai người nhìn chăm chăm vào nhau, và cả dáng vẻ yêu thích của Mặc Như Nguyệt bên cạnh, ngọn lửa trong mắt Mặc Lan càng bùng cháy dữ dội hơn.

Phán đoán của chị ta không sai, cứ tiếp tục như vậy, Đường Lạc Lạc có được sự thừa nhận của Mặc gia, sẽ cướp đi toàn bộ sự chú ý và ca ngợi của mình, sớm muộn gì sẽ hoàn toàn thay thế mình, không thể chờ được nữa!

Hôm nay Đường Lạc Lạc đã muốn ra oai, chị ta sẽ cho Đường Lạc Lạc ra đủ hết!

Mặc Lan híp mắt lại, ra sắc mặt với Đường Quý Lễ và Lương Thử Vân ở trong góc, hai người nhìn nhau, tiếp đó, ai cũng không chú ý đến, cửa ra vào đại sảnh, xuất hiện một bóng dáng gầy gò, sau đó, một giọng nói chói tai vang lên, xé toạc không khí vốn đang yên tĩnh ấm áp.

- Đường Lạc Lạc! Tên trộm nhà cô!

Đường Lạc Lạc đang cùng Mặc Thiệu Đình nhìn nhau, liền nghe thấy một âm thanh quen thuộc, bất giác, người cô run lên, đầu óc bỗng dưng trống rỗng, giọng nói này, quá quen thuộc rồi...

Hai mươi mấy năm qua, thực sự là ám ảnh của cô.

Nghe theo giọng nói, Đường Lạc Lạc quay đầu qua, con người lập tức co lại, đứng ở phía cửa, bỗng nhiên chính là Đường Phù dung đã mất tích gần nửa năm, bật vô âm tính!

Mọi người đều lần lượt quay đầu qua đó, Mặc Thiệu Đình cảm thấy Đường Lạc Lạc có chút không ổn, xoay người nhìn, chỉ thấy phía cửa đi đến một cô gái xinh đẹp thân hình gầy gò sắc mặt trắng bệch, tóc dài ngang vai, trông như một thiếu nữ xuất thân bình thường điềm đạm đáng yêu, đang rơi nước mắt đi về phía Đường Lạc Lạc, vừa đi vừa oan ức khóc thành tiếng.

- Đường Lạc Lạc, tên lừa đảo nhà cô, cô căn bản không phải Đường Phù Dung, tôi mới là Đường Phù Dung!

Cô căn bản không phải Đường Phù Dung, tôi mới là Đường Phù Dung!

Những quan khách tại đó, chỉ biết vợ của Mặc Thiệu Đình là Đường Phù Dung, còn tưởng “Lạc Lạc” là biệt danh, thế mà lúc này, đột nhiên một cô gái xông ra, nói bà Mặc là giả, cô ta mới là Đường Phù Dung?

Mọi người lập tức đều trở mắt đứng nhìn, bất giác nhường một lối đi cho Đường Phù Dung, toàn hiện trường yên lặng như tờ, đều bị bước chuyển hướng đột ngột xảy ra như trong phim bị dọa đến sốc nặng.

Đường Lạc Lạc nhìn Đường Phù Dung từng bước từng bước đi về phía cô, mặc một chiếc váy dài màu trắng, thân hình so với nửa năm trước gầy đi không ít, vẻ mặt hận thù nhìn chăm chăm vào mình, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, trái tim đều đập chậm đi nhiều nhịp.

Đường Phù Dung...

Lại quay về rồi?

Đường Phù Dung biết mất đã rất lâu rất lâu, quay về rồi.

Gã thay cho Đường Phù Dung, luôn là ám ảnh trong lòng Đường Lạc Lạc, vì vậy dù Mặc Thiệu Đình đối với mình tình cảm sâu nặng, ngoan ngoãn nghe lời, cô cũng có ngàn vạn lần không nở với Mặc Thiệu Đình, nhưng cuối cùng cũng không dám bỏ mặc tình cảm của mình, chỉ sợ có ngày sự thật sẽ trôi lên, sẽ đối mặt với kết quả mà mình không thể chấp nhận được.

Ngày này xuất hiện rất nhiều trong ác mộng của cô, thời khắc này, lại thật sự xuất hiện trước mắt rồi.

Đường Phù Dung quay về rồi.

Cô thay chị gái của mình gả cho anh rể, chuyện này, cuối cùng cũng không che giấu được nữa.

Trong chốc lát, Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy trong lòng mình đau nhói, thế mà trong lúc bị thương và kinh ngạc, lại có chút thoải mái.

Cuối cùng, đã đến lúc đối mặt với thời khắc này.

Mặc Thiệu Đình tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn bộ dạng bàng hoàng hốt hoảng của Đường Lạc Lạc, vẫn vô thức đứng chắn trước mặt Đường Lạc Lạc như cũ, đôi mắt nhắm lại, ánh mắt đột nhiên nghiêm nghị, giọng nói trầm xuống hỏi.

- Cô là ai? Quý cô này, xin cô nói rõ ràng, đừng tùy tiện vấy bẩn danh dự của vợ tôi.

Nói thật lòng, đối với việc Đường Lạc Lạc là ai, tên là gì, Mặc Thiệu Đình hoàn toàn không để tâm, Đường gia vốn cũng không phải danh gia vọng tộc gì, lúc trước La Nhã sống chết muốn mình cưới Đường Lạc Lạc, anh chẳng qua chỉ vì muốn thanh tịnh không bị quấy rầy, mới miễn cưỡng đồng ý, sau đó lại bất giác yêu lấy Đường Lạc Lạc, tất cả những thứ này đều nằm ngoài dự đoán của anh.

Mặc Thiệu Đình chỉ cảm thấy cô gái diện đứng đối diện, mà Lạc Lạc lại nhát gan, có thể bị dọa sợ rồi.

Đường Phù Dung nước mắt lưng tròng, trực tiếp đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc, bộ dạng nước mắt là giả.

- Đường Lạc Lạc, em tự nói đi, hay là muốn chị nói ra? Em cướp đi tất cả của chị, giả mạo tên của chị, thay thế địa vị của chị, bây giờ chị quay về rồi, em còn muốn tiếp tục diễn kịch?

Mặc Lan thấy vậy vội đi lên, làm ra dáng vẻ người hoà giải.

- Vị tiểu thư này, cô nói rõ ràng, cô nói, cô mới là Đường Phù Dung? Có phải hiểu lầm rồi không, chị dâu họ của tôi mới là tên Đường Phù Dung.

Sắc mặt La Nhã đột ngột thay đổi, nhìn thần sắc cũng nghi hoặc giống như thế của Mặc lão gia, cũng đi lên nhăn mày chất vấn.

- Cô nói cô bị giả mạo, là ý gì?

- Chẳng qua là lời nói ngông cuồng thôi.

Mặc Thiệu Đình cau mày, chỉ muốn bảo vệ Đường Lạc Lạc không bị loại người này quấy rầy, đang muốn vẫy tay gọi bảo vệ đến đây kéo Đường Phù Dung ra, đột nhiên Đường Quý Lễ và Lương Thế Văn một bên thăm dò xong đến, chắn trước mặt Đường Phù Dung.

- Cậu chủ Mặc, cậu chủ Mặc, đây mới là con gái của chúng tôi.

Đường Quý Lễ cắn răng, như đánh cược lên tiếng bênh vực.

- Nó mới là con gái lớn của chúng tôi Đường Phù Dung, Lạc Lạc là con gái út của chúng tôi... mới đầu, mới đầu La phu nhân muốn gả Phù Dung sang

đó, nhưng Phù Dung lại mất tích vào đêm trước ngày hôn lễ, chúng tôi mới mang Lạc Lạc... gả qua đó

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

Lương Thế vẫn nghe thấy lời của Đường Quý Lễ, ôm lấy Đường Phù Dung liền khóc lóc một trận.

- Con gái số khổ của tôi... số khổ quá... sao con lại thế thảm như vậy... đều là Đường Lạc Lạc, đều là chuyện tốt em con làm ra, đều là nó tìm người bắt cóc con, nó chính là muốn thay thế con... mẹ sao mà không nhìn ra chứ...

Đường Lạc Lạc vốn thần sắc trầm mặc, không nói gì đứng yên tại chỗ, thế mà nghe đến đây, cô nhin không được ngẩng đầu lên.

- Mẹ, mẹ đang nói gì vậy, con bắt cóc chị ư?

Cô căn bản không biết khoảng thời gian đó Đường Phù Dung đã đi đâu đó được không?

Tại sao lại thành cô vì muốn trèo cao mà bắt cóc Đường Phù Dung?

- Chính là con!

Lương Thế Vân tràn đầy oán hận tức giận nhìn Đường Lạc Lạc.

- Chị ruột của con con cũng ra tay được! Vì muốn thay thế Phù Dung gả cho cậu chủ Mặc, con lại tìm người bắt cóc Phù Dung, cũng may Phù Dung kiên cường lại thông minh, mới chạy trốn được từ tay bọn du côn, mới có thể quay về bên cạnh chúng ta, nói rõ mọi thứ, xé đi lớp mặt nạ của con!

Đường Quý Lễ cũng dùng ánh mắt khiển trách nhìn Đường Lạc Lạc, Đường Phù Dung nâng cằm lên, ngữ khí ngăm ngăm chịu đựng.

- Lạc Lạc, em là em của chị, em muốn gì, nói với chị là được, sao phải dùng phương thức này chứ? Trách chị không làm hết trách nhiệm của một người chị, nuôi dưỡng em ra thói tham hư vinh lười biếng, còn... bây giờ, đã không thể thu dọn lại được nữa.

Đường Lạc Lạc lắc đầu, chỉ cảm thấy bản thân hết đường chối cãi, cô vô thức quay người qua, nhìn khuôn mặt của Mặc Thiệu Đình, đôi lông mày của anh đang nhăn lại, trong đôi mắt đen láy, là sự lo lắng và kinh ngạc không thể che giấu, một phát giữ lấy đôi vai của Đường Lạc Lạc, từng câu từng chữ rõ ràng nói.

- Lạc Lạc, bọn họ nói có phải thật không, em không phải Đường Phù Dung, người phụ nữ đó mới phải?

Anh không để tâm Đường Lạc Lạc là ai, từ đâu đến, nhưng anh quan tâm Đường Lạc Lạc có phải đang nói dối anh, che giấu mọi thứ với anh không.

Mặc Thiệu Đình không thể tưởng tượng, người phụ nữ anh luôn tâm niệm, lại luôn dùng một thân phận giả dối trước mặt anh, lúc anh thâm tình gọi tên cô, lúc anh kiêu ngạo mang cô giới thiệu cho người khác, cô thực sự vốn là một người khác.

Vốn tưởng cùng cô gặp mặt nhau là một bất ngờ, là sự vui mừng từ trên trời rơi xuống, nhưng bây giờ, sự vui mừng chẳng lẽ là trù tính trăm phương ngàn kế?

Mặc Thiệu Đình bình tĩnh nhìn Đường Lạc Lạc, không chớp mắt, môi mím chặt, lúc này, anh chỉ muốn nghe Đường Lạc Lạc chính miệng nói với anh – bất luận nói gì, anh đều tình nguyện tin tưởng, chỉ cần là lời cô nói, anh đều tình nguyện tin tưởng.

Nhưng mà...

- Em không phải Đường Phù Dung.

Đường Lạc Lạc cắn răng, quay đầu đi, thực sự không thể nhìn thẳng vào ánh mắt nồng nàn tràn đầy hy vọng của Mặc Thiệu Đình, chỉ cảm thấy bản thân đang bị lăng trì, trong lòng vỡ ra thành từng mảnh.

- Chị ấy là chị em, chị ấy mới là Đường Phù Dung, em là Đường Lạc Lạc, Lạc Lạc không phải biệt danh của em. Nhưng... em thật sự không có bắt cóc chị ấy, em cũng không biết chị ấy rốt cuộc đã đi đâu...

Em không phải Đường Phù Dung.

Lạc Lạc không phải biệt danh của em.

Trước giờ chưa từng có thời khắc như vậy, toàn bộ đầu óc của Mặc Thiệu Đình đều trong trạng thái bị sốc, trống rỗng, không tư duy, không đầu đuôi, chỉ còn lại sự mê man và thất vọng tràn trề.

Lời nói phía sau, anh một chữ cũng không nghe thấy.

Trong đầu lặp lại lời vang vọng của Đường Lạc Lạc, cô ấy không phải Đường Phù Dung, Lạc Lạc cũng không phải biệt danh của cô ấy.

Cô ấy từ đầu đến cuối đều đang lừa anh.

Anh vốn tưởng, hai người nương tựa vào nhau, tin tưởng lẫn nhau, còn việc, anh sẽ vì thời gian ở lại với Lâm Uyển Du quá lâu, buổi đêm không về mà không ngừng tự trách, sẽ mang lộ trình thành thật báo cáo, sẽ mang kế hoạch, bản thiết kế tương lai của mình, bất kể cô nghe có hiểu hay không, nói rõ cho cô nghe đầu đuôi ngọn ngành.

Nhưng người phụ nữ mà bản thân dùng tất cả tấm lòng để đối đãi, lúc này lại nói với anh, luôn dùng một cái tên giả, một thân phận giả sống với anh.

Chả trách cô thỉnh thoảng đề xuất ly hôn, chả trách luôn cảm thấy cô đang sợ sệt trốn tránh thứ gì đó.

Có lẽ, là chưa từng nghĩ sẽ cùng anh sống trọn đời trọn kiếp.

Cánh tay giữ chặt trên đôi vai Đường Lạc Lạc, từ từ trượt xuống, khoé miệng Mặc Thiệu Đình cay đắng cong lên, hiện ra một nụ cười chế giễu, cụ cười đó, là đối với bản thân anh.

Thông minh cả đời, lần này, anh thua rồi, thua trong tay người phụ nữ anh yêu nhất.

Đường Lạc Lạc nhìn thấy đáng về thất thân của Mặc Thiệu Đình, chỉ cảm thấy trái tim đau nhói, hoàn toàn không khống chế được bản thân, nước mắt làm mờ đi hốc mắt của cô, cô đưa tay ra muốn nắm lấy Mặc Thiệu Đình, cô nắm lấy cánh tay anh, lúng túng lay chuyển.

- Em thật sự không có bất cóc chị ấy, em thay chị ấy gả cho anh, không phải tự nguyện, em cũng không còn cách, em không biết chuyện sẽ thành ra thế này...

- Em không phải tự nguyện?

Đôi mắt sâu thẳm u tối của Mặc Thiệu Đình, đôi lông mi dài nhấp nháy, như trong giấc mơ.

Đường Lạc Lạc muốn gấp gấp nói với Mặc Thiệu Đình, chuyện cô không có bất cóc chị gái mình, trăm phương ngàn kế gả cho anh rẻ mình, vì vậy lập tức trả lời.

- Đúng, em không phải tự nguyện, em là không còn cách, lúc đó chị gái em không thấy đâu... em...

Cô cũng chỉ còn cách thay chị gái xuất giá, nếu không, Đường gia sẽ bỏ lỡ hôn nhân tuyệt vời này, Đường Quý Lễ và Lương Thế Vân dùng đủ mọi uy hiếp cám dỗ, mới được như ý nguyện để Đường Lạc Lạc gả qua đó.

- Vì vậy, ý của em là, là anh ép buộc em, là anh tự chuốc vạ vào mình?

Giọng nói Mặc Thiệu Đình rất nhỏ, mang chút thê lương và tự giễu.

Đường Lạc Lạc lùi ra sau một bước, lắc đầu ngơ ngàng.

- Không... ý của em không phải như vậy...

Cô có rất nhiều lời muốn nói với Mặc Thiệu Đình, rất nhiều chuyện muốn giải thích với anh, nhưng lời nghẹn lại trong cổ họng, rất nhiều chuyện phức tạp, trong tức khắc, lại không biết làm sao mở lời.

Lúc anh nhìn cô, ánh mắt vừa xa lạ vừa thất vọng, chưa từng xuất hiện qua giữa bọn họ.

Chuyện đáng sợ nhất, cuối cùng cũng đến rồi.

Đường Lạc Lạc chưa từng ham mê qua thân phận bà Mặc, trước giờ chưa từng muốn thay thế Đường Phù Dung, chống đỡ đến bây giờ, thứ duy nhất cô không nỡ, chỉ có Mặc Thiệu Đình.

Vì lưu luyến sự ấm áp khi ở cùng anh, muốn bên anh dù chỉ một phút cũng được, cô đang do dự day dưa, cuối cùng cũng đợi được ngày này.

Thì ra cảm giác bị người mình quan tâm hiểu lầm, là đau khổ và chua xót như vậy.

Đường Lạc Lạc cắn môi, cố gắng kiềm nén sự xúc động muốn khóc thật to, giọng nói giả vờ kinh ngạc của Mặc Lan vang bên tai cô.

- Thì ra Lạc Lạc là một thể thân... đây... đây có chút phiền phức đó, rốt cuộc ai, mới là bà Mặc thật sự?

Lúc đầu kiên trì để Mặc Thiệu Đình cưới Đường Phù Dung, là La Nhã, lúc này La Nhã mất nhìn tình thế thay đổi, trong lúc kinh sợ, bước một bước dài lên đó, nhìn Đường Phù Dung thật kĩ càng – không giống, một chút cũng không giống.

Độ giống nhau giữa Đường Lạc Lạc và Mặc Như Nguyệt, gần như đạt đến sáu mươi phần trăm, hai người cử chỉ khí chất đều không như nhau, nhưng mặt mày tương đối giống nhau, sự phân bố ngũ quan đều vô cùng phù hợp, nhưng Đường Phù Dung...

Lại khá giống với Đường Quý Lễ và Lương Thê Vân.

La Nhã nghi ngờ nhìn Đường Phù Dung, suy nghĩ một lúc lâu mới nói.

- Cô... mới là Đường Phù Dung?

Đường Phù Dung khóc đến tội nghiệp, ra sức gạt đầu.

- Con mới là Đường Phù Dung, lúc đầu người cùng cậu chủ Mặc kết hôn rõ ràng là con... nhưng lại không ngờ tới Lạc Lạc đồ kị con, lại phải người bắt cóc con, cũng may con trốn thoát được... con vốn không muốn phá vỡ hạnh phúc của em gái, nhưng con không thể để mọi người sống trong những lời giả dối, cũng không nhẫn tâm để cậu chủ Mặc luôn bị lừa gạt, con...

- La phu nhân...

Đường Quý Lễ để Lương Thê Vân đỡ lấy con gái, cẩn thận đi lên phía trước, cười xoa vói La Nhã.

- Lúc đầu La phu nhân là nhìn trúng Phù Dung, muốn cưới Phù Dung về, đáng tiếc đứa trẻ này số phận bấp bênh, bây giờ sự thật cuối cùng cũng rõ ràng rồi... không biết La phu nhân có phải muốn lập lại trật tự, mang Phù Dung và Lạc Lạc, đổi lại?

Đường Lạc Lạc không sai là đã bước vào cửa Mặc gia, nhưng đứa trẻ này từ nhỏ đã không mấy thân thiết với bọn họ, sau khi gả vào Mặc gia không những không biết cảm tạ, ngay cả lần trước muốn cô trộm bản thiết kế cũng phí sức như thế, con gái như vậy, có thể giúp bọn họ thăng quan tiến chức, leo được chức vị cao trong Mặc gia sao?

Càng hoảng hốt Phù Dung mới là con gái ruột của bọn họ, là bảo bối tâm can của bọn họ, bây giờ Phù Dung về rồi, là lúc vì Phù Dung giành hết mọi thứ về đây.

Đường Lạc Lạc không dám tin, những lời này lại từ trong miệng ba mẹ mình nói ra, đổi lại?

Cô không phải đồ vật, không phải vật kiện, là một người sống sờ sờ, lúc đầu Đường Phù Dung mất tích, cô bất đắc dĩ thay chị gái xuất giá, tự cảm thấy đã tận tình tận nghĩa, bây giờ Đường Phù Dung quay về, muốn đổi lại?

Xem cô là cái gì chứ?

Cô biết bản thân từ nhỏ đã không được ba mẹ yêu thích như Đường Phù Dung, nhưng không ngờ đến, bọn họ lại rõ ràng xem cô như một công cụ như vậy, một chút cũng không suy nghĩ đến cảm nhận và tôn nghiêm của cô.

Đường Lạc Lạc cả người run lên, gần như không đứng vững được, lão đảo một chút, xém chút nữa ngã sang một bên, trong lúc sắp lập tức ngã nhào xuống đất, một cánh tay đưa ra, đỡ lấy cô.

Ngẩng đầu nhìn lên, là Mặc Thiệu Đình lặng lẽ mà cứng rắn nghiêng người, anh nghiêng về phía cô, đường nét trên mặt sắc như lưỡi dao, có ý không nhìn xuống cô, cuối cùng lại không nhẫn tâm để cô ngã nhào trước mọi người, đỡ lấy cô.

Trong chốc lát, trong lòng Đường Lạc Lạc cảm xúc lẫn lộn, vừa là uất ức, vừa là cảm động, vừa là bất lực sâu sắc, cắn chặt môi, cô nghe thấy Lương Thê Vân và Đường Quý Lễ mỗi người một câu thuyết phục La Nhã.

- Phù Dung mới là người vợ mà bà lựa chọn cho cậu chủ Mặc, La phu nhân, bây giờ sự thật rõ ràng rồi, Phù Dung sạch sẽ quay về rồi, chi bằng để nó và cậu chủ Mặc tiếp tục tiền duyên?

- Phù Dung nhà chúng tôi từ nhỏ thông minh xinh đẹp, người lại lương thiện, mạnh hơn Lạc Lạc nhiều, không thì... phu nhân bà suy nghĩ một lát...

La Nhã cau mày, vừa âm thầm thán phục sự vô sỉ của vợ chồng Đường gia, trong lòng vừa có tính toán nhỏ.

Bà không sai là làm chủ để Mặc Thiệu Đình cưới Đường Phù Dung, nhưng thời thế thay đổi, tuy làm như vậy cũng có sự suy xét của bản thân bà, nhưng bây giờ, quan trọng hơn là, đỡ lấy Mặc Thiệu Đình nhanh giao ra quyền lợi của nhà họ Mặc, đem mọi thứ giao cho Mặc Tây Thành.

Mặc Thiệu Đình vừa nãy đã bày tỏ thái độ, phối hợp bất ngờ ngoài dự đoán của bà, hôm nay nếu như bản thân còn muốn ngang ngược can thiệp vào hôn nhân của anh, e rằng sẽ phản tác dụng, làm lỡ đại sự...

Chỉ là...

La Nhã mang sắc mặt hoài nghi tìm hiểu, thăm dò Đường Phù Dung đang khóc không thành tiếng, bà vẫn rất muốn mang Đường Phù Dung về bên mình.

- Đây...

La Nhã chần chờ một lúc, một nhà Đường gia ba người trông mong nhìn bà, Đường Phù Dung quên cả lau nước mắt, về mặt chờ đợi. chăm chú nhìn La Nhã, trong lòng tim đập thình thịch.

Chị ấy không chờ được muốn đuổi Đường Lạc Lạc ra ngoài, ngồi lên ngai vàng bà Mặc bản thân tha thiết mong chờ, chính ngay bây giờ, ngay ngày hôm nay...

Tương lai tốt đẹp, sẽ hướng về phía chị ấy!

Thế mà, chưa kịp đợi La Nhã trả lời, giọng nói lạnh lùng của Mặc Thiệu Đình vang lên.

- Đồi lại? Tương là đang chơi trò chơi hay sao? Muốn nhét cho tôi thứ gì, thì nhét cho tôi thứ đồ à?

La Nhã kinh ngạc, giờ mới phản ứng lại, bây là trong yến tiệc mừng thọ của Mặc lão gia, nhiều đôi mắt đang nhìn như vậy, nếu như bản thân nhất thời hồ đồ, thật sự đồng ý với người của Đường gia, như vậy truyền ra ngoài, chính là một trò cười lớn, làm mất hết mặt mũi của Mặc gia, người bên ngoài cũng sẽ mắng bà hồ đồ.

Khuôn mặt lập tức nghiêm chỉnh lại, lặng lẽ lùi về sau một bên.

Đường Lạc Lạc mặt trắng bệch như giấy, nhìn thấy trận não loạn hoang đường này, nhìn thấy dáng vẻ đồng tâm hợp lực của người Đường gia, trái tim dần dần trầm xuống.

Mặc lão gia trước sau không nói câu gì ngồi trên ghế đại sư, dùng cây gậy trong tay gõ gõ xuống đất, về mặt trầm lắng đứng dậy.

- Để mọi người chê cười rồi, chẳng qua một chút chuyện riêng của các hậu bối, hy vọng không quấy rầy đến sự hào hứng của mọi người, còn việc chuyện này xử lý như thế nào, người, dù sao cũng đã bước vào cửa Mặc gia rồi, chính là thiếu phu nhân của Mặc gia, còn những chuyện khác, cụ già ta cũng không quản nữa, con cháu tự có chức của con cháu, mấy con tự mình giải quyết đi.

Gừng càng già càng cay, Mặc lão gia vừa mở miệng, đã quyết định được tính chất của sự việc, chẳng qua là chút chuyện riêng, Đường Lạc Lạc vẫn là bà Mặc, cái này không thể thay đổi được.

Mọi người tuy tràn đầy mong đợi vào trận kịch hay này, nhưng Mặc lão gia cũng đã nói như vậy rồi, cũng không thể hứng thú nhìn xem nữa, lập tức hô gọi bạn bè, ngồi xuống cầm đũa, đương nhiên, ánh nhìn vẫn lần lượt đổ dồn về phía nhà Đường Phù Dung, ngọn lửa tràn đầy tò mò đang rực cháy.

Đường Phù Dung nghe thấy lời của Mặc lão gia, sự kỳ vọng trên mặt đông cứng lại, ánh mắt thoáng qua chút lạnh nhạt rất nhẹ, vừa cúi đầu, càng khóc đến đau lòng hơn, vừa quan sát sắc mặt đối phương, chị ấy phát hiện chỉ có La Nhã hơi lung lay một chút, lập tức nắm lấy tay La Nhã.

- Bác gái... con không muốn sống nữa... con... con...

La Nhã nhú chặt mày, trên mặt hiện ra vẻ ghét bỏ, miễn cưỡng áp chế sự xúc động của mình, lạnh lùng khuyên bảo.

- Chuyện đã thế rồi, có làm ầm cũng không thể làm ầm ở đây, hôm nay là ngày thọ của ông cụ, cả nhà mấy người, vẫn là nên sớm về đi.

- Không thể như thế được!

Lương Thê Vân là người đầu tiên làm ồn lên.

- Không thể như vậy là xong được, nha đầu Lạc Lạc đó có ý đồ xấu, nó vì muốn làm bà Mặc bất chấp thủ đoạn, con dâu như vậy, La phu nhân bà cũng muốn sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140

Trong khoảnh khắc biết được Đường Lạc Lạc không phải Đường Phù Dung, con dâu này La Nhã đã không cần nữa, nhưng bây giờ ông nội vừa mở lời, bất kể sau này sự việc phát triển ra sao, bây giờ bản thân nếu như làm trái lại Mặc lão gia, đó chính là chán sống rồi, La Nhã hừ một hơi từ mũi, sắc mặt đông lại.

- Chuyện này sau này hẳn nói, nếu không có chuyện gì khác, vẫn mời các người đi về trước.

Lương Thê Vân vẫn muốn nói gì đó, lại bị Đường Quý Lễ cản lại, lúc đầu dùng Đường Lạc Lạc thay thế Đường Phù Dung, là chủ ý của bọn họ, bây giờ

vì muốn Phù Dung trèo lên vị trí cao, vợ chồng Đường gia bằng bất cứ giá nào, tự mình tung ra sự thật gây sốc như vậy, nếu như Mặc gia đại nhân đại lượng không truy cứu, tiếp nhận Phù Dung là tốt nhất, nhưng nếu như Mặc gia nổi giận, đi truy cứu, đừng nói là trèo lên chức vị cao nữa, ai trong Đường gia cũng không thoát khỏi liên can.

May ra, La Nhã chỉ là nói chắc một câu “sau này hẳn nói”, đây nói rõ, chuyện này còn có chỗ để thương lượng.

Dù sao cũng là Đường gia sai trước, tài lực quyền lực không thể so với Mặc gia, Đường Quý Lễ quyết định thấy ổn thì rút lui.

- La phu nhân nói đúng, là chúng tôi lỗ mắng rồi, bà suy nghĩ thật kĩ, chúng tôi tội tin tức từ bà!

Đường Phù Dung giờ mới nức nở buông lỏng tay La Nhã, uý khuất nhìn La Nhã.

- Bác gái La... con thật sự, rất muốn gọi bà một tiếng mẹ...

Sắc mặt La Nhã hồ hững gật đầu, cúi đầu nhìn thấy một cọng tóc của Đường Phù Dung rơi trên áo của mình, bình tĩnh đem cọng tóc nắm chặt trong tay.

Đúng là kỳ lạ, rõ ràng Đường Phù Dung mới nên là con gái cút con tiện nhân Mặc Như Nguyệt kia, mà làm sao, Đường Lạc Lạc lại giống Mặc Như Nguyệt đến thế, trong lòng La Nhã đang suy tính, vội vàng đem người của Đường gia đuổi đi, lạnh mặt đi về bên cạnh Mặc lão gia, tiếp tục giúp đỡ tiếp đãi khách khứa.

Mặc Lan ở bên cạnh đang cao hứng xem trận kịch hay này, lúc này thực sự có chút chưa thỏa mãn, tuy có chút thất vọng, Mặc lão gia và La Nhã không lập tức đuổi Đường Lạc Lạc đi, nhưng chuyện này được làm âm to như vậy, trước mặt nhiều người như vậy, gốc rễ của Đường Lạc Lạc bị vạch trần, những ngày tháng sau này của cô ở Mặc gia, sống tốt mới lạ đó.

Dựa vào tính cách không thể tha thứ những thứ bất bình của Mặc Thiệu Đình, đoán chừng chưa bao lâu, Đường Lạc Lạc sẽ bị đuổi cổ ra khỏi nhà, đến lúc đó bất luận là Lâm Uyển Du hay là Đường Phù Dung được làm bà Mặc, đều không nói rõ được.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Mặc Lan càng xán lạn hẳn lên.

Mặc Tây Thành và Lâm Uyển Du lại có những suy nghĩ riêng, đều mong chờ tình cảm giữa Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc vì thế mà rạn nứt, thừa nước đục thả câu, chỉ chẳng qua Lâm Uyển Du càng lo lắng hơn một chút, người của Đường gia thực sự quá trơ trên rồi, “đổi lại” câu này cũng nói ra được, thực sự là hiếm gặp.

Mà Mặc Thiệu Đình sắc mặt u ám, từ đầu đến cuối đều trầm mặc, thậm chí không kịp tạm biệt với Mặc lão gia, kéo lấy tay Đường Lạc Lạc, liền xông ra ngoài.

Đường Lạc Lạc tinh thần hoảng loạn, mặc cho Mặc Thiệu Đình kéo lấy mình, lao đảo đi theo Mặc Thiệu Đình đi ra ngoài.

Mặc Như Nguyệt ló đầu nhìn về nơi hai người biến mất, có chút lo lắng bồn chồn thở dài một hơi.

- Hy vọng hai đứa trẻ có thể bình tĩnh hoà nhã nói chuyện với nhau, hừm, đúng là đáng tiếc, đứa trẻ Lạc Lạc đó trông cũng tốt, không giống loại người có thể làm ra chuyện đó.

Mặc Lan đang vui vẻ chào hỏi trong yến tiệc, do tâm trạng tốt, vì vậy tư thế cũng ung dung đi nhiều, lúc này nhìn thấy Mặc Như Nguyệt đang thở vắn than dài vì lo lắng cho Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, sắc mặt trong chốc lát liền không vui.

- Mẹ, mẹ quản bọn họ làm gì, có biết biết người biết mặt không biết lòng, nếu như Đường Lạc Lạc vừa nhìn không phải loại phụ nữ tâm cơ không biết xấu hổ, anh họ con sẽ bị cô ấy dụ đến quay mòng mòng sao?

Phụ nữ tâm cơ?

Mặc Như Nguyệt lắc đầu, tuy cùng Đường Lạc Lạc tiếp xúc không nhiều, nhưng ánh mắt đứa trẻ này trong veo, làm việc cũng lương thiện đơn thuần, hoàn toàn không tồi tệ như trong miệng người của Đường gia miêu tả, chắc chắn, là hiểu lầm thôi.

- Mẹ cảm thấy, Lạc Lạc đứa trẻ này, vẫn là không tệ đâu.

Mặc Như Nguyệt cả đời chưa từng nổi nóng với ai, nói chuyện đều dịu dàng điềm đạm, lúc này ngữ khí tuy nhẹ nhàng, nhưng rất chắc chắn.

Quả nhiên, cốt nhục thân thích là thứ quan trọng như vậy, có thể khiến người ta bất giác sản sinh cảm giác thân thiết?

Trong lòng Mặc Lan khựng lại, vội sáp đến nắm lấy vai Mặc Như Nguyệt, đóng đũa làng nũng.

- Mẹ, con ghen rồi, mẹ mới gặp Đường Lạc Lạc vài lần thôi, liền biết người ta là người như thế nào? Còn con, con gái của mẹ thì sao, người ta mới là con cưng của mẹ đó được không?

Tuy là con nuôi của mình, nhưng nhìn Mặc Lan từ nhỏ lớn lên, dù sao cũng có tình cảm, nhìn thấy Mặc Lan làm nũng với mình như vậy, Mặc Như Nguyệt cưng chiều xoa xoa đầu Mặc Lan.

- Đứa con này, đương nhiên không giống rồi, con là con gái của mẹ mà.

Mặc Như Nguyệt trên mặt mang nụ cười điềm tĩnh, trong ánh mắt lại thoáng qua chút âm u...

Con gái...

Nếu như con gái của mình lúc đó chưa bị đưa đi, lúc này, chắc cũng lớn cỡ Mặc Lan rồi.

Điều trách bản thân lúc đó tuổi còn trẻ, suy xét vấn đề chưa chính chắn, mắt nhìn đàn ông cũng không chuẩn xác, chưa kết hôn đã có con, lúc đó hoàn toàn choáng váng, sự việc sau đó hoàn toàn không còn cách, liền dễ dàng đem con gái cho người khác nuôi dưỡng như thế, còn bây giờ bất vô âm tín.

Sau này tuy trần trở nhận nuôi Mặc Lan rồi, nhưng cuối cùng vẫn tràn đầy hối hận với đứa con gái ruột thịt của mình, cũng không biết bây giờ nó đang ở đâu, sống có tốt hay không, có hận mình hay không.

Trong lòng Mặc Như Nguyệt đau nhói, nhẹ nhẹ, lại thở một hơi dài.

... ..

Đường Lạc Lạc không biết mình đã làm sao đi khỏi khu nhà cũ Mặc gia.

Lúc này, đã là buổi tối rồi.

Thân hình cao lớn khoẻ mạnh của Mặc Thiệu Đình, ở trước mặt cô, bước chân chậm rãi và uể oải, đèn đường cổ kính hai bên đường kéo dài hơn thân hình cao lớn của anh.

Anh luôn không quay đầu.

Bình thường Mặc Thiệu Đình hay thích kéo lấy tay cô, giống như cô là một đứa trẻ nhỏ, chỉ sợ cô chạy lạc mất, nhưng hôm nay...

Đường Lạc Lạc im lặng ngồi phía sau Mặc Thiệu Đình, cúi đầu, ngón tay vò lấy vạt áo, trong lòng có nhiều lời muốn nói, muốn giải thích, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Bản thân thực sự luôn đang lừa anh.

Là bản thân cùng với vợ chồng Đường gia, lừa gạt anh, mới gả cho anh, điểm này không thể phản bác.

Sau này bản thân muốn thoát ly, lại không suy nghĩ, đi nói thật với anh, do không biết kết quả sẽ như thế nào.

Cô sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng, đột nhiên u ám của anh, nhưng bây giờ, chuyện không dám tưởng tượng nhất, vẫn xảy ra rồi.

Trong lòng Đường Lạc Lạc, uất ức tự trách và hoang mang đan xen nhau, cô không biết Mặc Thiệu Đình sẽ như thế nào, sẽ vĩnh viễn không quan tâm đến cô nữa? Sẽ tức giận, sẽ ly hôn với cô?

Cô thà lúc này Mặc Thiệu Đình nặng trĩu thậm tệ với cô, nhưng trước mặt mọi người anh đỡ lấy cô, bảo vệ cô, bây giờ lại không nói gì với cô.

Loại cảm giác càng hồ thẹn hơn, thực sự muốn giãy vò Đường Lạc Lạc đến điên rồi.

Gió đêm xuân, lướt qua mặt, mát mẻ và nhẹ nhàng, trái tim Đường Lạc Lạc lại từng chút từng chút trầm lắng xuống...

Cô sẽ mất anh rồi sao?

Mặc Thiệu Đình đi về phía trước xe, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, mở cửa xe cho Đường Lạc Lạc, bản thân từ một bên khác đi lên, ngồi trước ghế lái.

Đường Lạc Lạc thấp thỏm ngồi lên xe, nhìn thấy góc nghiêng dưới ánh trăng của Mặc Thiệu Đình, góc cạnh tinh tế hoàn mỹ, giống như bao phủ một lớp âm u, con người anh vốn thâm thúy và thần bí, như hồ nước sâu xa, khiến người ta nhìn không rõ tâm trạng và suy nghĩ trong đó, con người lúc này càng giống như phủ lấy một lớp vải mỏng, càng khiến người khác khó nắm bắt hơn.

Nhưng sự thất bại và thất vọng trong đó, lại không thể che giấu.

Đường Lạc Lạc cắn môi, cuối cùng cũng không biết nên mở miệng thế nào, giữa hai người chưa từng có sự trầm mặc như thế này, chiếc xe chạy đi nhanh chóng, động tác dứt khoát và nhạy bén của Mặc Thiệu Đình, giống như đang giận hờn với mình vậy.

Cuối cùng cũng chạy đến cửa biệt thự Mặc gia, Đường Lạc Lạc không biết là cuối cùng cũng được giải thoát rồi, hay vẫn là không tránh được đây, vừa xuống xe, liền bị Mặc Thiệu Đình nắm lấy cổ tay, kéo về phía phòng ngủ trên lầu.

Sức lực của anh mạnh mẽ, nắm chặt lấy cô, sắc mặt lạnh lùng và lạnh lẽo, Đường Lạc Lạc bị anh kéo đến thở hổn hển, cuối cùng nhịn không được.

- Mặc Thiệu Đình... anh ngừng lại, anh chậm lại một chút... anh làm đau em rồi...

Mặc Thiệu Đình chỉ cảm thấy toàn thân nóng máu, trong đầu âm u, kéo Đường Lạc Lạc vào phòng ngủ của hai người, anh tiện tay đóng sầm cửa lại, ép Đường Lạc Lạc vào tường, ánh mắt tối sầm, như khát máu ghê sát gần, giận dữ hôn vào môi Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bức tường thì lạnh ngắt và cứng chắc, cô bị ép vào bức tường, thân thể lại bị Mặc Thiệu Đình vây chặt lấy, cái ôm của anh vốn ấm áp, nhưng hôm nay ngập tràn mùi vị cuồng đoạt, hôn điên cuồng dồn dập về phía cô, khiến cô nhất thời có chút thất thần, phản ứng lại, muốn phản kháng, hai cổ tay đã bị giữ chặt trên tường.

Cả người cô là một tư thế đầu hàng, bị anh áp chặt, cái hôn của anh đột ngột, mãnh liệt, trời đất đen kịt, chiếm đoạt tuyên bố chủ quyền, Đường Lạc Lạc không có sức phản kháng, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, sau đó, chỉ cảm thấy môi của Mặc Thiệu Đình dần đi xuống dưới, lướt qua chiếc cổ trắng ngần của cô...

- Mặc Thiệu Đình...

Đường Lạc Lạc sắp hết hơi rồi, cách hôn hung tàn này, khiến cô cảm thấy bản thân giống như con cá nhỏ bị kéo lên bờ, hô hấp vô cùng phí sức, mùi đàn ông trên người anh mang cảm giác chiếm lĩnh mãnh liệt, lúc này không chút do dự bao phủ xung quanh cô, khiến cô không nhận được hô hấp dồn dập hẳn lên.

Có trời mới biết người đàn ông này muốn làm gì.

Nghe tiếng giọng nói khe khẽ của Đường Lạc Lạc, động tác Mặc Thiệu Đình ngừng lại, như tỉnh mộng, hai tay vẫn nắm chặt lấy cổ tay Đường Lạc Lạc như cũ, ngẩng đầu lên, đồng tử đen láy thấp thoáng vẻ nguy hiểm lại sắc bén, giọng nói khàn đặc và trầm lắng.

- Em đang lừa anh. Đường Lạc Lạc, từ lúc anh bắt đầu quen biết em, em đã đang lừa anh.

Đường Lạc Lạc cắn răng, đôi mắt đen sâu thẳm của Mặc Thiệu Đình khiến cô không còn chỗ để né tránh, bất kể hướng về phía nào đều sẽ đập thẳng vào mắt cô, sự bất lực và cảm giác áy náy trong lòng dâng trào lên, chuyện đã thế này, cô không biết nói từ đâu, kìm nén nửa ngày trời, chỉ có thể nhẹ nhàng nói.

- Anh buông em ra trước, từ từ nói không được sao?

- Không buông.

Mặc Thiệu Đình dùng sức đọc rõ từng chữ, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, rù tâm mất xuống, nhìn cô gái hoảng loạn co ro dưới thân, trong ánh mắt thoáng một chút đắn đo và phần uất.

- Đường Lạc Lạc, em cả đời này, đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của anh.

Cho dù cô đã lừa anh, cho dù cô chơi đùa với anh, cho dù còn có rất nhiều chuyện có lẽ anh vẫn chưa biết...

Trong lòng Mặc Thiệu Đình lúc này rất loạn, loạn đến không để dùng lý trí để suy nghĩ, nhưng có một điểm anh rất chắc chắn, bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không buông tay.

Đường Lạc Lạc là của anh, không thể trốn thoát, không thể buông bỏ.

Anh chỉ muốn biết, tại sao phải lừa anh, từ đầu đến đuôi, ngay cả tên cũng là giả!

Biệt danh?

Sự giải thích nực cười này, mà anh lại ngu ngốc tin tưởng, mỗi lần gọi tên cô, đều giống như đang nhắc nhở bản thân, thật ngu ngốc bao nhiêu.

Đường Lạc Lạc bị Mặc Thiệu Đình nắm chặt lấy, cố gắng tìm kiếm trên mặt anh vẻ dịu dàng và cung chiều trước kia, thế nhưng Mặc Thiệu Đình trước mắt như con dã thú điên cuồng, sự xúc động cực lực áp chế xé nát cô, Đường Lạc Lạc nhìn đến vừa là tủi thân vừa là tự trách.

Cô khịt mũi, cố gắng kiềm nén nước mắt, giọng nói run rẩy.

- Em... em là thay thế Đường Phù Dung, nhưng... Mặc Thiệu Đình anh tin em, Đường Phù Dung thật sự không phải do em bắt cóc, em không có, em không có trăm phương ngàn kế muốn làm bà Mặc, em căn bản chưa từng nghĩ sẽ giả cho anh... anh... là anh rể của em đó.

- Anh là anh rể của em?

Mặc Thiệu Đình như sợi kíp nổ của lựu đạn vừa châm sẽ bùng lên, lúc này hoàn toàn bị lời biện bạch của Đường Lạc Lạc chọc giận rồi.

- Đường Lạc Lạc, em nói lại một lần nữa xem!

Thứ anh muốn là lời giải thích của cô, muốn cô nói rõ vì sao lại lừa anh lâu như vậy – cho dù lúc đầu giả thay là vạn bất đắc dĩ, nhưng khoảng thời gian gần nửa năm hai người cùng nhau, có chuyện gì là không thể nói ra cùng nhau trải qua?

Có chuyện gì không thể nói với anh?

Là không tin tưởng anh, hay là vốn dĩ chưa từng nghĩ qua sẽ cùng anh sống lâu dài?

Anh đã cho cô cơ hội giải thích, thậm chí gần như tự nguyện lừa mình dối người, chỉ cần cô mở miệng giải thích, anh sẽ tình nguyện tin tưởng.

Nhưng người phụ nữ đáng này đã nói những gì?

Cô nói, mình là anh rể của cô?

Chưa từng nghĩ qua sẽ trở thành bà Mặc?

Mặc Thiệu Đình bất giác gia tăng sức lực tóm lấy cổ tay Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc đau đến cau mày, kêu “à” lên một tiếng, uất ức mở to mắt, cô nghẹn ngào.

- Chẳng lẽ không phải sao? Vốn nên là Đường Phù Dung gả cho anh... em thật sự không có ý lừa anh... anh... buông em ra...

Trên đầu bỗng nhiên dội lên một cái mũ anh rể, thực sự thêm dầu vào lửa châm đốt lên cơn giận của Mặc Thiệu Đình, anh nghiêng chặt răng, đang nghĩ sẽ dạy dỗ Đường Lạc Lạc một phen, liền nghe thấy cửa ra vào truyền lại tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

- Bà chủ, cậu chủ, phu nhân mời hai người xuống dưới một chuyến, nói chút chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141

La Nhã?

Trong lòng Đường Lạc Lạc trầm xuống, tiêu rồi tiêu rồi, tuy trong yến tiệc mừng thọ Mặc lão gia đã dàn xếp ổn thoả, tha cho mình, nhưng La Nhã vốn hết sức coi thường mình, chỉ sợ muốn mượn đề phát huy?

Tuy bản thân bây giờ thâm nhất cũng chẳng qua là ly hôn, bị Mặc gia đuổi ra khỏi nhà, nhưng...

Cuối cùng cũng không muốn đổi mặt.

Lúc trước đổi mặt với La Nhã, có Mặc Thiệu Đình thay mình giải vây, đỡ hết mọi rết da cắt thịt, nhưng bây giờ...

Đường Lạc Lạc mặt mày cau có, thực sự muốn khóc thành tiếng.

Mặc Thiệu Đình nhìn biểu cảm nước mắt lăn lăn của Đường Lạc Lạc, giờ mới buông lỏng cổ tay cô, đưa tay lên muốn lau nước mắt cho cô, cánh tay khựng lại giữa không trung, cuối cùng vẫn nhún nhường, kéo Đường Lạc Lạc đi xuống lầu.

Cậu chủ Mặc rất tức giận, vì vậy quyết định tạm thời không để ý đến Đường Lạc Lạc.

Đặc biệt Đường Lạc Lạc vô cùng muốn tìm chỗ chết nhận anh thành anh rể, càng xem chút nữa Mặc Thiệu Đình tức đến nổ tung tại chỗ, nếu như đối phương không phải Đường Lạc Lạc, lúc này đoán chừng sớm đã tan thành mây khói rồi.

Đường Lạc Lạc đi theo sau Mặc Thiệu Đình, mặc cho anh kéo lấy mình, uất ức lau nước mắt, cảm thấy Tiểu Ca Ca bây giờ thật sự khiến người khác đau lòng, một chút tình cảm cũng không có.

Nhưng...

Suy cho cùng, vẫn là bản thân làm quá quá đáng rồi.

Bản thân gánh trên vai cái tên Đường Phù Dung, ở bên cạnh Mặc Thiệu Đình nửa năm, trong nửa năm, có nhiều cơ hội như thế, cô có thể nói thật hết mọi thứ, nhưng cô sợ, sợ ánh mắt lạnh nhạt thất vọng của Mặc Thiệu Đình, sợ anh xem cô là kẻ lừa đảo, càng sợ lỡ như tình cảm bọn họ không kiên cố, không chịu nổi một đòn đá kích...

Mãi đến hôm nay...

Ba mẹ của mình mang Đường Phù Dung xuất hiện, đem cô ra đứng mũi chịu sào, giống như tất cả đều là lỗi của cô, là cô tính toán mọi cách, có âm mưu từ lâu, ngoài đau lòng tuyệt vọng, cô cảm thấy Mặc Thiệu Đình trước mặt mình, càng không dám ngẩng đầu lên.

Cô không phải không muốn giải thích, chỉ là, thực sự không biết nên mở lời thế nào, có gì đáng nói chứ.

La Nhã lúc này trong lòng đang lơ đãng ngồi trong phòng khách, vừa từ yến tiệc mừng thọ về, sau khi lấy được tóc Đường Phù Dung, bà gọi điện cho người bạn cũ của mình trong bệnh viện, bảo người làm đem cọng tóc đi bệnh viện xét nghiệm.

Đợi đến lúc đi ra yến tiệc, đã nhận được tin – Đường Phù Dung không phải con gái của Mặc Như Nguyệt.

Vừa bắt đầu La Nhã vẫn còn khó hiểu, lúc đầu con gái của Mặc Như Nguyệt đưa cho vợ chồng Đường gia, bọn họ vẫn chưa có con, chiếu lý mà nói, Đường Phù Dung mới nên là con gái của Mặc Như Nguyệt, nhưng bây giờ...

Có lẽ, là vợ chồng Đường gia hoán đổi thân phận của hai đứa con gái?

Dù sao Đường Phù Dung và Đường Lạc Lạc tuổi tác xấp xỉ nhau.

Nhưng mấy thứ này đều không quan trọng, con dâu của mình là con gái của Mặc Như Nguyệt, điểm này là đủ rồi.

La Nhã biết được điểm này, đột nhiên đối với việc tra khảo Đường Lạc Lạc, nảy sinh sự hứng thú say mê.

Lúc này Mặc Thiệu Đình kéo theo Đường Lạc Lạc đi đến đứng trước mặt La Nhã, thần sắc lạnh như băng trong đó có nét bức mình.

- Bà tìm chúng tôi?

La Nhã bĩu môi.

- Bây giờ ngay cả mẹ cũng không kêu nữa rồi? Rất tốt. Mẹ tìm tui con qua đây, là muốn hỏi chuyện hôm nay, không có lý do gì trong yến tiệc phát sinh tình huống lớn như thế, lại cho qua như vậy, Mặc gia chúng ta khi nào đã trở thành trò cười của người khác rồi, cửa nhà Mặc gia, là nơi mà một hàng giả mạo muốn vào thì vào à?

- Mẹ... La... bác gái La.

Đường Lạc Lạc muốn nói lại thôi, bây giờ con gọi La Nhã là mẹ, dễ bị mất mặt, dù sao ý này của La Nhã, là chuẩn bị không muốn con dâu này của mình nữa.

- Lại một đứa nữa không gọi mẹ, hai đứa bàn bạc xong chưa?

Tách cà phê trong tay La Nhã để trên bàn, đứng dậy, đến trước mặt Mặc Thiệu Đình.

- Thiệu Đình, từ nhỏ, mẹ luôn yêu cầu nghiêm khắc với con, muốn con trở thành người tốt nhất, thứ cho con, cũng sẽ có thể cho con thứ tốt nhất, mẹ vốn tưởng rằng, con như vậy, yêu cầu chắc chắn là rất cao.

Mặc Thiệu Đình nghe ra ý nghĩa ngoài câu nói đó của La Nhã, chẳng qua là đang mỉa mai mắt nhìn của anh không tốt, nhìn trúng một món hàng giả mạo, anh không có tâm trạng tranh luận với La Nhã.

- Có chuyện gì, thì trực tiếp nói ra đi.

- Được.

La Nhã đưa tay chỉnh lại phía mép kỳ bào, nhìn Đường Lạc Lạc cười lạnh.

- Bình thường nhìn cô thật thà, không ngờ tâm cơ không ít, lại có thể làm ra chuyện này, xem như tôi xem nhẹ cô rồi, còn nói được chuyện gì nữa? Bà Mặc này cô làm có vui không?

Đường Lạc Lạc cắn môi, biết rằng mình có mở miệng giải thích cũng không có tác dụng, nhưng vẫn mở miệng giải thích một chút như cũ, chỉ cầu an tâm.

- Tôi không có bắt cóc Đường Phù Dung, chị tôi là làm sao mất tích, tôi một chút cũng không biết, lúc đầu cũng không còn cách, tôi mới thay chị xuất giá, vốn không thêm muốn thứ gì của Mặc gia.

La Nhã đưa tay ra, vỗ tay.

- Nói rất tốt, vốn không thêm muốn thứ gì ở Mặc gia, đáng tiếc, ai tin được đây?

- Nếu như bà không tin, tôi cũng không còn cách.

Đường Lạc Lạc biết rằng luôn luôn nhẫn nại, chỉ có thể đổi lại sự chế giễu càng nhiều của La Nhã, cô thở một hơi thật sâu.

- Tôi biết tôi làm sai, xin lỗi, tôi làm mất mặt của Mặc gia, bà muốn như thế nào, thì nói đi, ly hôn tôi cũng chấp nhận.

Mặc Thiệu Đình quay đầu qua, ánh mắt sắc bén âm u, nhìn chăm chăm vào Đường Lạc Lạc, ly hôn?

Cái gì bảo cô ly hôn cũng chấp nhận?

- Tôi không chấp nhận.

Mặc Thiệu Đình nhíu mày nhẹ, luôn nhìn về phía La Nhã, thần sắc chắc chắn và nghiêm túc.

- Tôi tuyệt đối không chấp nhận.

Bất kể Đường Lạc Lạc tên gì, từ đâu đến, là thân phận như thế nào, từ khoảnh khắc đem Đường Lạc Lạc về nhà, anh đã nhận định đây là vợ của anh, trong tư diện hôn nhân của anh, không có hai từ ly hôn.

Người phụ nữ của anh, anh có thể chất vấn có thể chỉ trích, nhưng người khác không thể, ngay cả La Nhã cũng không được, càng không nhắc chuyện đến đuổi Đường Lạc Lạc ra khỏi nhà.

Trong mắt La Nhã thoáng qua chút chế giễu.

- Xem con căng thẳng chưa kìa, mẹ còn chưa nói gì mà, liền ly hôn ly hôn rồi, sao, còn uy hiếp mẹ sao? Đừng ý Mặc Thiệu Đình cưng chiều cô, không biết tôn ti trật tự, suy cho cùng, chỉ cần cô một ngày không rời khỏi cửa nhà Mặc gia, thì tôi là mẹ chồng của cô, biết không?

Bà còn chưa muốn để Đường Lạc Lạc rời khỏi Mặc gia, không dễ dàng như thế.

Lúc đầu làm chủ để Mặc Thiệu Đình cưới Đường Lạc Lạc, chẳng lẽ bản thân muốn hoàn thành nhân duyên tốt đẹp của bọn họ, đầu rảnh rồi như thế?

Không, bà là biết Đường Lạc Lạc là con gái của Mặc Như Nguyệt, muốn vừa xem Mặc Như Nguyệt nhớ nhưng con gái của mình, hằm hực đến chết, vừa muốn giữ Đường Lạc Lạc bên cạnh, mỗi ngày giày vò cô...

Bà muốn báo thù.

Nhớ đến mỗi một khung cảnh trong chuyện cũ lâu năm, nhìn thấy Đường Lạc Lạc trước mắt, La Nhã hiện ra nụ cười có chút méo mó, nếu đã như vậy, bà sao lại nỡ dễ dàng để Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình ly hôn, để cô đi sống cuộc sống của mình chứ?

Bà phải chăm sóc thật tốt con gái của Mặc Như Nguyệt.

Đường Lạc Lạc nhìn thấy La Nhã hăm dọa, gật đầu cứng đờ.

- Vậy mẹ cảm thấy... như thế nào mới chấp nhận lời xin lỗi của con.

- Dọn ra ngoài trước xem sao.

La Nhã quay người, thái độ thoải mái ngồi trên sô-pha.

- Trong yến tiệc mừng thọ đều là những người có máu mặt, không qua mấy ngày, chuyện xấu sẽ truyền ra ngoài, Mặc gia không muốn mất mặt theo cô, Thiệu Đình thích cô, vì vậy tôi không gây khó dễ cho cô, cô dọn ra ngoài tránh sóng gió, đợi đến khi chuyện tình hạ xuống, khi nào quay về... nhưng nói rõ rồi, cô ra ngoài đóng cửa suy nghĩ đi, đừng làm về bà Mặc gì nữa, đồ của Mặc gia, một thứ cũng đừng hòng lấy đi.

Đường Lạc Lạc nghe thấy lời của La Nhã, khoé miệng hiện lên nụ cười cay đắng, nói không cần ly hôn, nhưng như vậy chẳng khác gì so với việc đuổi ra khỏi nhà – căn bản là bị một chân đá khỏi nhà, tay trắng ra ngoài.

Nếu cứ muốn ly hôn, bản thân còn có thể có được tự do, nhưng cách thức bây giờ, bản thân vẫn là người của Mặc gia, gọi tới sẽ tới, không hề có chút quyền chủ động.

Hướng hồ... bản thân mới đi làm mấy tháng, tiêu hao lại lớn, lần ra ngoài nhất định không ở lại Đường gia được rồi, giá phòng thành phố S đắt như vậy, sự sinh tồn của bản thân cũng thành vấn đề.

La Nhã quả nhiên là người biết làm khó mình nhất.

Nhưng lúc này, Đường Lạc Lạc thực sự không còn mặt mũi ở li đây không chịu đi.

- Con... đồng ý.

Đường Lạc Lạc gật đầu khó khăn.

- Con không lấy đồ của Mặc gia, nhưng còn có một số tư liệu và đồ đạc ở lầu trên, lên trên thu dọn một lát.

Bản thân còn phải tham gia cuộc thi thiết kế, còn phải đi làm, laptop và một số dữ liệu và tài liệu, ít nhiều cũng phải mang theo.

Mặc Thiệu Đình luôn trầm mặc không nói gì đứng yên tại chỗ, ánh mắt sâu xa, không biết đang nghĩ gì, đối với lời đề nghị của La Nhã, anh giống như không nghe thấy gì, Đường Lạc Lạc sau cùng vẫn luyến luyến không nỡ nhìn Mặc Thiệu Đình một cái, nhìn thấy khuôn mặt tỉnh tề kiên nghị và đoạn tuyệt của anh, gần như không có một chút lưu luyến gì đối với mình, trong lòng trống rỗng, nhếch môi, quay người lên lầu thu dọn đồ đạc của mình.

Không níu kéo.

Vậy có thể có hàm ý, Mặc Thiệu Đình đã đối với cô thất vọng cực độ rồi.

Tuy không đến bước đường quyết đoán ly hôn với cô, nhưng thời gian lâu dài, cuộc hôn nhân này, cũng chỉ còn trên danh nghĩa mà thôi.

Có lẽ, từ lúc bắt đầu, cuộc hôn nhân này là một sai lầm, một mối quan hệ vốn không nên tồn tại.

Đường Lạc Lạc nghĩ như thế, nói với bản thân, mình vốn muốn ly hôn, bây giờ chẳng qua là cầu gì được nấy, nên cảm thấy vui vẻ, nhưng càng nghĩ như vậy, nước mắt càng hoàn toàn mất đi không chế roi xuống, làm ướt hết hai má cô.

Cô không nỡ.

Miệng cứng rắn cỡ nào, vẫn không gạt được tiếng nói đó từ đáy lòng, cô không nỡ.

Trong bất giác, cô đã có chút lưu uẩn sự ảm áp của Mặc Thiệu Đình, ánh mắt của anh nụ cười anh, giọng nói vô số lần anh gọi cô là vợ, mọi sự bất ngờ anh tỉ mỉ chuẩn bị cho cô, sự chăm sóc và chu đáo xuất phát từ trong tim đối với cô...

Đây là một vòng xoáy ngọt ngào, chui đầu vào, sẽ khó quay trở về.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cả khuôn mặt của Đường Lạc Lạc đều là nước mắt, cô lau nước mắt, mang bản thiết kế và quần áo của mình nhét vào trong vali, Mặc Thiệu Đình chuẩn bị rất nhiều quần áo mới cho cô, đồng thời thay đổi theo thời gian, số lượng quần áo luôn gia tăng vững chắc, nhưng bây giờ cô cũng không chuẩn bị đem đi, càng không động đến mấy trang sức châu báu giá trị liền thành kia.

Thực sự không cần La Nhã nói, đồ của Mặc gia cô cũng sẽ không đem đi.

Khoảng thời gian này, xem như là một giấc mơ tốt đẹp vậy, tỉnh một rồi, mọi thứ đều không tồn tại.

Cô chỉ cần chút thời gian, mang Mặc Thiệu Đình từ trong ký ức của mình, loại trừ đi.

Cái này rất khó, nhưng cô cuối cùng cũng sẽ quen thói.

Đường Lạc Lạc xách chiếc vali mỏng mà bản thân mới thu dọn xong, từ trong góc ôm lấy Tiểu Thập Viên của mình, đi xuống lầu, đi thẳng đến phòng khách, nhìn La Nhã đang ngồi nghiêm chỉnh, cô cong môi, lộ ra nụ cười cực kỳ mệt mỏi.

- Mẹ... con thu dọn xong rồi, có cần mở vali ra cho mẹ coi một lát không? Con... phải đi rồi.

La Nhã rất rộng lượng vẫy tay.

- Cô quản tốt bản thân là được, tuy tôi không có lòng tin gì với nhân phẩm của cô, nhưng Mặc gia không thiếu chút món đồ kia.

Lúc trước những lời nói khó nghe như vậy, sẽ khiến Đường Lạc Lạc đau lòng phẫn nộ, nhưng chuyện đến ngày hôm nay, sự bình tĩnh kinh người của cô – cô đã sắp mất đi người quan trọng nhất của mình, tất cả những chuyện khác, đều không gọi lên cảm tình quá mãnh liệt từ cô, bao gồm tức giận.

Tức giận cũng cần năng lượng, nhưng cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Mặc Thiệu Đình, chỉ cảm thấy năng lượng toàn thân đều đang trôi đi, tâm trạng đau buồn ngập tràn trong lòng, cô không có sức giận đối nữa.

Cúi đầu hôn vào Tiểu Thập Viên một cái, cô nhớ đến lúc con mèo hoang này là do mình nhặt về, Mặc Thiệu Đình dưới ánh hoàng hôn tươi đẹp dịu dàng nói với cô, anh sẽ bảo vệ em và nó thật tốt.

Bản thân lúc đó, cười rục rờ như thế, trong lòng nhẹ nhàng và hạnh phúc như thế...

Đáng tiếc, đã chuyện quá khứ rồi.

Cảm tình chưa xốt trong lòng, Đường Lạc Lạc không muốn ở trước mặt Mặc Thiệu Đình khóc lóc đau khổ, cô quay người đi, nghiêng chặt răng, vừa mới bước đi hai bước, cổ tay liền bị một bàn tay quen thuộc nắm lấy.

Vô cùng kinh ngạc quay qua, Đường Lạc Lạc đối diện với đôi mắt lạnh lùng sâu xa của Mặc Thiệu Đình, tâm trạng sâu trong ánh mắt cô nhìn không rõ, nhưng giọng nói của Mặc Thiệu Đình, cô lại nghe thấy rất rõ ràng.

- Phải đi, không chỉ có cô ấy.

Mặc Thiệu Đình quay đầu qua, nhìn sang La Nhã.

- Tôi đi cùng cô ấy.

Đường Lạc Lạc thật sự không dám tin vào tai mình, nghi ngờ bản thân xuất hiện ảo giác, đi cùng cô?

Vì vậy, sau khi biết mình lừa anh, trong lúc phẫn nộ, Mặc Thiệu Đình vẫn không buông bỏ cô, quyết định cùng cô dọn ra ngoài, rời khỏi biệt thự Mặc gia?

Cô... không nghe nhầm chứ?

Cảm thấy kinh ngạc hơn so với Đường Lạc Lạc là La Nhã, vốn tưởng có thể đuổi Đường Lạc Lạc ra khỏi nhà, để những lời đồn vô căn cứ công kích Đường Lạc Lạc, nhân cơ hội để Mặc Thiệu Đình nảy sinh thiện cảm với Lâm Uyển Du hoặc Đường Phù Dung, mới đón Đường Lạc Lạc trở về, nhìn thấy Đường Lạc Lạc vật lộn trong vũng lầy tình cảm sống không bằng chết, nhưng không ngờ đến, Mặc Thiệu Đình lại muốn cùng Đường Lạc Lạc cùng nhau rời khỏi?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142

La Nhã ngàn lần không ngờ tới, bản tính như ý của mình đổi lại là kết cục như thế này, bà vô ý đứng dậy từ sô-pha, giọng nói chát chúa.

- Càn quấy! Mẹ không đồng ý!

Biệt thự Mặc gia lý do là biệt thự Mặc gia, vì đây là nơi ở người kế thừa nhiều lần đảm nhiệm của Mặc gia, sống ở đây, tượng trưng cho thân phận người kế thừa của Mặc gia, vì vậy La Nhã mới mặc kệ sống ở đây có không thoải mái cách mấy, cũng không chịu đi –

Bà nghĩ sống ở đây, muốn từng bước nuốt chửng hết quyền lợi trong tay Mặc Thiệu Đình, sau đó đem khu biệt thự này, và cả nhà họ Mặc, trao hết cho Mặc Tây Thành.

Nhưng mà...

Kế hoạch của bà chỉ tiến hành được một nửa, lúc này Mặc Thiệu Đình không biết vì sao, không hề quan tâm đến nhà họ Mặc, xem ra vốn không bài xích chuyện giao lại quyền lợi cho Mặc Tây Thành, đây đối với La Nhã mà nói, là một tin tốt, nhưng bây giờ, Mặc Thiệu Đình phải rời khỏi đây...

Mặc Thiệu Đình cam tâm tình nguyện mang nhà họ Mặc giao đến tay Mặc Tây Thành, là một chuyện, bản thân đuổi Mặc Thiệu Đình ra khỏi biệt thự Mặc gia, cưỡng ép phù chính Mặc Tây Thành, lại là một chuyện khác, Mặc Thiệu Đình trong lúc nhà họ Mặc nguy cấp tiếp quản công ty, tiếng tăm trong công ty rất cao, người ủng hộ rất đông, nếu như không có sự đồng ý và ủng hộ của Mặc Thiệu Đình, vị trí của Mặc Tây Thành sẽ không được vững vàng.

Trước mắt, Mặc Thiệu Đình lại muốn cùng con nha đầu Đường Lạc Lạc kia rời khỏi, đây hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của La Nhã, một khi Mặc Thiệu Đình đi, bản thân bà một mình sống ở biệt thự Mặc gia, ý định muốn giành quyền cho Mặc Tây Thành, liền không còn hứng thú nữa.

Vì vậy La Nhã lúc này gấp rút duy trì sự nhã nhặn và thể diện thường ngày, đi đến trước mặt Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, đưa tay nắm lấy cánh tay.

- Thiệu Đình, con không thể đi! Vì một người phụ nữ đã lừa dối con, một người phụ nữ lai lịch không rõ ràng, con lại để mẹ một mình ở lại đây? Con là con trai của mẹ!

Đường Lạc Lạc quay đầu sang nhìn Mặc Thiệu Đình, trong lòng có chút hy vọng lại chớm nở, thì ra, tuy đang giận mình, nhưng Mặc Thiệu Đình chưa từng nghĩ sẽ để mình một mình rời khỏi đây.

Anh tình nguyện ở bên cô, cùng nhau đi.

Trong lòng cảm xúc phức tạp, có cảm động, có hổ thẹn, có bất an cũng có sự vui mừng bất ngờ, Đường Lạc Lạc giống như một cô gái nhỏ si tình, nhìn chăm chăm vào góc nghiêng điển trai bất phàm của Mặc Thiệu Đình không chớp mắt, sự bi thương và tuyệt vọng dần dần tan biến.

Đôi mắt Mặc Thiệu Đình lạnh lạnh, trong tay đang xách chiếc vali nhẹ hều của Đường Lạc Lạc, lúc nhìn La Nhã, đôi mắt đen láy bình lặng như hồ nước, không có bất kỳ gợn sóng.

- Tôi muốn đi đâu, là chuyện của tôi, bất kỳ ai cũng không có quyền ngăn cản tôi.

Cho dù là La Nhã cũng không thể.

Đối với đại đa số mà nói, mẹ là một nhân vật vô cùng thần thánh, là người tôn kính yêu quý nhất, nhưng đối với Mặc Thiệu Đình mà nói, từ lúc biết chuyện, La Nhã chưa từng trao cho anh dù chỉ một chút sự yêu thích.

Anh từng hết sức hết sức cố gắng khổ cực, muốn trở thành niềm tự hào của mẹ, muốn mẹ ngoài quan tâm em trai ra, dù chỉ một khoảnh khắc thôi, ánh mắt dừng lại trên người anh nhiều một chút, nhưng sự thất vọng liên tiếp nói với anh, bất kể anh xuất chúng bao nhiêu ưu tú bao nhiêu, anh cũng không phải là đứa con mà mẹ yêu thích nhất.

Duy trì tình cảm giữa người với người, ngoài tình thân ra, hơn nữa là sự tích lũy từng chút một âm thầm bồi đắp, nhưng Mặc Thiệu Đình đang trong những lần thất bại liên miên, sớm đã không trông mong sự yêu thương từ La Nhã nữa.

Anh thậm chí sẽ không quá thất vọng nữa, có lúc sẽ nghĩ, có lẽ bản thân vốn không phải là con trai của La Nhã, nhưng, phải hay không phải, thì có quan hệ gì chứ?

Tóm lại Mặc Tây Thành mới là tất cả của bà, bản thân chẳng qua chỉ là bàn đạp cho Mặc Tây Thành lên được địa vị cao, giá trị đối với La Nhã, cũng chỉ là một tên có thể lợi dụng mà thôi.

Đối mặt với thái độ lạnh lùng và kiên định của Mặc Thiệu Đình, La Nhã chốc lát phát hoảng, không sai bà là mẹ ruột của Mặc Thiệu Đình, nhưng do từ nhỏ đã đối với đứa con này không hề tâm máu, dẫn đến mối quan hệ của Mặc Thiệu Đình và bà luôn bình bình thường thường, dù sao cũng là người trẻ mới ngoài hai mươi, chưa ra hôn, nhưng bây giờ xem ra, bản thân rõ ràng đã xem nhẹ Mặc Thiệu Đình.

Năm năm nay, anh đã giữ chặt kỷ nhà họ Mặc trong lòng bàn tay.

Mà bản thân thứ duy nhất có thể hãm chân anh, chỉ có tình mẹ con mà thôi.

La Nhã nghiêng rằng, đối một thái độ khác, chỉ tiếc rên rết không thành thép nhìn Mặc Thiệu Đình.

- Thiệu Đình, mẹ đều muốn tốt cho con, người phụ nữ như vậy con không thể giữ ở bên cạnh được, mẹ không bảo hai con lập tức ly hôn, là vì suy nghĩ đến con cần một chút thời gian, mẹ là mẹ của con, con ngay cả lời của mẹ cũng không nghe nữa đúng không? Mẹ vốn tưởng con là một đứa trẻ hiểu chuyện, chưa từng khiến mẹ lo lắng, nhưng bây giờ vì người phụ nữ này, con thả bỏ đi, để mẹ ở lại đây một mình? Mẹ từ nước Anh về là vì thứ gì chứ, không phải vì không yên tâm về con sao?

Ngữ khí dịu dàng và đau buồn của bà, trên mặt mang vẻ bất lực, như một hình tượng người mẹ hiền vì đứa con nhọc lòng.

Đường Lạc Lạc chưa từng thấy qua La Nhã như vậy, không kiềm được trong lòng thổn thức, lúc quay đầu nhìn Mặc Thiệu Đình, lại phát hiện ánh mắt của Mặc Thiệu Đình vẫn sâu xa u tối như cũ, biểu cảm trên mặt cũng bình tĩnh trước sau như một.

Ngữ điệu dịu dàng thân thiết như vậy, đừng nói là Đường Lạc Lạc lần đầu nghe thấy, Mặc Thiệu Đình cũng là lần đầu nghe thấy.

Hai mươi mấy năm nay, lần đầu nghe thấy mẹ của mình nói chuyện với mình như một người mẹ thật sự, thương lượng, nhưng thứ từ nhỏ mong chờ đã lâu, đến lúc lớn lên mới đạt được, lại không khơi gợi một chút cảm tình gì trong lòng nữa rồi.

- Bà từ nước Anh trở về, là vì Mặc Tây Thành phải không.

Mặc Thiệu Đình hơi cong môi, trong thần sắc lạnh nhạt mang chút chế giễu.

- Tâm tư của bà, tôi đều biết, nhà họ Mặc là của Mặc gia, tôi không mang nó xem như là của riêng tôi, Mặc Tây Thành là em trai tôi, tôi cũng tình nguyện nâng đỡ nó, nhắc trước là, không có người khiến tôi không vui. Nếu không, nhắc bà một câu, nhà họ Mặc bây giờ vẫn nằm trong tay tôi.

Sắc mặt của La Nhã trong chốc lát trở nên trắng bệch, cả người chao đảo lùi về phía sau.

Bà không ngờ đến, Mặc Thiệu Đình trực tiếp trở mặt với bà rồi, có chút chuyện, không nói ra, trong lòng mọi người hiểu rõ, bà là người làm mẹ, ít nhiều cũng có vài phần thể diện, nhưng nói lộ liễu như vậy, tâm tư kia trong lòng bà, Mặc Thiệu Đình sớm đã biết rõ rồi.

Không muốn khơi ra, chỉ là không muốn tính toán với bà, không muốn tranh đoạt, không đại diện phải luôn nhất mực nhẫn nhịn.

Khoé miệng La Nhã co giật, biểu cảm trên mặt giống như bị người ta tát một bạt tai trước mọi người, đôi mắt dán chặt vào Mặc Thiệu Đình, mang chút không cam và căm hận, Mặc Thiệu Đình kéo theo Đường Lạc Lạc, như bên cạnh không có ai từ phía bên La Nhã đi ngang qua, giọng nói lạnh lạnh nhưng vô cùng uy hiếp.

- Các người ngoan một chút, những thứ nên cho các người, một thứ cũng sẽ không thiếu.

Mãi đến khi bóng dáng của Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc, hoàn toàn biến mất khỏi cửa, La Nhã dựa vào góc bàn bên cạnh, mới miễn cưỡng đứng thẳng người dậy.

Đáng chết!

Mặc Thiệu Đình lại ngang ngược như vậy, hoàn toàn không xem người mẹ này của mình ra gì!

Kế hoạch của bà, tâm tư của bà, sự thăm dò và châm biếm từng bước một của bà, Mặc Thiệu Đình đều để ý đến, chẳng qua chỉ là luôn không nói ra, nhà họ Mặc rõ ràng nên là của Tây Thành, nhưng bây giờ trong miệng anh, ngược lại giống như bố thí cho bà và Tây Thành, đúng là đưa con qua cầu rút ván.

La Nhã tức đến run cầm cập, từ trong lòng mình lấy ra thuốc định thần hay đem bên người, nuốt xuống, giờ mới cảm nhận sự run rẩy và nhịp tim kịch liệt trên người dịu đi nhiều, khó khăn ngồi lại trên ghế sofa, trong lòng La Nhã an ủi bản thân.

Không sao đâu, không sao đâu, cho dù Mặc Thiệu Đình tài giỏi cỡ nào, nhưng quan hệ mẹ con giữa anh và bà là không thể thay đổi, ngay nào còn là con của mình, thì ngày đó cũng không thể làm gì được mình. . .

Và lại, anh không phải nói rồi sao, sẽ ngoan ngoãn đem sản nghiệp nhà họ Mặc giao về tay Tây Thành?

Chỉ cần đạt được mục đích, bà mặc kệ cách nhìn của Mặc Thiệu Đình với bà, quan anh thì sẽ được gì!

Một bên, Đường Lạc Lạc thật thà đi theo Mặc Thiệu Đình rời khỏi biệt thự Mặc gia, ngồi lên chiếc Maybach của Mặc Thiệu Đình.

Nếu như là bản thân rời khỏi biệt thự Mặc gia, tâm trạng Đường Lạc Lạc lúc này nhất định sẽ không dễ chịu, cảm giác giống như bị đuổi ra khỏi nhà vậy, nhưng bên cạnh thêm Mặc Thiệu Đình một người, cô liền an tâm nhiều rồi, nghĩ đến sau này sẽ không cần xem sắc mặt của La Nhã, ngoài vui mừng ra, thậm chí có chút cảm giác như trút được gánh nặng.

Mà Mặc Thiệu Đình rất dễ thấy vẫn đang giận mình, Đường Lạc Lạc biết được điều này, ngoan ngoãn ngồi trên ghế lái phụ, nhìn thấy Mặc Thiệu Đình gọi điện cho Tần Việt, dặn dò Tần Việt thu xếp một toà biệt thự bên bờ biển – bất động sản dưới tên Mặc Thiệu Đình rất nhiều, thực sự dọn ra ngoài, chẳng qua chỉ là dọn từ nơi này sang nơi khác, biệt thự Mặc gia anh ở đủ rồi, sớm đã thấy ngán, đúng lúc nhân cơ hội ra ngoài hít thở không khí.

Lúc trước còn phải duy trì vẻ mặt hoà thuận với La Nhã, bây giờ nói ra rồi, sẽ không kiêng nể gì nữa.

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình rất lạnh, dáng vẻ trông tâm trạng không được tốt lắm, Đường Lạc Lạc vừa chột dạ, tự nhiên không dám thở mạnh, chỉ ngẩn ngơ nhìn góc mặt đóng băng của anh, không biết anh đang suy tính cái gì.

Nói thật, nếu như từ giờ Mặc Thiệu Đình ghét bỏ cô, không muốn ở bên cô nữa, Đường Lạc Lạc cũng có thể hiểu, nhưng Mặc Thiệu Đình không có.

Không những không có, còn cùng mình rời khỏi Mặc gia, tất cả những thứ này... chứng minh anh thật sự rất yêu mình đúng không?

Nhưng sao lại xụ mặt, dáng vẻ vẫn đang giận mình.

Đường Lạc Lạc chỉ hai ngón tay vào nhau, rất buồn rầu than trời than đất, ôi, một lần sảy chân để hận nghìn đời, nếu như bản thân sớm nói sự tình cho Mặc Thiệu Đình biết, sẽ tốt hơn chăng?

Đáng tiếc trên thế giới này làm gì có thuốc hồi hận để uống.

Không biết chiếc xe chạy trên đường bao lâu rồi, Đường Lạc Lạc cũng cảm thấy có chút mệt rồi, Mặc Thiệu Đình giờ mới dừng xe trước một khu biệt thự.

Đường Lạc Lạc mở cửa xuống xe, không kiềm được tám tám khen ngợi – biệt thự phía vịnh biển là giá phòng đắt nhất thành phố S, gọi là tám tám tám vàng, bây giờ xem ra, mọi thứ đều đắt như vậy cũng rất đáng. . .

Khu biệt thự này sát bên biển, phong cảnh đương nhiên vô cùng đẹp đẽ, bãi cỏ xanh không chệ vào đâu được, quan trọng nhất là kiến trúc lộng lẫy, màu trắng và xanh, phong cách địa trung hải, Mặc Thiệu Đình ở là khu biệt thự gia đình, thấp thoáng giữa biển bạc núi xanh, trông cực kỳ tươi mới và trữ tình.

Lớn thì không lớn bằng biệt thự Mặc gia, nhưng lại hợp ý Đường Lạc Lạc, nếu không phải tâm trạng bây giờ buồn bực, Đường Lạc Lạc nhất định sẽ hưng phấn nhìn trái nhìn phải. . .

Lúc này, sự kinh ngạc của Đường Lạc Lạc thấm thoát trôi đi, sau đó ngoan ngoãn theo đằng sau Mặc Thiệu Đình, trong lòng đang nghĩ Mặc Thiệu Đình muốn xụ mặt với mình mãi vậy sao, vậy những ngày tháng sau này của mình, sợ rằng không tự tại so với trước mặt La Nhã bao nhiêu.

Biệt thự tuy không trang trí gì, nhưng người hầu lại trường kỳ chờ lệnh, các loại gia dụng và đồ dùng hàng ngày đều đáp ứng đủ, căn bản là biệt thự Mặc gia kiểu nhỏ hơn thôi.

Đường Lạc Lạc đi theo Mặc Thiệu Đình đi qua phòng khách dưới lầu, tâm trạng Mặc Thiệu Đình không tốt, gần như không muốn dẫn cô đi loanh quanh, Đường Lạc Lạc vừa gây họa, đương nhiên sẽ không tự mình chủ động yêu cầu, đi thẳng đến một gian phòng ngủ bên ngõ rẽ lầu hai, Mặc Thiệu Đình giờ mới ngừng lại, chỉ vào cửa phòng.

- Đây là phòng của em.

- Anh... không ở cùng em sao?

Đường Lạc Lạc thề, thật sự không nghĩ đến sẽ có ngày hỏi ra câu hỏi xấu hổ như vậy đó!

Nhưng... bây giờ bọn họ vẫn là vợ chồng, vẫn chưa ly hôn, và lại thái độ lãnh đạm chưa từng có của Mặc Thiệu Đình, thực sự khiến cô không biết làm thế nào, cô xem như đã hiểu được, có lúc chiến tranh lạnh so với cãi nhau còn khiến người ta khó chịu hơn.

- Anh còn giận em sao.

Thần sắc Mặc Thiệu Đình lạnh lùng, đôi mắt sâu sa ngang ngạnh, trong ánh mắt vẫn rực lên ngọn lửa giận dữ như cũ, Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc, ... người phụ nữ này luôn có thể dễ dàng khơi dậy sự giận dữ của anh.

Sự lừa dối của cô, sự giải thích càng nói càng độc khiến người ta không thể lý giải, và cả việc cô xách vali, tự nhiên rời khỏi như thế, không có một chút biểu hiện không nề, đều khiến Mặc Thiệu Đình hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng sao cứ căm ghét như thế, thất vọng như thế, vẫn muốn đem cô giữ lại bên cạnh, cảm giác lưu luyến và độc chiếm không thể áp chế, lúc này lại rõ ràng như vậy.

Thua trong tay cô rồi.

Mặc Thiệu Đình bức bối suy nghĩ, trên mặt vẫn bình tĩnh như vậy, trong ánh mắt giá lạnh như băng.

- Ồm...

Đường Lạc Lạc bắt an loay hoay ngón tay của mình.

- Vậy... vậy...

Cô úp úp mở mở nửa ngày trời, cuối cùng cảm thấy áy náy, nụ cười cực kỳ nịnh nọt sắp đến, ngẩng đầu lên, chớp mũi đối diện với chớp mũi Mặc Thiệu Đình, đôi mắt to long lanh ngược nhìn anh.

- Vậy anh tại sao, vẫn cùng em ra ngoài đây?

- Tùy hứng.

Mặc Thiệu Đình nhíu mày, ban cho Đường Lạc Lạc hai chữ, mặt không biểu cảm quay người đi, đi về phía phòng mình trên lầu, để lại Đường Lạc Lạc vẻ mặt ngây ngốc.

Tùy hứng?

Đường Lạc Lạc khóc không ra nước mắt, xem ra Mặc Thiệu Đình quyết tâm phải trừng phạt mình rồi, nói lý do cho mình cũng không thể cãi lại, tiếp đến, bản thân rốt cuộc phải làm sao mới được đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Cùng một thời điểm, Đường gia.

Từ yến tiệc mừng thọ của Mặc lão gia trở về, Đường Phù Dung mới có cơ hội cùng Đường Quý Lễ và Lương Thê Vân tụ lại trò chuyện.

Lúc trước Mặc Lan thả chị ra, thời gian thực sự quá gấp gáp rồi, chẳng qua trước lúc yến tiệc mừng thọ bắt đầu chưa bao lâu mới gọi vợ chồng Đường Quý Lễ ra, vội vàng xô ra một tràng lời thoại, đem oan ức đổ lên người Đường Lạc Lạc, trước lúc đó, ngay cả vợ chồng Đường Quý Lễ cũng không biết con gái cưng của họ rốt cuộc đã đi đâu.

Lúc này, Đường Phù Dung nước mắt lăn chã ngồi trên ghế sofa của nhà mình, cùng Lương Thê Vân khóc lóc, Đường Quý Lễ trong tay cầm điều thuốc, thần sắc nghiêm trọng và đau lòng cho cô con gái gầy gò, trong đầu suy nghĩ.

- Người bắt cóc là Mặc Lan, con gái lớn Mặc gia?

Đường Quý Lễ cau mày, suy nghĩ gì đó nói.

- Đúng.

Đường Phù Dung khịt mũi.

- Ba, mẹ, chị ta cho rằng con là Đường Lạc Lạc nên bắt đi, Đường Lạc Lạc là con gái của Mặc Như Nguyệt, Mặc Lan là con nuôi của Mặc Như Nguyệt, chị ta làm sao tình nguyện để Đường Lạc Lạc gả vào Mặc gia, suốt ngày loanh quanh trước mặt Mặc Như Nguyệt... ba mẹ đem thân phận của con và Đường Lạc Lạc đổi lại, chị ta tự nhiên sẽ tìm đến con...

Đường Phù Dung cảm thấy bản thân đúng là xui xẻo đến tận nhà, không hiểu sao bị Mặc Lan bắt cóc, mấy tháng nay chịu không biết khổ cực, còn xem chút nữa do không còn giá trị lợi dụng bị Mặc Lan diệt khẩu rồi, còn may Mặc Lan sau dùng muốn dùng mình kiếm hãm Đường Lạc Lạc, mới thả mình ra.

- Điều trách con tiện nhân Đường Lạc Lạc đó, không có nó, có thể có nhiều chuyện như thế sao?

Lương Thế Văn nhìn con gái yêu dấu của mình, đau lòng không chịu được.

- Lúc đầu Mặc Như Nguyệt nhờ người đem nó đưa cho chúng ta, chúng ta nên trực tiếp vứt nó đi cho rồi, tai họa, tai họa!

Đường Quý Lễ hút một hơi thuốc trong tay, lạnh lùng hừ một tiếng.

- Nói thì dễ, Mặc Như Nguyệt dù sao cũng là con cưng của Mặc lão gia, đem con gái của bà ấy vứt đi? Nếu như truy cứu, chúng ta có thể sống tốt đến hôm nay sao? Nếu không phải La phu nhân giúp chúng ta dọn đi, chúng ta bây giờ còn phải dỗ Đường Lạc Lạc như đại tiểu thư đây! Chỉ là tôi cũng lo là rồi, chỉ một lòng nghĩ hoán đổi thân phận của hai đứa nó, sau này có ngày Mặc Như Nguyệt có nhớ con gái, có lẽ Phù Dung sẽ có thể chiếm được địa vị đó... cơ hội này xem như đợi được rồi, không ngờ rằng, lại xuất hiện sự cố này.

Năm đó Mặc Như Nguyệt chưa cưới đã có con, trong lúc hoảng loạn, chỉ có thể nhờ người khác tìm một cặp vợ chồng không có con, thay cô nhận làm con gái nuôi, cũng chính là Đường Lạc Lạc.

Mà lúc đó trong bụng Lương Thế Văn đã có Đường Phù Dung rồi, vì số tiền đó, hai người nói dối là không thể sinh nở, nhất định sẽ chăm sóc Đường Lạc Lạc thật tốt, xem cô như con đẻ, sau này bụng Lương Thế Văn to dần, hai người muốn có chức vị màu mỡ phong phú này, lại không muốn bỏ đứa bé trong bụng, ai biết lúc này như có thần phù trợ, La Nhã tìm đến bọn họ.

La Nhã dọn nhà cho bọn họ, đưa đến nơi Mặc Như Nguyệt không thể tìm được, cho họ một số tiền, luôn giữ liên lạc với bọn họ.

Do đang trong lúc nhiều người như vậy, có sự chú ý bất thường với Đường Lạc Lạc, vợ chồng Đường gia càng cảm thấy Đường Lạc Lạc sau này nhất định sẽ được Mặc gia nhận trở về, tuy không biết La Nhã và Mặc Như Nguyệt có quan hệ và xích mích gì, nhưng Đường Lạc Lạc là con gái của Mặc gia, điểm này không thể thay đổi.

Con gái của Mặc gia đó...

Vừa sinh ra, đã định trước cao quý hơn người khác.

Lúc Đường Phù Dung sinh ra, Đường Lạc Lạc chỉ chưa đến một tuổi, hai đứa bé gái tuổi tác vốn tương đương nhau, Đường Lạc Lạc lại vì sinh non, lúc nhỏ đã trông gầy ốm, vì vậy nuôi lấy nuôi để, Đường Lạc Lạc từ con gái lớn Đường gia, trở thành con gái út, mà Đường Phù Dung tuy sinh vào đêm trước một năm rồi, vẫn làm “chị” Đường Lạc Lạc như cũ.

La Nhã tuy cung cấp chỗ ở cho vợ chồng nhà họ Đường, cung cấp phí sinh hoạt, nhưng cũng không rảnh rỗi vài tháng đến xem Đường Lạc Lạc, Đường Lạc Lạc và Đường Phù Dung hoán đổi thân phận, là bí mật, chuyện chỉ có vợ chồng Đường gia biết.

Ngay cả Đường Phù Dung, cũng là sau khi bị Mặc Lan bắt đi xét nghiệm dna, mới phát hiện mấu chốt quan trọng trong đó.

Chỉ là, bản tính của Đường Quý Lễ dù có đánh tốt đến đâu, cũng không ngờ đến chuyện lại đi đến bước đường như bây giờ, ông nhìn cô con gái như hoa như ngọc của mình, cảm thấy Đường Phù Dung đủ khả năng sánh đôi với bất kỳ chàng trai tuổi trẻ tài năng nào, cùng Mặc Thiệu Đình đúng là trời sinh một cặp, nhưng sao cứ may mắn thay, phí phạm hơi cho con tiện nhân Đường Lạc Lạc kia.

- Ba, mẹ.

Đường Phù Dung khóc đến vô cùng đau lòng.

- Con không phải tham lam vị trí bà Mặc, con chỉ là... nhìn thấy thái độ của Lạc Lạc đối với hai người, cảm thấy trong lòng nguội lạnh, là hai người một tay nuôi lớn nó, mang nó gả vào hào môn, nó lại không một chút lòng cảm kích, con về rồi, cũng không chủ động giác ngộ nhường chỗ, thực sự khiến con quá chán lòng rồi.

Lúc bị bắt cóc, chị cảm thấy tất cả đều là Đường Lạc Lạc cái tai họa này ban cho, bây giờ nói đến vị trí bà Mặc, Đường Phù Dung lại cảm thấy không thuộc về ai ngoài mình.

- Thì đó, thực sự không biết xấu hổ!

Lương Thế Văn đem khăn nóng đắp vào mắt Đường Phù Dung.

- Phù Dung, con thứ gì cũng tốt hơn con tiện nhân Đường Lạc Lạc nhiều, biểu hiện thật tốt, nhất định sẽ thay thế được nó! Và lại lúc đầu La phu nhân đã chỉ đích danh muốn gả con sang, con đừng quên, bà ấy đợi con từ nhỏ đến lớn, bà ấy tưởng con là con gái của Mặc Như Nguyệt... chỉ cần thuyết phục

bà ấy, con chen chân được vị trí bà Mặc của Đường Lạc Lạc, cũng không phải không có khả năng...

Trong mắt Đường Phù Dung thoáng qua chút ánh sáng, sau đó, rất hoài nghi nhíu mày.

- Nhưng, con trước sau cũng không rõ, La Nhã tưởng con là Đường Lạc Lạc, vì vậy muốn con gả cho Mặc Thiệu Đình, nhưng Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình, chẳng lẽ không phải anh em họ sao? Bà ấy cho dù có ghét Mặc Như Nguyệt, có xích mích gì với Mặc Như Nguyệt, cũng không đến nỗi căm hận con trai của mình như thế? Cậu chủ Mặc là người thừa kế nhà họ Mặc đó.

Đường Quý Lễ và Lương Thử Văn nhìn nhau, nhiều năm nay, chuyện này bọn họ sao có thể chưa từng nghi ngờ qua thương lượng qua, chỉ là ân oán hào môn, vốn đã phức tạp rối rắm, trước lợi ích tuyệt đối trước mắt, chuyện này xem là gì chứ?

- Có lẽ, La Nhã muốn hãm chân Mặc Như Nguyệt, đem tài sản Mặc gia nắm chặt trong tay mình thì sao?

Lương Thử Văn cũng không hiểu gì.

- Vậy cũng không đến nỗi đó chứ.

Đường Phù Dung lắc đầu.

- Cậu chủ Mặc bây giờ đã nắm trong tay nhà họ Mặc rồi, La Nhã không nhất thiết phải làm như vậy, huống hồ nếu như một ngày nào đó bị lộ, đây là chuyện cực kỳ bê bối đó.

Mặc Như Nguyệt vốn không quan tâm đến danh lợi, sao lại đi tranh giành với La Nhã, thực sự không nhất thiết phải làm điều thừa thãi như vậy.

- Được rồi, Phù Dung, con không nên lo lắng cho mấy chuyện này.

Đường Quý Lễ nhìn con gái vệt nước mắt khắp mặt, còn nghĩ ngợi lung tung, nhin không được lên tiếng khuyên nhủ.

- Là ba mẹ trước kia suy nghĩ không chu đáo, để Đường Lạc Lạc được hỏi rồi, nhưng không sao, bây giờ con về rồi, chúng ta sẽ tranh thủ vì con, trả lại mọi thứ cho con, tin tưởng ba mẹ, được chứ?

Thần thái ông hiền từ và tràn đầy nhẫn nại, không biết còn tưởng ông là một ông bố nghiêm túc có trách nhiệm, trước mặt Đường Lạc Lạc bộ mặt lạnh lùng bức bối, thực sự như hai con người khác biệt.

Đường Phù Dung giờ mới ngừng khóc lóc, có chút chần chừ nói.

- Nhưng... Đường Lạc Lạc sẽ đồng ý sao?

Bà Mặc là thân phận phụ nữ toàn thành phố ngưỡng mộ nhất ham muốn nhất, Mặc Thiệu Đình tuổi trẻ điển trai, có quyền có thế, không có người đàn ông nào có thể xuất sắc hơn anh được nữa, càng thích hợp để giao phó cả đời, miếng thịt béo bở trong miệng, Đường Lạc Lạc sẽ nhả ra sao?

Đường Phù Dung cảm thấy rất hoài nghi.

- Qua hai ngày, ba sẽ gọi nó qua đây, dạy dỗ thật tốt.

Sắc mặt Đường Quý Lễ hơi trùng xuống, thái độ của Đường Lạc Lạc trong yến tiệc mừng thọ hôm nay, vốn không khiến ông hài lòng, vốn không phối hợp với việc mình chủ động treo lên chức vị cao, nhưng Đường Lạc Lạc từ nhỏ đã là một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, có vài phần sợ hãi vợ chồng bọn họ, gọi cô qua đây dọa nạt một cái, cho thêm chút lợi ích, không sợ Đường Lạc Lạc không nghe lời.

- Yên tâm đi, có mẹ và ba con mà.

Lương Thử Văn cũng ở bên cạnh an ủi.

- Đừng sợ Đường Lạc Lạc không nghe lời, vị trí bà Mặc, sớm muộn cũng là của con, chúng ta sẽ giúp con lấy lại mọi thứ thuộc về con.

Đường Phù Dung giờ mới gạt đầu, trong mắt thoáng qua hào quang tràn đầy mong chờ.

Bà chủ Mặc...

Ba chữ này, đúng là nốt nhạc hay nhất thế giới này.

... ..

Đường Lạc Lạc hai ngày nay, thực sự trải qua rất bức bối.

Lẽ ra dọn ra ngoài, không cần xem sắc mặt của La Nhã, là một chuyện tốt, nhưng Đường Lạc Lạc luôn cảm thấy là do mình, mới ảnh hưởng đến cảm tình vốn đã không hoà hợp của La Nhã và Mặc Thiệu Đình, áp lực tâm lý có chút trầm trọng, cộng thêm chuyện của Đường Phù Dung...

Cả cái đầu sắp nổ tung rồi đó được không, chung kết cuộc thi thiết kế sắp sửa triển khai, Đường Lạc Lạc còn chui đầu vào mấy chuyện không dứt ra được lo càng thêm loạn. thực sự không còn tâm trạng thi đấu nữa.

Mà thái độ của Mặc Thiệu Đình đối với mình, lại lạnh lùng và xa lánh, sắc mặt trước sau đều lạnh nhạt, sớm đi tối về, cũng không nói chuyện với mình, để Đường Lạc Lạc luôn nghi ngờ đời người, Mặc Thiệu Đình cùng cô dọn ra đây, vì càng dễ, tức giận trước mặt cô?

Cô nhiều lần muốn phá vỡ sự ngại ngùng này giữa hai người, những mỗi lần lời đến bên miệng, lại nuốt vào trong.

Làm sao giải thích đây?

Chuyện rồi rắc rối tạp này, thật sự không biết nói từ đâu mới được.

Vì vậy một người im lặng đợi đối phương giải thích, cho mình một câu trả lời có thể lý giải được, một người chần chừ do dự, không biết nên nói từ đâu, mỗi sự áy náy và tự trách trong lòng không ngừng dâng lên lại hạ xuống, hai người đều bị thái độ của đối phương mà bức bối không ngừng.

Hôm nay là cuối tuần, Đường Lạc Lạc ở nhà vẽ bản thiết kế nửa ngày trời, không chút linh cảm, Mặc Thiệu Đình sớm đã đến công ty tăng ca mở cuộc họp, cô một mình ở nhà vô cùng buồn chán, một cuộc gọi hẹn Diệp Tiểu Manh đến tiệm cà phê.

Gần nhà có tiệm cà phê mới mở, tên là “Mười một giờ năm mươi phút”, rất lãng mạn, rất tươi mới.

Cây tử đằng leo khắp tường, màu sắc xanh nhạt, trong không khí phủ một mùi hương cây cỏ nhẹ nhẹ, ánh đèn dịu êm, trên giá sách để đầy tạp chí, màn hình xung quanh đang chiếu những bộ phim đang có sức nóng, là một nơi rất thích hợp để giết thời gian.

Diệp Tiểu Manh quả nhiên vừa kêu đã đến, xem ra hôm nay rất chuyên tâm ăn diện, chiếc váy liền màu vàng tươi, mái tóc ngắn xinh đẹp hơi có độ cong nhẹ, khuôn mặt cực kỳ ngọt ngào phủ lên một lớp trang điểm nhẹ như không thấy, càng hiện rõ đôi môi hồng cùng hàm răng trắng, mi mắt cong cong, trông càng đáng yêu.

Đường Lạc Lạc ngồi ở chỗ lịch sự, vẫy tay với Diệp Tiểu Manh, cảm thấy bản thân nhìn thấy Diệp Tiểu Manh, tâm trạng tốt lên không ít.

Diệp Tiểu Manh sớm trong lúc nghe điện thoại, thì nghe nói Đường Phù Dung trở về, còn đổ tội lên người Đường Lạc Lạc, lúc này bước chân vội vã đi qua đây, vừa ngồi xuống nhắc lên tách cà phê Jamaica Blue Mountain mà Đường Lạc Lạc gọi cho cô uống hết nửa ly, chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

- Bây giờ sao rồi Lạc Lạc? Cậu đừng nghĩ không thông nha, ở đâu có sự sống, ở đó có hy vọng.

Đường Lạc Lạc cười khổ một cái.

- Mình có thể làm sao, bây giờ Mặc Thiệu Đình cùng mình từ nhà dọn ra ngoài, vì lừa anh, bây giờ cũng mặc kệ mình, thái độ của La Nhã rất lý lỵ, không muốn mình và Mặc Thiệu Đình ly hôn, nhưng cũng không muốn nhìn thấy mình... mình đang nghĩ, ngày mai hoặc buổi chiều hôm nay, thế nào cũng phải về Đường gia một chuyến, xem Đường gia nói thế nào... ba mình, mới nhận tin cho mình, muốn mình có thời gian thì qua đó một chuyến.

- Xem họ nói thế nào à?

Diệp Tiểu Manh lòng đầy cảm phẫn nắm chặt nắm đấm

- Bọn họ còn muốn nói thế nào? Không lẽ còn muốn đòi lại sao?

- Thì đòi lại.

Trong lòng Đường Lạc Lạc có sự chua xót bất lực, cảm tách cà phê lên, húp một hơi, cảm thấy vị đắng cứ lan đến trong tim.

- Ba mẹ nói... bà Mặc là của Phù Dung, muốn Phù Dung thay thế mình, gả cho Mặc Thiệu Đình. Mặc Thiệu Đình không đồng ý. La Nhã... nhìn không ra là ý gì, lúc trước mình luôn muốn ly hôn với Mặc Thiệu Đình, mang tất cả trả lại cho Đường Phù Dung, nhưng... bây giờ Mặc Thiệu Đình còn giận mình, mình không muốn tiếp tục như vậy, mình... cũng không biết nên làm thế nào nữa.

Lúc trước thực sự luôn muốn thoát khỏi Mặc gia, trời cao biển rộng tự làm chính mình, nhưng bây giờ...

Đường Lạc Lạc phát hiện, bất kể cô có tình nguyện thừa nhận hay không, cô thật sự không muốn rời khỏi Mặc Thiệu Đình.

Trong lúc bất giác, sự ỷ lại của cô đối với anh, đã vượt ngoài sức tưởng tượng của cô.

Nhưng, bản thân vừa bắt đầu đã là một món đồ thay thế, Đường Quý Lễ và Lương Thế Vân dù có hăm dọa mình đến mấy, cũng là cha mẹ của mình, Đường Phù Dung là chị mình, mà Mặc Thiệu Đình, từ lúc bắt đầu đã mang thân phận anh rể của mình.

Ngón tay Đường Lạc Lạc lướt qua mép tách cà phê, ánh mắt không che giấu được sự vắng vẻ và lúng túng.

- Mẹ nó...

Diệp Tiểu Manh mở to mắt.

- Thật sự muốn đổi lại hả. Cái này cũng quá lạ rồi đó, cậu và Mặc Thiệu Đình đều đã kết hôn rồi, còn cái gì đổi được đâu? Thêm nữa lúc bắt đầu cậu đâu phải sống chết muốn gả qua đó, là bọn họ ép cậu mà, như vậy, Đường Phù Dung trở về, cậu phải nhường lại, cậu là cái bao thế chỗ hả? Cậu là một con người sống sờ sờ đó, Lạc Lạc, cậu rốt cuộc có phải con đẻ của bọn họ không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144

Đường Lạc Lạc cắn môi, đứng rồi, những hình ảnh này như một trò cười, từ đầu đến cuối đều không có quyền lên tiếng, bây giờ Đường Phù Dung quay về rồi, không chỉ hắt nước dơ lên người cô, nói cô bắt cóc chị ấy, còn muốn đổi lại với mình...

Đổi lại? Đúng thật là lời nói hoang đường vô si nhất mà Đường Lạc Lạc từng nghe, khó bề tưởng tượng, luận điệu vô si này, lại thốt ra từ miệng ba mẹ cô.

Đúng là muốn leo lên chức vị cao ở Mặc gia, liền không lo gì nữa.

Nhưng bây giờ, Đường Lạc Lạc gấp gáp chuẩn bị tèo cao, ba mẹ cũng một mặt chỉ trích mình, Mặc gia mình thực sự không ở được lâu nữa, tuy Mặc lão gia đối với mình rất tốt, nhưng... chuyện này đoán chừng đã truyền ra ngoài rồi, mình không biết nên dựa vào lập trường gì để tiếp tục ở lại Mặc gia, có lẽ ba mẹ nói đúng, chức vụ bà Mặc này, căn bản không thuộc về mình.

Thần sắc Đường Lạc Lạc âm u, đây có lẽ là hạnh phúc trộm về được thôi?

Tốt đẹp cách mấy, cũng không thật sự thuộc về mình.

Là bèo không rễ, cát trên thành trì, gió vừa thổi, liền tan thành mây khói.

Vì từ lúc bắt đầu khi cuốn vào trò lừa bịp này, do bản thân không có sức lực, dứt khoát xong xuôi từ chối lời yêu cầu của Đường gia, do bản thân cũng là đồng bọn, đồng bọn lừa gạt Mặc Thiệu Đình, lừa gạt Mặc gia.

- Lạc Lạc, cậu đừng nhất thiết nghĩ như vậy.

Diệp Tiểu Manh đau lòng nắm lấy bàn tay nhỏ của Đường Lạc Lạc.

- Lúc đầu cậu cũng bắt đất dĩ mà, vả lại, giữa cậu và cậu chủ Mặc, rõ ràng là có tình yêu, nếu không cậu chủ Mặc sẽ không tình nguyện bị cô lập, cũng phải đứng phía bên cậu, trong lòng anh ấy có ý nghĩ là bình thường thôi, chỉ cần mang hiểu lầm giải thích rõ ràng, hai người vẫn có thể hạnh phúc sinh sống cùng nhau.

Ánh mắt Đường Lạc Lạc lấp lánh.

- Nhưng mà...

- Cậu đâu phải là đồ vật, cậu là người, có cảm tình, bây giờ đều là thời đại nào rồi, còn có chị em đổi đi đổi lại? Ba mẹ cậu là điên rồi, mình vốn tưởng ba mình đã đủ bất bình thường rồi, không ngờ tới ba mẹ cậu đúng là khai sáng ra một cảnh giới mới, bất kể bắt đầu như thế nào, bây giờ giữa cậu và cậu chủ Mặc có cảm tình, đang sinh sống yên ổn, Đường Phù Dung hề có chút lương tri, thì nên âm thầm chúc phúc, vừa mới bắt đầu để cậu đi thay thế không phải cặp ba mẹ quái dị của cậu sao? Bây giờ lật mặt còn nhanh hơn lật sách, cũng không suy nghĩ, cho dù đổi Đường Phù Dung qua, Mặc gia có đồng ý không? Cậu chủ Mặc có đồng ý không? Cậu lại phải làm thế nào đây?

Lúc đầu không tìm thấy Đường Phù Dung, liền muốn lấy Đường Lạc Lạc miễn cưỡng cho có lệ, bây giờ Đường Phù Dung quay về rồi, lại muốn Đường Lạc Lạc cắt xéo đi, người của Đường gia thực sự vô si ích kỉ đến mức khiến người ta không thể lý giải.

Đường Lạc Lạc lại là người rất xem trọng tình cảm, cho dù Đường gia làm quá đáng như vậy, cũng không chịu nói họ thêm một câu.

Diệp Tiểu Manh cảm thấy bản thân sắp bị người của Đường gia làm tức chết rồi, chỉ có thể hết sức động viên cho Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc gật đầu, có gắng kiên trì niềm tin của mình, cho dù bản thân sắp phải rời xa Mặc Thiệu Đình, cũng không nên dùng cách “đổi lại” quái lạ gì đó, triều đại nhà Thanh sớm đã tiêu vong rồi, những việc làm của người của Đường gia rõ ràng là không xem mình là người, không thể để mặc bọn họ cố tình gây sự.

Nghĩ như vậy, trong lòng kiên định rất nhiều.

- Cảm ơn cậu, Tiểu Manh, mình mời cậu ăn cơm, xem như cảm ơn cậu, thế nào?

- Cậu đương nhiên phải cảm ơn mình thật tốt rồi, mình là ngọn đèn sáng chỉ đường cho cậu, thầy tốt bạn hiền trong đời cậu, còn gì nữa ta? Nói chung đối với cậu siêu cấp quan trọng, bữa cơm này ghi lại cho mình, ừm, đợi mình có thời gian rồi, một bữa cũng không đủ cậu mời đó. Một lúc sau mình phải đi phỏng vấn rồi, bữa này ghi lại đây.

- Được được được.

Đường Lạc Lạc biết là Diệp Tiểu Manh sẽ không để bỏ qua bữa cơm này, cái cô này là một đứa tham ăn không hơn không kém, cô đứng dậy, thanh toán và cùng Diệp Tiểu Manh đi ra ngoài.

- Cậu tham ăn như vậy, sau này trở thành ngôi sao, xem cậu làm sao giữ dáng.

Diệp Tiểu Manh kiêu ngạo hất gương mặt tròn nhỏ lên.

- Cậu biết gì chứ, bây giờ thịnh hành nhất là tướng mạo này của mình, đáng yêu, có sức sống, tròn như em bé, dù đến lúc ba bốn mươi tuổi, vẫn giống như thiếu nữ...

- Được rồi được rồi, tự sướng ít thôi, mau chuẩn bị thật tốt cùng nhau đi phỏng vấn đi, mình đi trước đây.

Đường Lạc Lạc vẫy tay với Diệp Tiểu Manh, giờ mới quay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng Đường Lạc Lạc, Diệp Tiểu Manh tràn đầy đồng tình thở dài một tiếng, cậu chủ Mặc cô có gặp qua, thực sự là kiểu người cao ráo đẹp trai giàu có, đối với Đường Lạc Lạc cũng hơi han ân cần, chăm sóc chu đáo, mắt nhìn cậu trai tài gái sắc này sắp sửa thành đôi, lại xảy ra chuyện này.

Đúng là làm khó Lạc Lạc rồi.

Diệp Tiểu Manh lắc đầu, lấy ra một cái gương nhỏ chỉnh sửa lại bề ngoài của mình một chút, lau đi vết bánh kem trên mép, giờ mới tinh thần vui vẻ vẫy tay, ngồi vào trong xe thuê, đi đến công ty giải trí Tinh Huy.

Công ty giải trí Tinh Huy là công ty giải trí uy tín nhất làng giải trí, vô số nghệ sĩ có tiếng dưới trướng, là một lò đào tạo ngôi sao nổi danh.

Tuy nghệ sĩ của Tinh Huy có ca hát, có diễn xuất, nhưng không lẫn lộn sang mảng điện ảnh nhiều, chủ yếu nổi tiếng đều là ca sĩ, Diệp Tiểu Manh vốn muốn làm diễn viên, vì vậy chưa trải qua đào tạo thanh nhạc quá chuyên nghiệp, nhưng kiểu nhóm nhạc nữ này, có lúc thể hiện ra chỉ là vẻ ngoài và hình tượng, khả năng ca hát vốn không phải quan trọng nhất.

Tuy là như vậy, cô vẫn sống chết bám lấy George, mời một giáo viên thanh nhạc chuyên nghiệp nhất cho mình, huấn luyện đặc biệt mấy ngày trời, từ chỉ hát không lệch tông, cường hoá đến tiêu chuẩn làm bá chủ phòng ktv.

Mỗi lần thử vai trắc trở khắp nơi, tính giới hạn hình tượng của mình thực sự quá lớn, Diệp Tiểu Manh cũng thực sự không còn chiêu nào nữa, mới đến Tinh Huy thử tạm chút, dù sao nếu như không tìm được việc, bản thân sẽ bị ba ruột kiểm đi coi mất với một ông chú nào đó, nghĩ đến thôi toàn thân đã run rẩy rồi.

Thử chút thôi, lỡ như người ứng cử vừa điếc vừa mù thì sao?

Ôm lấy niềm tin như vậy, Diệp Tiểu Manh nom nớp lo sợ đi vào cửa công ty giải trí Tinh Huy.

Bên ngoài Tinh Huy xa hoa, diện tích rộng lớn, dòng người qua lại không nhiều, Diệp Tiểu Manh tìm đập thành thịch đi vào trong đại sảnh, hỏi qua sân khấu, giờ mới cảm lấy lý lịch của mình, vội vàng bước vào phòng phỏng vấn.

Vừa vào phòng, Diệp Tiểu Manh liền có cảm giác bị bắt ngờ.

Vốn tưởng sẽ không nhiều người đến tranh giành vị trí thành viên trong nhóm nhạc nữ này, dù sao thực lực cá nhân không đủ mới đi theo nhóm mà, nhưng điều cô không ngờ đến là, Tinh Huy ra tay nâng đỡ rất nhiều nhóm nhạc nữ, còn về lúc này mới cho ra nhóm nhạc nữ mới, thu hút không ít nghệ sĩ có thực lực, phòng chờ này, không ít khuôn mặt rất quen mắt.

Có người đẹp mặt dày đại diện qua hãng mặt nạ nào đó xuất hiện trên quảng cáo ở đài truyền hình ngôi sao, có cô gái xinh đẹp đảm nhận nữ chính trong V của thiên vương, lại có một khuôn mặt quen thuộc đều có vai trong cả đồng phim đang nổi...

Không nói những lai lịch này, nhưng xét về tướng mạo, trong phòng chờ mỗi người một vẻ, kiểu con gái nào cũng có.

Xinh đẹp, gợi cảm, thanh xuân, trung tính...

Điểm chung duy nhất, đều trẻ tuổi xinh đẹp.

Diệp Tiểu Manh lập tức có cảm giác loá mắt, nhiều thiếu nữ xinh xắn như vậy, cạnh tranh thực sự rất quyết liệt đó, ưu điểm duy nhất của mình... ừm, nếu như có ưu điểm, đại khái là... biết ăn hơn bọn họ?

Mấy chị em trong phòng chờ, đều vô cùng tự giác xếp hàng, trong tay mỗi người đều cầm lấy biển số, nhìn thấy Diệp Tiểu Manh bước vào, rất nhiều đôi mắt đều lướt qua cô từ đầu đến đuôi, một cô gái tóc xoăn, trên người toàn hàng hiệu nhìn Diệp Tiểu Manh, cười phụt thành tiếng.

- Không phải nói phỏng vấn của Tinh Huy không dễ qua nhất sao? Tại sao người gì cũng có thể vào được đây vậy.

Diệp Tiểu Manh nhìn về phía cô gái tóc xoăn, một phát đã nhận ra, đây không phải là Vu Tuyết Phi hay sao?

Vu Tuyết Phi là ngôi sao thế hệ hai, mẹ là diễn viên điện ảnh nổi tiếng, ba là ông trùm tài chính có tiếng, vừa ra mắt đã diễn một loạt vai con gái của các cặp nam nữ chính trong những bộ phim điện ảnh chất lượng cao, tiền đồ rộng mở bằng phẳng.

Vốn tưởng cô ta sẽ càng phát triển mạnh mẽ hơn ở mảng điện ảnh, không ngờ lại đến ứng tuyển thành viên nhóm nhạc nữ...

Trong lòng Diệp Tiểu Manh không nhận được bốn chôn, nhóm nhạc mới của Tinh Huy này, tài nguyên tốt cuộc tốt đến vậy, ngay cả điều kiện như Vu Tuyết Phi, cũng đến phỏng vấn rồi?

Sự miệt thị trong lời nói của Vu Tuyết Phi, đã sắp lên đến đỉnh điểm rồi, Diệp Tiểu Manh biết bây giờ không phải là lúc cãi nhau, hướng hồ bầy giờ trên lý lịch của mình trống không, cũng không trách người ta nói, chỉ lặng lẽ cúi đầu, đứng ở cuối hàng.

Nơi có nhiều cô gái, dù sao cũng không ít lời tám chuyện, xếp hàng vốn buồn chán, mười mấy cô gái lúi rúi, rất nhanh bàn tán thành một đám, và Vu Tuyết Phi thân là lai lịch lớn mạnh nhất, sức lực cũng rất đầy đủ, không ít cô gái tranh thủ vây lấy cô ta, nghe cô ba hoa khoác lác.

- Nhóm nhạc nữ Tinh Huy chọn lần này, là hướng đến nhóm nhạc nữ hàng đầu ở quốc nội mà đào tạo, hình thức của loại nhóm nhạc nữ này, ở Hàn Quốc rất nổi, nhưng ở Hoa Hạ lại rất ít, Tinh Huy phải chi không ít tài nguyên và tiền bạc vào trong.

Vu Tuyết Phi ra vẻ thông thạo làm phổ cập.

- Không phải sao.

Thuần nghệ sĩ Hà Tuệ đóng qua không biết bao nhiêu quảng cáo tiếp lời.

- Tôi cũng cảm thấy đây là một cơ hội tốt, chỉ là cạnh tranh quá kịch liệt rồi, nghe nói trong nhóm mỗi người đều có lai lịch rất lớn, còn có người ra solo của mình đã có được độ nổi tiếng nhất định, lần này chỉ tuyển một người...

- Tôi là đến thử xem, không quan trọng tham gia lắm.

Một người mẫu nhỏ cười.

- Chẳng qua nghe nói tiêu chí tuyển chọn lần phỏng vấn này cũng rất nghiêm khắc, tôi cảm thấy, có thể được tuyển đến phỏng vấn, đã rất có mặt mũi rồi.

Mọi người nhìn nhau, đều là những gương mặt quen thuộc, mỉm cười không nói gì mà lòng hiểu rõ, còn Vu Tuyết Phi liếc nhìn Diệp Tiểu Manh đứng ở cuối hàng, lạnh lùng hừ một tiếng.

- Tuy rằng nghiêm khắc, nhưng cũng lúc lờ tay thì sao? Ví dụ như cô gái kia, các cô gặp qua cô ấy chưa?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145

Giới giải trí nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, lúc này những cô gái trong phòng chờ đợi được phỏng vấn, đều có chút tiếng tăm trong ngành nghề của mình, chỉ ít cũng đóng qua vài cái quảng cáo, diễn qua vài vai phụ, giữa mọi người nhìn nhau đều quen mắt, duy nhất Diệp Tiểu Manh, đó là hoàn toàn là một khuôn mặt lạ lẫm.

Cộng thêm Diệp Tiểu Manh trông cũng rất đặc sắc, trong giới giải trí đầy rẫy những khuôn mặt phẫu thuật thẩm mỹ, một khuôn mặt búp bê tự nhiên, rất dễ để lại ấn tượng với người khác, nhưng ở đây nhiều người như vậy, lại không một ai thấy mặt qua cô.

Đây chỉ có thể nói rõ một chuyện – Diệp Tiểu Manh hoàn toàn là một linh mới, gà mờ.

Trong bất kỳ lĩnh vực nào, gà mờ đều không hề có ưu thế.

Tâm trạng vốn có chút căng thẳng thấp thỏm của các cô gái xinh đẹp, nghe thấy những lời này của Vu Tuyết Phi, đều tụ tập quay đầu qua nhìn Diệp Tiểu Manh, bùm miệng lại cười ồ lên.

- Ha ha ha, đúng là.

- Suyt.

Hà Tuệ cẩn thận đưa ngón tay lên miệng, đưa mắt ra hiệu với mọi người.

- Chúng ta thấy cũng chưa từng thấy qua, liền muốn cướp đi vị trí của cô ấy, có lẽ là có lai lịch đặc biệt hùng hậu đó.

Vu Tuyết Phi xem thường liếc mắt qua Diệp Tiểu Manh đang cúi đầu loay hoay ngón tay.

- Thật nực cười, nhìn nguyên người toàn hàng via hè, lai lịch có thể hùng hậu đến đâu? Quần áo giày dép cộng lại cũng chưa đến một ngàn vạn, đừng nói với tôi bây giờ mấy cô trắng trẻo xinh đẹp giàu có đều như vậy nha.

Nói xong, xung quanh đều vang lên tiếng cười khúc khích.

Giới giải trí đối với việc chi tiêu ăn mặc, đều cực kỳ coi trọng, nữ nghệ sĩ nào không trang điểm lộng lẫy cho mình, toàn thân hàng hiệu, đặc biệt hôm nay còn là ngày phỏng vấn, so với bọn họ, Diệp Tiểu Manh thực sự lòi thối lếch thếch.

Chiếc váy là nhãn hiệu nhỏ không biết tên, chất vải bình thường, toàn nhờ khuôn mặt xinh xắn đáng yêu và căng tràn sức sống chống đỡ lấy, đôi giày cũng là bản lỗi thời không biết mua từ đâu, bây giờ sớm đã không thịnh hành nữa rồi, toàn thân trên dưới không mang bất kỳ trang sức đắt tiền nào, ăn diện giống như mặc áo cô con trắng bình thường đi công ty phỏng vấn, như vậy đến phỏng vấn, chẳng khác gì đi chết.

Mọi người lần lượt lộ ra ánh mắt khinh thường, vốn đều rất kiêu ngạo có thể được chọn vào trong phỏng vấn, nhưng lúc này nhìn thấy giữa các đối thủ lại có sự tồn tại khó chịu như vậy, không kiềm được cũng có chút không vui.

Vu Tuyết Phi kiêu ngạo tự mãn, đến phỏng vấn để làm một thành viên trong một nhóm nhạc nữ, liền cảm thấy bản thân như ở trên cao mà tự hạ mình xuống, đều do người phụ trách của Tinh Huy quá lòi thối rồi, nói gì mà nhất định tìm được thí sinh thích hợp nhất, nằng thơ trong lòng cứ nói làm nhảm, nếu không cô sớm nhờ mẹ gọi một cuộc điện thoại, đem danh sách này làm xong xuôi rồi.

Không dễ gì mới thuyết phục bản thân, đến bước nói tiếp này, dù sao vị trí này cũng là vật trong tầm tay của mình, nhưng không ngờ đến nơi này, nhìn thấy loại hàng không lên được sân khấu như Diệp Tiểu Manh, cũng đang cạnh tranh với mình.

Đây không thể nhìn nữa rồi, dựa vào cái gì chứ?

Vu Tuyết Phi cười lạnh, trước ánh mắt hiếu kỳ của mọi người đi đến trước mặt Diệp Tiểu Manh, không hề có chút khách sáo trực tiếp đưa tay gạt lấy sơ yếu lý lịch của Diệp Tiểu Manh, vừa lạnh lùng hừ một tiếng.

- Cô là làm gì vậy, sao lúc trước chưa từng thấy qua cô?

Diệp Tiểu Manh đang cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, bất thành linh bị Vu Tuyết Phi gạt đi sơ yếu lý lịch trong tay, lập tức không nhịn được cau mày, người này sao bất lịch sự thế...

Nhưng chung quy mình đến để phỏng vấn, không xảy ra xung đột với người khác là tốt nhất, vì vậy bĩu môi đáp.

- Tôi mới tốt nghiệp, chưa có tác phẩm nào.

- Tốt nghiệp học viện điện ảnh? Học viện điện ảnh nào vậy?

Vu Tuyết Phi đưa hai ngón tay ra, ghét bỏ cảm thấy lý lịch không quá vài trang của Diệp Tiểu Manh, lật đi lật lại, cười phụt thành tiếng.

- Chuyên ngành thiết kế? Có làm không vậy, cô ngay cả học viên của học viện điện ảnh cũng không phải?

Sự khinh thường trong ngữ khí của cô ta rất dễ nhận ra, Diệp Tiểu Manh đưa tay lấy lại sơ yếu lý lịch của mình.

- Không phải học viện điện ảnh thì không thể đến phỏng vấn hay sao?

Vu Tuyết Phi nhếch mày.

- Không có nói là không được đến, chỉ là nếu như là tôi, tôi cũng thật sự xấu hổ đến, cô có tư cách gì, tướng bản thân giống như người khác, có mất mũi miệng, thì có thể mơ đẹp được ra mắt à? Ngay cả huấn luyện chuyên nghiệp cũng chưa học qua, liền mặt dày đứng cùng với những người xuất thân chính quy, thật sự tướng bản thân có khuôn mặt đẹp lạ, cũng không lấy gương soi soi mình, đúng là nực cười.

Vài cô gái xung quanh đều bùm miệng lại cười khúc khích, có người tuy không cười, nhưng trong ánh mắt có vẻ khinh thường và xem kịch hay, lại không một chút giấu giếm, vài người nhanh miệng đã nhìn không được phụ họa theo.

- Có lẽ là Tinh Huy muốn làm giống kiểu mọi người bình đẳng? Mới tìm một vị như vậy, chắc để bình dân hơn?

- Đây cũng quá bình dân rồi, toàn thân trên dưới một chút khí chất nổi tiếng cũng không có, sợ là chỉ xem từng tivi, chưa lên qua đài?

- Ha ha ha ha, vốn tôi rất căng thẳng, cảm thấy sức cạnh tranh của mọi người đều rất mạnh, bây giờ... đột nhiên nhẹ nhõm đi nhiều, không đủ so với những người giỏi nhưng còn hơn được khối người đó không phải sao, ngay cả loại giống như đang chơi đùa này cũng đến đây, tôi có gì không dám chứ.

Vu Tuyết Phi hai tay khoanh lại xem kịch hay, nhìn thấy sắc mặt vừa xấu hổ vừa sợ sệt của Diệp Tiểu Manh dưới những lời thì thầm to nhỏ của mọi người, khinh thường mép môi cong lên.

- Vốn phòng vẫn đang yên đang lành, đang sống sờ sờ bị người nào đó kéo cấp bậc xuống, sớm biết vậy, tôi hoàn toàn không muốn đến.

Diệp Tiểu Manh cắn môi, muốn lên tiếng phản kích, lại nghĩ bản thân thực sự không phải xuất thân chính quy, tướng mạo cũng không xem là xuất chúng, cho dù cãi thẳng thì sao, một lúc sau không trúng tuyển thì càng khó coi, chỉ có thể nhẫn nhịn nổi uất ức trong lòng, càng gấp rút xem thời gian.

Bất kỳ cơ hội nào, cô cũng không muốn bỏ lỡ, cô muốn nổi tiếng, muốn kiếm tiền, muốn mang mẹ rời khỏi căn nhà phức tạp kia, vì vậy có một số chuyện, không nhịn không được.

May thay, sự chú ý của mọi người đều đổ vào người Vu Tuyết Phi, Vu Tuyết Phi là con gái của diễn viên nổi tiếng, biết không ít tin đồn trong giới giải trí, quen biết không ít người nổi tiếng, đương nhiên được những cô gái này tâng bốc đối đãi như siêu sao, thời gian chờ đợi rất buồn tẻ, cô ta lấy điện thoại ra, cho mọi người xem hình chụp chung của cô ta và những ngôi sao khác.

Lập tức một tràng vô cùng hâm mộ và thán phục vang lên.

- Tuyết Phi, bạn bè của cô xa hoa quá, thực sự là nửa cái giới giải trí luôn!

- Đúng rồi, Lý Đức Hoa, cô lại có thể chụp chung cùng với anh ấy, anh ấy là thần tượng của mình, thích anh ấy nhất đó, trời ơi, anh ấy còn ôm eo cô kìa! Không được rồi tôi ghen tị chết mất!

- Dây chuyền trên người cô đẹp thật đó, chắc là đắt lắm? Ôi, cô lại có thể đi qua thảm đỏ liên hoan phim Lam Hải! Có một người mẹ ngôi sao thật sướng quá đi.

Vu Tuyết Phi dương dương đắc ý nhận lấy hết những lời khen ngợi và ngưỡng mộ, thỉnh thoảng liếc qua Diệp Tiểu Manh trầm mặc bên một góc, trong lòng nổi từng cơn bức dọc, đúng là người nào cũng có thể cạnh tranh với mình rồi, may mà danh sách này chẳng qua là vật trong tầm tay của mình, tối hôm qua mẹ còn nhờ vả mọi nơi, nói lời chào với chủ quản nhân sự phụ trách tuyển người, đoán chừng thế nào cũng sẽ cho mình một chút thể diện.

Đang trong lúc mọi người đều đợi có chút gấp gáp, phòng kiểm tra đánh giá mở cửa ra, một trợ lý mặt mũi thanh tú đi ra, đọc tên của thí sinh số một, mang một người đẹp thân hình thon thả, vừa nhìn đã biết luyện qua vũ đạo gọi vào trong, phỏng vấn bắt đầu rồi.

Bị gọi vào là một cô người mẫu trên Taobao, nhận qua rất nhiều công việc mẫu ảnh, trong giới cũng là một khuôn mặt quen thuộc, cô ấy đứng thẳng lưng, chân trước vừa bước vào trong, Vu Tuyết Phi ở đằng sau khinh thường lạnh lùng hừ một tiếng.

- Người mẫu Taobao, low thật, có thể được tuyển trúng mới lạ đó, còn không bằng tay mơ nữa.

Thật vậy, làm người mẫu Taobao, muốn vào giới giải trí nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản, nhưng lai lịch này bất luận thế nào cũng không tính là ưu thế gì, các cô gái xung quanh từng người đều căng thẳng hẳn lên, duy nhất Vu Tuyết Phi bộ dạng không hề có chút quan tâm, dường như nắm chắc chín phần mười, những người khác đều là làm nền cho cô.

Diệp Tiểu Manh có chút tò mò nhìn qua cánh cửa lớn phòng kiểm tra đánh giá, nói chung cô gái bị gọi vào trong xinh đẹp thân hình khí chất đều rất tốt, cũng không tính là vô vọng... Vu Tuyết Phi thực sự có chút xem thường người khác rồi.

Vậy mà, vào trong chưa được bao lâu, cô gái mẫu ảnh ừ ừ bước ra, vẫy tay với mọi người đang vây lấy.

- Tôi đoán chừng không có hy vọng rồi, cũng chưa để tôi mở miệng hát vài ba câu, liền cho tôi ra ngoài rồi, mấy cô cố gắng đi.

Ngay cả mở miệng cũng chưa được mở?

Lúc này, mọi người quanh cửa phòng kiểm tra đánh giá đều lo lắng bất an, cô gái mẫu ảnh tuy không tính là nổi tiếng, nhưng điều kiện cũng xem là ổn, mà giám đốc sáng tạo nhân sự Tinh Huy, lại có thể ngay cả cơ hội mở miệng cũng không cho, như vậy yêu cầu đối với ngoại hình phải cao đến mức nào chứ...

Vu Tuyết Phi vẻ mặt như "tôi sớm đã đoán ra rồi", cô gái mẫu ảnh người còn chưa đi ra khỏi phòng chờ, cô ta liền dương dương đắc ý bồi vào một câu.

- Tôi nói thứ gì là thứ đó đến ngay, tiêu chuẩn của Tinh Huy rất cao, không phải ai cũng được đâu.

Cô gái mẫu ảnh bước chân chao đảo, sắc mặt trắng bệch chạy ra khỏi phòng chờ.

Sau đó, người đẹp trợ lý bước ra, lại gọi thí sinh số hai...

Các cô gái xinh xắn một người lại một người nữa bị gọi vào trong, có người vài phút liền ra rồi, có người sẽ ở trong hát chạy một hai câu, nhưng chưa kịp hát xong sẽ liền bị đuổi ra ngoài, thậm chí, có người lúc ra ngoài còn lau nước mắt.

- Anh ta nói mình khí chất không được, không đủ đặc biệt...
- Nói tôi hát như vịt kêu, quá sĩ nhục người ta rồi.
- Hu hu hu, tôi vừa mở miệng, kết quả anh ta nói, thôi đi hát cũng phí thời gian...

Nghe ra được, giám đốc sáng tạo nhân sự của Tinh Huy này là một người độc mồm độc miệng.

Diệp Tiểu Manh càng nhìn cảnh ngộ của những cô gái này, chân tay càng lạnh ngắt, những điều kiện này đều tốt hơn mình không phải một tẹo đâu, lúc này đều bị loại bỏ thậm hại, bản thân...

Mẹ ơi, giám đốc sáng tạo nhân sự sẽ không động thủ đánh người đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146

Những cô gái từng người một bị loại đi ra ngoài, lúc đến lượt Vu Tuyết Phi, cô ta đặc biệt mong đợi ngược đầu lên. Trên mặt tràn đầy vẻ như đã tính trước mọi việc, hoàn toàn không giống với bộ dạng nom nớp lo sợ của mọi người khi đi vào trong.

Đi lướt nhanh vào phòng kiểm tra đánh giá.

Tinh Huy thành lập nhóm nhạc nữ lần này, chuẩn bị đi tuyến đường quốc tế hoá, vì quốc nội hình tượng nhóm nhạc này vốn rất ít, vì vậy không gian phát triển lớn, đối thủ cạnh tranh ít, tương lai không thể lường trước được, đã có 3 thí sinh được chọn rồi, trong đây có một ca sĩ cũng khá nổi qua chương trình tuyển chọn, diễn vai nữ phụ trong vài bộ phim được đầu tư lớn, và cả người mẫu từng có tiếng trên quốc tế, đội hình đã vô cùng lớn mạnh, vị trí duy nhất này, cạnh tranh càng quyết liệt hơn.

Như vậy mới khiến giám đốc sáng tạo nhân sự của Tinh Huy Lương Bách đích thân ra đây lựa chọn.

Lương Bách là một người đàn ông trung niên cỡ ba mươi tuổi, mặc một bộ com-lê không hề cầu thả, đầu tóc cũng chải chuốt vô cùng chỉnh tề, một bộ dạng như tinh anh của xã hội.

Khuôn mặt cũng tính là đoan trang, nhưng đôi môi vô cùng mỏng, trông cái miệng dường như rất lợi hại, Vu Tuyết Phi vừa vào đây, đôi mắt sắc bén của ông ta như chụp tia x quang, quan sát một lượt trên dưới Vu Tuyết Phi, tư liệu trong tay nói với ông ta rất rõ ràng, mẹ của Vu tuyết Phi là một ngôi sao điện ảnh nổi danh một thời, trước mặt đây là một minh tinh thế hệ thứ hai.

Thân hình Vu tuyết Phi cao gầy, khí chất cũng rất xuất chúng, dung mạo tuy không thuộc dạng nhất nhĩ trong giới giải trí, nhưng cũng là một mỹ nhân không hơn không kém, huống hồ còn là người mẹ siêu sao chống lưng, Lương Bách hỏi Vu Tuyết Phi vài câu cơ bản, gật đầu.

- Có thể hát chạy một đoạn, xem khả năng ca hát của cô thế nào?

Lúc trước có không ít cô gái, không phải chỉ có khuôn mặt đẹp nhưng ca hát dở tệ, thì là đẹp thì đẹp đó nhưng khí chất một lời không thể nói hết, nếu không thì khả năng ca hát hơn người nhưng khuôn mặt thực sự rất xin lỗi, như vậy xem ra, Vu Tuyết Phi cũng xem là xuất sắc.

Chỉ là... vẫn chưa có cảm giác khiến người khác loá mắt, xem qua là nhớ.

Vu Tuyết Phi từ nhỏ đã có giáo viên thanh nhạc chuyên môn, vì vậy rất có tự tin, thoải mái phóng khoáng đứng lên, nụ cười trên mặt, hát chạy một bản tình ca có âm vực rất cao, từng câu từng chữ, nhả chữ rất rõ ràng, giai điệu chuẩn xác, không bói móc được một chút khuyết điểm.

Lương Bách mãi nghe đến khi Vu Tuyết Phi ngừng lại, giờ mới rất hài lòng gật đầu.

- Tốt, không tệ, cô đợi ở bên ngoài một lát, một lúc sau sẽ công bố kết quả trúng tuyển.

Vài cô hát lúc trước, đều hát đến một nửa thì bị đuổi ra, có người căn bản ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có, vậy mà Lương Bách lại để Vu Tuyết Phi ra ngoài đợi tin, chính phần mười, là có cơ hội rồi.

Lương Bách là người đối với nghệ sĩ có yêu cầu rất cao, bình thường nghiêm túc, rất độc mồm độc miệng, lần này không chỉ khen một câu “không tệ”, còn nói một chữ “tốt”, Vu Tuyết Phi trên mặt lập tức lộ ra nụ cười tràn đầy hy vọng, trái tim càng đập nhanh hơn một chút – không ngoài dự đoán, cô đây là được tuyển trúng rồi!

Lúc trước khi đến mẹ đã nói với cô ta, Lương Bách rất ít khen nghệ sĩ, chỉ cần có thể khiến ông ta hài lòng, là thành công rồi, cô ta sớm đã biết, vị trí này

là của cô, không phải cô thì không còn ai khác!

Miền cưỡng áp chế sự kích động trong lòng, trên mặt Vu Tuyết Phi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ngẩng đầu thẳng lưng đi ra ngoài cửa, lập tức đám cô gái bên ngoài đội, đều phản phát vây lấy.

- Cô lại có thể hát hết một bài hát, giám đốc sáng tạo Lương nhất định rất hài lòng với cô phải không?

- Ôi, tôi cảm thấy tôi không cần vào trong nữa rồi, cảm giác không có hy vọng gì nữa, vị trí này nhất định là của cô rồi...

- Cũng không phải nói như vậy.

Vu Tuyết Phi trên miệng khiêm tốn, trên mặt vẻ đắc ý lại không thể che giấu.

- Các cô dù sao cũng vào trong xem xem sự đời đi, giám đốc sáng tạo Lương nhìn người rất chuẩn, nâng đỡ không ít ngôi sao nổi tiếng, quan trọng là đã từng cố gắng tham gia qua thôi.

Cô ta nói như vậy, liền đem vị trí cuối cùng của nhóm nhạc nữ xem là vật trong tầm tay của mình, các cô gái xung quanh ngưỡng mộ có, đố kỵ có, có người vốn còn mang chút hy vọng, lúc này lại ủ rũ buồn bã không nói gì nữa.

Diệp Tiểu Manh chớp chớp mắt, nhìn độ dạng này, vị trí này, ngoài Vu Tuyết Phi không còn ai khác?

Nhưng bản thân cũng đến rồi, vẫn là đội xem sao, dù sao, cũng phải vào được vòng phỏng vấn, mới không tính là đến suông.

Trong phòng kiểm tra đánh giá, Lương Bác không gấp gấp để trợ lý ra ngoài gọi thí sinh, mà lấy ra một điều thuốc đốt lên, trên mặt lộ ra một chút bất lực.

- Còn mất người nữa vậy?

Người đẹp trợ lý lật tài liệu.

- Còn bốn người, nhưng sơ yếu lý lịch đều bình thường, giám đốc, tôi cảm thấy Vu Tuyết Phi cũng khá tốt đó, có lai lịch, người cũng rất xuất chúng, cho dù cùng ở ba thành viên khác trong nhóm, cũng sẽ không thua đâu, nếu không, tôi trực tiếp ra ngoài tuyên bố, không cần tuyển nữa?

Mỗi lần theo giám đốc sáng tạo Lương tuyển người mới đều là một kiểu gầy vò, rõ ràng điều kiện đều đã mười phân vẹn mười, nhưng cứ không đã động đến anh ta, mà giám đốc sáng tạo Lương lại có bản lĩnh, có thể mang một nhân tài bình thường không có gì đặc biệt đào tạo thành một người nổi đình nổi đám.

Lông mày của Lương Bác đều nhíu lại vào nhau, điều kiện của Vu Tuyết Phi không tệ, đích thực cùng ba người đã được định sẵn kia không phân cao thấp, nhưng quá giống nhau rồi...

Đều cao ráo xinh đẹp, khuôn mặt đều phẫu thuật thẩm mỹ, khuyết điểm không bói móc được, nhưng bỏ đi gia cảnh khiến người khác ngưỡng mộ, cũng không có gì đặc biệt.

Trong ba người đã định sẵn, có người theo phong cách lạnh lùng, có người theo phong cách thân thiện với công chúng, có người theo phong cách nữ thần tươi mới...

Nếu bao gồm... Vu Tuyết Phi thì, chỉ có thể dựa vào hình tượng trắng trẻo giàu có xinh đẹp rồi, khó tránh có chút nhạt nhẽo, nhóm nhạc mà, là phải làm đến thể loại nào cũng đều có, mới dễ nổi tiếng.

- Xem sao nữa đi.

Nghĩ đến đây, Lương Bác thở dài, thực sự không được, cũng chỉ có thể dùng Vu Tuyết Phi rồi.

Tiếp đến lại có hai cô gái vào phỏng vấn, vốn không phù hợp với mong đợi của Lương Bác, cộng thêm trong lòng nôn nóng, bệnh độc mồm độc miệng của Lương Bác lại phát tác rồi.

- Hát cũng không hay bằng mấy người một đồng hát ba đoạn dưới chân cầu nữa.

- Cô gái, nếu như cô bôi đi lớp trang điểm trên mặt, mẹ ruột của cô còn nhận ra cô không? Chúng ta là tuyển nghệ sĩ, không phải đang thử thách kỹ thuật của da mặt cô.

- Ok, không cần nói nữa, quay về sau, rút ra ngoài.

Nghe trong phòng kiểm tra đánh giá truyền lại tiếng quát thét và đập bàn của Lương Bác, mọi người đều hai mắt nhìn nhau, ai ai cũng bị dọa đến kinh hồn bạt vía, duy nhất Vu Tuyết Phi hai chân muốn nhảy cẫng lên, ngồi vững chắc trên vị trí, trên mặt mang nụ cười không đếm xỉa đến, càng xem càng vui.

Cô ta đã biết, cô ta sẽ không có bất kỳ đối thủ cạnh tranh nào, mấy cô nhan sắc bình thường này, sao có thể so bì với cô ta.

Đang đắc ý, người đẹp trợ lý bước ra cửa, gọi ứng cử viên tiếp theo.

- Diệp Tiểu Manh!

Diệp Tiểu Manh đang cảm khái Lương Bác thực sự so với bác gái khoa môi múa mép dưới lầu miệng lưỡi còn độc địa hơn, nghe thấy tên của mình, lập tức có chút giật mình, hai ba bước lên trên, đưa tay vỗ vỗ trái tim nhỏ bé đang đập điên cuồng, biểu cảm trên mặt như chết trôi, đi theo trợ lý bước vào trong.

Vu Tuyết Phi nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, nhìn không được cười phụt một tiếng.

- Ha ha ha, nếu là tôi, nhất định bỏ chạy đi, người này không tự mình hiểu lấy, thật là thuốc gì cũng không chữa được rồi, lại thật sự đi vào trong, không biết một lúc sau, tiếng hét của giám đốc Lương, sẽ không làm nóc nhà sụp xuống chứ.

Trước lời nói châm chọc của Vu Tuyết Phi, Diệp Tiểu Manh bước vào trong phòng kiểm tra đánh giá, trong lòng thực sự đã không ôm hy vọng gì rồi, nhưng quy trình nên có vẫn phải có, ít nhất đã hỏi qua vài câu hỏi.

- Trước kia có kinh nghiệm diễn xuất chưa?

Diệp Tiểu Manh ngồi ngay ngắn trước mặt Lương Bác, rất thành thật trả lời.

- Chưa, chưa từng đóng qua quảng cáo diễn qua bộ phim nào, diễn xuất ở hội báo trong trường có được tính không?

Lương Bác: ...

Ông ta không nói nên lời ngắc đầu lên, nhìn gần gương mặt tròn của Diệp Tiểu Manh, đôi mắt to, cả người giống như một búp bê phiên bản lớn, nhìn không được ngớ người một lúc.

Tướng mạo này, như em gái nhà bên vậy, trong giới giải trí, đúng là rất ít.

Diệp Tiểu Manh thấy ông ta dán mắt vào mình, đưa tay sờ vào khuôn mặt của mình, có chút ngượng ngùng mỉm cười.

- Cái đó, giám đốc à, tôi trông không đẹp bằng mấy cô gái trước đó, nhưng ông cũng đừng dán mắt vào tôi như thế, khiến cảm thấy rất kỳ lạ xin lỗi... dù sao, tôi trời sinh đã khó coi, không phải cố ý làm ông ngứa mắt...

- Thú vị.

Lương Bác tỉ mỉ quan sát hai bên Diệp Tiểu Manh, một khuôn mặt thân thiện đáng yêu, nói chuyện dễ thương, dung mạo tự nhiên, hình tượng này, hoàn toàn không giống với ba người khác trong nhóm, bây giờ nữ nghệ sĩ như vậy trên thị trường cũng không có, tính cách lạc quan không giả tạo này, nếu đưa vào truyền hình thực tế, cũng có thể thu hút một đồng người hâm mộ...

- Biết hát không? Hát một bài cho tôi nghe.

Lương Bác ngửa người ra sau, cảm thấy cho Diệp Tiểu Manh một cơ hội cũng không sao cả.

Diệp Tiểu Manh đứng dậy, làm ấm giọng, trong lòng cầu xin trời phật, đi theo giáo viên thanh nhạc học được sơ sơ, trong lòng nghĩ dù sao cũng hết hy vọng rồi, dứt khoát hát bài mình thích vậy, mặc kệ bản thân có thể kiểm soát được không, hôm nay chơi hết mình là được.

- I heard, that your settled down...

Giọng hát của Diệp Tiểu Manh trong trẻo dày dặn, khi hát, vô thức nhắm mắt lại, đôi lông mi dài hơi rung rung...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147

Bài hát này là "Some one like you" của Adele, bầu hát của Adele, độ khó rất cao, giai điệu cao không nói, ở giữa còn có vô số luyến láy, rất nhiều ca sĩ thực lực hùng hậu cũng không dám hát.

Nhưng bây giờ, Diệp Tiểu Manh còn trẻ tuổi nhưng dám nghĩ dám làm, vậy mà nói hát liền hát ngay, tuy khả năng ca hát cũng không phải trình độ ktv, nhưng âm thanh lại dễ nghe và trong trẻo.

Đặc biệt là đáng vẻ lúc cô hát, chuyên tâm và nghiêm túc như thế, cộng thêm trông đáng yêu ngây thơ, giống như...

Lương Bác nhếch mày, rất khó tin được có ngày mình sẽ đem từ tượng hình này dùng trên một nữ nghệ sĩ – giống như thiên sứ vậy thuần khiết và tươi đẹp.

Ông ta có dự cảm, thần tượng hình tượng kiểu này như Diệp Tiểu Manh, luôn thiếu thốn trong thị trường, chỉ cần nâng đỡ, nhất định tiền đồ vô hạn, cô gái này tuy hát một đoạn, nhưng thân là thần tượng, cũng không cần phải thực lực gì, và lại hậu kỳ còn có thể đào tạo...

Diệp Tiểu Manh nhập tâm hát bài hát của mình, mãi đến khi cổ họng có chút căng thẳng, giờ mới dừng lại, mở mắt ra nhìn thấy Lương Bác ánh mắt phức tạp nhìn mình, không kiềm được cười lo sợ.

- Cảm ơn ông không gián đoạn tôi, tôi biết, tôi hát thực sự không hay, không cần ông nói, tôi tự cắt, tự cắt đi.

Tiếng thét của Lương Bác lúc trước dường như văng vẳng bên tai của Diệp Tiểu Manh, cô đoán chừng bản thân hát thực sự khó nghe quá rồi làm Lương Bác sốc luôn rồi, vì vậy không đợi Lương Bác thét lên, quay người mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Âm thanh Diệp Tiểu Manh vang dội, các cô gái bên ngoài phòng chờ nghe thấy khả năng ca hát của cô bình thường, đều cười đến cong cả lưng, lúc trước còn cảm thấy bản thân mất mặt lắm rồi, lúc này xem ra đã tìm được người chịu thay, tâm trạng cũng tốt lên nhiều.

Vu Tuyết Phi càng sắp cười ra nước mắt luôn rồi, nhìn thấy Diệp Tiểu Manh đi ra, đưa ngón tay cái với Diệp Tiểu Manh chế giễu.

- Cô như vậy, không chuẩn bị đi làm một diễn viên hài đi? Xem cái năng lực không biết xấu hổ này của cô, đúng là độc nhất vô nhị đó.

Diệp Tiểu Manh thẳng lưng, nhìn mọi người hoặc là chế giễu hoặc là ánh mắt xem chuyện náo nhiệt, im lặng không nói gì đứng ở một bên đợi kết quả -- kiểu kinh nghiệm bị đá kích và cự tuyệt này, lúc trước cô cũng đã tích lũy nhiều rồi, có gì đâu chứ, nếu đã đến rồi, dù sao cũng phải có đầu có đuôi chứ.

Quá lắm là bị loại, dù sao ngoài cái người được chọn trúng, mọi người đều bị loại, chẳng có gì cả.

Diệp Tiểu Manh sau đó, lại có một cô gái đi vào, sau đó đợi cỡ vài phút, chị trợ lý mỉm cười bước ra, cười tít mắt nói với mọi người.

- Trước tiên cảm ơn mọi người đến tham gia buổi tuyển chọn hôm nay, kết quả bây giờ đã có rồi...

Mọi người tụ tập nhìn sang Vu Tuyết Phi, không nghi ngờ gì nữa, vừa nãy thời gian Vu Tuyết Phi vào trong lâu nhất, lời đánh giá có được cũng là tốt nhất, nếu như không ngoài dự đoán, vị trí này là của Vu Tuyết Phi, không chạy đi đâu được.

Cô ta sớm đã biết, những người này, chỉ là làm nền cho cô ta mà thôi.

Chẳng qua tuy trong lòng xem thường bọn họ, vẫn khá muốn thưởng thức một chút thời khắc công bố kết quả, biểu cảm thất vọng kia trên mặt bọn họ.

Như vậy thắng lợi của bản thân mới càng thêm thú vị.

Chị trợ lý nhìn Vu Tuyết Phi một cái, cười với cô ta, tiếp đó chậm rãi nói.

- Giám đốc sáng tạo Lương đã lựa chọn cẩn thận, cũng do dự rất lâu, quyết định thành viên cuối cùng của nhóm nhạc nữ free, xác định là Diệp Tiểu Manh.

Lời đã nói ra, nụ cười trên mặt Vu Tuyết Phi còn chưa hoàn toàn nở rộ, liền cứng đờ trên mặt, không thể tưởng tượng quay đầu nhìn chị trợ lý.

- Cô nói gì?

Là nói nhầm rồi phải không? Đúng, nhất định là nói nhầm rồi, người trúng tuyển này nhất định là của mình, tại sao có thể là Diệp Tiểu Manh?

Con nha đầu kia cái gì cũng không biết, lai lịch trống rỗng?

Trông như thịt viên tứ hỷ?

Không thể nào!

Các cô gái xung quanh cũng trở mắt đứng nhìn, nhỏ tiếng bàn luận.

- Sao lại có thể, Diệp Tiểu Manh, có phải khuôn mặt xa lạ, cái gì cũng chưa làm qua đó không?

- Vô lý, đánh giá của Vu Tuyết Phi rất tốt, tôi còn nghe Lương Bác khen cô ta...

- Nhất định là chúng ta nghe nhầm rồi, nhất định là vậy... tôi không hiểu, lý lịch của tôi còn đẹp hơn cô ấy đó được không?

Mọi người lần lượt nghị luận, đều kinh ngạc đến chết, Diệp Tiểu Manh lại càng mù mịt hơn, nhìn trái nhìn phải, thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người mình, có chút không dám tin đứng dậy, đưa tay chỉ vào bản thân.

- Tôi?

Chị trợ lý gật đầu, nụ cười trên mặt rất thân thiết.

- Chính là cô, Diệp Tiểu Manh, chúc mừng cô, cô sẽ là thành viên thứ tư của nhóm free, sáng ngày mai đến điểm danh, trước khi ra mắt, phải dựa theo đặc điểm từng người các cô tiến hành đặc huấn...

- Đây là không thể nào!

Chưa đợi chị trợ lý nói xong, Vu Tuyết Phi một bên liền gấp gấp rồi, quay đầu phẫn nộ mở miệng.

- Sao có thể là cô ấy? Điều kiện gì của cô ấy, lại có thể được trúng tuyển? Các người có phải nhầm rồi không? Giám đốc sáng tạo Lương mới này rõ ràng có ấn tượng rất tốt với tôi, cho dù không phải là tôi, tại sao có thể là cô ấy? Cô nhìn cô ấy đi? Giống idol sao? Trong đây nhất định có nội tình đen tối, tôi phải tìm giám đốc sáng tạo Lương, tôi phải tìm giám đốc Lương!

Chị trợ lý cau mày, ở ngành này cạnh tranh kịch liệt là chuyện thường thấy, nhưng không được trúng tuyển liền la to hét lớn, người nghệ sĩ này có công ty nào dám lấy, quả nhiên giám đốc sáng tạo Lương không tuyển Vu Tuyết Phi là chính xác, chị vừa muốn mở miệng giải thích, liền nghe thấy cửa phòng kiểm tra đánh giá bị đẩy ra, sau đó, Lương Bác mặt ủ mảy cau đi ra.

Vu Tuyết Phi vừa nhìn thấy Lương Bác, liền vội vàng đi qua đó.

- Giám đốc sáng tạo Lương, trợ lý của ông nói người trúng tuyển là Diệp Tiểu Manh, có phải thật như vậy không? Tôi không tin, ông là nhân viên quản lý có kinh nghiệm như vậy, sao lại có thể chọn cô ấy...

Mẹ của mình rõ ràng đã nhờ người khác nói vài câu tốt đẹp trước mặt Lương Bác cho mình, cho dù Lương Bác không nể mặt mình, sao có thể chọn một người mới non tay không có danh tiếng không có sắc đẹp?

Vu Tuyết Phi không thể tiếp nhận việc mình đã thua cho Diệp Tiểu Manh, trong lúc gấp rút, căn bản không lưu ý đến nét mặt của Lương Bác khó coi đến thế nào.

Lương Bác mấy năm nay nâng đỡ không ít bao nhiêu ngôi sao nổi tiếng, rất có khả năng sửa đổi thành hay, kinh nghiệm để ở đây, nói chuyện với ai cũng không quá khách khí, lúc này Vu Tuyết Phi làm ầm lên trước nhiều người như vậy, dù có quan hệ với mẹ cô ta, cũng khiến Lương Bác vô cùng không vui.

- Tại sao không thể là cô ấy?

Một câu của Lương Bác chặn họng Vu Tuyết Phi lại.

- Ý của tiểu thư Vu là, chỉ cần không tuyển trúng cô, thì là có nội tình đen tối? Có phải quá tự tin rồi không?

- Tôi... ý tôi không phải như vậy...

Vu Tuyết Phi nhìn thấy mặt mũi cau có của Lương Bác, ngượng ngập cắn môi.

- Tôi chính là rất bất ngờ...

- Tôi cảm thấy Diệp Tiểu Manh có tiềm lực, có lý do của tôi, còn về vì sao, tôi không nhất thiết phải bàn giao rõ ràng với mọi người, mấy năm nay, người mà Lương Bác tôi nâng đỡ, vẫn chưa có ai chưa nổi qua, có thời gian đoán mò đoán non phác tán tin đồn, chỉ bằng năng cao bản thân một chút.

Lương Bác nghiêm mặt, nói xong liền quay người đi, đưa tay chỉ vào Diệp Tiểu Manh.

- Cô, ngày mai đến công ty điểm danh đúng giờ!

- Được ạ!

Đôi mắt Diệp Tiểu Manh trong chớp lát sáng lên, gật đầu vui thích, nếu không phải xung quanh có nhiều người, thật là muốn ngẩng mặt lên trời cười thật tươi đó được không.

Nhìn Diệp Tiểu Manh tung tăng đi ra ngoài cửa, Vu Tuyết Phi tức đến viền mắt cũng đỏ lên rồi, môi run cầm cập.

- Không phải chỉ là thành viên của một nhóm nhạc hay sao, đắc ý vênh vào thành như thế, tôi mới không cần.

Lương Bác vung tay áo đi, tuy nói là Vu Tuyết Phi, nhưng các cô gái ở đây trên mặt đều khó coi, lúc này Hà Tuệ nhìn thấy Diệp Tiểu Manh nhất thời cao hứng, lại làm rớt túi xách xuống ghế, nhìn không được nói.

- Cái đó... đồ của Diệp Tiểu Manh rớt ở đây, tôi vẫn là đưa qua cho cô ấy thôi...

Vu Tuyết Phi cầm Hà Tuệ lại, nhặt lấy túi xách của Diệp Tiểu Manh rút trên ghế.

- Tôi đưa qua cho.

Nói xong, tức tối chạy đi.

Đi ra khỏi toà nhà làm việc của Tinh Huy, Vu Tuyết Phi tìm đến góc khuất mà camera quay không tới, đem túi xách của Diệp Tiểu Manh lật xuống, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô ta, món hàng nghèo kiết xác như Diệp Tiểu Manh, không chỉ túi xách không phải nhãn hiệu gì, không đáng giá bao nhiêu, trong túi cũng trống không, trừ một cái bóp tiền, là một bao khăn giấy, còn có một chiếc điện thoại cũ rích.

Vu Tuyết Phi bĩu môi, chỉ cảm thấy cục tức trong lòng này không xả ra được, dứt khoát lấy tiền của Diệp Tiểu Manh trong bóp tiền ra, tiện tay vứt xuống đất, giờ mới xách lấy túi của Diệp Tiểu Manh chạy đến.

- Ê, túi của cô!

Diệp Tiểu Manh đang vui vẻ đi ra ngoài, quay đầu vừa nhìn thấy Vu Tuyết Phi, ngần lẩn không ngờ tới Vu Tuyết Phi lại mang túi của mình đưa đến, đang chuẩn bị cảm ơn Vu Tuyết Phi, Vu Tuyết Phi liền trực tiếp mang túi đập vào người Diệp Tiểu Manh.

- Đùng tưng vào Tinh Huy rồi có thể nổi tiếng, người như cô tôi thấy nhiều rồi, chúng ta cứ chờ coi!

- Ồ...

Diệp Tiểu Manh vừa muốn mở miệng, Vu Tuyết Phi sớm đã không quay đầu đi xa rồi, cô nhìn về phía của Vu Tuyết Phi không chớp mắt, bắt lực cúi đầu, vừa muốn kiểm tra đồ trong túi của mình, liền nghe thấy một giọng nam dễ nghe từ đằng sau vang lên.

- Diệp Tiểu Bao, cô đang làm gì vậy.

Diệp Tiểu Manh quay đầu qua, liền nhìn thấy George đang đứng ở phía sau mình, tư thế nghiêm chỉnh dưới ánh nắng đặc biệt cao lớn, đang nhìn chăm chăm vào mình, khuôn mặt hiền kỳ.

Cô giờ mới nhớ ra, cô đến phòng vấn, cái tên này sớm đã biết, nhưng không ngờ, lại đến đón mình, trông rất long trọng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148

- Tôi... tôi có làm gì đâu.

Diệp Tiểu Manh lúc này tâm trạng rất tốt, đôi mắt xoay tròn, nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của George nhìn mình, biết anh nhất định rất tò mò hôm nay mình có được trúng tuyển hay không, lại cứ không chủ động nói với anh, trái lại ngẩng đầu lên.

- Hôm nay anh rảnh như vậy, chạy đến... đón tôi?

Trước cửa đậu chiếc xe thể thao Lamborghini mà George đi rêu rao, thấp thoáng trong cửa xe là bóng dáng vệ sĩ thân cận Rousseau của George.

George có chút không tự nhiên nhếch miệng, đôi mắt nhạt màu nhìn ra chỗ khác.

- Tôi mới không có thời gian đến đón cô, đúng lúc công ty vừa họp xong, tiện đường, tôi qua đây chuẩn bị ăn cơm trưa, đúng lúc nhìn thấy cô đi ra.

- Ồ, đúng lúc quá.

Diệp Tiểu Manh xoay chuyển con người.

- Đúng là trùng hợp ghê, nhưng theo như tôi biết, công ty của anh hình như không phải ở đây, lại có một người chạy xa như vậy ăn cơm trưa, anh đúng là một tên tham ăn đó.

Chắc, thứ kiêu ngạo, cố ý đến đón mình, lại không chịu thừa nhận.

George nhú chặt hai đường lông mày.

- Bỏn thiếu gia là hiểu rõ bản thân thế đấy, Diệp Tiểu Bao, cô lo nhiều chuyện quá rồi đó.

- Anh mới gọi là Diệp Tiểu Bao đó.

Diệp Tiểu Manh không phục trợn mắt, cái tên tóc vàng mắt xanh này, rõ ràng là ngấp nghé mỹ thực Hoa Hoa đã lâu, sau khi xem Âm thực Hoa Hạ, không biết sao lại tìm được điểm chung giữa tiểu long bao và mình, đặt cho cô một biệt danh xấu hổ như vậy, chút sang chảnh cũng không có.

- Diệp Tiểu Bao, đừng chuyển chủ đề, cô phỏng vấn thế nào rồi?

George đưa tay捏 lấy khuôn mặt của Diệp Tiểu Manh, khuôn mặt mềm mại đáng yêu, xúc cảm tốt không chịu được, ừm,捏 thêm chút nữa...

Diệp Tiểu Manh không thể chịu được quay đầu qua, chớp chớp mắt, lập tức đáng về ủ rũ.

- Tôi không muốn nói đến vấn đề này nữa... vì... vì tôi...

Nhìn thấy Diệp Tiểu Manh vẻ mặt, đáng vẻ dường như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc thành tiếng, sự trầm ẩn trong lòng vô cùng hiếm thấy của George, nhận không được phát tác một lúc.

Diệp Tiểu Manh lúc trước phỏng vấn ở mọi nơi, đều vì hình tượng quá hạn chế mà bị cự tuyệt, lần này bản thân tuy tranh thủ cho cô một vị trí phỏng vấn, nhưng yêu cầu của Tinh Huy nổi tiếng là cao, Diệp Tiểu Manh rút tuyến cũng không bắt ngờ, George sớm đã nghĩ xong một lượt phục vụ an ủi.

- Không sao đâu, thất bại là mẹ của thành công, không trải qua sóng gió sao có thể nhìn thấy cầu vồng...

George chủ động dùng hết nền tảng tiếng Hoa Hạ thâm hậu của mình, đem lượng từ vựng mới học tất thầy công hiến ra hết, đồng thời còn cam đoan.

- Bổn thiếu gia có thể cho phép cô tạm thời ở lại chỗ của tôi, trước khi cô được đoàn phim tuyển dụng... có bổn thiếu gia ở đây, không ai dám ức hiếp cô đâu...

Nhìn thấy George chừng chạc đằng hoàng an ủi mình, trong lòng Diệp Tiểu Manh vừa ấm áp vừa ngọt ngào, gian dối trung ra bộ mặt đáng thương.

- George à, anh nói tôi khắp nơi đều bị cự tuyệt, có phải không phải người có khiếu trở thành ngôi sao không, mới này, bọn họ nói tôi một chút khí chất ngôi sao cũng không có...

- Vị tanh? Cô đâu phải là cá.

Nét mặt điển trai của George phủ một tầng lạnh lẽo.

- Ai nói vậy? Nói tên của cô ta cho tôi, tôi thay cô dạy dỗ cô ta thật tốt. Diệp Tiểu Bao, cô không thích hợp làm ngôi sao, còn ai thích hợp nữa? Cô cũng có thể ở lại nhà tôi, cùng thờ chung một bầu không khí dưới trời xanh rồi, cô còn không thể làm ngôi sao?

Diệp Tiểu Manh: ...

Nói ở cùng anh giống như hoàn thành một thành tựu rất giỏi vậy, có cần tự luyện như vậy không cái tên này.

Hai tay George ấn lấy vai Diệp Tiểu Manh, rừ tầm mắt xuống, nghiêm túc nhìn cô.

- Diệp Tiểu Bao, cô sẽ là ngôi sao thành công, cô có thể mà, cô cái gì cũng có thể làm được, tin tôi, cũng tin bản thân cô, được chứ?

Ánh mắt anh sâu xa và đa tình, sự nồng nàn không tan đi trong ánh mắt, là sự khẳng định và tin tưởng đối với cô, trong chốc lát Diệp Tiểu Manh chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh đều mơ hồ không rõ, chỉ có người trước mắt, lại chân thật như thế, gần gũi và ấm áp như thế.

Chưa từng có người nào cổ vũ, tin tưởng qua cô như vậy...

- Tôi là muốn nói...

Diệp Tiểu Manh cảm thấy hơi thở mật mù và mờ ám dần dần lan ra giữa bọn họ, mùi nam tính mãnh liệt trên người George khiến cô có chút chóng mặt, khoảng cách hai người gần như vậy, bàn tay anh ấn lấy vai mình ấm áp và có lực, hơi thở của anh, phả vào trán cô, đây có phải là chuyện tình đôi lứa lệch trong truyền thuyết không...

- Tôi...

Diệp Tiểu Manh hít một hơi thật sâu, mang những ý nghĩ không nên trong đầu đều xóa đi hết, hiện ra một nụ cười tình nghịch.

- Tôi là nói, tôi trúng tuyển rồi đó! Ngày mai đến điểm danh, sau này tôi là ca sĩ có công ty quản lý rồi!

George cứng họng, không nói nên lời nhìn tên lừa gạt Diệp Tiểu Manh này.

- Cô không phải nói, bọn họ nói cô không giống ngôi sao sao?

- Đúng rồi.

Diệp Tiểu Manh tránh khỏi hai cánh tay của George, vui vẻ mừng rỡ kéo theo George đi ra ngoài.

- Là không giống đó, nhưng có thể công ty là thích kiểu này, thân hình nở nang mặt rấn nhìn nhiều cũng ngán rồi phải không?

- Vậy sao biểu cảm cô bị thương thế...

- Khụ khụ, tôi cũng phải biểu hiện khiêm tốn một chút chứ, sau này tôi có thể là người phụ nữ siêu sao quốc tế, sao có thể không dè dặt chưa nhìn qua sự đời như thế chứ...

- Cô là đang lừa gạt tôi, lợi dụng tâm tình lương thiện của tôi, thương để ới, trên thế giới này sao lại có người phụ nữ xảo trá như thế...

- Được rồi được rồi, để cảm ơn anh, tôi mời anh cơm được không, mấy ngày nay luôn gặm nhấm ở nhà anh, lần này tôi quyết định cho anh thấy được tiền trả ơn, mời anh ăn một bữa to!

- Thật ư?

- Thật đó! Chuẩn bị tiếp nhận ẩm thực đẳng cấp của Hoa Hạ rửa tội đi!

Tuy nói rằng đến Hoa Hạ đã rất lâu, đối với mỹ thực Hoa Hạ cũng vô cùng khao khát, nhưng gần đây bận rộn công việc, có rất ít thời gian đi đào sâu thêm một bước, cộng thêm mỹ thực Hoa Hạ uyên thâm, George rất dễ bị Diệp Tiểu Manh khơi lên sự thèm ăn, tâm trạng phấn chấn đi theo Diệp Tiểu Manh ngồi trên chiếc Lamborghini của mình, do Diệp Tiểu Manh chỉ đường đi “ăn no một bữa”.

Diệp Tiểu Manh rất có lòng tin chỉ đường Rousseau, đi quanh co đến một quán trên đường ăn vặt bên cạnh trường tiểu học, để Rousseau đỗ xe ở một nơi không xa.

- Đến rồi, chiếc xe này của hai người quá chói mắt rồi, vẫn là đừng chạy qua đó, lại đây, xuống xe đi, chúng ta đi qua đó.

George nhìn qua ngoài cửa xe.

- Chúng ta đi đâu?

Xung quanh toàn là quán ăn vặt lề đường, náo nhiệt thì khá náo nhiệt đó, người đi lại cũng không ít, nhưng một nhà hàng nghiêm chỉnh cũng không thấy, ngay cả những cửa hàng nhỏ cũng không có mấy căn, ẩm thực đẳng cấp mà Diệp Tiểu Manh nói, ở đâu vậy?

Diệp Tiểu Manh kéo theo George xuống xe, hưng phấn đi về phía một quầy nướng ngoài trời.

- Là ở đây đó, tôi nói với anh, món ngon ở đây đặc biệt nhiều, nổi danh cả con đường đó biết không? Hôm nay xem như anh ăn may, tôi mời anh!

- Ở đây?

George không nói được câu nào nhìn đoàn người đầy ắp, và cảnh tượng náo nhiệt nướng thịt ngoài trời, có chút không thích ứng được, mãi đến khi Diệp Tiểu Manh nhấn ngồi xuống ghế nhựa lùn, mới về mặt ngờ ngạc mở miệng.

- Cô không phải đang đùa, đúng không? Cô là nói, ở đây?

- Ở đây thì sao, ở đây ngon hơn rất nhiều so với mấy nhà hàng năm sao đó, so với món của đầu bếp Michelin ở nhà anh làm còn hơn ngon, tin hay không, có dám cược với tôi không?

Diệp Tiểu Manh phân đôi lấy thực đơn, đưa tay ra hiệu, gọi chủ quán nhiệt tình đến.

- Hai mươi xiên thịt bò, cho anh ta năm xiên cật, sau có bốn đậu hũ cuốn...

George trở mắt nhìn tất thấy mọi thứ, cúi đầu nhìn ly thủy tinh đã bị nứt một chỗ nhỏ, ngón tay thon dài lên la lên lút lấy một tờ khăn giấy, lau chiếc bàn có dính chút dầu mỡ, cau mày.

- Diệp Tiểu Bao, cô không phải, là đang chơi tôi chứ?

Cho dù không muốn mời mình, cũng không cần chơi mình như thế chứ?

- Im mồm, một lát nữa đem lên anh sẽ biết ngon hay không à.

Diệp Tiểu Manh mở to mắt, hăm dọa George.

- Đứng để tôi nghe thấy mấy lời oán hận của anh, người nước ngoài vô tri nhà anh.

George: ...

Bữa cơm trưa này đúng là không dễ ăn rồi.

Diệp Tiểu Manh hôm nay tâm trạng rất tốt, vừa đợi xiên nướng vừa nói chuyện với George.

- Lúc trước khi tôi còn đi học, thích nhất là đến đây ăn đồ, đặc biệt ngon, khi đến trưa tan học, không xếp hàng căn bản không giành được. Tôi và Lạc Lạc vừa tan học liền chạy đến đây đợi, cậu ấy chạy chậm lắm, đều là tôi kéo theo cậu ấy.

Đưa tay chỉ về phía trường trung học không xa.

- Đây, đó là trường của tôi.

George nhìn thấy đôi mắt Diệp Tiểu Manh sáng lấp lánh, nhìn không được mỉm cười.

- Xem ra cô rất hoài niệm khoảng thời gian đó.

- Đúng rồi.

Diệp Tiểu Manh rũ mắt xuống, mỉm cười có chút cay đắng.

- Lúc đó tuổi còn nhỏ, chuyện phiền lòng ít, ba tôi... cũng không giống như bây giờ...

Ba của Diệp Tiểu Manh là một thương nhân, lúc đầu tuy không phải nhà quyền quý gì, nhưng ít nhất cuộc sống vô lo vô nghĩ, chỉ là mấy năm gần đây, ba Diệp làm ăn lỗ vốn, mắc phải thói nát rượu, uống nhiều rồi không vừa ý một cái liền muốn đánh mẹ của Diệp Tiểu Manh.

Cũng là vì như thế, Diệp Tiểu Manh mới không muốn tiếp tục sống ở trong căn nhà đó, cố gắng muốn nhanh chóng vươn lên, cứu mẹ ra khỏi đó.

Làm ngôi sao, kiếm tiền nhanh, cũng là cách thức duy nhất, nhanh chóng thoát khỏi cảnh khốn khó mà Diệp Tiểu Manh có thể nghĩ ra.

Tình hình trong nhà của Diệp Tiểu Manh, George phải cấp dưới điều tra qua, cũng biết được một chút ẩn tình, lúc này nhìn thấy biểu cảm trong chốc lát trở nên chán nản của Diệp Tiểu Manh, muốn lên tiếng an ủi, vừa mới mở miệng, xiên nướng nóng hổi đem lên rồi, Diệp Tiểu Manh đưa tay lấy một xiên nhét vào miệng George.

- Được rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, anh thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149

- Nóng nóng nóng!

George kêu than một tiếng, nhai thêm hai cái nữa, tuy đầu lưỡi có chút tê, nhưng vẫn không nhịn được thán phục.

- Cũng hơi bị ngon đó?

- Sao gọi là cũng, vốn là ngon mà.

Diệp Tiểu Manh dương dương đắc ý ngẩng đầu lên.

- Đồ ăn ngon của Hoa Hạ chúng tôi rất nhiều, nhất định phải đi nhà hàng, anh phục vụ bà cô này thật tốt, sau này tôi dẫn anh ra ngoài mở rộng tầm mắt nhiều hơn.

George vốn có chút ghét bỏ hoàn cảnh ở đây, nhưng một xiên thịt xuống bụng, đã hoàn toàn không còn trở ngại tâm lý, rất tự nhiên cùng Diệp Tiểu Manh vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

- Diệp Tiểu Bao, đây vốn dĩ là cô nên kính hiếu với bốn thiếu gia đây, cô ăn của tôi ở của tôi, không phải nên kết cò ngậm vành báo đáp tôi sao?

- Hừ, còn bày đặt kết cò ngậm vành, chú của anh dạy tiếng Hoa Hạ tốt thật đó, không phí công cưới về một cô vợ Hoa Hạ.

Diệp Tiểu Manh không nhịn được khen ngợi tấm tắc.

- Đương nhiên.

George ngược đầu lên thực sự vì điều đó mà tự hào, mỉm cười một cái.

- Chú tôi và vợ tình cảm đặc biệt tốt, cô nói, tôi có nên cũng cười một cô vợ Hoa Hạ không?

Diệp Tiểu Manh nghe đến những lời này, động tác đang nhai cũng chậm lại, chớp chớp mắt, đôi tai bắt giác đỏ lên.

Cũng cười một cô vợ Hoa Hạ...

Cái tên này là đang đùa, hay thật sự nghĩ như vậy thế...

Xi xi xi, cho dù anh thật sự nghĩ như vậy, phụ nữ Hoa Hạ nhiều như thế, có liên quan gì đến mình chứ.

Diệp Tiểu Manh suy nghĩ lung tung, George có chút hiếu kỳ sáp đến trước mặt cô.

- Diệp Tiểu Bao, mặt cô đỏ quá, cay quá hả?

- À... đúng rồi, có hơi cay.

Diệp Tiểu Manh vội gạt đầu, lúng túng đổi chủ đề.

- Cay quá cay quá, Lạc Lạc đặc biệt ăn được cay đó...

- Cô ấy là bạn thân của cô hả?

Thấy Diệp Tiểu Manh lúc nào cũng nhắc đến Đường Lạc Lạc, George tò mò hỏi.

- Đúng, chỉ là cậu ấy gần đây gặp một số rắc rối.

Diệp Tiểu Manh thay Đường Lạc Lạc phiên muộn rất lâu, lúc này không nhận được bàn chuyện với George.

- Phải nói cậu ấy và chồng cậu ấy vẫn rất yên ổn, lại giống y như tôi, có một ông bố hiếm lạ, ồ không, còn thêm một bà mẹ và bà chị hiếm lạ, thực sự...

Nói xong liền kể hết đầu đuôi ngọn ngành chuyện của Đường Lạc Lạc cho George nghe.

- Nhưng chồng cậu ấy rất đẹp trai, với lại người cũng rất tốt.

- Rất đẹp trai?

George có chút không vui nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Có đẹp trai như tôi không? Tên là gì?

Tại sao nghe thấy Diệp Tiểu Bao khen ngợi người khác, không hiểu sao lại chạnh lòng...

Không chú ý đến khuôn mặt ảm ức của George, Diệp Tiểu Manh xoa xoa tay, trên mặt hiện ra biểu cảm ngưỡng mộ và sùng bái.

- Chồng của Lạc Lạc là cậu chủ Mặc, Mặc Thiệu Đình, nghe qua chưa? Người đàn ông thành đạt nhất thành phố S, vốn dĩ, tôi tưởng cô ấy gả cho cậu chủ Mặc, là phước từ trời ban xuống, nhưng không ngờ đằng sau còn có nhiều chuyện như vậy, haiz, hy vọng cô ấy có thể hạnh phúc. À đúng rồi, chuyện hôm nay tôi nói với anh, đừng kể ra bên ngoài nha.

- Mặc Thiệu Đình?

Trong lòng George nòng nặc mùi ghen tị, đều chuyển sang thành bất ngờ.

- Cô là nói, người kế thừa của nhà họ Mặc, Mặc Thiệu Đình?

- Đúng là, chính là anh ấy, rất lợi hại phải không.

Diệp Tiểu Manh lau lau miệng.

- Bạn thân tôi Lạc Lạc cũng rất xinh đẹp, mà lại lương thiện, lại có tài hoa.

- Không ngờ, Mặc Thiệu Đình gian manh xảo giả, lại là một tên si tình.

George nghĩ đến sự xảo giả và nhìn xa trông rộng bất ngờ của Mặc Thiệu Đình, lắc đầu.

- Nhưng mà, loại tinh thần không tiếc bất cứ giá nào ngay cả quay lưng với toàn thể giới, đúng là rất hợp với chú tôi.

- Chú anh, ngài Lance gì đó hả?

Diệp Tiểu Manh chớp chớp mắt.

- Đừng khoe khoang về chú anh nữa, cậu chủ Mặc còn hiếm thấy hơn gấu trúc nữa đó.

- Diệp Tiểu Bao, cô hứng thú với Mặc Thiệu Đình có phải sâu đậm quá rồi không?

George nheo mắt lại, vẻ mặt âm ỉm.

- Đúng rồi.

Diệp Tiểu Manh cười hì hì nói tiếp.

- Soái ca ai mà không thích chứ, bớt nói mấy lời vô bổ đi, bây giờ anh ăn của bà cô này, uống của bà cô này, thành thực chút, thu lại cái mặt thúi đó đi, haiz, còn để xuống nữa, lên mặt với tôi hả?

- No rồi.

George rất có chí khí để xiên cá xuống.

- Bị tức đến no rồi, bốn thiếu gia ăn không nổi nữa.

- Vừa đúng lúc, đỡ tốn tiền.

Diệp Tiểu Manh lộ đầu ra, nhìn thành quả chiến đấu trên bàn, đau lòng muốn chết, cho dù bản thân đã cố hết sức giảm thiểu chi phí, bữa ăn này cũng phải hai tờ nhân dân tệ.

Nề mặt George cho mình ăn không ở không nhiều ngày như vậy, cô không tính toán nữa.

Vừa vẫy tay gọi chủ quán đến, Diệp Tiểu Manh tiện tay lấy bóp tiền của mình, nét mặt trong chốc lát biến sắc.

- Ế, không đúng... bóp tiền của đâu? Lúc tôi đi ra, rõ ràng còn mang mà.

Cô nhớ rất rõ, lúc gọi xe đi phòng vấn, vẫn lấy tiền từ bóp mà... sao lại có thể...

Một tia sáng loé lên trong đầu Diệp Tiểu Manh, cô trong chốc lát nhớ lại.

- Đúng rồi, nhất định là cô ta... Vu Tuyết Phi... cô ta nhặt được túi xách của tôi, và lúc trả lại cho tôi, bóp tiền trong đó đã không còn nữa...

Diệp Tiểu Manh nắm lấy túi xách, thực sự muốn khóc thành tiếng rồi.

- Trong đó còn có ba trăm đồng nữa.

Biểu cảm trên khuôn mặt George như "tôi sớm đã biết được rồi", không nói nên lời nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Được rồi được rồi, bữa này tôi mời, đừng buồn nữa.

Nói rồi đưa tay lấy ra chiếc ví da của mình, lấy thẻ ra.

- Quẹt thẻ tôi được rồi.

- Ở đây không thể quẹt thẻ.

Diệp Tiểu Manh thực sự muốn khóc thật rồi.

- Làm ơn, cậu chủ lớn anh ngàn vạn lần đừng gọi chủ quán ra, ở đây không thể quẹt thẻ, chỉ dùng tiền mặt đó được không?

George ngó người ra một lúc, thăm dò moi ra vài tờ băng Anh từ ví da.

- Vậy...

- Chỉ có thể dùng được Hoa Hạ tệ.

Diệp Tiểu Manh vẻ mặt khóc lóc thảm thiết, bây giờ trên người mình không còn xu nào, George chỉ có tám thẻ không thể quẹt được, và băng Anh không xài được, hai người ra ngoài ăn một bữa cơm yên ổn, trở thành ăn quýt, giờ phải làm sao đây?

- Dựa theo tình tiết phát triển trên phim, chúng ta sẽ bị giữ lại làm đầu bếp hay nhân viên rửa chén, mãi đến khi trả hết tiền.

George nhìn quanh tứ phía một lát.

- Nhưng nhà hàng trên phim không có... bình dân như vậy.

Diệp Tiểu Manh ngó người, lập tức phản ứng lại, đứng lên cố gắng bình tĩnh đi về một bên, sau đó, liền chạy thật mạng...

Mẹ nó, cả đời lần đầu ăn quýt, hoang mang lắm đó được không!

Mãi đến khi chạy đến thở không ra hơi, Diệp Tiểu Manh giờ mới ngừng lại ở đường nhựa bên cạnh trường học, thở hổn hển hai tay đặt lên đùi, đang mở to miệng thở dốc, đằng sau có người vỗ vào vai cô một cái, dọa đến cô toàn thân giật mình, quay đầu qua, liền nhìn thấy George đứng ở đằng sau mình, trên trán lấm tấm vết mồ hôi, rất dễ thấy rõ vừa nãy cũng chạy điên cuồng.

Diệp Tiểu Manh ngây ngốc nhìn George, vẻ mặt của George cũng dờ khóc dờ cười nhìn Diệp Tiểu Manh, sau cùng, hai người đều không nhin được nữa, nhìn bộ dạng thê thảm của nhau, cười ha hả thật to.

Nghĩ đến công tử bột như George, cả đời sau ăn ngon mặc đẹp, lại bị mình dắt theo ăn quýt, còn ăn quán lẻ đường, Diệp Tiểu Manh liền cười đến nỗi không thở được, eo cũng sắp gãy luôn rồi.

George mới nãy lần đầu tiên chạy bộ, đừng nhắc căng thẳng đến thế nào, nhìn dáng vẻ cười ha hả của Diệp Tiểu Manh, tâm trạng căng thẳng trong chốc lát được thả lỏng, George không suy nghĩ nhiều, không hề do dự hôn vào.

Diệp Tiểu Manh đang cười rất sáng khoái, liền cảm thấy một nụ hôn dồn dập kéo đến, cái ôm của George ấm áp mà mạnh mẽ, thân hình cao lớn che đi ánh nắng trước mặt cô, nụ hôn của anh không thể cự tuyệt, nhân lúc cô có một khoảnh khắc thất thần, đánh thẳng một mạch, quấn chặt cùng cô...

Giữ hơi thở, đều là hơi thở mát lạnh từ trên người đàn ông, hai tay cô giờ lên giữa không trung, toàn thân nào bộ trống rỗng, chỉ còn lại mùi vị môi và răng xen kẽ nhau, dần dần phát tán trong không khí...

Vốn ăn mặc mỏng manh, Diệp Tiểu Manh cảm thấy có chút lạnh, nhưng lúc này, toàn thân đều giống như lửa đốt, mãi đến khi bị hôn đến có chút không thở được, Diệp Tiểu Manh giờ mới phản ứng lại, lý trí lần nữa quay về não bộ, đưa đùi lên đá một cái thật mạnh vào George, vùng vẫy ra.

- Anh... anh làm gì vậy...

George bị đau, bị Diệp Tiểu Manh đẩy ra, lùi về sau một bước, khoe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười gian manh, nhẹ nhàng dùng ngón tay sờ vào dấu vết trên mép môi, cười vừa bốn cợt vừa cực kỳ mê người.

- Diệp Tiểu Bao, cô thật sự rất ngon.

- Ngon cái đầu anh!

Diệp Tiểu Bao then quá hoá giận nhìn chằm chằm vào George, trong lòng nghĩ tại sao có thể không biết xấu hổ như vậy, cường hôn mình không nói, ngay cả khuôn mặt cũng không đỏ lên.

- Anh... anh là lấy oán báo ơn, tôi còn mời anh ăn cơm, tên họ Kiều kia, tôi muốn tuyệt giao với anh!

- Nói bao nhiêu lần rồi, tôi không phải họ Kiều, tôi họ Brown, George Brown...

George bắt lực nhún vai, người phụ nữ nhỏ nhắn trước mặt đúng là ngốc chết đi được, nhưng tại sao, anh lại cứ thích đáng về ngốc nghếch này của cô.

- Nói chung...

Diệp Tiểu Manh đang muốn mắng chửi George, đột nhiên điện thoại trong túi vang lên, cô không vui trợn mắt với George, giờ mới lấy điện thoại ra, nhận lấy cuộc gọi.

- Alo...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thê Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150

Diệp Tiểu Manh, con lại lang thang ở bên ngoài hả! Nói với con bao nhiêu lần rồi, ông chủ Hà là người rất tốt, ngoại trừ tuổi tác lớn hơn một chút, có chỗ nào không xứng với con? Con ngoan ngoãn quay về đi coi mắt cho ba, nếu như được nhìn trúng, tự nhiên có người sắp xếp công việc cho con! Ngày

nào cũng muốn làm ngôi sao gì đó, ba thấy con y như mẹ con vậy, đều điên hết rồi!

Đối diện truyền lại tiếng chửi như tát nước của ba Diệp.

Diệp Tiểu Manh cắn môi, đây không biết đã là cuộc gọi thứ mấy rồi, từ sau khi cô tốt nghiệp, trong nhà luôn gọi điện bảo cô quay về, muốn đem cô giới thiệu cho một người bạn năm mươi mấy tuổi của ba Diệp, chỉ vì trong nhà người ta có gia thế, nhiều lần đều được cô bỏ qua, nhưng bây giờ...

Cô một phút cũng không muốn ở lại thêm trong căn nhà ấy, nhưng còn có mẹ ở đó, cô không thể chỉ nghĩ đến bản thân.

- Ba, dạo này con có chút bận, không thể về được, qua mấy ngày, qua mấy ngày được không?

Sắc mặt Diệp Tiểu Manh trắng bệch, ngón tay nắm chặt lấy điện thoại.

- Không được, ba không đợi được lâu như vậy, qua mấy ngày là bao nhiêu ngày? Trong ba ngày, con nhất định phải quay về cho ba, đến lúc đó mọi thứ đều phải nghe lời ba, Tiểu Manh, ba là ba của con, ba sẽ hại con sao? Thà ở bên ngoài làm liều, chi bằng sớm quay về kết hôn, còn có thể tạo ra chút giá trị cho gia đình.

Kết hôn...

Diệp Tiểu Manh không muốn gả cho một ông già năm sáu mươi tuổi, tuổi tác cũng sắp lớn bằng ba cô rồi, nhưng thái độ của ba Diệp lại quyết liệt như vậy, không để lại một chút chỗ trống để phản bác, Diệp Tiểu Manh trong lòng gấp gáp, buột miệng nói ra.

- Con không thể đi coi mắt, con... con đã có bạn trai rồi!

- Bạn trai?

Giọng nói của ba Diệp rõ ràng không vui.

- Con đừng ở bên ngoài làm xằng bậy nữa, quen biết mấy người thanh lang không đáng hoàng, để ba biết được ba đánh gãy chân con! Người ba giới thiệu cho con sẽ không sai đâu, được rồi, quyết định vậy đi.

Nói xong, liền không hề do dự tắt máy.

Trong tay truyền lại tiếng tút tút, Diệp Tiểu Manh như thất thần, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía trước, George đi về trước mặt cô, đưa tay hươu hươu trước mặt cô, giờ đây cô mới định thần lại.

- Sao rồi?

George quan tâm nhìn Diệp Tiểu Manh, điện thoại của cô lần phiên bản khá cũ, cách âm không tốt, vừa nãy giọng nói của ba Diệp lại to, cuộc đối thoại rõ ràng truyền đến tai George, lúc này Diệp Tiểu Manh nhìn thấy vẻ mặt ân cần của George, không kiềm được cảm thấy một sự tự ti và đau buồn.

Cậu chủ lớn như George, trước đây chưa từng trải nghiệm qua khoảnh khắc khó xử và mất mặt như vậy.

Loại cảm giác bị người nhà treo giá, khiến Diệp Tiểu Manh cảm thấy một chút tôn nghiêm cũng không có, cô không muốn nhắc lại chuyện lúc nãy nữa, cúi đầu nhếch nhếch môi.

- Không sao, Lúc này tôi mời anh ăn cơm, coi như trả một ân tình cho anh, sau này chuyện của tôi không cần anh lo nữa.

Nói xong, Diệp Tiểu Manh không quay đầu vội vàng chạy đi, chỉ sợ bản thân ở lại lâu thêm chút nữa, sẽ bị George nhìn ra sự thâm hại của mình.

Mới đầu hai người tiếp xúc không nhiều, cô còn không biết xấu hổ làm phiền George, ở lì trong nhà George không đi, nhưng càng tiếp xúc, càng phát hiện sự chênh lệch thân phận địa vị giữa hai người, lại càng tự ti...

Bình thường cũng không cảm thấy gì, nhưng một cú điện thoại của ba Diệp, tàn nhẫn cắt ngang một ý nghĩ đẹp để mới chớm nở của Diệp Tiểu Manh.

George và cô, là không có tương lai đâu.

Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình là ví dụ tốt nhất, hai người cách biệt trời đất, cho dù được ở cùng với nhau, cũng không dễ dàng như thế, phải trải qua bao nhiêu phiền phức và thử thách, còn không chắc sẽ tu thành chính quả.

Mà George là một con lai, định cư ở nước Anh, so với Mặc Thiệu Đình, càng xa vời hơn.

Diệp Tiểu Manh nói với mình, bây giờ bản thân chỉ cần chú tâm vào sự nghiệp của mình, những chuyện khác, đều không được nghĩ nhiều.

Nhìn Diệp Tiểu Manh hốt hoảng bỏ chạy, George đưa tay ra, muốn kêu cô lại, cuối cùng cũng thu tay lại, đứng yên tại chỗ nhìn bóng dáng chạy trốn nhỏ nhắn của Diệp Tiểu Manh.

Diệp Tiểu Manh đang né tránh anh.

Anh muốn giúp đỡ cô, bảo vệ cô, nhưng cô đóng chặt cánh cửa trái tim của mình, không để anh tiến lên một bước, khoảng cách giữa anh và cô, lại rõ ràng hiện ra trước mắt anh như thế, khiến bản thân anh cũng không thể lừa mình dối người.

Nhưng mà, trong lòng rõ ràng là quan tâm và yêu thích, vẫn không thể làm giả.

Vừa nãy anh nghe đến ba Diệp trong điện thoại, kêu gào cô đi coi mắt, một trái tim liền được nhắc lên, lơ lửng giữa không trung, xem chút nữa thờ không ra hơi, khi Diệp Tiểu Manh nói mình có bạn trai, tâm trạng đó của anh, vừa là thấp thòm, vừa là chờ đợi, trước giờ chưa từng có qua.

Bản thân không phải đã yêu rồi chứ?

Từ này khiến toàn thân George run rẩy, ngàn lần không ngờ đến bản thân sẽ có ngày hôm nay, nhưng Diệp Tiểu Manh hình như mấy ngày này phải về nhà coi mắt rồi, nghĩ đến đây, anh lại không còn tâm trạng phân tích hoạt động tâm lý của mình nữa, chỉ muốn tận hết khả năng, cứu giúp cô.

Nói chung bản thân Diệp Tiểu Manh cũng không muốn đi coi mắt với ông chủ gì đó, anh thuộc dạng anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng, cho dù bản thân Diệp Tiểu Manh muốn đi, anh cũng cảm thấy không thể để chuyện này thành sự thật được...

.....

Đường Lạc Lạc tạm biệt Diệp Tiểu Manh, vốn muốn qua mấy ngày bình phục lại tâm trạng một chút mới về Đường gia, nhưng suy đi nghĩ lại, cảm thấy Diệp Tiểu Manh nói đúng, yêu cầu của Đường gia đã vô lý, bản thân cũng phải học cách cự tuyệt – đều là bắt đầu từ việc bản thân không biết cách làm sao từ chối người của Đường gia.

Nếu như lúc đầu quyết đoán cự tuyệt kiến nghị gả thay gì đó của Đường Quý Lễ, bản thân sẽ không kết hôn với Mặc Thiệu Đình, sẽ không có một chuỗi sự việc đằng sau, cho dù Đường Phù Dung quay về rồi, bản thân cũng không hổ thẹn với lòng, nhưng chính vì bản thân nhất thời mềm lòng, mới tạo thành cục diện hôm nay.

Đường Lạc Lạc quyết định trực tiếp đối diện, sẽ không nhân nhượng người của Đường gia nữa, vì vậy hạ quyết tâm, đưa tay gọi thuê một chiếc xe, đi thẳng đến Đường gia.

Trước cửa nhà Đường gia, cô thờ một hơi thật sâu, chuẩn bị sẵn tâm lý, giờ mới đưa tay ấn chuông cửa.

Chưa đến một lúc sau, cửa được mở ra, cho dù trong lòng lúc trước đã diễn thử vô số lần, nhưng thật sự nhìn thấy Đường Phù Dung, Đường Lạc Lạc vẫn không nhận được toàn thân cứng đờ, cảm thấy không khí xung quanh đều mang vẻ căng thẳng.

Đường Phù Dung mặc một bộ đồ ngủ lụa màu hồng phấn, trên mặt trang điểm tí mỉ, xem ra hình như đang chuẩn bị ra ngoài, hôm nay lại không bảo cô giúp việc mở cửa, mà là Đường Phù Dung đích thân mở cửa, có lẽ lúc mình mới ấn chuông cửa, chị ấy đang ở xung quanh.

Nhìn thấy cửa ngoài là Đường Lạc Lạc, Đường Phù Dung cũng ngó người một lúc, trên mặt lập tức rất nhanh lộ ra một nụ cười giả tạo, sự khinh thường và thù hận trong ánh mắt thoát ần thoát hiện.

- Lạc Lạc, sao em lại về rồi? Đúng lúc, chị có rất nhiều chuyện muốn nói với em.

Đường Lạc Lạc nhếch mép, lại không còn cách mỉm cười một cái, từ nhỏ đến lớn, bản thân luôn sống dưới hình bóng của Đường Phù Dung, không giống chị của người khác, Đường Lạc Lạc khi đối diện với nụ cười cao ngạo và xem thường của Đường Phù Dung, cảm giác không mấy thân thiết, chỉ cảm thấy căng thẳng bất an, mà hôm nay xem biểu cảm của Đường Phù Dung, lại thêm một loại thù hận.

Đường Phù Dung khoanh hai tay lại, từ trên nhìn xuống quan sát đáng vẻ khốn cùng của Đường Lạc Lạc, nụ cười trên miệng thêm vài phần chế giễu.

- Sao rồi, nửa năm không gặp, ngay cả từ chị cũng không biết gọi rồi sao? Hay là chột dạ quá, ngại mở miệng? Cũng đúng, nếu như là chị, cướp đi người chồng và gia sản của người ta, cũng sẽ xấu hổ như vậy thôi.

- Em không có.

Đường Lạc Lạc không ngờ lâu ngày không gặp như thế, Đường Phù Dung càng trở nên ngang ngạnh hơn so với trước kia.

- Chị rõ ràng biết không phải như vậy, là chị đột nhiên biến mất, ba mẹ mới ép em gả cho Mặc Thiệu Đình, em vốn dĩ không có bất cóc chị, tại sao chị lại nói như vậy, tại sao chị lại vu oan cho em?

- Vu oan em?

Ánh mắt Đường Phù Dung hiện ra chút thù hận.

- Gả cho cậu chủ Mặc, em rất uất ức? Trở thành bà Mặc trẻ ở Mặc gia, em rất uất ức? Đều là do người khác ép em, chuyện tốt như vậy, tại sao không có người ép chị? Được lợi còn giả vờ, em từ nhỏ đã có bộ dạng chết tiệt này, đúng, chị là vu oan em đó, em có thể làm sao? Nhưng ba mẹ đều tin chị, chị nói gì bọn họ cũng tin, ha ha, tức chết em chưa.

- Chị thật nhảm chán.

Đường Lạc Lạc nghiêng răng, đối diện với sự trả đũa không nói lý lẽ của Đường Phù Dung, cô biết nói cái gì nữa cũng là uống công vô ích, đang muốn lướt qua Đường Phù Dung, đi vào trong phòng khách, liền nghe thấy tiếng bước chân vang lên, sau đó, giọng nói của Lương Thê Vân từ xa truyền qua đây.

- Phù Dung, con đang cùng ai nói chuyện vậy? Mẹ không phải nói với con nên nghỉ ngơi thật tốt hay sao? Thân thể con yếu ớt, vừa mới về nhà, phải bồi bổ thật tốt...

Giọng nói dịu dàng lại hàm chứa sự che chở này, nghe vào tai, liền có thể tưởng tượng ra vẻ mặt yêu thương của Lương Thê Vân, sự quan tâm và quý trọng như vậy, Đường Lạc Lạc chưa từng hưởng thụ qua.

Nhưng Đường Phù Dung xem ra, đây là vốn liếng mà chị ấy có thể khoe khoang với Đường Lạc Lạc.

Giọng nói của Đường Quý Lễ cũng vang lên.

- Phù Dung, Phù Dung, đưa con này, chạy đi đâu rồi...

Tiếng bước chân của hai người dần dần tiến lại gần, Đường Lạc Lạc muốn bước vào cửa, lại bị Đường Phù Dung kiên quyết cản lại, đợi đến lúc tiếng bước chân của vợ chồng Đường gia sắp qua đây, Đường Phù Dung đột nhiên ồ một tiếng, ngã xuống đất, miệng vừa kêu to vừa khẩn cầu.

- Lạc Lạc, Lạc Lạc em đừng đánh chị... chị không phải ý đó...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thê Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151

Đường Lạc Lạc hoàn toàn không nói nên lời, cô biết người chị Đường Phù Dung này luôn không thân thiết với cô, ngoại trừ chuyện này có thể sẽ có sự cố ý cũng sớm có dự tính rồi, nhưng Đường Lạc Lạc không ngờ tới, Đường Phù Dung nhiều chiêu trò như vậy, lật mặt lật nhanh như vậy.

Cô nhớ lại lúc nhỏ con Đường Phù Dung có một con búp bê xinh đẹp mà mình ao ước, có khi nhân lúc Đường Phù Dung không chú ý, sẽ nhìn trộm vài cái, sau khi bị Đường Phù Dung phát hiện, cười tit mắt nói muốn tặng mình, cô vô cùng cảm ơn, hết sức cảm động, kết quả quay đầu bị Đường Phù Dung tố cáo, nói mình trộm con búp bê của chị ấy, bị Lương Thê Vân đánh đến nổi một tuần không thể xuống giường.

Đường Phù Dung thực sự đều luôn như vậy, ích kỷ, ngang ngược, đương nhiên coi tất cả mọi thứ đều là của mình, chỉ là không ngờ tới, nhiều năm trôi qua như vậy, một chút cải thiện cũng không có, trái lại càng trở nên tệ hơn.

Đường Quý Lễ và Lương Thê Vân nghe tiếng la hét của con gái cưng, vội chạy qua đó, nhìn thấy cảnh tượng là Đường Lạc Lạc vẻ mặt phức tạp đứng yên tại chỗ, Đường Phù Dung ngã xuống đất, nước mắt đầm đìa kêu cứu với bọn họ.

- Đúng là không ra gì!

Đường Quý Lễ hét lên, tức giận trừng trừng nhìn Đường Lạc Lạc.

- Con sao lại quá đáng như vậy, vừa vào cửa đã đẩy chị con xuống đất, con hãm hại nó chưa đủ hay sao? Thân thể nó không tốt, con lại không phải không biết, con là cố ý muốn tức chết ba mẹ phải không?

Lương Thê Vân kêu lên kinh hãi, vội đi lên đỡ Đường Phù Dung dậy, sau khi xác nhận Đường Phù Dung không sao, nhin không được mắng chửi như tát nước Đường Lạc Lạc.

- Đồ sao chổi như mày, đều là mày, nếu như không phải mày, Phù Dung sao lại trở thành bộ dạng thế này? Con tiện nhận không biết xấu hổ như mày, trèo lên giường anh rề mày chưa đủ, bây giờ còn dám đánh chị mày? Tao đúng là hối hận lúc đó không đim chết mày!

Sắc mặt Đường Lạc Lạc trắng bệch, cắn chặt đôi môi nhợt nhạt, không dám tin những lời này lại từ chính miệng người mẹ ruột nói ra, trèo lên giường anh rề?

- Đó cũng là các người đưa tôi qua đó thôi.

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy trái tim của mình đau đớn như bị người khác đập nát.

- Là các người, đem tôi lên giường của anh rề, không phải sao?

- Nói bậy!

Đường Quý Lễ vô cùng tức giận hét lên, ánh mắt giận dữ nhìn Đường Lạc Lạc, gần như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Một bên giọng nói yếu ớt của Đường Phù Dung vang lên.

- Ba, mẹ, đừng làm khó Lạc Lạc, là con không tốt, là con không nên quay về... Lạc Lạc vốn đang sống rất hạnh phúc, đây đối với con mà nói là đủ rồi, chuyện đã qua thì cho nó qua đi, đừng nhắc nữa, đây là số của con.

- Phù Dung...

Lương Thế Văn dùng ánh mắt thương yêu nhìn Đường Phù Dung, so sánh hai bên, càng cảm thấy Đường Lạc Lạc không nói lý lẽ, không so được với sự hiểu ý lòng người của Đường Phù Dung.

Đường Quý Lễ ánh mắt trầm lắng nhìn Đường Lạc Lạc, miếng cường áp chế sự phẫn nộ trong lòng, chỉ vào sô-pha bên cạnh.

- Lạc Lạc, nếu như hôm nay con đến rồi, chúng ta đem chuyện nói rõ ràng, tránh trong lòng mọi người đều không thoải mái.

Đường Lạc Lạc gật đầu, hôm nay cô đến cũng có ý này, sớm đã biết vợ chồng nhà họ Đường thiên vị Đường Phù Dung, nhất định sẽ không chịu để yên.

Cô đi qua đó, ngồi trên sô-pha, Đường Quý Lễ ngồi đối diện cô, tiếp đến Lương Thế Văn nhìn cô chăm chăm như hổ đói, đỡ lấy Đường Phù Dung ngồi bên cạnh Đường Quý Lễ, ba người ngồi ngay ngắn như một nhà ba người đoàn kết vui vẻ, lạnh lùng nhìn Đường Lạc Lạc.

Đường Lạc Lạc chỉ cảm thấy bản thân đã bị bọn họ loại bỏ ra ngoài, sự lạc lõng nhẹ nhàng dâng lên trong lòng.

Đây là người nhà của cô đó, đoàn kết nhất trí đối phó với cô như vậy.

- Các người muốn nói gì, thì nói đi.

Đường Lạc Lạc bình phục tâm trạng một lát, kiên định nói.

- Nhưng nhắc nhở các người một chút, không phải các người muốn đổi lại thì có thể đổi lại được, người của Mặc gia không phải để trang trí, cho dù tôi đồng ý rồi, Mặc gia cũng không phải là nơi cho người khác ra ngoài tự do, càng huống hồ đề nghị này cực kỳ vô lý, tôi cũng sẽ không đồng ý.

Bản thân đã bị người của Đường gia chi phối, sẽ không bị chi phối lần thứ hai nữa.

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Đường Lạc Lạc, ánh mắt Đường Quý Lễ trầm xuống, sau đó biểu cảm dịu dàng đi rất nhiều.

- Lạc Lạc, lúc đầu để con thay thế Phù Dung, con không phải cũng không đồng ý sao? Nếu là như vậy, bây giờ ai về chỗ này, con nên cảm thấy giải thoát mới phải, ba mẹ cũng vì muốn tốt cho con, con nghĩ đi, chuyện con thay thế Phù Dung bị bại lộ rồi, Mặc gia sau này sẽ nhìn con thế nào? Tuy bây giờ không làm gì với con, nhưng thời gian lâu dài, địa vị của con ở Mặc gia sao có thể vững chắc được.

- Đúng rồi, còn thật sự tưởng người của Mặc gia xem mày như bà hoàng, không nhẫn tâm làm tổn thương đến một cọng lông của mày.

Lương Thế Văn tròn mắt.

- Đúng là nghĩ đẹp thật, Mặc gia là gia đình như thế nào, cho dù mày ở lì trong nhà của người ta, người ta cũng sẽ không tha cho mày đâu!

- Cảm ơn các người đã suy nghĩ cho tôi.

Đường Lạc Lạc cười cay đắng.

- Tôi và Mặc Thiệu Đình có thể ở cùng nhau hay không, khi nào chia tay, đây đều là chuyện của chúng tôi, cho dù sau này chúng tôi không thể ở cùng nhau nữa, cũng không sao, nhưng đề nghị của các người, xin lỗi, tôi không thể chấp nhận.

- Em đây là hại mình hại người đó Lạc Lạc...

Đường Phù Dung vẻ mặt xinh đẹp khóc lóc, yếu đuối nói.

- Chị vốn tưởng em sống vui vẻ ở Mặc gia, vậy vì hạnh phúc của em, chị âm thầm lui đi cũng được, nhưng bây giờ xem ra, em ở Mặc gia tương lai bấp bênh, nếu là như vậy, sao em lại sống chết chống đỡ nó, không đồng ý thành toàn chị? Chị luôn ngưỡng mộ cậu chủ Mặc, ba mẹ cũng muốn đi sâu vào quan hệ với Mặc gia, cho dù là vì gia đình này, em cũng không nên khư khư giữ lấy cuộc hôn nhân vô vọng của hai người, làm lỡ hạnh phúc của cậu chủ Mặc!

Đáng vẻ Đường Phù Dung vô cùng đau lòng, giống như Đường Lạc Lạc độc chiếm thứ gì đó của chị ấy, sống chết không chịu buông tay vậy.

Đường Lạc Lạc phát hiện với người của Đường gia, đúng là không có cách nói đạo lý, bọn họ vĩnh viễn là người bị hại, vĩnh viễn bị phụ lòng, vĩnh viễn là vì muốn tốt cho bạn, mà tất cả của bạn đều bị ngấm ngấm mưu tính, còn phải gánh tội danh ngồi không ăn bám, hại người lợi mình.

Thậm chí, bọn họ còn ngậy thơ tưởng rằng, chỉ cần mình đồng ý, thì có thể đổi lại với Đường Phù Dung?

Đúng là coi người của Mặc gia đều chết hết rồi?

Đường Lạc Lạc hít thở sâu lại hít thở sâu lần nữa, giờ mới khắc chế sự xúc động không cãi nhau với bọn họ.

- Tôi đã nói rất rõ rồi, cá nhân tôi không đồng ý cách làm của các người, cho dù tôi đồng ý rồi, người của Mặc gia cũng sẽ không cho các người càn quấy, hôn nhân không phải trò chơi, không phải lúc nào cũng có thể đổi lại được, lúc đầu chị mất tích, các người tìm tôi thay thế, phải nên nghĩ đến có ngày hôm nay.

- Phía bên Mặc gia, ba mẹ tự sẽ có cách.

Đường Quý Lễ vội vàng nói.

- Chỉ cần con đồng ý, Phù Dung trẻ tuổi xinh đẹp, lại lương thiện thuần khiết, tự nhiên sẽ khiến cậu chủ Mặc động lòng, Lạc Lạc, nó là chị của con, cùng một mẹ sinh ra, con đã hưởng thụ nửa năm hạnh phúc vốn thuộc về nó rồi, bây giờ chẳng lẽ không thể trả lại cho nó sao?

Trả lại cho nó...

Đường Lạc Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, lần đầu nghe nói, hôn nhân có đổi đổi, có thể trả.

Nghe ý của Đường Quý Lễ, mình là đã được hỏi, hưởng thụ nửa năm cuộc sống hạnh phúc của bà Mặc trẻ ở Mặc gia.

Đúng là buồn cười.

Đường Lạc Lạc không muốn tiếp tục dằn vặt với bọn họ, đứng dậy muốn rời khỏi, là cô quá ngốc, vẫn ôm chút hoang tưởng cuối cùng với người của Đường gia, vì nói sự việc ra ngoài, bọn họ có lẽ sẽ hiểu rõ, bây giờ xem ra, tất cả những thứ này chẳng qua là do cô đơn phương tình nguyện mà thôi.

Nhìn Đường Lạc Lạc đứng dậy muốn đi, Đường Quý Lễ và Lương Thế Vân nhìn nhau, Đường Phù Dung gấp gấp đến nỗi nắm chặt tay, ngay trong khoảnh khắc Đường Lạc Lạc quay người, Đường Quý Lễ đứng lên, kéo lấy Đường Lạc Lạc.

- Lạc Lạc, xem như ba và mẹ con cầu xin con, đem vị trí bà Mặc này trả cho chị con đi, được không?

Cầu xin con...

Đường Lạc Lạc khựng lại, đứng yên tại chỗ nhìn Đường Quý Lễ khó tin.

Từ nhỏ ba mẹ đối với cô đều nghiêm khắc và lạnh nhạt, trước giờ chưa từng quan tâm đến cô, nói với cô bất kỳ lời dịu dàng nào, thậm chí lúc chính diện nhìn cô cũng ít lại càng ít hơn.

Nhưng hôm nay, vì Đường Phù Dung, Đường Quý Lễ vậy mà buông lời, nói cầu xin cô...

Cô là nên cảm thấy vui vẻ, hay chưa xót đây?

Đường Lạc Lạc là một người mềm lòng, tuy biết rõ Đường Quý Lễ là có mục đích, nhưng đối diện với sự khẩn cầu của ba ruột, cuối cùng cũng không làm được chuyện bỏ đi mặc kệ nhắm mắt làm ngơ.

Nhìn thấy Đường Lạc Lạc dừng chân lại, Đường Quý Lễ mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra thần sắc khẩn cầu, bắt đầu chơi chiêu cảm tình.

- Lạc Lạc, ba biết ba mẹ luôn chưa đủ quan tâm con, nhưng không phải ba mẹ nuôi lớn con sao? Nuôi con thành người, ba và mẹ con không mong con báo đáp, chỉ mong con thành toàn Phù Dung, lúc đầu là ba mẹ suy nghĩ không chu đáo, đem con gả qua Mặc gia, đó là một sai lầm, bây giờ, chúng ta mang sai lầm này sửa chữa lại, ba biết con rất uy khuất, nhưng... coi như ba mẹ xin con, thành toàn Phù Dung đi, được không?

Lần đầu nghe thấy Đường Quý Lễ nói chuyện có đạo lý, nhẹ nhàng, không ngờ, lại trong tình huống như vậy.

Đường Lạc Lạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt vừa thân thuộc lại xa lạ trước mặt, Đường Quý Lễ chăm chút rất tốt, nhưng dù sao cũng là người đã có tuổi, tóc bạc ở tóc mai được nhuộm đen rồi, nếp nhăn nhẹ trên mặt lại không thể che giấu, đôi mắt ông căng thẳng nhìn mình, trên mặt tràn đầy khẩn khiết, mà Lương Thế Vân bên cạnh cũng hết sức căng thẳng, tay nắm chặt lấy tay Đường Phù Dung, tha thiết mong chờ nhìn cô.

Khoảnh khắc này, bọn họ một nhà ba người, đồng tâm hợp lực, hoàn toàn mang Đường Lạc Lạc ngăn cách ra bên ngoài, dùng chút thân tình còn sót lại làm vũ khí bí mật, mặc cả với cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152

Đường Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy rất bất lực.

Bất kể cô khuyên bảo bản thân thế nào, muốn cắt đứt quan hệ với người của Đường gia thế nào, nhưng Đường Quý Lễ và Lương Thê Vân là ba mẹ của cô, điểm này cô không thể thay đổi, cho dù bọn họ có vô cớ gây sự thế nào đi nữa, nhưng có một câu nói không sai – bọn họ đã nuôi lớn cô.

Cho dù quá trình trưởng thành uất ức như thế nào, nhưng dù sao cũng đã nuôi lớn cô.

Mà Mặc Thiệu Đình... thái độ bây giờ đối với mình lại lạnh nhạt như thế, có lẽ, bọn họ vốn không có duyên phận.

Cô có thể chịu được áp lực của Đường gia, kiên định ở bên Mặc Thiệu Đình, nhưng giữa hai người, còn có thể quay về sự ân ý và ân ái ban đầu hay không?

Chuyện này cô sai rất quá đáng, Mặc Thiệu Đình thật sự có thể tha thứ cho mình không?

Thà ngày nào cũng đối diện với ánh mắt thất vọng đó của Mặc Thiệu Đình, có phải chi bằng thành toàn người của Đường gia, bản thân triệt để làm một cái kết cho bọn họ?

Thứ bản thân mới đầu muốn, không phải là rời khỏi Mặc gia, bắt đầu một cuộc sống mới hay sao?

Nhưng người một khi có được rồi, sẽ sợ hãi mất đi, cô sợ mất đi Mặc Thiệu Đình, còn việc dự tính ban đầu của mình cũng quên mất rồi.

Rõ ràng lý trí đã nói với cô, như thế nào mới là đúng, nhưng bản thân chính là rất lưu luyến chút ấm áp không chịu buông tay.

Chẳng lẽ, vẫn chưa đủ một chưa đủ nom nớp lo sợ hay sao?

- Lạc Lạc...

Đường Quý Lễ căng thẳng dán mắt vào khuôn mặt có chút thất thần của Đường Lạc Lạc.

- Ba biết con uất ức, nhưng... chúng ta đã để lỡ con, không thể để lỡ Phù Dung nữa, con và cậu chủ Mặc vốn dĩ vừa bắt đầu đã là sai lầm, Phù Dung mới là người phụ nữ nên gả vào Mặc gia...

- Được rồi.

Đường Lạc Lạc rú mắt xuống, che đi sự thất vọng và đau khổ trong đôi mắt, giọng nói có chút căng thẳng.

- Tôi biết ý của các người, tôi có thể rời khỏi Mặc Thiệu Đình, còn việc Mặc gia có thể chấp nhận Đường Phù Dung hay không, thì không liên quan đến tôi.

Có một số thứ, cho dù cố gắng thế nào đi chăng nữa, sợ rằng không giữ được nữa, dù sao vừa mới bắt đầu đã không phải của cô, thà bị động mất đi, chi bằng chủ động từ bỏ.

Ít nhất hình ảnh để lại cho Mặc Thiệu Đình, cũng dễ coi hơn.

- Thật ư?

Lương Thê Vân có chút không dám tin hỏi lại một câu, giống như chỉ sợ Đường Lạc Lạc hối hận, vội bổ sung thêm.

- Chúng ta đây đều muốn tốt cho con, Lạc Lạc, từ sau khi gả vào Mặc gia, cũng xảy ra nhiều chuyện, tính cách này của con không phù hợp gả vào nhà quyền quý, thà sau này bị đuổi ra khỏi ra, chi bằng mang cơ hội nhường cho Phù Dung...

Đường Phù Dung vui mừng khôn xiết, trên mặt nhin không được lộ ra nụ cười đắc ý, miệng lại còn gả bộ vờ vĩnh.

- Lạc Lạc, cảm ơn mọi thứ em làm cho chị, chị sẽ thay em, chăm sóc cậu chủ Mặc thật tốt...

- Cảm ơn nó làm gì, vốn dĩ là nó nợ con mà.

Lương Thê Vân bắt mắt lắm lắm.

- Lạc Lạc, không ở lại ăn bữa cơm sao?

Đường Quý Lễ lần đầu tiên mở miệng giữ Đường Lạc Lạc ở lại ăn cơm, không ngờ đến lại trong tình hình này.

Đường Lạc Lạc nhìn một nhà ba người bọn họ bên xướng bên hoạ, trái tim dần dần trầm xuống vực sâu, cười lạnh nhạt.

- Không cần đâu, tôi còn có việc, đi về trước.

- Được được được.

Đường Quý Lễ dẫn theo Lương Thế Vân và Đường Phù Dung tiến ra ngoài, còn không quên dặn dò.

- Cái đó... tuy nói Phù Dung quay về rồi, nhưng chuyện này đêm dài lắm mộng, con vẫn là...

- Tôi biết, tôi sẽ nhanh chóng rời đi.

Đường Lạc Lạc gật đầu, không xem khuôn mặt cười giả dối của người Đường gia, sau khi đồng ý với bọn họ, chỉ cảm thấy trong lòng mình như trút được gánh nặng, vậy mà lại không nhẹ nhõm và vui vẻ như trong dự tính, chỉ có sự sợ hãi.

Cuối cùng... đã đi đến bước đường này rồi.

Bản thân dù sao cũng phải rời khỏi Mặc Thiệu Đình.

Đôi tay vô thức nắm chặt, móng tay cứ cào vào thịt, cào chặt đến ngón tay trắng bệch, vậy mà lại không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy trái tim trống rỗng, không nơi trở về.

Cô không biết bản thân làm sao đi ra khỏi Đường gia, làm sao ngồi lên xe thuê quay về biệt thự bên biển của cô và Mặc Thiệu Đình, đứng bên ngoài cửa biệt thự, cô đưa tay mở khoá vân tay, có chút mơ màng đi vào trong.

Vốn dĩ tưởng rằng, đây là gia đình đầu tiên thuộc về cô.

Biệt thự Mặc gia lúc đi vào trong, chỉ xem như khách sạn vậy, bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị thoát khỏi bẫy khổ, sau này La Nhã đến rồi, càng khiến Đường Lạc Lạc cảm thấy có cảm giác như làm khách vậy, mà ở Đường gia từ nhỏ đến lớn, bản thân càng có nhiều lúc chỉ là một vật thể trong suốt không một ai yêu thương, mấy ngày trước cùng Mặc Thiệu Đình dọn ra ngoài, tuy lúc đó một đồng chuyện phiền phức, cãi nhau đến rất không vui, nhưng trên ý nghĩa nghiêm ngặt, đây lại là gia đình đầu tiên của cô.

Gia đình đầu tiên cùng Mặc Thiệu Đình.

Lúc đó ngoại trừ mù mịt đau buồn, còn có chút ít vui mừng và hân hoan, cô trước sau đều nhớ lúc Mặc Thiệu Đình lựa chọn cùng cô dọn ra ngoài, sự rung động và vui vẻ trong lòng.

Khoảnh khắc đó Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân như có được cả thế giới.

Giống như Mặc Thiệu Đình, có tốt đến mấy, cuối cùng cũng không thuộc về cô, cô có thể ở lì không đi, vùng vẫy không buông tay, nhưng đây lại có ý nghĩa gì chứ? Chuyện cô mạo danh thay thế đã bị phát hiện rồi, cho dù Mặc Thiệu Đình đối với cô trước sau như một, nhưng áp lực đến từ Mặc gia, áp lực của Đường gia, và cả những chuyện có thể xảy ra sau này...

Giống như một hòn núi lớn, nặng nề đè lên trái tim Đường Lạc Lạc.

Cô thờ dài, chuẩn bị đi qua phòng khách, lên lầu đến phòng ngủ của mình yên tĩnh nằm xuống một lát, nhưng không ngờ đến, vừa vào cửa liền thấy Mặc Thiệu Đình ngồi ngay ngắn trước bàn trà, mặc một bộ Tây phục sọc chéo nghiêm trang, đôi chân thon dài để chiếc Macbook, đang cúi đầu tập trung tinh thần xem gì đó, nghe thấy tiếng mở cửa của mình, ngẩng đầu lên, đôi mắt dài nhìn mình một cái.

Anh vốn trông điển trai tinh tế, lúc nhìn chăm chăm vào người khác, giống như có thể lấy đi ba hồn bảy vía của người ta, ánh mắt đó thâm thúy và lạnh lẽo, nhìn không rõ vui buồn, đôi mắt đen lấy dài hẹp và sâu xa, khiến Đường Lạc Lạc đứng yên tại chỗ, muốn lờ đi cũng không lờ được.

Đây là ngôi nhà mới của bọn họ, người hầu không nhiều, nhưng cực kỳ có mắt nhìn, mấy ngày nay cậu chủ và bà chủ nói chuyện không nhiều, đoán chừng đôi vợ chồng nhỏ giận đối nhau rồi, lúc này bất gặp, những người tạp vụ lập tức tản ra, trong chốc lát phòng khách bất giác chỉ còn lại hai người Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình.

Đường Lạc Lạc vốn dĩ muốn cân nhắc một lúc, làm sao mở miệng với Mặc Thiệu Đình, nhưng không ngờ đến Mặc Thiệu Đình vốn đi ra ngoài, lại sẽ ở nhà chờ mình, cô nghiêng chặt răng, ngang cũng chết mà dọc cũng chết, dù sao mình cũng phải mở miệng, chọn ngày chi bằng hôm nay, đỡ được việc mình lại lung lay, chi bằng bây giờ nói luôn vậy.

Nghĩ như vậy, cô thẳng thắn đi đến trước mặt Mặc Thiệu Đình, cúi đầu nhìn gương mặt khôi ngô của anh, chậm rãi nói.

- Mặc Thiệu Đình, em có chuyện muốn nói với anh.

- Hử?

Mặc Thiệu Đình híp mắt lại, đứng lên, đôi tay cho vào túi quần, cười như không cười nhìn Đường Lạc Lạc.

- Nghĩ thông suốt rồi?

Lúc đầu biết Đường Lạc Lạc lừa gạt anh, mạo danh Đường Phù Dung kết hôn với anh, Mặc Thiệu Đình thật sự tức giận, anh là một người rất không dễ nổi nóng, vì vậy không quan tâm bất kỳ ai, vì thế cho dù La Nhã quá đáng thế nào, lại là người thân của anh, cũng chưa từng làm anh nổi nóng.

Nhưng Đường Lạc Lạc không như vậy, cô vợ nhỏ anh trân trọng, là người anh muốn dành trọn cuộc đời, lại lừa dối anh nửa năm lâu như thế, thông minh như anh, nếu như không phải nói với cô tất cả những lời tuyệt đối tin tưởng, sự giải thích đầy sơ hở của Đường Lạc Lạc, sớm đã khiến anh nghi ngờ rồi.

Chính vì tín nhiệm như vậy, vì vậy sau khi biết bản thân bị lừa gạt, lại càng khó chấp nhận hơn, nhưng cứ khư khư không muốn buông bỏ cô, nhìn thấy cô bị ăn hiếp bị bài xích, một phút cũng không muốn nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của cô, không tiếc trở mặt với La Nhã, cùng cô dọn ra ngoài.

Mấy ngày nay, Mặc Thiệu Đình suy đi nghĩ lại, tuy vẫn không vui về gì với những việc Đường Lạc Lạc đã làm, nhưng đặt mình vào hoàn cảnh của cô thay cô suy nghĩ, cũng đau lòng với sự khó khăn và không còn lựa chọn nào khác của cô.

Bạo lực tâm lý cũng là một loại bạo lực, Mặc Thiệu Đình biết rõ điểm này, cho dù lạnh nhạt đối xử với Đường Lạc Lạc, cũng giữ không được mấy ngày, càng huống hồ bây giờ Đường Lạc Lạc rầy rà đi đến trước mặt anh, muốn nói chuyện với mình, là cuối cùng cũng hiểu rõ mình tức giận vì cái gì rồi?

Hơn nữa, anh tức giận vì Đường Lạc Lạc không tin tưởng anh, không sớm nói sự thật với anh, sau khi bị vạch trần, lại hoàn toàn không nắm bắt được trọng điểm, lại luôn miệng nói với anh “anh rể anh rể”...

Cách làm bừa bãi nhận người thân như vậy, nếu như không phải xảy ra trên giường, đều khiến người khác rất khó thoải mái.

Lúc này Đường Lạc Lạc nếu như biết sai rồi, bản thân cũng không cần thiết tính toán chi li, ánh mắt của Mặc Thiệu Đình dịu dàng đi một chút, chỉ cần Đường Lạc Lạc cho anh một bậc thêm không tệ, anh không ngại tiếp tục bước đi, chiến tranh lạnh với Đường Lạc Lạc mấy ngày nay, anh cũng chịu nhiều đau khổ, lúc này không giận đối gì nhiều, nhiều hơn nữa là nhớ nhung.

Không dễ gì dọn được ra ngoài, bọn họ nên trăn trọng khoảng thời gian bên nhau mới phải.

Mặc Thiệu Đình tràn đầy mong chờ nhìn Đường Lạc Lạc, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh ánh sáng, như ánh nắng sáng ngời.

Đường Lạc Lạc vốn lấy hết dũng khí, dưới ánh mắt chăm chú yêu thương như vậy, chốc lát có cảm giác không thể lãnh mình, cô hơi cúi đầu, cắn môi, cố hết sức giữ cho mình bình tĩnh, giọng nói lại vẫn mang theo run rẩy.

- Mặc Thiệu Đình, chuyện xảy ra mấy ngày nay, em suy nghĩ kỹ rồi, là em không đúng, em không nên lừa gạt anh, không nên nói với anh những lời không nên nói... em hy vọng anh đừng giận em nữa, còn nữa... chúng ta vẫn là nên kết thúc đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153

Mặc Thiệu Đình nghe thấy Đường Lạc Lạc xin lỗi với mình, lần này cuối cùng cũng không nhắc “anh rể em vợ” gì nữa rồi, thái độ rất nghiêm túc và chân thành, con tức trong lòng lập tức không thấy đâu, khoe miệng vừa mới cong lên nụ cười, liền nghe thấy cái câu “chúng ta vẫn là nên kết thúc đi” của Đường Lạc Lạc, lập tức nụ cười lên cứng lại trên mặt.

- Kết thúc?

Mặc Thiệu Đình bất giác nắm lấy cằm của Đường Lạc Lạc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, thực sự không dám tin vào tai mình, ánh mắt đó gần như có sức xuyên thấu mãnh liệt, có thể nhìn thấu hết mọi thứ của Đường Lạc Lạc.

- Em nói gì? Em có biết mình đang nói gì không?

Anh vì cô, tha hiệp và nhún nhường nhiều như thế, cho dù cô lừa anh, bản thân cũng chẳng qua muốn cô cho một câu giải thích một câu xin lỗi là được, cho dù cô bị tất cả mọi người xem là kẻ lừa đảo có dụng ý xấu, bản thân cũng dẫn cô dọn ra khỏi Mặc gia, không hề giữ cô lại, sự việc bất kể to nhỏ đều không hề giấu giếm...

Vậy mà, cô đến bây giờ, vẫn muốn tách ra với mình?

Nếu như nói lúc trước làm âm mưu ly hôn, còn có thể giải thích trong lòng Đường Lạc Lạc chột dạ, sợ thân phận của mình bị vạch trần, vì vậy tình nguyện rút lui, nhưng bây giờ thì sao?

Tất cả bí mật đều đã công khai ra ngoài, cô chỉ cần có được sự thấu hiểu của anh, hai người liền có thể ở bên nhau lâu dài, vì sao trong giờ phút quan trọng này lại nói kết thúc cái gì chứ?

Tình cảm coi như báu vật của anh, ở phía cô là một món đồ ấu trĩ có thể tùy tiện kết thúc, như trò chơi trẻ con vậy sao?

Đường Lạc Lạc môi run cầm cập, ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt của Mặc Thiệu Đình, đôi mắt đó âm u đáng sợ, tối tăm và sâu xa, gần như hội tụ bão táp cuộn trào mãnh liệt, lúc nào cũng có thể cuốn sạch mọi thứ, ngón tay nắm lấy chiếc cằm cô bất giác dùng sức, đau đến nỗi cô chau mày, nhin không được đau đến lên tiếng.

- Mặc... Thiệu Đình, em nói, chúng ta kết thúc đi, em đã nghĩ rất lâu, cảm thấy đây là kết quả tốt nhất.

Kết quả tốt nhất?

Mặc Thiệu Đình chưa từng cảm thấy bản thân nực cười như vậy, người phụ nữ anh bỏ ra mọi thứ, cảm thấy cùng anh tách ra là kết quả tốt nhất?

- Đường Lạc Lạc, cho anh một lý do.

Khuôn mặt điển trai của Mặc Thiệu Đình rõ ràng sắc sảo, gần như từng câu từng chữ rõ ràng nói ra câu này, biểu cảm trên mặt cực kỳ lạnh lùng.

Đường Lạc Lạc hơi run cầm cập, chuyện đã thế này, cô không còn đường lui nữa.

- Chúng ta... mới bắt đầu đã là một sai lầm, bây giờ Đường Phù Dung quay về rồi, em nên mang thân phận bà Mặc trả lại cho chị ấy, như vậy tâm lý của em mới bình thản. Chúng ta không hợp nhau, Mặc Thiệu Đình, xem như em có lỗi với anh, anh... tha cho em đi.

Tha cho em đi...

Mặc Thiệu Đình nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy trong đầu mình nổ đùng đùng, anh vốn dĩ, là muốn quay về cùng Đường Lạc Lạc xóa bỏ hiềm khích, là chuẩn bị bắt đầu một cuộc sống mới với cô, trong quá trình anh chờ đợi cô, vô số lần nhớ lại thời khắc hạnh phúc của hai người, nhớ nhưng nụ cười của cô mùi hương của cô, buông bỏ tất cả sự kiêu ngạo và tự tôn, quyết định chỉ cần cô cho mình một lời giải thích, anh liền đồng ý không nhắc chuyện cũ...

Nhưng thứ chờ đến, là cô nói với anh, tha cho cô.

Anh chưa từng nghĩ qua, bản thân sẽ rơi đến bước đường này, trở thành trò cười lớn như vậy.

Đúng rồi, từ lúc mới bắt đầu, chính là anh giữ cô lại, giam cầm cô, anh đang trù tính thiên trường địa cửu, trong lòng cô lại muốn cao chạy xa bay.

Khoé miệng Mặc Thiệu Đình thoáng ra một nụ cười chế giễu, ánh mắt sắc lạnh như dao, lướt qua mặt Đường Lạc Lạc, giống như muốn đem khuôn mặt cô khắc ghi sâu trong đầu, đôi môi mỏng hơi hé ra, giọng nói anh lạnh lùng mang một chút khàn đặc.

- Em nghĩ kĩ chưa?

- Nghĩ kĩ rồi.

Đường Lạc Lạc quay đầu, vùng vẫy khỏi ngón tay Mặc Thiệu Đình đang nắm lấy mình, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của mình, vang bên tai rất rõ ràng.

- Mặc Thiệu Đình, chúng ta không có duyên, tách ra là kết quả tốt nhất...

- Được.

Mặc Thiệu Đình quay đầu đi, lạnh nhạt nói ra một chữ, không quay đầu lại xông ra ngoài.

Mãi đến khi bóng lưng anh biến mất ở cửa, Đường Lạc Lạc giờ mới ngẩn ngơ quay đầu lại, nhìn thấy cửa ra vào trống không, không kiếm được nước mắt nữa, trong chốc lát làm mờ cả hốc mắt.

Anh đi rồi.

Cuối cùng cũng bị mình ép đi rồi.

Đường Lạc Lạc từ từ ngồi xổm xuống đất, hai tay ôm lấy đầu gối của mình, toàn thân không ngừng run rẩy, không một chút hình tượng tan vỡ khóc thật lớn.

Đó là người đàn ông duy nhất mình yêu sâu đậm, nhưng... anh không thể ở bên mình...

Giữa bọn họ, có quá nhiều, quá nhiều trở ngại, cho dù anh nhất thời chiều theo cô, cái gì cũng không để ý, nhưng sau một năm, mười năm sau thì sao?

Cô sợ có một ngày, bản thân không muốn rời xa anh, lại không thể không rời xa, anh nên có được một cuộc sống tốt đẹp hơn, cưới một tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối, sống dưới sự hâm mộ và ngưỡng vọng của người khác, ở cùng mình, chờ đợi cô chỉ có sự chỉ trích và phiền phức vô hạn.

Cho dù Đường Phù Dung không quay về, ngày tháng của cô, có ngày nào sống tốt đâu chứ?

Đường Lạc Lạc vùi đầu trên đầu gối, khóc hu hu, giống như một đứa trẻ.

Tối hôm đó, Mặc Thiệu Đình không quay về, Đường Lạc Lạc cả đêm trằn trọc khó ngủ, mơ màng thiếp đi, lại khóc đến tỉnh ngủ.

Sáng sớm cô ngủ dậy, hồn bay phách lạt tùy tiện ăn một chút đồ, liền sắp xếp một chút đến công ty đi làm.

Tuy sắp chia tay với Mặc Thiệu Đình, nhưng đi làm ngày nào, vẫn phải đứng giờ ngày đó, huống hồ, cuộc thi thiết kế đó, cô vốn không vốn từ bỏ.

Chuyện này ra chuyện kia, đường tình duyên đã không sống sè rồi, còn muốn góp thêm sự nghiệp vào hay sao? Tuyệt đối không thể.

Đường Lạc Lạc cố gắng lấy lại tinh thần, mang kính râm, đi vào tầng làm việc của nhà họ Mặc, bên thang máy, nhìn thấy Mặc Tây Thành.

Mặc Tây Thành mặc một chiếc sơ-mi màu trắng, bên ngoài khoác một áo vét màu xám nhạt, cùng chiếc quần Tây cùng màu chín tấc, ăn diện tùy ý nhưng lại khéo léo, có một cảm giác như người trẻ có nhiều hoài bão, cộng thêm gương mặt khôi ngô tuấn tú, sống sờ sờ như một tiểu thít tươi từ trong phim bước ra.

Cuộc gặp mặt lần trước, còn là trong yến tiệc mừng thọ của Mặc lão gia, Đường Lạc Lạc bị vạch trần ngay tại trận, là thay thế Đường Phù Dung giả cho Mặc Thiệu Đình, Mặc Tây Thành cũng ở hiện trường, tuy cũng không ngừng kinh ngạc, nhưng nhiều hơn thế, trái lại là một chút hy vọng may mắn...

Đường Lạc Lạc không phải Đường Phù Dung... cô đã lừa Mặc Thiệu Đình, vậy sau khi Mặc Thiệu Đình biết được, hai người làm sao có thể không có rạn nứt? Càng đừng nói đến ba Đường mẹ Đường luôn lái nhai muốn đem hai người đổi lại...

Ở chuyện này, người duy nhất vui mừng, e là chính là Mặc Tây Thành rồi.

Nếu như Đường Lạc Lạc không còn là chị dâu của mình, vậy khoảng cách giữa mình và cô, lại gần thêm một bước rồi...

Có trời mới biết cô và Mặc Thiệu Đình bên nhau thêm ngày nào, cậu phải chịu đau khổ thêm ngày nấy.

Chỉ là, lúc này nhìn thấy Đường Lạc Lạc dùng kính râm che mặt, Mặc Tây Thành khó tránh cảm thấy đau lòng, đoán chừng lại đã khóc lóc rồi?

- Không có chuyện đó, tôi rất tốt.

Đường Lạc Lạc lắc đầu, lập tức chậm rãi mở miệng.

- Chỉ là, tôi cảm thấy tách ra có thể tốt hơn, chiều tôi xin nghỉ phép, quay về thu dọn một chút đồ đạc, có thể không?

Bây giờ sếp của Đường Lạc Lạc là Mặc Tây Thành, mấy chuyện như xin phép nghỉ nửa ngày, nói với cậu là được, không bắt gặp Mặc Tây Thành ở đây, Đường Lạc Lạc cũng chuẩn bị đi tìm Mặc Tây Thành, vừa đúng lúc.

Phải tách ra?

Trong lòng Mặc Tây Thành vui mừng khôn xiết, cậu chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được Đường Lạc Lạc và Mặc Tây Thành đường ai nấy đi, tâm trạng lập tức sáng sủa hẳn lên.

- Không thành vấn đề, cô có thể không cần đi làm, hôm nay tôi có thể cho cô nghỉ một ngày phép, ồ không, mấy ngày cũng được, nếu cô muốn thu dọn đồ đạc, chỉ bằng tôi cùng cô quay về?

- Không cần đâu.

Đường Lạc Lạc vẫy tay.

- Đồ đạc tôi không nhiều, không cần cậu giúp tôi đâu, buổi sáng tôi còn có bản thiết kế phải chỉnh sửa một chút, buổi chiều là đủ rồi.

Hai người đang nói chuyện, liền thấy thang máy xuống rồi, Đường Lạc Lạc và Mặc Tây Thành cùng nhau đi vào trong thang máy, tuy tâm trạng vẫn buồn bã, nhưng vẫn không nên lạnh nhạt với Mặc Tây Thành, Đường Lạc Lạc vực dậy tinh thần mỉm cười.

- Hôm nay trùng hợp thật, đến rồi gặp được cậu, đỡ tốn việc tôi đi tìm cậu xin nghỉ phép rồi, cậu chắc không phải luôn đợi dưới lầu, há miệng chờ sung chứ?

Đường Lạc Lạc là đang nói đùa, lại nhầm trúng suy nghĩ của Mặc Tây Thành, cậu sáng sớm đã đợi trước cửa thang máy, vì muốn sớm chút gặp được Đường Lạc Lạc, hỏi thăm cô dạo này sao rồi.

Bị vạch trần tâm tư, Mặc Tây Thành ngạt nhiên thoáng qua chút xấu hổ, nhưng rất nhanh sắc mặt lại như cũ.

- Đúng, tôi là đang đợi cô tự chui đầu vào lưới. Lạc Lạc tuy cô và anh tôi... nhưng tôi luôn xem cô là bạn, có chuyện gì cần tôi giúp đỡ cô cứ việc nói, tôi cũng cảm thấy chuyện hai người tách ra khá là sáng suốt.

- Đúng rồi, là sự lựa chọn chính xác.

Đường Lạc Lạc gật đầu, trong lòng trào dâng sự cay đắng.

Bạn xem, ngay cả em trai của Mặc Thiệu Đình cũng cảm thấy hai người họ nên tách ra, sợ rằng mọi người trên toàn thế giới đều biết rồi, chỉ là cô vẫn đang lừa mình dối người.

Cô và Mặc Thiệu Đình, vốn dĩ là người của hai thế giới.

“Ting” một tiếng, thang máy đến tầng thứ mười sáu, Đường Lạc Lạc và Mặc Tây Thành người trước người sau đi vào bộ phận thiết kế, sáng sớm thời gian mọi người đi làm đều không khác mấy, vì vậy cũng không dẫn đến sự lờn quýt của người khác, mà Đường Lạc Lạc tuy nói đã lộ mặt trong yến tiệc mừng thọ của Mặc lão gia, nhưng người đến đều là bạn thân giao của Mặc lão gia và họ hàng thân thiết của Mặc gia, đồng nghiệp trong công ty đương nhiên không biết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154

Có đồng nghiệp tò mò hỏi Đường Lạc Lạc tại sao lại đeo kính râm, Đường Lạc Lạc nói một câu tối hôm qua thức đêm coi phim rồi đuổi đi.

Vừa mới ngồi xuống vị trí của mình, Mặc Lan liền đẩy cửa đi vào, giao một số nhiệm vụ công việc mấy tuần gần đây, lúc quay người, cực kỳ đặc ý nhìn khinh Đường Lạc Lạc một cái, nhìn thấy dáng vẻ ỉu xiu của Đường Lạc Lạc, liền biết là bị Mặc Thiệu Đình ghét bỏ rồi, trong lòng Mặc Lan cười lạnh lùng, âm thầm chửi một câu, đáng đời.

Đối với nụ cười như ra oai, Đường Lạc Lạc hoàn toàn không quan tâm đến, cách giờ làm việc còn sớm, cô mở laptop của mình ra, vừa nghe các đồng nghiệp tám chuyện, trong lòng vừa đập loạn xạ.

- Ê mấy người coi tin tức chưa? Là phú nhị đại đó đuổi cô vợ dân thường ra khỏi nhà à?

- Xem rồi xem rồi, vốn dĩ tưởng gả cho nhà triệu phú, đợi đến khi người ta chơi chán rồi, một xu cũng không có được, liền bị đuổi ra khỏi nhà rồi, thật tội nghiệp.

- Tội nghiệp cái gì chứ, tôi thấy là tự mình tìm lấy, biết thế nào là môn đăng hộ đối không? Gia cảnh khác biệt như vậy, sớm sẽ bị ghét bỏ thôi, còn có chút tự mình biết mình vẫn tốt hơn.

Chủ đề hôm nay bộ phận thiết kế bàn tán, đoán chừng là tin tức hôm qua được chia sẻ tràn lan lên Weibo chuyện phú nhị đại đuổi cô vợ ra khỏi nhà rồi, Đường Lạc Lạc không có tâm trạng lướt Weibo, nhưng nghe cũng nghe được đại khái, đại ý là chuyện một cặp đôi thân phận chênh lệch kết hôn với nhau, kết quả chưa được mấy năm phú nhị đại liền đem cô bé lẹm đuổi ra khỏi nhà.

Mọi người càng nói càng sung sức, Nhạc Thanh lú lú bàn luận được một lúc, mỉm cười có ý xấu, đem chủ đề lái lên người Đường Lạc Lạc trầm mặc không nói gì ở một bên.

- Phải nói Lạc Lạc đó, nếu tôi là cô, tôi sẽ thông minh hơn, trợ lý Tần tương lai tốt đẹp, đó là người bên cạnh giám đốc Mặc, cô không có chuyện gì cũng phải nâng cao điều kiện của mình một chút, mới xứng với người ta.

Đường Lạc Lạc tìm được bạn trai xuất chúng hơn bạn trai của mình, đối với chuyện này Nhạc Thanh luôn không thể cam tâm, lúc này mượn đề phát huy, bề ngoài là quan tâm Đường Lạc Lạc sẽ bị ghét bỏ giống như cô bé Lọ Lem trên tin tức, trên thực tế là đang ám chỉ Đường Lạc Lạc không tự mình biết mình, đi bám lấy chức vị cao của Tần Việt.

Chỉ là, Đường Lạc Lạc nghe được lời này, trong lòng lại một phen xúc động, trong mắt người khác, bản thân ngay cả trợ lý bên cạnh Mặc Thiệu Đình cũng không xứng, vậy Mặc Thiệu Đình... càng không cần nói nữa.

Cô cười cay đắng.

- Cảm ơn lời nhắc nhở của cô.

Nói xong mặc kệ lời lẽ chua ngoa của Nhạc Thanh, mở máy tính ra, bắt đầu nghiêm túc tìm kiếm văn phòng luật sư ở thành phố S, lại tra hỏi một chút giấy thoả thuận ly hôn đều là như thế nào, nghiêm túc chuẩn bị thủ tục ly dị.

Cô cũng không chuẩn bị lấy của Mặc Thiệu Đình cái gì, vì vậy kí xong giấy thoả thuận ly hôn, hai người đến cục dân chính làm một số thủ tục là được.

Tuy nói quá trình đơn giản, nhưng một chút cũng không khiến Đường Lạc Lạc có cảm giác nhẹ nhõm, thời gian buổi sáng liền trôi qua trong những suy nghĩ lung tung của cô...

Một bên khác, tầng trên cùng của toà nhà làm việc nhà họ Mặc, trong phòng làm việc tổng giám đốc.

Tuy chinh điều hoà đến hai mươi mấy độ, nhưng trong phòng làm việc to như thế, Tần Việt vẫn cảm thấy không khí lạnh xung quanh điên cuồng đến đáng sợ, cậu ôm lấy chiếc áo khoác trên người, cẩn thận tỉ mỉ nhìn Mặc Thiệu Đình phía trước im lặng không nói gì.

Khí thế của Mặc Thiệu Đình vốn lớn mạnh, cho dù là bình thường, khuôn mặt cũng lạnh lùng, càng không cần nói tâm trạng bây giờ cực kỳ buồn bực, toàn thân gần như bao phủ một lớp khí lạnh khiếp sợ, khiến người khác thực sự không dám tiến đến gần bên cạnh anh.

Đôi mắt anh đen láy lạnh lùng nhìn về phía trước, Mặc Thiệu Đình hơi nghiêng đầu, ánh mắt lạnh như băng lướt qua trên người Tần Việt.

- Bây giờ cô ấy đang làm gì?

Từ khi Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc giận đối nhau, Tần Việt không có ngày nào sống vừa ý, sắc mặt Mặc Thiệu Đình âm u đến đáng sợ, lại là tên kiêu ngạo cứng đầu, rõ ràng nhớ nhung quan tâm Đường Lạc Lạc đến bước đường không thể không chế, cứ khư khư không chịu thừa nhận, cũng không chịu mở máy giám sát ra kiểm tra xem hành tung của Đường Lạc Lạc, lúc này đoán chừng cuối cùng cũng không nhận được rồi, giờ mới mở miệng dò hỏi.

Tần Việt lập tức tiến lên một bước, đem tin tức từ nhân viên bên bộ phận thiết kế toàn bộ báo cáo lên trên.

- Bà Mặc... cô Đường chiều hôm nay xin nghỉ phép, nói là... nói là...

Mặc Thiệu Đình híp mắt.

- Nói là gì?

- Nói là muốn về nhà thu dọn đồ đạc.

Giọng nói của Tần Việt càng ngày càng nhỏ, đến sau cùng hoàn toàn như tiếng muỗi kêu.

Quả nhiên, nghe đến lời này Mặc Thiệu Đình đứng phắt dậy, đầu cũng không quay lại đi ra bên ngoài, để lại một câu lạnh lùng.

- Cùng tôi về biệt thự bên biển một chuyến.

Tần Việt không dám trì hoãn, vội đi theo.

Mặc Thiệu Đình bước đi vội vã, toàn thân lướt qua như con gió, trên người tràn đầy khí thế, nơi đi ngang qua thực sự đều hoá băng.

Người phụ nữ đáng ghét này!

Vốn anh tưởng hôm qua nói chia tay ly hôn gì đó, chỉ là Đường Lạc Lạc nhất thời kích động, nhất định là đi Đường gia bị mật ngọt chết ruồi đánh trúng rồi, đang chuẩn bị đi tìm người san bằng Đường gia, tiện thể nghĩ cách đánh tan suy nghĩ của cô, nhưng cô lại mạnh mẽ vang dội như vậy buổi chiều liền chuẩn bị dọn đồ rời khỏi...

Đoán chừng không cần mấy ngày, giấy thoả thuận ly hôn sẽ để trên bàn anh rồi!

Mặc Thiệu Đình chỉ cảm thấy trái tim nhói lên, gần như khiến anh không thể chịu được, loại đau khổ bị phản bội này, khiến anh thực sự không khống chế được bản thân, trong đầu không suy nghĩ gì, chỉ có một ý nghĩ, là không thể để Đường Lạc Lạc dọn ra khỏi nhà anh.

Không thể...

Dọc trên đường, Tần Việt phóng xe thật nhanh, mang tốc độ xe chạy đến hai trăm mấy cây số, vẫn bị ánh mắt lạnh lẽo của Mặc Thiệu Đình im lặng thúc giục, nôn nóng mong muốn chiếc xe có sáu chiếc bánh mới được, cậu thật sự muốn nhắc nhở Mặc Thiệu Đình, bây giờ vẫn chưa tới thời gian tan làm, Đường Lạc Lạc chỉ là muốn về nhà dọn đồ rời khỏi, cũng phải đợi lúc buổi chiều sau khi tan làm...

Biết là Mặc Thiệu Đình gấp gáp trở về muốn níu kéo người vợ sắp ly hôn, không biết còn tưởng trong nhà hoà hoãn nữa.

Cứ lao vút vút trên đường như vậy, Mặc Thiệu Đình rất nhanh quay về biệt thự bên biển, sai hai đôi chân dài, dưới ánh mắt hiếu kỳ và cung kính của người hầu, tự ý đi vào phòng ngủ của Đường Lạc Lạc.

Sau khi từ Mặc gia ra ngoài, anh và Đường Lạc Lạc liền chia nhau ra ngủ, phòng ngủ này là lúc trước chuẩn bị sẵn cho Đường Lạc Lạc, chẳng qua chỉ là lúc đó muốn đợi sau khi La Nhã rời khỏi, hai người mới dọn đến đây.

Trong nhà trang trí gọn gàng và ấm áp, màu sắc là màu cam nhạt dịu dàng, diện tích rất lớn, đặc biệt là gian để đồ, khăn trên tường, chừng năm sáu mươi mét vuông, trong đó để đầy các loại quần áo trang sức, đều là anh dặn dò chuẩn bị sẵn trước đó.

Lúc này Mặc Thiệu Đình ổn định lại tâm trạng, ngồi trên chiếc giường lớn của Đường Lạc Lạc, ngẩng đầu lên, dán mắt vào cửa, đợi Đường Lạc Lạc quay về.

Nhưng trong lòng hoàn toàn không có dự tính, nhìn thấy Đường Lạc Lạc, sẽ nói những gì.

Đi thì nhất định không để cô đi rồi, nhưng phải dựa vào lý do gì chứ?

Mặc Thiệu Đình quay đầu, nhìn quần áo trang sức sắc sỡ đủ loại trong gian đề đồ, phát hiện đại đa số quần áo vốn dĩ chưa từng mặc qua, tem vẫn còn, chỉ có vài bộ đồ cũ Đường Lạc Lạc treo ở bên ngoài, xem ra, ý nghĩ muốn rời xa mình của cô, luôn chưa thay đổi?

Đang suy nghĩ, liền nghe thấy tiếng bước chân vụn vặt, Mặc Thiệu Đình ngẩn người, lập tức nghe thấy giọng nói hỏi thăm của các người hầu với Đường Lạc Lạc, trong lòng còn chưa nghĩ được nên khuyên bảo Đường Lạc Lạc thế nào, vô thức nhìn vào gian đề đồ, lách mình đi vào đằng sau đồng quần áo dày đặc, vì anh chuẩn bị quần áo quanh năm cho Đường Lạc Lạc thực sự đầy đủ, mang gian đề đồ lớn như thế đều gần như chất đống, vì vậy Mặc Thiệu Đình đứng phía sau quần áo, mắt nhìn qua, rất khó phát hiện, mà anh chân dài cao to, từ góc độ này quan sát Đường Lạc Lạc, lại rất rõ ràng.

Đường Lạc Lạc dường như rất mệt mỏi, chuyện đầu tiên khi bước vào là đóng cửa lại, tiện tay ném túi xách lên giường, liền mỏi như ngồi trên thảm, than vãn một tiếng.

Mệt quá đi, tìm mệt thật.

Cô lê chậm chậm từ dưới thảm đất dậy, quan sát căn phòng một lúc, phát hiện bản thân thực sự không có thứ gì cần mang đi, tất cả những thứ ở đây đều là Mặc Thiệu Đình bố trí sẵn hết cho cô, không khí phảng phất hương thơm dịu nhẹ, là hương liệu cô thích nhất, có cảm giác tinh tảo đầu óc, dùng ngón tay xoa xoa hai thái dương, cô quay người đến trước bàn sách, bắt đầu thu xếp bản thảo thiết kế của mình.

Lấy ra một chiếc vali cũ, đây là chiếc vali cô mua bằng tiền lương của mình, chắc được tính là nằm trong phạm vi có thể mang đi, mang bản thảo thiết kế toàn bộ hết thảy nhét vào trong, Đường Lạc Lạc quay người nhìn gian đề đồ.

Mặc Thiệu Đình nhìn chăm chăm thật kỹ vào Đường Lạc Lạc, tưởng cô sẽ phát hiện mình, nhưng cô chỉ lạnh nhạt lướt qua một cái, liền không nhìn lại bên này nữa, trái lại thở dài nhẹ một hơi, tự lẩm bầm nói.

- Quần áo... chắc không lấy rồi, sau này mặc cho ai xem chứ.

Nụ cười trên miệng mang vẻ cay đắng, Đường Lạc Lạc nhếch môi, Mặc Thiệu Đình vì cô suy nghĩ chu đáo, căn phòng này cái gì cũng không ít, cái gì cũng không thiếu, nhưng càng như vậy, lúc muốn rời khỏi, trong lòng cô càng khó chịu.

Quần có đẹp đến đâu, không thể mặc cho người mình thích xem, cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Đường Lạc Lạc lại đem đồ dùng hàng ngày tạp nham nhét vào trong vali, sau đó lấy điện thoại ra, vốn muốn xem thời gian một cái, nhưng trượt tay, trượt đến thư viện ảnh, ma xui quỷ khiến, cô tiện tay lật ra thư viện ảnh của mình, nhìn thấy ảnh tự sướng mấy ngày trước với Mặc Thiệu Đình.

Con gái mà, đều thích tự sướng, mà Mặc Thiệu Đình thân là một trai thẳng không biết bản thân trông đẹp trai thế nào, một tấm tự sướng cũng không có, dưới sự nhõng nhẽo của Đường Lạc Lạc, mới có tấm chụp chung này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155

Trong ảnh là khuôn mặt sạch sẽ không trang điểm của Đường Lạc Lạc, nụ cười đầy sức sống trên mặt vô lo vô nghĩ, cánh tay quàng lên cổ Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình hơi chau mày, rõ ràng không thích ứng với việc tự sướng, nhưng gương mặt điển trai bất kể chụp thế nào đều tinh tế và khôi ngô, khoé miệng bất lực cong lên, nhìn vào biểu cảm có chút lúng túng...

Cho dù như vậy, sự thân mật và vui vẻ của hai người, thông qua tấm ảnh này, vẫn thể hiện vô cùng rõ ràng.

Trạng thái hai bên đều hết sức thả lỏng, trước mặt nhau, không có khúc mắc không có giấu giếm, tràn đầy thân mật và tin tưởng, chỉ là nhìn tấm ảnh, liền có thể cảm thấy từng cơn ngọt ngào và ấm áp, nhìn tấm ảnh, Đường Lạc Lạc không kiềm được đưa tay ra, vuốt nhẹ trên tấm ảnh, trong lòng cảm xúc phức tạp.

- Mặc Thiệu Đình...

Đường Lạc Lạc sờ vào khuôn mặt trên tấm ảnh của Mặc Thiệu Đình, hốc mắt hơi ngấn nước, giọng nói nghẹn lại có chút ngọt ngào, trong phòng không có ai, cửa phòng đóng chặt, đây khiến cô cảm thấy có cảm giác hơi an toàn.

Những lời nói đã kiềm nén rất lâu trong lòng, không ai có thể bộc lộ, lúc này chỉ có bản thân, cô không tự chủ nói ra, nói cho một mình mình nghe.

- Mặc Thiệu Đình, anh biết không? Anh nói lần đầu tiên anh gặp đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, em cũng là lần đầu tiên gặp mặt đã thích anh rồi.

- Lần đầu tiên trong quán bar, anh cứu em, khoảnh khắc anh ngẩng đầu lên nhìn anh, cảm thấy tìm được người anh hùng của mình, anh toả sáng như vậy, không dễ tiếp cận như vậy, em cẩn thận đến gần anh, chỉ sợ bị anh ghét bỏ, lại vì anh ra tay một lần lại một lần nữa giúp em, nhìn không được càng mong chờ nhiều hơn, lúc đó em không biết bản thân thích anh, em tự lừa mình là bản thân nghĩ nhiều rồi, vì cảm thấy đó vốn dĩ không thể nào, do em nhỏ bé như thế.

- Lúc anh lần đầu tiên tỏ tình với em, nhịp tim em dường như muốn nhảy ra ngoài, tuy rằng em không vừa mắt, nhưng em nghĩ, em có thể vì anh, cố gắng thay đổi tất cả... sau này em biết anh là Mặc Thiệu Đình, chồng của em, tâm trạng đó vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, còn mang theo nỗi buồn do lừa gạt... bây giờ nghĩ lại, có lẽ là vì quan tâm chẳng.

- Em luôn muốn rời khỏi anh, vì phát hiện càng ngày càng không muốn rời xa anh. Em chưa từng cảm nhận được sự che chở và ấm áp, trên người anh, em nhìn thấy dáng vẻ của thiên đường, nhưng em sợ, trước kia sợ, bây giờ vẫn sợ, sự khủng hoảng chưa một ngày dừng lại, em sợ cái ngày lời nói dối bị vạch trần, sợ anh biết em không phải Đường Phù Dung, sẽ ghét bỏ em, xem thường em...

- Em cố gắng muốn rời khỏi Mặc gia, một lần lại một lần nữa chia tay với anh, vì em thật sự không biết, cái ngày sự thật được rõ ràng, nên làm sao đối mặt với anh, Nhưng anh lại khư khư không cho em một cái cớ để rời khỏi, một cái cớ cũng không cho em, em và anh bên nhau vui vẻ như vậy, em làm sao mở miệng nói muốn rời xa được?

- Sau này... chuyện em sợ nhất đã xảy ra rồi. Nhưng cho dù bị vạch trần trước mọi người, em vẫn ôm một chút hy vọng cuối cùng, hy vọng có thể tiếp tục ở cùng anh, nhưng đến Đường gia một chuyến, em phát hiện sự việc không đơn giản như em tưởng... bọn họ có một số lời nói rất có đạo lý, cho dù anh tạm thời không tính toán với em, nhưng em là một kẻ lừa đảo, anh làm sao có thể luôn nuông chiều theo em...

- Thà rằng có một ngày, cảm giác tươi mới qua đi rồi, anh vứt bỏ em, chỉ bằng em sớm buông tay, như vậy ít nhất để lại cho anh một ấn tượng tốt đẹp, anh vĩnh viễn sẽ không cảm thấy, những hành động hoang đường lúc trước của bản thân là do đầu óc không sáng suốt. em cũng không hiểu lắm, yêu rồi cuộc là chuyện như thế nào, em không có kinh nghiệm, anh là người đầu tiên em từng yêu, nhưng em muốn, yêu một người thì phải muốn tốt cho người đó.

- Anh tuyệt vời như vậy, tại sao có thể sống hết quãng đời còn lại cùng một tên lừa đảo được, sự lựa chọn của anh nhiều như thế, em làm sao có thể ích kỉ, nhất định phải giữ anh ở bên cạnh, trở thành vết nhơ trong cuộc đời anh chứ?

Nước mắt trong đôi mắt Đường Lạc Lạc lăn dài xuống, lướt qua chóp mũi cô, rơi xuống màn hình điện thoại, cô đưa tay lau đi, cảm môi, dùng tay áo lau nước mắt, nhưng nước mắt trên mặt lại càng rơi dữ dội hơn.

Không nói ra, sớm muộn gì cô cũng dứt rút đến chết.

Bây giờ trong lòng sáng khoái hơn rất nhiều, nhưng càng khó chịu hơn, Đường Lạc Lạc nước mắt đầm đìa khịt mũi, đang muốn đi đâu đó tìm tờ khăn giấy lau lau nước mắt nước mũi, trước mặt liền xuất hiện một tờ khăn giấy.

Cô chớp chớp mắt, theo khăn giấy nhìn lên trên, liền thấy bàn tay và ngón tay thon dài xinh đẹp, nắm lấy tờ khăn giấy.

Quen thuộc...

Đường Lạc Lạc ngẩng đầu lên, đôi mắt bị nước mắt làm mờ đi, lại rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt của Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình lúc này cong lưng, nhìn thấy cô ngần ngại nhìn mình, dứt khoát lấy tờ khăn giấy, giúp cô lau cổ, lại cẩn thận lau chóp mũi, nhẹ nhàng nói.

- Đó hết rồi.

Đường Lạc Lạc: ...

Mẹ nó?

Phen lập dị đó của mình mới nãy, lời bày tỏ chưa xót, hoá ra đều được Mặc Thiệu Đình nghe thấy rồi?

Nhưng mà...

- Anh là từ đâu chui ra vậy?

Đường Lạc Lạc lúc này khóc đến quên luôn rồi, khuôn mặt đỏ như trái cà chua, Mặc Thiệu Đình thực sự là khác biệt trong đời cô đó, tại sao lúc mình thâm hại nhất, luôn bị anh bắt gặp vậy!

Cô vừa nãy có phải đã tỏ tình với anh không?

Vô cùng sến súa nói thích anh?

Còn tự mình kiểm điểm tự mình ghét bỏ cho người đàn ông này dựng lên một tràng tự tin?

Nếu như biết được Mặc Thiệu Đình ở trong phòng, cô có đánh chết cũng sẽ không nói những lời đó đâu!

Trời ơi, trên thế giới này xấu hổ hơn cả chuyện bị tụt quần, đoán chừng là mấy lời bày tỏ chân tình của mình lúc nãy bị Mặc Thiệu Đình nghe thấy rồi?

Không muốn sống nữa...

- Anh vừa nãy, trong gian để đồ... giúp em sắp xếp đồ đạc...

Mặc Thiệu Đình nhún vai, bịa ra một lý do bản thân cũng không dám tin, sau đó khoé miệng cong lên, lộ ra một nụ cười vui vẻ, rất nhanh mang chủ đề lái sang người Đường Lạc Lạc.

- Chỉ là không ngờ, em lại say đắm anh như vậy.

Em... say đắm... anh... như vậy...

Đường Lạc Lạc thật sự rất muốn đập đầu vào gối chết luôn.

Bây giờ cô còn có thể nói gì?

Sau khi nói những lời nói đó, nói cái gì cũng trông rất giả...

Cô cắn răng, nắm lấy hành lý dưới đất, đang chuẩn bị chuẩn đi, rời khỏi cái nơi khiến người ta ngượng ngùng như vậy, liền bị Mặc Thiệu Đình kéo cánh tay lại.

- Không muốn đi, thì đừng đi.

Hơi thở của Mặc Thiệu Đình toả ra xung quanh, giọng nói dịu dàng lại mang chút dụ dỗ, kéo nhẹ một cái, theo quán tính kéo Đường Lạc Lạc vào trong lòng của mình.

Đường Lạc Lạc quay mặt đi không muốn nhìn anh, lại cảm thấy hơi thở của Mặc Thiệu Đình phả vào bên tai, ngứa muốn chết, trái tim giống như từ từ tan chảy...

Cánh tay anh ôm lấy eo cô, vuốt ve một chút, cúi người xuống, nhẹ nhàng cắn lấy tai cô, trong bên phát ra giọng nói mập mờ.

- Chuyện vô lý nhất trên thế giới này, là hai người yêu nhau phải chia tay.

Đường Lạc Lạc toàn thân run lên, cuối cùng cũng vực dậy dũng khí, ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Nhưng mà...

- Không có nhưng mà...

- Anh xứng đáng điều tốt hơn, em đi rồi, anh sẽ gặp được người tốt hơn.

- Sao em biết được?

Mặc Thiệu Đình đưa tay chấm vào chóp mũi của Đường Lạc Lạc một cái, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng, cả người buồn rầu trước đó, như ánh nắng chói chang.

- Đường Lạc Lạc, anh mặc kệ người khác nói thế nào, trong lòng anh, em là người tốt nhất.

Anh không biết vì sao bản thân yêu cô, vì vậy cô là người tốt nhất đó...

Vẫn là vì cô là người tốt nhất đó, vì vậy anh mới yêu cô...

Không có nguyên do vì sao, không có sự phân tích lý trí hay đối đãi khách quan, yêu chính là một chuyện không sao nói rõ được.

Mặc Thiệu Đình chỉ biết những lời nói đó của cô, khiến sự thất vọng và buồn bực của anh lúc trước, chốc lát trôi quang mây tạnh, anh chỉ biết người anh luôn yêu, thì ra cũng yêu anh như vậy, vậy là được rồi.

Đường Lạc Lạc trong lòng rung động, đôi môi còn muốn mở miệng biện bạch gì đó lại bị đột nhiên chặn lại, Mặc Thiệu Đình một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt, mang sự hoài nghi và do dự của Đường Lạc Lạc toàn bộ chặn về hết, người cô nhẹ bổng, bị Mặc Thiệu Đình rất vô sỉ đẩy xuống chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

Trong phòng dần dần vang lên một tràng âm thanh không thể miêu tả...

- Ê, em xin nghỉ phép, không phải để anh giờ trò lưu manh... um...

- Một số người nào đó nếu như còn muốn tiền thưởng tháng này, thì phải ngoan một chút...

- Anh đây là lấy việc công làm việc tư!

- Suyt... đừng làm ồn, em đã thích anh như vậy rồi, anh sẽ chiều em vậy...
- Thích cái đầu anh đó... Mặc Thiệu Đình anh là tên không biết xấu hổ... A a a a!
-

- Vì vậy... mâu thuẫn giữa cậu và cậu chủ Mặc, vậy là giải quyết rồi?

Diệp Tiểu Manh giọng nói không một chút kinh ngạc truyền qua từ chiếc điện thoại, Đường Lạc Lạc xoa xoa bả vai bị Mặc Thiệu Đình cắn qua mắt lằn, kéo một chút áo ngủ thật mỏng trên người, ngẩng đầu nhìn lên, vốn kỳ nghỉ chỉ nghỉ nửa ngày, nhưng Mặc Thiệu Đình trải qua mấy ngày trời cuộc sống khổ tu, tối qua thực sự như lũ to cuộn cuộn vậy, hại đến cô bây giờ vẫn không bò dậy được.

Nghe thấy giọng nói kiểu “mình sớm đã biết rồi” của Diệp Tiểu Manh, Đường Lạc Lạc bực bội tiếp lời.

- Cậu không thể thể hiện một tí bất ngờ sao? Cậu rốt cuộc có phải bạn bè không vậy!
- Mình bất ngờ quá, một cặp vợ chồng yêu thương nhau, lại không đường ai nấy đi, đúng là một tin tức lớn, có cần mời cho cậu một đám phóng viên phỏng vấn không.

Giọng nói Diệp Tiểu Manh mang chút ghen ngào.

- Tự thoả mãn đi cậu! Mình bây giờ đang ở nơi coi mắt, một người đàn ông còn lớn tuổi hơn ba mình, đang phóng đến chỗ mình, cậu muốn mình phải vui vẻ tung tăng như thế nào đây?

- Cậu đi coi mắt?

Đường Lạc Lạc mở to mắt, nghi ngờ bản thân bị ảo giác.

Đúng thật là đi rồi?

- Không thì sao, ba mình lải nhải lâu như vậy, vẫn phải đến một lần vậy.

Diệp Tiểu Manh bắt lực bầu môi.

- Được rồi được rồi, không nói với cậu nữa, hình như đến rồi

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156

Nguyên vọng lớn nhất của ba Diệp, đoán chừng chính là đem Diệp Tiểu Manh thành công gả cho một người đàn ông có sự cống hiến và giúp đỡ cho gia đình, còn việc đối phương lớn tuổi thế nào, rõ ràng không nằm trong phạm vi cân nhắc của ông.

Bao gồm lần này, đã không biết giới thiệu cho Diệp Tiểu Manh bao nhiêu ông già giàu có xấu xí, ông chủ Hà lần này, nghe nói đã năm mươi mấy tuổi rồi?

Diệp Tiểu Manh vừa nghĩ tới đây, liền chặn lòng không chịu được, nhưng giới thiệu nhiều lần như vậy, cũng phải đến một lần để mang tính tượng trưng, may là ba Diệp có gấp gáp đến mấy, cũng không đến nỗi bắt cóc mình trước nơi đông người đi kết hôn với ông già.

Địa điểm coi mắt hẹn ở một quán ăn kiểu Trung, mức độ chi tiêu trung bình, Diệp Tiểu Manh không còn lưu luyến gì ngồi trước bàn, gọi một ly nước suối, đặt điện thoại xuống, liền thấy một bóng dáng lùn mập đi qua bên này.

“Ông chủ Hà” trong miệng của ba Diệp là một thương nhân kinh doanh kim khí và vật liệu xây dựng, nghe nói ví tiền vô cùng đầy đủ, giờ nhìn thấy, thân hình cũng rất đầy đặn.

Mặc một bộ Tây phục màu xanh ngọc vô cùng chặt chẽ, nút áo được cài lại rất khó khăn, vì đi hơi gấp một chút, vì vậy trên trán vừa to vừa tròn đều là mồ hôi, trên mặt đeo một chiếc kính, lúc thở hắt ra đi về phía Diệp Tiểu Manh, dừng nhắc khôi hài đến đâu nữa.

Trong lòng Diệp Tiểu Manh nước mắt rùng rã, đúng là cảm ơn ba của mình, lại giới thiệu cho cô một nhân tài như vậy, chiều cao nhìn cũng chưa đến mét bảy, đoán chừng cân nặng cũng quá 200 rồi, càng đừng nhắc vừa nhìn tuổi đã không còn nhỏ nữa... không phải đều nói đàn ông trông trẻ hơn sao, vậy thì không cần đem tiền tiêu vào việc chăm sóc hay sao?

Ông chủ Hà nhìn Diệp Tiểu Manh như con gái mình, lập tức đôi mắt loé sáng, ngồi đối diện Diệp Tiểu Manh, gật đầu.

- Trên đường kẹt xe, chiếc BMW của tôi dù có nhanh đi nữa, cũng không thể không đợi, nên mới tới trễ.

Diệp Tiểu Manh: ...

Được rồi biết ông chạy BMW rồi, dù sao cũng để mình đợi nửa tiếng đồng hồ, ông chủ này căn bản không muốn xin lỗi, đáng về đây ngay không sợ chết đứng.

Tuy trong lòng rối rắm, nhưng vẫn không thể vừa nhìn thấy người đã chạy, Diệp Tiểu Manh chỉ có thể miễn cưỡng cười một cái, gọi người phục vụ chuẩn bị thực đơn, xuất phát từ sự lễ phép, cô ngẩng đầu nhìn ông chủ Hà.

- Chú... ngài Hà, ông muốn gọi món gì?

Ông chủ Hà lấy túi xách của mình, lấy ra một bịch khăn giấy từ bên trong, lắc đầu.

- Tôi không đói, tôi cũng lấy một ly nước suối là được.

Diệp Tiểu Manh: ...

Thì ra là một kẻ keo kiệt, một xu cũng không muốn tiêu trên bàn ăn.

Diệp Tiểu Manh dậy từ sớm chưa ăn gì, lúc này bụng đặc biệt đói, nhưng người ta cái gì cũng không gọi, mình cũng không tiện ăn uống thả ga, chỉ có thể nghiêng răng.

- Cho tôi một cái bánh matcha đi.

Lót bụng chút trước, nói một hai câu với ông này mình rời khỏi mới ăn cơm là được rồi.

Người phục vụ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn khuôn mặt cao ngạo của ông chủ Hà và Diệp Tiểu Manh, đồng ý một câu rồi đi.

Chưa kịp đợi Đường Lạc Lạc mở lời, ông chủ Hà đã cau mày, ngũ quan trên mặt đều nhú lại vào nhau.

- Mấy cái như matcha hay sô cô la đều là thứ rất không tốt, lừa gạt mấy cô gái đơn thuần như cô, ăn rồi không tốt cho sức khỏe, mấy thứ trong đó còn có kích thích tố, sẽ ảnh hưởng đến khả năng sinh dục...

Nước ngâm trong miệng Diệp Tiểu Manh xém chút nữa phun ra ngoài, trong miệng một câu "liên quan gì tới ông" liền nghẹn lại trong cổ họng, bình phục lại tâm trạng nửa ngày mới không tức giận lên, chỉ có thể cười gượng một cái.

- Ngài Hà, ông năm nay năm mươi mấy rồi?

Bản thân dù sao cũng là đến coi mắt, cũng phải biết ông chú thích lo chuyện bao đồng này bao nhiêu tuổi chứ?

Kết quả khuôn mặt ông chủ Hà càng nhú chặt dữ dội hơn.

- Cái gì mà năm mươi mấy, tôi năm nay mới bốn mươi chín.

Diệp Tiểu Manh: ...

Khác rất nhiều sao?

- Cô là Diệp Tiểu Manh phải không.

Ông chủ Hà hai tay ôm lấy cái bụng phệ của mình, từ trên nhìn xuống quan sát Diệp Tiểu Manh một lượt.

- Ba cô nói năm nay cô mới hai mươi hai tuổi, bề ngoài thì, cũng xem như đạt được yêu cầu của tôi, tốt nghiệp đại học? Học thiết kế? Làm việc ở đâu?

Cuộc gắng hỏi ti mi giống như đang tra hộ khẩu, khiến Diệp Tiểu Manh có cảm giác như đang thi thố, cô đưa tay nhận lấy bánh kem matcha phục vụ đưa lên.

- Đúng, tôi là học thiết kế, nhưng bây giờ không làm công việc thiết kế, tôi muốn làm diễn viên, gần đây mới ký kết với một công ty điện ảnh, ký hợp đồng ca sĩ, còn chưa ra mắt nữa.

- Ca sĩ?

Sắc mặt ông chủ Hà trở nên rất khó coi, mang sự khinh thường không thể che giấu.

- Ra mắt? Cô muốn làm một con hát? Đó không phải gái điếm hay sao?

Nếu như nói mới này Diệp Tiểu Manh còn có thể miễn cưỡng nhẫn nhịn một chút, vì tránh đối phương tố cáo trước mặt ba mình, lúc này thái độ ông chủ Hà thực sự vô lễ lại si nhục người khác, cô không nhịn được chế giễu lại.

- Mỗi một ngành nghề đều có người này người kia, có thể những ca sĩ ông chủ Hà tiếp xúc đều là gái điếm, nhưng tôi muốn làm chỉ là đơn giản là một ca sĩ ca hát thôi.

- Ấu trĩ.

Ông chủ Hà lạnh lùng hừ một tiếng.

- Cô vẫn quá nhỏ tuổi cái gì cũng không biết, nào là diễn viên, ca sĩ, mấy cái đó đều là vừa bán nghệ vừa bán thân, chẳng qua nói ra dễ nghe hơn thôi, sau này cô và tôi kết hôn rồi, thì đừng ra ngoài làm mấy công việc mất mặt phải xuất đầu lộ diện như này nữa, ở nhà trông con thật tốt, tôi mỗi tháng đều sẽ cho cô phí sinh hoạt, phía ba cô tôi đã nói xong rồi, tôi sẽ giúp ông ấy trả nợ...

Diệp Tiểu Manh thực sự trở mặt đứng nhìn, từ khi nào cô nói qua muốn kết hôn với quý ngài trước mặt này đây?

Có làm không đó, bọn họ vừa mới nói vài câu, ngay cả cùng nhau ăn bữa cơm cũng chưa tính, vì đối phương không có chút thành ý nào, sống chết ngồi cùng nhau uống một ly nước suốt giao lưu thôi được không?

Đối mặt với quý ngài mặt dày như vậy, đã bắt đầu thay thu xếp tương lai rồi?

Với lại ngữ khí càng tràn đầy cảm giác ưu việt, giống như bó thí, nói chuyện giống như nhà bọn họ là một nhà từ thiện, đến xin xỏ bọn họ vậy...

Sắc mặt Diệp Tiểu Manh cũng trắng bệch luôn, vội làm gián đoạn hoang tưởng tốt đẹp với tương lai của ông chủ Hà.

- Tôi còn nhỏ tuổi, tôi vẫn chưa muốn kết hôn, với lại chúng ta lần đầu gặp mặt, tôi cũng không muốn ở nhà trông trẻ làm bà nội trợ, ngài Hà, có phải ông lo quá nhiều rồi không?

- Không muốn kết hôn?

Ông chủ Hà quái gở cười lạnh lùng một cái.

- Cô cảm thấy bây giờ cô còn trẻ, qua vài năm, sẽ không có ai lấy nữa, phụ nữ chính là lúc trẻ tuổi đáng tiền, qua ba bốn năm nữa, cô muốn lập tức kết hôn với tôi tôi cũng chưa chắc muốn lấy cô, làm nội trợ có gì không tốt? Các con của tôi đều rất ngoan.

Các... con...

Diệp Tiểu Manh kinh ngạc mở to miệng.

- Ông... ông cũng đã có con rồi?

Đúng là ba ruột đó.

Diệp Tiểu Manh khóc không ra nước mắt, ba Diệp rút cuộc thiếu tiền đến đâu, đem mình giới thiệu cho một ông chủ đã có con, chính là vì đối phương đồng ý trả nợ giúp ba Diệp...

Mình là nhặt từ ngoài đường hả.

Ông chủ Hà dương dương đắc ý gật đầu.

- Tôi có ba đứa con, hai gái một trai, nhưng mà cô yên tâm, hai con gái cũng giống cô tốt nghiệp đại học rồi, con trai nhỏ hơn chút, mới học tiểu học, cần cô chăm sóc nó nhiều hơn... nhưng mà, đây cũng không phải thiên chức của người phụ nữ hay sao?

Diệp Tiểu Manh: ...

Mẹ nó...

Ai cho ông ta mặt không biến sắc nói ra hai đứa con gái cùng tuổi với cô, ông chủ này không cảm thấy có chỗ nào sai sai sao?

Rõ ràng tuổi tác đã có thể làm ba mình rồi, còn trông mong cưới một cô vợ nhỏ về nhà phục vụ tuổi già cho mình, tại sao chuyện tốt trên đời đều thuộc về ông ta rồi vậy?

- Tôi không tiếp nhận nổi.

Diệp Tiểu Manh cuối cùng cũng cảm thấy không nhịn được nữa, vốn tưởng bản thân có thể gắng gượng cười, nhịn đến khi ăn xong bữa cơm, nhưng bây giờ cô cảm thấy nhịn nữa bản thân sẽ có thể diễn vai ninja rùa luôn rồi.

- Ngài Hà, tôi cảm thấy chúng ta một chút cũng không hợp nhau, cũng không cần thiết tiếp tục nói chuyện nữa, tôi còn có chút việc...

- Nhưng tôi cảm thấy chúng ta rất hợp nhau mà.

Ông chủ Hà cũng đứng lên, muốn nắm lấy cánh tay Diệp Tiểu Manh.

- Phụ nữ như cô sao nói đi là đi rồi, tôi còn có chuyện chưa nói xong, còn nữa, cô thanh toán chưa? Cái bánh kem cô gọi tôi một miếng cũng chưa ăn, cô không phải ra đây gạt ăn gạt uống đó chứ? Con gái bây giờ, đúng là thiếu tự trọng, tôi vốn tưởng cô sẽ không như vậy...

Diệp Tiểu Manh vừa thấy ông chủ Hà đưa cái móng tay heo ra, vội lách mình từ trong túi lấy ra một trăm đồng, ném lên bàn.

- Cho ông tiền, thế này được chưa, xong xuôi rồi đó, tôi đi đây...

- Đợi đã!

Ông chủ Hà thẹn quá hoá giận, lớn tiếng hét lên.

- Cô đây là xem thường tôi phải không? Sao hả, tôi còn chưa xứng với cô hay sao? Với cái điều kiện của nhà cô, ba cô vừa uống rượu vừa cò bạc, tôi chịu lấy cô đã là tạo hoá của cô rồi, cô còn chê tôi? Đúng là nực cười... ngại trừ tôi, còn ai đồng ý thu nhận cái mớ hỗn độn nhà cô?

Giọng ông ta vừa lớn, tâm trạng lại kích động, cứ hét như thế, gần như khách hàng cả quán đều tò mò nhìn qua bên đây, Diệp Tiểu Manh có lạc quan mặt có dày đến đâu đi nữa, cũng không nhìn được mặt đỏ lên, đang trong lúc bất lực, chỉ cảm thấy đằng sau mình một cánh tay đưa ra, dịu dàng nhưng lại kiên định kéo mình qua đó, sau đó, cả người liền bị kéo vào một cái ôm ấm áp.

Một giọng nói vừa quen thuộc vừa lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu cô.

- Ai cho ông to gan, nói chuyện với người phụ nữ của tôi như thế?

Diệp Tiểu Manh mắt tròn xoe, ngẩng đầu lên, liền thấy George đường hoàng với khuôn mặt góc cạnh, thực sự dở khóc dở cười, lại cảm thấy có cảm giác trong lúc nguy cấp tìm được tia hy vọng, vì muốn thoát khỏi ông chủ tự cảm thấy bản thân tốt lành đến không chịu được này, Diệp Tiểu Manh liền ôm chặt lấy eo George, cáo giả oai hùng ngược đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157

Ông chủ Hà vốn tưởng Diệp Tiểu Manh chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ, dọa mấy cái thì cái gì cũng nghe theo mình, lúc này đột nhiên nhìn thấy George, nửa ngày trời mới phản ứng lại.

- Cậu là ai?

Vừa phản nộ nhìn Diệp Tiểu Manh.

- Cô cũng có bạn trai rồi?

George vốn theo Diệp Tiểu Manh ra đây, chính là muốn xem người cô coi mắt là người thế nào, trong lòng chưa xót ôm lấy tâm trạng muốn phá rồi, nhưng đợi đến khi ông chủ Hà vừa đến, đã yên lòng rồi, nhưng trong lòng càng đau lòng lo lắng cho Diệp Tiểu Manh.

Là ba ruột như thế nào, lại giới thiệu cho con gái ruột của mình một đối tượng coi mắt như vậy, thực sự mất trí rồi đó được không.

May là hai người chỉ đang nói chuyện, một chút tiếp chút cơ thể cũng không có, mà biểu cảm Diệp Tiểu Manh cực kỳ bức bối, George nhìn thấy không nhìn được cười, nhưng không ngờ đến, hai người vẫn phát sinh tranh chấp, nhìn thấy ông chú mặt dày nhục mạ Diệp Tiểu Manh, George giờ mới đứng ra, che chở cho Diệp Tiểu Manh.

Lúc này, đối mặt với lời chất vấn của ông chủ Hà, George uể oải nhướng mắt lên, từ trên nhìn xuống nhìn khuôn mặt tím tái béo phì vì tức giận của ông.

- Đúng rồi, tôi là bạn trai của cô ấy.

Trong lòng Diệp Tiểu Manh thoáng qua chút sợ hãi khó hiểu, có cảm giác hạnh phúc ngọt ngào loé lên, rất nhanh ý thức được hoàn cảnh của mình, nắm chặt lấy còng rom cứu sinh George.

- Đúng, anh ấy là bạn trai tôi, vì vậy ông chú, chúng ta là không có khả năng đâu!

- Được... mấy người được lắm...

Ông chủ Hà đâu có từng chịu qua cảnh như vậy, bây giờ nhìn thấy Diệp Tiểu Manh và George thực sự là một đôi gian phu dâm phụ, thờ hồn hèn mọi điện thoại từ trong túi ra, gọi điện cho ba Diệp.

- Alo, Diệp Quốc Lương, mau đến xem con gái ngoan của ông, mang một thằng trai bao nước ngoài đi coi mắt với tôi! Ông quản giáo tốt quá! Được, tôi ở đây đợi ông, cho tôi một lời giải thích, chuyện hôm qua chưa xong đâu!

Ông cũng là dân lão làng trên thương trường, tuy không phải giàu sụ gì, nhưng vẫn có chút gia thế, ít nhất so với Diệp gia loại gia đình bình thường này còn mạnh hơn nhiều, lúc Diệp Quốc Lương muốn con gái mình giới thiệu cho ông ta, ông ta còn vui mừng mấy ngày trời, tưởng có thể cưới một cô vợ nhỏ xinh đẹp, qua những ngày tháng thoải mái, không ngờ đến Diệp Tiểu Manh lại không biết điều như vậy, còn mang theo một trai bao đến!

Ba Diệp cũng hiểu rõ con gái của mình, chỉ sợ Diệp Tiểu Manh giờ chiều trò gì, vì vậy liền đợi ở nơi cách quán ăn không xa, nhận được cuộc gọi của ông chủ Hà, không nói nhiều liền chạy đến giáo huấn con gái.

Diệp Tiểu Manh vừa nghe ba Diệp đến, trái tim lập tức nhấc bổng lên, khuôn mặt đều hiện chút nhột nhạt.

Ba cô sẽ không sống chết muốn cô gả cho ông chú này chứ?

Nếu như khur khur cô chấp muốn bán cô đi, cô phải làm sao đây?

Tuy có thể bỏ đi mặc kệ, nhưng trong nhà còn có mẹ... Diệp Quốc Lương, dù sao cũng là ba của cô...

Cảm thấy thân thể hơi run rẩy của Diệp Tiểu Manh, George càng ôm chặt Diệp Tiểu Manh hơn chút, dùng ánh mắt an ủi, đồng thời hơi cúi đầu, hôn nhẹ vào trán cô một cái.

Cái hôn này nhẹ nhàng và ấm áp, khiến trái tim lo sợ bất an của Diệp Tiểu Manh lập tức có được sự vỗ về, dần dần bình tĩnh lại, giờ mới phát hiện George luôn nắm chặt lấy tay cô, cho cô sự ủng hộ và dũng khí.

Diệp Tiểu Manh nghiêng răng, nói với mình nhất định phải chống đỡ lấy, ba thì làm sao, ba cũng phải nói đạo lý, bây giờ là thời đại nào rồi, sao lại còn có chuyện ép hôn?

Cô không muốn làm mẹ kế của ba đứa trẻ đâu, tuyệt đối không!

Diệp Tiểu Manh vừa mới hạ quyết tâm, liền thấy Diệp Quốc Lương vội vàng vàng từ bên ngoài xông vào, không biết là mệt hay dọa sợ, trán đầy mồ hôi chạy đến trước mặt ông chủ Hà, nhìn cũng không nhìn Diệp Tiểu Manh một cái, liền cúi người xin lỗi với ông chủ Hà.

- Con gái tôi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, có chỗ nào làm sai, ông nhất định không nên chấp nhặt với nó...

Ông chủ Hà tức đến toàn thân run lên, ngón tay chỉ vào Diệp Tiểu Manh và George run cầm cập.

- Ông là muốn đem con gái của mình giới thiệu cho tôi, tôi còn chưa nói gì nữa, nó đã mang một trai bao đến, còn chê tôi làm tôi xấu mặt, ông nuôi con gái tốt quá đó ông Diệp! Tôi nhìn trúng nó, là phúc khí của nó đó được không!

- Vâng vâng vâng...

Ba Diệp gạt đầu khom lưng phụ họa theo, quay đầu qua, nhìn thấy Diệp Tiểu Manh và George ôm lấy nhau, lập tức nổi giận đùng đùng.

- Đưa con gái ngỗ nghịch này! Cái gì cũng không nghe theo ba, một đứa con gái, tốt nghiệp xong nên sớm tìm một người gả đi, khur khur muốn đi làm ngôi sao gì đó! Ông chủ Hà điều kiện tốt như vậy, đi đâu tìm chứ? Con có biết gia tài ông chủ Hà bao nhiêu không? Ông ta nhìn trúng con là tạo hoá của con! Còn thằng trai bao này, lai lịch thế nào? Hai người ôm ấp như vậy, có biết cái gì là liêm sỉ không?

Ba Diệp và ông chủ Hà mỗi người một câu trai bao, khiến George thực sự không nói lại được, vẫn chưa từng có ai nói anh qua như vậy đó được không?

Nhưng ba Diệp tuy mất trí rồi, nhưng cũng là ba của Diệp Tiểu Manh...

Diệp Tiểu Manh thể cười trên lưng cọp, bây giờ muốn thoát thân, chỉ có thể chắc nịt George là bạn trai mình rồi, nếu không thực sự không còn cách cự tuyệt ông chủ Hà tràn đầy nhiệt tình không nói lý lẽ, vì vậy nghiêng răng.

- Ba, con muốn cùng George bên nhau, mới không muốn gả cho bạn của ba, con đã lớn rồi, chuyện của con, không cần ba lo!

Nói xong chớp chớp mắt với George, George ngầm hiểu, kéo tay Diệp Tiểu Manh đi ra bên ngoài.

Nhìn thấy Diệp Tiểu Manh và George trong chớp mắt muốn chạy ra khỏi quán ăn, ba Diệp và ông chủ Hà lập tức vội vã, người trước người sau đuổi theo ra ngoài, ba Diệp càng lòng như lửa đốt.

- Tiểu Manh, con quay về cho ba! Thằng trai bao đó có gì tốt? Trẻ như vậy, có thể có bao nhiêu gia sản? Con xem mắt nhìn của con thế nào, đẹp trai có thể kiếm cơm ăn sao, mau ngừng lại, theo ba về nhà, đừng gây loạn nữa!

Diệp Tiểu Manh thực sự không nói nên lời, vì vậy, cô gả cho ai, quyết định bởi gia sản ai nhiều hơn ư?

Ba Diệp hốt hải đuổi theo, mưu đồ lấy lại con gái, đưa cho ông chủ Hà, ông chủ Hà tương đối có tiền, chỉ cần đem Diệp Tiểu Manh gả cho ông ta, không những khoản nợ của mình có người trả giúp, và lại sau này không lo việc uống, con gái thực sự phải chịu chút uỷ khuất, nhưng vì gia đình, vì bản thân, cô hy sinh một chút thì có sao?

Mất thấy kế hoạch sắp hoàn thành, con vịt nấu chín sắp bị con gái làm loạn cho bay đi, ba Diệp thực sự có cảm giác lo sốt vó, kéo theo ông chủ Hà chạy như bay, cuối cùng cũng đuổi kịp Diệp Tiểu Manh, một phát kéo lấy con gái mình.

- Tiểu Manh, mau chóng nhận lỗi với ông chủ Hà, nếu con thật sự muốn ở bên thằng trai bao này, thật làm ba mất mặt, con xem ông chủ Hà, có chỗ nào không tốt bằng nó, người ta chạy BMW đến đó, con lại xem cái thằng này, trừ cái mặt ưa nhìn, còn có gì nữa, còn là một thằng nước ngoài. .

Ba Diệp kéo lấy Diệp Tiểu Manh, đang chuẩn bị dùng tình cảm khiến cô cảm động dùng lý lẽ khiến cô thông suốt, vừa quay đầu, liền thấy phía cửa chiếc Lamborghini đậu kế bên George, lập tức trong chốc lát ngẩn ngơ, còn chưa kịp đợi ông định thần lại, cửa xe mở ra, Rousseau đã đợi rất lâu trong xe lộ đầu ra, dùng tiếng Hoa Hạ chưa được lưu loát hỏi George.

- Chủ nhân, muốn lên xe không?

- Đợi một lát.

George không ngờ đến ba Diệp khó đối phó như vậy, lại cứ là ba của Diệp Tiểu Manh, không đánh được không chửi được, nói đạo lý... vấn đề là người ta cần bản không nói đạo lý, đang buồn bực, liền thấy ba Diệp ngẩn ngơ nhìn mình, ánh mắt nhìn qua nhìn lại giữa mình và chiếc xe thể thao bên cạnh, đôi mắt đỏ phát ra sự thèm khát, George nhìn thấy toàn thân đều lạnh lẽo.

- Đây... là xe của cậu?

Ba Diệp đi qua đó, cẩn thận sờ vào thân xe Lamborghini.

- Phải.

George nghi ngờ chớp chớp mắt.

- Bác trai, Tiểu Manh thích ai hay không thích ai, là chuyện của bản thân cô ấy, hy vọng bác đừng can thiệp cô ấy...

George đang chuẩn bị nói sự thật giảng đạo lý, phía bên ba Diệp quyền luyến không rời với chiếc xe thể thao này.

- Chiếc xe tốt như vậy, phải mất bao nhiêu tiền chứ...

Quay đầu nhìn George một cái, ánh mắt nhìn đánh giá.

- Cậu chắc không phải thuê về chứ?

Vừa nãy ông một mực muốn tóm Diệp Tiểu Manh lại, để ông chủ Hà lắng lại con giận, chưa quan sát kĩ càng bạn trai của con gái, lúc này nhìn thật rõ, Georgecao to đẹp trai, khí thế bất phàm không nói, quần áo trên người, vừa nhìn đã biết giá cả đắt đỏ.

Tuy không biết gọi tên các nhãn hiệu là gì, nhưng tính chất vừa nhìn đã thấy rất đắt tiền tao nhã, giữa các cử chỉ hành động, cũng có một chút khí chất quý tộc.

Ba Diệp đã từng là một người làm ăn có chút của cải, rất biết nhìn mặt đoán người, trong lòng vừa mừng, lập tức kéo Diệp Tiểu Manh lại, đi đến một bên, nhỏ giọng dò hỏi.

- Nhà đầu chết tiệt, ba hỏi con, bạn trai gì đó của con, giàu không?

Diệp Tiểu Manh bị ba Diệp đuổi kịp, vốn đã sắp tuyệt vọng rồi, lúc này vừa nhìn thấy vẻ mặt thấy tiền sáng mắt của ba Diệp, rất nhạy bén, dứt khoát đâm lao phải theo lao, dù sao không mang George nói thành bạn trai của mình, hôm nay sợ là thoát thân không nổi.

- Đương nhiên giàu rồi, đặc biệt giàu luôn.

- Có giàu bằng ông chủ Hà không?

Ba Diệp trong lòng vui mừng, trên mặt bắt giắc lộ ra nụ cười tham lam.

- Đó... không so được đâu.

Vì muốn lừa ba Diệp, Diệp Tiểu Manh cũng liều luôn, không tiếc đem thân phận của George nói rõ ra.

- Ba, George là đối tượng bồi dưỡng chủ yếu của gia tộc Brown, gia tộc Brown ba nghe qua chưa? Trên bảng xếp hạng Forbes cũng có... anh ấy tới Hoa Hạ lần này, chính là muốn mở rộng phạm vi thương mại...

Thân là một người đàn ông từng đầu tư qua từng trải nghiệm qua, đồng thời luôn duy trì khao khát được giàu có thịnh vượng, ba Diệp làm sao không biết gia tộc Brown, cái tên này thực sự như sét đánh ngang tai đó được không?

Cho dù là Mặc gia ở thành phố S, bàn về sức ảnh hưởng trên quốc tế, cũng cách một đoạn lớn đó, mà thằng trai bao trước mắt này, lại là đối tượng bồi dưỡng chủ yếu của gia tộc Brown... sau này, không có nữa thì thành người kế thừa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158

Cảm giác bây giờ của ba Diệp, giống như vốn muốn nhặt một hạt vừng, kết quả kiếm được một quả dưa hấu, ánh mắt nhìn Diệp Tiểu Manh cũng tràn đầy khen ngợi.

- Nếu như vậy, Tiểu Manh, con nhất định phải cố gắng thu phục cậu ta!

Diệp Tiểu Manh: ...

Cái mặt lật nhanh đến nỗi, hoàn toàn không kịp đề phòng luôn đó.

Nhìn thấy ba Diệp và Diệp Tiểu Manh cùng nhau nhỏ giọng bàn tán gì đó, ông chủ Hà luôn bị gạt sang một bên không vui nâng cao giọng.

- Các người bàn tán gì vậy? Ông Diệp, mau chóng cho tôi một lời giải thích, tôi nhìn thấy thằng trai bao này liên khó chịu, mau chóng đuổi nó đi! Sau đó bảo con gái ông tỏ thái độ, tôi người lớn không chấp trẻ nhỏ, vẫn sẽ cho nó một cơ hội!

George cau mày, đang muốn kêu Rousseau mang cái tên họ Hà này ném đi càng xa càng tốt, liền thấy ba Diệp quay người qua, không vui về gì trả lời.

- Không thấy ba con chúng tôi đang nói chuyện sao? Ông nói chuyện với con rể tôi thế nào vậy?

- Tôi...

Ông chủ Hà bị sự trở mặt đột ngột của ba Diệp làm cho ngớ người, nhất thời chưa nói được lời nào.

- Con rể ông? Ông nghĩ kĩ rồi hả, mấy khoản nợ đó ai trả cho ông, bỏ qua tôi, con gái ông còn có thể tìm được người có điều kiện tốt như tôi...

- Hừ, ông như vậy con gái tôi còn thấy kinh tởm.

Ba Diệp cũng không nhìn ông chủ Hà, quay người xoa tay, đi về phía George, nụ cười trên mặt ám áp như gió xuân, so với vẻ tức giận coi thường lúc này hoàn toàn là một cảnh tượng khác nhau.

- George phải không? Chào cậu chào cậu, tôi là ba ruột của Tiểu Manh, ba vợ tương lai của cậu.

George lúc này cũng đầu óc mù mịt, không biết Diệp Tiểu Manh nói gì với ba Diệp, khiến thái độ ba Diệp thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy, nhưng đối phương là ba của Diệp Tiểu Manh, đối tốt với mình, bản thân cũng phải giữ phong độ.

Vì thế mỉm cười, gọi một tiếng "bác trai".

Ba Diệp cười đến thấy răng không thấy mắt, dường như nhìn thấy cuộc sống tươi đẹp đang vẫy tay với mình, thỏa mãn đáp lại một tiếng, đang chuẩn bị nói một tràng với George, lại bị ông chủ Hà kéo lấy.

- Ông Diệp, ông nói rõ là mang con gái giới thiệu cho tôi, bây giờ sao lại hối hận rồi? Tôi cũng không tính toán việc nó mang theo một thằng trai bao, vừa nhìn đã biết là người phụ nữ không giữ nữ tắc...

- Đúng vậy, tôi đồng ý giới thiệu rồi, nhưng con gái tôi không vừa ý ông.

Ba Diệp nói như lẽ đương nhiên quay đầu lại.

- Ông không nghe thấy sao, con gái tôi có bạn trai rồi, ông nói ông tuổi tác đã lớn, còn muốn cưới con gái tôi, có biết xấu hổ hay không? Còn điều kiện tốt như ông, ngoại trừ mấy đồng tiền thôi, ông còn có thứ gì? Mấy đứa con của vợ cũ? Diệp Quốc Lương tôi mới không phải là người tham hư vinh, ông

cút cho tôi, cút cho tôi!

Lúc này không chỉ ông chủ Hà ngớ người, Diệp Tiểu Manh cũng trố mắt đứng nhìn, tốc độ trở mặt và độ dày da mặt của ba mình, thật là khiến người ta không khỏi tán dương. . .

Ông chủ Hà bị tức đến run cầm cập, vẫn muốn nói gì nữa, George dùng ánh mắt với Rousseau, Rousseau lập tức mở cửa xe đi xuống, không nói câu nào mang ông chủ Hà nhách lên như nhách một chú chim.

Sau đó, không xa truyền lại tiếng hét thảm thiết đau lòng của ông Hà. . .

Ba Diệp nhìn thấy chiếc xe thể thao của George, nhìn thấy sức mạnh vô cùng lợi hại của vệ sĩ George, tin tưởng tuyệt đối với thân phận của George, trong lòng vui mừng khôn xiết, cảm thấy bản thân lần này cũng xem như ăn may một phen, ánh mắt nhìn George càng nhiệt tình hơn.

- George à, gần đây tiền vốn trong tay bác trai có chút không đủ chi tiêu. . .

- Ba!

Diệp Tiểu Manh vừa nhìn ba Diệp chuẩn bị lấy tiền George, vội đưa tay kéo ba Diệp lại, bản thân nói George là bạn trai mình, chỉ là muốn thoát khỏi tên họ Hà kia, không bị người nhà ép hôn, nhưng nếu như ba của mình lấy tiền của George rồi, thế thì quá quá đáng rồi.

George mỉm cười, từ trong ngực lấy ra một tấm thẻ, đưa cho ba Diệp.

- Bác trai cứ lấy dùng trước đi.

Ba Diệp lập tức mặt mày hồng hào nhận lấy, quay đầu cười tít mắt dặn dò Diệp Tiểu Manh.

- Tiểu Manh, cùng George bên nhau thật tốt, bà không làm phiền con nữa, có chuyện gọi điện liên lạc nha.

Nói xong quay đầu hào hứng chạy đi.

Diệp Tiểu Manh cắn môi, bắt lực nhìn bóng lưng của ba Diệp đi xa, quay người đối diện với George, chỉ cảm thấy thực sự không có đất dung thân – George có ý tốt qua đây giúp mình giải vây, kết quả bị ba mình lừa tiền, đây xem là chuyện gì chứ?

Thứ cô nợ anh còn chưa đủ sao. . .

Ngay cả cuộc coi mắt lần này, lý do không nói với George, cũng là vì Diệp Tiểu Manh cảm thấy bản thân vốn nợ George rất nhiều rồi, nếu như để George nhìn thấy tình trạng gia đình của mình như vậy, càng không ngốc đầu lên nổi.

Không biết vì sao, Diệp Tiểu Manh chỉ muốn đem mặt tốt nhất của mình thể hiện cho George, nhưng sự việc lại trái với ý muốn ban đầu, lần này mất mặt đến tận đâu Thái Bình Dương rồi.

Rousseau dọn dẹp ông chủ Hà xong quay về, về mặt tinh thần thoải mái, ngồi vào ghế lái, nhìn thăm dò George.

George mở cửa xe ra, chớp chớp mắt với Diệp Tiểu Manh, Diệp Tiểu Manh buồn bực không vui ngồi vào trong, chỉ cảm thấy hai đôi chân nặng trĩu.

Chiếc xe mở lái, hai người đầu tiên là trầm mặc, sau cùng Diệp Tiểu Manh cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

- Cái đó. . . tấm thẻ đó của anh, có bao nhiêu tiền vậy?

George nhún vai, biểu cảm không hề gì.

- Hai mươi vạn.

Hai mươi vạn. . .

Diệp Tiểu Manh lập tức sốt ruột.

- Anh cho ông ấy nhiều tiền như vậy để làm gì? Nhiều tiền như vậy, tôi làm sao trả cho anh. . . xong rồi xong rồi. . . tôi lại gánh một khoản nợ lớn như vậy. . .

Ba Diệp tiêu tiền như nước, nếu như lấy được hai mươi vạn, sẽ nhất định tiêu hết hai mươi vạn, số tiền đó muốn đòi lại, căn bản là không thể nào.

Diệp Tiểu Manh vừa mới vào Tỉnh Huy thực tập, muốn kiếm đủ hai mươi vạn, không biết ngày mấy tháng mấy nữa.

George thấy đáng vẻ gấp gáp, nhìn không được mép môi cong lên, lộ ra một nụ cười nham hiểm, đưa tay vuốt nhẹ cằm dưới của mình, cân nhắc nói.

- Trả không nổi hả. . . vậy từ từ trả, tóm lại ngày nào chưa trả đủ tiền cho tôi, ngày đó không thể rời khỏi tầm mắt của tôi.

- Hả?

Diệp Tiểu Manh tròn xoe mắt, cô đây là bị trói chặt rồi?

Thực sự lẽ nào có lý đó, cái gì mà ngày nào chưa trả đủ tiền, thì ngày đó không thể rời khỏi tầm mắt của anh ấy, thì ra cô vẫn chưa thể dọn ra khỏi nhà George sao?

Hôm qua cô còn lên mạng tìm phòng khắp nơi.

- Cô có ý kiến gì sao?

George sắp đến Diệp Tiểu Manh, mùi nam tính mãnh liệt xung quanh người khiến Diệp Tiểu Manh ngột ngạt.

- Tôi kháng nghị!

Diệp Tiểu Manh không cam lòng yếu thế tỏ ra vẻ mặt không vui.

- Kháng nghị vô hiệu.

George hoàn mỹ hành quyết lời kháng nghị của Diệp Tiểu Manh, đồng thời đưa ngón tay ra, đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt của Diệp Tiểu Manh.

- Đây, sau này tôi chính là người bao nuôi cô, không có sự đồng ý của tôi, cô không được đi tham gia coi mắt gì đó, không được rời khỏi tầm mắt của tôi, không được làm chuyện tôi không thích, biết chưa?

Diệp Tiểu Manh lấp bắp.

- Bao... nuôi?

George rút cuộc có hiểu bao nuôi là cái gì không hả, cái từ này có thể dùng bừa sao?

Bao nuôi không phải hình dung mối quan hệ đặc biệt đó sao?

Nhìn thấy gương mặt ngẩn ngơ của Diệp Tiểu Manh, George không kiềm được tiến gần đến, nhẹ nhàng hôn lên môi của Diệp Tiểu Manh, răng ngậm vào môi dưới của Diệp Tiểu Manh, nhẹ nhẹ cắn một cái, trong lồng ngực trong veo và ngẩn ngơ của cô gái nhìn thấy hình bóng của mình, hài lòng lộ ra một nụ cười nham hiểm.

- Tôi đương nhiên biết bao nhiêu là nghĩa gì rồi, tiền của tôi là của tôi, người của cô là của tôi...

Diệp Tiểu Manh mở hồ có chút tỉnh táo trở lại, cảm thấy không khí trong xe trong chốc lát trở nên nóng bức, lời nói của George văng vẳng bên tai, tiền của tôi là của cô, người của cô là của tôi...

Bao nuôi?

Người đàn ông này dường như có một ma lực thần kì, vừa đến gần cô, cô liền tim đập nhanh đến mất bình tĩnh, đầu óc cũng trống rỗng, chốc lát mất đi khả năng suy nghĩ, nhưng lời nói của George cô nghe rất rõ ràng.

Diệp Tiểu Manh cắn môi, trong mắt thoáng qua tổn thương bị thất bại, cô mới không muốn bao nuôi gì đó.

- Tiền của anh, tôi sẽ trả cho anh, có thể sẽ chậm một chút, nhưng tôi sẽ trả.

Diệp Tiểu Manh dán chặt mắt vào mặt George, nhìn thấy sự hài hước trên mặt anh dần dần biến mất, thay vào đó là biểu cảm đau lòng.

- Mọi thứ xảy ra hôm nay anh đều thấy rồi, cảm ơn anh đã giúp tôi.

- Tôi không có ý gì khác.

George ngập ngừng, đưa tay sờ vào mái tóc của Diệp Tiểu Manh.

- Tôi... nếu ba cô đã như vậy, tại sao cô không dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ với ông ấy?

Tất cả những việc ba Diệp làm, thực sự là một người ba ruột không đạt tiêu chuẩn, khiến Diệp Tiểu Manh tuổi còn trẻ đã cảm thấy hổ thẹn về gia đình, vì muốn trả nợ người gì cũng giới thiệu cho cô...

Nếu như đối phương không phải ba ruột của Diệp Tiểu Manh, George thực sự không nhận được muốn động thủ thay trời hành đạo rồi.

Diệp Tiểu Manh hơi cúi đầu, đôi mắt trong veo thấy tận đáy có nước mắt thoáng qua, cô khịt mũi.

- Anh tưởng tôi không muốn sao? Tất cả sự cố gắng của tôi, đều là muốn nhanh chóng dọn ra ngoài, rời khỏi bọn họ... nhưng mẹ của tôi còn trong tay

ông ấy, tôi không thể đoạn tuyệt quan hệ với ông ấy được.

Thân thể mẹ luôn không tốt, bây giờ trong nhà lại nợ nần, bản thân đi rồi là giải thoát, nhưng còn mẹ thì sao?

Diệp Tiểu Manh thật lòng không muốn mang tất cả những chuyện khó mở miệng này nói cho George nghe, nhưng chuyện đã đến ngày hôm nay, cũng không che giấu được nữa.

Bình thường cô hoạt bát vui vẻ, ngày nào cũng cười hi hi, giống như cuộc sống vô lo vô nghĩ vậy, cả người tràn đầy năng lượng tích cực, vô cùng lạc quan thoải mái, nhưng ai có thể nghĩ đến, cô gái trông vui vẻ như vậy, tình trạng gia đình lại rối rắm như thế...

George không biết nên an ủi Diệp Tiểu Manh thế nào mới phải, chỉ có thể thở dài nhẹ, ôm Diệp Tiểu Manh vào lòng, giọng nói mang vẻ nghiêm túc và vững chắc hiếm có.

- Cô đã làm rất tốt rồi... tin tôi, có tôi ở đây, mọi thứ đều sẽ tốt lên thôi.

Diệp Tiểu Manh trong lòng đầy chua xót, mọi thứ mới này thực sự rút cạn năng lực của cô, lúc này được George ôm vào lòng, ấm áp dạt dào, xe lại chạy cực kỳ ổn định, dưới ánh nắng rực rỡ, dựa vào lòng George, bắt giấc ngủ thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159

Sau khi giải hoà với Mặc Thiệu Đình, Đường Lạc Lạc mới phát hiện, dọn ra ngoài ở thật sự rất đã!

Không cần vừa mở mắt đã đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng giống như mình nợ hai trăm vạn từ bà ấy nữa, phong cảnh xung quanh biệt thự dễ chịu, bình thường lười ra ngoài, ở xung quanh đây dạo quanh cũng không tệ, càng không phải nhắc căn biệt thự nhỏ có riêng một hồ bơi ngoài trời sân golf và cả một loạt các phương tiện giải trí có thể tưởng tượng đến, tuy nhỏ hơn so với biệt thự Mặc gia một chút, nhưng nhỏ mà có võ.

Đương nhiên, Đường Lạc Lạc thực sự cần nhất vẫn là một phòng ngủ, dù sao ngày chung kết cuộc thi thiết kế ngày càng gần kề, thời gian của cô thật sự không còn nhiều nữa.

Nhưng thiết kế váy cưới, đây e rằng là nhiệm vụ đơn giản nhất cũng là khó nhằn nhất rồi, Đường Lạc Lạc mấy ngày nay lao tâm khổ tứ, cũng không có ý tưởng nào hay ho, đến ngày hôm đó, đoán chừng khắp nơi đều là váy to màu trắng, bản thân làm sao mới có thể vì gây được bất ngờ đây...

Tuy nói Mặc Thiệu Đình bây giờ đã quyết định muốn rời khỏi nhà họ Mặc, nhưng cuộc thi thiết kế là một cơ hội để chứng minh bản thân, nếu như thắng được cuộc thi, sau này bản thân trên con đường thiết kế này có thể càng đi càng xa, nếu đã quyết định ở lại bên Mặc Thiệu Đình, thì nhất định phải trở thành người phụ nữ đủ xứng với anh...

Cho dù không thể xứng đôi ở mặt tiền bạc, nhưng ít nhất, trên lĩnh vực mà mình yêu thích, Đường Lạc Lạc muốn làm tốt nhất, cái tốt nhất này, không phải so với người khác, chỉ so với bản thân cô, làm đến tốt nhất trong khả năng của cô.

Ôm lấy suy nghĩ như vậy, mấy ngày nay Đường Lạc Lạc quên ăn quên ngủ, lật xem không biết bao nhiêu tác phẩm bậc thầy để khơi dậy cảm hứng, đi dạo cũng đứng ngơ ra trước tủ kính, khoảng cách đến sự điên dại đã không còn xa nữa.

Sáng hôm nay, Đường Lạc Lạc mơ mơ màng màng mở mắt ra, đập vào mắt là trần nhà màu trắng mịn của phòng ngủ, trong không khí phảng phất ít mùi hương ấm áp, tuy nói gần đây Mặc Thiệu Đình có vẻ như công việc đặc biệt nhiều, nhưng Mặc Thiệu Đình với việc chặn gổ lại không hề thuyên giảm, ban ngày tăng ca ở công ty, đêm về phòng ngủ cửa vừa đóng, thì tăng ca ở nhà...

Đường Lạc Lạc thật lòng rất khâm phục sinh lực và thể lực dồi dào của Mặc Thiệu Đình, nhưng cô thật sự có chút không chịu được đó được không...

Lúc này cô nâng cánh tay lên, hừ một tiếng, ngược đầu nhìn thời gian vẫn còn sớm, bò dậy vươn người trước cửa sổ sát trần, tắm rửa xong xuôi liền bước đi nhẹ nhàng xuống dưới lầu.

Chỉ là, đi một vòng dưới lầu, cũng không thấy bóng dáng Mặc Thiệu Đình đâu, Đường Lạc Lạc có chút nghi ngờ vô đầu, tưởng Mặc Thiệu Đình có chuyện đi trước rồi, đi đến phòng bếp nghĩ xem sáng hôm nay ăn gì, kết quả vừa vào phòng bếp, liền ngó người trước cửa ra vào.

Phòng bếp ở nhà mới không to như ở Mặc gia, người hầu cũng không nhiều, diện tích phòng bếp lại không nhỏ, lúc này trong phòng bếp trống không, vài người hầu đứng ở bên góc, đeo tạp dề bận rộn trong phòng bếp, chỉ có một mình Mặc Thiệu Đình.

Có một số đàn ông, chính là mặc cái gì cũng rất ưa nhìn.

Lúc này Mặc Thiệu Đình mặc một chiếc sơ mi sạch sẽ, đeo tạp dề sọc ca rô, bóng lưng cao to mạnh mẽ, bộ quần áo đơn giản đến không thể đơn giản

hơn, mặc trên người anh, trông chốc lát hiện lên cao lớn, bóng lưng này cũng đủ Đường Lạc Lạc nhìn ngắm ba năm trời.

Tuy sau khi kết hôn thời khắc nào cũng gặp được khuôn mặt điển trai này, nhưng Đường Lạc Lạc chính là cảm thấy nhìn chưa đủ, trạng thái si mê đã khoá chặt, trong thời gian ngắn xem ra không thể giải trừ được.

Cô nhẹ nhàng cẩn thận tìm một vị trí đất địa để ngắm nhìn, đứng chỗ có thể nhìn thấy góc nghiên tinh tế rõ ràng của Mặc Thiệu Đình, nhìn thấy anh nhẹ nhàng cuộn tay áo sơ-mi lên, dùng bàn tay thon dài khớp xương rõ ràng, có chút không quen nhưng vẫn ung dung như cũ đập một quả trứng, bỏ vào trong chảo, lại từ máy nướng lấy ra hai miếng bánh mì nóng hôi . .

Sữa màu trắng trong đổ vào ly thủy tinh, Mặc Thiệu Đình nâng hai ly sữa quay người, liền thấy Đường Lạc Lạc say mê dựa vào cửa, trên mặt hiện ra một nụ cười nuông chiều, ánh nắng phản chiếu chút vệt sáng trong đôi mắt đen láy của anh, sức sát thương của nụ cười này tuyệt đối bùng nổ.

- Con sâu lười, dậy rồi hả?

- Ủa.

Đường Lạc Lạc bắt giác cắn đầu ngón tay.

- Cái đó... Tiểu Ca Ca, hôm nay tự xuống bếp?

Tuy là miếng bánh mì trứng chiên đơn giản không thể đơn giản hơn, nhưng cũng là lần đầu tiên Mặc Thiệu Đình xuống bếp, lúc trước Đường Lạc Lạc chưa từng mang chuyện bếp núc và Mặc Thiệu Đình liên hệ nhau.

Đây có được tính là bữa sáng tình yêu không?

A a a trong lòng Đường Lạc Lạc nhin không được cuộn trào bọt sóng nước hạnh phúc, nhanh mang cô vồ vào bãi cát.

Mặc Thiệu Đình mỉm cười mang thức ăn từng món một bày trên đĩa, cùng Đường Lạc Lạc đi vào phòng ăn.

- Anh thấy em gần đây làm việc rất mệt, muốn uỷ lạo em một chút, nhưng trước đây chưa từng xuống bếp qua, vì vậy... hôm nay em phải làm chuột bạch rồi.

Đôi mắt chuột bạch nhỏ sáng lấp lánh nhìn anh, trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp, đợi đến lúc đồ ăn để trên bàn ăn, Đường Lạc Lạc không chờ được lấy nữa tiến công vào miếng trứng chiên bên ngoài trông không tệ.

Nhưng mà...

Vừa bỏ vào miệng, nhai vài cái, Đường Lạc Lạc liền nhin không được chau mày... miếng trứng này, chưa chín.

- Không ngon sao?

Trên mặt Mặc Thiệu Đình xuất hiện thần sắc thấp thòm hiểm thấy, cẩn thận dò hỏi.

- Ngon ngon!

Đường Lạc Lạc cười miễn cưỡng, quyết tâm bất luận thế nào cũng không thể đánh tan đi sự tích cực của Mặc Thiệu Đình.

- Trúng lòng đào đó!

Trời, thực sự trúng lòng đào với trứng chưa chín, còn có một khoảng cách không nhỏ.

- Phải không?

Mặc Thiệu Đình đắc ý mép môi cong lên.

- Anh học theo sách dạy nấu ăn đó.

Nói xong vui vẻ phần chân lấy nửa hướng về phía đĩa của mình. . .

Đường Lạc Lạc thấy thế, vội cảm ngang nửa cướp lấy, xiên miếng trứng chiên trên đĩa Mặc Thiệu Đình qua đây, nhét hết vào miệng mình, vừa nhai trứng chiên chưa chín, vừa nhồm nhoàm.

- Ôi, ngon quá đi, cho em hết đi, anh ăn cái khác đi.

Nhìn thấy tiểu nha đầu phục tùng mình như vậy, Mặc Thiệu Đình tự nhiên thấy hân hoan và đắc ý, mỉm cười cũng không giành với Đường Lạc Lạc, đem sữa đưa cho Đường Lạc Lạc.

- Ăn chậm thôi.

Đường Lạc Lạc nhận lấy ly sữa, gần như húp một ngụm uống hết, mùi vị miếng trứng nửa chín nửa sống trong miệng mới coi như bị áp chế xuống, thực sự có cảm giác sống dậy từ cõi chết đó được không, mới vừa bình thường lại một chút, liền nghe thấy giọng nói quan tâm của Mặc Thiệu Đình vang lên.

- Em thử miếng bánh mì xem, anh làm đó.

Miếng bánh mì thứ đơn giản như vậy, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu, Đường Lạc Lạc lấy lên một miếng bánh mì nướng, quét phô mai, cắn một miếng, gần như nước mắt lưng tròng – vì sao, vì sao miếng bánh mì thao tác đơn giản như thế, Mặc Thiệu Đình lại có khả năng làm đến vừa cứng vừa khó ăn như vậy...

Ăn như nhai giấy vậy!

Có phải là học theo sách dạy nấu ăn không, thật sự muốn hỏi anh rốt cuộc là sách dạy nấu ăn nào, cô muốn đốt đi cái thứ hại người đó quá...

Với lại miếng bánh mì bình thường, sao có thể mặn như vậy, mặn như vậy...

Có phải nhầm đường thành muối rồi không?

- Như thế nào?

Mặc Thiệu Đình dán chặt mắt vào mặt Đường Lạc Lạc.

- Ngon lắm luôn! Quá ngon, a a a thật ngon quá!

Trong đáy mắt Đường Lạc Lạc ngấn lệ, vừa khen vừa giành lấy ly sữa bên tay Mặc Thiệu Đình, một ngụm uống cạn hết.

Giờ mới cảm thấy mùi vị trong miệng mình nhạt đi nhiều, cười khổ khen ngợi Mặc Thiệu Đình.

- Anh có thiên phú quá.

Mặc Thiệu Đình lộ ra vẻ mặt như “anh cũng không còn cách”, vừa mới đưa tay hướng về miếng bánh mì trên đĩa, liền bị Đường Lạc Lạc một phát giành lấy.

- Của em!

Trong tay Đường Lạc Lạc bê một đĩa đầy ắp bánh mì, trong đáy lòng ứa máu, hậu quả của việc nói dối chính là, bạn phải không ngừng dùng lời nói dối để làm tròn lời nói dối trước đó, sau đó trở thành lời nói dối thất bại, cuối cùng không thể thu dọn được nữa, bây giờ ngoài trừ việc cô phải ăn hết mấy “món ăn ngon” mà Mặc Thiệu Đình làm ra, còn có đường lui nào khác sao...

Nhìn thấy Đường Lạc Lạc về mặt phòng bị nhìn mình, Mặc Thiệu Đình bất lực mỉm cười, không uống công anh nghiên cứu cả buổi sáng, xem ra tiểu nha đầu rất thích bữa sáng mình làm, chỉ là... có chút quá thích thú rồi, anh còn đói mà.

- Nếu em thích vậy ngày mai anh cũng làm cho em ăn.

Mặc Thiệu Đình đưa tay lướt qua chóp mũi của Đường Lạc Lạc.

- Không cần đâu!

Đường Lạc Lạc lập tức kêu lên.

- Mỹ vị không thể được nhiều! Thình thoảng ăn một lần là được rồi, em sợ em sẽ hạnh phúc đến ngất đi mất, đừng làm, đừng nha!

Ngày nào cũng bắt cô ăn thứ đồ này, chỉ bằng giết cô luôn đi.

Mặc Thiệu Đình đang nghĩ nói gì tiếp, liền nghe thấy điện thoại để trên bàn Đường Lạc Lạc rung ong ong lên, Đường Lạc Lạc để chiếc đĩa trên tay xuống, vô cùng cảnh giác cảnh cáo Mặc Thiệu Đình.

- Đừng đụng vào bánh mì của em!

Sau đó mới đưa tay nắm lấy điện thoại, vừa nhìn hiển thị cuộc gọi đến, lập tức cả người đều bất ổn.

Là Đường Quý Lễ.

Tính ra cách cái lần đi Đường gia trở về, đã sắp qua một tuần rồi, người của Đường gia quả nhiên không giữ được bình tĩnh.

Đường Lạc Lạc cắn môi, biết có một số chuyện tránh không khỏi, nhưng mỗi lần lời cự tuyệt treo trên miệng, lại không sao nói ra được, bọn họ... dù sao cũng là người thân của mình.

Nhấn vào phím nghe, giọng nói tha thiết của Đường Quý Lễ từ loa truyền qua đây.

- Lạc Lạc, con đang ở đâu? Chuyện đã nói lần trước, con làm đến đâu rồi? Chia tay với Mặc Thiệu Đình chưa?

- Vẫn chưa.

Đường Lạc Lạc nhìn qua Mặc Thiệu Đình đối diện, cẩn thận trả lời.

- Vậy tốt quá rồi.

Đường Quý Lễ thở phào nhẹ nhõm.

- Tốt quá rồi?

Đường Lạc Lạc hiểu kỳ gặng hỏi, lần trước người của Đường gia không phải vẫn muốn mình và Mặc Thiệu Đình đường ai nấy đi, đem vị trí để lại cho Đường Phù Dung sao?

- Là như vậy, ba và mẹ con bàn bạc một chút, cảm thấy Mặc gia thực sự không dễ vào, Phù Dung là một cô gái đơn thuần lương thiện, không giỏi việc tranh giành đấu đá trong hào môn, muốn tiếp cận cậu chủ Mặc càng khó khăn, dù sao con cũng làm vợ chồng nửa năm với cậu chủ Mặc rồi, ít nhiều quen thuộc hoàn cảnh của Mặc gia và tính tình của cậu chủ Mặc, nhân lúc tụi con hiện giờ vẫn chưa chia tay, chi bằng nhờ con giới thiệu Phù Dung cho cậu chủ Mặc... để hợp theo ý thích của cậu chủ Mặc, cái này con chắc là rõ nhất rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160

Đường Lạc Lạc lần này hoàn toàn được người của Đường gia mở ra một thế giới mới, bắt cô và Mặc Thiệu Đình ly hôn dọn hết mọi trở ngại cho Đường Phù Dung còn chưa đủ, bây giờ lại còn muốn cô tạo cơ hội cho Đường Phù Dung tiếp cận Mặc Thiệu Đình, có phải còn chuẩn bị muốn cô giúp đem Đường Phù Dung lên đến giường Mặc Thiệu Đình luôn không?

Người của Đường gia rốt cuộc xem cô là cái gì?

Cô chỉ cảm thấy bàn tay nắm lấy điện thoại run bần bật, khoé miệng lộ ra một nụ cười châm biếm.

- Vì vậy, tôi còn phải mai mối cho Đường Phù Dung tiếp cận chồng tôi?

- Lạc Lạc, con là một đứa trẻ hiểu chuyện.

Đường Quý Lễ tận tình khuyên bảo.

- Con nghĩ xem, một người phụ nữ ly hôn như con, sau này sẽ sống những ngày tháng như thế nào, Phù Dung lương thiện không chấp nhận chuyện cũ, chi cần con giúp nó, tương lai nó làm bà Mặc, cũng sẽ không đối xử tệ với con...

Đường Lạc Lạc cảm thấy bản thân nếu cứ tiếp tục nghe, sẽ sắp phát điên mất.

Ý của Đường Quý Lễ là mang chồng cô nhường cho Đường Phù Dung, còn phải giúp Đường Phù Dung tiếp cận Mặc Thiệu Đình, sau cùng Đường Phù Dung được vui vẻ, có lẽ sẽ "tốt bụng" chăm sóc người phụ nữ đã ly hôn như cô...

Thực sự không còn sức để chửi nữa.

Lời của khuyên nhủ của Đường Quý Lễ vẫn liên tục đều đều truyền qua, Đường Lạc Lạc cảm thấy nghe nhiều thêm một giây nữa bản thân sẽ sắp chịu không nổi mất, dứt khoát "ừ" một hai tiếng, thẳng thừng cúp máy.

Sắc mặt Mặc Thiệu Đình vẫn như thường, đang chuyên chú nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Đường Lạc Lạc, thấy cô cúp máy, đôi mắt như nhìn thấu hết mọi thứ, chớp chớp mắt.

- Đây là...

- Là ba em gọi đến.

Đường Lạc Lạc ngáp ngừng, cảm thấy chuyện đã đến bước này cũng không giấu Mặc Thiệu Đình được nữa.

- Cũng không sợ anh chê cười, ông ấy gọi điện cho em, muốn em nghĩ cách đẩy Đường Phù Dung cho anh.

Trong mắt Đường Quý Lễ, chỉ có Đường Phù Dung mới là con gái ông ấy thôi, bản thân chỉ là một bàn đạp, dùng để lót đường Đường Phù Dung.

Hai mươi mấy năm nay, Đường Lạc Lạc luôn ôm hy vọng, không muốn nghĩ xấu như thế về người khác, đặc biệt đối phương lại là người thân của mình, nhưng bây giờ, cho dù cho muốn lừa mình dối người, cũng không còn chỗ trống nào nữa.

Cô mệt rồi, cũng không muốn tìm cớ tìm lý do cho người của Đường gia nữa, bọn họ là cặn bã, cặn bã chính gốc luôn.

Mặc Thiệu Đình đứng dậy, đến trước mặt Đường Lạc Lạc, từ đằng sau ôm lấy cô, cô gái được kéo ôm chặt vào lòng có chút run rẩy, anh cúi người xuống hôn nhẹ vào đỉnh đầu cô.

- Đừng buồn, bọn họ không đáng, không phải muốn đưa Đường Phù Dung cho anh sao? Em để cô ấy đến là được.

- Hà?

Đường Lạc Lạc mở to mắt, rất kinh ngạc.

- Để chị ấy đến?

Vừa nãy mới muốn mắng Mặc Thiệu Đình lưu manh, liền nhìn thấy ánh mắt gian xảo chớp chớp với cô.

- Đến lúc đó em sẽ biết.

Đường Lạc Lạc: ...

Xem ra, Mặc Thiệu Đình phải đích thân ra tay rồi, chỉ là, người của Đường gia luôn khoác lác mình thông minh, lần này xem như bị phản đòn rồi, không biết nên vui hay buồn cho họ nữa.

....

Ngày tổ chức cuộc thi thiết kế ngày càng gần kề, chủ đề nóng hổi nhất của phòng làm việc bộ phận thiết kế gần đây, là đặt cược xem quán quân mùa này là ai.

Có lẽ là chịu sự kích thích từ người của Đường gia, dọc đường Đường Lạc Lạc lao tâm khổ tứ, cuối cùng cũng có ý tưởng mới, lúc này vừa suy nghĩ bản thiết kế, vừa nghe các đồng nghiệp lúi lúi bàn tán.

- Các người nói xem quán quân thiết kế mùa này là ai.

- Tôi cảm thấy, quán quân mùa trước không phải là một nhà thiết kế ngoại quốc hay sao? Sau khi giành được quán quân hàng loạt thiết kế trực tiếp được đầu giá, bán được giá trên trời mấy chục ngàn đô la, bây giờ đã là nhà thiết kế mới nổi có tiếng trên thế giới thiết kế, ngưỡng cửa cuộc thi thiết kế cao như vậy, mùa này chắc là theo hướng quốc tế rồi, tôi nghĩ xem, nhà thiết kế ngoại quốc được vào vòng trong có người nào...

- Cũng không thể nói như vậy, tuy nói có nhà thiết kế ngoại quốc tham gia, nhưng đây là cuộc thi tổ chức ngay mảnh đất Hoa Hạ, và lại thông thường mặc định là cuộc thi thiết kế châu Á, đạt được quán quân đa số là người Hoa Hạ, mùa trước là một bất ngờ lớn, mùa này, tôi đoán chừng chắc tới lượt nhà thiết kế Hoa Hạ rồi, lợi ích không thể nhường cho người ngoài, tôi cảm thấy quản lý Mặc có khả năng nhất.

- Đúng rồi, quản lý Mặc là sinh viên hàng đầu khoa thiết kế, tốt nghiệp trường danh tiếng... trong nhà là hào môn, tầm nhìn cũng không giống nhau...

- Và lại những thiết kế tham dự cuộc thi từ trước đến nay, đều rất tiêu chuẩn.

Tiếng tăm của Mặc Lan trong nhà họ Mặc, trước giờ đều rất tốt, xuất thân là một mặt, mặt khác thiết kế cũng khá tài hoa, lúc đầu tuy làm rầy lên vụ đạo nhái thiết kế của Đường Lạc Lạc, nhưng theo thời gian trôi đi, mọi người cũng không mấy để tâm, lúc này nhắc đến Mặc Lan, gần như mọi người đều nhận định rằng, quán quân cuộc thi thiết kế lần này, chín phần mười chính là chị ta.

- Cũng không nhất định đâu.

La Thư Vũ bên cạnh nhìn lướt qua Đường Lạc Lạc đang im lặng vẽ bản thiết kế, không tham gia tranh luận.

- Lần này bộ phận thiết kế chúng ta chỉ có hai người vào được vòng chung kết, một người là quản lý Mặc, một người chính là Lạc Lạc, tôi cảm thấy Lạc Lạc tuy kinh nghiệm không phong phú bằng quản lý Mặc, nhưng thiết kế rất có phong cách riêng, khác với đại chúng, có lẽ quán quân là Lạc Lạc cũng nói không chừng?

- Cô ấy?

Nhã Thanh cười phụt thành tiếng.

- Vào vòng chung kết thăm nhan cầu phật đi, một người mới, lòng tham sao lại lớn như vậy, còn dám so sánh với quản lý Mặc? Người này, có thể ăn

may một lần, còn ăn may được bao nhiêu lần nữa, phải nói ban giám khảo đúng là sơ suất, khẩu vị rất đáng nghiên cứu đó, tôi thấy được chọn trúng chưa chắc ai ai cũng có bản lĩnh đâu.

Dừng bước tại cuộc thi luôn là nỗi đau trong lòng Nhã Thanh, cô luôn cảm thấy bản thân tài hoa xuất chúng, không ngờ lại thua cho Đường Lạc Lạc, mắt nhìn Đường Lạc Lạc đánh vào vòng chung kết, lúc này sao có thể bỏ qua cơ hội bồi nhọ Đường Lạc Lạc, ngầm ý rằng ban giám khảo không công bằng, mất thẩm mỹ có vấn đề.

- Cũng không thể nói như vậy được.

Giao tình giữa La Thư Vũ và Đường Lạc Lạc trước giờ không tệ.

- Nghe nói ban giám khảo rất có uy quyền, còn mời về nhà thiết kế Petrovs có tiếng trên quốc tế, mắt nhìn sao có thể có vấn đề được, dù thế nào cũng chuyện nghiệp hơn chúng ta phải không?

- Được rồi được rồi, mấy người đừng làm ồn nữa, chúng ta đặt cược đi, dám không? Cược Lạc Lạc một đèn ba, cược quản lý Mặc, một đèn hai, sao nào?

Một đồng nghiệp tính cách hoạt bát sắp xếp lại, mọi người lần lượt sắp đến, khá có hứng cứ nói to.

- Tôi cược quản lý Mặc!

- Tôi cũng cược quản lý Mặc!

- Tôi thích phong cách thiết kế của Lạc Lạc, nhưng tôi cược quản lý Mặc!

Trong chốc lát, mọi người nóng lòng muốn cược thử, đều đưa tay moi tiền từ trong túi, vậy là không một ai cược Đường Lạc Lạc.

La Thư Vũ bực mình.

- Cuộc thi thiết kế đâu phải so về địa vị hay gia cảnh, tôi cược Lạc Lạc!

- Hừ, cũng không biết Đường Lạc Lạc cho cô bao nhiêu lợi ích, nhiều người như vậy, đến lúc đó đèn chết cô.

Nhạc Thanh nhỏ giọng lẩm bẩm, quyết đoán cược Mặc Lan.

Mọi người ồn ào cười nói thành một nhóm, Đường Lạc Lạc luồn lặng không lên tiếng, đứng dậy, đến trước mặt mọi người, suy nghĩ một hồi, rất điềm tĩnh mở miệng.

- Một đèn ba?

- Ủa.

Cô gái vừa mở miệng đề nghị lúc nãy gật đầu, có chút xấu hổ mỉm cười, dù sao mọi người đều cược Mặc Lan rồi, tuy là chuyện đương nhiên, nhưng đối diện với Đường Lạc Lạc bị phớt lờ, vẫn có chút ít ngượng ngùng.

Đường Lạc Lạc từ trong túi lấy ra ví tiền của mình, suy đi nghĩ lại, mang tiền lương mới phát hôm qua và toàn bộ tiền lẻ đều moi ra hết, toàn bộ để trên bàn.

- Tôi cược bản thân tôi.

Người khác có thể xem thường mình, nhưng bản thân dù sao cũng phải coi trọng mình, xuất phát điểm của Mặc Lan cao hơn mình, nhưng nỗ lực mà bản thân bỏ qua, sao không dám cược một phen cho mình chứ?

Trong chốc lát, các đồng nghiệp xung quanh đều dùng ánh mắt hết sức ngạc nhiên nhìn Đường Lạc Lạc, bình thường Đường Lạc Lạc không nói nhiều, tính cách lại hiền lành, vì vậy mọi người mới dám nghị luận chuyện cuộc thi thiết kế trước mặt cô, nhưng không ngờ đến...

Nha đầu này lại khá tự tin với bản thân mình.

Nhã Thanh lạnh lùng cười, đánh tan sự tỉnh mạch trong phòng làm việc.

- Có người sắp thua tiền cho tôi rồi, vui quá đi, nói xong rồi đó, đừng nói tôi ý đông ăn hiếp cô, đến lúc thua không được quay nợ!

Đúng là trò cười, cho dù quản lý Mặc không lấy được quán quân, quán quân sẽ là Đường Lạc Lạc ư?

Cô không phải uống nhiều sữa nhiễm độc đầu óc không bình thường?

Đường Lạc Lạc gật đầu, không nói gì thêm nữa, quay người đi về ghế ngồi, chuyên tâm nghiên cứu bản thiết kế của mình.

Váy cưới... quan trọng nhất, chắc là lãng mạn phải không...

Đường Lạc Lạc đi theo ý tưởng mới của mình tiếp tục suy nghĩ, ngón tay nhẹ nhàng trải tờ giấy trắng trên bàn một bút vẽ rồng điểm mắt, từ từ hình thành trong đầu cô...

Thiết kế là thứ cô thật lòng yêu thích và sở trường duy nhất của cô, trước khi kết quả cuộc thi chưa công bố, cô sẽ không cam tâm chịu thua bất cứ ai.

Đường Lạc Lạc tràn đầy ý chí chiến đấu và lạc quan, mới xứng đáng đứng bên cạnh Mặc Thiệu Đình.

Trần đầy ý chí chiến đấu như Đường Lạc Lạc, còn có một người, là Mặc Tây Thành đang đi về phía phòng làm việc tổng giám đốc.

Người gặp chuyện vui tinh thần luôn sáng khoái, tâm trạng Mặc Tây Thành gần đây rất tốt, từ khi nghe nói Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình gây gổ nhau, thế giới của cậu đều là những ngày đẹp trời, gần đây ngay cả đi bộ cũng đi theo nhịp, hôm nay vừa đi làm, liền nghe nói Mặc Thiệu Đình gọi mình qua đó, trong lòng nghĩ tám phần mười là chuyện được nhắc đến trong tiệc mừng thọ của ông nội – đem quyền quản lý nhà họ Mặc dần giao đến tay mình.

Nhìn thái độ của Mặc Thiệu Đình hôm đó, không có dị nghị gì với chuyện này, Mặc Tây Thành lúc này tâm trạng phức tạp, một mặt cảm thấy giao nhà họ Mặc cho mình, sau này theo đuổi Lạc Lạc càng chắc ăn và có trọng lượng hơn, mặt khác, cống hiến của Mặc Thiệu Đình với nhà họ Mặc không thể phớt lờ, tuy quan hệ hai người không như lúc trước, nhưng dù sao cũng cảm thấy như vậy đối với Mặc Thiệu Đình, có chút quá tàn nhẫn rồi.

Mặc Tây Thành nghĩ đến đây, bước chân có chút chậm chạp, vừa ngược đầu đã đến trước cửa phòng làm việc tổng giám đốc, đưa tay gõ gõ cửa, trong cửa truyền đến âm thanh vừa thân thuộc vừa xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161

Mặc Tây Thành đẩy cửa ra, liền thấy Mặc Thiệu Đình ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu giờ đọc tài liệu, lúc này cả phòng làm việc tổng giám đốc rộng lớn chỉ có cậu và Mặc Thiệu Đình, Tần Việt cũng không ở bên cạnh Mặc Thiệu Đình, Mặc Thiệu Đình nghe thấy tiếng gõ cửa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mặc Tây Thành, trên mặt bình tĩnh lạ thường, hầu như không có chút gợn sóng, lạnh nhạt nói một câu.

- Em đến rồi.

- Ừm.

Mặc Tây Thành quay người đóng cửa lại, đi về phía Mặc Thiệu Đình.

Tình cảm giữa hai anh em đã từng tốt đẹp bao nhiêu, sau khi trải qua bao nhiêu biến cố và xích mích, cảm giác lúc này lại ngượng ngùng bấy nhiêu, đừng nhắc mục đích gặp mặt hôm nay, trong lòng hai người đều hiểu rõ.

Là phải từng bước tiếp nhận nhà họ Mặc từ tay Mặc Thiệu Đình – nơi mà Mặc Thiệu Đình quản lý năm năm trời, cuối cùng cũng đưa vào nề nếp.

Sự ngại ngùng và bất an của Mặc Tây Thành, một nửa đến từ sự không nhẫn tâm, một nửa đến từ việc chưa xứng đáng.

Mặc Thiệu Đình đem mấy phần văn kiện cuối cùng, liên thông với một số usb hợp đồng quan trọng, đồng loạt nhét vào một két sắt tinh tế, sắc mặt vẫn như thường ngẩng đầu lên, đứng dậy, đưa cho Mặc Tây Thành.

- Đây là một bộ phận tài liệu và hợp đồng của nhà họ Mặc, còn có một số đồ đạc, chỉnh sửa xong anh sẽ giao cho em, em nắm bắt thời gian làm quen một chút, tranh thủ trong một hai tháng này, anh sẽ mang cả nhà họ Mặc đều giao cho em.

Một hai tháng?

Mặc Tây Thành không ngờ Mặc Thiệu Đình lại buông tay nhanh như vậy, giống như sớm đã có ý định như vậy rồi, nhịn không được nói.

- Kho hàng Thanh Long đó...

- Vì vậy anh mới muốn em sớm làm quen hoàn cảnh, làm quen với nghiệp vụ của công ty.

Mặc Thiệu Đình đưa tay vỗ vào vai Mặc Tây Thành.

- Mấy thứ này em sớm đã phải biết, chỉ bằng học sớm một chút, cũng để mẹ yên tâm.

Nhắc đến La Nhã, Mặc Tây Thành nhếch miệng, có chút áy náy nói.

- Anh hai, em biết anh bỏ ra rất nhiều cho công ty, quyết định của mẹ, thực sự là qua vội vã quá không nghĩ cho anh rồi, nhưng anh yên tâm, sau khi em tiếp quản công ty, nhất định sẽ làm cho công ty ngày càng phát triển, còn cổ phần của anh trong công ty, em sẽ không thu mua, anh vĩnh viễn là cổ đông của nhà họ Mặc...

Mặc Thiệu Đình mỉm cười, dưới ánh mắt thoáng qua nét dịu dàng, từ nhỏ đến lớn, tình cảm giữa anh và Mặc Thiệu Đình, thân thiết hơn nhiều so với La Nhã, nếu như sau này không phải vì Đường Lạc Lạc, có lẽ bọn họ bây giờ vẫn là một cặp anh em tốt không có chuyện gì không nói được.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Bây giờ Mặc Tây Thành tràn đầy áy náy với anh, hứa bao nhiêu điều với anh, chẳng qua là vẫn chưa tiếp quản nhà họ Mặc, chưa từng nếm trải qua mùi vị quyền lực, một khi thật sự ngồi vững vào vị trí người kế thừa nhà họ Mặc, sợ là đối với anh sẽ không còn nhiều tình nghĩa như vậy nữa, nhưng thật lòng một phút một giây, cũng là thật lòng.

Mặc Thiệu Đình gật đầu.

- Anh tin em, nhưng cổ phần của nhà họ Mặc, anh không định để lại thứ gì, vẫn là bán cho em vậy.

- Anh...

Mặc Tây Thành thực sự nghi ngờ bản thân nghe lầm rồi, nhà họ Mặc đang ngày một phát triển, cổ phần của nhà họ Mặc rất có giá trị trên thị trường, có rất nhiều người giành nhau sút đầu mẻ trán cũng không có được, lúc này Mặc Thiệu Đình chỉ động giao nhà họ Mặc đến tay mình, đồng thời bỏ hết tất cả cổ phần trong tay, cho dù là sự tính nhiệm giữa anh em với nhau, khó tránh cũng có chút khiến người khác khó lý giải.

- Từ giờ anh không nợ Mặc gia thứ gì nữa, chăm sóc mẹ thật tốt.

Mặc Thiệu Đình mỉm cười, ánh mắt lấp lánh chút bất lực và bi thương, nụ cười trên khoé miệng hơi cứng lại.

Có một người đàn ông, có tầm nhìn xa trông rộng quyết đoán, nổi bật thế nào đi chăng nữa, trước tiên cũng là một con người, con người thì cần tình thân ấm áp.

Mà ở điểm này, Mặc Thiệu Đình thừa nhận mình là một kẻ thất bại.

Từ lúc sớm bắt đầu khao khát đối với tình thân, đến bây giờ, đối với La Nhã đã hoàn toàn thất vọng, việc anh có thể làm được, là tận lực báo đáp công ơn nuôi dưỡng của Mặc gia, La Nhã có Mặc Tây Thành là đủ rồi.

Dù không có sự ấm áp của tình thân, cũng không muốn vì gia nghiệp mà trở mặt thành thù.

- Anh...

Ánh mắt Mặc Tây Thành lấp lánh, lời nói đến bên miệng lại thôi, bí mật giữ trong lòng nhiều năm nay, thời khắc này xem chút nữa buột miệng nói ra, nhưng mà...

Nói ra thì Mặc Thiệu Đình sẽ dễ chịu một chút hơn sao?

Chỉ sẽ càng lún sâu vào tình trạng đau khổ hơn thôi.

Có một số chuyện, không biết sẽ tốt hơn.

Mặc Tây Thành thở dài một tiếng, vốn muốn mở miệng an ủi một chút, nói mấy lời an ủi như mẹ thực sự cũng quan tâm anh kiểu đấy, nhưng liên tưởng đến những việc làm của La Nhã, mấy lời này thực sự nói không ra.

Khoảng thời gian năm năm, trước khi La Nhã làm loạn, tất cả mọi người đều tưởng rằng, Mặc Thiệu Đình là người thừa kế của nhà họ Mặc vẫn đã đóng thuyền, nhưng bây giờ, muốn Mặc Thiệu Đình phải tận tay mang nhà họ Mặc tự tay quản lý năm năm trời chấp tay dâng lên, đổi lại là bất kỳ người nào, trong lòng cũng uất ức bất bình thôi.

Mặc Thiệu Đình lại cứ lập tức đồng ý, không hề dây dưa, thực sự tận tình tận nghĩa.

Chỉ là, lớp phủ mỏng như tờ giấy ấy, có lẽ chưa từng tồn tại tình cảm mẹ con ruột thịt, cũng không sót lại thứ gì nữa.

Đôi mắt Mặc Thiệu Đình nhìn Mặc Tây Thành, khoé miệng hơi cong lên thành một nụ cười, thần sắc lại tràn đầy nghiêm túc và kiên định.

- Đừng nói nhiều nữa, anh đều hiểu.

Mặc Tây Thành gật đầu, quay người cầm lấy kết sắt trong tay, đến trước cửa, cuối cùng nhìn không được quay đầu lại, kiềm nén nửa ngày trời.

- Anh hai, nếu như có ngày anh và Lạc Lạc chia tay rồi, em có phải có thể theo đuổi cô ấy không?

Suy cho cùng, trong lòng trước sau có chút cảm giác tội lỗi.

Mặc Thiệu Đình dở khóc dở cười, gật đầu.

- Được, nếu như ngày nào Lạc Lạc và anh không bên nhau nữa, em có thể theo đuổi.

Nhưng sẽ có ngày đó sao?

Không thể nào đâu.

Trò chơi trên câu chữ, Mặc Thiệu Đình bỏ xa Mặc Tây Thành.

Đôi mắt Mặc Tây Thành lấp lánh.

- Thật sao? Cảm ơn anh.

Nói xong tâm trạng vui vẻ quay người đi.

Với góc nhìn của cậu, cảm tình của hai người xuất hiện rạn nứt, dường ai nấy đi là chuyện sớm muộn, hôm đó bắt gặp Đường Lạc Lạc, không phải còn nói dọn khỏi nhà hai người hay sao?

Bây giờ là lúc tâm trạng Đường Lạc Lạc suy sụp nhất, bản thân nên quan tâm Lạc Lạc thật tốt, mới có cơ hội thừa nước đục thả câu, nhưng trước mắt lúc này, dù sao cũng phải đem tin mình được lên chức, nói cho La Nhã mới được.

Nghĩ đến tất cả mọi thứ La Nhã làm cho mình, Mặc Tây Thành nhếch môi, trong lòng cảm thấy sự áy náy với Mặc Thiệu Đình, nhưng mà...

Mặc Thiệu Đình dù sao cũng không phải con ruột của La Nhã.

Bí mật này ẩn giấu trong lòng cậu rất nhiều rất nhiều năm, nhưng từ đầu đến cuối cũng không muốn nói cho Mặc Thiệu Đình, dù có nói ra, cũng chỉ càng gia tăng nỗi đau của Mặc Thiệu Đình.

Mọi việc làm của La Nhã, thực sự nói rõ rồi, chẳng qua là đang lót đường cho con trai mình, mà Mặc gia nuôi dưỡng Mặc Thiệu Đình nhiều năm như vậy, tất cả mọi thứ anh làm cho nhà họ Mặc, chỉ xem như báo đáp thôi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Mặc Tây Thành cuối cùng cũng dễ chịu một chút, cầm lấy kết sắt, tiếp tục đi khỏi toà nhà văn phòng của nhà họ Mặc, đi thẳng đến biệt thự Mặc gia.

Đúng như dự đoán của Mặc Tây Thành, La Nhã lúc này đang trong phòng ngủ nhắm mắt nghỉ ngơi, bà không thích ánh nắng chói chang rọi vào trong nhà, vì vậy cửa sổ trong phòng đều đóng kín, rèm cửa bằng tránh nắng lông ngỗng màu đỏ rục rịch cản hết mọi ánh sáng từ bên ngoài, chặn chặt chẽ, La Nhã nằm nghiêng trên giường, cau mày xoa xoa trán mình.

Từ khi Mặc Thiệu Đình và Đường Lạc Lạc dọn đi, biệt thự Mặc gia chỉ còn mình bà, bình thường ra ngoài dạo chơi đánh bài, trông ngày tháng vẫn không thay đổi, nhưng có trời mới biết, mỗi ngày bà đều vắt hết chất xám suy nghĩ, làm thế nào mới có thể lấy lại quyền chủ động lần nữa, khiến Mặc Thiệu Đình nhường ra nhà họ Mặc.

Nhan sắc dù có chăm sóc tươi trẻ tao nhã đến đâu, rốt cuộc bà cũng đã có tuổi rồi, nghỉ ngơi nhiều một chút, đầu óc sẽ đau muốn chết.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, La Nhã bực bội trả lời.

- Ai? Tôi nói không muốn ăn, đừng làm phiền tôi!

- Mẹ, là con.

Giọng nói Mặc Tây Thành vang lên, ánh mắt lạnh lùng buồn bã thoáng qua chút ánh sáng, đứng dậy mở cửa phòng ra, bà nhìn con trai ở cửa lộ ra một nụ cười.

- Tây Thành, sao con đến đây, bây giờ là giờ làm việc, công ty cho nghỉ sao?

Mặc Tây Thành mỉm cười, vừa đi vào phòng ngủ, vừa tìm đến chiếc sofa trong phòng La Nhã ngồi xuống, mang kết sắt trong tay để trên bàn.

- Đây là một số hợp đồng quan trọng và tài sản cố định của nhà họ Mặc, hôm nay anh giao cho con.

- Mặc Thiệu Đình cho sao?

La Nhã vui mừng ra mặt, ngàn lần không ngờ tới sau một trận cãi nhau âm ỉ, Mặc Thiệu Đình vẫn giao nhà họ Mặc đến tay Mặc Tây Thành, vội đến trước bàn, mang nụ cười kinh ngạc và vui vẻ hỏi.

- Mật mã là gì?

- Sinh nhật con.

Mặc Tây Thành nhìn La Nhã mở két sắt ra, kiểm tra xem mọi thứ ở trong.

- Đây chỉ là một phần, anh con nói sau này sẽ từ từ đưa hết cho con, nhà họ Mặc anh ấy không cần, mẹ, con thấy anh con thật lòng muốn giao nhà họ Mặc cho con, anh ấy không phải loại người hay giờ những trò âm mưu quỷ kế, mẹ nên đối xử tốt với anh ấy một chút.

La Nhã quan sát hợp đồng nhà đất trong két sắt, ánh mắt hiện ra vẻ được như ý nguyện, đưa con nuôi từ nhỏ đến lớn, cho dù không vừa ý thế nào đi chăng nữa, cũng ít nhiều hiểu rõ, Mặc Thiệu Đình nói tình nguyện mang nhà họ Mặc giao cho Mặc Tây Thành, đây tuyệt đối không phải là giả.

Chuyện lá mặt lá trái, Mặc Thiệu Đình trước giờ chưa từng làm qua.

Nhưng mất đi nhà họ Mặc, thì coi như mất đi khả năng hô mưa gọi gió, Mặc Thiệu Đình thông minh nhìn xa trông rộng, sao có thể buông tay không nhà họ Mặc như thế?

Thật sự chỉ vì tình thân của anh đối với Mặc Tây Thành?

Mà Mặc Thiệu Đình, lại không phải loại người cam tâm tùy ý để người khác điều khiển. . .

Từ lúc bản thân đề lộ ý đồ muốn Mặc Tây Thành tiếp quản nhà họ Mặc, biểu hiện của Mặc Thiệu Đình thực sự vượt ngoài sức tưởng tượng, một chút do dự và không cam lòng cũng không có, thực sự tích cực hưởng ứng.

La Nhã suy từ bụng ta ra bụng người, không nghĩ đến trên thế giới này sẽ có người đại đến bước đường này.

Bà lạnh lùng hừ một tiếng.

- Con làm sao biết nó có thật lòng hay không? Hề quá mức hào phóng, hoặc là sớm đã chuẩn bị đường lui, hoặc là đặt một cái bẫy, con vẫn nên đề phòng nó nhiều một chút, biết chưa?

- Biết rồi.

Mặc Tây Thành đặt hai tay lên bàn, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, uể oải trả lời một câu, đưa mắt nhìn thấy La Nhã hình như tâm trạng không tệ, không nhìn được mở miệng.

- Mẹ, nếu bây giờ thứ mẹ muốn đã sắp đến tay rồi, mẹ cũng đồng ý với con một chuyện được không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162

Biết được Mặc Thiệu Đình tình nguyện mang toàn bộ nhà họ Mặc chấp tay dâng lên, bất kể xuất phát từ mục đích gì, La Nhã chỉ cảm thấy tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, nghe thấy câu hỏi của Mặc Tây Thành, bà nhẹ nhàng mỉm cười.

- Đưa nhiều trò quỷ quái, nói đi, muốn mẹ đáp ứng con cái gì?

Tất cả mọi thứ bà làm, đều vì Mặc Tây Thành, vì muốn giao nhà họ Mặc đến tay cậu, vì muốn cho cậu cuộc sống tốt nhất địa vị khiến người khác ngưỡng mộ nhất, người thân của bà chỉ có Mặc Tây Thành, nhiều năm nay hai mẹ con nương tựa nhau mà sống, Mặc Tây Thành là vương bản và hy vọng cuối cùng trên thế giới này của bà.

Nếu như không phải Mặc Tây Thành, hai mươi mấy năm trước, bà có lẽ sớm đã không còn trên thế gian này nữa.

Từ nhỏ đến lớn, thứ mà Mặc Tây Thành muốn có, La Nhã luôn dốc hết sức lực, cố gắng giúp cậu có được, vì vậy rất nhanh lẹ đồng ý.

Đôi mắt của Mặc Tây Thành trong chớp lát sáng lấp lánh lên.

- Mẹ, mẹ biết mà, con chưa từng mở miệng đòi mẹ điều gì, mấy năm nay con phiêu bạt bên ngoài, lạnh nhạt với rất nhiều chuyện, bây giờ muốn yên định, con không có yêu cầu gì khác. . . Lạc Lạc là một cô gái rất tốt, cô ấy và Mặc Thiệu Đình không bắt ngờ gì đã đi đến tận cùng rồi, tuy quan hệ giữa cô ấy và con tương đối ngưng ngừng, nhưng thời gian lâu dài, mọi người đều sẽ nhớ, vì vậy. . . con muốn ở bên Lạc Lạc.

Cậu vốn thoát ly sự đời, sống qua một cuộc sống ăn chơi tự tại, nhiều năm nay cậu đối với gia sản đã giao cho Mặc Thiệu Đình, không hề có chút dị

nghĩ, nếu không quan hệ giữa hai người cũng không hoà hợp đến vậy, lần này vì phối hợp với La Nhã, đem nhà họ Mặc giành về đây, hy vọng thuận theo ý La Nhã nhiều hơn, khuyên nhủ La Nhã tiếp nhận Đường Lạc Lạc.

La Nhã không thích Đường Lạc Lạc, có lẽ là vì Mặc Thiệu Đình không biết điều hoà quan hệ giữa bọn họ, đổi lại nếu là mình, kết quả có thể không giống như vậy nữa.

Mặc Tây Thành khó khăn lắm mới nói ra cách nghĩ từ tận đáy lòng, tiếp đến tràn đầy mong đợi nhìn La Nhã, nhìn thấy biểu cảm nhẹ nhõm vui vẻ trên mặt La Nhã, từng chút từng chút biến mất tăm.

La Nhã sẽ không nhanh chóng đồng ý, đây nằm trong dự đoán của Mặc Tây Thành, cậu hít một hơi thật sâu.

- Lạc Lạc từng là chị dâu trên danh nghĩa của con, chuyện này con biết, nhưng bây giờ là thời đại nào rồi, chỉ cần cô ấy và Mặc Thiệu Đình tách ra, tất cả đều có thể bắt đầu lại từ đầu. Con không bận tâm cô ấy là ai, không bận tâm quá khứ của cô ấy, chỉ cần nhìn thấy cô ấy, tâm trạng con sẽ vui vẻ. Mẹ, xem như vì hạnh phúc của con, đồng ý cho con và Lạc Lạc ở bên nhau, được không?

- Không được.

La Nhã để kết sắt xuống, thần sắc âm u hiện lên về bất lực và buồn bực, nhìn biểu cảm của Mặc Tây Thành, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Con nên nhân lúc còn sớm bỏ đi ý định này cho mẹ, nhà họ Mặc rất nhanh là của con rồi, Tây Thành, đừng nói sau này, bây giờ con muốn phụ nữ như thế nào cũng được, phụ nữ trên thế giới đều chết hết rồi sao? Mặc Thiệu Đình cưới Đường Lạc Lạc rồi, con còn thêm rắc rối, vì vậy, con dâu của mẹ chỉ có thể là Đường Lạc Lạc thôi phải không? Nực cười.

- Mẹ hiểu lầm cô ấy...

Mặc Tây Thành còn chuẩn bị khuyên nhủ La Nhã thêm nữa, lại bị La Nhã một mực gián đoạn.

- Con thích ai mẹ đều không can con, nhưng người này, không thể là Đường Lạc Lạc.

- Mẹ...

Mặc Tây Thành nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ cảm thấy có rất nhiều chuyện muốn nói với La Nhã, rất nhiều lý do có thể phản bác bà, nhưng về mặt bài xích của La Nhã, đã quyết định bản thân nói gì cũng không còn tác dụng nữa.

Trong lòng trào dâng nổi bất lực, Mặc Tây Thành thực sự sắp tức chết rồi – lúc đầu bản thân không hề gì có cảm giác với một cô gái, còn chưa được hành động, thì phát hiện đối phương lại là chị dâu mới gả qua của mình, có trời mới biết trong lòng cậu day dứt bao đêm, cuối cùng quyết định dũng cảm theo đuổi, nhưng đối phương vẫn không rung động.

Khó khăn lắm mới đợi được tình cảm giữa Đường Lạc Lạc và Mặc Thiệu Đình xuất hiện rạn nứt, đang là thời cơ tốt nhất để xen vào, vậy mà...

La Nhã nổi tiếng cố chấp quá đà, chuyện bà đã nhận định, không có chỗ để thương lượng, nếu như là chuyện khác, Mặc Tây Thành luôn không thích phiền phức, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, nhưng anh đã bỏ lỡ Đường Lạc Lạc một lần, không thể bỏ lỡ lần thứ hai.

- Đừng nói nữa, mẹ không đồng ý.

Khuôn mặt La Nhã lạnh lùng.

- Mặc Thiệu Đình có thể ở bên Đường Lạc Lạc, mẹ muốn quản nó cũng quản không được nữa, con nhất định không thể.

- Nếu như con cứ không muốn vậy thì sao?

Sắc mặt Mặc Tây Thành nghiêm trọng đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào La Nhã.

- Tình cảm của con con tự mình làm chủ, con nhất định phải ở bên Đường Lạc Lạc.

Nói xong, mặt trùng xuống, bước nhanh ra khỏi cửa.

- Tây Thành!

Mất nhìn Mặc Tây Thành sắp mở cửa đi ra, chỉ là suy nghĩ bậy hả sẽ xuất hiện, La Nhã liền cảm thấy thái dương mình đau nhức, bà chỉ có một đứa con Mặc Tây Thành thôi, nói thế nào thì cũng không thể nhìn Mặc Tây Thành đi vào con đường không có lối về, lúc này cũng không lo gì nhiều nữa, một phát nắm lấy cánh tay Mặc Tây Thành, đôi mắt dán chặt vào mặt cậu, nghiêng răng nghiêng lợi, quyết tâm, từ kẽ răng vụn ra vài chữ.

- Con có biết Đường Lạc Lạc là ai không?

Mặc Tây Thành vốn vẫn muốn bỏ đi mặc kệ, nhưng không ngờ đến La Nhã luôn nhã nhặn biết kiềm chế, lại vừa tức giận vừa vội vàng nắm lấy mình, cậu chau mày lại, vô thức mở miệng truy hỏi.

- Cô ấy là ai? Cô ấy chẳng qua chỉ là xuất thân bình thường một chút, Đường gia tuy không có thế lực, nhưng cũng không có vết nhơ nào, mẹ, mẹ đừng...

Hồ hấp của La Nhã trầm trọng hẳn lên, đôi mắt xưa nay lạnh nhạt, dâng trào tâm trạng giấu kín như bùng, cả người đều căng thẳng, gần như có bí mật gì được bà giữ chặt kín, lại không thể không nói thẳng ra, sự mâu thuẫn và day dứt viết rõ trên mặt.

Mặc Tây Thành đột nhiên có dự cảm không lành, cụ thể là gì cậu không nói rõ ra được, chỉ cảm thấy trái tim mình đập hoảng loạn, không kịp đợi cậu mở miệng hỏi thêm lần nữa, liền thấy La Nhã nhắm nghiền mắt, lại mở ra.

- Nó...

La Nhã điều chỉnh lại hô hấp, chưa từng cảm thấy có chuyện gì khó nói ra như vậy.

- Nó là con gái của bác Mặc Như Nguyệt, em họ của con.

Nó là con gái của bác Mặc Như Nguyệt, em họ của con.

Mặc Tây Thành ngó người, có chút không dám tin nhủ chặt mày, chỉ cảm thấy đầu kêu ong ong, trong chốc lát như nổ tung.

Em họ của cậu...

Đường Lạc Lạc là em họ của cậu?

- Không... không thể nào, con biết mẹ không thích cô ấy, nhưng những lời bịa đặt này quá quá đáng rồi, mẹ, mẹ không thể như vậy... mẹ biết con tin tưởng mẹ thế nào không...

Trong miệng Mặc Tây Thành lẩm bẩm, vô thức lắc đầu, trên mặt muốn lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm, đây nhất định là cách La Nhã nghĩ ra để ngăn cản cậu, quá hoang đường rồi, quá không thể tin được rồi...

Nhất định không phải là thật... nhất định không phải...

Nhưng La Nhã lại vừa bình tĩnh và quả quyết nhìn cậu như vậy, không có vẻ là đang đùa hay nói dối, La Nhã cũng gần như chưa từng nói dối, càng huống hồ, chuyện như thế này, ăn nói bừa bãi là không có tác dụng, La Nhã sẽ không rảnh rỗi như thế.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của La Nhã, nụ cười trên khoé miệng Mặc Tây Thành, muốn giãn ra, cuối cùng lại cứng lại trên mặt, miệng cậu lẩm bẩm.

- Không thể, không thể nào...

Vậy mà giọng nói ngày một nhỏ dần, gần như sắp biến mất, đến cuối cùng, cậu không phát ra tiếng động gì nữa.

Chỉ cảm thấy trong lòng dâng trào nỗi thất vọng và bất lực tràn trề, nỗi đau khổ ùn ùn kéo đến gần như đánh gục cậu – trước tiên là chị dâu, và sau đó là em họ, tại sao cậu chỉ muốn thích một người thôi, lại khó khăn đến thế?

Ông trời đang trêu đùa cậu sao?

Em họ?

Cậu có thể không bận tâm xuất thân của Đường Lạc Lạc, không bận tâm quá khứ của Đường Lạc Lạc, thậm chí không bận tâm trong lòng Đường Lạc Lạc bây giờ có phải vẫn còn nhớ Mặc Thiệu Đình hay không, nhưng... em họ?

Đây coi như nói với cậu, cậu vĩnh viễn không có khả năng, càng không thể ở bên Đường Lạc Lạc.

Sắc mặt Mặc Tây Thành trắng bệch đôi môi động đậy, lại không biết bản thân muốn nói gì, cậu nhìn La Nhã, lỗ tai rõ ràng nghe thấy tin tức rõ rệt như thế, nhưng giống như phải tiêu hao sức lực rất lớn, mới có thể tiếp nhận được tin tức này...

La Nhã nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của Mặc Tây Thành, trong lòng thờ dài một tiếng, con trai của mình trong lòng mình hiểu rõ, Mặc Tây Thành bình thường trông bốn cột với đời, nổi tiếng ăn chơi, nhưng người đàn ông càng như thế, sau khi thật sự động lòng, trái lại sẽ càng để tâm hơn những người khác...

Bà lại cứ tình nguyện làm tất cả mọi chuyện cho Mặc Tây Thành, chuyện này, lại nhất định không thể đồng ý.

- Con không nghe lầm, Đường Lạc Lạc, nó là con gái của Mặc Như Nguyệt.

La Nhã rũ tầm mắt xuống, không muốn đối diện với sắc mặt day dứt và đau khổ trên mặt Mặc Tây Thành, từ từ mở miệng.

- Chuyện này, nếu như nói lại từ đầu, thật sự rất rối ren. Năm đó người phụ nữ vô liêm sỉ Mặc Như Nguyệt, bỏ nhà theo trai, sinh ra đứa nghiệt chủng Đường Lạc Lạc, sau này đến bước đường cùng, quay về Mặc gia.

- Lúc đó bên ngoài xôn xao, đều nói Mặc Như Nguyệt làm bại hoại danh tiếng Mặc gia, còn có luôn con hoang ở ngoài, trước tình cảnh đứng mũi chịu sào, Mặc Như Nguyệt đương nhiên không thể bạo dạn nuôi dưỡng con gái được, cô ta lên lút sinh Đường Lạc Lạc ra, liền nhờ người ta gửi nuôi ở nhà Đường Quý Lễ. chuyện này cô ta tưởng làm đến không có kẽ hở, thực sự ngu ngốc đến chết, mẹ âm thầm điều tra chưa lâu, liền tra ra Đường gia, Mặc Như Nguyệt tưởng mang đứa con ra khỏi Mặc gia thì không có chuyện gì xảy ra à? Hoang tưởng.

Quan hệ giữa Mặc Như Nguyệt và La Nhã, từ lúc Mặc Tây Thành hiểu chuyện, trước giờ đều không tốt, bề ngoài là do lúc đầu ba và bác Như Nguyệt tranh giành nhà họ Mặc, làm âm đến rất khó coi, sau này ba qua đời, La Nhã không biết vì sao, nhận định rằng là Mặc Như Nguyệt hãm hại, hai người đối chọi gay gắt, gặp mặt rồi đều không nói câu nào.

Thì ra, bắt đầu từ lúc đó, Mặc Như Nguyệt và La Nhã đã không đội trời chung rồi.

Mặc Tây Thành ngẩn ngơ nhìn La Nhã, khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói của mình.

- Sau này thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163

- Sau này...

Trên mặt La Nhã lộ ra một nụ cười vừa đắc ý lại đau buồn.

- Mẹ sẽ để cô ta sống tốt hay sao? Cô ta khiến mẹ mất đi người chồng, mẹ muốn cô ta phải nếm trải mùi vị mất đi đứa con gái, dựa vào cái gì mà trên thế giới này chỉ có mình mẹ là cô đơn chiếc bóng, mỗi ngày đều trôi qua trong sợ nhớ thương? Cô ta không phải tự cho mình thông minh đem Đường Lạc Lạc đưa đi sao, mẹ liền chiều theo ý cô ta, mẹ đưa cho Đường gia một số tiền, đem giấu bọn họ đi.

Chuyện đã đến bước này, tình hình đại khái, Mặc Tây Thành cũng hiểu rõ chín phần mười, sau đó Mặc Như Nguyệt mỗi ngày đều trôi qua trong sự đau khổ nhớ nhung con gái, mà Đường Lạc Lạc được Đường gia nhận nuôi, cũng sống không vui vẻ gì.

Mặc Như Nguyệt nhớ con gái, sau khi sóng gió đã qua, tìm kiếm tung tích của con gái, không có bất gì tin tức gì, vì để an ủi bản thân, nhận nuôi một con gái nuôi, cũng chính là Mặc Lan hiện giờ.

- Nhưng mà, mẹ tại sao lại làm chủ đề Mặc Thiệu Đình cưới Đường Lạc Lạc, mẹ không phải hận cô ấy sao? Đợi đã, yến tiệc mừng thọ hôm đó, người của Đường gia đồng lòng mang Đường Phù Dung cho Mặc Thiệu Đình, nhìn dáng vẻ nhiệt tình đó, Đường Phù Dung mới là con gái ruột của Đường gia, lúc đó cho chỉ đích danh không phải Đường Phù Dung hay sao? Còn nữa, bác Như Nguyệt, chẳng lẽ chưa từng gặp mặt Đường Quý Lễ?

Mặc Tây Thành từ từ bình tĩnh lại, tư duy cũng nhạy bén hơn chút, chỉ là sắc mặt vẫn trắng bệch đến đáng sợ như cũ, giọng nói của cậu khàn đặc, trong đầu có rất nhiều nỗi băn khoăn, liên tiếp dò hỏi, trong lòng còn có một chút ít may mắn, hy vọng những chuyện này đều là La Nhã vì muốn lừa mình mà tạo dựng nên, hy vọng có thể tìm được manh mối sơ hở.

La Nhã nhìn thấu ý nghĩ của cậu, cười khổ.

- Lòng người, đúng là cội nguồn tội ác thay đổi phức tạp, một chữ tham, có thể mang những chuyện khó bề tưởng tượng nhất giải thích cặn kẽ. Người của Đường gia đã lấy tiền của mẹ, lấy cả tiền của Mặc Như Nguyệt, cảm thấy bản thân kết thân được với hào môn, liền cảm thấy những thứ có được thực sự quá ít rồi, lúc đầu bọn họ đảm bảo với Mặc Như Nguyệt, không có con, sẽ đối xử Đường Lạc Lạc thật tốt, thực sự lúc đó trong bụng bà Đường đã có một đứa bé rồi, chắc chính là Đường Phù Dung.

- Vì vậy... bọn họ trao đổi thân phận và họ tên của hai đứa bé, vì nếu có một ngày Mặc gia đến tìm Đường Lạc Lạc, có thể đem con gái mình ra hưởng thụ giàu sang?

Sự âm ức trên mặt Mặc Tây Thành càng nghiêm trọng hơn, Đường Lạc Lạc cứ bị đẩy qua đẩy lại như vậy, không những không có mẹ, họ tên và thân phận của mình cũng không còn nữa...

- Những chuyện này đều là sau này mẹ mới biết. Làm một trận ồn ào trong yến tiệc mừng thọ, mẹ lúc đầu còn tưởng mình cũng bị lừa rồi, để Mặc Thiệu Đình cưới sai người, sau này lấy tóc của Đường Lạc Lạc và Đường Phù Dung đi xét nghiệm dna, Đường Lạc Lạc mới là nghiệt chủng của con tiện nhân đó, không sai. Người của Đường gia một lòng muốn để Đường Phù Dung gả vào Mặc gia, không ngờ trước hôn lễ Đường Phù Dung bị Đường Lạc Lạc bắt cóc, chỉ có thể ngoan ngoan đem Đường Lạc Lạc qua đây, ha ha, đúng là ác nhân tự có ác nhân trị.

Mặc Tây Thành theo bản năng lên tiếng bảo vệ Đường Lạc Lạc.

- Đó không phải Lạc Lạc làm, chỉ là trùng hợp thôi.

La Nhã lộ ra một nụ cười chế giễu.

- Mẹ mặc kệ có trùng hợp hay không, nói chung mẹ muốn Mặc Thiệu Đình cưới Đường Lạc Lạc, sau cùng cưới được rồi, đúng là con gái của con tiện nhân Mặc Như Nguyệt kia, thế là đủ rồi. Chuyện xấu mà Mặc Như Nguyệt giấu giếm năm đó, nhưng cả đời này cũng không thể gặp mặt con gái mình nữa, ha ha, cô ta đích thực chưa từng gặp qua gia đình Đường Quý Lễ, năm đó vì che mắt thiên hạ, nhờ bạn thân của cô ta đem đứa con đến Đường gia, nhưng cô ta không biết, người bạn thân đó, là một món hàng rẻ rúng ba mươi vạn liền có thể bán đứng bạn bè.

Cho dù đã qua lâu như thế, bản lại chuyện năm đó, trên mặt La Nhã, vẫn có sự sáng khoai méo mó như đã báo được thù.

Bất kì người nào, sống trong trạng thái thù hận, mặt mũi đều không che giấu được sự khó coi, Mặc Tây Thành không muốn nhìn thấy mẹ ruột của mình lún sâu vào vực thăm báo thù mà trên mặt vẫn dương dương tự đắc như thế, miễn cưỡng kiềm chế bài xích trong lòng.

- Mẹ tại sao, tại sao lại để anh con cưới Đường Lạc Lạc? Hận một người, để cô ấy cắt khỏi cuộc sống của mẹ còn chưa đủ sao?

Nếu như không phải La Nhã một tay thao túng, một tay dựng nên, đem con gái của Mặc Như Nguyệt gả cho Mặc Thiệu Đình, như thế anh có lẽ vĩnh viễn sẽ không gặp được Đường Lạc Lạc.

Không gặp Đường Lạc Lạc, sẽ không rung động, sẽ không hy vọng, cũng sẽ không đau buồn.

Cậu vẫn là cậu ảm đào hoa tự do tự tại đó, giữ mình trong sạch, cậu sẽ không đau buồn, sẽ không thất vọng, sẽ càng không như bây giờ, cảm nhận ác ý lớn nhất trên thế giới, những lời hoang đường không thể tưởng tượng nhất.

- Không đủ đâu.

Trên mặt La Nhã luôn tao nhã và lạnh lùng, lộ ra một nụ cười góm ghềnh, bà ấy đưa tay giữ chặt lấy kết sắt, nụ cười trên khoé miệng thực sự có chút điên loạn rồi.

- Thử nghĩ xem, Mặc Như Nguyệt mất đi con gái, mỗi ngày đều sống trong giày vò, mỗi đêm mơ, trong lòng đều nhung nhớ, đều là nghiệt chủng năm đó của cô ta, hoàn toàn không biết nghiệt chủng đó bây giờ ra sao, ở đâu...

- Mà mẹ, giữ Đường Lạc Lạc ở bên mình, nằm trong tầm mắt của mẹ, nghe nó gọi mẹ là mẹ, nhìn nó cẩn thận xem sắc mặt mẹ mà làm việc, dưới sự khống chế của mẹ, cả đời đều không có được hạnh phúc, còn phải miễn cưỡng lấy lòng mẹ... cảm giác này, kì diệu biết bao...

La Nhã nói không ngừng, trên mặt hiện ra biểu cảm hưởng thụ mê muội không thể tự thoát khỏi, đôi mắt đó gần như không còn tiêu cự nữa.

- Mẹ!

Mặc Tây Thành cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

- Đừng nói nữa! Mẹ cảm thấy mẹ thắng rồi sao? Mẹ thấy con trai của mình trở nên như vậy, mẹ vừa ý rồi sao?

- Tây Thành.

La Nhã đưa tay ra, ngừng đầu sờ vào mái tóc của Mặc Tây Thành, trong ánh mắt hiện ra vẻ yêu thương hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

- Con bây giờ quay đầu còn kịp, con đối với Đường Lạc Lạc, chỉ là nhất thời say đắm thôi, mẹ cũng không làm gì mà, Mặc Thiệu Đình lại không phải con ruột của mẹ, giữa nó và Đường Lạc Lạc, không có một chút quan hệ máu mủ, mẹ để Đường Lạc Lạc vào Mặc gia, mẹ cũng là đang giúp cô ấy mà...

Mặc Tây Thành chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, nghe tiếp nữa, cậu gần như không đứng vững nổi, người mẹ tao nhã hiền từ trong lòng, lại có thể làm ra loại chuyện này, gián tiếp dẫn đến cục diện thế cười trên lưng cò của cậu bây giờ, còn ả nói hùng hồn như vậy...

Vốn cậu tưởng La Nhã làm tất cả mọi chuyện đều là vì mình, cho dù có vài lúc thủ đoạn khó tránh quá khích, nhưng vẫn là bất đắc dĩ, nhưng có lúc, chân tướng thật sự vẫn khó coi nhất.

Gần như trốn chạy, Mặc Tây Thành không biết bản thân làm sao đi ra khỏi ngôi nhà đó, như linh hồn phiêu bạt ra khỏi biệt thự Mặc gia, Mặc Tây Thành đi một mạch đến cửa, mới ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ.

Khoé miệng hiện ra một nụ cười chua xót, cậu cảm thấy thực sự ông trời đang cho cậu một trò đùa nhạt nhẽo nhất.

Thì ra cho dù không có Mặc Thiệu Đình đến nhanh một bước, Đường Lạc Lạc cũng định trước không thể ở bên cậu, người phụ nữ mà bản thân động lòng, vậy mà lại...

Ánh nắng rực rỡ mà ảm áp, chiếu rọi khiến người khác không thể mở mắt, Mặc Tây Thành hí mắt lại, đứng dưới ánh mặt trời vàng rực, lại cảm giác như bị vút vào một khe trong tảng băng lớn, quanh người lạnh đến thấu xương...

.....

Có lẽ vì không có áp lực sẽ không có động lực, từ khi đem việc đặt cược đều cược hết lên người mình, Đường Lạc Lạc càng dốc hết sức lực chuẩn bị cho cuộc thi thiết kế, mỗi ngày trong mồm đều lái nhai.

- Một đèn ba, một đèn ba.

Ngẩng đầu nhìn mây trời đều có thể tưởng tượng ra kiểu dáng của váy cưới.

Tổn hết tâm tư và chuẩn bị cỡ một tuần như vậy, cuối cùng nghiền cứu kỹ lưỡng, vậy mà Đường Lạc Lạc vẫn chưa yên lòng, còn việc nói chuyện với Mặc Thiệu Đình, suy nghĩ lúc nào cũng không biết bay đi đâu rồi nữa.

Ngày hôm nay Đường Lạc Lạc khó khăn lắm mới hoàn thành nhiệm vụ bản thân giao cho mình, thay bộ đồ ngủ ngồi trên chiếc giường lớn chuẩn bị ngủ sớm dậy sớm, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Mặc Thiệu Đình vừa mới từ phòng tắm đi ra.

Sau đó, không hề nằm ngoài dự đoán, lập tức nổi cơn si mê.

Trên người Mặc Thiệu Đình mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng tinh, cổ áo tùy ý mở rộng ra, hiện ra thân hình tỉ lệ hoàn mỹ, thoát ần thoát hiện dưới màu da nâu đồng, và cơ bắp vừa đủ, nhìn xuống dưới, có thể nhìn thấy bước chân di chuyển, cơ bụng hay lộ ra...

Cẳng chân thon dài hiện ra, đường nét tràn đầy hooc-mon nam tính mãnh liệt, một khuôn mặt điển trai, tinh tế đến nỗi khiến người khác phẫn nộ, đường nét sâu xa đẹp đẽ, đôi mắt đen lấp lánh vẻ lạnh lùng và hào quang mê người, dường như có một lực từ hút chặt lấy người khác, mái tóc đen ẩm ướt, ngọn tóc còn vương lại vài giọt nước chưa khô, đang chậm chậm chảy từ trên má xuống cổ áo đang lỏng ra, giọt nước lăn dài trên nước da bóng láng...

Trong lòng Đường Lạc Lạc âm thầm đọc cả trăm câu tình tâm chú, sau đó không có tiền đồ gì nuốt nước bọt, đáng chết, Mặc Thiệu Đình thực sự là kẻ thù lớn nhất trên con đường ngủ sớm dậy sớm vì cống hiến hết cả đời cho thiết kế!

Tại sao lại đẹp trai như thế!

Tại sao lại ăn mặc phong phanh như thế!

Tại sao lại sáng chói trước mặt cô như thế!

Đường Lạc Lạc nhếch chặt môi, mắt nhìn Mặc Thiệu Đình hồng nhan họa thủy này đi đến trước mặt cô, đứng trước mặt cô, ghé sát người, đôi tay chống xuống hai bên người cô, lập tức một hơi thở nam tính mãnh liệt quần lay, là hương thơm mát lạnh và nhàn nhạt, khác với mùi son phấn, lại thơm đến không chịu được.

Khuôn mặt hoàn mỹ của Mặc Thiệu Đình từ từ ghé sát Đường Lạc Lạc, đôi môi cong lên ngừng lại cách chóp mũi của Đường Lạc Lạc không xa, khoe miệng hơi cong lên, lộ ra một nụ cười không mấy có ý tốt nhưng lại đẹp trai chết người.

- Vợ, em vẫn chưa ngủ, là đang đợi anh sao?

Chết mẹ chết mẹ chết mẹ....

Đúng là có người giọng nói dễ nghe đến nỗi có thể khiến lỗ tai người ta mang thai luôn đó...

Đường Lạc Lạc cố gắng nói với bản thân, cái này trông rất ngon lành, thực tế lại là cái hổ sâu không lồ, kết hôn nửa năm, cô quá rõ chỉ cần không chống đỡ được sự dụ dỗ của Mặc Thiệu Đình, chuyện tiếp theo đang đợi mình là gì rồi, là một đêm vận động toàn thân, ngày hôm sau đó quảng thâm mất một môi cộng thêm chiếc khăn quàng để che đi những dấu hôn không sao xóa đi được, nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164

Sắc đẹp trước mắt, không ăn thì uống quá.

Đường Lạc Lạc quay đầu lại, không nhìn vào gương mặt của Mặc Thiệu Đình, đôi mắt có chút hoảng loạn đảo qua đảo lại, trong miệng vì muốn lái xa chủ đề bắt đầu bộ dạng ăn nói loạn xạ.

- Cái đó... em... em đã làm kịp váy cưới cho cuộc thi thiết kế rồi...

- Ừa.

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng trả lời một tiếng, sáp đến khuôn mặt của Đường Lạc Lạc, nhẹ nhàng cắn một cái vào lỗ tai mà cô quay đầu đi để lộ ra.

Cảm giác như một luồng điện chốc lát chạy qua toàn thân Đường Lạc Lạc, cô căng thẳng đến cuộn lại ngón chân, vội tiếp tục ăn nói đông dài.

- Chung kết yêu cầu tự mình mang người mẫu đến... anh giúp em tìm người được không?

- Ừa...

Một tay Mặc Thiệu Đình ôm lấy eo Đường Lạc Lạc, mang cả người cô ôm chặt vào lòng, giọng nói mang hơi thở gọi cảm và lười biếng chết người, một tay đi theo quần áo Đường Lạc Lạc đưa vào trong...

Hu hu hu, Đường Lạc Lạc mắt ngấn lệ nhìn lên trời, xem ra, cô định sẵn thoát không khỏi bàn tay của tên sói xám này rồi.

....

Trận chung kết trước lúc chưa bắt đầu đã xôn xao, cuối cùng cũng được mở màn.

Vì khoảng thời gian tổ chức dài, quy mô lớn, lại cộng thêm lần đầu tiên cử hành tại Hoa Hạ, mấy ngày trước, các phương tiện truyền thông khác nhau sớm đã điên cuồng đưa tin âm thầm, người xem trực tiếp trên mạng đã vượt mốc hàng tỷ, lúc cách cuộc thi còn mấy tiếng, trong ngoài hội trường đã vây quanh phóng viên và người xem, xe đậu đầy dưới đường, các loại siêu xe xếp thành hàng dài mắt nhìn không thấy tận cùng trước cửa, có thể gọi là rầm rộ chưa từng thấy.

Đường Lạc Lạc và rất đông người tham gia, mới sáng sớm đã đến hiện trường cuộc thi, ở sau hậu trường bận rộn chuẩn bị.

Hình thức cuộc thi áp dụng là đi catwalk, mỗi một nhà thiết kế cần phải thể hiện một bộ sưu tập váy cưới hoàn chỉnh, do người mẫu trình bày, sau khi giám khảo chấm điểm, nếu như số điểm bằng nhau, thì cần phải tiến hành thêm một bước thảo luận, quyết định chủ nhân của ngôi vị quán quân.

Những tác phẩm thiết kế trước đó đều là một bộ trang phục, nhưng bây giờ, một bộ sưu tập không những thử thách năng lực thiết kế của nhà thiết kế, càng nắm bắt và thưởng thức được phong cách của bộ sưu tập, càng đừng nhắc đến chủ đề có thể gọi là quái gở của trận chung kết – một bộ sưu tập ít nhất cũng phải mười bộ váy cưới, nhiều bộ váy cưới như vậy, nếu như là một thiết kế đúng quy cách, đi ra đều một khung cảnh trắng xoá, không hề đẹp mắt chút nào, vì vậy chủ đề xem ra bình thường, thực sự là vô cùng khó nắm bắt.

Hậu trường đã bận rộn thành một nhóm, Đường Lạc Lạc cũng sút đầu mồ hôi trán, phải ra kiểm tra trang sức và đầu tóc cuối cùng cho mỗi một người mẫu, mỗi một vấn đề nhỏ đột xuất đều đến liên tiếp không ngừng, mặc không hợp, quần áo bị kéo rách, trang sức trên đầu không phối hợp hiệu quả như dự đoán...

Đường Lạc Lạc vốn tưởng giai đoạn chuẩn bị cho cuộc thi đã rất thử thách khả năng nhẫn nại của người ta rồi, bây giờ xem ra, tất cả chẳng qua chỉ là mới bắt đầu thôi.

Yêu cầu của trận chung kết hiển nhiên càng cao, bỏ đi việc biết khó mà lui, tình huống đột xuất và cả vì yêu cầu hà khắc mà bỏ cuộc, bây giờ các nhà thiết kế tổng cộng chưa đến mười người.

Cho dù như vậy, cộng thêm người mẫu, hậu trường đã chất quá tải đông người rồi.

Đường Lạc Lạc đang vấp lại đằng ten phía sau cho người mẫu của mình, một người vừa mới trang điểm xong, cô người mẫu nóng bỏng tóc vàng mắt xanh chạy loạn xạ đến đây, đẩy một phát người mẫu của Đường Lạc Lạc sang một bên, trong miệng bực mình hét lên.

- Nhường một chút, nhường một chút, phiền chết đi được!

Đường Lạc Lạc cầm lấy cây kim, có chút hoảng loạn lùi về đằng sau, cũng may cô tránh ra nhanh, nếu không cây kim đâm vào mắt thì hỏng rồi, tinh thần vốn đã cực kỳ căng thẳng, Đường Lạc Lạc nhìn không được chau mày.

- Biết mọi người đều rất bận, nhưng có thể cẩn thận vẫn nên vẫn thận một chút vẫn tốt hơn.

Cô người mẫu nóng bỏng quay đầu qua, trợn mắt với Đường Lạc Lạc, chạy vài bước đến bên cạnh Mặc Lan, dùng tiếng Hoa Hạ có chút không lưu loát mở miệng.

- Người Hoa Hạ mấy người không phải có câu, chó ngoan không cắn đường hay sao?

So với Đường Lạc Lạc việc gì cũng tự thân tự lực, Mặc Lan mang kha khá trợ lý, so với cô thông thả hơn nhiều, lúc này đang rảnh rỗi ngắm nghía móng tay mới làm của mình, vì muốn mang thiết kế của mình thể hiện tốt hơn, những người mẫu Mặc Lan dẫn theo lần này đều là những người đẹp ngoại quốc, lúc này nhìn thấy một trong số đó và Đường Lạc Lạc đang có tranh chấp, Mặc Lan có hứng thú tiếp lời.

- Thì đó, mọi người đều bận rộn, ai mà không cẩn thận chứ, Đường Lạc Lạc, đụng chạm tí cũng không được sao?

Lúc này cầm cúi bận việc, Đường Lạc Lạc không có tâm trạng cãi nhau với Mặc Lan, vậy mà thái độ ép người quá đáng của đối phương thực sự khiến người ta nổi nóng.

- Tôi chỉ là nhắc nhở một chút, cái gì gọi là không đụng chạm được?

Mặc Lan đang định gây phiền phức cho Đường Lạc Lạc, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này rồi, chị ta cười lạnh lùng đi đến trước mắt Đường Lạc Lạc, quan sát cô một lượt.

- Bây giờ thật sự không giống như lúc trước nữa, lúc trước khẩu khí khi nói chuyện không có sức lực như vậy, làm sao, chuyện xấu mình làm bị bại lộ rồi, vì vậy càng không kiêng nể gì nữa sao?

Yến tiệc mừng thọ lần trước, Mặc Lan mang Đường Phù Dung ra, vốn tưởng có thể khiến Đường Lạc Lạc bị cô lập hoàn toàn, ly gián tình cảm của cô và Mặc Thiệu Đình, vốn tưởng Đường Lạc Lạc nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà vô cùng thâm hiểm, nhưng không ngờ đến Mặc Thiệu Đình lại có thể chịu tiếp nhận cô, cùng cô dọn ra khỏi biệt thự Mặc gia chưa đủ, còn không nghe nói tình cảm giữa hai người gặp phải vấn đề gì.

Cũng may, Mặc Thiệu Đình dần mất đi quyền không chế nhà họ Mặc, cho dù có chung tình với Đường Lạc Lạc thì thế nào, sớm muộn Đường Lạc Lạc cũng sẽ lọt vào tay mình.

- Cô Mặc, tôi không muốn cãi nhau với chị một chút nào, cuộc thi sắp bắt đầu rồi, đừng làm những chuyện tranh chấp vô vị này nữa, được không?

Đường Lạc Lạc thực sự phục Mặc Lan rồi, cô tự nhận xưa nay chưa từng chủ động đụng chạm đến Mặc Lan, nhưng một lần lại một lần nữa, Mặc Lan chống đối mình, đúng là vô lý.

Mặc Lan nhìn dáng vẻ bình thản của Đường Lạc Lạc liền tức giận, cô điềm tĩnh như vậy, giống như đang cố ý chế nhạo mình, giống như khẳng định mình không thể làm được gì cô.

- Cô còn chuẩn bị cho cuộc thi sao? Thật nực cười, tôi khuyên cô vẫn là nên về nhà nịnh nọt Mặc Thiệu Đình đi, đó mới là chiến trường có thể khiến cô phát huy hết mình, dựa vào tài thiết kế ăn may của cô, làm sao thuyết phục ban giám khảo, ngủ với từng người một hay sao?

- Mặc Lan!

Đường Lạc Lạc không ngờ đến mấy lời bần thiêu như vậy, sẽ được nói ra từ miệng Mặc Lan luôn đoan trang lạnh lùng, không nhịn được nữa nghiêng răng.

- Xin chị lập tức biến đi trước mặt tôi.

- Lợi hại quá, tôi thật sự sợ chết đi được.

Mặc Lan cười lạnh lùng.

- Tôi đã không chờ kịp việc thương thức cô lên đó mất mặt rồi, nhưng cô kiên trì ở lại cũng tốt, có một số người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đâu, xem lúc tôi nở mặt nở mày nhận giải, mở mang tầm mắt, cũng tốt thôi.

Nói xong liếc Đường Lạc Lạc một cái, quay lưng rời khỏi.

Tâm trạng lúc này của Đường Lạc Lạc, thật sự bị đá kích lớn, cái gì gọi là tai bay vạ gió? E rằng chính là bản thân đang yên ổn chuẩn bị cho cuộc thi, không hiểu sao bị Mặc Lan bắt lại si nhục một phen, cô hít thở sâu lại hít thở sâu lần nữa, điều chỉnh lại tâm lý của mình, giờ mới mang những chuyện không vui vừa nảy nẩy sang một bên, chuyên tâm chuẩn bị.

Khoảng cách cách cuộc thi bắt đầu là thời gian, càng ngày càng gần rồi.

Đường Lạc Lạc chuẩn bị xong xuôi, nhìn đồng hồ trên tay, còn cách một phút thì cuộc thi bắt đầu rồi, lại cẩn thận dặn dò các người mẫu vài câu, giờ mới từ hậu trường đi ra, đi đến đại sảnh của hội trường, tìm vị trí ngồi của mình.

Khán giả cuộc thi hôm nay cũng được lựa chọn kỹ càng, ngoài bạn bè người thân của các thí sinh, chính là một số chuyên gia xí nghiệp, còn lại là những nhân vật tên tuổi vô cùng giàu có, cả hội trường thiết kế thành hình tròn, vị trí của các khán giả bao quanh sân diễn, ánh đèn mập mờ lại tràn đầy êm ái, mỗi một phương hướng tầm nhìn đều không tẻ, Đường Lạc Lạc vừa nhìn đã thấy Mặc Thiệu Đình mặc một bộ đuôi tôm màu đen, đang trầm ngâm ngồi ở hàng đầu ghế khán giả, sau khi cảm nhận được ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên giống như có cảm ứng vậy, mỉm cười với cô.

Dưới ánh đèn, sự dao động trong ánh mắt anh, một đôi đồng tử thực sự còn lấp lánh hơn cả sao trên trời, trong Đường Lạc Lạc ảm áp, tâm trạng trong chốc lát tốt hẳn lên, bước dài về phía anh.

Mặc Thiệu Đình sớm đã giữ lại một vị trí bên cạnh cho Đường Lạc Lạc, nhân viên được vào vòng trong chỉ có Đường Lạc Lạc và Mặc Lan, ngồi cùng với nhân viên của mình, cũng tính là hợp tình hợp lý, vì vậy Đường Lạc Lạc đi qua đó, ngồi vào bên cạnh Mặc Thiệu Đình, lại không dẫn đến sự chú ý của những người khác.

- Căng thẳng không?

Đường Lạc Lạc vừa ngồi xuống, Mặc Thiệu Đình đã đưa bàn tay của mình ra, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Đường Lạc Lạc, nhẹ giọng hỏi.

Đường Lạc Lạc gật đầu, quay đầu nhìn Mặc Thiệu Đình một cái, trên mặt dần dần hiện ra một nụ cười.

- Bây giờ cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

Không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy Mặc Thiệu Đình, tâm trạng sẽ tốt hẳn lên, tâm trạng vốn đang căng thẳng bất an, cũng được làm dịu đi một cách thần kì, anh cái gì cũng không cần nói cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ngồi ở đó, cũng đủ khiến cô cảm thấy an lòng.

Hai người mỉm cười nhìn đối phương, tuy cái gì cũng không nói, nhưng sự thân mật và ngọt ngào trong ánh mắt, lại vô cùng rõ ràng.

Thời gian trôi đi thật nhanh, cuối cùng, cuộc thi cũng bắt đầu rồi.

Trong hội trường vang lên tiếng nhạc êm tai, dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, người dẫn chương trình với trang phục long lanh bước ra tuyên bố bắt đầu cuộc thi, đồng thời giới thiệu ban giám khảo cuộc thi, cuộc thi lần này tốn không ít tâm huyết, ban giám khảo chung kết được mời về người sau lai lịch còn lớn hơn người trước, bao gồm một vài nhà thiết kế hàng đầu hàng đầu trong nước quyền thế rất mạnh, thậm chí Petrov rất ít khi lộ diện cũng được mời đến rồi, đội ngũ giám khảo thực sự lớn mạnh.

Sau đó, người dẫn chương trình tràn trề nhiệt tình giới thiệu, tác phẩm của nhà thiết kế đầu tiên xuất hiện rồi.

Mười cô người mẫu xinh đẹp gọn gàng bước lên sàn diễn, Đường Lạc Lạc lập tức thẳng lưng, tò mò ngược nhìn, nhà thiết kế đầu tiên này có ý tưởng rất mới lạ, nói là thiết kế váy cưới, trực tiếp thể hiện một bộ sưu tập váy cưới cổ trang, áo khoác màu đỏ, trang sức hoài cổ, đẹp đẽ lại nhiệt liệt, khiến người ta loá mắt, đường may tinh tế đến cực độ và những đường cắt độc đáo, cũng khiến người khác mở mang tầm mắt...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165

Tuy chủ đề là váy cưới, nhưng áo cưới cổ trang cũng là một loại váy cưới, chiều này gây ấn tượng vì bất ngờ, lại có ý tưởng mới thu hút ánh nhìn, trong lòng Đường Lạc Lạc cũng không nhịn được không ngừng tán thưởng.

Xem ra thí sinh tham dự vòng chung kết lần này, trình độ thật sự rất cao.

Tiếp đến tác phẩm của một số nhà thiết kế lần lượt lên sàn diễn, có váy cưới phong cách Rococo phức tạp tinh tế, có váy cưới phong cách cực kỳ tao nhã làm rung động lòng người, có váy cưới có màu sắc khiến người khác loá mắt, cũng có váy cưới lấy chủ đề phong cách đồng thoại...

Đường Lạc Lạc càng xem, lòng càng mê mẩn càng chặt hơn, xem ra, lần cạnh tranh này, kịch liệt hơn so với tưởng tượng của cô nhiều rồi.

Trong lúc trái tim cô đang nhắc bổng lên, thiết kế của Mặc Lan sắp sửa được trình diễn rồi.

Nói ra cũng trùng hợp, Đường Lạc Lạc là nhà thiết kế ra sau cùng trong hôm nay, mà Mặc Lan xếp trước cô, cũng người thứ hai từ dưới đếm lên.

Mặc Lan con người này, tuy lạnh lùng cao ngạo, nhưng cũng không phải không có tư chất, tốt nghiệp trường danh tiếng kinh nghiệm phong phú, các giải thưởng thiết kế cũng lấy qua không ít, trước mắtchị ta đang trình diễn một sưu tập váy cưới màu sâm-panh xa hoa tao nhã.

Người mẫu đều là những giá treo áo tóc vàng mắt xanh, phối cùng với chiếc váy cưới chất liệu tuyệt vời thiết kế tỉ mỉ, thực sự là đang bỏ mắt, ngay cả trang sức đeo trên người người mẫu, cũng đều do Van Cleef & Arpels tài trợ, mười cô người mẫu vừa đi ra, ngoài cảnh đẹp ý vui ra, còn khiến người ra không kiềm được cảm thán sự trôi chảy và hoàn chỉnh của cả bộ thiết kế.

Những thí sinh trước trước đó mỗi người đưa ra phong cách độc lạ khác nhau, nhưng Mặc Lan rõ ràng trở lại nguyên trạng, hình dáng lại không có gì đặc biệt, chỉ mang kiêu dáng của mỗi chiếc váy cưới làm đến trình độ cao nhất.

Váy cưới cúp ngực bản đẳng cấp nhất, được người mẫu tôn lên thực sự dài như hai mét tám, váy cưới đuôi cá bạt váy dài rủ xuống, kéo một nửa đường tròn trên trung tâm sàn diễn, cực kỳ hoa lệ tao nhã, váy cưới nhiều tầng tinh nghịch đáng yêu, trang sức phối hợp hài hoà, một chút xiu khiêm khuyết cũng không có...

Nếu như nói những thiết kế lần trước, đều muốn nghĩ mọi cách thu hút ánh nhìn của người khác để thắng cuộc, vậy thì thiết kế của Mặc Lan, lại mang ưu thế của váy cưới truyền thống phát huy đến triệt để tinh tế, khiến người khác cảm thấy cho dù có bao nhiêu lựa chọn khoa trương mới lạ, nhưng vẫn tình nguyện lựa chọn nguyên trạng như cũ, truyền thống nhất, cũng mang hàm ý có thể phát huy sự tinh túy của váy cưới nhất.

Ngày cả Đường Lạc Lạc cũng không thể không thừa nhận, thiết kế lần này của Mặc Lan, phát huy hơn hẳn bình thường.

Hàng ghế khán giả một tràng tiếng tán dương, không ít người lấy điện thoại ra chụp ảnh, các phóng viên càng liều mạng nháy máy nhanh hơn, cố gắng bắt kịp khoảnh khắc đẹp đẽ này, trong quần chúng có người còn hét tên Mặc Lan, Mặc Lan tràn trề thỏa mãn ngồi trên ghế khán giả, hay vẫy tay hỏi thăm mọi người.

Cuối cùng cũng trình diễn xong, cho đến bây giờ, số điểm của Mặc Lan là cao nhất, đủ bỏ xa những thí sinh trước vài chục điểm, có thể nói là nhân tố gây bất ngờ nhất, không ít phóng viên không ngừng kích động sắp đến trước mặt Mặc Lan, đã chuẩn bị sẵn để phỏng vấn Mặc Lan, điểm số cao như vậy, không ngoài dự đoán, nhất định là quán quân của cuộc thi, Mặc Lan đứng đây, mỉm cười vẫy tay với mọi người.

Có một số phóng viên tính tình háp tấp đã thủ sẵn tư thế, giành trước để phỏng vấn Mặc Lan.

- Cô Mặc, không ngoài dự đoán, cô chính là chủ nhân của quán quân cuộc thi thiết kế fhy mùa này, cô có muốn nói gì không?
- Thiết kế của cô làm đầu chắc đấy, thể hiện được công lực cực mạnh, đồng thời có tận lực thu hút ánh nhìn, đúng là khiến người khác cảm thán.
- Tôi đã nghĩ sẵn tiêu đề cho chủ đề ngày mai rồi, chuẩn bị đưa tin về cô, không biết có thể hẹn một cuộc phỏng vấn chuyên đề không?

Bị mọi người vây chặt, sự đặc ý trên mặt Mặc Lan khó mà che giấu, lại vẫn ho nhẹ một tiếng.

- Nào đâu nào đâu, cuộc thi còn chưa kết thúc mà, kết luận này đưa ra còn quá sớm.
- Còn hồi hộp gì nữa? Chỉ còn một thí sinh thôi mà?
- Đúng rồi đúng rồi, đại cục đã định, theo tôi, phần sau cuộc thi không cần xem nữa, chúng ta vẫn là phỏng vấn cô Mặc trước đi.

Trong tiếng ồn ào, Mặc Thiệu Đình phát hiện bàn tay của Đường Lạc Lạc càng lạnh lẽo hơn.

Thân là một nhà thiết kế mới không kinh nghiệm không gia thế, áp lực của Đường Lạc Lạc vốn đã rất lớn, càng đừng nhắc đến bây giờ Mặc Lan thuận buồm xuôi gió, điểm số áp đảo tất cả mọi người, tác phẩm của Đường Lạc Lạc vẫn chưa lên sàn diễn, đã không còn ai chú ý nữa rồi.

Lúc này sự chú ý của mọi người đều dồn lên người Mặc Lan, xung quanh Mặc Lan vây đầy phóng viên và người thân đến để chúc mừng cho cô, các khán giả cũng lần lượt quay đầu nhìn sang Mặc Lan.

Mặc Thiệu Đình xoa xoa bàn tay Đường Lạc Lạc, khẩu khí dịu lại an ủi cô.

- Không sao, vẫn chưa kết thúc.

Đường Lạc Lạc suy nghĩ chông chênh gật đầu, biết rằng bản thân e là không còn cơ hội nữa, Mặc Lan đã lấy trọn điểm rồi, thành tích của bản thân phải như thế nào, mới có thể đuổi kịp chị ta?

Xác suất đó, đúng là nhỏ đến tội nghiệp.

Tuy Mặc Lan có ưu thế áp đảo, nhưng cuộc thi là cuộc thi, vẫn phải tiếp tục tiến hành, vẫn còn một thí sinh chưa trình diễn thiết kế, vì vậy sau cuộc tạm ngừng ngắn ngủi, người dẫn chương trình tuyên bố bộ sưu tập của thí sinh tiếp theo lên sàn, chỉ là dưới tình hình Mặc Lan chiếm hết mọi oai phong, căn bản chưa đến vài khán giả nhìn lên sàn diễn, tinh thần ai ai cũng lơ đãng.

Đường Lạc Lạc cắn môi, dán chặt mắt vào sàn diễn, thắng thua phụ thuộc vào cuộc trình diễn này rồi.

Kèm theo một điệu nhạc nhẹ nhàng và lãng mạn, không có sự xuất hiện của những chiếc váy bạt to xinh đẹp như mong đợi, trên sàn diễn trống không, xuất hiện một thân hình nhỏ nhắn, một bé gái mặc một chiếc váy ca-rô, đang đưa đi lên.

Trên đầu bé cài một chiếc kẹp ca-rô cùng màu với chiếc váy, chân mang một đôi giày da màu đỏ mận, tổng thể vô cùng có cảm giác nghệ thuật, đáng yêu lại hoài cổ, như một con búp bê Tây được chạm trổ tỉ mỉ.

Người ta đối với những đứa trẻ dễ thương, dù sao cũng sẽ không nhìn được nhìn thêm vài cái, những khán giả mất tập trung lúc đó, lúc này bị đánh về ngay thơ của người mẫu nhí thu hút, không nhìn được hướng ánh nhìn về phía sàn diễn, đồng thời cũng có người không nhìn được thăm thì to nhỏ, chủ đề không phải váy cưới sao, sao lại có một đứa bé đáng yêu xuất hiện vậy?

Mặc Lan đang được đối đãi như siêu sao, chỉ đợi lên bục nhận giải, lúc này nhìn thấy thiết kế của Đường Lạc Lạc, xem thường lạnh lùng hừ một tiếng từ mũi, nhỏ giọng nói thăm một câu.

- Tôi là phải xem cô muốn làm cái quái gì.

Chị ta thì không tin, thắng thua đã định, Đường Lạc Lạc có thể làm ra trò trống gì.

Tiếp đến, đứa bé đáng về ngay thơ đi xuống sàn diễn, một cô gái lớn hơn bé một chút đi lên, mặc một bộ đồng phục màu xanh nhạt, không khác gì với những bộ đồng phục phổ biến trong quốc nội Hoa Hạ, bộ đồ xanh trắng đan xen này, váy ngắn xinh đẹp vừa hợp, một cảm giác thanh xuân mãnh liệt ủa đến...

Sau đó, một người mẫu mặc một bộ công sở màu trắng, đi lên...

Đến bây giờ, các giám khảo và cả một số khán giả tinh mắt cuối cùng cũng hiểu ra, thứ Đường Lạc Lạc muốn thể hiện, không chỉ là váy cưới, mà là cả đời của một người con gái, từ lúc trẻ con đến thiếu nữ, mới đến lúc trưởng thành...

Thứ cô thể hiện là quá trình trưởng thành của một cô gái, mỗi một giai đoạn trong quá trình này, đáng vẻ xinh đẹp nhất của họ, đúng như cô nghĩ, mỗi một bộ áo đều mang đậm tính tượng trưng, được thiết kế tinh tế xinh đẹp, để lại ấn tượng rất sâu sắc cho người khác.

Cuộc trình diễn váy cưới đơn giản này, càng rung động lòng người hơn, đồng thời cũng hấp dẫn được khán giả trong hiện trường, đều khá có hứng thú với thiết kế váy cưới áp chót của Đường Lạc Lạc.

Cuối cùng, người mẫu mặc một bộ váy cưới màu trắng tinh, từ từ đi ra.

Những bạt vát tầng tầng lớp lớp, được khéo léo làm thành hình cánh quạt, người mẫu thân hình cao gầy mặc bộ váy cưới xếp tầng, cả người trông ngọt ngào và lãng mạn, như nàng công chúa bước ra từ lâu đài cổ, vừa mới đứng vững trước sân diễn, đằng sau có một người mẫu nam thân hình cao ráo điển trai, mặc một bộ Tây phục màu đen, đi đến bên cạnh cô dâu mặc váy cưới.

- Có gì hay đâu, chẳng qua chỉ mời một người mẫu nam thôi mà?

Mặc Lan cười lạnh lùng, trong lòng âm thầm khinh bỉ một phen, vói lại chưa kịp đợi chị ta hiện ra một nụ cười chế giễu, liền nhìn thấy sau khi người mẫu nam và người mẫu nữ đứng bên nhau, phía sau hai người, đột nhiên từ từ xuất hiện một đôi cánh. . .

Kiểu trang phục có đôi cánh được giấu bên trong, trong giới thiết kế trước kia sớm đã có người sử dụng qua, chẳng qua thiết kế lần này tinh tế hơn, đằng sau hai người mỗi người một chiếc cánh, hợp lại với nhau mới là một đôi cánh hình trái tim, nhìn xa, thực sự trắng lệt, lãng mạn đến ngạc nhiên. . .

Những khán giả vốn đang đắm mình trong thiết kế váy cưới, nhìn thấy màn bất ngờ, chốc lát vang lên tiếng cảm thán kinh ngạc, sau đó, hiện trường lại sôi nổi hẳn lên, không biết ai dẫn đầu, khán giả hiện trường đều ra sức vỗ tay, sau cùng dứt khoát đứng lên hết, ngày cả Petrov luôn mang khuôn mặt lạnh lùng trên ghê giám khảo, khoé miệng cũng hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn thấy phản ứng nhiệt liệt của các khán giả, Đường Lạc Lạc giờ mới thở phào một hơi, nhưng bàn tay của cô vẫn nắm chặt lại, dù sao chưa đến lúc cho điểm sau cùng, cũng không thể yên tâm.

Rất nhanh, các ban giám khảo cho số điểm cuối cùng, từng người một hiện ra điểm mười, thỉnh thoảng xen vào một hai điểm chín, xem ra điểm số so với Mặc Lan lúc này không phân cao thấp, mãi đến khi một nhà thiết kế nổi tiếng Cung Thành Quang hay xuất hiện trong các chương trình giải trí, từ từ cho ra một con sáu, số điểm của Đường Lạc Lạc cứ như thế bị kéo xuống.

Sáu điểm... đây cũng quá thấp con mẹ nó rồi?

Đường Lạc Lạc nhú mày, lặng lẽ tính toán điểm số trong lòng, trong lòng bỗng chốc trầm xuống, bây giờ xem ra, bản thân còn kém vài điểm so với Mặc Lan, trừ phi vài giám khảo phía sau, cho mình mười điểm tròn, nhưng. . .

Mất nhìn Petrov vẫn chưa cho điểm, trái tim Đường Lạc Lạc lại trầm xuống, sao có thể chứ, Petrov nổi tiếng hà khắc mà...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 166

Petrov là một người đàn ông Đức bốn mươi mấy tuổi, để một mái tóc dài trung bình đậm chất nghệ thuật, lúc này chậm rãi hiển thị điểm số của mình – mười điểm!

Lập tức cả hiện trường cuộc thi lại rơi vào một trận rầm rộ, tất cả mọi người đều không khỏi kinh ngạc, Petrov trước giờ nổi tiếng hà khắc, lại cho mười điểm tròn?

Đây thực sự không thể tưởng tượng được!

Mất phải Mặc Lan giật lên, vừa nãy trong lòng đã dự tính hết mọi việc, lúc này không kiểm được có chút căng thẳng, Đường Lạc Lạc... chẳng lẽ còn đất diễn sao?

Đường Lạc Lạc bị sốc mở to miệng, chưa kịp đợi cô phản ứng lại, những giám khảo tiếp theo cũng cho ra thành tích chín hay mười điểm, trải qua tính toán, sau cùng số điểm của cô và Mặc Lan lại y hệt nhau.

Nếu như điểm số hai người có chênh lệch, như vậy lập tức có thể công bố kết quả cuộc thi, nhưng tình huống bây giờ, thì ban giám khảo cần phải làm thêm một bước thảo luận mới quyết định.

Người dẫn chương trình mỉm cười tuyên bố tạm thời nghỉ ngơi, lát sau công bố kết quả cuộc thi, Đường Lạc Lạc giờ mới thả lỏng thân thể có chút cứng đờ, từ lúc bắt đầu đến giờ, tâm trạng cô lúc lên lúc xuống, thực sự giống như đang chơi tàu lượn vậy, lúc này nếu nói không có hy vọng, ban giám khảo

còn phải tiếp tục thảo luận, nếu nói có hy vọng, lý lịch và kinh nghiệm của Mặc Lan rõ ràng chị ta có ưu thế hơn, sợ là lãnh ít dữ nhiều,

Một bàn tay cầm tờ khăn giấy đưa qua, lau mồ hôi trên trán cho cô, Mặc Thiệu Đình mỉm cười dịu dàng với Đường Lạc Lạc có chút ý an ủi.

- Ngoan, đừng gấp gáp, em cố hết sức là rất tốt rồi, trong lòng anh, em vĩnh viễn là giỏi nhất.

Đường Lạc Lạc bắt lực thở dài một hơi, tâm trạng thấp thỏm tiếp lời.

- Còn giỏi nhất, mập nhất thì có.

Khoé miệng của Mặc Thiệu Đình cong nhẹ.

- Đừng nói bản thân như vậy, những chỗ nên mập, em cũng có mập đâu.

Đường Lạc Lạc: ...

- Đã đến lúc nào rồi, anh có thể nghiêm chỉnh một chút được không.

Đường Lạc Lạc kháng nghị.

- Em thật sự siêu căng thẳng đó!

Mặc Thiệu Đình mỉm cười ôm Đường Lạc Lạc, không chú ý ánh mắt xung quanh hoặc là kinh ngạc hoặc là ngưỡng mộ.

- Không gat em đâu, em thực sự là giỏi nhất, cho dù em có chọc ghẹo anh.

Đường Lạc Lạc: ...

Ai có thể mang người đàn ông vô duyên này kéo đi không.

Đồng thời, trong phòng nghỉ ngơi của giám khảo, đang diễn ra cuộc tranh luận kịch liệt.

Phong cách hai thí sinh khác nhau, nhưng điểm số như nhau, tình huống này rất ít khi xuất hiện, ý kiến của các giám khảo cũng khó mà thống nhất, dù sao chuyện thiết kế, mỗi người một cách nhìn khác nhau cũng là chuyện bình thường.

Cung Thành Quang là một nhà thiết kế trẻ ba mươi mấy tuổi, thường hay xuất hiện trong các tiết mục giải trí, trong giới thiết kế tuy không được tính là uy quyền, nhưng độ nhận biết rất cao, người ủng hộ rất nhiều, tóc được nhuộm màu trắng bạc, khuôn mặt cũng xem như thanh tú, lúc này đang kích động trình bày quan niệm của mình.

- Tôi cảm thấy tác phẩm của nhà thiết kế Mặc Lan rõ ràng thành thực hơn, cô ấy vốn tốt nghiệp trường danh giá, lấy qua nhiều giải thưởng, năng lực thiết kế sớm đã được khẳng định, trình độ cũng vững vàng hơn, fhy là một cuộc thi mang tính chuyên nghiệp, nếu như quán quân sau cuộc thi không phát huy tốt, sẽ khiến giới xí nghiệp sản sinh nghi ngờ tính chuyên nghiệp của chúng ta, nhà thiết kế tên Đường Lạc Lạc đó, lúc trước tôi vốn dĩ chưa từng nghe nói qua.

- Đúng rồi, hoàn toàn là một người mới, ai biết lần này gặp may lớn rồi.

- Nhưng thiết kế của Mặc Lan, cũng không tệ hơn cô ấy, tôi cảm thấy cô ấy chủ yếu chiếm hào quang do hình thức mới mẻ, trình độ vốn có, cũng chỉ nhiều đó thôi.

Vài giám khảo lần lượt hòa theo, suy cho cùng, lý lịch của Đường Lạc Lạc thực sự cực kỳ đơn giản, trong giới thiết kế vốn dĩ chưa từng xuất đầu lộ diện.

Petrov vẫn đang trầm mặc không nói gì đợi vài người nói xong, dùng tiếng Anh lên tiếng.

- Tôi thiên về thí sinh Đường Lạc Lạc hơn, ý tưởng thiết kế của cô ấy hoàn chỉnh hơn, cao cấp hơn, sự lý giải về chủ đề cũng có chiều sâu hơn người thường, thiết kế của cô ấy tuy chưa đủ kinh nghiệm, nhưng vô cùng độc đáo đặc biệt, sức tấn công vào ánh nhìn của người khác rất lớn, chúng ta thì là thí thiết kế, không phải bôi cảnh gia đình và lý lịch, nếu như không phải như vậy, dựa vào cái thứ được gọi là cuộc thi thiết kế quyền uy nhất chứ?

- Nhưng chúng ta nên suy nghĩ nhiều khía cạnh, trình độ thiết kế thực sự rất quan trọng, nhưng trình độ thiết kế của Mặc Lan cũng không tệ...

- Cuộc thi, chính là xem phát huy lần này, đây mới là cuộc thi.

Petrov càng già tăng ngữ khí hơn.

Cung Thành Quang nhún vai, vẫn không chịu thỏa hiệp như cũ.

- Tôi vẫn giữ vững quan điểm của tôi.

Thần sắc của Petrov yên tĩnh và kiên định, cũng không chịu buông lỏng.

Hai bên giống như hình thành hai thế đứng song song, những giám khảo khác cũng có lựa chọn riêng, nhất thời, lại rất khó thảo luận ra kết quả mà ai cũng vừa lòng...

Hiện trường thi đấu, nghỉ giữa giờ đã sắp trôi qua gần ba mươi phút rồi, các giám khảo tranh chấp không ngừng, chậm trễ không lộ mặt.

Xung quanh Mặc Lan vây đầy những nhà thiết kế và các cô gái nhà danh giá chúc mừng lấy lòng, Mặc Lan là con gái duy nhất của nhà họ Mặc, bình thường quan hệ bạn bè rộng lớn, hiện trường không ít người đều nhận ra chị ta, tuy kết quả vẫn chưa công bố, nhưng bọn họ xem ra, Mặc Lan đoạt giải quán quân đã như đinh đóng cột, do phải đợi một lúc mới công bố, chắc chắn là đang gọi sự tò mò của mọi người.

Bản thân Mặc Lan vốn đã có tính toán trong lòng, tuy lần này mới được Petrov, khẩu vị của ông ấy tráo trở, điểm số cho mình cũng không cao, nhưng phần lớn ban giám khảo, đều rất ấn tượng với mình, Đường Lạc Lạc tuy nói là vợ của Mặc Thiệu Đình, nhưng hai người luôn trong trạng thái giấu đi chuyện hôn nhân, không nhiều người biết được quan hệ giữa hai người, cho dù giữ thể diện cho Mặc gia, cũng nhất định sẽ trao giải quán quân cho mình, càng huống hồ, chị ta sớm đã có chuẩn bị...

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, Đường Lạc Lạc càng ngày càng căng thẳng, cuộc thi lần này đối với cô rất quan trọng, là một cơ hội tuyệt vời để chứng minh bản thân, vốn cũng chưa từng nghĩ đến một mạch tiếng vào vòng trong đến chung kết, nhưng cách giặc mớ càng gần, thì càng muốn thành công.

Thần sắc cô có chút căng thẳng đứng lên, cúi đầu nói với Mặc Thiệu Đình.

- Tiểu Ca Ca, anh ngồi ở đây một chút, em đi vệ sinh một lát.

- Có cần anh đi cùng em không?

Mặc Thiệu Đình ngẩn đầu hỏi Đường Lạc Lạc, ánh mắt tràn đầy quan tâm.

- Không cần đâu, em một lát sau sẽ về.

Đường Lạc Lạc nhắc bật váy lên, đi về phía nhà vệ sinh.

Ban giám khảo sao lâu quá chưa thảo luận ra một kết quả, nhất định khó thống nhất ý kiến, căn cứ vào sự hiểu biết của anh với Mặc Lan, cô em họ tốt này của mình, có phải sẽ động tay chân không.

Nghĩ đến đây, Mặc Thiệu Đình lấy điện thoại ra, quay đến số của Tần Việt, đối phương kết nối được, Mặc Thiệu Đình nhú mày, giọng nói lạnh lạnh lên tiếng.

- Tôi muốn kết quả cuộc thi này, công bằng tuyệt đối.

Một bên khác, Đường Lạc Lạc mang giày cao gót, có chút không quen chậm rãi đi về phía nhà vệ sinh, lúc đi qua hành lang bên cạnh nhà vệ sinh, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua, Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, cứ cảm thấy hình dáng này giống như thấy qua ở đâu rồi, hiểu kỳ đi lên vài bước, trốn sau góc tường, thì nhìn thấy Nhạc Thanh và một người đàn ông đứng bên góc tối trong hành lang, nhỏ giọng nói gì đó.

Dáng người người đàn ông đó không cao, tóc màu trắng bạc, không phải một trong những vị giám khảo Cung Thành Quang sao?

Đường Lạc Lạc không phải là người thích nghe lén, nhưng Nhạc Thanh và Cung Thành Quang hai người quảng tám sào cũng không tới, sao có thể ở cùng nhau?

Đang trong lúc Đường Lạc Lạc đang khó hiểu, liền nghe thấy Nhạc Thanh vội vàng nói.

- Thầy Cung, không vấn đề gì chứ?

Cung Thành Quang bực mình vẩy tay.

- Khó làm lắm, ai biết bọn họ thực sự mời Petrov về rồi, thằng chả đó rất kiên cố, cứ luôn nói thiết kế của Đường Lạc Lạc đặc sắc hơn, tôi cũng không thuyết phục được ông ấy, nhưng không sao, trong ban giám khảo có một số người là bạn tốt của tôi, thực sự không được nữa thì sau cùng chúng tôi bỏ phiếu quyết định, yên tâm, chuyện cô Mặc nhờ tôi, tôi nhất định sẽ làm được.

- Vậy thì tốt quá rồi.

Nhạc Thanh xoa xoa tay.

- Tôi sẽ đem tin tốt này nói cho cô Mặc, để chị ta đợi nhận thưởng là được, thầy Cung cũng yên tâm, cô Mặc nhờ tôi nói với ông, chỉ cần lần này ông giúp được chị ta, thiết kế mùa sau của nhà họ Mặc, nhất định sẽ hợp tác với ông...

Cung Thành Quang mỉm cười hài lòng.

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, yên tâm, cô Đường Lạc Lạc vai nhỏ nhoi đó, không lật trời được đâu.

Trong đầu Đường Lạc Lạc kêu ong một tiếng, cả người đứng yên tại chỗ, qua một lúc lâu, mắt nhìn Nhạc Thanh sắp đi ra, giờ mới quay đầu, đã quên mất bản thân phải đến nhà vệ sinh làm thứ gì, cứng đờ đi về hội trường.

Thì ra... đã có quyết định nội bộ rồi.

Uổng công cô căng thẳng như vậy, tay chân lạnh cóng, trái tim đập liên hồi.

Cho dù bản thân cố gắng thế nào, trước mặt những người này, cũng chỉ là một “vai nhỏ nhoi”, không lật được trời đâu.

Mặc Lan sớm đã mua chuộc Cung Thành Quang, kết hợp với vài giám khảo, xác suất đoạt quán quân không phải chính phần mười, mà là một trăm phần trăm.

Bản thân ngây thơ tưởng rằng, chỉ cần cố gắng, thì có thể chứng minh bản thân, bây giờ xem ra, cách nghĩ này, nực cười biết bao nhiêu.

Đường Lạc Lạc không biết bản thân làm sao đi về vị trí ngồi, Mặc Thiệu Đình nhìn cô quay về, thần giác tràn đầy thất vọng, lo lắng nhíu mày lại, xoa xoa đầu cô.

- Lạc Lạc, em sao rồi? Sao sắc mặt khó coi thế?

- Không sao.

Đường Lạc Lạc nhìn ánh mắt quan tâm và lo lắng của Mặc Thiệu Đình, trái tim dần dần chìm xuống.

Bản thân cuối cùng cũng khiến anh thất vọng rồi.

Loại hoạt động này, Mặc Thiệu Đình trước giờ rất ít khi tham gia, bây giờ cùng mình ngồi cả một buổi chiều, sau cùng chỉ là công cốc...

Tuy biết Mặc Thiệu Đình sẽ không nói gì mình, nhưng Đường Lạc Lạc vẫn cảm thấy bản thân rất kém cỏi.

Anh mọi mặt đều không thể bói móc, lại chiều theo một đứa cái gì cũng dở như mình...

Đường Lạc Lạc cúi đầu, nghe người dẫn chương trình tuyên bố nghỉ giữa giờ kết thúc, sau đó, liền bắt đầu công bố thí sinh đoạt giải quán quân rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167

Sắc đẹp trước mắt, không ăn thì uổng quá.

Đường Lạc Lạc quay đầu lại, không nhìn vào gương mặt của Mặc Thiệu Đình, đôi mắt có chút hoảng loạn đảo qua đảo lại, trong miệng vì muốn lái xa chủ đề bắt đầu bộ dạng ăn nói loạn xạ.

- Cái đó... em... em đã làm kịp váy cưới cho cuộc thi thiết kế rồi...

- Ủa.

Mặc Thiệu Đình nhẹ nhàng trả lời một tiếng, sắp đến khuôn mặt của Đường Lạc Lạc, nhẹ nhàng cắn một cái vào lỗ tai mà cô quay đầu đi để lộ ra.

Cảm giác như một luồng điện chốc lát chạy qua toàn thân Đường Lạc Lạc, cô căng thẳng đến cuộn lại ngón chân, vội tiếp tục ăn nói đông dài.

- Chung kết yêu cầu tự mình mang người mẫu đến... anh giúp em tìm người được không?

- Ủa...

Một tay Mặc Thiệu Đình ôm lấy eo Đường Lạc Lạc, mang cả người cô ôm chặt vào lòng, giọng nói mang hơi thở gọi cảm và lười biếng chết người, một tay đi theo quần áo Đường Lạc Lạc đưa vào trong...

Hu hu hu, Đường Lạc Lạc mắt nhắm lệ nhìn lên trời, xem ra, cô định sẵn thoát không khỏi bàn tay của tên sói xám này rồi.

.....

Trận chung kết trước lúc chưa bắt đầu đã xôn xao, cuối cùng cũng được mở màn.

Vì khoảng thời gian tổ chức dài, quy mô lớn, lại cộng thêm lần đầu tiên cử hành tại Hoa Hạ, mấy ngày trước, các phương tiện truyền thông khác nhau sớm đã điên cuồng đưa tin ầm ầm, người xem trực tiếp trên mạng đã vượt mốc hàng tỷ, lúc cách cuộc thi còn mấy tiếng, trong ngoài hội trường đã vây quanh phóng viên và người xem, xe đậu đầy dưới đường, các loại siêu xe xếp thành hàng dài mắt nhìn không thấy tận cùng trước cửa, có thể gọi là rầm rộ chưa từng thấy.

Đường Lạc Lạc và rất đông người tham gia, mới sáng sớm đã đến hiện trường cuộc thi, ở sau hậu trường bận rộn chuẩn bị.

Hình thức cuộc thi áp dụng là đi catwalk, mỗi một nhà thiết kế cần phải thể hiện một bộ sưu tập váy cưới hoàn chỉnh, do người mẫu trình bày, sau khi giám khảo chấm điểm, nếu như số điểm bằng nhau, thì cần phải tiến hành thêm một bước thảo luận, quyết định chủ nhân của ngôi vị quán quân.

Những tác phẩm thiết kế trước đó đều là một bộ trang phục, nhưng bây giờ, một bộ sưu tập không những thử thách năng lực thiết kế của nhà thiết kế, càng nắm bắt và thưởng thức được phong cách của bộ sưu tập, càng đừng nhắc đến chủ đề có thể gọi là quái gở của trận chung kết – một bộ sưu tập ít nhất cũng phải mười bộ váy cưới, nhiều bộ váy cưới như vậy, nếu như là một thiết kế đúng quy cách, đi ra đều một khung cảnh trắng xoá, không hề đẹp mắt chút nào, vì vậy chủ đề xem ra bình thường, thực sự là vô cùng khó nắm bắt.

Hậu trường đã bận rộn thành một nhóm, Đường Lạc Lạc cũng sút đầu mẻ trán, phải ra kiểm tra trang sức và đầu tóc cuối cùng cho mỗi một người mẫu, mỗi một vấn đề nhỏ đột xuất đều đến liên tiếp không ngừng, mặc không hợp, quần áo bị kéo rách, trang sức trên đầu không phối hợp hiệu quả như dự đoán...

Đường Lạc Lạc vốn tưởng giai đoạn chuẩn bị cho cuộc thi đã rất thử thách khả năng nhẫn nại của người ta rồi, bây giờ xem ra, tất cả chẳng qua chỉ là mới bắt đầu thôi.

Yêu cầu của trận chung kết hiển nhiên càng cao, bỏ đi việc biết khó mà lui, tình huống đột xuất và cả vì yêu cầu hà khắc mà bỏ cuộc, bây giờ các nhà thiết kế tổng cộng chưa đến mười người.

Cho dù như vậy, cộng thêm người mẫu, hậu trường đã chất quá tải đông người rồi.

Đường Lạc Lạc đang vá lại裳 ten phía sau cho người mẫu của mình, một người vừa mới trang điểm xong, cô người mẫu nóng bỏng tóc vàng mắt xanh chạy loạn xạ đến đây, đẩy một phát người mẫu của Đường Lạc Lạc sang một bên, trong miệng bực mình hét lên.

- Nhường một chút, nhường một chút, phiền chết đi được!

Đường Lạc Lạc cầm lấy cây kim, có chút hoảng loạn lùi về裳 sau, cũng may cô tránh ra nhanh, nếu không cây kim đâm vào mắt thì hỏng rồi, tinh thần vốn đã cực kỳ căng thẳng, Đường Lạc Lạc nhìn không được chau mày.

- Biết mọi người đều rất bận, nhưng có thể cẩn thận vẫn nên vẫn thận một chút vẫn tốt hơn.

Cô người mẫu nóng bỏng quay đầu qua, trợn mắt với Đường Lạc Lạc, chạy vài bước đến bên cạnh Mặc Lan, dùng tiếng Hoa Hạ có chút không lưu loát mở miệng.

- Người Hoa Hạ mấy người không phải có câu, chó ngoan không cản đường hay sao?

So với Đường Lạc Lạc việc gì cũng tự thân tự lực, Mặc Lan mang kha khá trợ lý, so với cô thông thả hơn nhiều, lúc này đang rảnh rồi ngắm nghía móng tay mới làm của mình, vì muốn mang thiết kế của mình thể hiện tốt hơn, những người mẫu Mặc Lan dẫn theo lần này đều là những người đẹp ngoại quốc, lúc này nhìn thấy một trong số đó và Đường Lạc Lạc đang có tranh chấp, Mặc Lan có hứng thú tiếp lời.

- Thi đó, mọi người đều bận rộn, ai mà không cẩn thận chứ, Đường Lạc Lạc, đụng chạm tí cũng không được sao?

Lúc này cầm cúi bận việc, Đường Lạc Lạc không có tâm trạng cãi nhau với Mặc Lan, vậy mà thái độ ép người quá đáng của đối phương thực sự khiến người ta nổi nóng.

- Tôi chỉ là nhắc nhở một chút, cái gì gọi là không đụng chạm được?

Mặc Lan đang định gây phiền phức cho Đường Lạc Lạc, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này rồi, chị ta cười lạnh lùng đi đến trước mắt Đường Lạc Lạc, quan sát cô một lượt.

- Bây giờ thật sự không giống như lúc trước nữa, lúc trước khẩu khí khi nói chuyện không có sức lực như vậy, làm sao, chuyện xấu mình làm bị bại lộ rồi, vì vậy càng không kiêng nể gì nữa sao?

Yến tiệc mừng thọ lần trước, Mặc Lan mang Đường Phù Dung ra, vốn tưởng có thể khiến Đường Lạc Lạc bị cô lập hoàn toàn, ly gián tình cảm của cô và Mặc Thiệu Đình, vốn tưởng Đường Lạc Lạc nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà vô cùng thâm, nhưng không ngờ đến Mặc Thiệu Đình lại có thể chịu tiếp nhận cô, cùng cô dọn ra khỏi biệt thự Mặc gia chưa đủ, còn không nghe nói tình cảm giữa hai người gặp phải vấn đề gì.

Cũng may, Mặc Thiệu Đình dần mất đi quyền khống chế nhà họ Mặc, cho dù có chung tình với Đường Lạc Lạc thì thế nào, sớm muộn Đường Lạc Lạc cũng sẽ lọt vào tay mình.

- Cô Mặc, tôi không muốn cãi nhau với chị một chút nào, cuộc thi sắp bắt đầu rồi, đừng làm những chuyện tranh chấp vô vị này nữa, được không?

Đường Lạc Lạc thực sự phục Mặc Lan rồi, cô tự nhận xưa nay chưa từng chủ động đụng chạm đến Mặc Lan, nhưng một lần lại một lần nữa, Mặc Lan chống đối mình, đúng là vô lý.

Mặc Lan nhìn đáng vẻ bình thản của Đường Lạc Lạc liền tức giận, cô điềm tĩnh như vậy, giống như đang cố ý chế nhạo mình, giống như khẳng định mình không thể làm được gì cô.

- Cô còn chuẩn bị cho cuộc thi sao? Thật nực cười, tôi khuyên cô vẫn là nên về nhà nịnh nọt Mặc Thiệu Đình đi, đó mới là chiến trường có thể khiến cô phát huy hết mình, dựa vào tài thiết kế ăn may của cô, làm sao thuyết phục ban giám khảo, ngủ với từng người một hay sao?

- Mặc Lan!

Đường Lạc Lạc không ngờ đến mấy lời bần thiêu như vậy, sẽ được nói ra từ miệng Mặc Lan luôn đoan trang lạnh lùng, không nhận được nữa nghiêng rằng.

- Xin chị lập tức biến đi trước mặt tôi.

- Lợi hại quá, tôi thật sự sợ chết đi được.

Mặc Lan cười lạnh lùng.

- Tôi đã không chờ kịp việc thưởng thức cô lên đó mất mặt rồi, nhưng cô kiên trì ở lại cũng tốt, có một số người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đâu, xem lúc tôi nở mặt nở mày nhận giải, mở mang tầm mắt, cũng tốt thôi.

Nói xong liếc Đường Lạc Lạc một cái, quay lưng rời khỏi.

Tâm trạng lúc này của Đường Lạc Lạc, thật sự bị đã kích lớn, cái gì gọi là tai bay vạ gió? E rằng chính là bản thân đang yên ổn chuẩn bị cho cuộc thi, không hiểu sao bị Mặc Lan bắt lại si nhục một phen, cô hít thở sâu lại hít thở sâu lần nữa, điều chỉnh lại tâm lý của mình, giờ mới mang những chuyện không vui vừa nảy nẩy dẹp sang một bên, chuyên tâm chuẩn bị.

Khoảng cách cách cuộc thi bắt đầu là thời gian, càng ngày càng gần rồi.

Đường Lạc Lạc chuẩn bị xong xuôi, nhìn đồng hồ trên tay, còn cách một phút thì cuộc thi bắt đầu rồi, lại cẩn thận dặn dò các người mẫu vài câu, giờ mới từ hậu trường đi ra, đi đến đại sảnh của hội trường, tìm vị trí ngồi của mình.

Khán giả cuộc thi hôm nay cũng được lựa chọn kỹ càng, ngoài bạn bè người thân của các thí sinh, chính là một số chuyên gia xí nghiệp, còn lại là những nhân vật tên tuổi vô cùng giàu có, cả hội trường thiết kế thành hình tròn, vị trí của các khán giả bao quanh sân diễn, ánh đèn mập mờ lại tràn đầy êm ái, mỗi một phương hướng tầm nhìn đều không tệ, Đường Lạc Lạc vừa nhìn đã thấy Mặc Thiệu Đình mặc một bộ đuôi tôm màu đen, đang trầm ngâm ngồi ở hàng đầu ghế khán giả, sau khi cảm nhận được ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên giống như có cảm ứng vậy, mỉm cười với cô.

Dưới ánh đèn, sự dao động trong ánh mắt anh, một đôi đồng tử thực sự còn lấp lánh hơn cả sao trên trời, trong Đường Lạc Lạc ảm áp, tâm trạng trong chốc lát tốt hẳn lên, bước dài về phía anh.

Mặc Thiệu Đình sớm đã giữ lại một vị trí bên cạnh cho Đường Lạc Lạc, nhân viên được vào vòng trong chỉ có Đường Lạc Lạc và Mặc Lan, ngồi cùng với nhân viên của mình, cũng tính là hợp tình hợp lý, vì vậy Đường Lạc Lạc đi qua đó, ngồi vào bên cạnh Mặc Thiệu Đình, lại không dẫn đến sự chú ý của những người khác.

- Căng thẳng không?

Đường Lạc Lạc vừa ngồi xuống, Mặc Thiệu Đình đã đưa bàn tay của mình ra, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Đường Lạc Lạc, nhẹ giọng hỏi.

Đường Lạc Lạc gật đầu, quay đầu nhìn Mặc Thiệu Đình một cái, trên mặt dần dần hiện ra một nụ cười.

- Bây giờ cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

Không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy Mặc Thiệu Đình, tâm trạng sẽ tốt hẳn lên, tâm trạng vốn đang căng thẳng bất an, cũng được làm dịu đi một cách thần kì, anh cái gì cũng không cần nói cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ngồi ở đó, cũng đủ khiến cô cảm thấy an lòng.

Hai người mỉm cười nhìn đối phương, tuy cái gì cũng không nói, nhưng sự thân mật và ngọt ngào trong ánh mắt, lại vô cùng rõ ràng.

Thời gian trôi đi thật nhanh, cuối cùng, cuộc thi cũng bắt đầu rồi.

Trong hội trường vang lên tiếng nhạc êm tai, dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, người dẫn chương trình với trang phục lộng lẫy bước ra tuyên bố bắt đầu cuộc thi, đồng thời giới thiệu ban giám khảo cuộc thi, cuộc thi lần này tốn không ít tâm huyết, ban giám khảo chung kết được mời về người sau lại lịch còn lớn hơn người trước, bao gồm một vài nhà thiết kế hàng đầu hàng đầu trong nước quyền thế rất mạnh, thậm chí Petrov rất ít khi lộ diện cũng được mời đến rồi, đội ngũ giám khảo thực sự lớn mạnh.

Sau đó, người dẫn chương trình tràn trề nhiệt tình giới thiệu, tác phẩm của nhà thiết kế đầu tiên xuất hiện rồi.

Mười cô người mẫu xinh đẹp gọn gàng bước lên sàn diễn, Đường Lạc Lạc lập tức thẳng lưng, tò mò ngược nhìn, nhà thiết kế đầu tiên này có ý tưởng rất mới lạ, nói là thiết kế váy cưới, trực tiếp thể hiện một bộ sưu tập váy cưới cổ trang, áo khoác màu đỏ, trang sức hoài cổ, đẹp đến nhiệt liệt, khiến người ta loá mắt, đường may tinh tế đến cực độ và những đường cắt độc đáo, cũng khiến người khác mở mang tầm mắt...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168

Tuy chủ đề là váy cưới, nhưng áo cưới cổ trang cũng là một loại váy cưới, chiều này gây ấn tượng vì bất ngờ, lại có ý tưởng mới thu hút ánh nhìn, trong lòng Đường Lạc Lạc cũng không nhịn được không ngừng tán thưởng.

Xem ra thí sinh tham dự vòng chung kết lần này, trình độ thật sự rất cao.

Tiếp đến tác phẩm của một số nhà thiết kế lần lượt lên sàn diễn, có váy cưới phong cách Rococo phức tạp tinh tế, có váy cưới phong cách cực kỳ tao nhã làm rung động lòng người, có váy cưới có màu sắc khiến người khác loá mắt, cũng có váy cưới lấy chủ đề phong cách đồng thoại...

Đường Lạc Lạc càng xem, lòng càng mê mẩn càng chặt hơn, xem ra, lần cạnh tranh này, kịch liệt hơn so với tưởng tượng của cô nhiều rồi.

Trong lúc trái tim cô đang nhấc bổng lên, thiết kế của Mặc Lan sắp sửa được trình diễn rồi.

Nói ra cũng trùng hợp, Đường Lạc Lạc là nhà thiết kế ra sau cùng trong hôm nay, mà Mặc Lan xếp trước cô, cũng người thứ hai từ dưới đếm lên.

Mặc Lan con người này, tuy lạnh lùng cao ngạo, nhưng cũng không phải không có tư chất, tốt nghiệp trường danh tiếng kinh nghiệm phong phú, các giải thưởng thiết kế cũng lấy qua không ít, trước mặt chị ta đang trình diễn một sưu tập váy cưới màu sâm-panh xa hoa tao nhã.

Người mẫu đều là những giá treo áo tóc vàng mắt xanh, phối cùng với chiếc váy cưới chất liệu tuyệt vời thiết kế tỉ mỉ, thực sự là đang bỏ mắt, ngay cả trang sức đeo trên người người mẫu, cũng đều do Van Cleef & Arpels tài trợ, mười cô người mẫu vừa đi ra, ngoài cảnh đẹp ý vui ra, còn khiến người ra không kiềm được cảm thán sự trôi chảy và hoàn chỉnh của cả bộ thiết kế.

Những thí sinh trước trước đó mỗi người đưa ra phong cách độc lạ khác nhau, nhưng Mặc Lan rõ ràng trở lại nguyên trạng, hình dáng lại không có gì đặc biệt, chỉ mang kiểu dáng của mỗi chiếc váy cưới làm đến trình độ cao nhất.

Váy cưới cúp ngực bản đẳng cấp nhất, được người mẫu tôn lên thực sự dài như hai mét tám, váy cưới đuôi cá bạt váy dài rủ xuống, kéo một nửa đường tròn trên trung tâm sàn diễn, cực kỳ hoa lệ tao nhã, váy cưới nhiều tầng tinh nghịch đáng yêu, trang sức phối hợp hài hoà, một chút xiu khiêm khuyết cũng không có...

Nếu như nói những thiết kế lần trước, đều muốn nghĩ mọi cách thu hút ánh nhìn của người khác để thắng cuộc, vậy thì thiết kế của Mặc Lan, lại mang ưu thế của váy cưới truyền thống phát huy đến triệt để tinh tế, khiến người khác cảm thấy cho dù có bao nhiêu lựa chọn khoa trương mới lạ, nhưng vẫn tình nguyện lựa chọn nguyên trạng như cũ, truyền thống nhất, cũng mang hàm ý có thể phát huy sự tinh túy của váy cưới nhất.

Ngày cả Đường Lạc Lạc cũng không thể không thừa nhận, thiết kế lần này của Mặc Lan, phát huy hơn hẳn bình thường.

Hàng ghế khán giả một tràng tiếng tán dương, không ít người lấy điện thoại ra chụp ảnh, các phóng viên càng liều mạng nháy máy nhanh hơn, cố gắng bắt kịp khoảnh khắc đẹp đến này, trong quần chúng có người còn hét tên Mặc Lan, Mặc Lan trần trụi thoải mái ngồi trên ghế khán giả, hay vẫy tay hỏi thăm mọi người.

Cuối cùng cũng trình diễn xong, cho đến bây giờ, số điểm của Mặc Lan là cao nhất, dù bỏ xa những thí sinh trước vài chục điểm, có thể nói là nhân tố gây bất ngờ nhất, không ít phóng viên không ngừng kích động sắp đến trước mặt Mặc Lan, đã chuẩn bị sẵn để phỏng vấn Mặc Lan, điểm số cao như vậy, không ngoài dự đoán, nhất định là quán quân của cuộc thi, Mặc Lan đứng dậy, mỉm cười vẫy tay với mọi người.

Có một số phóng viên tính tình háp tấp đã thủ sẵn tư thế, giành trước để phỏng vấn Mặc Lan.

- Cô Mặc, không ngoài dự đoán, cô chính là chủ nhân của quán quân cuộc thi thiết kế fhy mùa này, cô có muốn nói gì không?
- Thiết kế của cô làm đầu chắc đấy, thể hiện được công lực cực mạnh, đồng thời có tận lực thu hút ánh nhìn, đúng là khiến người khác cảm thán.
- Tôi đã nghĩ sẵn tiêu đề cho chủ đề ngày mai rồi, chuẩn bị đưa tin về cô, không biết có thể hẹn một cuộc phỏng vấn chuyên đề không?

Bị mọi người vây chặt, sự đặc ý trên mặt Mặc Lan khó mà che giấu, lại vẫn ho nhẹ một tiếng.

- Nào đâu nào đâu, cuộc thi còn chưa kết thúc mà, kết luận này đưa ra còn quá sớm.

- Còn hồi hộp gì nữa? Chỉ còn một thí sinh thôi mà?

- Đúng rồi đúng rồi, đại cục đã định, theo tôi, phần sau cuộc thi không cần xem nữa, chúng ta vẫn là phỏng vấn cô Mặc trước đi.

Trong tiếng ồn ào, Mặc Thiệu Đình phát hiện bàn tay của Đường Lạc Lạc càng lạnh lẽo hơn.

Thân là một nhà thiết kế mới không kinh nghiệm không gia thế, áp lực của Đường Lạc Lạc vốn đã rất lớn, càng đừng nhắc đến bây giờ Mặc Lan thuận buồm xuôi gió, điểm số áp đảo tất cả mọi người, tác phẩm của Đường Lạc Lạc vẫn chưa lên sàn diễn, đã không còn ai chú ý nữa rồi.

Lúc này sự chú ý của mọi người đều dồn lên người Mặc Lan, xung quanh Mặc Lan vây đầy phóng viên và người thân đến để chúc mừng cho cô, các khán giả cũng lần lượt quay đầu nhìn sang Mặc Lan.

Mặc Thiệu Đình xoa xoa bàn tay Đường Lạc Lạc, khẩu khí dịu lại an ủi cô.

- Không sao, vẫn chưa kể thúc.

Đường Lạc Lạc suy nghĩ chông chênh gật đầu, biết rằng bản thân e là không còn cơ hội nữa, Mặc Lan đã lấy trọn điểm rồi, thành tích của bản thân phải như thế nào, mới có thể đuổi kịp chị ta?

Xác suất đó, đúng là nhỏ đến tội nghiệp.

Tuy Mặc Lan có ưu thế áp đảo, nhưng cuộc thi là cuộc thi, vẫn phải tiếp tục tiến hành, vẫn còn một thí sinh chưa trình diễn thiết kế, vì vậy sau cuộc tạm ngừng ngắn ngủi, người dẫn chương trình tuyên bố bộ sưu tập của thí sinh tiếp theo lên sàn, chỉ là dưới tình hình Mặc Lan chiếm hết mọi oai phong, căn bản chưa đến vài khán giả nhìn lên sàn diễn, tinh thần ai ai cũng lơ đãng.

Đường Lạc Lạc cắn môi, dán chặt mắt vào sàn diễn, thắng thua phụ thuộc vào cuộc trình diễn này rồi.

Kèm theo một điệu nhạc nhẹ nhàng và lãng mạn, không có sự xuất hiện của những chiếc váy bạt to xinh đẹp như mong đợi, trên sàn diễn trống không, xuất hiện một thân hình nhỏ nhắn, một bé gái mặc một chiếc váy ca-rô, đang đưa đi lên.

Trên đầu bé cài một chiếc kẹp ca-rô cùng màu với chiếc váy, chân mang một đôi giày da màu đỏ mận, tổng thể vô cùng có cảm giác nghệ thuật, đáng yêu lại hoài cổ, như một con búp bê Tây được chạm trổ tỉ mỉ.

Người ta đối với những đứa trẻ dễ thương, dù sao cũng sẽ không nhìn được nhìn thêm vài cái, những khán giả mất tập trung lúc đó, lúc này bị đánh về ngay thơ của người mẫu nhí thu hút, không nhìn được hướng ánh nhìn về phía sàn diễn, đồng thời cũng có người không nhìn được thâm thi to nhỏ, chủ đề không phải váy cưới sao, sao lại có một đứa bé đáng yêu xuất hiện vậy?

Mặc Lan đang được đối đãi như siêu sao, chỉ đợi lên bục nhận giải, lúc này nhìn thấy thiết kế của Đường Lạc Lạc, xem thường lạnh lùng hừ một tiếng từ mũi, nhỏ giọng nói thầm một câu.

- Tôi là phải xem cô muốn làm cái quái gì.

Chị ta thì không tin, thắng thua đã định, Đường Lạc Lạc có thể làm ra trò trống gì.

Tiếp đến, đứa bé đáng yêu và ngây thơ đi xuống sàn diễn, một cô gái lớn hơn bé một chút đi lên, mặc một bộ đồng phục màu xanh nhạt, không khác gì với những bộ đồng phục phổ biến trong quốc nội Hoa Hạ, bộ đồ xanh trắng đan xen này, váy ngắn xinh đẹp vừa hợp, một cảm giác thanh xuân mãnh liệt ủa đến...

Sau đó, một người mẫu mặc một bộ công sở màu trắng, đi lên...

Đến bây giờ, các giám khảo và cả một số khán giả tinh mắt cuối cùng cũng hiểu ra, thứ Đường Lạc Lạc muốn thể hiện, không chỉ là váy cưới, mà là cả đời của một người con gái, từ lúc trẻ con đến thiếu nữ, mới đến lúc trưởng thành...

Thứ cô thể hiện là quá trình trưởng thành của một cô gái, mỗi một giai đoạn trong quá trình này, đáng yêu xinh đẹp nhất của họ, đúng như cô nghĩ, mỗi một bộ áo đều mang đậm tính tượng trưng, được thiết kế tinh tế xinh đẹp, để lại ấn tượng rất sâu sắc cho người khác.

Cuộc trình diễn váy cưới đơn giản này, càng rung động lòng người hơn, đồng thời cũng hấp dẫn được khán giả trong hiện trường, đều khá có hứng thú với thiết kế váy cưới áp chót của Đường Lạc Lạc.

Cuối cùng, người mẫu mặc một bộ váy cưới màu trắng tinh, từ từ đi ra.

Những bạt vạt tầng tầng lớp lớp, được khéo léo làm thành hình cánh quạt, người mẫu thân hình cao gầy mặc bộ váy cưới xếp tầng, cả người trông ngọt ngào và lãng mạn, như nàng công chúa bước ra từ lâu đài cổ, vừa mới đứng vững trước sàn diễn, đằng sau có một người mẫu nam thân hình cao ráo điển trai, mặc một bộ Tây phục màu đen, đi đến bên cạnh cô dâu mặc váy cưới.

- Có gì hay đâu, chẳng qua chỉ mời một người mẫu nam thôi mà?

Mặc Lan cười lạnh lùng, trong lòng âm thầm khinh bỉ một phen, vói lại chưa kịp đợi chị ta hiện ra một nụ cười chế giễu, liền nhìn thấy sau khi người mẫu nam và người mẫu nữ đứng bên nhau, phía sau hai người, đột nhiên từ từ xuất hiện một đôi cánh...

Kiểu trang phục có đôi cánh được giấu bên trong, trong giới thiết kế trước kia sớm đã có người sử dụng qua, chẳng qua thiết kế lần này tinh tế hơn, đằng sau hai người mỗi người một chiếc cánh, hợp lại với nhau mới là một đôi cánh hình trái tim, nhìn xa, thực sự trắng lệt, lảng mạn đến ngạc nhiên...

Những khán giả vốn đang đắm mình trong thiết kế váy cưới, nhìn thấy màn bất ngờ, chốc lát vang lên tiếng cảm thán kinh ngạc, sau đó, hiện trường lại sôi nổi hẳn lên, không biết ai dẫn đầu, khán giả hiện trường đều ra sức vỗ tay, sau cùng dứt khoát đứng lên hết, ngày cả Petrov luôn mang khuôn mặt lạnh lùng trên ghế giám khảo, khoé miệng cũng hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn thấy phản ứng nhiệt liệt của các khán giả, Đường Lạc Lạc giờ mới thở phào một hơi, nhưng bàn tay của cô vẫn nắm chặt lại, dù sao chưa đến lúc cho điểm sau cùng, cũng không thể yên tâm.

Rất nhanh, các ban giám khảo cho số điểm cuối cùng, từng người một hiện ra điểm mười, thỉnh thoảng xen vào một hai điểm chín, xem ra điểm số so với Mặc Lan lúc này không phân cao thấp, mãi đến khi một nhà thiết kế nổi tiếng Cung Thành Quang hay xuất hiện trong các chương trình giải trí, từ từ cho ra một con sáu, số điểm của Đường Lạc Lạc cứ như thế bị kéo xuống.

Sáu điểm... đây cũng quá thấp con mẹ nó rồi?

Đường Lạc Lạc nhú mày, lặng lẽ tính toán điểm số trong lòng, trong lòng bỗng chốc trầm xuống, bây giờ xem ra, bản thân còn kém vài điểm so với Mặc Lan, trừ phi vài giám khảo phía sau, cho mình mười điểm tròn, nhưng...

Mất nhìn Petrov vẫn chưa cho điểm, trái tim Đường Lạc Lạc lại trầm xuống, sao có thể chứ, Petrov nổi tiếng hà khắc mà...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169

Petrov là một người đàn ông Đức bốn mươi mấy tuổi, để một mái tóc dài trung bình đậm chất nghệ thuật, lúc này chậm rãi hiển thị điểm số của mình – mười điểm!

Lập tức cả hiện trường cuộc thi lại rơi vào một trận rầm rộ, tất cả mọi người đều không khỏi kinh ngạc, Petrov trước giờ nổi tiếng hà khắc, lại cho mười điểm tròn?

Đây thực sự không thể tưởng tượng được!

Mất phải Mặc Lan giật lên, vừa nãy trong lòng đã dự tính hết mọi việc, lúc này không kiềm được có chút căng thẳng, Đường Lạc Lạc... chẳng lẽ còn đất diễn sao?

Đường Lạc Lạc bị sốc mở to miệng, chưa kịp đợi cô phản ứng lại, những giám khảo tiếp theo cũng cho ra thành tích chín hay mười điểm, trải qua tính toán, sau cùng số điểm của cô và Mặc Lan lại y hệt nhau.

Nếu như điểm số hai người có chênh lệch, như vậy lập tức có thể công bố kết quả cuộc thi, nhưng tình huống bây giờ, thì ban giám khảo cần phải làm thêm một bước thảo luận mới quyết định.

Người dẫn chương trình mỉm cười tuyên bố tạm thời nghỉ ngơi, lát sau công bố kết quả cuộc thi, Đường Lạc Lạc giờ mới thả lỏng thân thể có chút cứng đờ, từ lúc bắt đầu đến giờ, tâm trạng cô lúc lên lúc xuống, thực sự giống như đang chơi tàu lượn vậy, lúc này nếu nói không có hy vọng, ban giám khảo còn phải tiếp tục thảo luận, nếu nói có hy vọng, lý lịch và kinh nghiệm của Mặc Lan rõ ràng chị ta có ưu thế hơn, sợ là lảnh ít dữ nhiều,

Một bàn tay cầm tờ khăn giấy đưa qua, lau mồ hôi trên trán cho cô, Mặc Thiệu Đình mỉm cười dịu dàng với Đường Lạc Lạc có chút ý an ủi.

- Ngoan, đừng gấp gáp, em cô hết sức là rất tốt rồi, trong lòng anh, em vĩnh viễn là giỏi nhất.

Đường Lạc Lạc bắt lực thở dài một hơi, tâm trạng thấp thỏm tiếp lời.

- Còn giỏi nhất, mập nhất thì có.

Khoé miệng của Mặc Thiệu Đình cong nhẹ.

- Đừng nói bản thân như vậy, những chỗ nên mập, em cũng có mập đâu.

Đường Lạc Lạc: ...

- Đã đến lúc nào rồi, anh có thể nghiêm chỉnh một chút được không.

Đường Lạc Lạc kháng nghị.

- Em thật sự siêu căng thẳng đó!

Mặc Thiệu Đình mỉm cười ôm Đường Lạc Lạc, không chú ý ánh mắt xung quanh hoặc là kinh ngạc hoặc là ngưỡng mộ.

- Không gạt em đâu, em thực sự là giỏi nhất, cho dù em có chọc ghẹo anh.

Đường Lạc Lạc: ...

Ai có thể mang người đàn ông vô duyên này kéo đi không.

Đồng thời, trong phòng nghỉ ngơi của giám khảo, đang diễn ra cuộc tranh luận kịch liệt.

Phong cách hai thí sinh khác nhau, nhưng điểm số như nhau, tình huống này rất ít khi xuất hiện, ý kiến của các giám khảo cũng khó mà thống nhất, dù sao chuyện thiết kế, mỗi người một cách nhìn khác nhau cũng là chuyện bình thường.

Cung Thành Quang là một nhà thiết kế trẻ ba mươi mấy tuổi, thường hay xuất hiện trong các tiết mục giải trí, trong giới thiết kế tuy không được tính là uy quyền, nhưng độ nhận biết rất cao, người ủng hộ rất nhiều, tóc được nhuộm màu trắng bạc, khuôn mặt cũng xem như thanh tú, lúc này đang kích động trình bày quan niệm của mình.

- Tôi cảm thấy tác phẩm của nhà thiết kế Mặc Lan rõ ràng thành thực hơn, cô ấy vốn tốt nghiệp trường danh giá, lấy qua nhiều giải thưởng, năng lực thiết kế sớm đã được khẳng định, trình độ cũng vững vàng hơn, đây là một cuộc thi mang tính chuyên nghiệp, nếu như quán quân sau cuộc thi không phát huy tốt, sẽ khiến giới xí nghiệp sản sinh nghi ngờ tính chuyên nghiệp của chúng ta, nhà thiết kế tên Đường Lạc Lạc đó, lúc trước tôi vốn dĩ chưa từng nghe nói qua.

- Đúng rồi, hoàn toàn là một người mới, ai biết lần này gặp may lớn rồi.

- Nhưng thiết kế của Mặc Lan, cũng không tệ hơn cô ấy, tôi cảm thấy cô ấy chủ yếu chiếm hào quang do hình thức mới mẻ, trình độ vốn có, cũng chỉ nhiều đó thôi.

Vài giám khảo lần lượt hòa theo, suy cho cùng, lý lịch của Đường Lạc Lạc thực sự cực kỳ đơn giản, trong giới thiết kế vốn dĩ chưa từng xuất đầu lộ diện.

Petrov vẫn đang trầm mặc không nói gì đợi vài người nói xong, dùng tiếng Anh lên tiếng.

- Tôi thiên về thí sinh Đường Lạc Lạc hơn, ý tưởng thiết kế của cô ấy hoàn chỉnh hơn, cao cấp hơn, sự lý giải về chủ đề cũng có chiều sâu hơn người thường, thiết kế của cô ấy tuy chưa đủ kinh nghiệm, nhưng vô cùng độc đáo đặc biệt, sức tấn công vào ánh nhìn của người khác rất lớn, chúng ta thì là thí sinh thiết kế, không phải bối cảnh gia đình và lý lịch, nếu như không phải như vậy, dựa vào cái thứ được gọi là cuộc thi thiết kế quyền uy nhất chứ?

- Nhưng chúng ta nên suy nghĩ nhiều khía cạnh, trình độ thiết kế thực sự rất quan trọng, nhưng trình độ thiết kế của Mặc Lan cũng không tệ...

- Cuộc thi, chính là xem phát huy lần này, đây mới là cuộc thi.

Petrov càng gia tăng ngữ khí hơn.

Cung Thành Quang nhún vai, vẫn không chịu thỏa hiệp như cũ.

- Tôi vẫn giữ vững quan điểm của tôi.

Thần sắc của Petrov yên tĩnh và kiên định, cũng không chịu buông lỏng.

Hai bên giống như hình thành hai thế đứng song song, những giám khảo khác cũng có lựa chọn riêng, nhất thời, lại rất khó thảo luận ra kết quả mà ai cũng vừa lòng...

Hiện trường thi đấu, nghỉ giữa giờ đã sắp trôi qua gần ba mươi phút rồi, các giám khảo tranh chấp không ngừng, chậm trễ không lộ mặt.

Xung quanh Mặc Lan vây đầy những nhà thiết kế và các cô gái nhà danh giá chúc mừng lấy lòng. Mặc Lan là con gái duy nhất của nhà họ Mặc, bình thường quan hệ bạn bè rộng lớn, hiện trường không ít người đều nhận ra chị ta, tuy kết quả vẫn chưa công bố, nhưng bọn họ xem ra, Mặc Lan đoạt giải quán quân đã như đinh đóng cột, do phải đợi một lúc mới công bố, chắc chắn là đang gọi sự tò mò của mọi người.

Bản thân Mặc Lan vốn đã có tính toán trong lòng, tuy lần này mới được Petrov, khẩu vị của ông ấy tráo trở, điểm số cho mình cũng không cao, nhưng phần lớn ban giám khảo, đều rất ấn tượng với mình, Đường Lạc Lạc tuy nói là vợ của Mặc Thiệu Đình, nhưng hai người luôn trong trạng thái giấu đi chuyện hôn nhân, không nhiều người biết được quan hệ giữa hai người, cho dù giữ thể diện cho Mặc gia, cũng nhất định sẽ trao giải quán quân cho mình, càng huống hồ, chị ta sớm đã có chuẩn bị...

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, Đường Lạc Lạc càng ngày càng căng thẳng, cuộc thi lần này đối với cô rất quan trọng, là một cơ hội tuyệt vời để chứng minh bản thân, vốn cũng chưa từng nghĩ đến một mạch tiếng vào vòng trong đến chung kết, nhưng cách giấc mơ càng gần, thì càng muốn thành công.

Thần sắc cô có chút căng thẳng đứng lên, cúi đầu nói với Mặc Thiệu Đình.

- Tiểu Ca Ca, anh ngồi ở đây một chút, em đi vệ sinh một lát.

- Có cần anh đi cùng em không?

Mặc Thiệu Đình ngẩn đầu hỏi Đường Lạc Lạc, ánh mắt tràn đầy quan tâm.

- Không cần đâu, em một lát sau sẽ về.

Đường Lạc Lạc nhắc bật váy lên, đi về phía nhà vệ sinh.

Ban giám khảo sao lâu quá chưa thảo luận ra một kết quả, nhất định khó thống nhất ý kiến, căn cứ vào sự hiểu biết của anh với Mặc Lan, cô em họ tốt này của mình, có phải sẽ động tay chân không.

Nghĩ đến đây, Mặc Thiệu Đình lấy điện thoại ra, quay đến số của Tần Việt, đối phương kết nối được, Mặc Thiệu Đình nhíu mày, giọng nói lạnh lạnh lên tiếng.

- Tôi muốn kết quả cuộc thi này, công bằng tuyệt đối.

Một bên khác, Đường Lạc Lạc mang giày cao gót, có chút không quen chậm rãi đi về phía nhà vệ sinh, lúc đi qua hành lang bên cạnh nhà vệ sinh, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua, Đường Lạc Lạc chớp chớp mắt, cứ cảm thấy hình dáng này giống như thấy qua ở đâu rồi, hiểu kỳ đi lên vài bước, trốn sau góc tường, thì nhìn thấy Nhạc Thanh và một người đàn ông đứng bên góc tối trong hành lang, nhỏ giọng nói gì đó.

Dáng người người đàn ông đó không cao, tóc màu trắng bạc, không phải một trong những vị giám khảo Cung Thành Quang sao?

Đường Lạc Lạc không phải là người thích nghe lén, nhưng Nhạc Thanh và Cung Thành Quang hai người quăng tám sào cũng không tới, sao có thể ở cùng nhau?

Đang trong lúc Đường Lạc Lạc đang khó hiểu, liền nghe thấy Nhạc Thanh vội vàng nói.

- Thầy Cung, không vấn đề gì chứ?

Cung Thành Quang bực mình vẩy tay.

- Khó làm lắm, ai biết bọn họ thực sự mời Petrov về rồi, thằng chả đó rất kiên cố, cứ luôn nói thiết kế của Đường Lạc Lạc đặc sắc hơn, tôi cũng không thuyết phục được ông ấy, nhưng không sao, trong ban giám khảo có một số người là bạn tốt của tôi, thực sự không được nữa thì sau cùng chúng tôi bỏ phiếu quyết định, yên tâm, chuyện cô Mặc nhờ tôi, tôi nhất định sẽ làm được.

- Vậy thì tốt quá rồi.

Nhạc Thanh xoa xoa tay.

- Tôi sẽ đem tin tốt này nói cho cô Mặc, để chị ta đợi nhận thưởng là được, thầy Cung cũng yên tâm, cô Mặc nhờ tôi nói với ông, chỉ cần lần này ông giúp được chị ta, thiết kế mùa sau của nhà họ Mặc, nhất định sẽ hợp tác với ông...

Cung Thành Quang mỉm cười hài lòng.

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, yên tâm, cô Đường Lạc Lạc vai nhỏ nhoi đó, không lật trời được đâu.

Trong đầu Đường Lạc Lạc kêu ong một tiếng, cả người đứng yên tại chỗ, qua một lúc lâu, mắt nhìn Nhạc Thanh sắp đi ra, giờ mới quay đầu, đã quên mất bản thân phải đến nhà vệ sinh làm thứ gì, cứng đờ đi về hội trường.

Thì ra... đã có quyết định nội bộ rồi.

Uống công cô căng thẳng như vậy, tay chân lạnh cóng, trái tim đập liên hồi.

Cho dù bản thân cố gắng thế nào, trước mặt những người này, cũng chỉ là một “vai nhỏ nhoi”, không lật được trời đâu.

Mặc Lan sớm đã mua chuộc Cung Thành Quang, kết hợp với vài giám khảo, xác suất đoạt quán quân không phải chính phần mười, mà là một trăm phần trăm.

Bản thân ngây thơ tưởng rằng, chỉ cần cố gắng, thì có thể chứng minh bản thân, bây giờ xem ra, cách nghĩ này, nực cười biết bao nhiêu.

Đường Lạc Lạc không biết bản thân làm sao đi về vị trí ngồi, Mặc Thiệu Đình nhìn cô quay về, thần giác tràn đầy thất vọng, lo lắng nhủ mày lại, xoa xoa đầu cô.

- Lạc Lạc, em sao rồi? Sao sắc mặt khó coi thế?

- Không sao.

Đường Lạc Lạc nhìn ánh mắt quan tâm và lo lắng của Mặc Thiệu Đình, trái tim dần dần chìm xuống.

Bản thân cuối cùng cũng khiến anh thất vọng rồi.

Loại hoạt động này, Mặc Thiệu Đình trước giờ rất ít khi tham gia, bây giờ cùng mình ngồi cả một buổi chiều, sau cùng chỉ là công cốc...

Tuy biết Mặc Thiệu Đình sẽ không nói gì mình, nhưng Đường Lạc Lạc vẫn cảm thấy bản thân rất kém cỏi.

Anh mọi mặt đều không thể bói móc, lại chiều theo một đứa cái gì cũng dở như mình...

Đường Lạc Lạc cúi đầu, nghe người dẫn chương trình tuyên bố nghỉ giữa giờ kết thúc, sau đó, liền bắt đầu công bố thí sinh đoạt giải quán quân rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trẻ Thế Thân Của Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.